virtual-paroject.eu

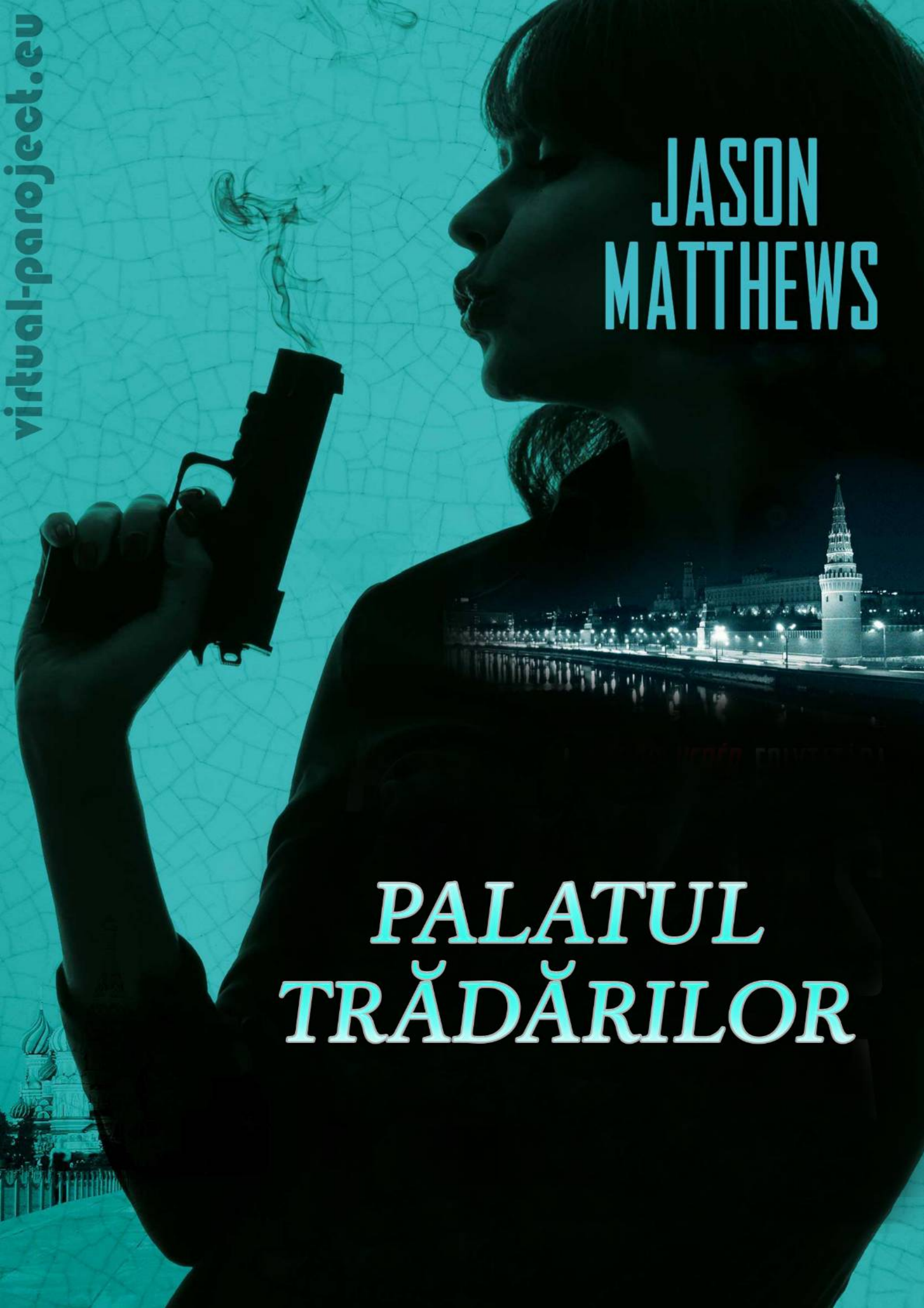

JASON MATTHEWS

PALATUL TRĂDĂRILOR

JASON MATTHEWS

Seria: Red Sparrow #2

PALATUL TRĂDĂRILOR

Original: *Palace of Treason* (2015)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2020

1.

Căpitanul Dominika Egorova din SVR, Serviciul de Informații Externe al Federației Ruse, își trase în jos tivul rochiței negre, pe când se strecura prin mulțimile de pietoni din îmbulzeala haotică, scăldată de luminile roșii ale neoanelor de pe Boulevard de Clichy, în Pigalle. Tocurile ei negre răsunau pe trotuarul parizian în timp ce înainta cu bărbia sus, fără să scape din priviri capul sur al iepurelui pe care-l vedea în față – filajul individual al unei ținte care se deplasa pe jos, una dintre abilitățile cele mai dificile în practica pe teren. Dominika îl urmărea de la distanță, schimbându-și succesiv tactica: ba mergea în paralel cu el pe insula despărțitoare din centrul bulevardului, ba rămânea în spatele pietonilor de la începutul serii, pentru a-și ascunde profilul de filaj.

Bărbatul se opri să-și cumpere un kebab, mai mult ars – în mod tipic din carne de porc în cartierul acesta creștin –, de la un vânzător care întețea cărbunii din tava grătarului său mic cu o bucată de carton îndoit, trimițând ocazional scântei în trecători și învăluind strada în norișori de fum cu arome de coriandru și chili.

Dominika rămase în urmă, în spatele unui stâlp stradal: era improbabil ca iepurele să se folosească de oprirea aceea pentru a-și verifica spatele – în ultimele trei zile se dovedise complet indiferent la ceea ce se petrecea în jurul său pe stradă. Cu toate acestea, nu dorea să fie observată prea devreme. Destule alte personaje ale străzii o remarcaseră deja trecând prin mulțime – picioare de balerină, bust regal, ochi albaștri-electric – adulmecându-i parfumul, căutându-i atuurile sau slăbiciunile.

Din două priviri experte, Dominika cercetă grădina zoologică de chipuri, dar nu simți pe ceafă fiorul care s-o anunțe începutul vreunei probleme. Iepurele, un iranian, termină de smuls cu dinții

bucățelele de carne și aruncă țepușa scurtă în rigolă. Se părea că musulmanul ăsta șiit nu avea scrupule să mănânce carne de porc – ori să-și afunde capul între picioarele prostituatelor, de altfel. Porni mai departe și Dominika își reluă filajul.

Un tânăr neras și oacheș de desprinse de lângă prietenii lui, rezemați de geamul aburit pe dinăuntru al unui local de tăiței asiatici, se apropie de Dominika și-și trecu un braț pe după umerii ei.

— *Je bande pour toi*, rosti în franceza stricată a magrebienilor.

Voia s-o agațe. Iisuse! Dominika nu avea timp pentru așa ceva și simți cum impulsul ce-i mocnea în stomac îi năvăli în brațe. „Nu. Fii de gheață". Îi scutură brațul, îi împinse fața într-o parte și-și văzu de drum.

— *Va voir ailleurs si j'y suis* – caută-mă-n altă parte, rosti ea peste umăr.

Tânărul se opri instantaneu, făcu un gest obscen și scuipă pe trotuar.

Dominika regăsi capul grizonant al iranianului tocmai când acesta ajungea în La Diva, trecând printre reclamele luminoase ce încadrau intrarea clubului de noapte. Ea se apropie fără grabă de ușă, zări draperia de catifea groasă și-i acordă o secundă în plus acestui bărbat micuț care purta în minte secretele nucleare ale Republicii Islamice Iran. Era prada ei, o țintă a spionajului rus. Dominika își trecu apăsat tăișul voinței peste piatra de ascuțit a minții. Urma să fie o tentativă de racolare, o ambuscadă, un act coercitiv, o încercare de a convinge un străin să i se alăture, și estima că avea cincizeci la sută șanse de a-l convinge în următoarea jumătate de oră.

În seara asta Dominika își purta părut castaniu despletit pe umeri, cu cârlionții acoperindu-i un ochi, ca o dansatoare apașă din anii 1920. Avea ochelari cu rame dreptunghiulare din baga și lentile fără dioptrii, o Lois Lane pariziană ieșită

noaptea la plimbare. Totuși, efectul de funcționară era anulat de rochia neagră, mulată pe corp, și de pantofii Louboutin cu toc. Ca fostă balerină, avea picioare frumoase cu gambe musculoase, deși umbla cu un șchiopătat aproape imperceptibil, deoarece laba piciorului drept îi fusese distrusă de un rival de la Academia de Balet, când Dominika avea 20 de ani.

Paris. Dominika nu mai respirase aerul Occidentului după ce revenise în Moscova în urma unui schimb de spioni ce avusese loc pe un pod din Estonia cu luni în urmă. Imaginile schimbului începuseră să se estompeze, sunetele pașilor ei de atunci pe podul umed, argintiu, erau tot mai înăbușite, învăluite în ceața din noaptea aceea. Când se întorsese acasă, trăsese adânc în piept aerul Rusiei; era țara ei, *Rodina*, patria-mumă, dar esența proaspătă a pădurilor de pini și a pământului negru și mănos era întinată de miasma corupției fluide, aidoma cadavrului unui rozător sub parchet. Bineînțeles, fusese primită cu entuziasm, cu onoruri elaborate și felicitări din partea unor oficiali stângaci. Se prezentase imediat la sediul central al SVR – cunoscut pe scurt drept „Centrul” – dar revederea colegilor din Serviciu, turma de *siloviki*, elita „unsă”, îi prăbușise moralul. „La ce te așteptaseși?” se întrebase.

Situația ei era diferită acum. Extrem și periculos de diferită. Fusese racolată de un ofițer de caz din CIA – de care se îndrăgostise – apoi fusese evaluată, instruită și trimisă la Moscova ca spion introdus în Centru. Dominika învățã să aștepte, să asculte, să pară o creatură complet pasivă a atmosferei fetide din Serviciu. De aceea, refuzase când îi fuseseră oferite câteva funcții idioate în sediul central – avea să aștepte un job cu genul de acces pe care-l dorea CIA. S-a prefăcut interesată, ba chiar a și participat la un curs scurt de psihologie operativă și la un altul de contrainformații. Îi va fi util pe viitor să știe cum

lucrau vânătorii de cârtițe din Serviciul ei, cum vor suna pașii pe casa scării când vor veni după ea.

Dominika își aștepta momentul prielnic, privindu-le în adâncul sufletelor, deoarece se născuse cu calități sinestezice, astfel încât legăturile neurologice din creierul ei îi îngăduiau să vadă aure colorate în jurul oamenilor și să citească astfel pasiuni, trădări, temeri sau decepții. La vârsta de cinci ani, sinestezia ei îi șocase și îngrijorase pe părinți – tatăl era profesor, iar mama muzicantă. Ei îi ceruseră fetiței să le promită că nu va destăinui niciodată, nimănui, însușirea aceasta precoce, chiar pe măsură ce se acomoda cu ea. La 20 de ani, Dominika era purtată pe valurile muzicii în Academia de Balet. La 25 de ani, măsura pasiunea unui bărbat judecându-l după haloul său stacojiu. Acum, abia trecută de 30 de ani, posibilitatea de a determina starea de spirit a celor cu care intra în contact i-ar fi putut salva viața.

Și mai era ceva. După ce fusese racolată, îi apăruseră des imagini ale răposatei ei mame, o himeră benignă care apărea lângă ea pentru a-i oferi încurajare și susținere. Rușii sunt sensibili și emotivi, așa că pomenirea strămoșilor nu era nici bizară, nici vreun semn de nebunie. Cel puțin Dominika nu-și făcea griji în privința aceasta și, în plus, spiritul mamei o întărea după ce își reluase viața dublă, o mână ocrotitoare, ca un licăr pe brațul ei, când stătea în fața intrării grotei întunecoase, simțind mirosul lighioanei dinăuntru, silindu-se să continue.

După revenirea din Occident, Dominika trecuse prin două ședințe de verificare cu un bărbat scund și unsuros de la contraspionaj și o stenografă taciturnă. Bărbatul o întrebase despre *ubiița*, asasinul din Spețnaz care aproape că o ucisese în Atena, apoi despre perioada cât a fost reținută de CIA: cum fuseseră cei din CIA, ce o întrebaseră americanii, ce le spusese ea; Dominika o pironise cu privirea pe stenografă, care era învăluită într-o

pâclă gălbuie – înșelătorie și avariție – și răspunsese că nu le zisese nimic. Ursul îi adulmecase încălțările și încuviințase din cap, aparent mulțumit. „Dar ursul nu-i niciodată mulțumit”, își zise ea. „Niciodată”.

Aventurile ei, modurile cum scăpase și contactul cu americanii proiectau suspiciuni asupra ei – așa cum se întâmpla cu toți cei care reveneau din serviciu activ în Vest – și Dominika știa că șopârlele cu ochii ca fierea din FSB, Serviciul Federal de Securitate, o observau, așteptând cea mai mică abatere, urmărind un mesaj e-mail sau o carte poștală din străinătate, sau poate un apel telefonic criptic dintr-o suburbie a Moscovei, ori un contact confirmat cu un străin. Nu existase însă nicio deviere. Rutina ei era normală, nu puteau depista nimic.

De aceea au strecurat un instructor fizic atrăgător, care să-i facă avansuri în timpul cursului „obligatoriu” de autoapărare ce avea loc într-o vilă veche din Domodedovo, de pe Varșavskaia Ulița, în apropierea centurii moscovite. Casa veche și dărăpănată, cu scări ce scârțâiau și acoperiș din tablă coclită, era cuibărită într-o grădină botanică neîngrijită, ascunsă în spatele unui zid, pe care o plăcuță strâmbă anunța INSTITUTUL VILAR DE PLANTE MEDICINALE. Câțiva participanți la curs, plictisiți – o femeie vameș roșie la față și doi grăniceri vârstnici – fumau pe băncile de lângă pereții serei din sticlă care servea ca sală de antrenamente.

Daniil, instructorul, era un rus autentic, înalt și blond, de vreo 35 de ani, incredibil de zvelt, cu încheieturi robuste și degete de pianist. Trăsăturile îi erau delicate: osatura maxilarelor, a pomeților și frunții era fină, iar genele incredibil de lungi de deasupra ochilor albaștri somnoroși puteau înfiora frunzele palmierilor din ghivecele aflate în capătul opus al serei. Dominika știa foarte bine că în SVR nu existau cursuri obligatorii de autoapărare și că

Daniil era probabil un șmecher trimis să pună cu nepăsare întrebări și să smulgă până la urmă din partea ei, care n-ar fi bănuit nimic, mărturisirea colaborării cu servicii străine de spionaj sau divulgarea de secrete de stat ori seducerea a numeroși parteneri imorali în cușetele încinse ale unor trenuri de noapte ce goneau legănându-se pe șine. Natura culpelor pe care le depistau ei era irelevantă. Copoii de la contrainformații nu puteau defini trădarea, dar o recunoșteau imediat când o vedeau.

Bineînțeles, Dominika nu se aștepta să fie instruită în tehnicile de luptă corp la corp. În prima zi, când razele soarelui străbăteau sticla murdară a plafonului serei, fusese interesată să vadă cum în jurul capului lui Daniil și din vârful degetelor sale se învolbura o aură bleu-deschis de viclenie a minții și spiritului. După aceea fusese surprinsă când el începuse s-o instruiască în *Sistema Rukopașnogo Boia*, sistemul de luptă corp la corp rus, medieval, brutal, care se trăgea din tradiția cazacă a secolului al X-lea și avea legături cu Biserica Ortodoxă. În mod normal, așa ceva se preda doar personalului militar rus.

Dominika îl văzuse pe asasinul trimis de Spețnaz folosind aceleași mișcări în camera însângerată din hotelul din Atena, fără să le fi recunoscut, dar în același timp îngrozită de extraordinara lor eficiență. Daniil nu o cruță deloc la orele de instrucție și femeia descoperi că-i făcea plăcere să se antreneze din nou fizic, amintindu-și vechea disciplină din îndrăgita ei carieră de balerină, cariera pe care Ei i-o furaseră. *Sistema* punea accent pe flexibilitate, viteză balistică și cunoașterea punctelor vulnerabile ale corpului omenesc. Când Daniil îi demonstră blocaje de articulații și prize pentru imobilizarea adversarului, cu fața foarte apropiată de cea a Dominikăi, văzu în ochii infinit de adânci ai femeii ceva ce nu-și dorea să răscolească inutil.

După două săptămâni, Dominika stăpânea lovituri și aruncări pe care alți elevi le-ar fi învățat abia în câteva luni. Inițial, își dusese palma la gură și râsese când văzuse mersul de maimuță cu genunchii îndoiți, utilizat pentru a te apropia de un adversar în luptă, ca și răsucirea din umăr ce preceda o lovitură devastatoare cu mâna. Acum însă îl trântea pe Daniil pe saltea tot atât de des pe cât o trântea el. În lumina prăfuită a după-amiezii din sală, Dominika îi privea mușchii spatelui flexionându-se când bărbatul demonstra o tehnică nouă și se întreba într-o doară ce hram purta. După cum se mișca, ar fi putut fi un fost balerin sau gimnast. Oare de ce ajunsese să practice artele marțiale? Făcea parte din Spețnaz, din grupul *Vympel*? Observase cu ochii ei de Vrabie – o seducătoare antrenată și folosită de stat – că degetul inelar al lui Daniil era vizibil mai lung decât cel arătător. Potrivit matroanelor acoperite de negi din Școala de Vrăbii, exista așadar posibilitatea unei dotări sexuale peste medie.

Estimarea dimensiunilor unui bărbat nu era singurul lucru pe care Dominika îl învățase la Școala de Stat nr. 4, Școala de Vrăbii, academia secretă de sex și spionaj care le instruia pe femei în arta seducției. Nu uitase nici acum clasele și amfiteatrele din vila cu pereți scorojiți, situată în pădurea de pini de pe malul Volgăi, în apropiere de orașul Kazan. Putea și acum să audă lecțiile monotone și seci despre sexualitate și iubire. Putea să revadă filmele enervante cu coit și perversiuni. Listele de tehnici sexuale, numerotate cu sutele, memorate și practicate la nesfârșit – *numărul 88*, „*Aripile fluturașului*”, *numărul 42*, „*Șiragul de perle*”, *numărul 32*, „*Pioneza*” – îi reveneau în minte, gânduri nechemate de zile amorțite și nopți păcătoase, și totul stropit cu apă de trandafiri pentru a acoperi mirosul de masculi dezmățați și femele înspumate, și mâinile cu unghii murdare ce-i strângeau coapsele, și stropii de sudoare ce

atârnau de pe nasurile cărnoase și care, inevitabil, fatalmente, aveau să-i picure pe față. Îndurase totul pentru a-i irita pe *svini*, porcii, pe toți care credeau că va sta pe spate și-și va deschide picioarele. Iar acum avea să le arate cât de mult se înșelaseră.

„Calmează-te", își spuse. Se lupta cu stresul de a se întoarce în slujba Rusiei, în îmbrățișarea patriei-mumă, începutul unei existențe teribil de riscante. În plus, o chinuiau și alte gânduri. Nu știa dacă bărbatul pe care-l iubea mai era viu. Iar dacă el mai trăia, atunci iubirea ei era un secret pe care trebuia să-l păzească cu sfințenie, întrucât exista un mic detaliu – el era un ofițer de caz american din CIA. Aștepta provocarea vicleană, mult întârziată, a lui Daniil, plauzibilă după familiaritatea pe care o creează 14 zile de antrenamente fizice. Trebuia să fie extrem de atentă – fără ademeniri, fără sarcasme – dar avea de asemenea ocazia pentru puțină *dezinformare* bine-venită, poate o aluzie șireată despre admirația ei pentru președintele Putin. Tot ce avea să-i spună lui Daniil avea să ajungă la FSB și apoi la Centru, unde urma să fie compilat cu celelalte fragmente din investigarea „primirii ei călduroase acasă", pentru a se decide într-un final dacă Dominika avea să-și păstreze statutul de *operupolnom ocennîi*, ofițer de operațiuni. Pe de altă parte, Dumnezeule, genele acelea…

•

Cu gâtul ei lung și fin, privirea dreaptă și capul sus, Dominika trecu de draperia din catifea parfumată și intră în clubul La Diva. Bodyguardul de la ușa interioară îi privi cu aprobare profesională rochița neagră, apoi aruncă o privire scurtă în poșeta din satin negru, în care abia dacă încăpea un ruj și un smartphone subțire cât un biscuit. Trase draperia grea într-o parte și-i făcu semn să intre. „Nu are arme", se gândi el. „*Mademoiselle Doudounes*, domnișoara pieptoasă, e curată".

Căpitanul Egorova era de fapt perfect capabilă de acțiuni letale. Rujul din poșetă era un *elecktriceskii pistolet*, o armă electrică cu un singur foc, o actualizare recentă a laboratoarelor tehnice SVR, Direcția T, o nouă versiune a unei arme venerabile din timpul Războiului Rece. Rujul-armă de unică folosință trăgea cu precizie un glonț exploziv Makarov de 9 mm până la distanța de doi metri – glonțul avea miezul din pulbere metalică comprimată, care se dilata masiv în momentul contactului. Împușcătura nu se auzea decât ca un clic metalic.

Dominika examină interiorul cufundat în semiîntuneric al clubului, o sală mare, semicirculară, plină în mijloc cu mese ciobite și cu separeuri ce imitau pielea, uzată, de-a lungul pereților. Scena scundă, cu proiectoare de modă veche aflate la nivelul pardoselii, era întunecată și goală. Ținta ei, Parvis Jamshidi, era singur într-un separeu central și privea gânditor plafonul. Dominika examină încă o dată rapid interiorul, concentrându-se asupra colțurilor îndepărtate. Nu zări niciun fel de contrafilaj evident și nici alți bodyguarzi. Se strecură printre mese către separeul lui Jamshidi, ignorând pocnetul din degete al unui grăsan care-i făcuse semn de la o masă să se apropie, fie pentru a comanda alt *petit jaune*, fie pentru a-i sugera să meargă împreună pentru 30 de minute la hotelul Chat Noir Design, aflat pe aceeași stradă.

Se simțea tensionată; senzația familiară a vânătorii, a contactului cu inamicul, i se ridica în gâtlej, îi strângea pieptul și simțea o dogoare în stomac. Intră în separeu și-și puse poșeta pe masă, în fața ei. Jamshidi continua să privească tavanul, ca și cum s-ar fi rugat. Era scund și slab, cu barbișon despicat. Mâinile ca desprinse dintr-un tablou de El Greco, cu degete prelungi, nemișcate, erau încrucișate pe masă. Purta obligatoriul costum gri-perlat cu cămașă albă fără guler încheiată până

sus. Un bărbat scund, un fizician, un expert în separația centrifugală, savantul de frunte din programul iranian de îmbogățire a uraniului. Dominika nu spuse nimic, așteptându-l pe el să vorbească.

Jamshidi îi simți prezența și coborî privirea, evaluând-o – brațele subțiri, unghiile tăiate scurt, drept. Ea îl privi fix, până când încetă să se mai uite la despicătura cu vinișoare albăstrui dintre sânii ei.

— Cât ceri pe oră? întrebă bărbatul pe un ton firesc.

Avea glasul ascuțit și vorbea în franceză. În aerul cu iz de mosc al clubului, cuvintele îi erau galben-lăptoase și șovăitoare, numai minciună și lăcomie. Dominika observă cu interes că lumina ultravioletă din sală nu-i afecta capacitatea de a-i descifra culorile fetide. Continuă să-l privească în tăcere.

— M-ai auzit? ridică glasul Jamshidi. Știi franceză sau ești o *putain* din Kiev?

Înălță iarăși ochii spre tavan, de parcă ar fi concediat-o. Dominika îi urmări privirea. Sub plafon era suspendată o pasarelă îngustă din plexiglas și o femeie dezbrăcată, care purta doar pantofi cu toc, dansa exact deasupra capului lui Jamshidi. Reveni cu privirea la barbișonul lui ridicol.

— Ce te face să crezi că-s o fată de pe stradă? îl întrebă Dominika în franceză, fără pic de accent.

Jamshidi își întoarse capul spre ea, o privi în ochi și râse. În momentul acela, ar fi trebuit să audă foșnetul din iarba înaltă, secunda dinainte de a fi prins în gheare și colți.

— Te-am întrebat cât ceri pe oră, zise el.

— Cinci sute, răspunse Dominika și-și trecu o șuviță de păr după ureche.

Iranianul se aplecă înainte și făcu o sugestie obscenă.

— Asta te mai costă trei sute, spuse Dominika privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Îi surâse și împinse ochelarii înapoi pe rădăcina nasului. Parcă primind o indicație regizorală, proiectoarele se aprinseră pe scenă și apărură zece-douăsprezece femei care nu purtau decât cizme din plastic înalte până la jumătatea coapselor, și chipiuri albe. Filtrele reflectoarelor le împestrițară corpurile cu dungi roz și albe, în vreme ce se roteau la unison pe un ritm de euro-pop asurzitor.

•

Jamshidi fusese inițial remarcat în Viena de către reprezentantul agenției guvernamentale ruse Rostehnadzor la Agenția Internațională pentru Energie Atomică (AIEA), care observase predilecția iranianului de a-și petrece timpul liber în compania fetelor cu picioare lungi ce sorbeau sherry în barurile de pe Gürtel. Informația de la AIEA fusese transmisă *rezidentului* din Viena, care o raportase mai departe la Centrul din Moscova, sediul central al SVR din Iasenevo, în sud-vestul capitalei ruse.

În Centru urmase o dezbatere energică dacă Jamshidi ar fi fost sau nu o țintă validă pentru racolare. Unii susțineau că n-ar fi fost înțelept să urmărească un oficial dintr-un stat-client. Alții spuneau că n-ar fi funcționat vechile metode ale șantajului și constrângerii. Iar alții erau de părere că riscul unor efecte neprevăzute și nedorite și al afectării relațiilor bilaterale era prea însemnat. Un singur șef de departament întrebase cu glas tare dacă oportunitatea aceea nu părea suspectă. Poate că era de fapt o provocare, o capcană de dezinformare pusă la cale de serviciile occidentale – CIA, Mossad, MI6 – pentru a discredita Moscova.

Această *zagovoritsia*, această indecizie, nu era neobișnuită în SVR. Serviciul de Informații Externe modern era la fel de îngrozit de președintele Federației – de privirile ca de raze X

ale ochilor albaștri și de represaliile din culise – pe cât fusese NKVD-ul de accesele de furie ale lui Stalin în anii 1930. Nimeni nu dorea să valideze o operațiune care să meargă prost și să comită greșeala supremă: să-l pună într-o lumină proastă pe scena mondială pe Vladimir Vladimirovici Putin.

Alexei Ivanovici Ziuganov, șeful Departamentului de Contrainformații al Serviciului, Direcția KR, fusese primul, dar nu singurul, care considerase prea riscantă racolarea lui Jamshidi (în primul rând, fiindcă nu era cazul lui). Însă președintele, el însuși fost ofițer KGB (trecutul lui în serviciu, inclusiv un post călduț în Dresda comunistă la sfârșitul anilor 1980, nu era niciodată discutat, (*absolut niciodată*), respinsese glasurile prea timorate din SVR.

— Aflați ce știe savantul ăsta, ordonase Putin de la Kremlin directorului SVR din Iasenevo pe linia de înaltă frecvență *vîsokoceastotnîi* securizată. Vreau să știu cât de departe au ajuns cu uraniul fanaticii ăștia iranieni. Sioniștii și americanii își pierd răbdarea. Putin făcuse o pauză, apoi adăugase: Dați-i misiunea Egorovei.

În mod normal era un compliment uriaș ca președintele Federației să desemneze un agent anume din Serviciu pentru a conduce o operațiune de racolare de mare răspundere – se mai întâmplase de câteva ori în trecut cu vechi favoriți din KGB ai lui Putin – dar Dominika nu-și făcea niciun fel de iluzii privind motivul pentru care fusese aleasă. Ea nici măcar nu-l întâlnise vreodată pe președinte.

— Este o mare onoare, spusese directorul când o chemase în biroul lui s-o informeze despre instrucțiunile primite de la Kremlin.

„Prostii”, își zise femeia. „Vor ca o fostă Vrabie să-l atragă într-o cursă sexuală. Perfect, băiețași, aveți grijă la degețele!”

Alegerea ei avusese însă și o parte bună. Dispăruse apăsarea palpabilă a reinvestigării de către contrainformațiile FSB-ului. Toate jocurile încetaseră: Peugeot-ul cu geamuri fumurii nu mai era parcat zi și noapte în fața apartamentului ei de pe Kastanaevskaia Ulița, jovialele interviuri periodice cu cei din contrainformații încetară și antrenamentele de *Sistema* cu surâzătorul Daniil luară sfârșit. Dominika știa acum că fusese reabilitată – cu certitudine, ordinul nerăbdător al lui Putin grăbise procesul, dar ea scăpase cu bine. Savura ironia sorții că tocmai președintele fusese cel care o băgase pe ea, vulpea, în cotețul găinilor. În scurt timp însă ironia savurată se transformă în furie.

Situațiile se precipitară după aceea, inclusiv repartizarea ei în Direcția KR, la contrainformații. Alexei Ziuganov o chemă și, fără cea mai mică emoție, o informă că se primise de sus decizia ca ea să se ocupe de operațiunea împotriva lui Jamshidi din partea Direcției KR. Atitudinea lui era acră, vocea disprețuitoare, privirea indirectă. Iar din spatele fațadei, în puținele secunde de contact vizual direct, Dominika întrezărise paranoia dementă. În timp ce vorbea, bărbatul era învăluit de o volbură neagră. Mormăia ceva despre resursele Direcției lui care vor fi utilizate pentru a se asigura că planurile Dominikăi erau corecte și că nu aveau să existe erori – așa ceva n-avea să fie tolerat. Adjunctul lui Ziuganov, Evgheni, un bărbat trecut de 30 de ani, încruntat, robust și lat în spate, dur ca un diacon ortodox și foarte oacheș, de la părut des și aspru, la sprâncenele lânoase și până la antebrațele de urangutan, stătea rezemat de cadrul ușii în spatele Dominikăi și asculta, în timp ce-i măsura din priviri curbele feselor pe sub fusta ei strâmtă.

În realitate, Ziuganov era furios fiindcă nu avusese niciun cuvânt de spus în legătură cu ordinul de racolare a iranianului. Veninosul și

măruntul Ziuganov – avea cu puțin peste 1,50 m – fusese de două ori rănit, deoarece cazul nu-i fusese încredințat lui, ci Dominikăi Egorova, fusese *de trei ori* rănit că președintele Federației Ruse știa de existența unei simple femei căpitan, noua lui subordonată, și că o urmărea cu atenție. Din ascunzișul minții sale, ca un adăpost jilav de vânători de rațe, Ziuganov o evaluă pe această *șliuha*, această târfă antrenată.

Era una dintre rarele și ridicolele femei *operupolnom ocennîi* din Serviciu, dar cu un pedigri și o reputație impecabile. Ziuganov auzise poveștile și citise rapoartele strict secrete. Printre alte realizări din scurta ei carieră, obținuse informația care dusese la arestarea uneia dintre cele mai dăunătoare infiltrări din SVR, veteranul general-locotenent Vladimir Korcinoi – un trădător dirijat timp de *un deceniu și jumătate* de americani – punând astfel capăt unei vânători de cârtițe ce durase mulți ani. Ziuganov condusese o parte a tentativei de demascare a lui Korcinoi și nu izbutise acolo unde reușise femeia asta. Apoi fusese rănită, capturată și reținută pentru scurt timp de CIA, după care revenise triumfătoare din Vest la Iasenevo, fusese răsplătită cu avansarea la rangul de căpitan și acum se ordonase de sus să se alăture Direcției KR pentru a lucra la un caz din dosarul directorului.

Ziuganov, care-și începuse propria carieră veninoasă în anii KGB-ului ca anchetator în beciurile din Lubianka, nu s-a putut opune numirii ei. Îi făcu semn Egorovei că era liberă și o privi ieșind, silită să se strecoare pe lângă Evgheni, care rânjea nemișcat în cadrul ușii. Operațiunea împotriva iranianului era prea importantă ca să eșueze, dar instinctele pe care Ziuganov și le ascuțise în Lubianka îl înghionteau în altă direcție. Ar fi putut prelua el controlul și culege laurii reușitei pentru racolarea iranianului în cazul în care căpitanul Egorova ar fi dispărut din scenă. Se

lăsă pe spate în scaunul rotativ și căzu pe gânduri, cu picioarele atârnând fără să atingă podeaua, apoi îl privi pe încruntatul Evgheni, provocându-l din priviri să spună ceva. *Vilami na vode pisano*, viitorul este scris cu furca pe apa curgătoare. Nimeni nu știe ce se va întâmpla.

•

După ce ieșiră din club, Dominika îl conduse pe Jamshidi, ținându-l de mâna lipicios de umedă, prin pâcla densă a traficului de seară, pentru a traversa Place Blanche, după care coborâră ceva mai lent cam jumătate de stradă spre micul Hotel Belgique, cu copertină dungată în albastru deasupra ușii. Din spatele tejghelei, un *ubiița*, un bodyguard cu brațe solide și un tricou soios, îi azvârli Dominikăi o cheie și un prosop.

Când Dominika intră în cameră, ușa se deschise 30 de centimetri, după care se izbi de cadrul metalic al patului. Au trebuit să se strecoare pe lângă comoda crăpată. În colțul camerei, toaleta mascată de un paravan era presărată cu stropi de rugină, iar deasupra căpătâiului patului atârna o oglindă mare, pătată și afumată, suspendată de un șnur din catifea periculos de destrămat. Jamshidi se duse la toaletă să se ușureze.

— Dezbracă-te, vorbi el peste umăr, stropind din belșug pe lângă vasul din porțelan.

Dominika se așeză în partea opusă a patului, cu picioarele încrucișate, legănându-l pe cel de deasupra. Pentru cinci copeici, era în stare să-i lipească rujul de frunte și să apese trăgaciul. Jamshidi își trase fermoarul și se întoarse spre ea.

— Ce-aștepți? Dezbracă-te și-ntinde-te pe burtă, îi zise și-și scoase sacoul. Îl atârnă de un cui bătut în ușă. Nu-ți face griji, o să te plătesc. O să-i poți trimite bănișorii mămicii tale din Kiev – asta dacă nu cumva prestează chiar în camera de-alături.

Dominika se lăsă puțin pe spate și chicoti.

— Bună seara, domnule doctor Jamshidi, spuse ea. Nu sunt din Ucraina.

Jamshidi ridică ochii auzindu-și numele și-i cercetă fața. Orice savant nuclear iranian care încalcă șaria și-și face de cap cu prostituatele din Montmartre adulmecă iute pericolul. N-o întrebă de unde îl cunoștea.

— Nu-mi pasă de unde ești.

„Atât de educat”, se gândi Dominika, „și totuși atât de idiot”.

— Am nevoie de câteva minute din timpul tău, zise ea. Te asigur că te va interesa.

Jamshidi îi studie chipul. Cine era dama asta cu surâs de Mona Lisa?

— Ți-am spus să te dezbraci, rosti și făcu un pas către ea.

Nu era totuși sigur ce se întâmpla. Pasiunea se scurgea din el ca nisipul dintr-o clepsidră spartă. O prinse de încheietură și o smuci, ridicând-o în picioare. Își apropie mult fața de a ei, inspirându-i parfumul Vent Vert, căutând să-i descifreze ochii din spatele ochelarilor nelalocul lor.

— *A poil*, dezbrăcarea, repetă.

O strânse de încheietură și-i urmări chipul. Nu văzu nimic. Dominika îl privi în ochi și în același timp își duse unghia degetului mare între articulațiile primelor lui două degete și apăsă. Jamshidi tresări de durere și-și smuci mâna.

— Doar câteva minute, spuse Dominika, de data aceasta cu glas ceva mai apăsat, ca să-i ofere un indiciu, o pistă.

Vorbea nepăsător, de parcă nu i-ar fi ciupit, cu o secundă în urmă, nervul median al mâinii drepte.

— Cine ești? întrebă Jamshidi, îndepărtându-se de ea. Ce vrei?

Dominika își puse degetele pe mâneca lui, depășind limitele, tradiția islamică a relației dintre bărbat și femeie. Nu era o problemă reală cu ianianul ăsta educat care locuia în Europa, ticălosul ăsta căruia îi plăceau roșcatele.

— Vreau să-ți propun un aranjament, zise ea. Un aranjament reciproc avantajos.

Nu-și luă mâna stângă de pe el. Jamshidi o scutură și se întoarse spre ușă. Nu știa despre ce era vorba, dar dorea să plece imediat. Dominika păși prompt în fața lui și iranianul își puse palma pe pieptul ei ca s-o împingă în lături. Încet, aproape tandru, ea îi prinse mâna și o apăsă pe sân cu degetele ei elegante, simțindu-i palma umedă pe piele. O apăsă ușor în jos și i-o răsuci – chipul lui Jamshidi se contorsionă de durere –, silindu-l să cadă pe așternutul mizerabil.

— Insist să mă lași să-ți spun despre ce-i vorba, zise Dominika, dându-i drumul la mână.

Jamshidi se ridică în capul oaselor, cu ochii holbați. Știa tot ce trebuia să știe.

— Ești din serviciile secrete franceze? întrebă el, frecându-și încheietura. Când Dominika nu reacționă, continuă să insiste: CIA, britanicii? Ea rămase tăcută și Jamshidi se înfioră la gândul cel mai teribil: Mossadul?

Dominika negă încet din cap.

— Atunci cine ești?

— Noi suntem prietenii și aliații voștri. Noi suntem singurii care stăm alături de Iran împotriva vendetei globale, sancțiunilor și amenințărilor militare. Noi îți susținem activitatea, domnule doctor, în toate felurile.

— Moscova? se miră Jamshidi și chicoti încet. KGB-ul?

— KGB-ul nu mai există, domnule doctor. Acum este *Slujba Vneșnei Razvedki*, SVR.

Jamshidi scutură din cap și răsuflă ușurat; slavă lui Allah, nu era o echipă de acțiune sionistă.

— Și ce vrei? Ce-i aiureala aia despre o propunere? întrebă, simțindu-se din nou sigur pe el, cu galbenul mai intens.

„*Jaba*, broscoiule”, se gândi Dominika, apoi zise cu glas tare:

— Moscova vrea să se consulte cu tine; am dori să ne consiliezi despre programul vostru.

Dominika se pregăti pentru răbufnirea de indignare.

— Consultații? Consiliere? Vreți să-mi spionez propria țară, propriul program, să compromit securitatea noastră?

Jamshidi neprihănitul, Jamshidi patriotul.

— Nu va exista nicio amenințare la adresa securității Iranului, îi răspunse Dominika sec. Dacă Moscova va fi informată, țara ta *va fi protejată* împotriva inamicilor ei.

Iranianul pufni.

— Ești ridicolă, zise el. Acum lasă-mă să plec, dă-te la o parte din fața mea.

Dominika nu se clinti.

— Domnule doctor, spuse ea, am menționat că propunerea mea va fi un aranjament reciproc avantajos. Nu vrei să auzi în ce fel?

Bărbatul pufni iarăși, totuși rămase locului.

— Trăiești și lucrezi în Viena, unde ești acreditat la Agenția Internațională pentru Energie Atomică. Călătorești frecvent la Teheran. Ești principalul expert al țării tale în separarea centrifugală a izotopilor și în ultimii ani ai condus asamblarea cascadelor de centrifuge de la Uzina de Îmbogățire a Combustibilului din Natanz. Corect până aici?

Jamshidi nu răspunse, dar o privi fix, continuând să-și maseze mâna.

— O carieră strălucitoare, succes constant în program, în avantajul Liderului Suprem și cu aliați în Consiliul de Securitate. Soție și copii în Teheran. Dar fiind un individ cu nevoi excepționale, un bărbat care și-a câștigat dreptul de a face ce-i place, ți-ai făcut unele cunoștințe – atât în Viena, cât și în cursul acestor weekenduri ocazionale, neautorizate și clandestine, la Paris. Apreciezi femeile frumoase, iar ele te apreciază pe tine.

— Lua-te-ar naiba, mârâi Jamshidi. Ești o mincinoasă!

— Cât de dezamăgite ar fi prietenele tale dacă te-ar auzi că le renegi, spuse Dominika și se întinse către poșetă.

Își scoase telefonul și-l ținu relaxată în mână. Jamshidi o privi.

— Mai ales prietena ta Udranka. Ea are un apartament în Viena pe Langobardenstrasse, foarte aproape de biroul tău din AIEA. Îl cunoști foarte bine.

— Ruși împuțiți, zise Jamshidi.

— Nu, de fapt ea este sârboaică. Ba chiar aș putea adăuga că-i o fată destul de inocentă. Udranka e din Belgrad. Ai văzut-o foarte des.

— Minciuni, se bâlbâi Jamshidi. Nu există dovezi.

Dominika trecu un deget subțire de-a curmezișul ecranului pentru a porni înregistrarea video și întoarse telefonul spre iranian.

— Vizita ta cea mai recentă, 23 august, spuse ea pe un ton monoton. Tu ai adus o cutie cu bomboane de ciocolată Sissi-Kugeln și o sticlă de Nussberg Sauvignon. Ea a gătit friptură la cuptor. Ai sodomizat-o la ora 21:45 și ai plecat după 15 minute.

Aruncă telefonul pe pat, urmărind efectul cuvintelor ei brutale asupra iranianului în timp ce videoclipul rula în continuare.

— Poți să-l păstrezi, dacă vrei.

Bărbatul mai privi o dată ecranul, după care îl împinse în lături.

— Nu, zise el.

Culoarea din jurul capului și umerilor lui se estompase și abia dacă era vizibilă. Dominika știa că el calculase deja amenințarea nerostită. Mullahii l-ar fi executat dacă i-ar fi aflat obiceiurile perverse, dacă ar fi ieșit la iveală modul libidinos în care folosise fonduri oficiale, dar mai ales dacă era adusă la lumină *prostia* lui de a fi șantajat.

— Nu, repetă Jamshidi.

„*Ranșe seadeș*, *ranșe vîideș*”, își zise Dominika, „cu cât intri mai repede, cu atât ieși mai repede”. Se așeză lângă bărbat și începu să vorbească încet, ascunzându-și disprețul. Tipul era un gândăcel într-o cutie de chibrituri, care nu avea unde să se ducă – Dominika nu-i îngădui să protesteze ori să simuleze ignoranța. În schimb, îi comunică ferm regulile: avea să răspundă la întrebările ei, aveau să se întâlnească discret, ea avea să-i dea „bani de cheltuieli”, avea să-l protejeze și (cu o încuviințare subtilă din cap) putea să-și satisfacă în continuare plăcerile cu Udranka. Ei doi aveau să se întâlnească în Viena, în apartamentul Udrankăi, peste șapte zile. Jamshidi trebuia să-și rezerve toată seara. Dominika îl întrebă dacă era de acord, însă se ridică înainte ca iranianul să poată răspunde. Acesta nu avea de ales. Se duse la ușă, o întredeschise, după care se întoarse și-l privi cum stătea, ghemuit și tăcut, pe cearșaful pătat.

— Domnule doctor, zise ea, voi avea grijă de tine în toate privințele. Vii?

Ieșiră din cameră și coborâră scara îngustă, cu tapet scorojit pe pereți și trepte care scârțâiau la fiecare pas. *Ubiița* apăru de după tejghea și se opri la baza scării.

— Cincizeci de euro, rosti el cu brațele încrucișate peste piept. Taxă de divertisment.

În jurul capului îi plutea o pâclă maronie: cruzime, violență, prostie. Fără să înțeleagă, Jamshidi dădu să se strecoare pe lângă el, dar bărbatul îl țintui de perete, înfigându-i sub bărbie un antebraț masiv. Cu cealaltă mână ridică un brici.

— O sută de euro, zise bărbatul ridicând ochii spre Dominika. Taxă de prostituție.

Pe jumătate strangulat, Jamshidi nu putu decât să se holbeze când ea coborî ultima treaptă și se apropie de el.

Dominika era parțial conștientă de o ușoară nemulțumire pentru că era întreruptă, iritată de o

intervenție din exterior. Vederea îi era perfectă, limpede ca gheața în centru, dar începătoșată la periferie. Îl mirosea pe bodyguard prin tricou, îi mirosea esența animalică maronie. Fără să-și încetinească pasul, se apropie de el, prin norul maroniu, și-l prinse cu un gest drăgăstos de ceafa slinoasă. Cu cealaltă mână îi atinse obrazul, cu degetul mare la articulația maxilarului. Apăsă violent înăuntru și în sus – simți articulația temporo-mandibulară trosnind sub buricul degetului – iar capul brutei se ridică brusc și bodyguardul urlă de durere, iar briciul îi căzu dintre degete. Într-un nor de duhoare și parfum, Dominika trase de părul urât mirositor și-i smuci capul înapoi. Un gând îi fulgeră prin minte: „Ce ar fi zis *bratok*, fratele mai mare, Gable, unul dintre ofițerii ei de caz din CIA, despre manifestarea asta temperamentală?" Iar apoi, ca un fior electric, un al doilea gând: „Ce ar fi zis toți americanii ei dacă ar fi văzut-o pe scara asta împuțită făcând așa ceva?" Își reveni imediat și-l lovi pe bodyguard o singură dată cu palma deschisă, extrem de rapid, în trahee. Bărbatul icni și Dominika îl împinse violent înapoi, lovindu-l cu capul de perete. Se auzi trosnetul tencuielii, apoi bodyguardul căzu pe podea și nu se mai mișcă.

Dominika se aplecă, ridică briciul și-l închise, stăpânindu-și impulsul de a-i trece apăsat tăișul peste beregata gorilei inconștiente. Jamshidi lunecase și el pe podea și gâfâia. Femeia se lăsă pe vine lângă el și rochia i se ridică până la jumătatea coapselor, lăsând să se vadă triunghiul de dantelă neagră al lenjeriei intime, însă iranianul se holba doar la fața ei luminoasă, cu o șuviță de păr atârnându-i senzual peste un ochi. Dominika vorbi încet, recăpătându-și suflul, în timp ce-și îndrepta ochelarii:

— Ți-am spus că noi ne sprijinim prietenii. Eu te voi proteja mereu. Acum ești agentul meu.

SATAY DE PORC

Marinați fâșii subțiri de carne de porc într-un sos gros din ulei de susan, nucșoară, curcumă, usturoi zdrobit, ghimbir zdrobit, sos de pește, zahăr brun și zeamă de lime. Frigeți pe cărbuni încinși, până când carnea devine caramelizată și crocantă.

2.

Ora trei noaptea și arondismentul 4 era întunecos și tăcut. Pantofii Louboutin o rodeau pe Dominika în timp ce mergea pe străduțele înguste din Marais, întorcându-se la hotelul ei elegant de lângă Place Sainte-Catherine. *Tant pis*, ghinion, dar nu umbli desculț pe trotuarele Parisului iubitor de câini.

Pe drum, Dominika își termină mesajul codat adresat lui Ziuganov, apoi făcu o scurtă recapitulare a situației. După ce păși peste bodyguardul lipsit de cunoștință, Jamshidi se împleticise uluit în noapte, încuviințând vag din cap când îi reamintise cu șoapte dulci de întâlnirea fixată peste o săptămână. Pâcla gălbuie din jurul capului său devenise aproape complet albă din cauza șocului. Dominika raportă cu modestie Centrului – și lui Ziuganov, care fusese sceptic și ranchiunos – rezultatul întâlnirii cu iranianul ca fiind un succes provizoriu. Ca în orice operațiune de racolare de agenți, nu putea ști dacă Jamshidi era complet pregătit până când nu apărea, și *dacă* apărea, în apartamentul Udrankăi din Viena, peste o săptămână, docil și gata pentru debriefing[1]. Promisiunea continuării relației cu sârboaica înaltă de 1,85 m, cu păr magenta, acum o Vrabie sub îndrumarea Dominikăi, avea să fie un imbold spre obediență. Dominika empatiza cu Vrabia ei, bea ocazional câte un pahar de vin cu ea, o plătea bine – solidaritate între surori. Dar ce era mai important, ascultase relatările inteligente despre Jamshidi făcute de Udranka și fiecare detaliu contribuise la prinderea lui în plasa racolării.

Înaintând pe strada pustie, își verifică spatele împotriva oricăror filaje, improbabile la ora asta, traversând pe celălalt trotuar și privind brusc vreme de o jumătate de o secundă într-o parte și alta. O însoțiră mai întâi una, apoi două și în cele

din urmă trei pisici vagabonde, cu cozile în sus, care i se strecurau uneori printre picioare. Dominika se gândi că Școala de Vrăbii adusese o transformare esențială. Viața ei i se schimbase pentru totdeauna când fusese îndreptată împotriva unui agent american CIA – mai exact, Nathaniel Nash – pentru a-l subjuga, pentru a-l compromite, pentru a afla numele cârtiței lui rusești. Însă întreaga operațiune se desfășurase diferit decât plănuiseră superiorii ei din SVR. Acum lucra cu CIA, spiona pentru americani și făcea asta pentru că, își spunea Dominika, Rusia era putredă, era o cangrenă. Și totuși, ceea ce făcea era *pentru Rusia*. Ea se alăturase CIA, *ea* devenise cârtița. Și căzuse în patul lui Nate în pofida oricărei logici, în pofida oricărei prudențe. Închise ochii pentru o secundă și-i șopti în gând: „Unde ești, ce faci?" Una dintre pisicile pariziene întoarse capul și se uită la ea de parcă i-ar fi răspuns *qu'est-ce que j'en sais*? De unde să știu eu?

•

În același minut, în sediul pustiu al Direcției KR, Ziuganov fumega în biroul său întunecat; lumina unei singure veioze de birou strălucea peste mesajul Egorovei, care raporta abordarea cu succes a lui Jamshidi în clubul de noapte parizian, ce-i fusese transmis cu câteva minute în urmă printr-un e-mail criptat. Raportul scurt ce detalia episodul părea că se zgâiește la el batjocoritor. Egorova era o amenințare directă pentru el, fiindcă modul facil în care gestionase operațiunea îl făcea pe Ziuganov să pară lent și demodat prin comparație. Bărbatul rămase cu ochii pe paragraful scurt, cântărind riscurile și beneficiile. „Se descurcă bine lucrând de una singură, parvenita asta țâțoasă", își zise el. *Rezidentura* pariziană fusese complet ocolită de operațiunea asta – nu avea nevoie de alți colegi, locali, care să se înghesuie alături de ea la troacă. Îi reciti mesajul – concis, echilibrat, modest. Ziuganov se foi în

scaun, trecând de la invidie la enervare, apoi la o furie abia stăpânită, alimentată de teamă și egocentrism.

Până în momentul acesta, operațiunea Jamshidi fusese executată cu precizie, iar femeia lucrase cu o minuțiozitate implacabilă în timp foarte scurt. „La naiba" își spuse Ziuganov. Egorova se documentase în privința țintei, o filase în Austria și Franța pentru a-i determina tiparele, apoi concepuse meticulos o clasică *polovaia zapadnia*, o capcană a seducției, utilizând o slavă cu picioare lungi ca mierea cu care să-l ademenească pe fizicianul cu barbișon în cursa unui cuibușor vienez de nebunii cu tapet din creton, care-i ținea *hui* într-o stare permanentă de anticipare nesigură. *Invaginirovația*. Jamshidi fusese întors *pe dos* ca o mănușă. Iar în seara asta Egorova regizase episodul din Paris – jucând rolul unei prostituate, desigur. Ziuganov calculă: Egorova avea să revină a doua zi la Moscova. Mintea lui de reptilă se înfierbântă în timp ce căuta numele hotelului prin hârtiile de pe birou… Parisul putea fi un oraș periculos. Un oraș foarte periculos. Ziuganov ridică telefonul.

•

Pisicile o părăsiseră. Era ora trei și jumătate noaptea și o pasăre ciripea într-un copac de pe Rue de Turenne, când Dominika intră pe Rue de Jarente, slab iluminată. Deasupra ușii hotelului Jeanne d'Arc ardea un singur bec; trebuia să-l sune pe portarul de noapte ca să-i deschidă. Ajunsese aproape de intrare când auzi pași venind din partea opusă a străzii înguste, din spatele mașinilor parcate pe trotuarul din dreapta. Dominika se întoarse într-acolo și în același timp se rezemă cu omoplatul pe butonul soneriei de noapte.

Se apropia un bărbat – voinic, cu păr negru, lung până la umeri în stil Fabio, și cu haină de piele. Din stânga Dominikăi, un al doilea bărbat ieși de pe o stradă laterală și se îndrepta către ea.

Era mai scund, însă mai masiv, chel și purta o vestă vătuită peste o cămașă de lucru. Dominika zări în mâna lui stângă un baston scurt și flexibil din cauciuc. Amândoi o priveau cu încântare tâmpă, umezindu-și buzele. „Nu sunt profesioniști”, își spuse ea, „nu sunt din serviciile secrete. Sunt niște mardeiași ordinari, amețiți de absint și iarbă”. Se rezemă din nou de sonerie, dar nu se auzi niciun răspuns din interiorul hotelului, nu se aprinse nicio lumină, nu se foi nimeni, și Dominika se retrase încetișor de lângă intrare, cu pantofii Louboutin cu tocuri roșii scârțâind pe pavaj. Rămase mereu cu fața spre bărbați, care se întâlniseră acum și mergeau umăr la umăr. Dominika intră pe altă stradă laterală, Rue Caron, care ducea în micuța Place Sainte-Catherine – pavată cu piatră cubică, mărginită de arbori, cu mesele și scaunele cafenelelor strânse peste noapte, dormind în întuneric. „Două lupte în aceeași noapte. Îți cam forțezi norocul”, se gândi ea.

Deoarece aveau mai mult spațiu, bărbații se repeziră spre ea, întinzând mâinile ca s-o apuce de brațe, și când bastonul de cauciuc se ridică, Dominika descărcă rujul-armă din poșetă, iar clicul metalic al pistoletului electric a fost înăbușit de căptușeala de satin care se dezintegră. De la mică distanță, ține și trage. Puful de gâscă se împrăștie când glonțul lovi vesta deasupra mamelonului drept al bărbatului scund și miezul lui de praf metalic se extinse în interiorul cavității pieptului cu o viteză de trei ori mai mare decât a unui glonț din cupru, vaporizând vena cavă, ventriculul drept, plămânul drept și lobul superior al ficatului. Bărbatul se nărui de parcă rămăsese brusc fără șira spinării și bărbia i se izbi sonor de *pavès* ale piațetei. Bastonul negru de pe caldarâm semăna cu un rahat de câine.

„Un ruj-pistol cu *două gloanțe* ar fi fost grozav”, își spuse Dominika. Fabio ajunsese acum

lângă ea și era cu un cap mai înalt. Ochii injectați îi sclipeau sub lumina unui felinar stradal și aerul din jurul capului său se unduia galben. Când întinse brațul s-o înșface, Dominika simți izul deloc neplăcut al hainei lui de piele. Îl lăsă s-o apuce de încheietura mâinii, apoi îl prinse cu cealaltă mână și se apropie iute de el, împingându-l spre spate, pe călcâie. Își curbă ușor gamba îndărătul piciorului bărbatului și-l îmbrânci cu umărul, îndoindu-i simultan genunchiul. Fabio ar fi trebuit să cadă și să-i lase timp Dominikăi să-l calce cu tocul pantofului în ochi, însă mardeiașul se prinse de partea din față a rochiei și o trase odată cu el când se prăbuși, rupând materialul și dezvelindu-i cupele din dantelă ale sutienului. Căzură apoi amândoi, violent, după care Fabio o răsturnă pe Dominika pe spate, pantofii Louboutin îi zburară din picioare, iar el sui deasupra – îi simțea mirosul hainei de piele, dar și izul stătut, rânced, al tricoului neschimbat de o săptămână. Dominika își folosi mâinile căutând să ajungă la ceva, ochi, tâmple, țesuturi moi, dar urmă o izbitură care-i țiui în urechi și poate că ar mai fi putut rezista la una, două din loviturile acelea, însă nu mai mult.

Greutatea corpului lui dispăru și Fabio se sculă în picioare; Dominika se proteja, dar el îi trase un șut în coaste și apoi se retrase, estimând distanța pentru a-i zdrobi gâtul printr-o călcătură a bocancului masiv, când un măturător de stradă binecuvântat, ținând un furtun de mare presiune conectat la o camionetă-cisternă deasupra căreia se rotea vesel un girofar portocaliu, apăru din celălalt capăt al piațetei și începu să spele caldarâmul. Fabio îi mai trase Dominikăi o lovitură de bocanc în coaste, atingând-o însă doar tangențial, după care dispăru în fugă. Ea mai rămase întinsă o clipă, pipăindu-și coastele în căutarea leziunilor, privind mașina de la salubrizare ce spăla capătul opus al piațetei. Întoarse capul și zări corpul bărbatului pe

care-l împușcase, ghemuit și cu fața în jos într-o baltă de sânge întunecat. „Măturătorii vor avea ceva mai mult de muncă aici”, își zise ea. „Acum, șterge-o”. Stăpânindu-și un icnet, se ridică în picioare, își recuperă pantofii și ochelarii și șchiopătă după colț, spre hotelul ei, ținându-și cu cealaltă mână resturile rochiei. Arăta groaznic. Avea să-i spună portarului de noapte că era ultima dată când mai lucra cu participanții la conferințe naționale – să-i ia naiba pe agenții de vânzări de îngrășăminte din Nantes!

Lăsă aprinsă lumina din cameră și intră în baie, își lepădă rochia ferfenițită și-și examină vânătăile în oglindă – erau roșii acum, nuanțele violaceu-gălbui aveau să apară mâine. O durea obrazul. Își puse o cârpă udă și rece pe ochi, apoi se lăsă încetișor și gemând în cada plină cu apă fierbinte, gândindu-se la coincidența colosală de a fi târâhărită în Paris tocmai când venise aici pentru a-l racola pe Jamshidi.

Și la Ziuganov, desigur. *Iadovitîi*, veninos. Dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse vreodată, numai el și un alt bărbat nu aveau nicio culoare, doar umbrele negre ale răului. Ea bănuia că bărbatul trăda fără scrupule și că, la rândul lui, se aștepta să fie trădat, de aceea era mereu cu ochii în patru. Știa foarte bine că Ziuganov avea să considere atenția explicită pe care Putin o manifestase față de ea ca pe o amenințare serioasă, ca și cum Dominika l-ar fi pândit cu un pumnal în mână. Iar succesul unei operațiuni – așa cum era racolarea lui Jamshidi – ar fi fost la fel de amenințător pentru poziția lui. De aceea, dacă ea dădea greș sau dacă era rănită – să zicem, *pe când era târâhărită pe stradă* – Ziuganov ar fi putut prelua conducerea operațiunii și ar fi dus personal rapoartele senzaționale de informații la etajul patru din Iasenevo și la Kremlin.

Era gustul familiar și acru al dublei trădări, al trecerii tăișului peste beregată, iar Dominika își

consolidă hotărârea îndârjită de a lupta cu ei, de a distruge Serviciul, de a le nenoroci viețile. Se gândi să reactiveze contactul cu CIA și Nate chiar acum, în noaptea asta. Repartizarea ei în Direcția KR și cazul Jamshidi aveau să-i ofere șansa unui acces extraordinar la informații incredibile. CIA avea să se minuneze de realizările ei într-un timp așa de scurt. Se afundă până la gât în apa fierbinte. Mai avea șase ore până la decolarea avionului spre Moscova.

De data asta nu era mama. Marte fusese o colegă din Școala de Vrăbii – păr blond ca mătasea de porumb, ochi albaștri și buze delicate – care, înnebunită de cerințele desfrânate ale școlii, se spânzurase în camera ei. Dominika fusese foarte tristă atunci, apoi furioasă: alt suflet pârjolit de cuptorul Kremlinului. Marte stătea pe marginea căzii și-și plimba degetele mâinii prin apă. Mai târziu va fi timp destul pentru americani, zise Marte, acum trebuie să te-ntorci și să pui lațul după gâtul Diavolului.

•

Dominika plecă de la Paris spre Moscova cu o cursă Aeroflot de dimineață. Avea dureri teribile prin tot corpul și un ochi ca de raton, care-i pulsa. O mașină o duse direct la Iasenevo și, înainte de a-i putea raporta lui Ziuganov, un aghiotant care aștepta o conduse în lift, apoi direct la etajul patru, al directorului executiv, pe lângă galeria de portrete ale foștilor directori, cu sprâncene stufoase și purtându-și decorațiile pe reverele costumelor Savile Row, cu ochi urduroși ce urmăreau silueta familiară a Dominikăi Egorova care înainta pe coridorul cu mochetă crem. *Salut*! *Ai venit din nou*! *Nu te-au prins încă*? o întrebară directorii când trecu pe lângă ei. *Ai grijă*, maliutka, *fii atentă*, *micuțo*.

Intrând în apartamentul directorial, apoi străbătând secretariatul cu covoare groase și mergând spre cabinet, o năpădiră amintirile

vremurilor când fusese manipulată de unchiul ei, Vania Egorov, pe atunci prim director adjunct al SVR. Dominika și dragul ei unchi aveau un trecut comun destul de bogat: Vania o folosise ca momeală sexuală într-un asasinat politic, apoi o racolase în Serviciu și o trimisese la Școala de Vrăbii – Școala de Prostituate – pentru instruire profesionistă în artele erotice. Ea îi cunoștea prea bine haloul galben de înșelăciune și lăudăroșenie și nici măcar nu clipise când fusese îndepărtat de la etajul patru, demis din Serviciu și nu căpătase dreptul la pensie.

Poveste veche. Acum, când intră în cabinetul luminos, cu ferestre acoperind complet un perete, cu vedere spre pădurea de pini din jurul clădirii sediului central, directorul puhav și confuz se ridică de la birou și mormăi scurt spre ea să-l urmeze. Ca să meargă la președinte. Coborâră cu liftul în garajul subteran și se urcară într-un Mercedes negru, imens, care mirosea intens a piele și colonie cu aromă de lemn de santal. Traversară Moscova spre nord, pe banda VIP contrasens, cu girofarul *migalka* albastru de urgență de pe bord luminând ochii negri ai Dominikăi, pe care directorul îi privea din când în când cu un vag interes.

Automobilul intră pe poarta Borovițkaia – răsunând brusc de răpăiturile scoase de cauciucuri pe caldarâmul Kremlinului – pe lângă Marele Palat al Kremlinului, galben și auriu, ocoli Catedrala Arhanghelului Mihail de culoarea fildeșului, apoi trecu pe sub arcadă în curtea interioară a clădirii Senatului cu cupolă verde. În Mercedes, Dominika se înfioră. Kremlinul! Clădiri maiestuoase, plafoane aurite, săli imense, toate ticsite până sus cu înșelătorie, lăcomie rapace și cruzime. Un Palat al Trădării. Iar acum Dominika – un alt soi de trădătoare – sosea în palat, ca să surâdă și să sărute chipul impasibil al țarului.

Cu un gest scurt își trase rochia mai jos și-și aranjă o șuviță de păr după ureche, în timp ce pașii lor țăcăneau la unison pe coridor. Așteptară sub plafonul boltit din marea sală de recepții a Senatului, atât de mare, încât colosalul covor Buhara de pe podeaua parchetată părea un covoraș pentru rugăciuni. Dominika văzu cum în jurul capului directorului înflori o aură verzuie și se miră că bărbatul era agitat, ba chiar speriat de întâlnirea cu președintele. Șeful de cabinet al lui Putin ieși printr-o ușă din partea opusă a sălii și se apropie de ei cu pași înăbușiți. Costum maro, pantofi maro, aură maro. Opac și politicos, făcu o plecăciune discretă și li se adresă:

— Domnule director, nu vreți să profitați de ocazia de a discuta cu domnul ministru? Ar fi încântat să vă primească în cabinetul său.

O altă ușă se deschise și în cadrul ei apăru un alt aghiotant, în poziție de drepți și cu călcâiele perfect lipite. Mesajul era perfect clar: Putin avea să se întâlnească singur cu Egorova. Directorul SVR-ului o salută din cap pe Dominika și-i privi picioarele de balerină când ea traversă sala către ușile masive ale cabinetului privat al lui Putin. „La fel ca în trecut”, gândi el, „cât timp își va păstra asta calitatea de favorită?”

Aghiotantul lui Putin întinse protocolar brațul și o conduse prin cabinetul lambrisat în tonuri calde al președintelui, spre altă ușă, în care ciocăni o singură dată, apoi o deschise. Un salonaș, tapet cu motive florale albastre scăldat în razele de soare ale după-amiezii, covoare groase, o sofa de mătase azurie sub fereastră. Dincolo de geam, turla din aramă a porții Troițkaia se întrezărea deasupra arborilor din grădinile Kremlinului. Președintele străbătu camera și-i strânse mâna. Purta costum negru, cu cămașă albă și cravată de mătase bleumarin, care se asorta cu ochii aceia remarcabil de albaștri.

— Bună ziua, căpitan Egorova, rosti Putin, referindu-se cu subînțeles la noul ei rang – o promovare uluitoare după ce se întorsese în țară.

Niciun zâmbet, nicio expresie, privirea care nu clipea. Dominika se întrebă dacă își alegea cravatele special pentru a se asorta cu nuanța ochilor. Îi făcu semn să ia loc, iar brocartul de mătase suspină când femeia se așeză pe sofa.

— Bună ziua, domnule președinte, spuse Dominika.

Și ea putea să fie flegmatică, dacă era nevoie. Bărbatul era scăldat într-o ceață albastru-turcoaz, culoarea emoției, a vocației artistice, a gândurilor sinuoase. Nu galbenul înșelăciunii, nici stacojiul pasiunii – era un ins profund, complex, indescifrabil, niciodată ceea ce părea.

Dominika purta un taior gri-închis cu cămașă bleumarin, ciorapi negri și pantofi fără toc – slavă cerului, fiindcă nu avea de gând să-l domine pe președinte cu înălțimea. Părul castaniu îi era strâns în coc, stilul recomandat în Serviciu, și nu purta bijuterii. Stând în picioare, Putin continuă s-o privească, poate comparându-i adâncul ochilor albaștri cu propriii lui ochi. Dacă îi observă vânătaia, nu se trădă în niciun fel. Un aghiotant apăru silențios pe o ușă laterală, cu o tavă pe care o așeză pe o măsuță dintr-o parte. Președintele indică din cap spre tavă.

— Te-am chemat la Kremlin în timpul prânzului și-mi cer scuze pentru asta. Poate o gustare?

O supieră superbă din porțelan Lomonosov, cu modelul de plasă de cobalt folosit pentru prima dată de Ecaterina cea Mare, conținea un sote mătăsos de ciuperci cu verdețuri, înotând în sos de muștar. Linguri și scobitori din argint. Putin se aplecă și luă cu lingura câteva ciuperci pe un triunghi micuț de pâine prăjită și i-l întinse, practic i-l oferi ținându-l în palmă. „Mănâncă, pisicuțo, nu vrei să guști?” Dominika se gândi să refuze politicos, dar acceptă. Președintele o privi

mestecând – ciupercile aveau gustul lor specific, lutos, însă mult mai complex, iar sosul era fin și bogat – ca și cum ar fi evaluat felul cum mânca. Îi turnă apă minerală. Totul era ireal, nebunesc. Pâcla albăstruie din spatele capului și umerilor lui nu se schimba. „*Boje*, Dumnezeule, mănânc apetitive în Kremlin", se gândi Dominika. „Ce va urma în continuare? O să-mi ofere poate periuța lui de dinți?" Își schimbă ușor poziția, pentru a mai atenua durerea din coaste.

— Mă bucur că te-ai întors teafără din Estonia, spuse Putin și se așeză în cele din urmă lângă ea pe sofa. Informațiile pe care le-ai obținut au fost decisive în demascarea trădătorului Korcinoi. Te felicit pentru sângele rece și curaj.

Generalul SVR Korcinoi spionase timp de 14 ani pentru americani, fiind cel mai bun agent rus din istoria Jocului. Generalul fusese protectorul Dominikăi, un al doilea tată pentru ea atunci când intrase în Serviciu. După arestarea generalului, CIA pusese la cale schimbul între el și Dominika, salvându-l pe general și în același timp introducând-o pe ea. Ca noua supercârtiță a CIA în Moscova. Ceva însă nu mersese bine – Dominika nu știa ce anume. Cineva fusese rănit pe pod după ce ea trecuse de jumătatea lui și revenise sub controlul rușilor. Prin ceața nopții, zărise un corp pe pământ și auzise răcnetul unui bărbat. Să fi fost o monstruoasă dublă trădare? Iar cel care stătea acum lângă ea dăduse cu certitudine ordinul respectiv. Era perfect posibil ca omul căzut pe pod să fi fost Korcinoi, după cum la fel de bine putea să fi fost Nate. Da, poate că Nate era mort, iar Dominika se gândise întruna la el ca și cum ar fi fost în siguranță. „Poate că e mort". La gândul acela, se sili să ignore gustul dulceag al ciupercilor, apoi înghiți sosul de muștar care-i rămăsese în gât.

— *Spasiba*, mulțumesc, domnule președinte, zise ea. Nu mi-am făcut decât datoria. „Nu prea

mult zahăr", se gândi, „doar o linguriță". Regret că *izmennik*, trădătorul, și-a găsit refugiu în Occident, că n-a plătit pentru trădarea lui.

Haloul albastru al lui Putin își înteți culoarea.

— Nu, a fost nimicit, replică sec, fără nicio inflexiune a glasului.

Primul lucru la care se gândi Dominika la auzul acelei vești șocante a fost „Nate este teafăr". Apoi „l-au ucis pe general". Tăcere în camera scăldată în soare.

— Acum știi un secret, zise Putin și un colț al gurii i se înălță aproape imperceptibil.

Acest zâmbet à la Putin apăru la suprafață din adâncul sufletului său, rămânând totuși o amenințare letală, iar revelația amară o legă pe Dominika de acest nou țar, de acest *imperator*, cu gâtul în lanț și zăbala în gură. Însă Putin tocmai confirmase: îl uciseseră pe Korcinoi pe pod, la câțiva metri de libertate. Bătrânul general visase pensia, o viață fără riscuri, lipsită de temeri.

Dominika expiră pe nas și se uită la chipul impasibil al lui Putin. De undeva dintr-un colț obscur al memoriei, își aminti că amenințarea preferată a lui Hrușciov în timpul Războiului Rece fusese înjurătura țărănească, grosolană *Pokazat kuzkinu mat – O să ți-o arăt eu pe mama lui Kuzka* – ceea ce însemna *O să te distrug*. „Ei bine, domnule președinte", își zise ea în gând, „cheam-o pe mama lui Kuzka, fiindcă eu o să vă pedepsesc". Dincolo de gustul metalic-amărui de cupru din gură, secretul sfidător care era mai presus decât orice, diamantul rece ca gheața din inima ei, era faptul că Dominika însăși reprezenta noua infiltrare a CIA în propriul ei Serviciu. Și asta n-o știa nici chiar pitonul acesta cu privire albastră.

— Puteți fi sigur pe discreția mea, domnule președinte, rosti ea întorcându-i o privire ce nu clipea.

Putin își cultivase imaginea unui clarvăzător, a cititorului ineluctabil al minților și sufletelor

oamenilor. Putea oare să vadă și în inima ei?

— Mă aștept la rezultate excelente și rapide în privința savantului iranian, zise el. Operațiunea din Paris a fost satisfăcătoare, iar debriefingul de săptămâna viitoare va fi crucial. Doresc rapoarte regulate despre progresul misiunii din partea dumitale.

Evident, fusese deja informat. Ziuganov. „Piticanie cu ochi sașii", gândi Dominika. „I-ai spus lui Putin și cum m-am ales cu ochiul ăsta învinețit?" Privirea președintelui nu se desprinsese nicio clipă de pe fața ei.

— Desigur, rosti el, vei lucra sub îndrumarea directorului și a colonelului Ziuganov.

Mesajul lui era cât se poate de limpede: îi ordona Dominikăi să lucreze în conformitate cu ierarhia Serviciului, dar în același timp voia să-i raporteze direct lui, o tactică de pe timpul sovieticilor menită să-i învrăjbească între ei pe subordonații ambițioși și în același timp să-i transforme în informatori. Norul azuriu de deasupra capului său strălucea în camera luminată de soare.

Frumoasa cârtiță CIA din Serviciul de Informații Externe rus încuviință din cap și-și numără bătăile de inimă care-i zguduiau pieptul.

— Bineînțeles, domnule președinte, rosti ea. Vă voi informa despre tot ceea ce întreprind.

APETITIV DE CIUPERCI KREMLIN

Sotați în ulei la foc tare ciuperci tăiate în felii subțiri, până se rumenesc pe margini. Adăugați legume (*spanac, sfeclă sau varză*) *și capere și gătiți până se înmoaie. Condimentați, apoi adăugați muștar și oțet și lăsați să scadă, turnând întruna sos peste ciuperci și verdeață. Se servesc călduțe sau reci*.

3.

Zumzetul permanent al traficului atenian de pe bulevardul Vasilissis Sofias se auzea prin ferestrele murdare ale Stației CIA, ale căror jaluzele și perdele nu mai fuseseră schimbate din 1961, când birocrații inauguraseră sediul. Stația din Atena, un labirint de birouri, holuri și debarale interconectate, nu mai fusese zugrăvită de atunci: un aspirator Electrolux din anii 1960 zăcea uitat în fundul unui dulap pentru haine, alături de o chitară acustică Martin din 1970, fără corzi, despre care generații de agenți presupuseseră că avea o ascunzătoare secretă pentru a transporta documente peste frontiere, dar pe care nimeni nu-și mai amintea cum s-o deschidă.

Marty Gable, șeful adjunct al Stației, intră în camera ofițerului de caz Nate Nash. Acesta avea pe birou o jumătate de *tiropita*, o plăcintă triunghiulară cu brânză, pe care o cumpărase de pe stradă pentru micul dejun. Când se ridică, își scutură firimiturile de pe pantaloni. Gable se întinse pe lângă el și luă ultima jumătate de plăcintă, o băgă pe toată în gură și mestecă, în vreme ce privea prin noul birou al lui Nate. Gable înghiți, ridică o fotografie înrămată a familiei lui Nate și o ridică spre lumină.

— Părinții tăi?

Nate încuviință din cap. Gable lăsă fotografia jos.

— Frumos cuplu. Înseamnă că tu ești adoptat… sau te-au scos cu forcepsul?

— Mă bucur că sunt din nou în Stația ta, Marty, zise Nate.

Îl respecta pe îndesatul Gable, poate chiar și ținea la el, dar nu intenționa s-o spună cu glas tare. Nate își începuse a treia detașare în străinătate cu două luni în urmă în mușuroiul animat al Stației din Atena, revenind încântat sub aripa protectoare

a sofisticatului Tom Forsyth, șeful Stației, și a cinicului și ireverențiosului său adjunct.

În ultimii ani, cei trei formaseră o echipă eficientă care desfășurase câteva operațiuni de clasă mondială. În Moscova, în prima lui detașare în străinătate, Nate se ocupase de MARBLE, cel mai bun agent clandestin al CIA din Rusia, până când generalul fusese împușcat în cursul schimbului de spioni pe care îl aranjaseră pentru eliberarea lui. În a doua lui detașare în străinătate, în Helsinki, Nate o racolase pe tânăra Dominika Egorova, ofițer SVR – nume de cod DIVA – și, împreună cu Forsyth și Gable, pusese la punct întoarcerea ei la Moscova ca următoare cârtiță a CIA în Serviciul de Informații Externe rus.

Pierderea lui MARBLE ca urmare a trădării Kremlinului îi afectase pe toți, însă Nate se transformase cel mai mult dintre ei în seara când ținuse capul propriului său agent în poală, privind cum sângele i se prelingea pe asfaltul umed de la ceața estonă, sclipind în lumina reflectată a proiectoarelor. De obicei, Nate era agitat, deschis și ambițios, dar acum devenise mai sumbru, concentrat, mai puțin preocupat de viitorul carierei sale, de detractori și competitori.

— La naiba cu „Mă bucur că sunt din nou în Stația ta, Marty”, zise Gable. Avem un musafir jos, tocmai ne-au anunțat pușcașii marini. Haidem!

Pe când cobora grăbit scara alături de Gable, Nate începu să gândească rapid. *Un musafir*, *o persoană necunoscută care a venit de pe stradă*. *Start*! *Cronometrul a pornit în clipa sosirii musafirului*. *Pușcașii marini din foaierul ambasadei îl verificaseră să n-aibă arme*, *îi luaseră orice obiecte avea asupra lui și-l închiseseră în camera musafirilor*, *o încăpere pentru interviuri*, *fără ferestre*, *ticsită cu aparatură tehnică ultramodernă*, *cu echipamente de transmisie video*, *audio și digitale*.

Du-te! *Un musafir putea fi oricine*: *un sonat care-și căptușea șepcile cu folie de aluminiu pentru a-l proteja împotriva undelor radio extraterestre*, *un exilat nedocumentat care implora o viză SUA*, *un colportor de informații care în dimineața aceea memorase un articol din ziar și spera să-l ofere ca secrete ce prețuiau câteva sute de dolari*.

Du-te! *În același timp*, *un musafir putea să fie un voluntar real – un agent al unui serviciu secret*, *un diplomat sau un savant străin – cu informații extraordinare pe care era dispus să le transmită americanilor pentru bani*, *sau în urma unei crize de ideologie*, *sau pentru a se răzbuna pe un șef tiran*, *sau din ură pentru un sistem în care nu mai credea*.

Du-te! *Un voluntar bun înseamnă un racolat gratuit*, *cu accesul deja stabilit*, *cu informațiile gata să fie culese*. *De-a lungul anilor*, *voluntarii fuseseră cazurile cele mai bune*, *cele care rămăseseră dăltuite în piatră*.

Du-te, *du-te*, *du-te*! *Află cine este*, *fă o evaluare instantanee*, *adu-l de partea noastră*, *aranjează un contact viitor și scoate-l cât mai repede din ambasadă*. *Dacă-i rus*, *nord-coreean sau chinez*, *n-are timp de pierdut*, *deoarece copoii de la contrainformațiile ambasadei lui vor nota cât timp a lipsit neanunțat*. *Treizeci de minute*, *maximum*.

La parterul ambasadei, Gable îl salută din cap pe pușcașul marin care păzea ușa, apoi intrară. Mirosul de sos de pește al vomei îi lovi nemilos. Așezat pe un scaun din plastic la masa micuță se afla un boschetar bătrân, cu costumul boțit udat de vomă, cu pantalonii pătați și prăfuiți. Avea în jur de 60 de ani, era neras, cu ochi roșii și urduroși. Ridică fruntea când intrară cei doi agenți CIA.

— Dumnezeule! exclamă Gable. De parcă am avea timp pentru rahaturi de-astea. Scoate-l de-aici.

Arătă cu mâna spre ușă, semnalându-i lui Nate să-l cheme pe pușcaș. Aveau să-l ducă pe bătrânul boschetar în garajul din subsol și să-l scoată din ambasadă pe la rampa de încărcare. Să oprească cronometrul. Alarmă falsă.

Nate îl evaluă rapid pe bătrân. Nu părea totuși un boschetar grec: avea mâini puternice și unghii tăiate îngrijit. Pantofii, deși murdari, erau scumpi. Părul răvășit era tuns după linia urechilor. Când ei intraseră în cameră, își îndreptase spatele, nu cum ar fi procedat un bețivan. În minte îi răsună încet un clopoțel de vânt:

— Ia stai, Marty, spuse el.

Se așeză pe scaun lângă bătrân, respirând pe gură ca să nu simtă mirosul de urină de pisici pe care-l emana.

— Cu ce vă putem ajuta, domnule? zise apoi în engleză.

Îl auzi pe Gable, foindu-se nerăbdător. Bătrânul îl privi pe Nate în ochi.

— Nu bun engleză, rosti după aceea, dar glasul lui baritonal era puternic, sonor. (Alt clopoțel de vânt.) Eu dau informații, continuă însă mai încet acum, de parcă rostirea cuvintelor i-ar fi cauzat suferință.

— Avem deja rețeta muscatului, replică Gable, încrucișându-și brațele pe piept.

— Nu înțeles, spuse bătrânul.

— Cine sunteți, domnule? întrebă Nate.

Bătrânul clipi iute și ochii i se umplură de lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Gable.

Când bătrânul se șterse la ochi, Nate îi zări ceasul de la mână: curea din zale de oțel, carcasă masivă, iar pe cadranul întunecat scria *Pobeda* („victorie” în limba rusă). Un ceas militar sovietic? Își aduse aminte că veteranii ruși din Afganistan purtau astfel de ceasuri.

Nate ridică o mână.

— Lasă-l un minut, ceru el.

— Fiu mort, Osetia, bombă.

Nate recunoscu acum cadența și accentul – era deci un rus?

— Fiică moartă, *gheroin*.

„Heroină” în rusă, își aminti Nate.

— Serviciul meu închis. Venit în Grecia, *izgnanie*.

În rusă, asta însemna „exilat”. Ce naiba? Gable nu mai comenta nimic de acum și Nate se aplecă în față, uitând de duhoare.

— Cine sunteți, domnule? repetă el.

— *Govoriș po russki*? zise bătrânul. „Vorbești rusa?”

Nate încuviință din cap și privi peste umăr spre Gable.

— Știi *Glavnoe razvedîvatelnoe upravlenie*, GRU? întrebă bătrânul în rusă.

Se îndreptase în scaun și ochii lui treceau iute de la Nate la Gable.

— Poftim? făcu Gable. Ce ai spus?

— Eu sunt din *Gheneralnîi Ştab* GRU, GRU a Statului-Major.

— Ce direcție? întrebă Nate, ridicând mâna pentru a-l opri pe Gable pentru o secundă.

— Directoratul Nouă din Serviciul Informații, condus de generalul-locotenent S. Berkutov.

Bătrânul ridicase bărbia și vocea lui răsunase acum sonor.

— Sfinte Sisoe, rosti Nate în colțul gurii, e din Directoratul Nouă GRU.

Gable se aplecă peste masă.

— Identificare, documente, zise el.

Bătrânul înțelese cuvântul *documentî* și scoase un carnețel roșu-decolorat.

— *Voennîi bilet*, i se adresă lui Nate.

— Legitimația de militar, spuse Nate și se uită la pagina cu datele biografice. Fotografia în tonuri sepia era capsată pe pagină. General-locotenent Mihail Nikolaevici Soloviov, citi el cu glas tare, accentuând rangul. Născut în 1953 la Nijni

Novgorod. Dădu pagina. Uite aici – Directoratul Nouă GRU.

Îi întinse carnețelul lui Gable. Șeful său merse la un dulăpior din colțul camerei, îi descuie ușa și activă echipamentul digital. În următoarele 15 secunde legitimația bătrânului avea să fie copiată, iar imaginile aveau să fie codificate și transmise la Langley. De asemenea, Gable expedie un mesaj celor de la etaj să înceapă urmărirea – ei aveau să asculte în timp real interviul acesta.

— Ce-ai vrut să spui prin „exilat”? întrebă Nate în rusă.

Ochii bătrânului fulgerară.

— Am condus trei ani Directoratul Nouă, răspunse el și cuvintele îi ieșeau acum la foc automat. Știi activitatea lui Nouă? Închise ochii și recită: „Analiza capacităților militare străine. Achiziții clandestine de tehnologie pentru contracararea sistemelor de armament inamice. Coordonare cu industria noastră de armament”.

Nate îi traduse lui Gable.

— Bun, și ce face acum în Grecia? întrebă Gable.

Bătrânul dădu din cap, bănuind ce fusese întrebat.

— În GRU există acum conflicte intestine. Putin – practic scuipase numele acela – își plasează oamenii peste tot. Sunt multe contracte de exploatat, multe ruble de sifonat. Eu m-am opus schimbărilor în Directoratul meu, am demascat corupția. Glasul îi mustea de dispreț. Am fost repartizat la ambasada rusă din Atena. În biroul atașatului militar, subordonat unui colonel. La fel de bine m-ar fi putut trimite în lagăr.

— Și ai venit la noi, zise Nate, știind răspunsul.

— Mi-am dăruit 30 de ani din viață serviciului, patriei. Soția mi-a murit. Fiul meu era în armată; a fost ucis acum șase luni, într-un război civil inutil. Fiica mea a murit singură într-un apartament

abandonat din Moscova, cu o seringă în braț. Avea 18 ani.

Acum stătea cu spatele perfect drept, de parcă susținea o informare militară. Nate nu se clinti și-l lăsa să vorbească, pentru că pasul următor avea să fie cel crucial.

— Aseară am băut votcă și am ieșit pe stradă. Sunt general-locotenent. Port *Zolataia Zvezda*, medalia Steaua de Aur. Știi ce-i asta?

— Erou al Federației Ruse, a înlocuit steaua Uniunii Sovietice, răspunse Nate.

Bătrânul își miji ochii, surprins.

— Și *Za Voennîe Zaslughi*, medalia Meritul Militar, și *Orden Sviatogo Gheorghi Pervoi Stepeni*, Ordinul Sf. Gheorghe, Clasa Întâi.

Se uita când la Gable, când la Nate, dorind să-i impresioneze.

— Am mintea plină cu informații culese timp de o viață, urmă el și se ciocăni cu degetul în frunte. Încă păstrez legătura cu mulți ofițeri loiali care lucrează în proiecte secrete la Moscova și în alte părți. Îndatoririle mele mă autorizează să fac investigații, să solicit date. Vă voi spune despre GRU, despre operațiunile de achiziții de tehnologie și despre sistemele de armament rusești.

Nate traduse.

— Cere-i să ne zică de ce o face, rosti Gable încetișor.

Deși nu înțelegea rusa, îl citea de acum pe bătrân la fel de bine ca Nate; știa cât de aproape erau de racolare.

— De ce? Fiindcă ei mi-au luat totul: copiii, cariera, viața. Mi-au ignorat valoarea și mi-au neglijat loialitatea. Acum eu voi lua ceva de la ei.

În glasul acela se simțea oțelul, determinarea. În cameră se lăsă tăcerea; agenții CIA îl lăsau să se descarce.

— Știu ce vă-ntrebați, pentru că-i aceeași întrebare ca la orice *dobrovolet*, orice voluntar. Ce

doresc în schimb? Răspunsul meu este simplu: nimic. Voi sunteți profesioniști și-o să-nțelegeți asta.

Păruse mai degrabă un ordin decât o solicitare. Nate îi aruncă o privire lui Gable – răzbunare și ego; controleaz-o pe prima și alimentează-l pe al doilea. Verifică ceasul: trecuseră 20 de minute. Stabilește o altă întâlnire, într-un loc sigur, un loc unde puteau fi cu ochii în patru după căpușe. Scoate-l pe ușă.

— Mă voi întâlni cu tine, spuse Soloviov și arătă cu degetul spre Nate, peste două zile. Veți dori *dobrosovestnost*, dovezi de bună credință. Vă voi transmite datele de performanțe ale lui Suhoi PAK FA, T-50, inclusiv noile dispozitive de pe bordul de atac al aripii – voi, în Vest, n-aveți așa ceva.

Iar după două zile, într-o seară ploioasă, pe o alee noroioasă din parcul Filothei, noul agent CIA infiltrat în GRU, care căpătase numele de cod LYRIC, se ținu de cuvânt.

•

În anii de când intrase în CIA, Nate ajunsese să înțeleagă ticăloșia Federației Ruse și a imoralului serviciu de informații externe, SVR, progenitura diformă a fostului KGB. Cleptocrația aceasta din Kremlin nu era alimentată, nu era motivată de refacerea Uniunii Sovietice, nici de reinstalarea fricii mondiale față de Armata Roșie și nici de formularea unei politici externe bazate pe cerințele naționale de securitate. Tot ce se întâmpla în Rusia contemporană avea rolul de a-i menține în posturi pe *nadzirateli*, cei din vârf, de a le proteja puterea, pentru a continua să jefuiască patrimoniul țării. Nate dorea să distrugă inamicul, să-l răzbune pe MARBLE, să le ia puterea.

Nate era brunet – cu păr negru și sprâncene drepte –, de înălțime medie și zvelt după înotul pe care-l practicase în colegiu. Prietenii și colegii îi remarcau însă ochii căprui, aflați mereu în

mișcare, care citeau chipuri, cântăreau gesturi și se îngustau când sesiza ceva rapid. Pe stradă, ochii aceia căprui scanau în față, cercetau în lateral și detectau anomalii periferice înainte să se fi mișcat ceva. În cursul exercițiilor de filaj ca stagiar CIA, instructorii observaseră, inițial cu scepticism, dar apoi cu convingere, că Nate era permanent alert. El părea să simtă pulsul străzii – indiferent dacă era un bulevard din Washington sau o arteră animată din Europa – și se contopea în mulțime, ceva ce nu puteau face stagiarii mai înalți sau slăbănogi sau roșeați.

Teama lui inițială de a nu da greș în cariera aceasta, în ciuda semnalelor de succes pe care le înregistrase de la bun început, îi însoțise hotărârea de a nu reveni în sânul familiei – tată, frați, bunic – din Richmond, statul Virginia. Toți aceștia erau avocați exclusiviști, grosolani, patriarhali, violent de competitivi și invidioși, care nu-l încurajaseră pe Nate când se înscrisese în CIA și preziseseră că în câțiva ani tânărul se va întoarce la practicarea avocaturii, care era o tradiție de familie. N-ar fi existat o pilulă mai amară decât să plece de la CIA și să se întoarcă acasă.

Dar în timp ce tăișul era șlefuit și Nate acumula experiență și se concentra asupra operațiunilor, persista o durere care nu se mai estompa. Trecuseră mai bine de nouă luni de când DIVA se întorsese în Rusia; ea nu fusese de acord să reia operațiunile cu CIA, furioasă fiindcă fusese manipulată în schimbul de spioni. Nate agonizase în fiecare zi și în fiecare săptămână, așteptând un semn de viață din partea ei. Cartierul General al CIA o așteptase cu răbdare să se răzgândească, așteptase alerta pe sistemul telefonic mondial SENTRY, pe care DIVA ar fi dat-o când se afla în afara Rusiei. Apelul acela ar fi trimis instantaneu ofițeri de caz să se întâlnească cu ea în orice oraș ar fi dorit. Însă apelul nu sosise – nu primiseră

nicio veste de la ea, nu știau nici măcar dacă lucra sau era la închisoare, dacă era vie sau moartă.

La scurt timp după racolarea DIVEI, Nate comisese o greșeală operațională inimaginabilă, culcându-se cu ea. Riscând totul. Punând-o pe ea în pericol, punând în pericol viața agentei sale. Riscând o carieră ce-i oferea împlinire și independență, riscând activitatea care-l definea. Însă fusese orbit de ochii ei albaștri, de temperamentul ei tăios și de surâsul amar. Corpul de balerină era fără pereche și sensibil. Pasiunea ei pentru țara natală și mânia față de cei care râvneau puterea îi treziseră admirația. Și încă putea să audă felul cum îi pronunța numele – *Neit*.

Se iubiseră cu disperare, agățându-se unul de celălalt cu patimă și vinovăție. Amândoi erau agenți de informații profesioniști și știau cât de greșit se comportau. Ca întotdeauna, Dominikăi nu-i păsa. Ca femeie, îl dorea dincolo de limitele relației agent-ofițer de caz. Nate nu putea să se dedice unui astfel de aranjament, pentru că își făcea griji legate de statutul său, de securitatea operațională, de „meserie”. Ambii erau perfect conștienți de ironia situației. Pentru a alimenta pasiunea lor, rusoaica habotnică era mai dispusă să încalce regulile decât americanul neprotocolar și flexibil. Dar până ce DIVA avea să reapară, până ce Nate avea să știe că era încă în viață, trebuia să se ocupe de un alt rus.

•

Nate alunecă pe malul pietros, ridicând în aer un nor de praf. În pantofi îi intră țărână și blestemă în gând. Se afla în păduricea de pini și tufe din zona rurală deluroasă din jurul complexului Meteora din Grecia, regiunea monoliților din piatră de o sută de metri, dintre care cei mai înalți erau încununați de mănăstiri scunde. Își privi busola-GPS din TALON, dispozitivul de dimensiunile unei tablete pe care Directoratul de Știință și Tehnologie tocmai îl trimisese stațiilor din străinătate, apoi

porni spre stânga printre copaci. În toată lumea existau doar șase dispozitive TALON funcționale, iar băieții din Directoratul S&T îi trimiseseră una dintre primele unități ultraușoare lui Nate, în Atena, din cauza agentului foarte delicat de care se ocupa. După câteva sute de metri, ajunse la pârâiașul montan – de un turcoaz lăptos și curgând rapid –, în lungul căruia merse încă o sută de metri.

La un meandru strâns al albiei râului, zări bărbatul pentru care străbătuse 300 de kilometri din Atena, după ce urmase o rută incredibil de complicată de detectare a filajului. Schimbase trei vehicule și două deghizări până ce echipa lui de contrafilaj îl anunțase că era curat. Cu ochii iritați de la lentilele de contact colorate, cu gingiile inflamate de la dilatatoarele de obraji, cu mâncărimi de la peruca Elvis, Nate înlătură ultima deghizare, abandonă mașina și se îndreptă spre situl de întâlnire, străduindu-se să se concentreze. Musafirul lor puturos, generalul-locotenent Mihail Nikolaevici Soloviov din serviciul de spionaj militar rus GRU, care acum purta numele de cod LYRIC, stătea pe malul opus, ținând o undiță. Cu țigara atârnându-i între buze, nu-l zări pe american și continuă să-și lanseze momeala. Înjurând din nou și simțindu-se ca un novice aflat la prima detașare în străinătate, Nate căută un loc mai puțin adânc prin care ar fi putut traversa albia. Se concentră să nu alunece pe pietrele umede.

LYRIC se opri din pescuit și îl privea țâfnos și critic cum înainta. Înalt și cu spinarea dreaptă ca bățul, LYRIC avea capul rotund, cu frunte înaltă și păr alb cu fir subțire, pieptănat cu grijă peste cap. Gura ironică de sub nasul drept era mică și cu buze subțiri, moale și ușor țuguiată, care nu se armoniza cu restul aspectului său de militar bățos. După ce Nate traversă apa și se cățără pe mal, generalul își scoase țigara din gură, îi curăță vârful de scrum incandescent și-l strivi sub talpă. Chiștocul rămas

îl strecură în buzunarul hainei, un obicei născut din o mie de inspecții pe terenul de instrucție.

LYRIC își privi ceasul; ceva mai devreme, chiar îi sugerase lui Nate să-și sincronizeze ceasurile, până când tânărul îi arătă dispozitivul TALON, care era sincronizat cu ceasul atomic din Boulder, statul Colorado, care afișa ora pe douăzeci și patru de fusuri orare și avea precizia de două secunde pe deceniu. LYRIC pufnise, dar de atunci nu mai sugerase niciodată să-și sincronizeze ceasurile.

— Dacă nu apăreai în următoarele cinci minute, vorbi el în rusă, eram pregătit să abandonez întâlnirea.

Glasul îi era baritonal și răsuna din adâncul pieptului.

— *Tovarișci* general, mă bucur c-ai așteptat, răspunse Nate într-o rusă fluentă, știind că va fi încântat de apelativul „tovarăș", care continua să se folosească în armată. Știa, de asemenea, că agentul l-ar fi așteptat și jumătate de noapte. Locul acesta îndepărtat îngreunează sincronizarea.

— Locul acesta oferă securitate excelentă, cu trasee admirabile de acces și retragere, zise LYRIC și puse jos lanseta.

El fusese cel care propusese să se întâlnească în situl Meteora.

— *Konecino*, bineînțeles, rosti Nate încercând să nu-l contrazică.

Dacă agentul este mulțumit, va începe să vorbească despre secretele pe care le știe. Apăsă discret ecranul TALON-ului activând dispozitivul de înregistrare.

— Mă bucur că ți-ai făcut timp pentru întâlnire. Îți apreciem enorm cunoștințele cu totul unice.

Orgoliul uriaș, de general, al lui LYRIC era de neclintit, alimentat de ani de fanfaronadă sovietică și de certitudinea slavă că inamicul era la porți și că străinii complotau întruna împotriva *Rodinei*. Politica de resetare bilaterală a relațiilor Washingtonului cu Moscova eșuase pe aceleași

stânci xenofobe, lăsând la o parte faptul că Departamentul de Stat scrisese greșit cuvântul rusesc pentru „resetare”.

— Mă bucur că superiorii tăi găsesc utile informațiile mele, mormăi LYRIC. Uneori pare că le subestimează valoarea.

Era a nu știu câta oară când Nate observă că LYRIC ignora faptul că el fusese cel care venise voluntar la CIA, pe nepusă masă.

Lumina după-amiezii se diminuase printre pini. Se așezară pe malul pârâului și priviră soarele care scânteia pe undele repezi. Generalul, un vechi participant la campanii, scoase din raniță un pachet și-i desfăcu hârtia cerată, dând la iveală o duzină de cotlete de miel pe care le cumpărase de la o măcelărie dintr-un sat din apropiere. Peste carne se aflau două rămurele de oregano sălbatic. Nate privi fascinat, încântat, cum LYRIC strânse iarbă și crenguțe uscate, scăpără o cremene micuță și porni un foc.

— Trusa de supraviețuire GRU, comentă el nepăsător, întinzându-i lui Nate amnarul. Ăsta-i cel mai bun. Magneziu.

Smulse frunzele de oregano și legă cotletele de lemnișoarele rămase, apoi apăsă oregano în carne și-i întinse un kebab – el îl numea *șașlâc* – americanului. Împreună fripseră după aceea carnea pe focul deschis, chicotind și străduindu-se să nu-și ardă degetele. Când exteriorul cărnii se carboniză, căpătând o culoare maronie-închis – LYRIC examină cu ochi critic *șașlâcul* lui Nate – tăie o lămâie pe care s-o stoarcă peste kebaburile ce sfârâiau și pe care le mâncară cu ceapă verde.

— Așa obișnuiam să gătesc pentru copiii mei când eram în permisie, zise LYRIC și-și întoarse frigăruia pe o parte, ca să muște o bucată de miel. Îmi place să mănânc cu tine, acum.

Privi flăcările focului. Brusc, Nate înțelese că relația aceasta nu era alimentată doar de răzbunarea pentru bestialitățile rușilor. Ea însemna

mai mult decât o operațiune de spionaj, mai mult decât începutul unei infiltrări neprețuite în vastul sistem moscovit de transfer de tehnologie militară. Bătrânul acesta avea nevoie de contact uman, de atenție binevoitoare, nevoi metafizice care trebuiau cumva satisfăcute în timp ce CIA îl storcea ca pe un burete. „Oare va supraviețui”, se întrebă el, „sau va sfârși precum Korcinoi?” Scrâșni din dinți la amintirea aceea și-și jură în gând să-l ferească de orice pericol.

— Domnule general, este o onoare să mâncăm împreună. Și este un privilegiu să te cunosc, rosti el. Activitatea noastră abia a început, dar este spectaculoasă.

— Atunci să trecem la treabă, spuse LYRIC îndreptându-se și evitându-i privirea. Deschide-ți mașinăria aia infernală cât timp te informez.

Se așezară pe un buștean și LYRIC vorbi non-stop, o paletă de subiecte variate, reamintite cu exactitate, meticulos ordonate, cuvintele lui baritonale erau cântărite și de neoprit. Punctele importante erau semnalate de un deget ridicat, de o sprânceană arcuită. Din când în când exista câte o digresiune personală, în care se întrezărea bătrânul singur și îndurerat, după care generalul cu spinarea ca vergeaua puștii își relua informarea.

Nate era recunoscător pentru TALON-ul pe care-l ținea pe genunchi; altfel i-ar fi fost imposibil să-și ia notițe scrise. LYRIC continua să fie un agent nou, așa că-l lăsă să vorbească; oricum, informațiile acelea erau aur curat. Operațiuni de transfer de tehnologie, cercetări pentru vectori de acțiune, noul avion de vânătoare stealth PAK FH, radare cu determinarea țintelor ale rachetei BUK SA-11 utilizată de separatiștii ucraineni. Cerințele militare explicite erau concepute împreună cu Pentagonul și Nate trebuia să gestioneze cu atenție mândria de oțel a generalului și orgoliul nemăsurat atunci când va sosi momentul să-l direcționeze spre colectarea activă de informații specifice.

— Superiorii tăi din Langley trebuie să plănuiască din timp, atenționă LYRIC privindu-l pe Nate. Își aprinse o țigară, apoi închise cu un gest scurt capacul brichetei. În clipa de față, ei exultă și se desfată în potopul inițial al informațiilor mele. Cei care tânjesc după laude se împăunează în fața oglinzii. Există surescitare, graba de a standardiza producția de informații finalizate, dezbaterea inevitabilă despre felul cum trebuie condusă noua sursă.

Ridică ochii contemplativ și făcu o pauză, ca și cum ar fi ținut o dictare.

— Tu și șeful Stației din Atena trebuie să respingeți așa cum se cuvine orice tentativă din partea celor de la Langley de a prelua controlul cazului. Dacă ai nevoie de muniție, ai permisiunea mea de a le spune că agentul – că veni vorba, care-i numele meu de cod? – refuză ofițeri de caz din Washington. Să nu le spui că refuz să vorbesc cu oricine altcineva *în afară de tine* – ăsta-i unul dintre semnele clasice ale unui ofițer operativ care născocește un caz. Spune-le simplu că eu doresc doar ofițeri de caz locali, care să cunoască perfect zona.

LYRIC se uită la Nate de parcă ar fi fost un funcționar dintr-un birou contabil dickensian.

— Eu sunt ofițerul tău de caz, zise Nate. Și l-ai cunoscut și pe adjunctul șefului Stației, care poate acționa ca rezervă.

— Păcat că el nu vorbește rusa, pufni LYRIC, apoi coborî privirea și-și scutură scrumul de pe mânecă.

— Sunt convins că Gable regretă că nu vorbește rusa la fel de mult pe cât tu regreți că știi prea puțină engleză, replică Nate.

Era timpul să calce ușor frâna și să mai dezumfle orgoliul lui LYRIC. Bătrânul îl privi tăios, fără un cuvânt, apoi zâmbi încet și aprobă din cap. Mesaj înțeles, o pagină întoarsă în

carnețelul de dans al ofițerului de caz, respect acordat și primit.

— Și numele meu de cod? întrebă LYRIC, redevenit spionul bădăran.

— BOGATÎR, minți Nate, care nu avea nicio intenție de a-i spune bombasticului LYRIC care era adevăratul lui nume de cod atribuit de CIA.

Bogatîr, legendarul cavaler slav de pe stepele de lângă Nijni Novgorod, locul de naștere al lui LYRIC.

— Îmi place, comentă LYRIC, apoi își rupse țigara și strecură filtrul în buzunar.

•

— Ce naiba mai e și asta? întrebă Gable.

El, Nate și șeful Stației, Tom Forsyth, stăteau în CCA, camera controlată acustic, aflată în interiorul altei camere din Stația Atena. Erau aplecați în jurul mesei de conferințe, iar TALON-ul lui Nate era conectat la un laptop la care se uitau. Nate tradusese momentele cele mai importante ale celor două ore pe care le petrecuse cu LYRIC în pădurile din Meteora.

— *BOGATÎR*, zise Nate, a fost un soi de samurai rus. El are o imagine de erou epic. Am inventat numele pe loc.

Gable clătină din cap.

— Bine, zise Forsyth, aflat deja cu cinci pași înainte. Ține-l fericit și fă-l să vorbească întruna. Un general poate fi dificil de manipulat. Echilibrul este delicat. Cartierul General ține mult la cazul ăsta. Verificările confirmă totul despre el: LYRIC este treabă serioasă, iar informațiile pe care ni le-a dat până acum au băgat în fibrilații aviația.

Când Forsyth vorbea, Nate asculta cu atenție. Știa că trecutul lui era la fel de spectaculos ca al lui Gable – dar diferit. În timp ce Gable omora șerpi cu levierul, Forsyth bea vin în Varșovia cu o bine-cunoscută actriță rusă care, printr-o coincidență, era amanta unui amiral din Flota Nordică sovietică și care fotografiase planul de

pregătiri și desfășurări din anul următor în toaleta biroului prietenului ei. Forsyth îi dăduse cu luni în urmă aparatul Tessina de mărimea palmei și ea trecuse prin vamă microcaseta cu film, învelită într-un prezervativ și ascunsă acolo unde doar ginecologul ei s-ar fi gândit să se uite. Forsyth o acceptase cu aplomb. Gable și Forsyth: agenți înnăscuți pentru operațiuni și ambii știau despre ce vorbeau.

Pentru ochiul perceptiv al lui Nate, relația dintre Forsyth și Gable era o alianță pragmatică, temperată de anii de lucru laolaltă. Forsyth era șeful, dar nici prin cap nu-i trecuse vreodată să-i ordone lui Gable să facă ceva. Gable știa ce avea de făcut; dacă nu era de acord cu vreun aspect, o spunea răspicat, după care executa instrucțiunile. Gable recunoștea că Forsyth îl considera uneori lipsit de diplomație, însă ambii știau că băiatul minune Forsyth avusese serioase necazuri birocratice, în diverse momente ale carierei sale, pentru că spusese exact ceea ce gândea; odată, în mod memorabil, o făcuse cu o membră a Congresului care venise să viziteze Stația Roma într-un șir interminabil de delegații estivale, în perioada de vacanță a Congresului – erau numite „deplasări de documentare în beneficiul contribuabililor” – când Forsyth îi atrăsese atenția că întârziase cu trei ore la informarea Stației și privise cu subînțeles cele șase-șapte sacoșe de cumpărături Fendi, Gucci și Ferragamo, pe care i le căra șeful de cabinet. Gable nu fusese prezent, slavă cerului, dar Forsyth fusese suspendat timp de un an.

Nate vedea respect reciproc, știa că exista loialitate și bănuia că exista și afecțiune camaraderească. Șeful Stației, SSt, și adjunctul lui, SASt, își asigurau spatele unul celuilalt; fiecare simțea în mod firesc ce gândea celălalt și mai știau și ce prima: operațiunile, care evaluau tot ce întreprindeau ei. Absolut tot. Nate n-o știa, dar

Forsyth și Gable purtaseră o lungă discuție în contradictoriu cu șeful contrainformațiilor Simon Benford despre relația intimă dintre Nate și Dominika. În Agenție așa ceva constituia cel mai grav delict: era bine cunoscut faptul că și alți ofițeri de caz se culcaseră cu agentele lor și fuseseră excluși din serviciu. Dar chiar dacă Forsyth îl certase și Gable îl amenințase, iar Benford urlase, Forsyth îl convinsese pe Benford să închidă ochii față de tânărul Nash. Nu pentru că Nate îi coordonase impecabil pe MARBLE, DIVA și LYRIC; nu pentru că ei recunoșteau în Nash un excepțional talent pentru operațiuni; în cele din urmă, experiența veterană a cântărit că binele mai mare era slujit prin ignorarea pentru moment a culpelor mai mărunte. Ei n-aveau să-i spună asta niciodată lui Nate.

Înregistrarea TALON-ului a fost brusc întreruptă de trei țipete de femeie, ascuțite și stridente, unul după altul.

— Ce naiba-i asta? exclamă Gable.

Țipetele se repetară, acoperind glasul lui LYRIC.

— Păuni, răspunse Nate. Au ieșit doi din pădure și au început să se strige. Am tras o sperietură de moarte.

— Păuni! Doamne Dumnezeule, comentă Gable.

Forsyth începu să chicotească.

— Ai grijă să informezi Cartierul General despre păsări când le trimiți fișierul digital. Șefii o să creadă c-ai adus o femeie pentru general la debriefing.

— Ideea n-ar fi fost rea, zise Gable, dar unde să fi găsit Nash o femeie?

Își strângeau hârtiile când Gable îi spuse lui Nate să mai rămână puțin. Forsyth stătea lângă ușa antifonică, așteptând cu mâna pe clanță. N-aveau să discute despre LYRIC, n-aveau să se refere la el sau la caz, nici măcar să-i pomenească numele de

cod în exteriorul acestei încăperi cu pereții din plexiglas. Fără excepție. Acestea erau Regulile Moscovei. Cazul se afla deja în canalele compartimentate Acces Restricționat din Cartierul General. La Langley nu existau mai mult de 50 de persoane care să citească telegramele sosite despre LYRIC.

— Oricât m-ar durea s-o recunosc, zise Gable, vreau să știi că sunt de părere c-ai făcut o treabă a naibii de bună când a sosit LYRIC.

Nate se foi ușor în scaun. Gable nu era genul care să facă un compliment.

— Eu l-aș fi dat afară din cameră pe moșul ăla acoperit cu borâtură. Tu ți-ai urmat instinctele, ți-ai exploatat bănuiala și ne-am ales cu un caz de platină la activ. O treabă bună.

De lângă ușă, Forsyth zâmbi.

— Acum însă vine precizia, concentrarea, urmă Gable. Vreau să-l coordonezi pe agent la fel de precis ca o plasatoare de bar din Vientiane.

— Nu-s sigur c-am…

— O să-ți explic după ce termini liceul, adăugă Gable.

— Abia aștept, încuviință Nate.

— Asta nu-nseamnă că poți să tragi chiulul, urmă Gable, mai ales într-o etapă atât de timpurie. De când ai venit aici n-ai făcut niciun rahat de unul singur. Sunt cu ochii pe tine, Nash.

Forsyth chicoti.

— Nate, cred că Marty încearcă să spună că te place, rosti el, apoi apăsă pe clanța CCA.

— Doamne Dumnezeule, replică Nate.

Un moment de tăcere, după care râsetul lui Forsyth bubui, reverberând pe hol.

•

În cursul detașării lor anterioare în Helsinki, Gable avusese grijă de tânărul Nate, îi trăsese șuturi în fund și-l învățase lecții valoroase: protejează-ți întotdeauna agentul, să nu ai încredere în gașca de bogătani din Cartierul

General, ia deciziile operaționale dure și nu-ți bate capul cu politica.

Gable avea cincizeci și ceva de ani, un ofițer de caz tuns periuță, osos, cu fața bătută de vânt, care purta un Browning Hi Power într-un toc Bianchi prins la centură și care lucrase în toate capitalele uitate din Africa, America Latină și Asia. Racolase miniștri ecuatoriali, asudați și palavragii, împărțind împreună o sticlă de whisky de Uganda în interiorul înăbușitor al unui Land Rover. Interogase un general din Burma cu o rolă de hârtie igienică în mână și cu ochii-n patru după vipere cu solzi albaștri prin iarbă, în timp ce generalul stătea pe vine, suferind de dizenterie. Iar Gable își scosese agentul din jungla Anzilor sub un potop tropical – prima infiltrare din istorie în Partidul Comunist Peruan, numit Cărarea Luminoasă – după ce cazul se înrăutățise.

Cei trei – Forsyth, șef și placid; Gable, care dădea cu farfuriile de pământ; și Nate, mereu ferm – aveau grade și temperamente diferite, dar în CIA, unde prin tradiție gradele erau ignorate, formau o echipă, unită prin rigorile fostelor operațiuni și ale frăției nerecunoscute oficial a muncii împreună în lumea lor clandestină. Iar acum, Nate fusese detașat la Atena și se reîntâlniseră. Toți, mai puțin Dominika, despre care nu se știa nimic, cu care nu mai exista niciun contact.

În Helsinki, Gable îl îndrumase pe Nate în operațiunea lui de racolare a Dominikăi, un succes spectaculos pentru un agent CIA inferior. În același timp însă Gable simțise destul de repede că Nate și agenta lui avuseseră relații intime.

— Ți-ai pierdut complet mințile? urlase el la Nate. Pui în pericol viața ei, viața agentei tale.

Nate încercase să bată în retragere, până ce Gable îl oprise.

— Să nu-ndrăznești să negi, îl avertizase el. Unica ta sarcină este s-o protejezi, nu fiindc-o

iubești, nu fiindcă așa spun regulile. O faci pentru că ea a fost de acord să-ți furnizeze informații și și-a pus viața în mâinile tale ca să facă asta. Iar tu o să sacrifici totul ca să te asiguri că ea rămâne în viață. Nimic nu-i mai important.

Nate își amintea aceste cuvinte în timp ce se gândea la Dominika, aflată undeva în Moscova.

Șeful Stației de atunci, Tom Forsyth, tot în jur de 50 de ani, înalt și zvelt, cu părul presărat de primele fire albe, mereu zbârlit de ochelarii ridicați pe creștetul capului, fusese atunci de acord cu adjunctul său. Dar spre deosebire de șutul rapid în fund promis de Gable, Forsyth îl chemase pe Nate în cabinetul lambrisat cu lemn din Stația Helsinki și-i recitase timp de o oră un volum uriaș de reguli de coordonare a agentului, atât de nuanțat și atât de sclipitor de limpede, încât Nate nici măcar nu se clintise în scaun. Păstrarea fluxului de informații era datoria sa, îi explicase Forsyth; de aceea era un ofițer de caz, iar dacă nu-și putea controla pornirile personale, ei bine, poate că atunci trebuiau să poarte altă discuție despre ce anume i-ar fi plăcut lui Nate să facă în afara Agenției. Fără să îndrăznească să respire, Nate își privise mâinile. Ridicase capul, cerând permisiunea să vorbească. Forsyth încuviințase în tăcere.

— Tom, dar dacă prezența mea alături de ea este ceea ce-și *dorește*? Dacă asta o face să fie o spioană mai bună?

Forsyth își împinsese ochelarii pe creștetul capului.

— Nu este fără precedent să le dăm agenților ceea ce-și doresc, răspunsese el. Am alimentat dependența de heroină a unor agenți pentru a-i determina să continue să raporteze. Îmi amintesc de un ministru chinez care era dependent de pornografie și care nu venea la întâlniri decât dacă rulau filme porno când intra în casa conspirativă. Ca și pantofii – cutii de pantofi pentru soția președintelui indonezian. Iisuse, ea a încercat

absolut toate perechile, cu mine în genunchi, manevrând încălțătorul. Însă acum nu vorbim tocmai despre așa ceva.

Forsyth se rotise cu scaunul și urmase:

— Acum un milion de ani, în prima mea detașare, am racolat o operatoare de cifru din ambasada cehă din Roma. Era mititică, drăguță și timidă, și nu putea ieși singură din ambasadă. Aceste spărgătoare de coduri, așa le spuneau ei, trebuiau să fie însoțite permanent de o femeie mai vârstnică, o soție din ambasadă. Noi aveam un agent italian pentru diverse servicii – un tânăr, care vindea aparate stereo, dar arăta ca un star de cinema. În șase luni, a sedus-o pe doamna mai vârstnică, astfel că de fiecare dată când cele două femei ieșeau în oraș sâmbăta după-amiază, însoțitoarea o ștergea pe Via Veneto ca să ajungă la apartamentul lui Romeo, lăsând-o singură pe micuța noastră floare. Iar eu eram acolo. Au fost necesare alte șase luni, după care a început să aducă cópii ale traficului de telegrame, detalii din serviciul de informații, note de contrainformații, corespondență cu Moscova, unele informații destul de bune din Blocul Răsăritean – pe atunci Cartierul General se dădea în vânt după așa ceva. Rahatul de Război Rece!

— Și cum ai racolat-o? întrebase Nate. După tot ce ai povestit, părea îngrozită.

Forsyth se rotise înapoi cu scaunul.

— A durat o vreme; ne-am plimbat o grămadă prin parcuri. Cred c-am auzit de o sută de ori despre fratele ei mai mare din armată. A început să povestească despre viața și despre visurile ei – avea 24 de ani, ce naiba! Când a-nceput să vorbească despre munca din ambasadă, despre caietele ei de cifruri, s-a terminat, era prima mea racolare. Dar n-a durat.

Nate așteptase; Forsyth nu terminase.

— Amândoi eram niște puști. Ne-am culcat împreună, așa am parafat afacerea, zisese Forsyth

și-l privise deschis pe Nate. Nutream sentimente reale față de ea, dar în același timp mi-am spus că o fată îndrăgostită ar face și mai multe pentru mine. M-am implicat emoțional și am scăpat din vedere ce era primordial. Iar ea a încercat să șterpelească o rolă cu bandă criptată, ca să-mi facă o surpriză, și a fost oprită la ușa ambasadei. Prietena lui Romeo i-a povestit după aceea ce s-a întâmplat. Cehii au prins-o și au trimis-o acasă, poate la-nchisoare, poate și mai rău. N-am aflat niciodată.

Nate nu comentase nimic. Pe bulevardul de afară, claxonau niște automobile.

— Șeful meu din Roma nu m-a concediat, urmase Forsyth, iar după 20 de ani nici eu n-o să te concediez pe tine… deocamdată. Rămăseseră privindu-se ochi în ochi pentru zece secunde, după care Forsyth îi arătase ușa. Pleacă și începe să furi secrete. Protejeaz-o pe DIVA. Coordoneaz-o profesional. În cele din urmă, este decizia ta.

ȘAȘLÂC KEBABUL LUI LYRIC

Tăiați în cuburi carnea de miel și marinați-o în zeamă de lămâie, oregano, ulei de măsline, sare și piper. Înfigeți carnea pe țepușe și frigeți până devine crocantă și rumenă. Ungeți cu iaurt gros. Serviți cu salată de ceapă și castraveți.

4.

Colonelul Alexei Ziuganov nu avea nici sofisticarea, nici, ca să fim sinceri, înclinația de a câștiga loialitatea Dominikăi Egorova. Relațiile personale nu erau importante. Nimeni nu cunoștea trecutul lui; nimeni nu știa nimic despre copilăria lui. Tatăl, un *aparatcic* proeminent, dispăruse la începutul anilor 1960, la sfârșitul epurărilor ordonate de Hrușciov. Mama lui era Ekaterina Ziuganova, un personaj bine-cunoscut în vechiul KGB. Ekaterina făcuse parte din Comitetul Executiv al KGB-ului, apoi fusese ofițer de legătură KGB în Secretariatul Comitetului Central și în cele din urmă fusese membră a Colegiului KGB. Scundă, mustăcioasă, pieptoasă și cu un coc fantastic de înalt, Ekaterina etalase *Orden Krasnoi Zvezdî*, Ordinul Steaua Roșie, care-i fusese acordat pentru „contribuții însemnate la apărarea Uniunii Sovietice în timp de război și pace, ca și pentru asigurarea securității publice”, până ce situația se schimbase și nu mai era *modnîi*, la modă, să mai poarte decorația din ceramică roșie.

La 19 ani, Alexei fusese adus în Serviciu prin *bona*, protecția maternă, dar nu izbutise să impresioneze în diversele misiuni de nivel inferior pe care le primise. Temperamental, uneori irațional și predispus chiar la crize de paranoia violentă, Alexei nu avansa deloc în ierarhie. Toți o știau, însă instinctele de autoconservare ale superiorilor săi îi împiedicau să recomande excluderea lui. Nimeni nu cuteza s-o înfrunte pe tovarășa Ziuganova; Ekaterina își proteja fiul cu o determinare implacabilă. Iar apoi Ziuganov dispăruse de pe coridoarele sediului central: mămica îi găsise în cele din urmă băiețelului o misiune pentru care avea calificări cu totul inegalabile.

Ziuganov a fost numit în unul dintre cele patru posturi de subcomandanți ai închisorii Lubianka, o titulatură KGB oficială suficient de anodină pentru a descuraja atenția opiniei publice, care nu necesita hârțogărie sau arhivare. În realitate, el se alăturase grupului restrâns de anchetatori din Lubianka, experți în *cernaia rabota*, munca neagră: lichidări, torturi și execuții. Erau succesorii sinistrului departament *Kommandatura* al KGB-ului, care fusese instrumentul epurărilor lui Stalin și care eliminase imigranți ruși albi, bolșevici vechi, troțkiști și, în 28 de nopți consecutive din primăvara anului 1940, 7 000 de prizonieri polonezi în pădurea rusă Katyń. După patru ani, Ziuganov devenise adjunct al călăului-șef din Lubianka, iar când acesta – care-i fusese susținător și protector – șovăise, el promovase în ierarhie, trăgându-i un glonț în ceafă. Ziuganov își găsise căminul.

Destrămarea Uniunii Sovietice în 1991 pusese capăt crimelor nerestricționate. O parte din KGB se metamorfozase în modernul SVR; celulele din Lubianka fuseseră închise și clădirea aparținea acum serviciului intern, FSB. Ziuganov ar fi putut face o mișcare în lateral, în Departamentul V din SVR, care continua să fie numit colocvial *Otdel mokrîh del*, departamentul „afacerilor umede”[2], devenind unul dintre asasini, dar mama lui, Ekaterina, era mai prevăzătoare și dorea să-i protejeze viitorul. Între timp se retrăsese din ultimul post pe care-l deținuse în Colegiu și căpătase înainte de pensie o misiune călduță, chiar dacă lipsită de importanță, la Paris, ca *zampolit*, consilier politic al *rezidentului*. Ultimul act al mamei din Sediul Central fusese plasarea lui Ziuganov ca al treilea șef în Direcția KR, departamentul de contrainformații. Alexei ar fi fost în siguranță acolo și putea să avanseze. Era tot ce putea face pentru băiețașul ei ucigaș.

•

Psihopatia absenței milei, combinată cu agresiunea înnăscută alimentată de sadism și influențată de inabilitatea totală de empatie față de emoțiile altora, se potrivise extrem de bine carierei lui Ziuganov în celulele din beciuri. După trecerea anilor de tinerețe și entuziasm de la Lubianka, unde un călău putea fi oricât de ocupat dorea, era post-sovietică a reprezentat o dezamăgire evidentă. Situația se îndreptase însă odată cu venirea la putere a președintelui Putin. Operațiuni spectaculoase în străinătate – Iușcenko în Ucraina, Litvinenko și Berezovski în Marea Britanie – potoliseră scandalul exilaților gălăgioși, iar jurnaliștii și activiștii interni incomozi – Politkovskaia, Estemirova, Markelov și Baburova – fuseseră eliminați. Însă pentru fiecare dintre aceste acțiuni pe larg mediatizate existau zeci de gândaci mai mici care trebuiau striviți discret: administratori provinciali independenți, manageri de logistică militari care nu „cotizau" suficient la Moscova, oligarhi disprețuitori cărora trebuia să li se reamintească noile reguli ale Rusiei. Toți aceștia și mulți alții au ajuns până la urmă în aripile medicale subterane din penitenciarele Lefortovo sau Butîrka.

Acuzații erau trimiși colonelului Ziuganov după ședințe prelungite în biroul procurorului, în care negaseră învinuiri neclare de fraudă, mită sau evaziune fiscală. Iar din clipa aceea începeau necazurile. Potrivit unor zvonuri șoptite în Iasenevo, după ce inhalase izul rigolelor sângerii din beciurile acelea disperate, Ziuganov se schimbase – literal și figurat – insistând să preia și să conducă personal interogatoriile, dar numai după ce-și încheiase la toți nasturii vestonul de luptă al Armatei Roșii pe care prefera să-l poarte când lucra: o haină acoperită de stropi cafenii, care se făcuse scoarță de sânge și duhnea a lichide pleurale, vitroase sau cerebrospinale, toate vărsate fără tragere de inimă de dușmanii Statului.

Acești oameni erau deja vinovați; Ziuganov ardea de nerăbdarea de a produce durere, o putea gusta de-a dreptul, și primise instrucțiuni să extragă mărturisiri – *prisvoenie*, delapidare; *vziatocinicestvo*, mită; *huliganstvo*, huliganism; *nizost*, depravare; orice – printr-o creștere energică a nivelurilor de disconfort fizic: de la Unu la Trei. Au existat câteodată și accidente – *când nu ascultau sau refuzau să se supună* – iar vederea lui Ziuganov se limpezea la timp pentru a zări gardieni scoțând din sala de interogatorii trupuri frânte, pe tărgi rulante acoperite cu cearșafuri cauciucate. Ziuganov n-avea ce să facă: uneori instrumentele alunecau, se atingeau artere și se deplasau hematoame ce duceau la leziuni cerebrale.

Uneori, un deținut devenea incomod din cauza potențialului său real sau imaginat de compromitere, împotrivire, amenințare, obstrucționare sau conspirare împotriva președintelui Putin. Colonelul Ziuganov primea atunci vechiul apel cu nume de cod „VMN”, pe linia *Kremlovka* a administratorului închisorii, direct de la cabinetul președintelui. VMN, *Vîsșaia Mera Nakazania*, Gradul Suprem de Pedeapsă din vechiul articol 58 al Codului penal al lui Stalin. Însemna că respectivul cetățean trebuia să dispară și că Ziuganov își putea face de cap în cursul interogatoriului. Putea să rupă oasele picioarelor și ale pelvisului unui deținut cu un baston greu – barele flexibile de oțel armat erau cele mai bune – apoi să se îndrepte spre capul mesei, să se așeze pe un taburet scund, să-și apropie fața și să inspire gemetele tremurate, să privească ochii ce se rostogoleau în orbite și să audă cum firul argintiu de salivă cădea pe pardoseala de gresie lunecoasă.

Cu un an în urmă existaseră probleme oficiale – acuzații – în timpul interogării a doua *Ciornîie Vdovi*, două Văduve Negre cecene sinucigașe. Femeile fuseseră arestate când se urcau într-un

autobuz în Volgograd; bombele pe care le purtau în jurul mijlocului nu detonaseră. O directivă sosită de la secretariatul Kremlinului – practic de la președinte – scosese cazul de sub competența serviciului de securitate internă, FSB, și-l desemnase *nominal* pe colonelul SVR Ziuganov, veteran KGB și călău din Lubianka, responsabil pentru interogarea femeilor. Inima mocirloasă a lui Ziuganov aproape că explodase de mândrie: el n-avea să înșele așteptările președintelui.

Ca șef al Direcției KR, Ziuganov știa că avea nevoie urgentă de acțiuni de contraspionaj: trebuiau identificate dispozitivele cecenilor, realizatorii bombelor artizanale și casele conspirative din orașe. Nerăbdarea lui de a extrage informațiile, mai degrabă pentru a-și mulțumi conducătorul decât pentru a proteja patria-mumă, a împins în prăpastie sufletul lui aflat deja în echilibru instabil pe margine.

La începutul primei ședințe, cea mai puternică dintre cele două fete – Medna, smeadă, subțire, plină de viață – a scuipat pe vestonul vechi al Armatei Roșii pe care-l purta Ziuganov. Era o gravă infracțiune, o uriașă impertinență. Furia grosolană care sălășluia în măruntaiele lui Ziuganov a răbufnit, țâșnindu-i pe gură. Înainte de a se putea controla, a împins maneta cu măciulie a scaunului cu spătar înalt de care fusese legată Medna cu un laț în jurul gâtului, rotindu-l cu un tur complet, astfel încât mecanismul care o sugrumase lent până atunci i-a strivit traheea cu un trosnet, obstrucționându-i căile respiratorii și cauzând o moarte silențioasă, cu învinețirea feței, în 30 de secunde. „La naiba”, și-a spus Ziuganov – o potențială sursă de informații tactice dispăruse. *Suka*, javra, îl păcălise.

A doua prizonieră cecenă era în mod clar îngrozită. Se numea Zareta și se gândea la ziua în care o femeie de vârstă mijlocie venise în casa părinților ei din capitala Groznîi, vorbise în șoaptă

cu mama ei, după care se închisese cu Zareta în dormitor pentru o oră de conversație fascinantă, copleșitoare, hipnotizantă. „După-amiaza aceea de racolare a fost începutul”, s-a gândit ea, „iar acum acesta este sfârșitul”. Prin gluga mirositoare ce-i fusese trasă peste cap, a auzit tălpi de pantofi scârțâind pe gresia podelei, apoi clicul unei carabiniere care s-a fixat pe sârma ce-i lega brațele la spate. Picioarele îi tremurau de frică și gâfâia în țesătura glugii. S-a auzit țăcănitul unui mecanism cu clichet și brațele i-au fost ridicate în spatele corpului, mai sus decât talia, silind-o să se aplece înainte, iar tendoanele umerilor au plesnit. Dacă ar fi fost un tip guraliv, Ziuganov i-ar fi putut spune Zaretei că *strappado* – spânzurarea de brațe – fusese utilizată de familia Medici în Florența încă din 1513. Dar Ziuganov n-avea timp de pălăvrăgeli.

Urlând în glugă, Zareta n-a putut identifica pe loc ce anume i se făcea – era suficient să știe că tot corpul îi era cuprins de durere, o durere serioasă, care era primară, ascuțită și electrică, sub piele, adânc în organele ei vitale. Picioarele îi tremurau și și-a simțit urina pe podea sub tălpile desculțe. Apoi au început întrebările în limba rusă; fiecare întrebare era repetată într-o cecenă cu accent de un glas feminin. După 30 de minute, Zareta recitase bâlbâindu-se numele femeii care o racolase și pe cel al șefului și adjunctului celulei ei de instruire, ca și pozițiile a două tabere de antrenament în Cecenia, una în Șatoi, la 70 de kilometri sud de capitală, la capătul lui P305, iar cealaltă la est de Groznîi, în Djalka, aproape de M29.

Era infinit mai terifiant să nu poată vedea, să nu poată fi în stare să anticipeze fiecare asalt asupra sistemului ei nervos. A zbierat numele tânărului care asamblase vestele pentru detonare în Volgograd, ca și pe cel al băiatului care prinsese dispozitivul exploziv învelit în bandă în jurul

mijlocului ei, sub sâni. Băiatul îi zâmbise. Dacă nu murise între timp, atunci tocmai îl omorâse acum.

Vocea feminină s-a auzit din nou, în cecenă cu accent ciudat, întrebând-o despre operațiunile Văduvelor Negre în Moscova. Zareta știa un nume și o adresă, totuși era decisă să nu-și trădeze acei ultimi colegi. Glasul cecen a fost înlocuit de unul rusesc, ascuțit și aspru – abia dacă părea uman. Deși era complet îndoită din mijloc, Zareta putea simți persoana aceea imediat lângă ea. Cineva a pălmuit-o violent peste ceafă. A simțit niște degete care i-au apucat gluga, apoi i-au smuls-o brutal. Lumina albă din încăpere a făcut-o să se strâmbe, însă nu se compara nici pe departe cu ceea ce se afla la numai 30 de centimetri în fața ei. Zareta a urlat trei minute, aparent fără să tragă aer în piept.

Corpul Mednei era în scaunul cu spătar înalt. Stătea regește, cu mâinile legate de brațele scaunului, cu capul ținut vertical de o bandă ce-i înconjura fruntea. Chipul femeii era o masă de vânătăi. Se uita la Zareta printre pleoapele pe jumătate închise, cu gura abia întredeschisă. Dârele de sânge uscat ce-i coborau din colțurile gurii și din nări completau tabloul sângeriu. Adevărata oroare, tușa lui Ziuganov, era că Medna stătea în scaun cu picioarele delicat încrucișate, ca și cum ar fi fost la teatru, iar degetul mic al piciorului apropiat de fața Zaretei fusese retezat. Ziuganov și-a pus palma peste gura Zaretei, ca să înăbușe paroxismul zbieretelor.

— Uită-te la ea, a spus Ziuganov. Îți spune că tu trebuie să trăiești. Și-a înfipt degetele în părul negru al Zaretei și i-a zgâlțâit capul. Să trăiești, să supraviețuiești și să te-ntorci la părinții tăi. Ai fost mințită și manipulată de animalele astea. Vreau de la tine doar un nume și o adresă. Iar după aceea noi doi am terminat.

Parcă pentru a-și demonstra spusele, a coborât brațele Zaretei, până ce femeia a putut sta în poziție verticală, deși se clătina, a desprins funia

cu care îi erau ridicate brațele și i-a tăiat sârma ce-i lega încheieturile. Ea a plecat capul, nereușind să se uite la ruina în care fusese transformată prietena ei, nedorind să-și contemple propria predare.

S-a uitat la Ziuganov, a ezitat, apoi a șoptit numele legăturii superioare din Moscova și adresa unui apartament dintr-un bloc zgârie-nori din suburbia Ziablikovo din sudul capitalei. Ziuganov a aprobat din cap, i-a prins cu o palmă fața și i-a strâns ușor obrajii într-un gest care dorea să transmită „așa da, fetiță cuminte". După aceea s-a dus la o masă din oțel inoxidabil, lipită de perete. Zareta, gardiana pieptoasă care vorbea cecenă și gardianul în uniformă dintr-un colț l-au privit cum a luat o armă mare și cenușie de sub un prosop, s-a întors și a venit lângă ei. Ziuganov a ridicat revolverul – un MP412 REX, încărcat cu gloanțe 0,357 Magnum devastatoare – și a împușcat-o pe Medna, deja moartă, în tâmpla stângă de la nici jumătate de metru depărtare.

Zareta l-a privit pe Ziuganov cu neîncredere oripilată. Gardianul și-a dus mâna la gură. Gardiana se întorsese, se strângea de stomac și vomita pe podea. Șocul hidrostatic al glonțului a răsturnat-o pe Medna cu scaun cu tot, iar sângele care mai rămăsese în corpul femeii s-a lățit într-o baltă întunecată peste gresia albă, apropiindu-se încetișor de scurgerea centrală din podea. „*Normalno*, firesc", și-a zis Ziuganov. Ăsta era genul de spectacol al cruzimii care-i plăcea lui.

— Maică-sa îi poate băga ziare-n căpățână, ca să-i umple *kojuh*, vălul, a zis el cu un glas ce părea cu câteva octave prea jos, ca și cum diavolul însuși începuse pe neașteptate să vorbească.

Cu mâini tremurătoare, Zareta și-a șters sângele de pe gene, apoi toată fața pe care o simțea lipicioasă, văzând coarnele și ochii galbeni de țap și copitele despicate și s-a întrebat cum va putea șterge vreodată din minte amintirea acestei camere strălucitoare, cu gresie și faianță albă, sau a acestui

ciort, acest demon pitic și negru cu veston scabros, sau cum s-ar mai fi putut întoarce vie în Cecenia, unde ar fi trebuit să dea socoteală consiliului pentru trădarea ei și părinților fiindcă-i făcuse de rușine. Le putea vedea fețele, dar avea să fie în viață, așa că și-a spus că dorea să trăiască.

Ziuganov i-a făcut semn gardianului – care era pământiu la față – s-o ia pe Zareta, iar când femeia s-a întors către ușă și a început să-și târșâie picioarele pe lângă el, Ziuganov i-a lipit țeava revolverului în spatele urechii stângi și a apăsat trăgaciul. Zareta s-a năruit la podea și a rămas cu fața în jos, cu halatul de închisoare ridicat până la șolduri. „În moarte nu există demnitate", și-a spus Ziuganov, „târfuliță de provincie!" Gardianul a țipat de spaimă – fusese împroșcat cu fragmente din craniul fetei – iar gardiana a început să vomite din nou. Ziuganov a mai privit o secundă camera rozalie care șiroia de sânge, apoi a ieșit grăbit ca să-și întocmească raportul de interogatoriu pentru serviciul intern – de fapt, pentru Putin. Dorea să anunțe prompt succesul și informațiile vitale pe care le aflase.

După câteva zile, administratorii închisorii au depus o plângere scrisă, cerând sancționarea colonelului Ziuganov pentru exces de brutalități și acțiuni criminale, incluzând tortură și homicid, dar plângerile s-au evaporat într-o singură clipire de ochi albaștri. Președintele îi încredințase o misiune, iar Alexei o executase perfect. S-a spus că Putin le replicase oficialilor nemulțumiți:

— *Delat iz muhi slona*, nu faceți din țânțar armăsar.

•

Tânărul Alexei s-a surprins pe sine, descurcându-se perfect în mlaștina neîncrezătoare a contrainformațiilor SVR și, în timp, a fost promovat șef. Fibra lui paranoică se potrivea perfect cu activitatea Serviciului. În anii de formare la Lubianka, Ziuganov învățase multe –

șiretenia îi acoperea pornirile temperamentale ucigașe – deși instinctele continuau să-i fie ferm înrădăcinate într-o zonă a jurasicului sovietic. El înțelegea ceva mai bine politica. Ducea dorul exceselor din anii URSS-ului, iar președintele era principala șansă a Rusiei de a reface măreția și puterea Uniunii Sovietice, de a restabili furia cu colți roșii și brutalitatea pumnului în gură și a fălcilor rupte care-i făcuseră pe foștii inamici să tremure.

Foarte puțini dintre cei care lucrau în Direcția KR ar fi putut defini în termeni clinici colcăiala de viermi și năpârci din creierul șefului Alexei Ziuganov. Poate că un psiholog din Biroul de Servicii Medicale al SVR-ului ar fi clasificat pornirile monstruoase ale lui Ziuganov ca o mostră de narcisism malign, dar era ca și cum l-ai numi pe Dracula un voievod român melancolic. Ziuganov era mult mai mult decât atât, însă subordonații lui trebuiau să știe doar că înțepătura ca o lovitură de bici a miriapodului pitic putea sosi fără avertisment, furiile îi erau declanșate de o percepută eroare, o omisiune în muncă, o sarcină urgentă primită de la etajul patru sau, mai cu seamă, de oprobriul venit de la Kremlin – o nemulțumire din partea celuilalt narcisist scund care conducea din spatele zidurilor roșii. Cei din Direcția KR plăteau pentru orice greșeală care l-ar fi putut face pe șeful lor, chiar și indirect, să pară incompetent în ochii președintelui. Ziuganov îl adula pe Putin, așa cum aztecii adulau soarele.

Adjunctul lui Ziuganov, Evgheni, lucra deja de trei ani în Direcția KR, în general neobservat, când sosise piticul veninos. Ziuganov pusese ochii pe el, nu căuta talent sau inițiativă, ci doar loialitate absolută și abjectă. Adjuncții excesiv de ambițioși erau un pericol: călăii tind să nu aibă încredere în cei care stau în spatele lor. Ziuganov își testă potențialul adjunct hirsut încă de la început, trimițându-i momeli, indivizi care să-i propună

oferte de angajare altundeva în SVR, ori să-l tenteze cu mite sau comisioane. Testele cele mai importante au fost *malenkie golubi*, micii porumbei ce șopteau calomnii la adresa lui Ziuganov însuși sau care propuneau comploturi împotriva sa. Evgheni i le raportă pe toate lui Ziuganov, prompt și fără omisiuni. După un an de testări, momeli și curse, Ziuganov se declară mulțumit și-l promovă pe Evgheni ca adjunct al său în Direcția KR. Evgheni trudea cu sârg, își ținea gura închisă și nu-i păsa de predilecția șefului său pentru beciuri, curele și seringi.

•

Acum Ziuganov stătea adâncit în scaunul lui din sala de conferințe a Direcției KR și o privea acru pe Egorova care – tocmai revenită de la Paris – îi prezenta raportul despre Jamshidi. Femeia se străduia din răsputeri să nu facă nicio grimasă când se mișca, fiindcă își simțea coastele ca arse cu fierul roșu. A trebuit să informeze patru manageri din SVR: șefii Direcțiilor X (informații tehnice), T (operațiuni tehnice), R (planificare operațiuni) și KR (contrainformații). Direcția X avea să pregătească datele ce-i interesau despre centrifugele iraniene pentru următoarea întâlnire cu Jamshidi de la Viena.

Dominika respinsese politicos sugestia Direcției X de a fi însoțită de un analist de energie nucleară la debriefingul acela. Jamshidi nu era încă testat, susținuse ea, și ar fi fost prea speriat ca să accepte o figură nouă, atât de curând. Îi asigurase pe șefii strânși acolo că putea face față detaliilor tehnice inițiale până ce cazul avea să fie *utverdivșiisea*, pe deplin instituționalizat, cu Jamshidi prins complet cu capul în jug. Fără chef, ei acceptaseră să aștepte, de dragul operațiunii.

Ziuganov o privi pe femeie și evaluă, cântări, calculă. Bineînțeles că ea dorea să-l controleze singură pe Jamshidi. Monopoliza cazul; după aceea avea să dea fuguța la Kremlin cu

informațiile, solicitând – *asigurându-și* – favoarea lui Putin. Contemplă situația delicată. În esență, Egorova era intangibilă. El trebuia să fie atent – ordonarea atacului eșuat din Paris, care ar fi trebuit s-o scoată din funcțiune, fusese o acțiune calculată, dar riscantă. Dominika nu părea să fi fost prea afectată – în ciuda unui raport de la Paris care afirma contrariul – și, de fapt, demonstrase că avea propriile ei gheare. Ziuganov trimisese deja ordine pentru cauterizarea operațiunii: de acum, Fabio plutea cu capul în jos pe Canal Saint-Martin, cu părul lung răsfirat peste dejecțiile canalizării.

Dominika văzu aripile negre de liliac cu gheare încovoiate desfăcându-se în spatele capului lui Ziuganov. Îi simțea agitația; știa că el evalua, cântărea, calcula. Ar fi fost o prostie să-l asigure de loialitatea ei: bărbatul nu se aștepta la așa ceva și n-ar fi crezut, nici pe ea, nici pe altcineva. Nu intenționa să i se opună, deși era convinsă că el ordonase atacul din Paris, despre care Dominika nu suflase o vorbă după întoarcerea la Moscova. Arătase de ce era în stare Ziuganov, cât de departe era capabil să meargă. Cât de puțin se schimbase Serviciul după epurările din anii 1930 și 1950!

În Direcția KR nu exista un grup specific dedicat operațiunilor ofensive – cazul iranianului Jamshidi era un exemplu în această privință – așa că Egorova fusese ținută convenabil la distanță și căpătase responsabilitate în mod implicit. Ziuganov dorea să fie ocupată, să rămână în beznă. Ea nu avea să fie inclusă în celelalte activități ale departamentului; el și Evgheni urmau să aibă grijă în privința asta. Nu avea să fie însă simplu s-o țină în cușcă. Nu avea să fie deloc simplu. *Şilo v meşke ne utaiş*, „nu poți ascunde o sulă într-un sac”.

Cu intuiția vagă a paranoicilor sociopați, Ziuganov recunoștea că Dominika îl privea cu repulsie, însă asta nu-l deranja. Dorea totuși să-și stabilească superioritatea de lup alfa. De aceea,

după informare, insistă ca femeia să-l însoțească la Lefortovo, ca să asiste la un interogatoriu.

— Trebuie să-nveți munca asta, surâse el strâmb, ca să știi atunci când îți vei conduce propriile investigații.

— Bineînțeles, încuviință Dominika, decisă să nu trădeze panica pe care o simțea întorcându-se în Lefortovo.

Ea însăși fusese închisă și „interogată" acolo, dar nu mărturisise niciodată, nu cedase și fusese eliberată după șase săptămâni de agonie. Îndurase celulele reci ca gheața, șocurile electrice și manipulările nervoase, dar în cele din urmă își privise anchetatorii în ochi, le citise culorile și știuse că învinsese.

Urmă pâcla neagră a lui Ziuganov, care mergea prin același coridor din subsolul închisorii Lefortovo prin care fusese purtată și ea anterior, cu aceleași cabine din lemn crăpat din fiecare colț, în care erau vârâți deținuții și încuiați pentru a nu vedea cum treceau alții, pentru a le înfometa sufletul și a le refuza contactul uman. Dominika își păstră expresia impasibilă – Ziuganov îi arunca priviri furișe – și se sili să pășească, deși își simțea picioarele inerte. Piticul se grăbea cu nasul în sus ca un prepelicar într-o luncă. Trecură pe lângă ușile familiare din oțel cu vopseaua exfoliată, care ascundeau rigolele de scurgere, cârligele și ororile, și dădură un colț. Ziuganov îi făcu semn unui gardian să deschidă o ușă din oțel separată, apoi continuară pe un coridor ce avea uși masive pe ambele părți. Din spatele acestor uși nu răzbăteau strigătele și răgetele obișnuite ale deținuților, de dincolo de fantele înguste pentru mâncare nu se zgâiau ochi hăituiți. Aici domnea o liniște totală.

Se opriră într-un final la ultima ușă de pe coridor și Ziuganov bătu în ea cu pumnul. O vizetă din oțel se deschise cu un zăngănit, se întrezări o pereche de ochi, apoi cineva trase un zăvor din oțel și ușa se deschise. Ziuganov dădu buzna înăuntru,

salutând scurt din cap o gardiană dolofană, în uniformă prea strâmtă. Dominika îl urmă și auzi ușa închizându-se în spatele ei. Era o cameră pentru interogatorii cum nu mai văzuse niciodată, care aducea mai degrabă cu o sală de operații chirurgicale. Era luminată puternic de tuburile fluorescente albe de pe plafon, astfel că nu proiectau nici măcar o umbră. Pardoseala era acoperită cu plăci ceramice albe, pătrate, cu latura de șapte-opt centimetri, ce suiau apoi pe pereți până la tavan. Aerul era plin cu vapori ce înțepau nările și gâtlejul – faianța de pe pereți fusese spălată cu amoniac. Ziuganov se răsuci spre ea ca să-i vadă reacția; el unul respira de parcă s-ar fi găsit într-o grădină de trandafiri.

De-a lungul pereților se aflau mese din oțel inoxidabil, acoperite cu scule și instrumente. O masă mai mare se găsea în centrul încăperii, dedesubtul unei lămpi chirurgicale ușor înclinate. De la un colț al mesei, o țeavă de scurgere dispărea în pardoseală. Ziuganov își scoase sacoul și-l așeză pe spătarul unui scaun. Luă apoi un veston cafeniu de pe un cârlig din perete și-l îmbrăcă, încheind nasturii de jos, dar lăsând deschisă copca de sub gât. Vestonul degaja un iz de ocol de vite. Bărbatul își privi ceasul, apoi se întoarse către gardiană.

— Sună pentru tavă, înainte să-ncepem, rosti el.

Femeia se apropie de perete și apăsă un buton; după un minut, la ușă se auzi un ciocănit și apăru o a doua gardiană, purtând o tavă acoperită cu un șervet. O așeză pe masa de inox deasupra țevii de scurgere pentru fluide corporale și luă șervetul.

— *Seliodka*, căpitane, rosti Ziuganov, noi încă n-am luat prânzul.

Egorova, care se oprise lângă ușă imediat după ce intrase, simți mirosul de heringi murați și ceapă care acoperea izul amoniacului. Clătină din cap și se așeză pe un scaun mai departe de masă. Ziuganov era în culmea încântării.

— Adu-o pe musafira noastră, se adresă el gardienei, umplându-și gura cu heringi.

Așteptară două minute în tăcere, cu excepția plescăiturilor scoase de Ziuganov în timp ce mânca. Privind ceafa piticului, Dominika se concentră asupra adânciturii de acolo, imediat deasupra vertebrei cervicale, locul pe care ea l-ar fi ales pentru a înfige una dintre dălțile chirurgicale din oțel inoxidabil de pe masa alăturată.

Ușa se deschise și gardiana trase înăuntru o femeie. Avea mâinile încătușate la spate și purta doar un halat murdar de închisoare și papuci din pâslă.

— *Gospoja* Mamulova, doamnă Mamulov, rosti Ziuganov și se șterse la gură cu un șervet.

Gardiana împinse femeia într-un scaun metalic, care, observă Dominika, avea picioarele fixate în podea, și se postă în spatele Mamulovei, ținându-și palmele pe umerii ei. Ziuganov le făcu semn ambelor gardiene să se îndepărteze și se întoarse către Dominika.

— Căpitane, vino aici și ține-o de umeri.

Dominika se gândi cu disperare la un pretext pentru a refuza, totuși era decisă să nu șovăie în fața lui. O simți pe femeia mărunțică tremurând sub palmele ei și se întrebă ce făcuse. Ziuganov își trase un scaun în fața Mamulovei, aproape atingând-o cu genunchii, și se aplecă înainte, până ajunse la câțiva centimetri de fața ei. Murdăria uscată de pe veston se crăpă cu un pârâit slab. Dominika respiră pe gură pentru a evita mirosul și se strădui să-și reamintească de unde cunoștea numele Mamulov. Cine era femeia asta?

Irina Mamulova era soția oligarhului din mass-media rusească Boris Mamulov, al cărui imperiu de comunicații includea publicații tipărite și virtuale. Mamulov sfidase în repetate rânduri Kremlinul: reporterii lui atacaseră cu asiduitate politica rusă, prezentând interviuri succesive cu disidenți și opozanți politici, inclusiv cu membrele

telegenice ale grupului punk-rock protestatar Pussy Riot, după ce fuseseră eliberate din închisoare. În mod firesc, opoziția publică a lui Mamulov față de realegerea lui Vladimir Putin declanșase o investigare a impozitelor sale și a conturilor bancare din străinătate, care, la rândul ei, dusese la acuzații inevitabile din partea Procuraturii Moscovei de corupție, evaziune fiscală și furt. Coada scorpionului cu ochi albaștri era rigidă, curbată înainte, așteptând să se înfigă în carne.

Mamulov știa ce se întâmpla cu cei care-l sfidau pe Putin – întemnițări, accidente rutiere, atacuri cardiace, tâlhăriri cu finaluri tragice – și alesese să nu se mai întoarcă la Moscova după o călătorie de afaceri la Paris. Îi trimisese un mesaj urgent soției sale, Irina, să-și ia blana de zibelină și bijuteriile și să vină în apartamentul lor plin de antichități de pe Avenue Foch. Irina fusese reținută pe aeroportul internațional Vnukovo cu 30 de minute înainte de a decola spre Orly și dusă la Lefortovo într-o dubă fără geamuri. Când fusese luată în evidența aripii pentru deținuți politici, nu se întocmise niciun fel de inventar al bunurilor pe care le deținea. Blana și bijuteriile îi dispăruseră la fel ca inamicii anteriori ai președintelui Putin.

Putin îl apelase pe Ziuganov pe *Kremlovka* – linia directă din Kremlin – și, pe un ton imperturbabil, îl instruise să-i ceară Mamulovei să aibă amabilitatea de a detalia proprietățile soțului ei din străinătate, inclusiv numerele conturilor bancare, pentru a-l putea absolvi de acuzațiile de corupție. Lui Ziuganov i s-a cerut de asemenea s-o determine pe Irina să-l convingă pe Boris să se întoarcă la Moscova cât mai curând posibil. Putin îl asigurase pe Ziuganov că avea deplină încredere în capacitatea lui de a satisface în mod discret aceste cerințe investigative.

Kremlovka nu trebuia să fie codificată pentru ca solicitările indirecte ale lui Putin să fie clare. Irina

era un ostatic, momeală pentru a-l readuce pe Boris în *Rodina*, iar dacă ochii învinețiți, dinții rupți sau hematoamele – leziuni de Nivelul 1 – ale tinerei sale soții nu-i grăbeau întoarcerea, se putea recurge oricând la Nivelurile 2 și 3.

Irina Mamulova trecuse cu Putin de 30 de ani și avea păr negru, lung până la umeri. Era de înălțime mijlocie și subțire, cu pomeți slavi și ochi mari, căprui. Îl cunoscuse pe Mamulov pe când ea avea 25 de ani și lucra la unul dintre posturile lui de radio. În ciuda noii ei vieți cu avioane private, iahturi și vile, tânăra și drăguța doamnă Mamulov era rațională și receptivă. Se afla de o săptămână în Lefortovo și știa ce se petrecea. Era decisă să nu coopereze. Soțul ei, Boris, nu trebuia să mai revină în Rusia.

Dominika stătea în interiorul culorii verzi din jurul capului Irinei – era îngrozită, anticipând suferință. Aripile negre ale lui Ziuganov se suprapuseră peste culoarea ei când se aplecă mai aproape, suflându-i în față iz de hering murat.

— Am fost nerăbdător să vin azi și să văd ce-i cu tine, rosti bărbatul. Am auzit că soțul tău e destul de îngrijorat de soarta ta și că se gândește serios să se-ntoarcă la Moscova pentru a soluționa încurcăturile astea legale.

Capul Irinei se ridică și cercetă chipul lui Ziuganov. Ochii îi păliră când înțelese că mințea.

— Când *monsieur* Mamulov se va întoarce, acest interludiu neplăcut poate lua sfârșit, zise Ziuganov.

„*Monsieur*? Interludiu?” se minună Dominika, străduindu-se să-și imagineze circuitele oxidate din creierul acestui om mărunt. Ziuganov se mișcă puțin, astfel încât genunchii lor se atinseră, și Irina se crispă. Bărbatul ridică ochii spre Dominika, inexpresiv, de parcă ar fi vrut să verifice dacă ea se mai afla în cameră.

— Am auzit un banc ieri, spuse el după aceea pe un ton degajat. O femeie vine la poliție și spune:

„Vă rog, ajutați-mă, soțul meu a dispărut de acasă. Uitați, fotografia lui și datele personale. Când îl găsiți, spuneți-i că maică-mea a decis să nu mai vină în vizită!”

Se uită apoi din nou la Dominika, de parcă ar fi dorit să-i confirme că-i plăcuse gluma. Irina îl privea nemișcată. Rușii fuseseră de mult programați să înțeleagă mesajul. Următorul gât în laț avea să fie al mamei Irinei.

— Ar trebui să-i spunem lui Boris că mama ta a decis să nu mai vină în vizită, șopti Ziuganov. Poate că asta îl va liniști.

Se ridică, se duse la o masă alăturată și reveni ținând în mână un baston scurt din piele – pielea neagră era tighelită, iar bastonul era aplatizat și greu la cele două capete. Irina închise ochii. Părul îi căzu de o parte și de cealaltă a feței și vârfurile șuvițelor îi tremurau.

— Deschide ochii, rosti Ziuganov, iar când femeia deschise larg ochii limpezi, el îi lovi tibia piciorului drept cu o mișcare șfichiuitoare.

Mamulova dădu capul pe spate și șuieră de durere, însă nu țipă. „A ales să li se împotrivească”, gândi Dominika ținându-i umerii ce vibrau.

— Și mai este amănuntul acela cu conturile bancare, spuse Ziuganov, numerele lor.

Îi lovi din nou tibia dreaptă, apoi se întinse și o lovi fulgerător și peste cea stângă. Irina țipă, apoi își mușcă buza ca să înceteze. Capul i se plecă și umerii tremurau sub palmele Dominikăi. Ziuganov nu mai spuse nimic; avea să fie timp destul. Se aplecă și trase papucii de pâslă din picioarele femeii.

Piticul o privi pe Dominika, arcui o sprânceană, apoi ridică bastonul cu ambele mâini, cu un gest delicat.

— Tibiile și tălpile, zise el cu aerul cuiva care poartă o conversație banală, sunt cele mai cunoscute zone de exploatat, însă eu am identificat

și altele, așa cum sunt călcâiul și spatele genunchiului, care sunt foarte eficiente. Recent am obținut rezultate excelente – ba chiar neașteptate, aș putea adăuga – cu lovituri aplicate pe *vârfurile degetelor picioarelor*.

Se aplecă și, ținând bastonul paralel cu podeaua, izbi în vârfurile degetelor Irinei; fluierele picioarelor îi erau deja învinețite. Ea țipă și-și gârbovi umerii involuntar. Picioarele îi zvâcniră spasmodic. Ziuganov îi inhală gemetele ca și cum ar fi avut în față o sticluță de parfum.

Dominika își stăpâni greața. Se gândi să ocolească scaunul, să-i smulgă din mână *dubinka* de piele lipicioasă și să-l lovească peste fața lătăreață până i-o transforma într-o pastă. Irina ridică fruntea plecată. Obrajii îi erau uzi și se uita prin Ziuganov. „Este momentul să-i dau un semn lui Nathaniel; este momentul să reîncep lucrul cu CIA", își spuse Dominika.

— Căpitane, rosti Ziuganov și-i întinse *dubinka*.

Se aștepta ca ea să i se alăture în bătaia femeii. Era un test: o împingea până la limită. Dominika știa că nu putea să refuze – ar fi fost în detrimentul ei să trădeze slăbiciune, repulsie. Ocoli scaunul și luă obiectul învelit în piele.

— Colonele, vorbi după aceea pe ton scăzut, apropiindu-se mult de el, nu pot spera să egalez nici pe departe modul dumitale expert de lucru. Mi-a venit însă o idee care ar putea aduce rezultate, mai ales după ce eforturile dumitale preliminare i-au arătat deținutei realitatea situației în care se află.

Ziuganov o privi cu acreală.

— Ce idee? întrebă el.

— Mă întreb dacă mi-ai îngădui un mic experiment. Dominika își stăvili furia în adâncul măruntaielor și încercă să-și controleze glasul. Poți să mă lași singură cu ea cinci minute?

— Potrivit regulilor, în cameră trebuie să fie permanent două persoane, răspunse bărbatul.

— Sunt convinsă că dumneata decizi regulile aici, replică Dominika. Iar dacă putem obține rapid rezultate, n-ar fi atunci un experiment meritoriu?

Ziuganov se uită de la ea la Irina, care plângea cu capul plecat.

— Colonele, lasă-mă cinci minute. Se întinse către Irina și o strânse de față, scuturând-o ușor, mai mult pentru a-și ascunde tremurul propriilor mâini. Ne vom înțelege foarte bine împreună.

Ziuganov miji ochii. Era atât bănuitor, cât și destul de interesat. Se întrebă la ce suferințe sentimentale, ca între fete, se gândea Egorova. I-ar fi plăcut să rămână, dar în același timp era intrigat și știa că putea să urmărească tot ce se întâmpla pe monitorul din camera gardienilor. Încuviință din cap și ieși. Ușa se închise, iar Dominika se întoarse și reveni la Mamulova.

Din colțul încăperii o priveau acum două femei, *prietenele ei*: *Marte*, *blondă ca o lăptăreasă*, *și Marta cu ochii căprui*, *înaltă și sculptată ca Iunona*, *Vrabie veterană și confidenta ei în Helsinki*, *care sfidase Serviciul și dispăruse fără urmă într-o noapte de iarnă*. *Prietenele ei se uitară cum traversează camera*, *spunându-i din priviri să se grăbească și să fie precaută*.

Dominika își apropie fața de a Mamulovei, o prinse de păr și o trase înapoi, ridicându-i capul, și-i șopti la ureche. Risca absolut totul în secunda următoare.

— *Sestra*, surioară, dispui de trei minute ca să m-asculți, rosti ea. O să fii atentă?

Mamulova o privi fix, neînțelegând. Dominika lovi piciorul scaunului cu bastonul, sperând că pe monitorul video părea că o lovise pe femeie. Irina căscă ochii, uluită. Dominika o privi cu subînțeles și izbi din nou piciorul scaunului, iar zgomotul scos de pielea care lovise oțelul semănă cu o împușcătură de pistol. Se aplecă după aceea peste ea și-i prinse fața cu o mână.

— Ascultă atentă, îi șuieră. Te vor schilodi pe viață și-apoi te vor arunca-ntr-un azil. Mama ta va fi închisă într-o celulă congelată. Îi împinse capul și mai mult pe spate și în același timp îi șopti la ureche: Spune-le numerele conturilor – nu-s decât niște bani. Te vor lăsa liberă pentru o vreme, ca să-ți poți contacta soțul, ca să-ți poată asculta convorbirea. În timp ce ei așteaptă, tu vei putea fugi. Împreună cu mama ta.

Irina o privi printr-o ceață verde care se rotea și clătină încetișor din cap. N-o credea. Dominika șfichiui cu bastonul într-o parte, parcă pentru a o lovi în umăr, însă izbi doar spătarul scaunului. Irina tresări și icni – o reacție destul de bună. Coastele rupte ale Dominikăi ardeau parcă de durere în urma gestului acela brusc, dar se apropie din nou de femeie și-i murmură:

— Vrei să ai copii vreodată? Vrei să-l mai vezi pe Boris? Dă-le ce vor. Dă-le totul.

Se aplecă și mai mult peste Irina, imaginându-și în același timp cum apărea pe monitorul video.

— Dă-le registrele soțului tău, cele cu numerele conturilor din străinătate. Dă-le cheile de la cutiile de valori din băncile străine. Arată-le unde-i seiful din casa voastră. Promite-le că vei afla mai multe de la soțul tău. Apoi fugi, împreună cu mama ta. Poți aranja asta?

Irina șovăi, apoi încuviință printr-un gest scurt. Nu era surprinzător – probabil că avea acces la avocații bine plătiți ai lui Mamulov, la pașapoarte pentru alte țări, la avioane private de afaceri. Ieșirea din Rusia modernă ar fi fost relativ ușoară pentru ea dacă plănuia totul din timp de data asta.

— Tu ești una dintre ei…, rosti Irina pe un ton nedumerit. De ce?

Sunetul zăvorului încăperii o făcu pe Dominika să se îndrepte și, când Ziuganov băgă capul pe ușă, o pălmui brutal pe Irina, răsucindu-i capul și spărgându-i buza. Nimic ce nu putea fi reparat de niște Baneocin în Paris.

„Nu sunt una dintre ei”, își zise Dominika după aceea. Poate că într-o bună zi aveau să se întâlnească la un ceai în Paris, în Le Procope, cu poșetele de crocodil și mănușile din piele pe masă între ele, iar atunci i-ar fi putut explica totul. *Kogda rak na gore svistnet*, când or fluiera racii pe munți, când o zbura porcul.

— Spune-i, se răsti Dominika la Irina și-i întoarse capul spre Ziuganov. *Spune-i*!

O privi pe femeie, în jurul căreia se rotea haloul verde al fricii și nehotărârii. Oare proasta avea să decidă să-și salveze pielea? Ziuganov se uită de la ea, la Irina.

— O să-ți… o să-ți dau numerele de conturi, vorbi Irina cu ochii plecați.

Impresionat, Ziuganov o privi pe Egorova, care ridică bastonul și plimbă delicat un deget subțire în jurul muchiei sale laterale, aidoma unui dealer de antichități care examinează un obiect de artă.

— Poate că acum vei fi de acord că o femeie știe cel mai bine de ce se teme altă femeie, spuse ea. Mamulova nu vrea să-ți mai pună răbdarea la încercare. Felicitări, colonele.

Totul era o aiureală. Dar chiar așa să fi fost oare? Ziuganov se găsea acum în pragul celei mai interesante epifanii: poate că o femeie era capabilă să tortureze o altă femeie mai bine decât un bărbat – era vorba de a pătrunde una în mintea celeilalte, de a-și cunoaște propriile trupuri. Cu certitudine, Egorova nu fusese îngrețoșată de scenă. „Hm”, Ziuganov nu știa ce să creadă, totuși Egorova îi oferise un cadou, o victorie pentru președinte asupra lui Mamulov, ale cărui conturi aveau să fie secate într-o oră de jaf cibernetic. Asta l-ar fi adus pe Ziuganov în fruntea listei favoriților lui Putin de Revelion. Trebuia totuși să existe și o capcană pe undeva. Un cadou de la Egorova era veninos, fiindcă avea să-l utilizeze împotriva lui; avea să găsească o modalitate de a profita, de a-l pune în

inferioritate. Iar președintele Putin avea să observe.

În timp ce Mamulova era scoasă din încăpere, Dominika își alungă din minte pereții de faianță albă, lămpile chirurgicale și bastonul lipicios și pufni cu putere, ca să-și curețe gura și nările de mirosul de heringi marinați și amoniac. Înăbușindu-și emoțiile, realiză apoi că peste câteva zile trebuia să meargă la Viena, pentru întâlnirea cu iranianul. Și avea să-l revadă pe Nate.

SELIODKA – HERINGI MARINAȚI – LEFORTOVO

Umpleți o cratiță adâncă cu bucăți de hering, curățate de oase și piele, apoi acoperiți cu oțet, ulei de măsline, zahăr și mărar tocat mărunt. Țineți câteva ore la frigider. Serviți pe pătrățele de pâine integrală, acoperit cu feliuțe foarte subțiri de ceapă.

5.

Simon Benford era șeful Diviziei de Contrainformații a CIA. Scund, burtos și cu fălci proeminente, cu părul cu șuvițe sure mereu zbârlit din cauza obiceiului de a-și înclești pumnii în smocuri în timp ce zbiera la subordonații care tremurau – sau la oricine din Directoratul de Informații al FBI-ului, sau din Agenția de Informații a Departamentului Apărării, sau din Biroul de Informații și Cercetări al Departamentului de Stat, sau din Biroul de Informații și Analiză din cadrul Departamentului de Securitate Internă, sau din alte entități guvernamentale cu termenul „informații" în titlu ai căror factotum, delira Benford, nu știau nimic despre operațiunile clasice de spionaj, întreprinse cu inși prost instruiți și nepregătiți să strângă ori să analizeze informații străine și care, mai abscons, „se masturbau cu mănuși de bucătărie".

Pe lângă faptul că era un *enfant terrible* și un mizantrop, Benford cel cu ochi mari și blânzi era un legendar vânător de cârtițe, strateg, înalt preot al operațiunilor și savant, considerat spaima serviciilor de spionaj inamice: mai perfid decât SVR-ul rus, mai impenetrabil decât MSS-ul chinez, mai viclean și mai rafinat decât DI-ul cubanez și mai nervos decât RGB-ul nord-coreean. În privat, agenții CIA care-l cunoșteau cel mai bine îl descriau ca un „bipolar cu o genă sociopată", dar în secret îl adulau. Ofițerii de legătură din serviciile străine aliate îl iubeau, îl urau și-l ascultau. Cu ani în urmă, Benford îi ajutase pe britanici să descopere o rețea clandestină coordonată de Moscova de 15 ani în Camera Comunelor, urmărindu-l, după cum explicase Benford scandalizatului Joint Intelligence Committee[3], „pe ultimul heterosexual din

Parlament direct până la agentul lui rus de caz”. Britanicii nu fuseseră amuzați.

Benford îi telefonase SSt din Atena, Tom Forsyth, pe linia securizată, pentru a-i felicita pe toți pentru racolarea lui LYRIC. Evaluarea preliminară a primelor informații furnizate de general fusese favorabilă și Benford era de acord cu felul în care Nash gestionase cazul până acum.

— Aștept cu nerăbdare un semn de la DIVA, zise Benford.

— Și noi la fel, Tom, îl asigură Forsyth. Nash este gata să plece spre ea, imediat ce anunță c-a ieșit din țară. Are deja bagajul făcut.

— N-a existat niciun raport despre statutul ei, nicio bârfă, nicio semnalare. Niciun anunț în *Rossiskaia Gazeta*.

Se referea la faptul că nu apăruse niciun ferpar, așa cum observatorii străini din trecut descopereau în vechea *Pravda*.

— DIVA are resurse, rosti Forsyth. E o tipă dură.

Decizia de a o trimite pe Dominika înapoi în Rusia îi aparținuse lui Benford, iar Forsyth cunoștea prea bine sentimentul așteptării unei vești de la un agent care revenea în țara de origine și cu care nu mai puteai stabili o legătură. Nu conta despre ce țară era vorba: Cuba, Siria, Birmania, Moldova.

— Nu putem face altceva decât să așteptăm, zise Forsyth.

— Da, Tom, încuviință Benford. O știu foarte bine, la naiba.

Dacă Forsyth ar fi fost un civil din Cartierul General, lui Benford i-ar fi plesnit un vas de sânge, urlând în telefon, dar nu urli la un ofițer superior, mai ales la Tom Forsyth.

— În clipa în care își arată un fir de păr, Nash este-acolo, îl liniști Forsyth. Noi suntem ca rățuștele – calme și nepăsătoare deasupra apei, dar pe dedesubt dăm întruna din labe.

Benford mormăi în telefon.

•

A doua zi dimineață după ce se întorsese de la Moscova, Dominika stătea, în lenjeria de corp, pe podeaua livingului micuț al apartamentului din Viena de pe Stuwerstrasse, la câteva intersecții de Dunăre și la 500 de metri de elegantele turnuri curbate ale Agenției Internaționale pentru Energie Atomică de pe malul estic al fluviului. Ferestrele apartamentului erau deschise pentru a lăsa să intre briza verii. Spre sud, roata gigantică din parcul Prater abia se distingea în ceață – seara, cabinele roții erau tivite cu șiraguri de luminițe albe.

Dominika făcea flotări în plan înclinat pe podea, pe care o atingea cu sânii la fiecare coborâre. Expira la fiecare flotare lentă, cu picioarele suite pe un scaun. Când pieptul îi cerși milă, trecu la scaun, cu mâinile pe șezut și picioarele ridicate pe o sofa micuță și continuă cu alte flotări lente – 20, încercând să ajungă la 30 – până când renunță, epuizată. Telefonul din chicinetă piui. Gâfâind, femeia traversă camera ca să răspundă.

Recunoscu glasul răgușit al Udrankăi.

— *Devușka*, salut, fată, rosti Dominika trăgându-și răsuflarea.

Parola.

— *Devcionka*, stricato, răspunse Udranka în rusă.

Răspunsul la parolă, totul era normal.

— De ce gâfâi în telefon? Ce faci? E nouă dimineața.

Menționarea orei: *trebuie să ne întâlnim peste o oră*.

Limbajul codificat al Vrăbiilor – golănesc, rapid și fără cusur. Un duș rapid și șase stații cu U-Bahn până la Hardegasse, apoi patru paliere de trepte suite pe scara imaculată a liniștitului bloc de apartamente. Udranka deschise ușa înainte ca Dominika să fi ciocănit. Apartamentul ticsit era o explozie de culoare: oglinzi pe pereți, perne viu colorate pe sofa, dormitorul în roz de-a dreptul

insuportabil – abajururi cu volănașe și franjuri – vizibil prin ușa deschisă. Totul plătit de SVR, inclusiv dispozitive de înregistrare audio și video în toate camerele. Udranka își desfăcu larg brațele ca niște aripi de albatros, cu aura stacojie strălucind, ca de obicei, aidoma unui jar de tăciuni.

„Nu-i o Vrabie clasică”, își spuse Dominika, îmbrățișând-o. Creatura aceasta nu era perfecta crăiasă a zăpezii slavă, obținută prin împerecheri selective până la obținerea anorgasmiei, cu sfârcurile sânilor sulemenite și epilată pubian. Nu, luate separate, părțile Udrankăi nu defineau frumusețea lascivă. Era slabă ca o sperietoare de ciori și înaltă de 1,85 m, iar coatele, genunchii și oasele șoldurilor îi erau pe măsură de ascuțite. Sânii îi erau aproape plați și nici prin cap nu-i trecea să recurgă la implanturi. Avea o cicatrice abia vizibilă, subțire ca o linie trasă cu creionul, din colțul stâng al gurii până la urechea stângă, o amintire din copilărie lăsată de un paramilitar care folosise un bici pentru vite. Mâinile aveau degete prelungi și erau mereu agitate, cu unghii scurte, vopsite în roșu hibiscus. Picioarele nesfârșit de lungi aveau labe mari, cu unghiile tot roșii. În dimineața asta purta cercei micuți, de forma unor picături, din coral portocaliu, și un chimono scurt roz-aprins, care i se oprea periculos de sus pe coapse.

Părul magenta înfocat – nuanța aceea ar fi trebuit să se numească „Rugină balcanică” – era tuns scurt. Avea gura mare – plină cu dinți lați și albi ca niște bomboane – și în permanentă mișcare: zâmbea, se bosumfla, umezea cu limba buzele pline, plescăia dezaprobator, râdea în hohote necontrolate. Ochii mari ai Udrankăi erau verzi-deschis cu fulgi întunecați, aidoma înghețatei cu bucățele de ciocolată, și puteau transmite, când i se dilatau pupilele, dorință sexuală ineluctabilă.

Udranka era o voluptuoasă înnăscută. Observatorii din Școala de Vrăbii o recunoșteau

când o zăreau; personalul de instruire se pricepuse să rafineze instinctele primare, iar agenții operativi, ca Dominika, știuseră să atingă tunul, să aprindă fitilul și să se retragă. Dominika nu mai văzuse niciodată așa ceva – femeia aceasta își putea transforma personalitatea izbitoare, dar în mod clar nu incredibil de atrăgătoare, în ceva captivant, utilizându-și corpul ca pe un stâlp de felinar pentru a-și fascina, paraliza și *devora* țintele.

Cu un deceniu în urmă, sârboaica aceasta cu picioare lungi își umpluse un rucsac și plecase la Moscova, o adolescentă în căutare de muncă, înaltă ca un pui de girafă cu un râset zgomotos. Începuse să lucreze ca manechin pentru case de modă minore, în principal pantofi și bijuterii. Întreținuse relațiile obligatorii cu directori executivi din publicitate, miniștri și un muzician, dar la 26 de ani, cariera ei în lumea modelelor luase sfârșit. Întorcea capete când intra în vreun restaurant din Moscova, iar în cele din urmă se întorsese și capul în formă de pară al ambasadorului italian (scund și robust, un conte care se trăgea din familia Barberini di Palestrina), care fusese ispitit de zâmbetul ei electrizant, cu toți dinții dezveliți, și transfigurat de înălțimea ei. Așa mic de stat cum era, italianul nu mai făcuse niciodată dragoste cu o femeie foarte înaltă și abia aștepta să vadă cum aveau să se potrivească.

Ambasadorul a fost generos, atent și volubil, ferindu-se ca soția să afle de relația lui cu Udranka. În scurt timp, FSB-ul a identificat-o pe companioana secretă cu picioare lungi a contelui. În mai puțin de un an, Udranka a fost racolată de FSB ca agentă de recrutare, apoi deturnată de SVR și trimisă la Școala de Vrăbii. Ea avea nevoie de bani; ei au amenințat-o că o trimit înapoi la Belgrad, pe când aici ar fi avut apartamente confortabile în care să trăiască și să facă dragoste. De ce nu?

Trei ani mai târziu, căpitanul Dominika Egorova, aflată în căutare de *primanka* pentru cazul Jamshidi – o momeală atât de extraordinară încât iranianul să uite de reguli și de religia sa și să-și vâre singur capul în laț – a dat peste dosarul Udrankăi, în care era clasificată printre cele mai bune Vrăbii ale SVR-ului, cu evaluări de „excelent” în cunoștințe de specialitate și chestionare, și „expertă” în ceea ce Școala de Stat nr. 4 numea „arta seducției”. Udranka fusese repartizată pentru detașări; Dominika a apreciat-o pe sârboaica aceea cu obrajii scobiți ca fiind cinică, dură, plină de resurse, o supraviețuitoare. Cele două femei se înțelegeau, mai ales pentru că Dominika o trata decent – știa prea bine povara de a fi Vrabie.

Fusese suficient s-o pună să defileze prin fața lui Jamshidi – prin intermediul unui mic scenariu transparent, în cursul căruia Udrankăi îi fusese furată poșeta de către un motociclist în fața unui bar din Viena, iar iranianul fusese martor întâmplător. Urmase acceptarea recunoscătoare a ofertei lui Jamshidi de a o conduce acasă cu taxiul, ca și invitația sfioasă a Udrankăi de a sui la ea pentru o cafea. Odată intrat în apartamentul ei caleidoscopic – acoperit discret de obiectivele și microfoanele Direcției T – Jamshidi forțase lucrurile dincolo de șovăiala ei feciorelnică, triumfase în cucerirea ei emoțională finală și savurase orgasmele ei în care tremurase din tot corpul – două simulate, unul real – în care cicatricea ei fină de pe obraz i se întuneca de roșeață. Mintea abjectă a lui Jamshidi se întorsese apoi spre runda a doua și variații mai bine cunoscute de catamiții[4] tunisieni. Se așteptase la împotriviri și țipete de durere din partea acestei girafe sfioase – ceea ce, la urma urmelor, reprezenta esența atracției – dar nu i-ar fi putut anticipa reacția și nici nu înțelese că trebuia să fi fost antrenată pentru a fi în stare să-l facă pe un

bărbat să-și piardă mintea în felul acela, așa cum se întâmpla uneori cu Jamshidi în timpul *numărului 73*, „*Intrarea în Kremlin pe poarta Nikolskaia*”. Din seara aceea, Jamshidi era prins în cârlig, la fel de sigur precum crapul-record din Volga care este agățat dinainte în lanseta președintelui Putin.

— Intră, zise Udranka și-i făcu semn Dominikăi spre măsuța din bucătăria împestrițată de soare, cu faianță galben-canar și un ceainic verde-lime pe aragaz.

— Cum de nu orbești aici? o întrebă Dominika.

Cealaltă strânse din umeri.

— Belgradul a fost mereu cenușiu pentru mine. La fel și Moscova. Un bordel nu trebuie să fie monoton.

Haloul stacojiu i se extinse când izbucni în râs și deveni incandescent. Dinții sclipiră între buzele pline.

— Ce-ți face *sîci*, bufnița? o întrebă Dominika.

— Mici progrese. Poate chiar ceva important.

Udranka se ridică de la masă și deschise un dulăpior suspendat, ajungând cu ușurință la o sticlă pătrățoasă cu dop auriu. Când se întinse, chimonoul se desfăcu puțin și Dominika îi întrezări sânii, abia reliefați. „Ai mei sunt mai mari”, se gândi ea și imediat se simți ridicol.

— Srpska Sljivovica, rachiu de prune din Sumadija, Serbia, zise Udranka și umplu două păhărele.

„Dumnezeule”, își spuse Dominika, „este ora zece dimineața”. Ciocni păhărelul și sorbi, în timp ce Udranka îl dădu pe al ei peste cap și-l reumplu.

— Care-i treaba? întrebă Dominika.

Instinctele îi zvâcneau în acest cuibușor de nebunii înecat în culori. Se uită în ochii Udrankăi, o privi bându-și rachiul, îi cercetă fața.

— Domnul *Sîci* a venit aseară la mine. S-a purtat normal. Nu era furios, dorea să facem sex.

Dominika o avertizase că era posibil ca Jamshidi s-o acuze pentru că-l atrăsese în cursă. Nu era nicio problemă, replicase sârboaica; Vrăbiile erau antrenate să-și proclame nevinovăția în multe feluri.

— A zis ceva despre înscenare, despre videocamere în apartament? întrebă Dominika.

— Absolut nimic. Se pare că nu mă învinovățește pe mine. Era foarte excitat, nerăbdător. Bărbuța aia ridicolă i-a tremurat în sus și-n jos când i-am făcut „aripioare de colibri”.

Vorbea sec, ca o tehniciană lipsită de emoții care discută aspecte profesionale.

— *Numărul treizeci și trei*, rosti Dominika, amintindu-și, repetând regulile demodate de tehnici sexuale ale Vrăbiilor, din epoca sovietică, pe care le memorase cu atâta timp în urmă, *copleșirea terminațiilor nervoase prin stimulare continuă*.

— Exact, îți amintești, zise Udranka pe un ton dezinteresat, de parcă n-ar fi vrut să discute despre asta. Dacă duci dorul vechii tale vieți, l-am putea băga în pat cu amândouă.

Dominika izbucni în râs. Masa din bucătărie era scăldată de razele soarelui de vară, sticla de șliboviță era cuprinsă de un foc de aur.

Udranka începu și ea să râdă, apoi se opri, își mușcă ușor buza inferioară și o privi pe Dominika. Fără a mai zâmbi, aceasta se întinse peste masă și-i strânse scurt mâna cu degete lungi, osoase, și unghii roșu aprins. Culoarea aurei ei, mereu strălucitoare și vibrantă, păli și se estompă.

— Ar trebui să-l încerci, rosti Udranka inexpresiv. Îi place să muște. Vrea s-o facă numai într-un fel. Îi place să mă facă să sufăr. Sper că merită.

— Merită, încuviință Dominika, refuzând să-i spună cât de important era cazul.

Udranka o privi și pufni. Dădu capul pe spate și-și umplu din nou păhărelul. Ambele rămaseră

tăcute vreun minut.

— Chestia cea mai importantă, continuă Udranka. Mi-a spus că vrea să folosească apartamentul pentru o întâlnire deosebită. Peste două seri. *Apartamentul meu*. Impertinentul naibii.

Dominika aprobă din cap. Asta era. Jamshidi intenționa să vină la debriefing.

— Bănuiesc că se va-ntâlni cu tine, urmă Udranka. O să-l las să intre, apoi o să plec.

— Nu, vreau să rămâi, în cazul în care el decide să nu mai vorbească. Prezența ta îi va reaminti că trebuie să se supună.

— O să port ceva mulat pe corp, zise Udranka sec și haloul stacojiu îi reapăru, înflăcărându-se. Poate că bărbatul nu m-ascultă, dar chelul cu guler pe gât o face-ntotdeauna.

Dominika își stăpâni un hohot de râs. Nu mai auzise expresia aceea după ce părăsise Școala de Vrăbii. Udranka umplu ambele pahărele.

— După ce-o să se termine, îi promise Dominika, o să te scot din chestia asta. Nu doar din Viena, ci complet – din tot.

— Bineînțeles c-o s-o faci, zise Udranka și mai turnă un pahar.

Lumina soarelui în bucătăria galben-canar și izul de caramel ars al rachiului în aerul nemișcat. Ochii celor două se întâlniră.

— Nici măcar să mă-mbăt nu mai pot, șopti Udranka.

Dominika se ridică de la masă și puse un braț pe după umerii Vrabiei ei, femeia cu picioare lungi care distrugea bărbați, cu surâsul precum claviatura unui pian ce putea lumina o încăpere și ale cărei lacrimi tăcute și lente udară acum bluza ofițerului ei de caz.

•

Viena vara: parcuri umbroase și clădiri de culoarea mustarului, purtând gravitatea imperiilor apuse în fațadele lor, acoperișuri ascuțite intersectându-se sub nenumărate unghiuri, șine de

tramvai alăturându-se și despărțindu-se, mânere de uși din alamă lustruită, aroma nenumăratelor cafele și zahărul pudră presărat pe prăjituri și cozonaci de pe tăvile aranjate artistic în vitrine de cafenele cu litere aurite. Iar în spatele viorilor lui Strauss din toate intrândurile dăinuia amintirea notelor de bas estompate acum ale șenilelor de tancuri din vremuri mai puțin fericite. Viena…

Dominika revenise în Viena cu o servietă în care se aflau cerințele nucleare ale Centrului, cu două rujuri-pistol și cu inima în gât. Apropiatul debriefing al lui Jamshidi urgenta acțiunea. Era momentul să ia din nou legătura cu CIA – și cu Nate. Perspectiva de a-l revedea pe Nate îi umplea într-atât inima, încât abia mai putea respira. Nu știa dacă bărbatul avea să se comporte diferit, nu știa cum avea să decurgă relația lor. Mândria și încăpățânarea ei rusească o vor împiedica din nou să facă prima mișcare. Nu avea să sară pe el, nu avea să-l mai privească din nou retrăgându-se în spatele regulilor, a cerințelor de securitate sau a unei conștiințe vinovate. Auzi glasul calm al operatorului SENTRY pe fir când repetă codul de securitate, își utiliză numele de identificare, preciză orașul și comunică parcul și turnul cu ceas ca sit de întâlnire scurtă. Acum era vorba de interese, interesele ei.

Nate avu nevoie de 12 ore ca să ajungă în Viena după ce sistemul SENTRY expedie automat o telegramă la Stația din Atena pentru a informa că agentul rus GTDIVA cu sediul în Moscova telefonase pentru a declanșa procedura de contact. Viena, turnul cu ceas din Stadptark, începând de mâine, în fiecare zi la amiază. Nate luă prima cursă aeriană până la München, apoi trenul spre Viena. Se adăuga de fiecare dată o etapă cu trenul pentru a întări operațiunile de securitate. După ce intrai în Uniunea Europeană, unde granițele comune erau permeabile, evidența datelor nu constituia un pericol, iar o deghizare superficială

era suficientă pentru a înșela omniprezentele videocamere de securitate din gări. Gable îl urmă prin Praga – el avea să fie rezerva lui Nate, întrucât era un ofițer de caz în care Dominika avusese încredere – și rezervară un apartament în Schick Hotel Am Parkring, la marginea parcului.

Din apartamentul lui, Nate privea Viena de sus prin ușile-ferestre, știind că Dominika se afla sub unul dintre acoperișurile acelea țuguiate din ardezie. Ea sunase; ieșise din țară. Părea că stătuse în Rusia, cu statut necunoscut, vreme de zece ani. Nate simțea un nod în stomac în timp ce încerca să-și ordoneze gândurile. Cerințe de informații, comunicații, acces, securitate, semnale, locuri – lista era interminabilă. Știa că acest contact cu Dominika era crucial; era prima dată când aveau să se întâlnească după ce fusese racolată. Era adevărat că ea inițiase contactul, dar era oare dispusă să continue? Ca ofițer de caz, el știa că legătura trebuia menținută pe o bază profesională. El avea să rămână profesional cu orice preț. Acesta era spionajul.

Ea nu apăru în prima zi – ușor îngrijorător – dar Nate intră în pielea ofițerului de caz, privi situl de rendez-vous și așteptă. În ziua următoare, din punctul lui de observație, o bancă în spatele unui gard viu scund, o zări mergând pe aleea cu pietriș mărginită de tei, cu familiarul șchiopătat imperceptibil. Arăta așa cum și-o reamintea – poate cu câțiva ani în plus, abia perceptibili, cu trăsăturile mai dăltuite, însă cu aceiași ochi albaștri și capul semeț. O lăsă să treacă, îi verifică statutul, apoi o lăsă să aștepte lângă balustrada de marmură ornată de la baza turnului. Ea își privi ceasul de la mână o singură dată, scurt. Nate rămase nemișcat, verificând un eventual filaj, asigurându-se că nu pândea nimeni în umbra copacilor îndepărtați.

După patru minute – perioada standard de așteptare și pentru SVR – Dominika părăsi locul de întâlnire, fără să se uite în mod vizibil după

urmăritori, dar Nate știa că femeia vedea totul. Merse în spatele ei o vreme, la distanță de filaj – nu se simți urmărit, nu văzu pietoni reapărând – privindu-i părul strâns în coc și picioarele puternice. Dominika încetini ca să se uite la o statuie și Nate trecu pe lângă ea, continuându-și drumul spre clădirea masivă și albă a hotelului, vizibilă deasupra copacilor. Ea se întoarse și-l urmă.

Erau singuri în lift, stând în colțuri opuse ale cabinei, privind numerele etajelor ce apăreau afișate pe display-ul de deasupra ușii. Nate se uită la ea și femeia îi întoarse privirea. Haloul lui purpuriu era neschimbat, puternic și constant. Conform regulilor, în ascensoare nu trebuiau să vorbească, însă Nate trebuia să spună ceva.

— Mă bucur să te văd, se adresă ofițerul de caz CIA agentei sale rusoaice.

Dominika îl privi și ochii ei albaștri nu trădară nimic. Ea nu scoase niciun cuvânt când ușile se deschiseră, iar Nate o luă înainte spre camera lor și ciocăni ușor. Gable deschise și o trase pe Dominika în centrul încăperii – mochetă crem, sofa verde-închis, uși-fereastră duble, deschise, prin care se zărea în depărtare turla de castel de nisip a Catedralei Sf. Ștefan.

— Nouă luni, rosti Gable zâmbind. Ne-ai ținut să așteptăm destul de mult. Ești bine?

Și vălul lui purpuriu era același, vibrant, aspru, circular.

— *Zdravstvui*, *bratok*, salut, frate mai mare, răspunse Dominika și dădu mâna cu el.

Începuse să-l numească *bratok* după ce fusese racolată în Helsinki, un semn de afecțiune. Se întoarse către Nate.

— Salut, Neit, zise ea, dar nu-i întinse mâna.

— Mă bucur să te văd, Domi, spuse Nate.

— Da, bun, ne bucurăm toți să ne vedem unii pe alții, interveni Gable. Înainte de-a izbucni în

lacrimi, s-auzim ce-ai făcut tu. Cât timp ai la dispoziție? Toată ziua? Bun!

Dominika se așeză pe sofaua capitonată cu velur, lângă Gable. Nate își trase un scaun.

— Mai întâi să comandăm ceva de mâncare, zise Gable și sări în picioare. Nash, sună la room-service… ba nu, dă-mi mie telefonul. O privi pe Dominika în timp ce aștepta centralista, acoperind microfonul cu palma. Ai cam slăbit. Ai fost bolnavă sau ne-ai dus pur și simplu dorul?

Dominika surâse afectat și se lăsă pe spate pe spătarul sofalei, începând să se relaxeze. Evita să-l privească pe Nate. Uitase cât de calmi și de profesioniști erau bărbații ăștia din CIA, cât de mult ținea la ei. Erau liliachii și stacojii și albaștri, puternici și de nădejde.

Gable comandă atât de multă mâncare, încât sosiră două măsuțe pe rotile: păstrăv afumat și somon, salată de sfeclă, salată Olivier, carne de pui fiartă, maioneză proaspătă, Brie vâscoasă, Gouda, pâine cu coajă crocantă, unt la gheață, salată de castraveți, șuncă feliată, două tipuri de muștar, kebab de miel, sos de iaurt, două ștrudele, clătite vieneze cu gem de caise și coniac, o tavă de bomboane de ciocolată austriece, Alpquell rece ca gheața, Grüner Veltliner Sauvignon și Ruster Ausbruch galben-auriu.

Stătură de vorbă patru ore. O lăsară pe ea să vorbească; Dominika nu avu nevoie de îndemnuri. Știa ce era important, ce să includă, ce să lase pe dinafară. Vorbea în engleză – uneori Nate trebuia s-o ajute la câte un cuvânt în rusă, totuși femeia se exprima curgător. Întoarcerea la Moscova. Promovarea în rang de căpitan. Repartizarea în Direcția KR, sub un șef nou, Alexei Ziuganov. Întrevederea cu Putin. Interogatoriul Mamulovei în Lefortovo. Puținele informații concrete pe care le spicuise din KR – operațiuni SVR peste hotare, piste de contrainformații – aveau să urmeze mai târziu.

— Stai așa, o opri Gable. Te-ai întâlnit personal cu Putin?

Dominika încuviință din cap.

— De două ori. M-a felicitat pentru demascarea generalului Korcinoi, rosti ea încet și-și privi mâinile. Korcinoi a fost nimicit, așa s-a exprimat. Sunt sigură că el a dat ordinul. Mi s-a părut că văzusem ceva pe pod, dar n-am fost sigură. Este adevărat?

— L-au împușcat de peste râu, când a ajuns în capătul podului, răspunse Nate. Ajunsese în libertate și l-au împușcat.

Glasul lui era monoton, lipsit de emoții.

— Eu n-o să-l uit niciodată, zise Dominika.

Ochii îi sclipiră, umezi. Rămaseră o vreme tăcuți; doar zumzetul slab al traficului de pe Parkring răzbătea discret prin ușile-fereastră.

— De aceea v-am apelat, spuse ea într-un final. Nu eram sigură dacă voi mai lucra vreodată cu voi. Dar *siloviki*, șefii, nu s-au schimbat și e la fel de rău ca-ntotdeauna. Ba chiar mai rău ca-nainte.

— Noi ne bucurăm c-ai revenit, o încurajă Gable, întinzându-se după o farfurie. *Am știut* c-o vei face. Este-n sângele tău. Scumpete, suntem din nou împreună.

„La naiba”, își spuse Nate și-și ținu respirația.

— Ce-i „scumpete” asta? întrebă Dominika nepăsător, punând pe masă paharul de vin.

Era momentul acela când cineva strigă „Grenadă!” și toți se aruncă la pământ.

— E ca *baloven*, rosti repede Nate în rusă, ceva ce ar zice un frate mai mare. „Pisicuța mea”, așa ceva…

Dominika clipi încet și apăsat, crezându-l doar pe jumătate, împăcată doar pe jumătate. Fără a-și da seama de gafă, Gable întinse mușchiul pe o felie de șuncă.

Reveniră la misiuni. Misiunile lui Nate: operațiuni interne, știința, arta și necromanția întâlnirii cu agenți în medii interzise, așa cum erau

Moscova, Beijing, Havana, Teheran. Coordonarea agenților în cele mai periculoase state din punctul de vedere al contrainformațiilor. Întâlnirea cu spioni în astfel de țări era similară cu mersul printr-o apă complet neagră, care-ți ajunge până la brâu, dar care este plină de piranha – trebuie să dai dovadă de grijă și atenție infinită, încercând să nu tulburi ceea ce se află pe fundul apei. În Helsinki, Nate se răzvrătise înaintea ideii de a o pune pe Dominika în pericol, coordonând-o în Rusia. Acum, după episodul Korcinoi, își spunea că trebuiau să continue ce au început, indiferent care ar fi fost prețul, totuși simțea cum i se accelerează pulsul când o vedea șezând pe sofa, cu picioarele încrucișate și legănându-l pe cel de deasupra, așa cum avea obiceiul.

— Domi, spuse el, trebuie să discutăm despre operațiunile interne, despre felul cum vom comunica în Moscova. Dacă poți aranja să călătorești în străinătate, ne vom baza pe orice oportunitate de a ne întâlni, totuși poate să apară ceva, un subiect care să se dezvolte rapid, sau o urgență, sau interdicția de a mai ieși din țară, iar atunci vom avea nevoie de o modalitate pentru a ne întâlni în Rusia.

Dominika încuviință din cap.

— Avem comsec pentru tine, echipament de comunicații secrete, foarte rapid și foarte sigur. Tu poți expedia mesaje abreviate, iar noi te putem direcționa spre locuri noi, putem planifica întâlniri directe. Știi bine toate astea. Prima problemă periculoasă este de a face să-ți parvină comsec-ul. Va trebui să-l punem într-o cutie poștală oarbă – nu-i bună o ascunzătoare pe termen lung. Vrem să-l ridici de acolo într-o zi, maximum câteva zile, după ce l-am lăsat.

Nate nu-i precizase însă că viața ei depindea de abilitatea agentului din Stația Moscova care avea să primească misiunea depunerii echipamentului în cutia poștală oarbă și de perspicacitatea șefului

Stației Moscova de a valida și aproba planul operativ al agentului. Dacă tânărul spion american nu-și determina cu exactitate situația pe traseul de detectare a filajului, dacă dădea greș în cursa lui din acea viitoare seară înmiresmată, cu zgârie-norii Moscovei profilați pe cerul amurgului, avea să însemne sfârșitul. Dacă echipa de supraveghere din FSB îl vedea lăsând un obiect într-un loc, avea să urmărească locul acela săptămâni, luni, un an, pentru a vedea cine o să ridice „coletul”. Dominika n-avea să cunoască niciodată succesiunea de evenimente care dusese la moartea ei.

— Va fi posibil, rosti ea sec. Direcția KR are acces la toate misiunile și orarul *nadzor*. Voi putea afla echipele desfășurate pentru filaj din tot orașul: FSB, miliție, servicii secrete, echipele noastre. Primul schimb va fi periculos, dar se poate face.

— O s-o luăm încet, zise Gable. O să luăm totul al naibii de-ncet. N-are rost să-ți trimitem un comsec, dacă n-o putem face în siguranță totală.

Mai turnă vin în paharul Dominikăi.

— Mai ții minte când am discutat în Grecia? o întrebă el. În taverna aia mică de pe plajă? Eu am spus c-ar trebui să te instalezi într-un post, să nu te grăbești, să-ți creezi reputație, să găsești o misiune bună, iar apoi să-ncepi să-ți folosești influența.

Dominika îi surâse.

— Bun, ai făcut toate astea, ba chiar și altele pe lângă. Sunt mândru de tine.

Lui Nate i se părea că Gable vorbea ca un tată care-și lasă copilul la dormitorul internatului fără măcar să oprească motorul automobilului, dar Dominika știa ce voia să spună. Femeia îl bătu ușor cu palma pe braț.

— Ei bine, *bratok*, rosti ea, am mai făcut ceva ce ar trebui să știți.

Își ridică paharul de vin și-și plimbă vârful degetului pe buza lui umedă, scoțând o singură notă ascuțită.

— Am abordat un expert nuclear iranian; cazul este nou-nouț. Numele lui este Parvis Jamshidi și se află aici, în Viena, în AIEA.

Agenții CIA schimbară priviri; nu recunoscuseră numele, totuși suna ca o țintă care s-ar fi aflat pe o poziție de vârf a listei.

— I-am dat niște vești proaste – cum ziceți voi? compromițătoare – și l-am convins să coopereze, urmă Dominika.

Gable, o legendă în materie de racolări, veteranul colecționar de scalpuri, își înclină într-o parte capul tuns periuță. Dorea să audă mai multe.

— Cum l-ai compromis? întrebă el.

Dominika îl privi cu răceala unui gin cu tonic.

— I-am trimis o Vrabie, spuse ea.

Degetul care dădea ocol marginii paharului se opri, lăsând nota să plutească în aer. O lua pe ocolite, îi ațâța.

— Care Vrabie? întrebă Gable.

— Vrabia mea. Într-un apartament, la zece minute de aici, aproape de biroul lui din AIEA.

Femeia sorbi din vin.

— Și cum l-ai convins să coopereze? insistă Gable.

— I-am arătat un videoclip cu el însuși încălcând legile șariei.

Legănă mai repede din picior.

— Adică…

— *Ramoner*, zise Dominika în franceză. Sodomii, tot timpul, un obsedat sexual.

Gable începu să râdă, fără a mai comenta.

— Și ce anume, exact, a acceptat el să facă? întrebă Nate.

— A fost de acord cu o întâlnire, pentru un debriefing despre programul nuclear al țării lui. Este ostil, va încerca fără doar și poate să ascundă unele detalii, dar până la urmă va coopera.

Dominika se întinse către o bomboană de ciocolată și începu să-i desfacă staniolul.

— Un debriefing… unde? o întrebă Nate.

Ambii americani se aplecaseră acum ușor spre ea.

— În apartamentul Vrabiei mele, răspunse Dominika și băgă ciocolata în gură.

— Și când va avea loc debriefingul ăsta? insistă Nate.

— Mâine seară.

— Mâine seară? repetă Nate.

— Da, încuviință ea, și-o să vii și tu.

— Doamne Dumnezeule, zise Gable.

SALATĂ OLIVIER

Fierbeți cartofi, morcovi și ouă. Tăiați legumele, ouăle și castraveți murați în cuburi de o jumătate de centimetru și puneți-le într-un bol. Tăiați la fel șuncă fiartă sau creveți, ori ambele, și adăugați-le în bol. Adăugați mazăre dulce. Condimentați bine și adăugați mărar proaspăt, tocat fin. Amestecați cu maioneză proaspătă.

6.

Gable a declarat ulterior că nu mai auzise niciodată de o asemenea tactică operativă: DIVA, o agentă rusoaică racolată, propunea ca Nate, ofițerul ei de caz din CIA, să joace rolul unui analist nuclear rus din Direcția KR și împreună să se întâlnească cu sursa iraniană unilaterală a DIVEI. Dacă reușeau, CIA ar fi căpătat practic o copie secretă a tuturor informațiilor generate de caz care erau expediate Centrului din Moscova, o imagine neprețuită în interiorul programului iranian.

— Iisuse Hristoase, asta-i cea mai nebunească operațiune cu steag fals[5] de care am auzit vreodată, zise Gable aruncând haine în valiza sa.

Înaintase Stației din Viena un rezumat al propunerii Dominikăi, pentru a fi trimis la Langley, și se întorcea imediat la Atena ca să vorbească cu Forsyth. Ceea ce nu-i spuseseră ofițerii CIA captivantei lor agente rusoaice era că intenționau să examineze posibilități de acțiuni sub acoperire cu componenta supersecretă a Cartierului General numită Divizia Proliferare (PROD), ai cărei agenți specialiști concepeau, dezvoltau și executau operațiuni pentru combaterea programelor de arme de distrugere în masă din toată lumea. Era o divizie eclectică, populată de inși excentrici – fizicieni, operatori, ingineri – dintre care unii erau relativ normali. Extravertiții din PROD erau cei care se uitau *la pantofii tăi* când îți vorbeau. În drum spre ieșire, Gable se opri în ușă și se întoarse către Nate.

— Nu am autoritatea s-o fac, dar dau undă verde operațiunii fără aprobarea Cartierului General. Fără aversiune față de risc, fără politică, fără avocați. Forsyth și SSt din Viena mă vor susține. Dar asta-nseamnă să n-o dăți mâine în bară.

Se întoarse și-și apropie chipul roșcovan de cel al lui Nate.

— Fii atent, Nash, trebuie să fii pe atât de bun pe cât ai sperat vreodată să fii. Mâine seară. Fără repetiții. Când o să intri în apartamentul ăla cu Dominika, jigodia aia de iranian trebuie să creadă că ești un… un rus. Orice eroare și va chiți alor săi despre al treilea personaj – analistul – din cameră, informația va ajunge la Centru în cinci minute și Domi a dat de naiba. Mai ții minte ce ți-am spus în Atena? Precis ca o plasatoare de bar din Laos. Ți-e neclar *ceva* din ceea ce tocmai ți-am zis?

Dominika se uită când la unul, când la celălalt.

— Întotdeauna vorbește așa? întrebă ea. Și ce-i chestia aia cu Laos?

Gable se răsuci către femeie.

— Ți-am spus deja cât de încântat sunt să te văd. Din prima, ne-ai adus pista asta pe care pui mâna o dată la zece ani. Te-ai întrecut pe tine, dar nu vreau să devii neatentă. Vreau ca-n următorii cinci ani să mănânc cu tine de la room-service.

— Mulțumesc, *bratok*. Pentru organizația mea nu-i mare lucru, doar o simplă *maskirovka*, o amăgire. Noi, rușii, suntem pricepuți la așa ceva.

Gable se uită la Nate și Dominika, apoi clătină din cap, ieși pe coridor și închise ușa în urma lui.

Dominika și Nate stăteau în mijlocul apartamentului răvășit, care arăta ca într-o dimineață de duminică de după petrecerea de sâmbătă noapte: peste tot teancuri de farfurii, șervețele pe podea, sticle de vin răsturnate cu fundul în sus în frapiere în care gheața se topise.

— Ce-a vrut să spună *bratok* despre Laos? întrebă Dominika nepăsător, strângând farfuriile.

— Haide să ieșim de-aici, spuse Nate. Să-i lăsăm să facă curățenie.

Dominika ridică ochii și-l privi calmă.

— Laos?

— Nu-i niciun Laos, răspunse bărbatul. Este vorba despre o operațiune care să fie condusă atent, gândită din timp, fără greșeli.

— Cu plasatoare de bar? întrebă Dominika, punând farfuriile murdare pe măsuța cu rotile.

— Nu, este o expresie care descrie coordonarea perfectă, ca atunci când strângi în brațe o fată. Iisuse, Domi, nu-ți pot explica acum.

— Ești foarte *mujlan*, zise Dominika sec. Cum spui asta în engleză?

— Îmi pare rău, dar nu știu cuvântul ăsta, răspunse Nate.

„Pe cine face ea bădăran?" se gândi.

— Păcat că trebuie s-abandonez subiectul, spuse ea, dar trebuie să facem planurile pentru mâine seară. Vreau să-ți arăt cerințele Direcției X. Eu voi vorbi iranianului în franceză, dar tu trebuie să vorbești numai în rusă. Probabil că el știe și engleza – majoritatea oamenilor de știință o știu.

— Câte pagini de cerințe sunt? întrebă Nate. Le-ai adus tu personal?

— Sunt 40, dar unele sunt cu desene. Bineînțeles că le-am adus personal. N-o să le transmitem prin *rezidentura* din Viena; cazul ăsta e *razdelnie*, strict compartimentat.

Nate clătină din cap.

— Ai adus cerințe de spionaj cu tine în avion? Nu-i foarte profesionist. Dacă le pierdeai?

Nu dorea s-o critice pe Dominika, dar era îngrijorat în privința oricăror scăpări. Un singur accident și posibilitățile de acțiune sub acoperire ale celor de la Langley ar fi fost pierdute. Văzu însă cum se aprind ochii femeii; odată, Gable îi spusese lui Nate că în toată lumea nu există niciun agent de informații care să nu se burzuluiască dacă e acuzat de neprofesionalism. N-ai decât să-i spui că lângă patul soră-sii este un automat care pontează parcarea, dar nu-i contesta abilitățile profesionale.

Glasul Dominikăi răsună mai rece decât chiciura de pe un geam din Siberia.

— Eu nu pierd documente, spuse ea. Și, domnule Neit, nu mă dăscăli în privința tehnicilor. Profesionalismul agenției tale nu ne este superior cu nimic.

Nate își înghiți replica „Cine pe cine a racolat?”, fiindcă știa că nu era corect și presupunea că era foarte posibil să-ncaseze o palmă. „Coordonarea agentului, domnule Ofițer de Caz”, gândi el, „nu mai insista”.

Însă Dominika nu terminase.

— Rușii au inventat spionajul, flutură ea o furculiță spre bărbat. Știi ce-nseamnă *konspirația*? Operarea în secret, fără a fi detectat, ceea ce voi americanii numiți spionaj, a fost inventată de noi.

„Ei au inventat spionajul? Cum rămâne cu chinezii în secolul al VI-lea î.e.n?” Nate ridică brațele, prefăcându-se că se predă.

— Bine, vreau doar să fim prudenți.

Dominika îl privi pieziș, citindu-i haloul purpuriu, constant și strălucitor, și decise că (a) n-o subaprecia și (b) îl iubea cu adevărat.

— Deci, vrei să studiezi notițele?

— Da, va trebui să memorez datele de la Direcția X. Gable nu va avea timp să trimită cerințele până mâine seară, zise Nate și se gândi: „Oricum, cerințele nucleare ale Centrului în sine vor fi informații de aur pentru analiștii din Langley”.

— Avem multe de făcut, concluzionă Dominika.

O pauză.

— Și nu putem fi văzuți împreună pe stradă, spuse Nate.

Altă tăcere.

— Am putea utiliza apartamentul meu conspirativ, sugeră Dominika. Pentru a continua planificarea operativă.

— Ar fi mai discret decât camera asta de hotel, încuviință Nate. Ia-o înainte. Eu vin după o

jumătate de oră. Care-i adresa?

— Stuwerstrasse, numărul 35, apartamentul 6. Vino peste o oră.

— Ne vedem acolo, încuviință Nate cu un nod în gât.

— Sună de două ori scurt și o dată lung, îl învăță Dominika, abia simțindu-și buzele.

— Confirmare, răspunse în mod idiot Nate în stilul piloților de testare.

Dominika deschise ușa, apoi îl privi.

— Și, Neit, zise ea, nu contează dacă ești bădăran.

•

Dominika începuse să vadă culorile pe când avea cinci ani. Cuvintele din cărțile ei aveau nuanțe roșii și albastre, muzica viorii mamei era însoțită de măsuri maro și purpurii, care se succedau, plutind prin aer, iar poveștile pe care tatăl ei, profesor, i le spunea la culcare în rusă, engleză și franceză zburau pe aripi albastre și aurii. La vârsta de șase ani, un psiholog, coleg cu tatăl ei, diagnosticase – în secret – că deținea calități sinestezice și că avea, de asemenea, rara abilitate *suplimentară* de a citi emoțiile și stările sufletești ale oamenilor după aurele colorate ce-i înconjurau.

Sinestezia o contopise cu muzica și dansul, lansându-i cariera în Școala Academică de Coregrafie din Moscova și pregătind-o pentru Baletul Bolșoi. Un rival îi rupsese însă metatarsienele de la piciorul drept și-i pusese capăt carierei în balet într-o singură după-amiază. Vulnerabilă și plutind în derivă, fusese racolată în SVR de unchiul ei abil, care era pe atunci director adjunct al Serviciului. El o convinsese să se alăture Serviciului, în timpul parastasului pentru iubitul ei tată.

Cam atunci a început *buistvo* – furia, mânia, temperamentul care avea să răbufnească drept reacție față de minciunile și trădările Serviciului și împotriva birocraților plini de sine care-i

confiscaseră și-i împovăraseră viața. Dominika pierduse de mult idealismul patriotic al tinereții. Peste furie se suprapuneau tristețea și mâhnirea, așa cum numai un rus putea jeli, vaste și întunecate ca stepele, văzând cum succesorii sclerozatului Birou Politic sovietic – escrocii excluși din KGB, oligarhii însetați, baronii crimelor și președintele cu chip de pocherist, cu privirea lui piezișă – manipulau potențialul Rusiei, vindeau viitorul și risipeau patrimoniul magnific al lui Tolstoi, Ceaikovski, Pușkin și Ulanova, cea mai mare balerină din toate timpurile, idolul copilăriei Dominikăi. Totul avea loc în spatele multor cortine, sub mascarada unui guvern, a unui stat suveran, totul avea loc în spatele cortinelor Kremlinului.

Părinții ei întrupaseră sufletul rus – tatăl era profesor de literatură, iar mama violonistă – dar fuseseră măcinați între piulița sovietică și pisălogul lui Stalin, destăinuindu-și gândurile cele mai intime doar unul celuilalt, departe de urechile micuței Dominika, pășind cu grijă prin viață tot așa cum cetățenii merg acum pe străzile Moscovei, diferiți și totuși la fel, mituind plictisiți în stânga și-n dreapta, fierbându-și apa gălbuie de la robinet și, în afara Moscovei, visând la lapte și așteptând să vină carnea și păzindu-și cu grijă prețioasa cutie cu caviar pentru *maslenița*, sărbătoarea ce vestea sfârșitul iernii – o tradiție la fel de veche ca Rusia însăși – aducând cu ea promisiunea primăvăratică a soarelui, a căldurii, a hranei și a schimbării, care nu sosește niciodată. Niciodată.

Când a urmat Academia SVR și apoi a inhalat miasmele de dezinfectant din Școala de Vrăbii, după care a primit cea dintâi detașare incitantă în străinătate, la Helsinki, sinestezia Dominikăi a devenit o calitate operativă. Era capabilă să citească minciunile și suspiciunile din propria ei *rezidentura*. Când i-a întâlnit pe inexpresivii agenți CIA care s-au ocupat de ea după ce fusese racolată,

femeia a citit halourile constante – același purpuriu regal ca al tatălui ei – iar în cazul lui Nathaniel Nash, purpuriul luminos de pasiune. Pasiune pentru CIA, pentru țara lui și, poate, pentru ea.

Cei doi își începuseră relația, împinși unul în brațele celuilalt de stresul pe care i-l provoca spionajul Dominikăi și de grija lui Nate pentru siguranța ei. Au făcut dragoste împotriva tuturor regulilor, împotriva rațiunii, ignorând absolut toate măsurile de securitate. Dominika se convinsese că, întrucât comitea deja acte de spionaj, n-ar mai fi contat prea mult un al doilea glonț în ceafă pentru că se culcase cu Principalul Inamic. Când Nate șovăia, retrăgându-se în spatele regulilor, îngrijorat de posibilele efecte asupra carierei sale, furia și mândria Dominikăi nu-l cruțau.

După aproape un an, situația se schimbase. Dezgustul ei față de *zveri*, fiarele din Moscova, crescuse. Știa că Ziuganov mai degrabă ar lichida-o decât să-i arunce o privire, dar mai știa că protecția lui Putin îl va ține pe director la distanță, cel puțin o vreme. Dominika se întreba destul de serios dacă va fi nevoită să-l omoare pe Ziuganov înainte ca bărbatul s-o ucidă pe ea. Iar furia ei la gândul că bietul Korcinoi fusese împușcat la numai câțiva metri de libertate i se învolbura nestăvilit și fără încetare în piept. Bănuia că reîntoarcerea la ofițerii de caz din CIA fusese inevitabilă și suspecta că profesioniștii aceia zâmbitori știau deja acest lucru. Era mulțumită de reluarea contactului cu CIA și cu Gable; acesta avea dreptate, îi lipsise jocul. Și se gândise de asemenea mult la Nate – ultimul lucru pe care i-l spusese înainte ca Dominika să se întoarcă în Rusia fusese că ținea la ea. Perfect, totuși femeia nu avea să i se ofere din nou.

Se pieptănă în baie cu peria veche, cu mâner lung din baga, care fusese cândva a străbunicii ei, *prababușka*, din St. Petersburg. Dominika o adusese la Academie, apoi la Școala de Vrăbii, ca

și în prima misiune de la Helsinki. Era una dintre puținele ei amintiri de familie. Se uită la peria din mâna sa. Mânerul curbat și elegant o ajutase să-și elibereze – să-și descătușeze – imboldurile adolescentine nocturne, fără să se rușineze. Pe măsură ce devenise femeie, Dominika observase emergența „sinelui ei tainic", o altă parte a ei, erotic și țâfnos și întrebător, care trăia discret în adăpostul antiuragan baricadat în adâncul ei – asta până când deschisese ușa. Lăsă peria din mână și se întrebă ce așteptări avea din partea unei vieți de spionaj pe muchie de cuțit, din partea Udrankăi care de-abia rezista, din partea lui Nate deschis și sfâșiat de conflicte, din partea ei înseși.

Interfonul din stradă bâzâi: *piu-piu-piiiu*.

•

Lucrară până se înseră, apoi se opriră. Masa era acoperită de hârtii. Două pahare cu apă lăsaseră cercuri pe paginile cu cerințele Direcției X din SVR privind temperaturile gradientului termic din rotoarele cu gaze ale centrifugelor iraniene din Natanz. Dominika se sculă de la masă, își îndepărtă o șuviță de păr din ochi, se trânti pe sofaua micuță din colțul camerei și-și azvârli pantofii cât colo.

— Mâine avem o șansă excelentă de succes, comentă ea.

— Asta dacă Jamshidi nu se răzgândește, zise Nate de la masă.

— Nu se va răzgândi. Nu-și poate permite scandalul. Și nu-i poate rezista Udrankăi. Patima lui este mai puternică decât frica.

— Dacă refuză să coopereze, o să-ți pui în practică amenințarea? întrebă Nate. O să-l trădezi mullahilor?

— Bineînțeles. Nu pot fi văzută ca o persoană care recurge la cacealmale fără acoperire. Femeia ridică din bărbie și se uită la el. Tu n-ai proceda la fel? Ce ai face, dacă Jamshidi ar refuza să coopereze?

— Nu știu… Aș încerca să-l conving, să apelez la rațiunea lui ca om de știință.

— Și dacă tot ar refuza?

— Atunci aș încerca să-l dau afară din AIEA pentru o acuzație măruntă.

— Ca să se întoarcă nestingherit la el în țară și să-și continue munca distructivă?

Dominika întinse picioarele și își îndoi degetele.

— În CIA, răspunse Nate, noi nu eliminăm o țintă dacă refuză racolarea. Așteptăm și o urmărim, după care revenim, peste o lună sau un an sau cinci ani. În plus, nu-i facem propunerea până nu suntem aproape siguri de rezultat.

Mișcările degetelor ei încetară.

— În privința mea, ați fost siguri? Ați știut ce voi răspunde înainte să puneți întrebarea?

— Eu n-am fost sigur; mi-am ținut degetele încrucișate când am început să-ți vorbesc despre o colaborare. Am crezut că știu – am sperat că știu – care-ți va fi răspunsul. Nate începu să aranjeze hârtiile de pe masă. Apoi lucrurile s-au complicat…

„Ar fi cazul să tac. Iisuse!” Degetele ei de la picioare începuseră din nou să se miște.

— Și chestia cealaltă, întrebă Dominika, făcea parte tot din operațiune, din racolarea mea?

Buza superioară a lui Nate se umezise și hârtiile i se lipeau de palme.

— Care „chestia cealaltă”? întrebă el.

— Tu despre ce crezi că vorbesc? Când am făcut dragoste.

— Și tu ce crezi, Domi? exclamă bărbatul. Mai ții minte ce ți-am spus în Estonia, înainte să traversezi podul și să te întorci în Rusia? Am spus…

— Ai spus că nu avem timp suficient ca să-mi spui cât de rău îți pare pentru ceea ce mi-ai reproșat, că nu avem timp să-mi spui ce însemn eu pentru tine, ca femeie, ca iubită, ca parteneră, că nu avem timp să-mi spui cât de mult îți voi lipsi.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de sunetul unui claxon pe stradă. Dominika își coborî ochii spre propriile ei mâini pe care le ținea încrucișate în poală.

— Mi-am amintit corect? întrebă ea șoptit.

— Ce noroc pentru noi că, în ajunul întâlnirii noastre cu Jamshidi, memoria ta bine cunoscută nu te-a abandonat, zise Nate. Se opri din aranjatul hârtiilor și o privi în ochi. Tot ce am spus a fost purul adevăr, adăugă el.

Gura femeii zvâcni ușor, suprimând un surâs sau poate altă emoție.

— Bun, spuse ea repede, e bine că lucrăm iarăși împreună.

Bula se spărsese; amândoi o știau. Era unica modalitate.

— Ți-e foame? întrebă ea. Vrei să ieșim pentru cârnații lor oribili cu varză?

— Ce-ai cu cârnații? zise Nate. Mie-mi plac.

— *Protivno*, dezgustător.

— Adică îți place mai mult *salo*?

Dominika se ridică în capul oaselor și-și îndreptă umerii.

— *Salo* este o delicatesă, rosti ea.

— Este pur și simplu slănină, iar voi, rușii, o mâncați rece și netratată în niciun fel – cu cât mai grasă, cu atât mai bună.

Dominika suspină și clătină din cap.

— *Nevinnîi*, spuse ea, cât de puține știi – aproape ca un copil.

— Poate că n-ar trebui să ieșim pe stradă.

— Știu un restaurant cu grădina acoperită, „Buna și bătrâna balenă” – e-n parc. Putem sta departe de centru, sugeră Dominika, văzându-l că șovăie. Haide, *duşka*. Voi sta cu ochii-n patru și te voi proteja.

Știa că era pricepută, dar știa în același timp că Nate era de două ori mai bun decât ea în operațiunile de stradă.

Bărbatul deschise ușa blocului de apartamente și ieșiră pe trotuar. Niciunul dintre ei nu înregistră în mod conștient că amândoi, simultan, cercetară trotuarul de vizavi, apoi ambele părți ale străzii când se întoarseră ca să meargă spre Prater, traversând animata Ausstellungstrasse și utilizând bulevardul cu două sensuri, pentru a se uita din nou în ambele părți și a se asigura că nu existau posibili agenți de filaj. Lăsară traficul în urmă și merseră pe jos pe Zufahrtstrasse, mărginită de arbori, apoi intrară în parc, trecură pe lângă gherete și căsuțe, ghirlandele de lumini și roata uriașă, permanent vizibilă deasupra vârfurilor copacilor, cu cabinele ca din turtă dulce, cu acoperișuri albe și arcuite. Dominika îl prinse pe Nate de braț în timp ce se plimbau prin aromele de dulciuri, prăjituri și fripturi, și amândoi înregistrară mental fețele, hainele și pantofii trecătorilor, pentru a le putea recunoaște dacă aveau să reapară cumva.

Seara de vară era răcoroasă și plăcută. Brațul gol al Dominikăi era destins și cald și Nate simți în gât nodul acela familiar – dorință, tandrețe, pasiune – și privi profilul cu trăsături clasice al femeii, reflectat în o sută de lumini rotitoare, iar ea îl surprinse uitându-se la ea și-l smuci ușor de braț, ca să rămână concentrat, apoi îl trase spre mesele restaurantului de sub tei. Se numea Der Gute Alte Walfisch – „Buna și bătrâna balenă” – și comandară chiftele din varză murată cu muștar, *sauerbraten* și varză roșie pentru Dominika, *Nürnberger Rostbratwurst* cu sos de hrean pentru Nate și o sticlă de Grauburgunder, însă femeia clătină din cap și refuză să toasteze când el ridică paharul.

Nate puse paharul pe masă fără să soarbă din el.

— Ce s-a-ntâmplat?

Dominika făcu un gest larg din braț, arătând farfuriile de pe masă.

— Astea! zise ea. În Rusia, singurii care mănâncă așa sunt *siloviki*, motanii grași care se ling pe labe și torc când dragul nostru președinte îi scarpină după urechi. Toți stau în casele lor de vacanță, în vilele lor și în stațiuni de odihnă – știi de palatul lui Putin de la Praskoveevka, la Marea Neagră? A furat fonduri de la spitale ca să-l construiască.

Nate își ridică iarăși paharul.

— În cazul ăsta, beau pentru înfrângerea *silovikilor*, zise el. Dominika Egorova îi va ține treji nopțile, ca demonii din gospodăriile rusești – cum le ziceți voi? – care trăiesc sub dușumele și ciocănesc toată noaptea?

Dominika își ridică paharul și-l atinse de al lui.

— *Barabașki*, zise ea, bocănitorii, spiridușii răi, *domovoi*.

Nate sorbi din vin.

— Asta ești tu – *domovoi* din palatul lui Putin, de sub podele. Atât doar că el nu știe că ești tu.

— Mulțumesc foarte mult, răspunse femeia. *Domovoi* miros urât și sunt antipatici.

— Tu în niciun caz nu miroși urât.

— Amuzant, comentă Dominika. Toți bărbații din familia ta sunt la fel de fermecători?

Nate ridică o mână.

— Haide să nu ne-ndreptăm în direcția asta. Mai bine să discutăm despre bocănitori și ciocănari.

— Poftim? se încruntă ea.

— Las-o baltă.

Dominika se aplecă spre el.

— Nu, nu poți să refuzi. Acum m-ai făcut curioasă.

— Haide să vorbim despre altceva, zise Nate și turnă vin în ambele pahare.

Dominika îl privea fix în continuare, deși bărbatul își feri ochii.

— Trebuie să te asiguri că agenta ta e mulțumită și motivată. Povestește-mi!

Nate inspiră adânc.

— Nu-i nimic așa de dramatic. Am doi frați, ambii mai mari. Parteneri în firma de avocatură a familiei. Tata este avocat, bunicul a fost judecător. Străbunicul a înființat firma. În statul Virginia, comitatul Dinwiddie, lângă capitala Richmond. „Vechiul Sud" – știi ce-nseamnă asta?

Ea încuviință din cap.

— Războiul vostru civil. Abraham Lincoln. Filmul *Pe aripile vântului*, da, știu.

— Așa-i, un film bun. Nate o bătu ușor pe dosul palmei. Pentru mine, copilăria și adolescența au însemnat o concurență permanentă. În școală, în sport, noi am fost mereu luptători, mai ales frații mei. Lor le place să câștige, ca tatii și bunicului; întregii familii îi place să discute în contradictoriu, toți sunt avocați. Unicul lucru la care am fost mai bun decât ei a fost înotul; într-o vară l-am tras până la mal pe fratele meu cel mare, după ce i se răsturnase barca cu pânze. Am crezut că i-am salvat viața, dar când am ajuns pe uscat, a început să se lupte cu mine – eram mai mic –, m-a aruncat înapoi în lac și s-a-ntors singur acasă. Cred că nu s-a gândit nicio clipă să-mi mulțumească. El trebuia să-nvingă. Frații mei s-au însurat cu fete respectabile din familii sudiste vechi. Ascultătoare și afabile. Totul așa cum se desfășurase de patru generații. Mereu învingători. Cumnatele mele epuizate făceau față doar cu pastile și bourbon. Am aflat că soția fratelui cel mare se răzbuna pe el culcându-se cu membrii frățiilor din Richmond. I-aș fi putut-o trânti în față, drept răsplată pentru toate șuturile încasate, dar ar fi însemnat o înfrângere – pentru toată familia –, așa că am renunțat s-o fac și am plecat la universitate. Tata dorea să urmez tot avocatura. A fost o criză serioasă când am studiat însă rusa, după care am urmat altă carieră. Ei au pus rămășag c-o să dau greș și în doi ani o să mă întorc acasă.

Femeia sorbi din vin.

— În schimb ești acum aici, și mă ai pe mine, iar noi suntem agenți cutezători, impulsivi și periculoși, care salvăm lumea și plănuim distrugerea răului.

— *Imenno*, exact, încuviință Nate. Nu mai mănânci ultima chiftea? M-am plictisit să vorbesc despre mine.

— Ia-o. Dar spune-mi ceva, Neit, tu nu-ți urăști familia, nu-i așa? Nu trebuie să-ți uiți niciodată familia. Ea va fi întotdeauna alături de tine, gata să te-ajute. Așa cum maică-mea este întotdeauna alături de mine când am nevoie de ea.

— Crezusem că mama ta a murit acum câțiva ani.

— Da, însă ea e mereu în apropiere.

— Te referi la amintirea ei? E normal să-ți amintești părinții, aprobă Nate. Toți ni-i amintim.

— Este mai mult decât o simplă amintire. Uneori o pot vedea, îmi vorbește.

El se lăsă pe spate în scaun.

— Ca o fantomă?

Trebuia oare să expedieze o telegramă la Cartierul General, ca să anunțe despre episoadele schizofrenice ale DIVEI?

— Nu te mai uita așa la mine, spuse Dominika. Nu sunt *sumasşedşii*, nebună. Toți rușii simt o apropiere cu strămoșii și cu prietenii lor. Noi avem o mistică aparte.

— Da, da. Asta vine din sticla zilnică de votcă, zise Nate. Mai vezi și alte fantome?

Păstrase glasul neutru.

— Mai e o fată din Școala de Vrăbii, care a murit, și prietena mea din Finlanda, cea care a dispărut.

Dominika își coborî privirea spre propriile palme.

— Ea a fost Vrabia dinainte? întrebă Nate.

Dominika încuviință trist.

— Știu că Centrul a eliminat-o.

— Și ele îți *vorbesc*?

Femeia se aplecă în față și-și rezemă bărbia într-o palmă.

— Nu te speria, doctore Freud, n-am luat-o razna. Doar îmi amintesc prietenele. Ele sunt alături de mine în spirit și mă ajută să supraviețuiesc în zilele când tu nu ești aici. Pentru mine sunt ca rusalcele noastre, sirenele care stau lângă râu și cântă.

— Am citit despre rusalce și folclorul rus, zise Nate, dar nu cumva ele cântă bărbaților ca să-i atragă în apă și să-i înece?

— Par periculoase, este? spuse Dominika și pe buze îi flutură o urmă de surâs. Dar în seara asta ele nu-s aici, pentru că tu ești aici.

Întinse mâna spre a lui și i-o strânse.

O chelneriță blondă cu *dirndl*, rochia tiroleză tradițională, veni să debaraseze masa și se aplecă pentru a strânge farfuriile și tacâmurile, fără să se grăbească, privindu-l pe Nate când se întinse după recipientul cu mușstar. Decolteul tradițional era adânc, iar bluza îi era bine întinsă pe rotunjimi. Balansând farfuriile pe un braț, izbuti să-și tapeze ușor părul și-l întrebă pe Nate în germană dacă mai dorea și altceva. Bărbatul zâmbi și se mulțumi să facă semnul universal al semnăturii prin care cerea nota de plată. Zâmbetul lui dispăru când reveni spre Dominika. Era iritată. Nemulțumită ca un cazac. Scântei incandescente dintr-o sudură cu arc.

— Haide, ce naiba, zise el. Crezusem că noi suntem agenții periculoși care salvează lumea.

— Mă iubești? întrebă Dominika în rusă.

— Poftim? Ce legătură are cu asta? Nu-i decât o ospătăriță drăguță.

— Să știi că Dunărea nu-i foarte departe, zise femeia. Eu le știu pe rusalce. Te vor târî…

Se opri brusc și privi peste umărul lui Nate.

Instruirea intrată în sânge îl opri să se întoarcă, dar se uită la fața Dominikăi și așteptă.

— Doi bărbați, cu mâneci scurte, rosti ea cu glas scăzut. Unul înalt, unul gras.

— Cel scund are o pălăriuță tiroleză?

Ochii ei îi scrutară chipul, impresionată.

— *Foarte bine*! Erau în fața noastră când am străbătut parcul.

— Apoi s-au oprit la o gheretă cu mâncare, ca să ne lase să trecem pe lângă ei, urmă Nate.

— Și au trecut pe lângă noi când ne-am așezat aici.

— Ce fac acum?

Dominika strânse din umeri.

— Se întorc pe alee, mâncând înghețată.

— Trei intersectări. E timpul să părăsim parcul, spuse Nate.

Plătiră și, fără grabă, porniră în direcția opusă, pe Messestrasse, se opriră în barul hotelului Messe ca să bea ceva, apoi ieșiră prin grădina hotelului, intrară în complexul Messezentrum exact înainte de închidere și-l străbătură în sensul invers acelor de ceasornic, până ajunseră la ieșirea de pe Ausstellungstrasse, traversară în fugă strada, deși semaforul arăta roșu, și urcară treptele în cartierul Dominikăi. Nu zăriseră niciun fel de mișcare extraordinară fată de mișcările lor provocator de agresive, niciun fel de filaj evident din spate sau paralel, nici din partea vreunor pietoni, nici a vreunor mașini. De asemenea, nu-i zăriră pe Mult și Jeff cu pălăriuța. Se opriră iarăși la un bar de șnapsuri pe Arnezhoferstrasse și priviră afară pe fereastră, obosiți și gâfâind ușor, dar surescitați de pulsul străzii, de afrodiziacul sunetelor, mișcării și eșapamentelor autovehiculelor. Doza de adrenalină cauzată de posibilul inamic nevăzut se diluase. Nu simțeau că ar fi urmăriți, strada nu oferea absolut niciun indiciu. Dominika se întrebă dacă bărbatul era la fel de „agitat” ca ea și dacă avea să încerce să se culce cu ea. Și-o dorea aproape dureros, dar n-avea s-o sugereze ea prima.

— Ești neliniștit pentru ziua de mâine? îl întrebă.

Umerii lor aproape se atingeau și îi putea simți căldura corpului prin cămașă.

— Nu, cred că va fi bine. Tu? întrebă Nate.

Haloul purpuriu din jurul capului său pulsa.

— Mă aștept ca iranianul să-ncerce s-o ia pe ocolite, dar nu ne poate refuza, zise Dominika. Vrabia mea va fi în apartament. Își va face apariția pentru a reaminti că savantul Jamshidi a fost *șalun*, băiat rău.

— Te-ai gândit, o întrebă Nate, că dacă mica noastră operațiune se poticnește, dacă Jamshidi începe să chițăie, Centrul va dori într-un final să știe dacă Vrabia ta a făcut parte din operațiunea asta cu steag fals și cât de multe știa? Dacă merge prost, o s-o taie-n bucățele.

Dominika se întrebă câte bucățele aveau să obțină din Udranka cea cu picioare lungi, înaltă de 1,85 m.

— Ea n-are unde să se ducă, îi răspunse. N-are absolut pe nimeni.

— Cred că ar trebui s-o includem într-un plan de evacuare de urgență, dacă va trebui să o ștergem rapid.

Dominika îl privi pe Nate în semiîntunericul barului.

— Ai face așa ceva?

— Acum face parte din operațiune.

Grija pentru fata ignorantă nu era însă totul, gândi Nate. Dacă ei trebuiau să se retragă, expedierea Vrabiei într-un loc sigur ar fi cauterizat orice fisură. Totuși Dominika era vizibil mișcată. Îi zâmbi.

Se priviră peste tăblia din plastic a măsuței, cu jumătate din fețele lor slab iluminate de spoturile din spatele barului. Nu se atinseră, nu vorbiră. Dominika putea simți electronii sărind prin spațiul dintre ei, îi percepea în accelerarea bătăilor propriei inimi. Ochii cercetară chipul bărbatului – gura lui, ochii, șuvița de păr de pe frunte. El o privea și femeia își imagină atingerea pielii lui. Își

spuse că ea nu va iniția nimic – *nu va iniția nimic* – deși avea nevoie de el. Avea nevoie de el ca să-i ușureze povara ce însoțea noua ei viață de cârtiță, o trădătoare a propriei țări, aflată la un pas de camera de execuție. Dar nu va iniția nimic.

Nate o privi și-i văzu buzele tremurând. În Helsinki, ar fi luat-o pe sus și ar fi dus-o în pat. Nu și acum. Ea reapăruse din Moscova, era dispusă să reia activitatea ca agent infiltrat… al lui. Nate nu avea să pericliteze o astfel de situație, nu avea să trateze cu lipsă de respect memoria lui MARBLE. Privind părul Dominikăi, luminat din spate, Nate se gândi la tot ce trebuia făcut.

Aura lui purpurie, de obicei neclintită, constantă, pâlpâi pe neașteptate în aerul nopții. Într-o străfulgerare, intuiția remarcabilă a Dominikăi îi spuse că bărbatul continua să lupte împotriva disciplinei lui profesionale, chiar în vreme ce se împotrivea pasiunii pe care i-o putea citi în privire. Știa că n-avea să mai poată suporta din nou să vadă cum lumina îi pălește din ochi în timp ce stăteau unul lângă altul în pat.

— Vom discuta despre măsurile de protecție pentru Vrabia mea mai târziu, spuse ea. În clipa de față, amândoi avem nevoie de somn.

— Vrei să stau cu tine peste noapte? o întrebă Nate, gândind operațional.

Dominika știa care era înțelesul acelei întrebări. Seara își pierduse scăpărarea.

— Cred că nu, Neit, zise ea.

Achitară nota și merseră pe străzi tăcute spre blocul Dominikăi. Nate o privi și ofițerul de caz dinăuntrul lui înțelese ce decisese femeia și motivul pentru care o făcuse. Corect. Prudent. Sigur. Dominika îl sărută superficial pe obraz, se întoarse și intră fără să se mai uite în urmă.

În apartamentul ei, cu ochii închiși, Dominika stătea cu spatele lipit de ușa dormitorului, strângându-și umerii cu palmele. Ascultă sperând să audă vreun sunet pe stradă, bărbatul care suna la

interfon, pentru ca ea să-i deschidă ușa și să-l aștepte să urce treptele în goană, în brațele ei.

Își azvârli pantofii din picioare, își trase rochia peste cap și se trânti pe singurul pat, afundându-se în cuvertura plușată, încercând să nu se gândească la Nate, nici la ticăloșii din Centru și nici la operațiunea de a doua zi cu Jamshidi, atât de riscantă, ori la furnicăturile din pielea capului și umezeala dintre picioarele ei, care nu mai dispărea. Dominika se răsuci pe o parte cu un geamăt, șovăi, apoi se întinse după peria vechii ei *prababușka* de pe noptiera de lângă pat. Peria străbunicii ei. O ținu în mână, familiară, totuși interzisă. Știa că în trei minute va tremura din tot corpul, cu ochii dați peste cap sub pleoapele fremătând, iar după alte două minute va adormi. Căută cu privirea vreuna dintre prietenele ei în colțurile întunecate ale camerei, dar în seara asta nu era nicio sirenă. Doar amintirea lui Nate și a expresiei lui sincere, îndurerate, când vorbea despre sine, a ochilor săi care alergau de colo-colo când mergeau pe străzi întunecate și a feței lui când o privea.

Cu un alt geamăt, azvârli peria, care zăngăni căzând undeva prin cameră, se întoarse pe burtă și se pregăti pentru altă noapte de nesomn.

CHIFTELE DE VARZĂ MURATĂ DIN PARCUL PRATER

Căliți în unt ceapă și usturoi zdrobit, adăugați șuncă tocată și făină, și țineți pe foc până se rumenesc. Într-un bol, amestecați varză murată bine stoarsă, ouă, pătrunjel și supă concentrată de vită. Transferați amestecul în cratiță și lăsați să scadă, până se obține o pastă densă. Lăsați să se răcească. Pregătiți chiftele din amestecul obținut, treceți-le

prin făină, ou și pesmet, după care prăjiți-le la foc iute, până se rumenesc.

7.

Nate avusese mare grijă cu deghizarea lui în analist nuclear al Direcției X din SVR. Deghizarea pentru întâlniri de aproape este în aceeași măsură artă și știință, mai puțin o chestiune de mustăți false sau lentile de contact colorate, câteodată mai degrabă un număr limitat de detalii mărunte care, luate laolaltă, oferă o impresie, stabilesc imaginea vizuală care este preluată de mintea observatorului, completând iluzia. În amurg se întâlniră în punctul de rendez-vous. Dominika examină îndeaproape produsul final.

Ea aprobă tunsoarea pe care și-o făcuse Nate în cursul dimineții, scurt în părți și lung deasupra. Sacoul simplu, cu trei nasturi, era în vogă din Alpi până în Urali. Cravata pe care o alesese era însă complet greșită („Niciun moscovit n-ar purta vreodată așa ceva”), ca urmare deciseră să-și lase descheiată la gât cămașa bleu cu guler cu colțuri lungi. Pantofii erau polonezi, cu vârf pătrat și aplatizat, cumpărați dintr-un magazin de reduceri („Scandaloși”, comentă Dominika. „Asigură-te că el îi va vedea.”), iar ochelarii aveau lentile fără dioptrii și cu rame metalice aurii, ieftine. Se declară mulțumită.

În după-amiaza aceea Nate se întâlnise cu un agent din Stația Viena pentru 30 de secunde, ca să primească o trusă pentru deghizare rapidă de la Biroul de Servicii Tehnice. Trusa BST conținea o coroană dentară aurită, role din silicon care să ridice pomeții, inserții prismatice pentru un pantof, care să provoace un șchiopătat, pensule pentru colorarea părului, mustăți și adeziv, o aluniță de obraz și o sticluță cu o substanță chimică (cu rulou de aplicare), care să creeze temporar o pată roșiatică pe dosul palmei sau pe gât. Nate decise s-o utilizeze doar pe ultima dintre acestea.

— Nimic nu distrage atenția mai eficient ca un mic detaliu, îi explică Nate. Dominika privea cu scepticism pata purpurie neregulată de pe dosul mâinii lui. Voi ați ratat glasnostul fiindcă trei ani de zile v-ați holbat la fruntea lui Gorbaciov.

— *Nekulturnîi*, pufni ea, după care porniră spre apartamentul Udrankăi.

În mod automat, fără să se fi vorbit între ei, amândoi merseră pe un traseu ocolitor, privind într-o parte și-n cealaltă a străzilor când traversau, găsind colțuri duble și urmărind orice fel de reacții, pentru ca într-un final să-și facă semn mulțumiți că nu erau filați. Pe stradă, Dominika trebuia să fie mai vigilentă ca de obicei și văzu, ușor invidioasă, că Nate acționa de fiecare dată impecabil.

În timp ce urcau în tăcere scara întunecoasă din clădirea Udrankăi, Nate se întinse și o prinse pe Dominika de încheietura mâinii. O trase apoi cu fața spre el, la jumătatea scării curbe. Prin casa scării se auzeau zgomote slabe din spatele ușilor.

— Înainte de a intra, șopti el, vreau să-ți spun cât de bine este să lucrez din nou cu tine.

Continua s-o țină de mână. Femeia nu spuse nimic, nesigură cum să reacționeze, neînțelegând ce însemna totul.

— Operațiunea asta cu iranianul, urmă Nate, este foarte inspirată. Dacă vom supraviețui, vom putea schimba toată ecuația.

Îi zâmbi apoi ca un școlar, iar haloul din jurul umerilor îi era purpuriu. „Să-i pecetluiesc declarația cu o sărutare?” se întrebă ea. Nu, n-avea să-și mai calce peste mândrie.

— Și mie-mi place să lucrez cu tine, spuse Dominika ridicându-i mâna și privindu-i pata colorată, chiar dacă arăți ca un *napevat*, un trol care trăiește sub un pod. Își eliberă mâna cu blândețe. Haide, mai avem o jumătate de oră până sosește bufnița noastră.

În apartament, Udranka îl evaluă în tăcere pe Nate cu o privire care îi observă silueta subțire, mâinile, linia maxilarelor. O Vrabie care estima un viermișor. Se uită apoi cu subînțeles la Dominika, de parcă ar fi întrebat-o: „Cum e-n pat?" Udranka purta o rochie mini de culoarea ruginii, mulată pe piept și pe fese, și pantofi negri cu toc ce o făceau să pară și mai înaltă. În timp ce Dominika meșterea în cofretul camuflat, pentru a dezactiva echipamentul audio și video al Centrului, Udranka se așeză lângă Nate pe sofa.

— Ești din Moscova? îl întrebă în rusă.

— Da, am sosit aseară, răspunse Nate.

În dimineața aceea memorase orarul curselor Aeroflot, anticipând că Jamshidi ar putea pune aceeași întrebare.

— Și ai mai lucrat cu Egorova până acum? continuă ea.

Udranka nu știa că Nate era un ofițer de caz american. Era mai prudent ca ea să nu afle niciodată.

— Nu, asta-i prima dată.

Nate era gata s-o felicite pe Udranka pentru succesul avut cu iranianul, dar se opri la timp. Un simplu analist SVR, care se concentra exclusiv asupra debriefingului ce avea să urmeze, nu ar fi cunoscut asemenea detalii operative.

Udranka îl privea de pe sofa. Încrucișă picioarele și mușchii coapselor ei unduiră; pe sub rochie se întrevedea începutul curbelor seducătoare ale feselor.

— Aș fi zis că voi doi vă cunoașteți dinainte, vorbi ea și o privi pe Dominika, revenită între timp în cameră. După felul cum ați intrat împreună… nu știu…

— Haide să lăsăm jocurile de-a ghicitul pentru altă dată, *devușka*, prietena mea, zise Dominika zâmbind.

— Ei bine, să știi că mie-mi place, spuse Udranka. Are o față interesantă.

— Așa crezi? făcu Dominika.

— Bineînțeles, nu ești de aceeași părere?

Nate trase fermoarul genții sale, evitând ochii Udrankăi.

— Să fie însă el un expert studios din Moscova? continuă sârboaica, privindu-l pieziș. N-aș prea crede.

— Gata cu vorbăria, zise Dominika. Adu tava.

Udranka zâmbi și dispăru în bucătărie. Reveni cu o tavă pe care erau pahare și o sticlă de scotch. Se aplecă peste măsuța joasă din fața sofalei, ca s-o așeze acolo, aruncându-i lui Nate o privire prelungă, desprinsă direct din manual. Bărbatul înțelese brusc ce simțeau creștinii în Colosseumul din Roma antică, așteptând leii. Dominika văzu totul, ca de la o Vrabie la alta, și se uită la Nate.

— Odată Vrabie, mereu Vrabie, zise ea, iar Udranka râse, apoi se îndreptă, se duse în dormitor și închise încetișor ușa.

„Rușii ăștia își știu bine meseria", își zise Nate, „exploatând forța asta primordială a naturii". Îi mulțumi în gând lui Dumnezeu că în curând va începe operațiunea. Imediat după aceea se auzi un ciocănit ușor în ușă.

— *Gotov*, gata? șopti Dominika.

Nate încuviință din cap și începu să examineze preocupat notițele întinse pe masă.

•

Lucrau de două ore. Parvis Jamshidi stătea pe sofa, deschis la gulerul cămășii, și aplecat înainte, concentrat. Lângă el se afla o servietă, nedeschisă. Sosise mânios, iritat, indignat. Fusese gata să facă o criză de nervi când îl zărise pe Nate, dar Dominika, din două fraze pricepute, îl asigurase că trimiterea unui analist era un compliment suprem, recunoașterea de către Moscova a uriașului său talent, iar iranianul acceptase complimentele fără să clipească.

Cu toate acestea, continuase să aibă o atitudine arogantă – rezultată din teamă – și Dominika,

așezată pe sofa lângă el, începuse să preia controlul în mod mai dur. Franceza lui Nate era de nivel elementar, însă văzu cum Dominika îl aduse pe savant de la resentimente la acceptarea vrând-nevrând a situației, gâdilându-i orgoliul profesional. Iranianul era de-a dreptul încântat și vorbi despre cercetări științifice, despre inevitabilitatea succesului iranian în programul nuclear, despre ideile lui sclipitoare, împăunându-se încântat. Dominika înțelese ce-l anima pe Jamshidi, îl jucă cu precizie și-l prinse în mreje.

După primele 15 minute, căznindu-se cu termeni francezi de tehnică nucleară, Jamshidi se lăsă pe spate și o privi pe Dominika.

— Vorbești engleza? o întrebă el.

— Da, bineînțeles, răspunse femeia.

— Și tu? îl întrebă Jamshidi pe Nate.

Așezat într-un scaun de cealaltă parte a măsuței pentru cafea, Nate nu reacționă și continuă să scrie de zor într-un carnețel.

— Din păcate, spuse Dominika, colegul meu vorbește numai rusa.

„Ai grijă”, gândi Nate.

— Mă așteptasem la așa ceva, răspunse Jamshidi, uitându-se la femeie. Știu pe cineva care-i poate trata pata aia de pe mână, rosti apoi pe neașteptate, trăgând cu ochiul spre Nate.

Străduindu-se să-și stăpânească mâna, Nate continuă să scrie.

— Să continuăm, vorbi Dominika în engleză. Descriai sălile cu centrifuge din Natanz.

— Sunt trei săli separate, etichetate A, B și C, zise Jamshidi. Fiecare sală are suprafața de 25 000 de metri pătrați. Toate se află la 22 de metri adâncime și au deasupra un acoperiș ranforsat și pământ.

Dominika traduse. „Astea-s prostii de enciclopedie”, gândi Nate, verificând cerințele Direcției X și regretând că nu avea notițe de la

PROD. Era timpul să-l tragă pe Jamshidi de bărbuță. I se adresă Dominikăi în rusă.

— Știm foarte bine care-i configurația uzinei de îmbogățire a combustibilului, vorbi el repede, lăsând o undă de nemulțumire să i se strecoare în glas. Știm însă numai despre două săli. Întreabă-l de a treia – e ceva nou.

Dominika întrebă. Jamshidi se lăsă pe spate și zâmbi.

— Sălile A și B au, fiecare, în jur de 5 000 de utilaje. Doar o fracțiune din cascadele astea mari funcționează cu regularitate.

Nate se sili să aștepte și se prefăcu că-și consultă însemnările până ce Dominika termină de tradus.

— Care sunt problemele cu cascadele mari? întrebă el.

Jamshidi înălță din umeri.

— Noi am convertit utilaje pakistaneze mai vechi: P-1 și P-2. Învățăm din mers. Propriile noastre centrifuge IR-1 sunt net superioare, totuși am avut probleme când am operat cascadele pe durate prelungite.

Nate așteptă traducerea, apoi tăcu și așteptă în continuare.

— Anul trecut, urmă Jamshidi, am avut o avarie fiindcă un tehnician a asamblat o mașină fără mănuși sterile. O privi pe Dominika. Bacteriile de pe mâinile lui, care au fost transferate în tubul interior, au fost suficiente ca să perturbe mecanismul. La viteza mare de rotație, tubul a cedat. Cred că nu mai este nevoie să descriu efectul de domino al accidentului unei cascade de centrifuge. Au fost însă și alte probleme. Aprovizionarea cu hexafluorură de uraniu, alimentarea neregulată… și alte dificultăți de operare.

— Cum ar fi? insistă Dominika.

— Suntem asediați de probleme din exteriorul Iranului. Embargouri asupra materialelor

strategice. Viruși de computer de la sioniști și Marele Satan. Privi către Nate, ca și cum ar fi suspectat ceva. Acum trei luni, sabotori necunoscuți au distrus cinci piloni de înaltă tensiune din deșertul din jurul uzinei.

— Și ce-i cu a treia sală de centrifuge? întrebă Dominika.

Jamshidi se îndreptă de spate.

— Este proiectul meu personal, eu l-am conceput. Sala e construită în secret absolut, după specificații foarte precise. E separată de celelalte două printr-un tunel și trei uși antiexplozie. Instalăm podele reactive la seisme. Atmosfera e controlată și filtrată. E impenetrabilă. Inspectorii AIEA habar n-au de ea.

Întinse bărbia înainte cu un gest de mândrie. Nate nu reacționă, nici chiar după ce Dominika tradusese. „Astea sunt informații reale, începe să se încingă”.

— Continuă, rosti el. Descrie funcționarea sălii.

Jamshidi se uită la ei, surâse și aproape imperceptibil clătină din cap în semn de negație.

— Ăsta-i proiectul meu. Mergi prea departe.

Nate văzu cum ochii albaștri ai Dominikăi fulgerară. Glasul ei era miere, din care picura oțet.

— Domnule doctor, zise ea, am discutat deja aspectul acesta. De acum nu te mai poți opri, pur și simplu. Cooperăm foarte bine. Noi suntem aliații voștri și dorim să protejăm Iranul împotriva acelor forțe exterioare pe care le-ai descris, care ți-ar anihila toată activitatea.

Dominika strecură o mână în buzunar și-și activă telefonul.

Jamshidi continuă, zâmbitor:

— Dacă vrei să-mi ajuți țara, spuse el, atunci ar trebui să pui capăt acestei situații ridicole. Îmi ceri imposibilul.

— Ce aș putea face ca să te răzgândești? întrebă Dominika. Legăturile dintre țările noastre sunt vechi și statornice.

— Cum să nu! pufni Jamshidi. Rusia și-a băgat coada în Persia de secole.

Nate mai avusese parte de debriefinguri ale unor agenți dificili în vederea obținerii de informații. Îl văzuse pe Marty Gable ridicând de revere un atașat chinez mititel și așezându-l cu fundul pe polița șemineului dintr-o casă conspirativă, de unde picioarele i se bălăngăneau în gol, după care-l anunțase că nu va mai coborî de acolo până nu va reîncepe să coopereze. Nu era tocmai o tehnică acceptată, însă trezise un necunoscut sentiment asiatic al rușinii sau dorința de a salva aparențele sau altceva, așa că micuțul revenise în scaunul său în mai puțin de două minute, bând *mao-tai* cu Gable și ciripind ca un canar.

Acum era însă altceva. Toți agenții au bariere interne și se părea că Jamshidi ajunsese la una dintre ele: era dispus să dea informații despre programul mai vast, dar nu și despre proiectul său personal din cadrul programului. Proiectul acela îl definea. Ușa de la dormitorul Udrankăi se deschise și sârboaica intră în cameră, radioasă, cu părul magenta, cu rochița mișcându-i-se ca o piele de șarpe pe trup. Lui Nate i se păru că zări aerul tremurând de căldură deasupra capului ei. Când Udranka trecu pe lângă el, îi simți parfumul, Krasnaia Moskva, cunoscut în Europa ca Moscou Rouge – faimosul parfum Moscova Roșie creat în 1925, același an în care OGPU[69] a lui Stalin trimisese familii întregi în primul gulag.

Jamshidi o privi vinovat, apoi își feri ochii. „Va încerca o cacealma”, se gândi Nate. Udranka ajunse lângă sofa și trecu prin fața iranianului, care refuza să se uite la ea. Intră apoi în bucătărie, lăsând în urmă o dâră de coriandru și iasomie. Jamshidi continua s-o privească pe Dominika.

— Domnule doctor, zise Dominika, cu chip împietrit, suntem toți oameni și avem toți dorințe și nevoi. Eu nu emit judecăți. Mă tem însă că

membrii comunității tale nu-ți vor accepta atât de prompt toate activitățile. Nu ești de aceeași părere?

Jamshidi nu-și desprinse ochii de la ea.

— Și cu atât mai puțin, urmă ea, bătrânii bărboși și destul de mărginiți – nu vreau să dau dovadă de lipsă de respect – din Consiliul Suprem. Și gândește-te cât de dezamăgit va fi ayatollahul. Și cum te va pedepsi. Și ce vei *pierde*.

Jamshidi era palid la față.

Ca la un semnal, Udranka reveni cu pahare curate și se aplecă să așeze tava cu un zăngănit metalic. Cumva nelalocul lor alături de scotch se aflau fursecuri aurii presărate cu stafide – *shirini keshmeshi* – pe care, la cererea Dominikăi, le cumpărase de la o cofetărie iraniană din oraș. Jamshidi se holbă la ele. Stătea aici în prezența unui ofițer de informații rus care-l șantaja, dezvăluia secretele țării sale, iar prostituata asta îl servea cu dulciurile copilăriei sale.

Udranka se așeză în alt scaun, exact în fața lui, și-și încrucișă picioarele. Iranianul se smuci, refuzând să se uite, totuși nu se putu abține să nu arunce priviri furișe și vinovate. Nate se întrebă cum arăta oare situația din punctul lui de vedere.

— Gândește-te la agitația din biroul tău de la AIEA dacă Udranka, ducându-ți dorul, ți-ar telefona acolo în mod lipsit de înțelepciune și ar cere legătura cu tine, folosindu-ți prenumele, urmă Dominika. Astfel de aspecte se rezolvă mult mai bine în locuri discrete, așa cum este apartamentul ăsta mititel.

Udranka se aplecă, luă paharul lui Jamshidi și turnă două degete de scotch. Sorbi ea însăși puțin, apoi întinse paharul bărbatului. El se uită la urma de ruj portocaliu lăsată pe marginea de sticlă și închise ochii. Dominika văzu că aura lui galbenă era decolorată, diluată.

Manualul Vrăbiilor: *Numărul 44* „*Maximizarea impactului senzual prin șoc distonant*, *vizual*, *auditiv*, *olfactiv*”, își aminti Dominika, uitându-se

la Udranka. Din spatele sofalei, sârboaica își trecu degetele ușor peste umerii lui Jamshidi. Lăsând în urmă parfumul aidoma escortei unui distrugător, care camuflează totul într-o perdea de fum, femeia dispăru înapoi în dormitor, în țăcănit de tocuri. Nate se foi în scaun, examinându-și preocupat notițele. „Dumnezeule, câtă iscusință”, se gândi el.

Tăcere în cameră. Jamshidi se uită la Nate, apoi se întoarse către Dominika, clocotind, fulgerând, amenințător. Ochii de cobalt ai femeii nici măcar nu clipiră.

— Funcționarea sălii C de centrifuge…, zise ea ca și cum farmecele neîmblânzite ale unei Vrăbii SVR înalte de 1,85 m nu fuseseră fulgerate în fața iranianului în ultimele 30 de secunde.

„De ce se teme el cel mai mult?” se întrebă Nate. „De demascarea în fața mullahilor sau de pierderea accesului la Udranka?” Gable îi spusese cândva că în engleză FEAR, „frică”, era acronimul de la „fuck everything and run”/„lasă totul naibii și șterge-o” și probabil că exact asta simțea și Jamshidi acum.

— În general, îmbogățirea se împotmolește la doi până la cinci la sută, vorbi Jamshidi cu glas inexpresiv. Producția până în prezent este de aproximativ 6 000 de kilograme de uraniu 235 slab îmbogățit. Timp de patru ani, am insistat intens pentru etapa următoare a îmbogățirii, ne-am dedicat toate resursele pentru a efectua saltul vital la 20 la sută. Expertiza noastră tehnică inegală a constituit o piedică. Asasinarea de către sioniști a unor savanți esențiali în program ne-a întârziat eforturile. Am putut produce doar 110 kilograme de uraniu 235 îmbogățit 20 la sută.

Se întinse către paharul de scotch, se opri o clipă să se uite la urma de ruj lăsată de Udranka, apoi trase un gât. Expiră prelung în pahar, epuizat și înfrânt.

Nate aruncă o privire către Dominika pentru a vedea dacă observase și ea același lucru.

— Și ce legătură are asta cu sala C? întrebă Dominika nemilos.

— Am primit aprobarea Consiliului de a asambla zece cascade – 1 700 de centrifuge – într-o sală separată. Sala C este o minune a tehnicii, minuțios proiectată. Numai utilaje noi. Asamblare de înaltă calitate, tehnicienii cei mai buni – totul în scopul obținerii unei cascade modeste cu performanțe neîntrerupte și perfect fiabilă.

Dominika repetă totul lui Nate.

— Întreabă-l care a fost motivul, zise Nate în rusă.

Altă sorbitură de scotch.

— Încercăm să ducem cantitatea noastră limitată de uraniu îmbunătățit 20 la sută până la 90 la sută, chiar dacă ar ajunge doar pentru o singură bombă. Când sala C va fi gata, vom spori producția. În termeni industriali, voi începe un asalt de producție, un *hojoom*, pentru a îmbogăți uraniul până la gradul de bombă. Ridică fruntea și barbișonul păru că o țintește pe Dominika. În timp ce lumea ne inspectează uzinele, iar Tel Aviv, Washington și Londra calculează lunile și anii necesari pentru ca amărâții de iranieni să aibă vreun succes în programul lor, Jamshidi va produce în sala C destul material pentru o bombă, poate chiar două, în timp foarte scurt, cu voia lui Allah.

Dominika îi traduse lui Nate și el îi auzi timbrul glasului, neliniștit, silindu-se să păstreze controlul.

— Când începe asaltul? i se adresă Nate.

„Veștile astea vor da peste cap comunitatea de informații”, își zise el. „Iar politicienii de la Casa Albă și de la Capitoliu vor face pe ei de groază, calculând cu disperare consecințele”.

— Cascada *hojoom* va fi testată în etape: treapta primară, secundară și terțiară. Vom evalua caracteristicile individuale de performanțe ale noilor utilaje pe măsură ce vor fi activate, ca și capacitatea lor comună de a opera la eficiență

maximă în cascadă pentru perioade extinse. Asta înseamnă încă o lună sau două după terminarea construcției.

— Întreabă-l dacă are cifre curente de performanțe pentru fiecare utilaj, zise Nate. Coborî privirea pe lista de cerințe ale Direcției X, până aproape de capăt. Ele sunt măsurate în tone pe unitate de lucru de separare, TULS.

— Nu știu cifrele pe dinafară, zise Jamshidi.

„Rahat", gândi Nate. „Orice savant – indiferent dacă-i iranian sau american – poate recita cifre din memorie".

— Domnule doctor, zise Dominika reluându-și tonul aspru, ne poți oferi o estimare?

Jamshidi îi privi pe amândoi, cu chip întunecat și presărat de pete. Deschise servieta și scoase un laptop subțire, îl așeză pe masă și-l porni.

— S-ar putea să am niște cifre în fișierele mele, rosti el. Laptopul bâzâi slab când intră în funcțiune.

„Mă întreb ce altceva se află pe hard diskul ăla", se gândi Nate. „Probabil că-i ticsit. Poate c-ar fi momentul să recurgem la o șmecherie". Fără ca nici chiar Dominika s-o știe, TALON înregistra debriefingul din interiorul unei genți extraplate de tip poștaș, atârnată pe spătarul scaunului său. Langley dorea totul, informațiile, vocile, cerințele rușilor, Vrabia, ba chiar și cât de bine se descurca agenta lor DIVA în chestionarea unui informator racolat. Nate se simțea ușor vinovat pentru că o înșela – mai ales pentru că debriefingul ăsta cu steag fals fusese ideea ei – dar asta era *munca*, ce naiba!

Băgă mâna în geantă, ca și cum ar fi scotocit după un pix, activă o funcție a dispozitivului TALON și puse apoi geanta pe masă, având grijă să-i orienteze fundul spre laptopul iranianului. Dacă procedase corect, TALON avea să scaneze hard diskul și să-l descarce prin intermediul unei benzi acrilice transparente la infraroșii din fundul

genții. Fără a ști ce se întâmpla, Jamshidi urmărea ecranul laptopului și mormăia ceva.

— Va trebui să colaționez valorile TULS, nu le am rezumate în fișierele astea, vorbi el repede, neconvingător.

„Nu-i nimic, frățioare”, își zise Nate, „le avem deja”.

— Data viitoare atunci, spuse Dominika. Nu vei uita, nu-i așa, domnule doctor?

Jamshidi clătină din cap.

— Bineînțeles că nu vei uita, accentuă Dominika. Totuși o să repet întrebarea. Când va intra în funcțiune sala C?

Haloul galben al bărbatului alterna între intens și decolorat. „Este sfâșiat de conflicte”, își spuse ea, „fiecare informație pe care o dezvăluie îi provoacă o durere fizică”. Nu-l mai puteau stoarce mult timp. Era vlăguit. Începu să se gândească la o a doua întâlnire.

— Eu nu voi începe operațiuni complete în sala C fără o perioadă de testări, în care să integrăm toată cascada. Cele 1 700 de centrifuge sunt prea valoroase, sunt cea mai bună rețea-cascadă a noastră. Pentru asigurarea unei podele stabile, va trebui să achiziționăm echipamente structurale speciale.

Dominika traduse totul în rusă.

— Detalii, îi ceru Nate.

— Suntem abia în primele etape. Agenți de achiziții din Organizația de Energie Atomică Iraniană investighează sursele din domeniu.

Nate întoarse capul spre Dominika și-i văzu fulgerele din priviri.

— Cine sunt reprezentanții ăștia ai OEAI? Ce țări? În cât timp? întrebă femeia.

Jamshidi închise brusc capacul laptopului.

— Ajunge pentru seara asta, zise el. Trebuie să culeg mai multe date, să adun informațiile pe care le ceri.

„O amânare de temporizare, dar acceptabilă deocamdată”, se gândi Dominika. Se uită la Nate și încuviință din cap. Un agent care acționa sub amenințarea compromiterii era delicat, fragil, mai ales în etapele inițiale. În seara asta, n-aveau să-l mai forțeze. Nate înclină la rândul lui din cap. Obținuseră multe.

— Bine, domnule doctor, spuse Dominika. Solicităm în mod specific această informație despre viitoarele achiziții de echipament structural. Ne vom reîntâlni peste șapte zile, în apartamentul acesta, la aceeași oră. Este convenabil?

Jamshidi făcu o grimasă și mormăi:

— Așa cred.

Își puse laptopul în servietă și se scălă de pe sofa. Nate și Dominika rămaseră la locul lor – niciun fel de respect, nicio considerație, menține-l într-o postură înjositoare – când iranianul porni spre ușă.

Din nou ca la un semnal, Udranka ieși din dormitor și-l ajută să-și îmbrace sacoul. Dinspre intrare, Nate și Dominika auziră glasul ei scăzut și chicotitul ca o catifea lascivă, spunându-i într-o franceză siropoasă că-l aștepta mâine seară, să-l facă să uite chestia asta oribilă; aveau să joace unul dintre jocurile lui favorite, de acord? Alte râsete, un murmur. Jamshidi spuse „noapte bună” și auziră ușa apartamentului închizându-se, apoi țăcănitul tocurilor sârboaicei care se întoarse în living. Ea își turnă trei degete de scotch și trase o dușcă zdravănă. Își scoase un pantof, apoi pe celălalt, și rămase desculță în fața lor, inexpresivă, cu picioare lungi și elegante în postura unui model care pozează pentru fotografi. Dacă ar fi fost un coș de fum, ar fi eliberat o coloană de abur pârjolitor.

— Ia ghiciți, le zise ea lui Nate și Dominikăi.

Cei doi o priviră.

— Voia să vină mai târziu în noaptea asta. Vă puteți imagina așa ceva?

— Cred că l-a excitat discuția despre uraniul îmbogățit, chicoti Dominika.

FURSECURI CU STAFIDE SHIRINI KESHMESHI

Amestecați bine făină, zahăr, unt topit, ulei vegetal și ouă. Adăugați șofran diluat în apă călduță, stafide mici și esență de vanilie. Puneți în blender și amestecați bine. După aceea așezați grămăjoare de aluat în tava tapetată cu hârtie de copt și coaceți la foc mediu până se rumenesc.

8.

În dimineața următoare, Dominika plecă la Moscova, iar în cursul după-amiezii, Nate se întoarse la Atena. După o zi, în Stația din Atena, trei analiști agitați din PROD – niciunul trecut de 27 de ani – examinaseră descărcarea (reușită) prin infraroșii a laptopului lui Jamshidi, alături de traducerea debriefingului. SASt Gable, SSt Forsyth și Nate stăteau în incinta protejată acustic a Stației, pe o latură a mesei, și le ascultau comentariile preliminare.

— Unele chestii de-aici vor merge direct la Informarea Zilnică a Președintelui, rosti unul dintre analiști, pe nume Westfall; înghițea în sec la aproximativ fiecare trei secunde și mărul lui Adam i se legăna proeminent de fiecare dată. Sunt multe informații: valori de producție, rate de îmbogățire, cifre privind materiile prime. E clar pentru IZP. Descărcarea laptopului a fost incredibilă.

— Informațiile despre asaltul de producție din sala C vor zdruncina evaluările noastre, de la Washington la Tel Aviv, zise Barnes, un alt analist. Israelienii vor fi încântați. Asta le susține estimările.

Din buzunarul de la piept al cămășii îi ieșea ambalajul unei acadele. Își împinse ochelarii în sus pe nas.

— Am pregătit următoarele cerințe, pentru întâlnirea de săptămâna viitoare, adăugă al treilea analist țăcănind întruna din pix.

Era o femeie, pe nume Bromley, cu părul roșu și ochii verzi. „Ar fi drăguță dacă n-ar purta aparat dentar”, își zise Nate. Fața ei strălucea de transpirație. Gable se încruntă.

— Scumpo, zise el, vrei să-ncetezi cu pixul ăla? O să ia naibii foc dintr-o clipă-n alta.

— Scuze, zise Bromley și se înroși la față.

De lângă ea, Westfall înghiți un nod și spuse:

— Claustrofobie.

— Poftim? se încruntă Gable.

— Teama de spații închise, explică Barnes.

— Știu ce-i claustrofobia, replică Gable.

— Lui Bromley nu-i plac incintele închise, spuse Westfall uitându-se la pereții din plexiglas ai CCA. Încăperea asta o agită.

Bromley întinse mâna după pix, dar se opri sub privirea lui Gable.

— Cum te descurci în toaletele avioanelor? întrebă Gable, privind-o.

Toți cei trei analiști clătinară din cap.

— Nici vorbă, răspunse Bromley.

— Bănuiesc că asta anulează și posibilitatea intrării în Mile-High Club[7], comentă Gable.

Analiștii schimbară priviri între ei.

— Nu contează, urmă adjunctul șefului Stației.

Forsyth răsfoi niște hârtii.

— Puteți evidenția întrebările cele mai importante pe care trebuie să le pună Nate sursei? Care sunt piesele lipsă?

— Fiabilitatea a 1 700 de centrifuge care operează în cascadă, zise Barnes. Asta-i cheia. Rezultatele testelor de performanțe.

— Sau posibil curbele de îmbogățire, odată ce cascada începe să opereze, completă Westfall.

— Posibil, încuviință Barnes, dar să nu uităm valorile TULS.

Nate îl simțea pe Gable enervându-se pe scaunul de alături.

— La naiba, în engleză, vă rog, zise Gable.

Westfall înghiți un nod.

— Vă puteți imagina o cascadă de centrifuge ca fiind o pădure deasă alcătuită din tuburi înalte de doi metri: mii de tuburi. Fiecare centrifugă se compune dintr-o carcasă exterioară, al cărei interior se rotește, perfect echilibrat, cu nu mai puțin de 17 000 de rotații pe minut. Materia primă radioactivă, gazoasă, este pompată înăuntru, iar forța centrifugală separă uraniul 235 mai ușor, care

este pompat afară și trimis în următoarea centrifugă și tot așa, mai departe, într-un proces de cascadă repetitiv, care-l purifică. Astfel, cu cât uraniul 235 este mai pur, cu atât este mai îmbogățit. Într-o cascadă mare, procentajul de îmbogățire a uraniului crește constant, de la doi, la douăzeci, la optzeci la sută. Îmbogățirea de nouăzeci la sută este de grad militar, material ce poate fi utilizat într-un dispozitiv.

— „Dispozitiv”… adică o bombă nucleară? întrebă Gable.

Barnes încuviință din cap.

— Întregul proces este nițel mai complicat, pentru că ai hexafluorură de uraniu și uraniu 238 și…

Gable ridică mâna.

— Stop! Am înțeles tot ce trebuie să știu.

— Așadar, esențială în sala C secretă a lui Jamshidi, concluzionă Forsyth, este rata de îmbogățire pe care o poate obține, da?

— Nu, răspunse Bromley și se aplecă înainte. Părea că uitase de disconfortul anterior. În sala asta există ceva special, ei o construiesc altfel decât pe celelalte.

Ceilalți doi analiști o priviră și aprobară tacit.

— El a menționat un proiect avansat, zise Barnes.

— Vrea ca sala C să fie fiabilă, fără întreruperi de producție, explică Westfall. După cum a declarat sursa în timpul debriefingului, au inclus și o podea seismică.

— Ce este podeaua seismică? întrebă Nate.

Analiștii schimbară priviri și surâseră ușor, de parcă i-ar fi întrebat ce erau jocurile video.

— O sală pentru cascade trebuie să aibă o podea atât netedă, cât și orizontală, cu abateri maxime de ordinul miimilor de milimetru pe o suprafață de mulți metri pătrați, răspunse Bromley. De asemenea, cascada trebuie să fie izolată de vibrațiile cauzate de seisme.

— Natanz se află într-o zonă seismică, spuse Barnes.

— Falia Kazerun, completă Westfall. Ne-am documentat.

— Este o falie seismică transcurentă, zise Bromley. Asta înseamnă…

Gable ridică o mână.

— Aveți cumva o rețetă pentru prăjitură cu vișine?

Cei trei analiști se consultară din priviri, după care clătinară din capete.

— Continuați, zise Gable.

— După ce am citit datele descărcate de la Jamshidi, spuse Bromley uitându-se la Nate, am început să ne interesăm de podele industriale reactive, de toleranță mare. Sunt structuri destul de sofisticate, construite pentru laboratoare, silozuri de rachete și fabrici cu mașini-unelte de precizie.

— Mai departe, îi îndemnă Nate.

— Ca să simplificăm, continuă Westfall privind pieziș spre Gable, este un cadru general, de tip schelet din grinzi de aluminiu, care se află sub o podea alveolară și este controlat de mărci tensometrice piezoelectrice, care măsoară abaterea structurală…

Gable își trecu degetele unei mâini prin părul tuns scurt.

— Prăjitură cu vișine, oameni buni, zise el. Cât mai simplu.

— Senzori computerizați detectează mișcările scoarței terestre și deplasează infim grinzile din aluminiu pentru a menține podeaua orizontală, spuse Barnes. Indiferent ce-ar fi, dilatarea solului cauzată de îngheț, vibrații minore sau seisme majore, podeaua se ajustează și rămâne orizontală, iar cascadele din sala C nu se opresc.

— Cât va dura până ce Iranul va achiziționa și instala o podea ca asta? întrebă Forsyth.

— Depinde de multe lucruri, răspunse Bromley. Trebuie să aflăm de unde cumpără iranienii – ei

sunt pricepuți să-și ascundă activitatea de achiziții – și să identificăm compania care a fabricat podeaua. Începu din nou să se joace cu pixul în timp ce se gândea. În fabrică, probabil că vor trebui s-o asambleze și s-o testeze, apoi s-o dezasambleze, s-o ambaleze și s-o livreze.

Nate se uită la Gable și se gândi că DIVA va trebui să încerce să afle informațiile de care aveau ei nevoie.

— Cât de mare poate fi transportul respectiv? întrebă el.

— Expediția trebuie făcută pe mare, răspunse Bromley. Sala C va avea suprafața de 7 500 de metri pătrați, echivalentul a 25 de terenuri de tenis. Plăcile podelei, grinzile, senzorii, cablurile… va fi un container destul de mare. Nu neapărat greu, cât voluminos.

— Bun, spuse Forsyth, deci să zicem că găsim compania care construiește podeaua pentru iranieni. Ce facem după aceea?

— Îi împungem, rosti Bromley și se uită încântată la colegii ei.

Un pufnet înăbușit de râs răsună dinspre Barnes.

— Despre ce naiba vorbiți voi? se încruntă Gable.

— Îi împungem, chicoti Bromley. Împungem – înțelegi? – „*prod*”. Ca în acronimul nostru, PROD, Divizia de Proliferare.

— Este o glumă a noastră, a celor din Divizie, explică Westfall, roșu la față.

Gable pufni.

— Asta înseamnă că ajungem la container în fabrică sau în depozit și modificăm echipamentul înainte de a fi expediat spre Iran. Îi împungem, zise Bromley și zâmbi larg arătându-și sârmele aparatului dentar.

— Mai exact ce înseamnă „modificăm”? insistă Forsyth.

— Este destul de tehnic, răspunse Bromley, ne-am gândit la ceva complicat.

Gable se aplecă spre ea.

— Iubire, există trei feluri de oameni: cei care se pricep la matematică și cei care nu se pricep. Fii cât mai simplă.

Nate îi privi pe tehnicieni ca să vadă cine va pune întrebarea inevitabilă. Gable scosese pe masă vechiul truc conversațional utilizat de ofițerii de caz pentru a măsura rapiditatea minții unui interlocutor.

— Și care-i al treilea fel de oameni? întrebă Barnes.

Bromley își puse mâna pe brațul lui și clătină din cap.

— Uite cum stă treaba, zise ea, începând cu sfârșitul anilor 1980, Iranul s-a deșteptat. A încetat să mai cumpere computere fabricate în Occident. Inspectează tot ce importă. Iar ce nu poate fabrica pe plan local își procură indirect.

Începu iarăși să țăcănească din pix, fără să observe privirea ucigașă a lui Gable.

Ochii lui Bromley luceau când îi opri pe un punct de pe perete deasupra capului adjunctului șefului Secției.

— Ei amplasează totul în subteran, unde-i imun la bombe, neafectat de telemetria sateliților sau de alte comenzi prin radio, urmă ea. Sala C are uși antiexplozie, aerul este controlat și filtrat, 1 700 de centrifuge zumzăie și uraniul îmbogățit curge prin țevi. Iar toate astea vor fi pe o podea din aluminiu, care aproape că este un organism viu, care se mișcă și se modifică imperceptibil, menținând cascada mereu perfect orizontală. Acolo se fabrică o armă nucleară. Se foi și-l privi pe Gable, apoi clipi scurt din ochi. Acolo se fabrică o armă nucleară.

Bărbatul miji ochii.

— Bine ai revenit, zise el. Cum a fost călătoria?

Bromley se holbă la el.

— Am priceput, interveni Forsyth, dar la ce v-ați gândit voi?

Westfall înghiți de data asta vreo două noduri.

— Încă mai discutăm, dar ne gândim să înlocuim unele dintre grinzile lor de aluminiu de sub podea cu altele, ale noastre. Am vrea s-o facem în fabrică, înainte ca totul să fie ambalat pentru expediție.

— Câte grinzi să înlocuiți? întrebă Nate, care începu să se gândească imediat la aspectele logistice ale intrării într-un depozit.

— Va trebui să calculăm, zise Westfall. Poate o sută din câteva mii. Pentru o podea ca asta, fiecare grindă este lungă de un metru și douăzeci și foarte ușoară.

— Și ce facem, întrebă Gable, le tăiem până la jumătate, iar grinzile noastre se îndoaie și distrug podeaua?

Westfall clătină din cap.

— Iranienii vor examina fiecare piesă, fiecare garnitură, fiecare senzor, cu raze X, spectroscoape, compararea greutăților… Nu, grinzile cu care le vom substitui trebuie să fie identice.

Expresia lui arăta că tăierea grinzilor era, cu toată sinceritatea, jenant de primitivă, cumva chiar ca Gable.

— Discuțiile cu voi seamănă cu interogarea unui uigur într-o iurtă, comentă Gable care chiar interogase un uigur într-o iurtă. Ne-ați putea spune despre grinzile înlocuitoare în următoarele 40 de minute?

Barnes mâzgălea pe o foaie de hârtie.

— Ne-am gândit să turnăm grinzile înlocuitoare dintr-un amalgam – asta înseamnă „amestec” – de aluminiu, scandiu și fosfor alb, care să aibă aceeași greutate cu grinzile produse în fabrică. Scandiul, ca să asigurăm aceeași densitate ca grinzile originale, iar fosforul alb, ca să declanșăm un incendiu.

— Fosfor alb? repetă încet Gable, care văzuse substanța utilizată în Laos.

Barnes continuă să mâzgălească.

— Da, are un punct de aprindere foarte scăzut – aproape 30 de grade Celsius – și în același timp degajează prin ardere 5 000 de grade. Privi în jurul mesei. Aluminiul arde la 4 500 de grade și va acționa drept combustibil după ce se va aprinde de la fosfor.

— O să fie necesar un fitil cam lung, comentă Gable.

— Scandiul va ridica punctul de aprindere al fosforului la niveluri mai sigure – în jur de 200 de grade – însă grinzile vor trebui aprinse fără comenzi din exterior, rosti Westfall. Fără declanșator de la distanță, fără software sau altceva.

— Bun, spuse Forsyth, așadar iranienii instalează podeaua după ce au inspectat-o. Cine îi va da foc?

— Undele S ale unui seism. Detonatorul lui Dumnezeu, spuse Barnes.

— Mai încearcă o dată, dar cu silabe mai scurte, îi ceru Gable.

Westfall surâse strâmb.

— Am citit și despre cutremure. Vibrațiile seismice sunt fie unde primare, P, fie unde secundare, S. În timpul unui cutremur, ambele sunt prezente, dar undele S sunt cele care zgâlțâie cu adevărat. Trase cu ochiul la Barnes, care desena linii sinusoidale. Seismografele care detectează activitatea seismică sunt în esență transductoare electrice. Undele S le vor face să emită scântei – producând electricitatea care-i o parte normală din podeaua flexibilă, reactivă – dar în cele o sută de grinzi ale noastre fabricate din amalgam, scânteile vor declanșa aprinderea fosforului alb. Iar după aceea tot aluminiul va deveni combustibilul care întreține arderea, inclusiv rotoarele și carcasele centrifugelor.

— Elementele de structură din oțel, cablajele, conductele, betonul, birourile, scaunele… și

oamenii – totul va deveni combustibil pentru foc, zise Barnes și lăsă pixul din mână.

— Sala C va deveni un cuptor a cărui temperatură va fi jumătate din cea a soarelui, adăugă încet Bromley.

Nimeni nu spuse nimic pentru un minut.

— Cum de v-a venit ideea asta? întrebă Forsyth.

Tehnicienii schimbară priviri.

— A fost practic ideea ei, răspunse Westfall uitându-se la Bromley.

— Rezultatul final este că interiorul sălii C va arăta ca un Jackson Pollock[8], spuse Nate.

— Care Jackson? întrebă Bromley.

— Ăla care se ocupă de bombele nucleare la Departamentul Energiei, zise Barnes.

— Pe ăla îl cheamă Johnson, nu Jackson, răspunse Bromley.

— E-n regulă, ajunge, zâmbi Forsyth.

— Eu propun să vă parașutăm pe voi trei la Natanz, zise Gable. Cred că Iranul se va preda în cel mult trei minute.

Analiștii părură încântați de complimentul venit din partea tipului ursuz de la operațiuni. Gable se uită la Nate.

— Înțelegi cât e de important? Programul nuclear al Iranului, da? Suficient uraniu îmbogățit pentru ca într-un an să construiască o bombă. Trebuie să afli de la țapul ăla de unde-și vor procura podeaua. Asta-i primordial.

Nate aprobă din cap.

Barnes luă acadeaua din buzunar, îi scoase ambalajul și mușcă. Gable privi peste masă spre el.

— Voi trei ați făcut o treabă bună. Dă-mi și mie o bucată.

•

Telegrama Acces Restricționat de la Cartierul General spre Stația Atena, scrisă de Simon Benjamin în stilul lui narativ caracteristic – un stil pe care un analist din Directoratul Informații îl descrisese odată ca „roman cu tușe victoriene” –

sosi la câteva zile după ce analiștii PROD reveniseră la Washington.

1. Felicitări Stației și ofițerului de caz Nash pentru primul debriefing important al savantului iranian Jamshidi. Informațiile despre uzina nucleară Natanz și planurile OEAI pentru accelerarea proiectului centrifugelor au fost înaintate factorilor superiori de decizie politică.

2. Grăbiți Stația să estimeze graficele iraniene de construcție și să raporteze orice achiziții internaționale de podele reactive la activități seismice. Sunt în curs de examinare oportunități pentru potențiale acțiuni sub acoperire, iar tehnologiile disponibile sunt trecute în revistă. Proiectul de acțiune sub acoperire a fost codificat BTVULCAN și este compartimentat în canale Acces Restricționat.

3. Cartierul General este încântat de recontactarea GTDIVA. Felicitați-o pe GTD pentru vigilența și inițiativa manifestate în recunoașterea potențialului operativ al BTVULCAN. Deși este imperativ ca DIVA să nu-și – repet: *să nu-și – pericliteze securitatea, rapoartele ei despre actorii de nivel înalt din guvernul Rusiei* (*GUR*), *despre planurile și intențiile lor vor fi de interes crucial.*

4. Se anticipează informații pentru care factorul timp este esențial, după ce DIVA capătă acces la decizii și acțiuni GUR, ceea ce va necesita coordonarea ei internă în Moscova. Întrucât DIVA va fi permanent prezentă în Europa săptămâna viitoare, șeful Diviziei

Contrainformații solicită întâlnirea peste două zile într-un loc sigur din Viena cu agenta și cu ofițerii de caz. Solicitați sprijinul Stației Viena.

•

La trei zile după ce se întorsese la Moscova de la Viena, Dominika se afla într-un Mercedes oficial, care gonea cu viteză aproape de cea maximă, pe autostrada Rublevo-Uspenskoe, pornind din vestul capitalei. Ziuganov stătea lângă ea pe bancheta plușată din spate, umplând interiorul cu un nor negru ca funinginea de ranchiună și fiere, care ar fi trebuit să iasă în fuioare pe geamurile mașinii ca și cum tapițeria ar fi luat foc.

Raportul preliminar al Dominikăi despre întâlnirea cu Jamshidi fusese primit cu entuziasm de savanții din Direcția X, care înaintaseră o sinteză Kremlinului, Ministerului Apărării și specialiștilor nucleari de la Rosatom. Întrucât nu exista nicio înregistrare a întâlnirii – toți agenții de teren cu experiență știau că o sursă nouă poate fi speriată de aparatura de înregistrare, ascunsă sau nu – Dominika trebuia să prezinte rezultatele personal. Grangurii de la Kremlin – miniștri, generali și birocrați – erau vrăjiți de spioana cu ochi albaștri. Impresia lăsată de ea fusese de-a dreptul senzațională.

Ziuganov clocotea, deoarece Dominika fusese chemată de câteva ori în cabinetul directorului, iar o dată fără el. După care sosise această convocare de la *sekretariatul* președintelui. „Slavă Domnului că l-a inclus și pe Ziuganov", și-a zis ea. Putea simți ranchiuna piticului mocnind ca o cărămidă fierbinte învelită în lână.

Condus de un țărănoi tânăr cu urechile roșii, în uniformă, automobilul intră pe Rubliovka prin localitatea Barviha, trecu pe lângă porțile din fier ale faimosului sanatoriu, ridică nori de praf pe un drum de țară de pe malul unui lac, depăși după

aceea vreo 20 de case de vacanță din lemn, care se întrezăreau printre copaci și încetini în cele din urmă la porțile Castelului Meyendorff, una dintre reședințele estivale ale președintelui.

Continuară apoi, mult mai încet, pe o alee pavată cu piatră roz, adumbrită de arbori, care ieșea din pădure și ocolea o grădină oficială cu o singură fântână. O burniță slabă întuneca turnulețele conice și sure ale castelului – mai degrabă un conac, se gândi Dominika – atunci când se opriră la o intrare din baza unui turn. În capul scării aștepta un majordom cu livrea albă. În fața castelului erau parcate cinci-șase mașini negre: Mercedesuri, BMW-uri, un Ferrari cu bot de rechin. Ziuganov coborî cu gesturi meticuloase și o invită în mod inutil „Haide!" când urcă treptele. Aura neagră îi pulsa de surescitare.

Piticul purta un costum maro, care nu-i cădea bine, întrucât fusese croit de parcă ar fi vrut să ascundă o cocoașă. Cămașa crem, cravata maro cu nod neglijent și pantofii maro completau aspectul de hârciog. Dominika mulțumi în gând cerului că ea nu purta nimic maro. Optase pentru un taior bleumarin și pantofi fără toc, ca un compromis fără riscuri. „Nu ni se va cere să jucăm crichet", își spuse ea. Ca de obicei, avea părut strâns în coc. Unica bijuterie era un ceas de mână subțire, cu brățară neagră, îngustă.

Parchetul pe care mergeau era vechi și scârțâia, coridorul, puternic luminat, dădea într-o mică sală pentru recepții opulentă, cu un covor Kashan spectaculos, candelabru de cristal, pereți lambrisați în lemn și scaune grele, cu brațe masive, curbate, tapisate în brocart verde-bogat stropit cu aur. „*Podleți*", se revoltă Dominika în gând, „ticăloși; moștenitorii Rusiei moderne continuă să-și decoreze palatele ca țarii". Aghiotantul care-i însoțise îi lăsă singuri, cu ușa spre hol deschisă. Se auzi zgomotul altei uși care se deschise în apropiere, apoi coridorul se umplu de murmur de

glasuri bărbătești și pași. Putin intră în cameră, urmat de un bărbat scund, în costum de mătase Tussar. Președintele purta obișnuitul lui costum negru, cămașă de un alb strălucitor și cravată verde-albăstruie.

— Colonel Ziuganov, căpitan Egorova, rosti el și le strânse mâna.

Aceeași aură albastră-înghețată, constantă, spectaculoasă. Nu-l prezentă pe celălalt bărbat, care avea gușă, nas coroiat, sprâncene negre și păr cărunt ondulat. Părea să aibă în jur de 60 de ani; costumul lui crem, perfect croit, reușea să ascundă un pântec ce părea remarcabil. Rămase tăcut într-o parte, cu mâinile la spate, cu o mantie galbenă subțire deasupra capului și umerilor. Prefăcătorie, avariție, *objorstvo*. Lăcomie.

— Ți-am citit raportul despre debriefingul iranianului, se adresă Putin Dominikăi. O primă întâlnire bună.

Dominika îl simți pe Ziuganov foindu-se îndărătul ei.

— Mulțumesc, domnule președinte, rosti ea. Îndrumările operative ale colonelului Ziuganov au fost decisive în extragerea informațiilor.

Nu-l privi pe Ziuganov.

— Sunt convins, spuse Putin uitându-se la Ziuganov. Vreau să continui operațiunea cu acest savant în privința podelei speciale pentru sala secretă a centrifugelor.

— Începând de azi este o prioritate, domnule președinte, zise Ziuganov făcând un pas înainte.

Dominika se întrebă care era motivul pentru care președintele se implica în chestiuni pur operative de culegere a informațiilor și, mai interesant, de ce discuta detalii de asemenea natură în fața unui străin. Era însă de neconceput să-l întrebe. Pe de altă parte, Ziuganov nu părea stingherit de prezența unui necunoscut.

— Direcția KR va determina ce fel de echipamente solicită iranienii, zise piticul, și cu

cine negociază.

— Bineînțeles. Vă pot spune că dorim să urmărim îndeaproape această activitate de achiziție, declară Putin. Dacă putem determina intențiile iranienilor, poate că va exista o oportunitate comercială pentru Rusia.

Ocevidno, evident. Dominika înțelese imediat. Putin intenționa să folosească informațiile culese de SVR pentru a-i asigura un contract gras unui prieten – o cotă frumoasă din tranzacție avea să fie transferată în unul dintre conturile străine considerabile ale președintelui. Haloul lui albastru era constant. Vinovăția nu-i stânjenea calculele.

— Vi-l prezint pe *gospodin* Govormarenko, urmă Putin și se răsuci pe jumătate spre bărbatul scund. Este asociat la Iskra-Energetika. Aș vrea, colonele, să-l ajuți să stabilească o serie de contacte cu reprezentanții OEAI.

Dominika recunoscu numele: fusese secretar de partid al Leningradului, un aliat al lui Putin, cu o avere actuală evaluată la 90 de miliarde de ruble. Costum parizian, pantofi londonezi și, fără doar și poate, chiloți pătați. Ceața galbenă plutea în jurul lui ca fumul de țigară într-o cameră închisă.

— Bineînțeles, domnule președinte, rosti Ziuganov și îl salută din cap pe Govormarenko. Putem stabili rapid legătura prin intermediul reprezentantului serviciului secret iranian la Moscova. Am o relație directă în VEVAK.

— Procedează cum dorești, îl expedie Putin, dar este esențial să acționezi prompt.

— Scuzați-mă, domnule președinte, zise Dominika. Bănuiesc că nu mai este timp ca *gospodin* Govormarenko să satisfacă cerințele iraniene pentru materiale sofisticate de construcție. Ei sunt foarte grăbiți.

— Mulțumesc, căpitane, rosti Ziuganov și făcu un pas înainte interpunându-se între ea și Putin. Sunt sigur că putem face evaluările acestea în Moscova.

— Și dacă nu mai este timp să-i satisfacem pe iranieni, spuse Govormarenko privind-o pe Dominika, ce ai sugera?

Glasul îi era răgușit și aspru, corodat de decenii de amestecul de alcooli din votca de proastă calitate. Ziuganov se încordă lângă ea – era răspunderea lui, cazul lui – și femeia simți fâlfâitul umed al aripilor lui negre de liliac.

Se uită scurt la omul mărunt care descoperise că lovirea vârfurilor degetelor de la picioarele unei femei cauza mai multă durere, al cărui chip strălucea acum unsuros cu graba nerăbdătoare a sicofantului, și își dădu seama că și el fusese implicat în asasinarea lui Korcinoi. Într-o clipită, Dominika decise să nu-i cruțe. Îl privi pe Putin cu un nod de gheață în gât, amintindu-și ce-i povestise bunica ei că obișnuiau să-și spună șerbii între ei: *Da pozabîl tebe skazat*, *jena tvoia pomerla vesnoi*, ah, am uitat să-ți spun, nevastă-ta a murit primăvara trecută. Nenorocirea te lovise deja – doar că nu știi încă.

Inspiră adânc.

— Eu spun doar că iranienii nu vor aștepta ca echipamentele să fie fabricate în Rusia, zise ea. Dacă pot afla locul de unde cumpără iranienii, atunci poate că Rusia ar putea achiziționa echipamentul străin în numele lor și apoi să-l transfere la Teheran.

Nu adăugă „cu un profit”. Ziuganov se agită din cauza insolenței ei. Putin îi văzu încordarea și, instinctiv, încercă să pună paie pe foc.

— Ce avantaj ar avea Iranul să cumpere echipament, să zicem german, din Rusia, în loc s-o facă direct?

Se întoarse către Ziuganov, dar Dominika o luă înaintea răspunsului nesigur al șefului ei.

— Domnule președinte, spuse ea nonșalant, achiziția poate fi ținută în secret, ceea ce-i va încânta pe iranieni. Echipamentul este redirecționat în mod discret, sancțiunile

internaționale și embargourile sunt ocolite – adică un element foarte atrăgător pentru iranieni, chiar dacă s-ar dubla costurile. Iar Rusia – dumneavoastră, domnule președinte – va câștiga influență în Iran și, prin extensie, în toată regiunea.

Dominika văzu haloul albastru al lui Putin rotindu-se ca o morișcă pentru copii făcută din raze de soare: țarul întregii Rusii, stăpânul de necontestat al *Turnirî Tenei*, Turnirul Umbrelor, Marele Joc.

— Vezi, Vasia, zise Putin întorcându-se către Govormarenko și dezvăluind, prin folosirea diminutivului, că prenumele bărbatului era Vasili. Forța și utilitatea serviciilor de informații sunt incontestabile. Serviciul nostru este fără egal. Se răsuci după aceea către cei doi spioni. Rămâne de văzut care dintre abordări ne va aduce rezultatele necesare: Ziuganov prin canalele oficiale, sau căpitanul Egorova prin mijloace clandestine.

O privi pe Dominika. Un colț al gurii i se arcui în sus și își plecă ușor capul – o apreciere de seamă din partea președintelui. Dominika îl auzi pe Ziuganov răsuflând apăsat pe nas.

În tot acel timp rămăseseră în picioare și acum Putin le făcu semn către fotoliile masive din jurul unei mese bogat împodobite. Un chelner aduse o frapieră din cristal cu patru pahare și o sticlă de votcă. Alături se afla un platou cu tartine de pâine prăjită, acoperite cu *tapenade*. Ochii lui Govormarenko se luminară și umplu repede paharele, după care toastă pentru succes. Votca o arse pe Dominika pe piept. Govormarenko băgă o tartină în gură și mestecă viguros. Dădu din cap spre Dominika, rânjind, făcându-i semn să încerce apetitivul, probabil pentru ca el să poată înfuleca mai mult. Mâncarea îi rămăsese între dinți. *Meșceanin vo dvorianstve*. Era un mujic stropit de noroi care devenise boiernaș. Ea se întinse, luă o tartină și gustă zacusca. Vinete, bogate și

savuroase, cu un strop de dulceață, un strop de condimente.

Se uită apoi la bărbații aceia de sub candelabrul de cristal din camera cu lambriuri de lemn. În momentul acesta, castelul era plin cu alți amici ai lui Putin, uzurpatorii patrimoniului Rusiei, adunați aici sub drapelul președintelui pentru a urzi scheme noi care să le umple buzunarele și pântecele, în vreme ce alimente perisabile – ouă, lapte și carne – abia dacă se găseau în afara Moscovei. Dominika văzuse ce posibilități existau în Vest.

O reuniune superbă: Govormarenko, deșertând votcă în ceața lui galbenă ca urina, Ziuganov, căruia îi plăcea să maltrateze femei, cu vălul negru pulsând, nescăpându-l din ochi pe președinte, ca un copoi care așteaptă un fluier, și președintele, lăsat pe spate în fotoliu, fără să bea, cu ochii pe jumătate închiși fixați asupra Dominikăi. Era albastru și glacial, ca votca abia atinsă din păhărelul din fața sa. Privirile lor se întâlniră și colțul gurii lui Putin se ridică din nou imperceptibil.

„El știe ce cred eu despre ei toți", își spuse Dominika. „El știe cum îl înnebunește pe Ziuganov, fluturându-i în față promisiunea recunoașterii; știe perfect ce face, asmuțindu-mă împotriva șefului meu". Instrumentele lui erau haosul, gelozia și trădarea.

Cortinele Kremlinului se despărțiră pentru o clipă: Dominika intui brusc că președintele blond și cu ochi albaștri, lăsat pe spate în fotoliul din fața ei era un animal de pradă – un șarpe care se încorda ca să-și injecteze veninul în ceva mic și îmblănit. Apoi sosi o a doua epifanie, care o acoperi pe prima: „Putin jinduiește". El vrea ce au alții. Iar pentru el delectarea supremă este *să ia* ceva de la cineva.

Racolarea ei ca agentă a CIA avea mai multe componente: opțiune personală, răzbunare,

ascunderea secretului înghețat în adâncul sufletului, respectul față de americani, dragostea pentru Nate… Se opri. „Dragoste pentru Nate”? Bănuia că așa era. Însă la acestea adăuga acum hotărârea reînnoită de a dejuca planurile acestor *vîrodki*, acestor degenerați, de a le băga bețe în roate. Se uită din nou la președinte. El continua s-o privească și Dominika simți un fior pe șira spinării. Oare Putin știa? Îi putea ghici secretul? Agenta CIA reactivată și infiltrată în SVR în noua Federație Rusă – nume de cod DIVA – își legănă inconștient piciorul pe sub masă și-l provocă în gând pe liderul Rusiei să reacționeze.

ZACUSCĂ DE VINETE

Coaceți vinetele la foc iute, până se înnegresc și se înmoaie. Scoateți miezul și tocați-l fin. În ulei de măsline, căliți ceapă tocată și ardei roșu tăiat cubulețe cu pastă de tomate, apoi adăugați oțet și zahăr și condimentați. Amestecați vinetele tocate, adăugați ulei de măsline, apoi reduceți focul și lăsați să scadă până când compoziția se îngroașă și devine translucidă. Răciți și serviți pe pâine prăjită unsă cu unt, presărând deasupra ceapă crudă tocată.

9.

În cursul carierei sale, Alexei Ziuganov nu obișnuise să ia masa cu oamenii lui de contact și nici nu era foarte familiarizat cu nuanțele operațiunilor comune cu serviciile secrete aliate ce colaborau cu SVR spre un țel comun. Acum însă simțea urgența misiunii care-l aștepta. Practic, președintele dăduse startul în cursa dintre el și Egorova pentru echipamentul iranian. El trebuia să-l pună în legătură cât mai repede pe grăsanul oligarh Govormarenko cu reprezentantul OEAI la Moscova, pentru a obține de la el cerințele tehnice și a pune la punct afacerea. Prânzul de azi era primul pas esențial.

Ziuganov clocotea. Învingătorul avea să câștige atenția și favoarea președintelui. Aici nu mai era vorba doar despre posibilitatea promovării sau poziție. El ar fi intrat în cercul apropiaților lui Putin; ar fi obținut influență și ar fi impus respect. Ziuganov era cuprins de paroxismul necesității. El trebuia să învingă. Și știa exact cum va proceda. Creierul lui viermănos zvâcnea când se gândea la îndrăzneala planului.

Se mai gândea și la faptul că Govormarenko ar fi fost un protector util. Dacă s-ar fi alăturat oligarhului, ar fi fost răsplătit. În vreme ce majoritatea oamenilor evaluează o persoană nou cunoscută pe criterii de personalitate, aspect fizic sau sexualitate, Ziuganov le clasifica în secret după altă scară. „În celulele de interogare, Govormarenko ar tremura de spaimă”, se gândi el, „cu o minimă suportabilitate a durerii și teama perverșilor față de soarta părților lor intime”. Rupse o bucată de pâine și începu să mestece.

Ziuganov stătea la o masă discretă din Damas, un restaurant mic de pe Maroseika Ulița, la trei intersecții de Piața Lubianka.

Salonul avea un decor desprins din Damasc, cu pereți albi, plafon casetat și scaune cu spătare rectangulare, cu inserții de sidef. Nu era aglomerat. Mintea lui Ziuganov se limpezi în timp ce-i privi pe șeful sucursalei din Moscova a VEVAK – Ministerul Informațiilor și Securității iranian[92] – Mehdi Naghdi traversând sala.

— *Salam*, pacea fie cu tine, spuse Naghdi într-o rusă aproape perfectă.

Lui Ziuganov i se părea neschimbat de când îl văzuse ultima dată: de statură medie, păr negru-sârmos tuns scurt, o umbră de barbă pe maxilare, sprâncene negre și groase deasupra ochilor pătrunzători. Purta un costum negru și cămașă albă, simplă, încheiată la gât. Naghdi părea întotdeauna pe punctul de a izbucni într-un acces de furie, cu ochii de bazalt mereu în căutare de insulte sau blasfemii. Ziuganov îl întâlnise doar de două ori până atunci, dar nu-i plăcea bărbatul acesta din sud, mereu gata să răbufnească.

— A trecut ceva timp de când te-am văzut, rosti el, temperându-și disprețul. Ești bine?

Naghdi îl privi impenetrabil, fără să clipească.

— Da, destul de bine, rosti după aceea.

„Nici că-i pasă”, se gândi Ziuganov. „Bine, cretinule”.

— Autoritatea supremă mi-a cerut să te contactez în vederea începerii unor discuții de mare importanță strategică atât pentru Rusia, cât și pentru Iran, îl informă Ziuganov. Problema are un caracter de urgență. Există, de asemenea, o latură comercială cu avantaje distincte pentru ambele noastre țări.

— Ascult cu mare atenție, zise Naghdi cu ochi sfredelitori.

„Ar fi nevoie de o săptămână întreagă să-l faci pe-ăsta să țipe”, își zise Ziuganov. „Ar fi cu adevărat o provocare. Aș începe cu curentul electric, să-i sting văpaia din ochii ăia furioși”.

Schiță rapid propunerea: Govormarenko, o întâlnire cu reprezentantul OEAI la Moscova, poate participarea unor oficiali din Teheran și experți ruși în energie nucleară de la Rosatom. Naghdi ascultă în tăcere, după care întrebă:

— Care ar fi scopul reunirii oficialităților noastre din domeniul energetic?

— Experții ar discuta despre achiziția de echipamente specializate, răspunse Ziuganov. Ar discuta despre metode prin care tehnologia supusă embargoului să ocolească sancțiunile, trecând prin Rusia spre Iran.

— În condiții avantajoase pentru stăpânii tăi, desigur, completă Naghdi.

„*Pios iob tvoiu mat*", se gândi Ziuganov, „mă-ta și-a tras-o cu un câine".

— Avantajele ar fi importante pentru ambele părți, rosti el cu glas obosit deja de natura indirectă a conversației.

Afacerile astea cu iranienii erau enervante.

— Îmi poți spune, *tovarișci*, zise Naghdi, cum se face că Federația Rusă și SVR au ajuns să creadă că Iranul intenționează să cumpere astfel de echipamente?

„Perfect", își spuse Ziuganov, era exact întrebarea pe care o aștepta. „E momentul să punem angrenajul în funcțiune".

Ziuganov își formulase planul după întâlnirea cu Putin și Govormarenko în Castelul Meyendorff din Barviha. N-avea să fie întrecut de competenta și glaciala Egorova; n-avea să îngăduie așa ceva. Egorova era foarte bună și isteață. Pentru ea, obținerea de informații de la Jamshidi avea să însemne un simplu debriefing suplimentar. El, pe de altă parte, trebuia să îndure tot acest vals interminabil și sfios cu șoimii ăștia bărboși care trebuiau aduși să danseze cu rușii lacomi și încăpățânați, toți având agende de lucru concurente. Timpul urma să fie de partea Egorovei.

Însă Egorova avea să sufere o piedică. Iar zoofilul ăsta din fața lui avea să fie fitilul bombei.

— Voi fi încântat să ți-o spun în interesul asistenței fraterne, rosti Ziuganov arătându-și dinții ascuțiți la vârfuri ca niște țăruși de cort.

Un chelner aduse un platou cu năut prăjit, aromatizat cu chimion și usturoi, și rămase în preajmă, așteptând alte comenzi. Ziuganov îi făcu semn să se îndepărteze, era un moment prea delicat ca să fie întrerupt.

— Noi știm că Iranul este în căutare de echipamente supuse embargoului, mai precis pentru programul vostru nuclear.

— De ce ați crede așa ceva? întrebă Naghdi.

„Un amator”, gândi Ziuganov. „Ce jocuri slabe! E momentul să ridicăm cortina”. Naghdi rămase neclintit.

— Cred că voi aveți o problemă. Avem indicații – surse care trebuie să rămână neidentificate pentru moment – că un serviciu secret inamic a compromis un membru de seamă al programului vostru nuclear. Ziuganov ridică brațele și zâmbi. Da, știu cum îți sună o asemenea afirmație, atât de neașteptată și fățișă, și cât de îngrijorător este să descoperi un trădător în mijlocul vostru. Toți avem din când în când asemenea probleme.

Ochii iranianului nu părăsiră nicio clipă fața lui Ziuganov.

— Asta-i tot ce-mi poți spune? întrebă el. Este o informație lipsită de valoare – mai mult chiar, inutilă.

Ziuganov zâmbi din nou.

— Îți înțeleg frustrarea, zise el, parcă reconsiderându-și poziția. Este ceva complet neoficial – rămâne între noi. Interceptările noastre au aflat că peste trei zile va avea loc o întâlnire între serviciul secret inamic și oficialul vostru.

— Altă informație lipsită de valoare, rosti Naghdi abia camuflându-și furia.

Acest *teeleh*, acest pitic rus voia să-l joace pe degete.

Ziuganov își coborî privirea spre propriile mâini, ca și cum ar fi reflectat dacă să încalce sau nu regulile și să-i transmită un secret. Ridică apoi ochii. Ajunsese la o decizie.

— Rămâne strict între noi – ne-am înțeles? Amândoi știau că nu puteau exista confidențialități, niciodată, totuși Naghdi aprobă din cap, cu ochii scăpărând. După care putem trece la stabilirea întâlnirii între oficialii noștri?

Naghdi aprobă din nou. Buzele îi tremurau și Ziuganov se gândi să-l mai perpelească nițel, apoi hotărî să n-o facă.

— Ar fi bine să fiți atenți la Viena. Se pare că unul dintre stimații voștri savanți nucleari de acolo s-a abătut de la calea cea dreaptă. Serviciul secret inamic este foarte priceput în compromiterea unor oameni altfel perfect onorabili. Înțelegi ce vreau să spun.

— Sioniștii, scuipă Naghdi.

Ziuganov nu comentă nimic, ci lăsă cuvântul să plutească în aer. Dacă iranienii erau îngroziți și obsedați de Israel, era strict treaba lor.

— Aș sugera să vă începeți discret operațiunea de contrainformații, îl sfătui Ziuganov. De obicei inamicii se pricep foarte bine să detecteze problemele de securitate și pericolele.

Pentru o clipă, visă cu ochii deschiși la un clește cu clichet care să zdrobească arătătorul lui Naghdi la articulația celei de-a doua falange.

— Nu trebuie să-ți faci griji despre meseria noastră, răspunse Naghdi.

Se părea că dorea să plece fără să mănânce.

— Bineînțeles, încuviință Ziuganov, voi vă cunoașteți cel mai bine propriile metode.

Iranianul își împinse scaunul, îndepărtându-se de masă, îl salută din cap și părăsi restaurantul.

Ziuganov se lăsă pe spate în propriul lui scaun. Naghdi avea să urmeze pista pe care i-o sugerase,

ca un fanatic ce era. Adăugase detaliul cu interceptările pentru ca VEVAK să nu bănuiască o participare activă din partea SVR. Predilecția iranienilor de a presupune automat implicarea Mossadului avea să deruteze și mai mult. Într-un final, Egorova urma să-l aștepte zadarnic pe Jamshidi în casa aceea conspirativă – savantul avea să fie la bordul unui avion spre Teheran cu mult înainte de întâlnire, cazul avea să fie distrus și fluxul de informații secat. Avea să fie o scenă minunată: Dominika în fața președintelui, explicând că agentul ei nu mai apăruse și operațiunea eșuase. Din acel moment, câmpul operativ avea să fie liber și putea să acționeze.

•

Nate și Dominika se întoarseră în Viena în aceeași zi. După lăsarea serii, Nate se furișă în apartamentul femeii pentru a trece în revistă planurile și a organiza cerințele de spionaj pentru debriefingul din seara următoare. Stăteau unul lângă altul pe sofaua din micul living, cu hârtii întinse în fața lor pe măsuța de cafea. Nate citea noile cerințe ale Direcției X primite de la Centru și le copia în TALON. Dominika stătea rezemată de spătarul sofalei și-l privea lucrând. Chipul lui era concentrat.

— Bănuiesc că de data asta ai propria ta agendă de la Langley, rosti ea.

Nate ridică ochii și încuviință scurt din cap. Un moment delicat; strict vorbind, DIVA n-ar fi trebuit să aibă acces la cerințele spionajului american. *Ea* era *agenta* care asigura informații. Fluxul informațiilor era unidirecțional. Nate șovăi, apoi apăsă cu degetul pe ecran și întoarse TALON-ul puțin, pentru ca femeia să poată citi. Nu intenționa să pericliteze operațiunea asta doar pentru a-i ascunde întrebările sosite de la PROD. Agentă sau nu, era parteneră în apropiata operațiune cu steag fals. Singura informație pe care ea n-avea s-o vadă, în niciun fel de circumstanțe, era acțiunea sub

acoperire pentru modificarea podelei seismice destinate Iranului.

„În plus”, gândi Nate, „ce ar putea ea să facă – să se întoarcă la Moscova și să spună c-a obținut cerințele spionajului american? De la cine? o să-ntrebe Centrul”.

Dominika se aplecă puțin ca să citească.

— Mulțumesc că-mi arăți cerințele de la Langley, rosti ea încet, fără să-l privească. Știu că-i împotriva regulamentului. Știu că a fost nevoie de o mare tărie morală, fiind ofițerul meu de caz. Sunt conștientă că riști totul făcând asta. Chiar dacă înseamnă sfârșitul carierei tale, va fi util pentru mine când voi vorbi cu iranianul. Îl privi cu coada ochiului. Poți avea încredere în mine, *dușka*, nu voi spune nimănui.

— Am încredere în tine, zise Nate.

Sesiză, printre notele ei de sarcasm, că femeia era într-o dispoziție proastă.

— Ai încredere completă? întrebă Dominika.

Continuau să stea apropiați pe sofa. Strălucirea purpurie a lui Nate îi cuprindea pe amândoi.

— Am încredere completă în tine, zise el, chiar și când te-apucă turbarea.

— Cum adică? îl privi Dominika pe sub gene.

— *Vspîșka gneva*, răspunse Nate. Pierderea totală a controlului.

— Vrei să vezi ce-nseamnă să m-apuce cu adevărat turbarea? întrebă ea.

Îi plăcea ideea asta. Își imagină cum ar fi simulat amândoi o luptă corp la corp, încleștându-se, rostogolindu-se pe podea, cu fusta ei ridicată mult pe șolduri, cu gurile strivite laolaltă, o capitulare rapidă și delicioasă. „Oprește-te”, își spuse.

— Ah, da, suspină Nate, familiara și inevitabila pierdere a rațiunii. Mai devreme sau mai târziu, apare bine-documentatul *besnovatîi*, demoniacul.

Îi privi gura, cu un aer foarte serios. Femeia încerca să nu râdă.

Stăteau unul lângă altul, respirând pe nări, cu palmele umede, pulsurile crescute, Dominika îi privea haloul și Nate îi privea albastrul ochilor, dar erau diferiți acum – amândoi se cunoșteau atât pe sine, cât și pe celălalt. Calm! Aveau de lucru mâine, poate chiar și în ziua următoare, după care Dominika avea să se întoarcă la Moscova pentru a-și relua spionajul, iar Nate avea să revină la Stația din Atena pentru a-și continua bătălia personală împotriva Centrului, pentru a continua coordonarea lui LYRIC. Și avea s-o vadă pe DIVA o dată pe an, poate de două ori, iar Stația din Moscova avea să preia responsabilitatea coordonării ei directe. Nate se întoarse și începu să închidă TALON-ul. Dominika își îndreptă spatele.

— Stai, zise ea. Am uitat să menționez ceva. Este important. O să vrei să introduci în notițele tale. Arătă din bărbie spre TALON. Voi nu sunteți singurii interesați de cumpărarea de către iranieni a unor echipamente sofisticate. Îi povesti lui Nate despre Putin, Govormarenko și Ziuganov. Ăștia vor să-și bage ghearele în afacere. *Svini* se gândesc numai la conturile lor bancare.

„Să fiu al naibii!” își zise Nate. „La PROD și Cartierul General va curge cu scenarii”. De exemplu, rușii, care n-au habar, cumpără echipamente modificate de PROD și le vând Iranului la un preț exorbitant pentru a ocoli embargourile internaționale. La 12 luni de la livrarea făcută de Moscova, podeaua seismică – cadoul scump oferit mullahilor de președintele Putin – se autoaprinde și cele 1 700 de centrifuge din sala C se transformă în zgură radioactivă pentru următorii 25 000 de ani. Teheranul va cere răspunsuri Moscovei, Putin va fi umilit, iar Ziuganov aruncat lupilor în Siberia. „Să fiu al naibii!” Dominika îi citi gândurile.

— Ziuganov lucrează cu Govormarenko, spuse ea, pentru a propune afacerea celor de la OEAI. Pentru a se înțelege cu iranienii, ei vor avea nevoie

de mai mult timp decât ne va trebui nouă să stoarcem informațiile de la idiotul ăla.

„Și exact asta-i problema”, gândi Nate. „PROD va avea nevoie de timp ca să înlocuiască aceste componente. Dacă Dominika va transmite peste două zile informațiile aflate de la Jamshidi, nu vom avea un avans suficient de mare ca să demarăm acțiunea sub acoperire”.

— Nu vom stoarce aceste informații de la Jamshidi, sau cel puțin tu nu le vei raporta Centrului, rosti el încet, privind-o în ochi.

N-ar fi putut realiza această triplă înșelătorie fără ca ea să cunoască motivul, fără ca ea să fie conștientă de acțiunea sub acoperire. Iar așa ceva era imposibil. Blasfemie! Interzis! O culpă care se pedepsea cu moartea. Nu mai avea timp să telegrafieze la Cartierul General, iar să le telefoneze lui Gable și Forsyth în Atena ar fi fost riscant din punctul de vedere al securității. În plus, Gable i-ar fi spus să ia singur o decizie, să acționeze, la naiba, și să riște consecințele. „Viața-i o scorpie”, îi spusese Gable cândva, „și Viața are o mulțime de surori”.

— Spune-mi, te rog, de ce anume, zise Dominika.

Tonul acela ca argintul viu care curge la deal. Ea aștepta să se înfurie, de data asta cu adevărat.

Iar Nate îi relată tot, depășind limitele, încălcând șase-șapte reguli. Dominika ascultă cu atenție și rămase tăcută. „Rahat! Tocmai i-am spus unei agente, un ofițer rus din SVR, despre o acțiune sub acoperire”. Se gândea deja la discuția cu Biroul de Securitate din Cartierul General.

— Accept, zise Dominika.

— Ce?

— Planul tău. Este *ghenialnîi*, ingenios. Gândește-te la supărarea Conducătorului Suprem și cât de stânjenit va fi Vladimir Vladimirovici. Și bietul Ziuganov… va simți gustul propriului său baston de cauciuc.

NĂUT PRĂJIT

Scurgeți năutul dintr-o conservă și uscați bine boabele cu un șervet de hârtie. Prăjiți-le în ulei încins (*atenție, pot stropi*!) *cu căței de usturoi întregi și frunze de salvie, până când năutul devine crocant și usturoiul se rumenește. Folosiți iar un șervet de hârtie pentru a absorbi excesul de grăsime, după aceea amestecați cu ardei cayenne și boia. Serviți la temperatura camerei*.

10.

Amurg. Nate și Dominika sosiră separat la întâlnirea cu Jamshidi. Veniră din direcții diferite, verificând permanent dacă erau urmăriți, folosindu-se de umbrele care se lungeau pe stradă pentru contrast și pentru a depista pietonii ce reapăreau și vehiculele ce nu-și găseau rostul în peisaj. Nate trebui să zăbovească în capătul opus al străzii Langobardenstrasse ca s-o aștepte pe Dominika – ea trebui să adauge o buclă suplimentară la traseul de detectare a filajului pentru a verifica o „posibilă" urmărire și de aceea mai avu nevoie de încă o jumătate de oră. Nate o privi apropiindu-se de la jumătatea străzii, cu TALON-ul într-o gentuță pe care o purta pe un umăr.

Îi cunoștea pasul elegant, șchiopătatul aproape insesizabil, ținuta verticală a capului, felul cum își strângea părut în coc. Femeia nu privea în jur, dar el știa prea bine că ochii aceia albaștri nu scăpau aproape nimic din ce se întâmpla pe stradă. Nate era îmbrăcat la fel ca înainte – neutru și greu de definit – însă ea purta o fustă neagră plisată din lână, cu sacou din tweed și centură peste bluza neagră. Avea cizmulițe din piele întoarsă, negre, fără toc, înalte până la gleznă, deloc stilul ei obișnuit. Bărbatul îi privi cizmulițele când se apropie.

— Ce-i? întrebă Dominika, observându-i căutătura.

— Nimic, spuse Nate.

— Te uiți la cizmulițele mele.

Poate că era o spioană, o cârtiță, o clarvăzătoare dotată cu calități sinestezice, dar cu siguranță îi plăceau pantofii.

— Sunt drăguțe, spuse Nate.

— Cum adică „drăguțe"? întrebă Dominika. Ce nu-ți place la ele?

— Sunt foarte stilate.

Era pur și simplu suprarealist: doi spioni care se îndreptau către un debriefing clandestin cu un agent inamic, în care aveau să utilizeze constrângerea pentru a-l chestiona, iar ei stăteau pe trotuar și discutau despre pantofi.

— Ah, dar văd că ești un adevărat expert, zise Dominika. Trebuie să știi că sunt ultima modă. Și au fost modificate de Direcția T.

— Receptează transmisiile TV?

— *Nevejda*, ignorantule. Au vârfurile din oțel. Pentru autoapărare. Să-ți trag un șut, ca să vezi cum stă treaba?

— Uite ce-i, sunt foarte drăguțe. Și tu arăți foarte drăguț. Ești sigură că nu ai fost urmărită?

Dominika plecă ochii spre cizmulițe, după care se uită la Nate și aprobă din cap. El își privi ceasul.

— Suntem în întârziere, haide. Băiatul nostru poate să fi sosit deja.

Dominika porni alături de el.

— E-n regulă. Udranka îl poate destinde înainte de sosirea noastră.

Intrară în blocul de apartamente și urcară în tăcere scara în spirală, ambii pășind cu grijă, de la călcâi spre vârf pe toată talpa, pentru a trece silențios pe lângă ușile altor apartamente. Etajul unu, etajul doi. Pe casa scării, se aprinseseră becuri mici în aplice murale, care proiectau umbre pe pereții placați în marmură.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că nu-ți plac cizmulițele astea, șopti Dominika întorcându-se pe jumătate spre Nate, pe când urcau ultimul palier.

Băgă apoi cheia în broască și intrară împreună în apartament: lămpile erau deja aprinse și dinspre dormitor se auzea muzică în surdină. Amândoi abordaseră fețe operative, dar renunțară la ele când văzură muștele de pe pereți – o sumedenie de muște, peretele era practic negru de atâtea muște – și balta de sânge care se lățea dinspre bucătărie.

Dominika îl prinse de braț pe Nate, se apropiară de ușa bucătăriei și priviră înăuntru. Jamshidi zăcea pe spate, pe jumătate întins sub masă, iar capul, rezemat vertical de perete, era stropit de sânge pe o suprafață întinsă. Chipul iranianului arăta teribil: nu mai avea jumătate de țeastă, care era o cavitate tivită cu păr însângerat. Cealaltă parte a feței era intactă, dar ochiul care-i rămăsese era plin cu sânge, într-o hemoragie oculară. Din gură i se prelingea sânge pe bărbie, îmbibându-i barbișonul și piepții cămășii. Iranianul zăcea într-o băltoacă de sânge negru, pe lângă care se strânseseră zeci de muște, bete de cât se îmbuibaseră.

Nate se aplecă peste Jamshidi. Nu se punea problema să-i mai caute pulsul. Îi deschise sacoul și-i pipăi buzunarele. Clătină din cap spre Dominika: nimic.

— Arme, șopti el și femeia deschise silențios un sertar din bucătărie și luă dinăuntru două cuțite pentru carne cu mânere subțiri și lame serate.

Înfipse unul în centura sacoului ei – ca un pirat cu ochi albaștri, gândi Nate – și i-l întinse pe celălalt. Nate se îndreptă și Dominika îl atinse pe braț, apoi arătă spre aragaz. De sub el se întrezărea colțul unui obiect din plastic. Dominika păși peste sânge și-l trase afară. Era geanta laptopului lui Jamshidi. Oare îl împinsese acolo când fusese împușcat? Cei doi schimbară priviri. Laptopul se afla înăuntru. Oare iranianul adusese ceea ce-i ceruseră? Datele despre cascada din sala C? Planurile de procurare a podelei seismice? Acum n-aveau timp de verificat. Dominika trecu repede cureaua genții peste gât și peste piept.

În apartament se auzea în surdină muzică; niciun alt sunet. Dominika arătă din cap spre living și dormitorul de după el.

— Udranka, murmură ea, cu ochii lărgiți, temându-se de tot ce putea fi mai rău.

Nate îi făcu semn cu ambele palme spre podea – păși încet – apoi traversară încet livingul și

priviră după colț, în dormitorul neverosimil de roz. Încremeniră șocați. Dominika își duse o palmă la gură.

Songs for Swingin' Lovers! susura dintr-un player aflat în colțul camerei. Un ventilator electric mic, evident roz, oscila într-o parte și-n alta, mișcând franjurile roz ale celor două abajururi ce aruncau o lumină la fel de roz pe pat și peste corpul gol al Udrankăi. Sârboaica zăcea pe spate, cu jumătatea superioară a corpului atârnând cu capul în jos, brațele pe podea și ochii căscați spre peretele îndepărtat. Curba grațioasă a gâtului îi era întreruptă de un șnur înnodat – Dominika recunoscu cordonul chimonoului acela roz ridicol – strâns cu forță peste venele ieșite în relief, care-i învinețise fața și-i albise cicatricea. Gura îi era foarte puțin întredeschisă și dinții ei remarcabili se vedeau parțial. Când curentul de aer al ventilatorului ajungea la ea, cârlionți răzleți din părul ei ca boiaua se legănau ușor. Sânii și abdomenul îi erau acoperite de dungi roșii ce se intersectau; păreau arsuri, apoi Nate zări pe covoraș un umeraș din sârmă, care fusese depliat și transformat într-o biciușcă.

Răsuflarea Dominikăi se opri brusc când văzu fundul unei sticle de vin ce ieșea dintre picioarele larg desfăcute ale Udrankăi. Se aplecă și o trase afară. Cu buzele strânse și albe, azvârli sticla în colțul îndepărtat al dormitorului, unde ricoșă din perete, căzu pe covor și se roti. Slăbi cordonul din jurul gâtului sârboaicei, îndepărtă o șuviță de pe fruntea ei împestrițată, însă mâinile îi tremurau și nodul era strâns. Ridică una dintre încheieturile Vrabiei.

— Neit, șopti ea, ajută-mă s-o pun pe pat.

„Nu-i bine deloc", gândi bărbatul. „Suntem într-o zonă roșie". Îl împușcaseră pe Jamshidi, apoi intraseră în dormitor, o torturaseră pe Udranka, o violaseră cu sticla, după care o ținuseră cu forța peste marginea patului și o strangulaseră. Ruși?

Nu. Iranieni? Cine alții? Cât timp o torturaseră pe ea și pe Jamshidi? Ce întrebări puseseră și ce răspunsuri căpătaseră?

— Neit, șuieră Dominika, ajută-mă!

„Cel mai important este unde naiba sunt ei acum?" se gândi Nate. „Oare tocmai au plecat? Știu că lipsește laptopul? Știu că mai sunt implicați doi agenți de informații? Sau doar s-au retras și așteaptă runda a doua?"

— Neit! strigă Dominika. Ridic-o!

Nate prinse o încheietură rece și împreună o ridicară pe Udranka pe pat. Capul sârboaicei se înclină moale spre Dominika, de parcă ar fi întrebat-o ce va urma, iar degetele tremurătoare ale Dominikăi traseră de nodul din jurul gâtului. Desfăcu cordonul chimonoului și acoperi trupul cu o pătură. Unghiile roșii de la picioarele Udrankăi și vârful ciufului ei de păr magenta ieșeau pe la cele două extremități. Nate stătu în prag până ce Dominika ieși din dormitor, cu ochii înroșiți. O ținu în loc pentru o secundă, cu urechea întoarsă către ușă și casa scării. Nu știa de cât timp dispuneau. Își puse mâinile pe umerii ei.

— Ascultă-mă, îi zise. Trebuie s-o ștergem de-aici.

Dominika îl privi absentă.

— Eu zic să-i așteptăm, spuse ea.

Glasul îi era neregulat și grunțuros ca un piston crăpat.

— Să-i așteptăm cu niște cuțite de bucătărie? întrebă Nate, știind că femeia vorbea serios.

— Se vor întoarce pentru asta, răspunse ea și atinse cureaua laptopului lui Jamshidi.

— Și-i vom lăsa să-l ia, zise Nate. Copiem tot ce-i pe hard disk și lăsăm laptopul unde l-am găsit. Iranienii trebuie să creadă că nimeni nu le-a văzut planurile. Noi avem nevoie de timp pentru operațiunea sub acoperire. Tu trebuie să te întorci cu mâinile goale. Trebuie să-l lași pe Ziuganov să câștige runda asta.

— Ziuganov…, repetă Dominika. Asta a fost mâna lui. El a ucis-o pe Udranka.

Cercetă chipul lui Nate, cântărindu-i dispoziția pentru răzbunare. Haloul lui purpuriu pulsa, dar nu după sânge, femeia o știa. El calcula, agitat.

— Dă-mi laptopul, rosti Nate.

Îl așeză pe măsuța pentru cafea, îl deschise și orientă cititorul infraroșu al TALON-ului spre portul USB pentru control la distanță de pe laptopul lui Jamshidi. După 14 secunde, un led clipi pe TALON. Nate puse laptopul înapoi în geantă, se duse în bucătărie, păși peste balta de sânge și-l vârî sub aragaz, atent să nu lase urme. Mușteleerau peste tot; le scutură de pe mâneca lui ca pe o zăpadă neagră-albăstruie sclipitoare. Când ieși, Dominika stătea în pragul dormitorului și privea corpul Udrankăi. Nate o prinse de umeri și o întoarse cu fața la el.

— Acum trebuie să plecăm, îi spuse. Ai nevoie să iei ceva de aici?

Ea clătină din cap.

— O să ieșim împreună, continuă Nate. Dacă totul ni se pare în regulă după o oră, ne putem despărți. Însă numai dacă nu suntem urmăriți. Nu luăm taxiul, nu luăm tramvaiul, ci mergem doar pe jos pentru a ne asigura. Ai înțeles?

Femeia încuviință din nou.

Nate o scutură ușor de umeri.

— Domi, concentrează-te! Am nevoie de tine când vom ieși. Nu știu cu ce ne confruntăm.

Dominika închise ochii și inspiră adânc.

— Nu suntem pe malul bun, spuse ea. Aici e Donaustadt; zona asta e parțial rezidențială – case, blocuri, străduțe – și parțial cu antrepozite industriale.

— Nu traversăm Dunărea până nu știm că nu suntem urmăriți, zise Nate. Nu ne putem întoarce la apartamentul tău dacă n-am scăpat de căpușe. Iar dacă iranienii află cine ești și că la debriefing

au participat două persoane, nu te mai poți întoarce la Moscova.

Dominika privi din nou spre dormitor.

— Există un pod cu pasarelă, spuse ea pe un ton absent. Însă lângă Dunăre sunt… cum le spuneți voi, *balota*?

— Smârcuri? Asta e – va trebui să trecem prin ele.

— Voiam s-o scot de-aici după operațiunea asta, zise Dominika.

Mâna care îndepărtase șuvița de păr de pe frunte îi tremura.

— Ascultă, rosti Nate ignorându-i comentariul, este posibil să fie o echipă întreagă. Vor dori să ne identifice.

— Ea nu le-a spus nimic, vorbi Dominika. Era prea puternică. Își aminti rachiul și lacrimile. I-ar fi dat naibii.

— În cel mai rău caz, spuse Nate, este posibil să nu le pese unde mergem. Poate că nu doresc decât să termine ce au început aici.

Dominika se răsuci și reveni în dormitor. Ridică un colț al păturii și se uită la chipul Udrankăi, apoi coborî pătura.

— Domi, trebuie să-i dăm drumul, o zori el.

Ea se întoarse spre Nate, care întredeschise ușa și trase cu ochiul pe hol. Dominika închise ușa.

— Înainte de a pleca…, șopti ea, apoi îl cuprinse cu brațele după ceafă și-l sărută.

Gura i se strâmbă și-și îngropă fața în umărul lui Nate. După un minut, înălță capul și-și șterse obrajii uzi.

— Dacă se apropie destul de mult, vor plăti.

Nate o îmbrățișă din nou.

— Ascultă-mă. Avem un obiectiv: să ieșim întregi de aici fără să fim filați.

— Două obiective, zise ea.

Bărbatul se întunecă la față și haloul îi străluci. O lipi cu spatele de ușă și-i fixă brațele de-o parte și de cealaltă a corpului. Dominika nu-l mai

văzuse niciodată așa. Glasul îi era stăpânit, dar nu era glasul lui.

— O să ți-o spun o singură dată, rosti el. Încetează să te mai comporți ca o rusoaică și comportă-te ca o profesionistă. Poate că vom supraviețui nopții ăsteia.

— Cum adică să-ncetez să mă mai comport ca o rus…

— *Zatknis*, murmură Nate. Taci naibii.

Dominika îi văzu ochii; nu mai era nevoie să citească culorile. Își înfrână furia și încuviință, dându-și seama că-l iubea chiar mai mult ca înainte.

•

Parcă pentru a le anunța plecarea, ușa blocului scârțâi când o deschiseră. Amândoi folosiră căutături scurte, de câte o secundă, pentru a verifica ambele sensuri ale străzii. „Sunteți acolo, ticăloșilor? Noi ieșim”. După aceea cotiră imediat la dreapta și merseră pe trotuar. Nate își ținu mâna pe brațul Dominikăi și o împiedică să pășească prea repede. Nimic nu declanșează mai rapid instinctul de urmărire în haită al unei echipe de filaj decât un mers rapid sau o alergare. Mergi lent, cu pas egal și ferm.

În aer se simțea răcoare – sau oare tremurau ei? – iar cerul nopții era acoperit de nori pe care strălucirea blândă a luminilor Vienei îi decolora, conferindu-le culoarea cretei. Era relativ devreme, străzile nu erau tocmai pustii; un automobil trecu și câțiva ultimi pietoni se grăbeau spre casă. Luminile de la ferestrele apartamentelor proiectau umbre ca din tuș între mașinile parcate una lângă alta de-a lungul ambelor trotuare. Dominika îl strânse pe Nate de mână și indică discret din bărbie către un bărbat care mergea la scurtă distanță în fața lor, pe partea opusă a străzii. Nu se declanșă nicio sonerie de alarmă – în felul cum mergea, în ținuta umerilor – și Nate clătină ușor din cap. „Un civil, ignoră-l”. Continuară să meargă

în linie dreaptă, la adăpostul mașinilor parcate și al blocurilor de apartamente pentru clasa mijlocie. Nate dorea să meargă pe o linie dreaptă și lungă – deocamdată fără coturi, fără schimbări de direcție de o sută optzeci de grade – pentru a-i fixa pe urmăritori și a se distanța de ei.

Gândurile îi alergau fără oprire. Dacă fuseseră iranienii – și ei trebuie să fi fost – atunci era o echipă de filaj specială, poate din Forța Quds[10], ori din Unitatea 400, care executa propria variantă de *mokroe delo*, treburi umede, pentru mullahi. Nu aveau să încerce nimic până nu verificau cine erau Nate și Dominika, iar acela ar fi însemnat sfârșitul carierei DIVEI ca agent CIA infiltrat în SVR.

Își privi ceasul. Aproape ora 23:00. Strada devenea tot mai tăcută și numărul ferestrelor luminate din blocuri se reducea întruna.

Nate înainta, atent la orice zgomote de pași pe trotuar în urma lor, la fâșâitul slab al unor roți după colțul următor, la aprinderea indiscretă a unui chibrit în fața lor. Nimic. O vedea pe Dominika, verificând în stânga și în dreapta, priviri rapide executate fără a întoarce capul sau umerii. Îi prinse căutătura; părea neliniștită. Nate era îngrijorat. Mergeau de 50 de minute și nu văzuseră ceea ce profesioniștii de top numeau „anomalii” – nici măcar o singură eroare de comportament, nicio mașină surprinsă nelalocul ei, niciun grup de trei-patru indivizi fumând la un colț de stradă care să se separe apoi brusc și grăbiți, ca și cum ar fi fost niște străini. Îngrijorarea provenea însă din faptul că Nate și Dominika știau foarte bine ce simțeau amândoi: exista supraveghere. Și doi oameni morți în apartamentul acela ca o acadea, cu sânge și muște și franjuri legănându-se încet în curentul de aer. Și secretele nucleare ale Iranului în tableta pe care Nate o purta după gât. Și rujul-armă de unică folosință al Dominikăi, eficient doar până la doi metri, inventat în 1951 din ordinul lui Stalin pentru

asasinarea unui trădător est-german în Berlin. Și două cuțite ieftine de bucătărie.

Se apropiară de un colț – Langobardenstrasse cu Hardeggasse – și umbra unui bărbat ieși din firida unei intrări și merse în fața lor, păstrând distanța de o jumătate de stradă. La următorul colț, coti pe o stradă transversală și dispăru. O femeie cu haină lungă și eșarfă pe cap trecu grăbită pe lângă ei pe trotuarul de vizavi, iar Dominika șopti fără să-și miște buzele că femeia nu avea nici poșetă, nici geantă, nici vreo sacoșă. „Poate că ne-am distanțat nițel”, gândi Nate, „și au trebuit să se mai apropie”.

Aleseră o străduță îngustă – Kliviengasse – care se sfârșea printr-un șir de trepte ce duceau la o potecă prin spatele unor curți. Nate o opri pe Dominika, strângând-o de braț, și rămaseră în umbră, ascultând. Nimic. Erau încordați, obosiți din cauza stresului. Vântul nopții se întețise ușor și de pe veranda din spate a unei case se auziră clopoței de vânt, un câine lătra și o portiță din lemn se legăna împinsă de briză, zăngănind ori de câte ori lovea cu limba zăvorului în broască. Nate o privi pe Dominika și ea strânse din umeri. „Nu știu”. Se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

— E timpul să devenim provocatori.

Să iuțească pasul, să complice traseul, să-i oblige să aleagă între a rămâne în urmă, a păstra discreția și a pierde contactul vizual, ori a se apropia și a-și face cunoscută prezența.

— Cât de provocatori? întrebă ea.

Era o nebunie să flirteze acolo, cu o dihanie amorfă și întunecată care-i urmărea, însă încordarea o stresa. Haloul bărbatului străluci, nu de furie, observă ea, și Nate o prinse de mână și o trase. Cotiră spre sud pe Augentrostegasse, se opriră pentru 30 de secunde, apoi alergară spre vest pe Orchisgasse, se ghemuiră pentru două minute în spatele unui gard, alergară din nou spre sud pe Strohblumengasse, străduțe înguste cu

clădiri mai mici și cu mai multe loturi de grădini. La o cotitură, văzură silueta unei femei sub un arbore. *Cum*? Noaptea era foarte tăcută, iar Nate și Dominika trecură pe lângă o tabără pentru înot, dezafectată, cu o căsuță din bușteni și umbrele pliate – plaja de la Strand Stadlau era un petic de iarbă mizerabil pe canalul Dunării, însă becul gol de deasupra căsuței proiectă umbra unui bărbat care stătea perfect nemișcat, doar vârfurile pantofilor săi zărindu-se de după colț. „Iisuse Hristoase", gândi Nate, „timp de două ore am parcurs un traseu pietonal agresiv, cu scări, cotiri și schimbări de direcție, iar tipul ăsta e aici *înaintea* noastră".

Era tot mai rece. Puteau simți izurile Dunării, noroiului și păcurii în smârcurile din față. Merseră spre sud pe Kanalstrasse, apoi alergară spre vest pe Múhlwasserstrasse, îndreptându-se către luminile verzi și roșii ale unui semafor feroviar aflat la vreo 800 de metri depărtare. „Ia să ocolească ei un triaj", își zise Nate, dar se simțea ușor nervos, ușor nerăbdător – nu-i panică decât atunci când începi să țipi – și grăbi și mai mult pasul, fiind atent la pași care alergau, sau la bâzâitul de bondar al unei motociclete, sau la pârâiturile întrerupte ale unui aparat de radio. Trecură peste o pereche de șine, apoi peste două perechi, apoi peste cinci, alunecând pe traverse negre, date cu păcură, simțind puternic mirosul de diesel. Coloane montante din triaj – conducte curbe ce ieșeau din balast – scoteau aburi și vapori, care erau suflați în lateral de vântul ce se întețea, iar ei alergară prin fuioarele cu iz acru și peste alte șine, spre un șir de antrepozite.

În jurul antrepozitelor era noroi apos în care zăceau bucăți ruginite de locomotive și boghiuri răsturnate, pe ale căror părți se vedeau roți din fier fisurat; zăriră gura întunecată a ușii deschise a unui antrepozit, porniră în fugă în sus pe rampa aceea și intrară, apoi se așezară pe podeaua umedă de

ciment, rezemați cu spinările de o ladă din lemn așchiat, și-și odihniră picioarele care îi dureau. Lui Nate îi era sete și-și reproșă că nu se gândise să aducă apă. Printr-o gaură din acoperiș, apa de ploaie picura într-o băltoacă mare de pe podea, în ritmul unui metronom.

— Câți sunt? întrebă Dominika, lăsându-și capul pe spate, pentru a se destinde.

Cizmulițele ei de designer erau înnoroiate și zgâriate.

— Nu știu, răspunse el. Mai mult de o duzină. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Cum o să traversăm râul? zise Dominika.

Nate o privi și se gândi nebunește să încerce să fugă spre poarta ambasadei americane. Nu. Imposibil. Ar fi demascat-o pe Dominika și ar fi însemnat sfârșitul cazului DIVA. Cel puțin însă ar fi scăpat cu viață. „Nu, Iisuse!” Deja îl putea auzi pe Gable urlând la el.

— Cândva Gable mi-a spus o chestie, zise bărbatul îndreptându-și spatele. Cum procedau iranienii în Beirut, ce i-au învățat și pe cei din Hezbollah.

Dominika era prea obosită pentru a întoarce capul spre el.

— Foloseau echipe de filaj pentru a dirija o țintă într-o „pâlnie” – o stradă, o alee sau o piațetă pustie –, unde puteau folosi luneta.

— „Luneta”? repetă Dominika, privindu-l acum.

— Un pușcaș, un lunetist aflat deja pe poziție.

— Crezi că suntem mânați de la spate? zise ea. Cum e posibil așa ceva?

— La fiecare cotitură pe care am făcut-o de când am ieșit din apartament, am întâlnit câte un urmăritor. Ne-au pus agenți în față, iar noi am reacționat, ocolindu-i și mergând în direcția opusă. Adică în direcția în care doreau ei de fapt să mergem.

— Și încotro crezi că ne-mping?

De afară se auzi zăngănit de metale. Dominika se sculă în picioare, privi către intrarea antrepozitului, după care îi făcu semn lui Nate, care o imită și se lipi de perete, parțial în spatele unei conducte electrice ruginite. Își ținură respirația. Era o noapte fără lună, totuși o umbră slabă precedă silueta care sui pe rampă și apoi se opri, cu mâinile în șolduri, ca să examineze interiorul scufundat în beznă al antrepozitului. Purta blugi negri și o jachetă greu de definit; silueta se întoarse direct spre Nate și Dominika, practic invizibili în umbră, și porni spre ei. Nate se întinse către femeie, pentru a-i semnala să nu se clintească, dar când silueta ajunse în dreptul lor, brațul Dominikăi țâșni și lovi cu dosul palmei rădăcina nasului necunoscutului, răsunând ca bufnetul înfundat al unui bătător care izbește o halcă de carne.

Un icnet de surprindere se transformă într-un horcăit gâlgâit, când silueta se împletici câțiva pași înapoi, apoi căzu greoi pe podea, ținându-se cu ambele mâini de nasul distrus, care se umplea cu sânge și se umfla. Dominika se ghemui lângă bărbatul care pufăia apăsat, își înfipse o mână în părul lui și-i întoarse capul pentru a-l privi direct în ochi. Sub sprâncenele dese și întunecate, ochii larg deschiși erau negri ca noaptea. Bărbia îi era acoperită de sânge, gura deschisă pentru a răsufla. Dominika se aplecă spre el.

— *Hvatit*, ajunge, zise Nate.

Dominika îl ignoră.

— O chema *Udranka*, răcni ea și scutură capul bărbatului, ținându-l de păr.

Bărbatul știa asta. O privi pe Dominika și murmură *Morder shooreto bebaran*, blestemat fie cel care-ți va spăla cadavrul, du-te în iad, apoi Dominika îl smuci violent de cap într-o parte, expunându-i beregata, și înfipse vârful cuțitului de bucătărie în adâncitura dintre gât și claviculă, ținându-i capul nemișcat. „Cam pe-acolo”, gândi

Nate, „artera carotidă, patru secunde”. Ochii bărbatului se căscară, picioarele îi zvâcniră și capul i se lăsă moale pe spate. Dominika își desprinse degetele din părul lui și-l lăsă să cadă înapoi pe podea, cu un bufnet.

După aceea se îndreptă și se uită la Nate.

— Să nu-mi zici nimic, rosti ea. Nu-mi pasă ce crezi.

Ochii necunoscutului priveau spre tavan.

— *Udranka*, zise Dominika și-l privi.

Se aplecă și-i trase fermoarul jachetei, o deschise și cotrobăi prin buzunare. Ridică un telefon pe care Nate îl luă, îl dezactivă și-l aruncă în beznă. Ei nu puteau vorbi sau înțelege farsi și nici nu aveau nevoie să poarte un aparat care era practic un transmițător pentru a-i urmări mai ușor. Dominika scoase apoi un pistolet dintr-un buzunar interior și i-l întinse lui Nate. Un Walther german, cu magazia complet încărcată; părea să aibă calibrul 9 mm, ceea ce Gable ar fi numit „armă de poșetă”, însă Nate îi verifică siguranța și-l băgă în buzunarul de la pantaloni. După aceea, regretând că întrerupea momentul acesta biblic, o prinse pe Dominika de umăr și o trase într-o parte înainte de a începe să reteze capul iranianului cu un cuțit de bucătărie pentru a-l lua trofeu. Ea îi împinse mâna cât colo și-l privi încruntată.

Se strecurară afară din antrepozit printr-o ușă spartă din spate, ieșiră în curtea îngrădită și se strecurară printre zeci de motoare stricate și aruncate acolo, în noroi, semănând cu niște zaruri uriașe mânjite cu ciocolată topită. Ultima clădire din șirul de antrepozite se afla în apropierea unei pădurici, iar ei trecură iute sub umbra arborilor, apoi se opriră și ascultară. Puteau auzi vuietul traficului de pe podul Praterbrücke care traversa Dunărea; de altfel, silueta podului uriaș se contura în spatele copacilor.

— Când îl vor găsi pe ăsta, zise Dominika, vor veni toți după noi.

Era pământie la chip, însă decisă. Nate privi cu atenție în noapte, străduindu-se să distingă vreo mișcare. Femeia întinse mâna și-l mângâie pe obraz, o scuză nerostită. El se străduia s-o protejeze și ea își ieșise din minți.

— Cred că va trebui să riscăm să traversăm podul, spuse Nate. Crezusem că putem aștepta, însă nu putem sta aici pe întuneric. Nu putem rezista aici. Își trecu un braț pe după umerii Dominikăi. Trebuie s-ajungem în oraș.

Ea aprobă tăcută.

— O să ne strecurăm printre copaci, până la pod, îi sugeră Nate. Zici că există o pasarelă pe dedesubt?

Dominika încuviință din nou, apoi îl privi alarmată.

— Neit, nu. Acolo ne vor împușca. Este o pasarelă dreaptă, pe sub pod. Este luminată cu becuri cu neon. Bineînțeles. Este o *zasada*, o ambuscadă. Ei pot să tragă din oricare capăt și în timpul traversării nu vom avea nicio acoperire.

În clipa aceea auziră sunete de pași trosnind pe pământ, apropiindu-se iute. Oare îl găsiseră atât de repede pe cel din antrepozit? Veneau acum să-l răzbune. Nate făcu un gest din cap și amândoi începură să fugă printre copaci, ocolind pâlcurile de tufe și lujeri încâlciți, peste solul neregulat și acoperit de vegetație. Nate simțea întruna între omoplați un punct înghețat unde știa că-l va lovi glonțul. Dominika era cu trei pași în fața lui și alerga destul de bine, până când călcă direct într-o zonă mlăștinoasă și căzu cu fața în apa sălcie. Se ridică, scuipând, și era pe punctul de a prinde brațul întins de Nate când, pe neașteptate, îi acoperi gura bărbatului cu palma și-l trase în jos, printre ierburile înalte de la marginea smârcului. Apa urât mirositoare le îmbibă hainele și le intră în nări. Dominika își ținu rujul-armă cât mai sus, iar Nate își scutură în tăcere pistolul. Un rateu i-ar fi ucis pe amândoi.

— Vin printre copaci, spuse Dominika. Sunt doi.

Nate văzu două siluete care înaintau. În seara asta existaseră o sumedenie de siluete, fantome peste tot în jurul lor – pe stradă, în spatele clădirilor, sub copaci – care-i mânaseră cu delicatețea cu care un collie dirijează o turmă de oi. Ora era tot mai înaintată și Nate știa că se găseau în pericol considerabil. Siluetele ce se apropiau păstrau o oarecare distanță între ele. Judecând după mărimea și forma lor, estimă că erau o femeie și un bărbat voinic, îmbrăcați în blugi negri și jachete negre. În mâna femeii se întrezărea o sclipire metalică. Se apropiau decișii, producând destul zgomot ca să fie auziți, privind într-o parte și-n cealaltă, dar și în urmă – ei erau cei care-i împingeau spre pod. Nate știu că el și Dominika nu mai prea aveau spațiu de manevră – trebuiau să înceapă să se deplaseze în direcția opusă, poate să rămână întinși în apă, să-i lase pe cei doi să-i depășească și apoi să încerce să se furișeze prin spatele lor.

Soluția tactică a Dominikăi era cumva mai barbară. Îi șopti lui Nate la ureche:

— O să-l elimin pe cel din stânga. Îl poți împușca pe celălalt?

Se uită apoi la el de parcă ar fi discutat despre rețeta unui chec cu stafide. Nate își cântări pistoletul în mână, după care se uită la urmăritori, care ajunseseră la vreo doi metri, și încercă să-și reamintească principiile trasului cu arma. *Pistol de luptă*, *la distanță*, *atenția pe cătare*, *încordează încheietura*, *apasă trăgaciul*, *nu smuci*.

Chiar înainte să acționeze, Dominika se gândi în mod bizar la tatăl ei și la Korcinoi; se întoarse, îl privi pe Nate, întinse brațul și-l strânse scurt de mână. El își ajusta poziția pentru a-și sincroniza săritura cu a ei – era încordat, palid, hotărât. Aura purpurie îi pulsa în ritmul bătăilor inimii și

Dominika își promise că nu va îngădui să pățească vreun rău.

Femeia care se afla în fața ei purta cască de motociclist și Dominika se ridică din păpuriș, șiroind de apă. Lin și fără grabă, înaintă un pas, lipi tubul rujului de vizorul transparent al căștii și apăsă pe piston. Se auzi un clic și instantaneu plasticul semăna cu recipientul unui blender care procesează tofu și roșii. Femeia se prăbuși la pământ, cu lobul frontal de consistența unei *gazpacho*.

Între timp, Nate se sculă din iarba înaltă, ridică pistolul cu ambele mâini, puse punctulețul alb al cătării pe șaua nasului bărbatului și apăsă de trei ori consecutiv pe trăgaci. Se auziră trei pocnete nedistincte; pistoletul nu-i zvâcni în mână și Nate menținu țeava orizontală. Se uită la iranian. Bărbatul voinic scutură din cap și un genunchi începu să i se înmoaie, dar o mână ridica în același timp un pistol automat mare și urât, așa că Nate privi din nou prin cătare și-l mai împușcă de două ori în frunte. Bărbatul căzu pe spate, cu brațele întinse, și apăsă în mod reflex pe trăgaci, de două ori, iar gloanțele se pierdură în cerul nopții. „Armă de cucoană”, ar fi spus Gable. Nate se apropie de el, cu pistolul pregătit, dar individul era mort.

Grozav! Acum Nate avea o poveste pe care s-o relateze unui tânăr ofițer de caz, tot așa cum Gable îi relatase *lui* povești despre schimburile *lui* de focuri. Fața iranianului era marcată de patru punctișoare negre în mijlocul unor cerculețe roșii – două într-un obraz și două în frunte. Lui Nate îi tremurau mâinile și avea senzația copleșitoare că o dăduse în bară; ar fi putut executa mai bine TDF-ul (traseul pentru detectarea filajului), i-ar fi putut ține pe indivizii ăștia departe de el, le-ar fi putut scăpa mai inteligent. „Mai taci naibii din gură”, îi spuse Gable în minte. Au trebuit să se apere; ăsta nu era un filaj de-a șoarecele și pisica în Moscova sau Washington. Noaptea asta ar fi trebuit să ia

sfârșit cu Nate și Dominika zăcând cu fețele în jos în apa smârcului, sau la baza stăvilarelor din aval, sau căzuți pe spate, unul peste celălalt, pe pasarela de sub Praterbrücke. Iar noaptea abia începuse. Mai existau siluete ce se deplasau pe acolo și un lunetist întins pe un covoraș de izopren, cu mâinile mirosind a ulei de armă, cu bărbia rezemată pe braț, cu chipul verzui de la reticulul iluminat cu tritiu al lunetei sale.

Se întoarse spre Dominika și o văzu zăcând cu fața în jos pe pământ, cu brațele sub ea și picioarele încrucișate în dreptul gleznelor. Dezastru! O rostogoli pe spate, îi șterse noroiul de pe obraz și-și trecu palmele peste corpul ei, contururile familiare, curbele dulci, pipăind după răni, căutând sânge. Nimic. Capul îi atârna pe spate, moale, și Nate o scutură ușor, apoi tot mai tare. Femeia gemu. Nate îi susținu capul și-i pipăi craniul, degetele i se umeziră și când le privi erau roșii. Rană pe scalp. Glonțul de 9 mm îi crestase pielea, la un milimetru de moarte, grosimea cămășii de metal a glonțului propriu-zis. Contracția instinctivă a degetului iranianului, deja mort, îi atinsese agenta, gladiatorul acesta cu ochi albaștri, femeia aceasta pasională cu un curaj neobișnuit și cu temperament exploziv, femeia pe care el o iubea. Ar fi putut fi moartă în brațele lui, dar avuseseră un dram de noroc și el avea s-o ducă în siguranță. Îi ținu capul în brațe și-i șopti la ureche. Un alt geamăt și pleoapele ei zvâcniră, apoi deschise ochii.

— Domi, rosti Nate în rusă, repede și apăsat, *vstan*, haide, trezește-te!

Ea îl privi cu ochi goi, apoi privirea i se focalizăși inspiră adânc. Încuviință din cap.

— Ajută-mă, *duşka*, zise Dominika, însă cuvintele i se împleticeau în gură.

El o ridică cu grijă și-i trecu brațul după gâtul lui, apoi se aplecă, își luă geanta cu TALON-ul și-i puse cureaua pe umăr.

— Haide, spuse după aceea, putem să ne întoarcem și să ne îndepărtăm de râu.

Dominika se încordă.

— Nu te apropia de podul mare, zise ea doar pe jumătate inteligibil. Alt pod. Înălță un braț moale și arătă spre aval. Cale ferată, la 500 de metri în aval. Putem merge pe șine. Putem ajunge la apartamentul meu. Nu-i departe. Pot să reușesc.

Se poticni exact când spuse cuvintele acelea și-i lunecă din strânsoare. Stătea în patru labe, cu capul coborât, iar Nate se aplecă peste ea și o ridică.

— Haide, fetițo, rosti el în mod reflex.

Hotărârea înverșunată de a o salva îl copleșea cu o claritate excepțională. Dacă n-ar fi fost rănită, l-ar fi mâncat cu fulgi cu tot pentru că-i spusese așa. Nate porni într-o direcție oblică, îndepărtându-se de pod, totuși paralel cu râul. Înaintară printre arbori și păpuriș, plescăind prin apa întunecată pe care nici n-o zăreau. Când se opri să asculte, Dominika se rezemă moale de el, tremurând de șoc și de aerul rece al nopții pe care-l simțea prin hainele ude. Nu mai vedeau siluete, nu mai auzeau trosnete de crengi – poate că ieșiseră din plasă sau poate că echipa iraniană se retrăsese, convinsă că iepurii se îndreptau spre pod și intraseră deja în sticla căreia aveau să-i pună dopul în curând.

Nate continuă să înainteze cu dificultate, cu pistolul mare și greu al iranianului la brâu. TALON-ul i se izbea de șold. Brațul Dominikăi era în jurul gâtului său și el o ținea de talie. Era străbătută de accese de tremurături și la răstimpuri se sprijinea cu totul de bărbat. Nate o așeză pe un petic de pământ uscat și-i pipăi capul. Părul continua să fie lipicios, însă rana nu părea să mai sângereze. Dominika își ridică fruntea spre el; în lumina stelelor, buzele păreau negre și tremurau.

— Neit, spuse ea, ia-ți tableta și du-te. Trebuie să protejăm informațiile. Ne-ntâlnim în apartamentul meu.

Nate îi zâmbi și-i îndepărtă de pe față o șuviță de păr.

— Domi, mergem împreună. Nu te părăsesc.

Dominika închise ochii o clipă, rezistând cu greutate.

— Informațiile iraniene sunt prea valoroase, pronunță ea neclar.

— Tu ești prea valoroasă… pentru mine, zise bărbatul.

Dominika deschise ochii și-l privi. Norul purpuriu din jurul capului său se învolbura și se dilata.

— Ai o culoare minunată, șopti ea în rusă și închise iarăși ochii.

„Halucinează”, gândi el. „Trebuie s-o usuc și s-o încălzesc repede”.

— Ce tot spui? întrebă el tot în șoaptă.

— Minunată, mormăi Dominika.

El o conduse prin alt tufăriș – trebuiau să ridice mult picioarele, ca să nu se agațe în rădăcinile și ramurile ce șerpuiau pe sol. Smârcurile Dunării nu voiau să-i lase să scape. Îi scoase Dominikăi haina de tweed udă leoarcă și-i puse pe umeri jacheta lui mai subțire. Mâna care-l ținea după gât era rece ca gheața. Trebuiau să iasă din păduricile astea.

Continuară prin tufișuri și, pe neașteptate, deasupra lor se ridică piciorul din blocuri de piatră al podului feroviar. În timp ce îl priveau, un tren S-Bahn argintiu și albastru, cu botul turtit, de pe linia S80, vui pe deasupra, iar arcurile electrice însoțite de pocnetele și trosnetele liniilor catenare le iluminară fețele. Ochii pe jumătate închiși ai Dominikăi abia dacă înregistrară vagoanele care treceau. Nate o conduse în sus pe o pantă până la terasament, apoi o lăsă să se odihnească. După aceea merse de unul singur puțin pe pod, în lungul șinelor. Grinzile superioare curbate ale podului erau apropiate de linia dublă – de fiecare parte rămânea un interstițiu de câțiva centimetri – și doar o traversă structurală îngustă exista în

exteriorul lor, deasupra apei. Ei trebuiau să parcurgă întreaga lungime a podului, până la malul opus, înainte de trecerea altui tren; în caz contrar, trebuiau să iasă în exterior, pe traversa aceea presărată de nituri masive, deasupra fluviului întunecat, și să rămână locului până trecea trenul. Existau 50 la sută șanse ca Dominika, în starea actuală de amețeală și nesiguranță, să cadă. Iar dacă ar fi căzut în apă, ar fi dispărut definitiv, de parcă ar fi căzut peste bordul unui vapor, noaptea, în toiul unei furtuni în mijlocul oceanului.

Nate privi în amonte. Praterbrücke bâzâia de traficul târziu al vehiculelor. Pasarela pietonală de sub pod era o galerie ce strălucea slab – spre deosebire de malul stâng, împădurit și întunecat, unde două cadavre înțepeneau în aerul nopții și unde un lunetist aștepta cu răbdare în ascunzătoarea sa ca ei să intre în arena ucigașă scăldată în neon. Pentru o clipă se întrebă dacă lunetistul putea acoperi ambele poduri dintr-o poziție situată undeva între ele, totuși asta ar fi însemnat să aibă de-a face cu ținte aflate în mișcare dinspre un mal spre celălalt, nu cu o singură intrare pe un pod. În tot cazul, nu avea alternativă: pentru ca Dominika să aibă șanse de supraviețuire, trebuia s-o ducă la interior și la căldură.

Parcurseseră jumătate din lungimea podului, când grinzile cu secțiune pătrată începură să vibreze, iar liniile electrice de deasupra porniră să zumzăie – un zgomot similar cu cel pe care-l poți produce când sufli peste gura unei sticle – și reflecția dintre farurile frontale mari goni spre ei în lungul șinelor strălucitoare ca un fitil cu ardere rapidă, accelerând. Nate o ajută pe Dominika să stea sub o grindă cu zăbrele înclinată și o echilibră pe traversă, ținând-o cu o mână, în vreme ce se încleștase de oțel cu degetele înghețate. Călcâiele lor atârnau peste fluviul negru ca noaptea dinspre care se înălța o notă de bas – milioane de litri de

apă maronie din Dunărea fremătătoare ce se grăbeau spre Marea Neagră. Oțelul din jurul lor se zgâlțâi și Nate își spori strânsoarea în jurul ei când unda de presiune din fața trenului îi izbi, iar apoi încercă să-i absoarbă, și luminile ca de kinetoscop ale vagoanelor ce fulgerau pe lângă ei transformară chipul Dominikăi în cel al unei vrăjitoare sinistre, cu ochii fumurii, dar privirile lor se întâlniră și bărbatul îi zâmbi, iar ea începu să râdă și amândoi se ținură strâns până când podul încetă să mai vibreze.

Luminile de caleidoscop ale Praterului din depărtare îi ademeneau, oferind acoperire și securitate. Aerul mai rece de deasupra Dunării păru s-o revigoreze pe femeie, însă la mijlocul podului Dominika se opri, prinse o grindă cu încheieturile degetelor albite de efort și se aplecă peste apa care se rostogolea în întuneric. Vomită în beznă, cu trupul dârdâind în accese bruște. Nate o ținu lipită de el după aceea și o ajută să străbată restul podului. Ascultă cu atenție pentru a se asigura că nu mai vine alt tren, însă în același timp începu să cerceteze cu privirea malul care se apropia și drumul Handelskai paralel cu fluviul, uitându-se după orice siluete întunecate ce păreau că așteaptă, după vehicule staționate din ale căror țevi de eșapament se înălțau fuioare alburii de gaze arse sau poate după scânteierea trecătoare a unei lunete de deasupra țevii de oțel albăstrui a unei puști Dragunov. „Totul e în regulă… până când nu mai este”. Trecură prin parc, pe Hauptalee, ca să se țină departe de râu; Nate o conduse pe Dominika pe un traseu cât mai drept, ridicând-o atunci când picioarele ei se înmuiau.

Ajunseră la parcul de distracții tocmai când se închidea – bărbatul avusese impresia că trecuse toată noaptea – și auziră sirenele de pe malul opus al Dunării. Merseră pe esplanadă, ocolind zonele puternic luminate de felinare, pentru ca nimeni să nu poată vedea sângele din părul și de pe fusta

Dominikăi, ascultând ritmuri de muzică și simțind arome de mâncare. Dominika se clătina. *Prea mult vin*, gândeau bătrânele din gheretele și tarabele cu mâncăruri. Împleticeala camufla tremuratul, iar în urechi le vuia Marea Roată.

GAZPACHO

Puneți în blender pâine de casă, roșii coapte și castraveți, cu puțin oțet de vin roșu, ulei de măsline, sare și chimion. Mixați până se omogenizează. Treceți apoi compoziția printr-o sită medie, pentru a căpăta o consistență catifelată. Răciți și serviți cu ardei verde, castraveți și ceapă tăiate cubulețe.

11.

Intrară în apartament și Dominika se prăbuși în patru labe, în timp ce Nate asigura ușa cu zăvorul cu clichet. După aceea o ridică pe femeie de pe jos, o duse în baie și-i scoase hainele ude. Corpul îi era învinețit, iar spinarea, picioarele și sânii erau reci ca gheața. O sui în cadă și răsuci robinetul; apa caldă începu să curgă maronie. Ea rămase cu ochii închiși în timp ce bărbatul îi spălă trupul și părul și examină crestătura subțire a pielii scalpului. Nu mai sângera. Dominika deschise ochii doar o dată și-l privi. Tremura, deși era afundată până la bărbie în apă fierbinte. Suprafața apei murdare vibra ușor.

— Ziuganov a făcut asta, spuse ea, în timp ce Nate îi săpunea picioarele, inclusiv tălpile.

Era absolut, neașteptat de firesc; Dominika era în pielea goală și Nate o îngrijea – nu exista nicio urmă de stânjeneală.

— Adică a pus o echipă de asasini iranieni pe urmele tale? întrebă el.

— Nu, n-ar fi mers chiar așa de departe. Cred însă că l-a vândut deliberat pe Jamshidi iranienilor.

— Ce se va întâmpla când VEVAK va anunța Centrul că în seara asta au urmărit *doi* anchetatori? se întrebă Nate.

Începuse de acum să conceapă în minte textul telegramei spre Cartierul General.

— Iranienii nu vor raporta nimic Centrului, răspunse Dominika clănțănind din dinți. Serviciile noastre nu-și împărtășesc informațiile. Ziuganov poate dezminți fără să clipească. Atunci când voi raporta ce s-a-ntâmplat, vor pune acțiunea pe seama unei investigații a contrainformațiilor – iranienii au descoperit un trădător – dar Ziuganov va sugera că a fost o greșeală profesională din partea mea. Îl cunosc.

— Mai rămâne viabilă operațiunea sub acoperire? rosti Nate, gândind cu glas tare.

Femeia strânse din umeri.

— Ai voștri trebuie să acționeze acum rapid. O să v-anunț ce se-ntâmplă la Moscova, zise ea, continuând să tremure sub apă.

Ajutată de el, ieși apoi din cadă, iar Nate îi șterse cu multă grijă corpul și părul cu un prosop pătat cu roz de la ultimele picături de sânge, o dirijă spre pat și o băgă în așternut. Femeia tremura și închise ochii. Nate o acoperi și mai rămase o clipă lângă pat, privindu-i fața întoarsă într-o parte pe pernă, gâtul lung și elegant.

După aceea reveni în living, activă TALON-ul și începu să deschidă fișierele în germană și engleză: Wilhelm Petrs GmbH; fabrică de asamblare, Berlin; Sistem Podea Izolare Seismică KT550G; viabil III-IV pe scara Mercalli; douăzeci de milioane euro, plus costuri cu echipa de instalare. Știu că aveau ceea ce le trebuia celor din PROD. Rândurile se derulau sub ochii lui într-o cascadă de date. Ecran după ecran. „Bingo!” Auzi un zgomot dinspre dormitor și ridică privirea.

— Ai găsit informațiile? întrebă Dominika în rusă, stând în prag. Le-am obținut?

Bărbatul aprobă din cap.

— Cât cere Moscova pentru podea? întrebă el.

Dominika mimă un frison în loc să ridice din umeri.

— Cred că peste două miliarde de ruble. Nu sunt sigură.

Nate tastă de câteva ori pe TALON și clătină din cap.

— Peste 40 de milioane de euro. Dublul prețului de achiziție.

— Bineînțeles, încuviință Dominika, mulți se vor îmbogăți.

— Iar mullahii își vor construi bomba.

Nate își lăsă tableta deoparte.

— Atunci am încurcat-o, mormăi femeia împleticit și se rezemă de canatul ușii.

Părul îi era încâlcit și răvășit, acoperindu-i jumătate de față. Un acces de tremurături îi zgâlțâi tot corpul. Nate închise TALON-ul și se repezi spre ea. Dominika se învelise într-o pătură, dar era desculță. Bărbatul o cuprinse în brațe pe sub pătură. Avea pielea rece ca de mort – „n-a ieșit din starea de șoc”, își zise – și o duse înapoi în dormitor. Ea îl ținea de încheietură, cu o strânsoare neașteptat de puternică pentru degetele acelea grațioase.

— Tot tremuri, zise Nate.

— Hipotermie, răspunse ea cu un aer absent și închise ochii.

— Urcă înapoi în pat.

O acoperi cu cearșaful, apoi cu o pătură și puse și cuvertura pe deasupra. Femeia continua să tremure și dinții i se întrezăreau îndărătul buzelor vinete. Nate își strecură o mână sub cuvertură și-i pipăi mâinile, apoi picioarele. Reci ca gheața. Puse apă la fiert pentru ceai, adăugă patru linguriță de zahăr și o sili să-l bea. Tremuratul Dominikăi nu înceta.

Nate nu mai știa ce să facă. Își descheie repede cămașa și dădu să-și scoată brațele, dar trebui s-o pună la loc, fiindcă uitase să descheie mânecile. După aceea își scoase pantalonii și se băgă în pat, întorcând-o pe Dominika pe o parte și lipindu-se de ea din spate, pe toată lungimea corpului. Fesele femeii tremurau pe coapsele lui. Ea întinse o mână înapoi, prinse brațul lui și-l trase în față, peste mijlocul ei. Întregul trup îi dârdâia și-l simțea rece ca marmura. „Rece ca marmura, ca MARBLE”, gândi Nate și simți el însuși un fior. Se concentră cumva să radieze căldura lui către femeie.

Adormiră amândoi în felul acela. Nate se trezi după o oră, poate chiar două; nu știa cât era ceasul. Răsuflarea sacadată și întretăiată a Dominikăi se domolise și nici nu mai tremura. El se mișcă foarte puțin și femeia se trezi, se întoarse, cu fața foarte aproape și-l privi. Era somnoroasă și clipea încet.

Nate putea simți că pielea i se mai încălzise. O inhală, o sorbi. Totul era diferit – ce fuseseră ei doi, ce deveniseră ulterior, ce erau acum. Supraviețuirea acestei nopți zguduise mozaicul relației lor. Nate știa ce era corect, ce era sigur, însă acum încălcase cu seninătate toate regulile: împărtășise informații, dezvăluise acțiunea sub acoperire, se culcase cu agenta sa. De data asta însă era ceva mai important. Când simți în gât strângerea familiară, se strădui să nu se gândească la Gable și la Forsyth.

Rămaseră amândoi întinși și se priviră. Dominika era ametită și-i venea să vomite, însă corpul îi tremura încet – nu de frig acum, ci de dorință, șocul supraviețuitorului, nevoia ei de bărbat – și-și reamintea atingerea pielii lui. Își strivi sânii de pieptul lui Nate și-și trecu un picior peste șoldul lui, îndepărtând cuvertura pe jumătate de pe ei. Se întinse să-i scoată boxerii. Își alungă din minte ceea ce stagnase între ei. Ce avea să se întâmple mâine n-avea nicio legătură cu noaptea asta. Îl simți apropiindu-se; se sărutară apoi pe buze, pe ochi, pe gât, iar mâinile lui Nate o apăsau pe spinare, lipind-o de șoldurile lui. Capul îi plutea – „*idiotka*”, își spuse, „probabil că ai o comoție” – dar nu-i păsa. Atingerile bărbatului îi expediau scântei prin șira spinării, până la baza creierului.

Nate se aplecă puțin și-i mușcă ușor buza inferioară.

— Cum te simți? întrebă el. Ești bine?

Dominika se mulțumi să clipească din ochi.

— Să știi că nu trebuie să te-ntorci, șopti el cu ton egal, prozaic; era greu să vorbească și să o sărute în același timp.

Dominika îi cercetă ochii și-și strecură o mână sub ceafa lui, trăgându-l aproape pentru altă sărutare. Haloul lui purpuriu îi cuprinse pe amândoi. Femeia știa că sinele ei sexual secret stătea în ușa deschisă a adăpostului antiuragan. O să ieși, oare, sau te vei retrage iute înapoi?

— Crezi că nu mă voi întoarce la Moscova? zise ea. Cuvintele îi erau ușor împleticite. *Duşka*, acum mai mult ca oricând trebuie să mă-ntorc. O știi și tu, o știu și eu – amândoi trebuie să ne-ndeplinim misiunile.

— Eu spun că nu ești obligată să te-ntorci, replică Nate. Nu după cele ce s-au întâmplat în noaptea asta.

Amândoi încetară să se mai miște. Ochii bărbatului îi cercetară pe ai ei și aura lui purpurie pulsă și-i străluci în jurul capului.

— Nu mai vorbi despre muncă, rosti Dominika.

Și înainte ca vraja dintre ei să se dezintegreze, îl împinse pe Nate pe spate, își trecu piciorul peste el și-l încălecă, luptându-se cu amețeala. Închise ochii pentru a se concentra; o ajuta, de asemenea, să nu mai vadă cum se înclina amenințător camera. Nate ridică ochii spre ea, pe jumătate alarmat. Gura femeii era ușor întredeschisă, cu dinții parțial vizibili; răsufla în șuierături scurte. Călare pe el, cu degetele mâinilor răsfirate pe pieptul lui, Dominika se ridică lent, înaintă, apoi se trase îndărăt, oferindu-i un truc al Vrăbiilor în care nu se foloseau mâinile, până ce îl prinse, întărit și electrizat, iar umerii ei se aplecară puțin ca reacție. Începu să se legene – *jangha vibhor*, îi sosi în minte, poziția erotică neplauzibil tradusă din sanscrită în rusă, pentru manualul Vrăbiilor dintr-un trecut îndepărtat. Își dădu la o parte părul de pe față, mieunatul de pisoi ale efortului se întețea, globii oculari se mișcau îndărătul pleoapelor închise. Fiecare flexionare a șoldurilor îi răscolea măruntaiele; de fiecare dată când își trăgea muntele lui Venus peste pelvisul bărbatului, își simțea *klitorul* – „cum se zice în engleză?” – vibrând în sus și în jos, aidoma unui comutator de lumină care se aprinde și se stinge întruna.

Nate își puse palmele de o parte și de cealaltă a mijlocului ei, ca s-o împiedice să cadă pe podea când începu să se clatine nițel. Tocmai când

încleșta dinții și-și flexiona stomacul sub asaltul genital al Dominikăi, gândul îi zbură brusc, nebunește, la tableta din living, ticsită cu secrete din sălile subterane cu centrifuge ale iranienilor. Lumina pătrunsă printre jaluzelele apartamentului proiecta dungi îndoite peste pieptul argintiu, gâfâind, al femeii și Nate văzu tuburile de neon stroboscopic iluminând pasarela de sub pod, văzu corpurile întunecate întinse în pădurice. Închise ochii și zări ochii iranianului din antrepozit dilatându-se în clipa șocului, apoi pălind, sângele picurându-i din corp. Flashbackuri. Propriul lui șoc era năucitor. „Iisuse", își spuse, „concentrează-te".

Se întâmpla ceva și bărbatul își îndreptă din nou atenția la Dominika. Ochii ei erau în continuare închiși – se legăna ca un copil satanic pe un căluț de jucărie – dar acum ridicase brațele în fața ei, cu degetele încleștate în pumni și hiperventila. Ochii i se deschiseră brusc și bâjbâi grăbită după mâinile lui pe care le așeză pe sânii ei grei. Atârna pe marginea falezei, deasupra oceanului înspumat, cu roțile din spate rotindu-se în aer, cu șasiul pendulând într-o parte și-n alta. Senzația de bulă fierbinte dintre picioarele ei se dizolva, înălțarea ei transpirată, cutremurătoare, se oprea. Epuizare, comoție, hipotermie… scoase un geamăt disperat.

— *Pomoghi mne*, ajută-mă.

„Ajută-mă?" se gândi Nate. „Tu ești Vrabia, eu sunt doar bețișorul tău de salcie jupuit de coajă". Își aminti însă ce-i plăcea unei prietene frumoase din colegiu și prinse între vârfurile degetelor sfârcurile Dominikăi, apoi le ținu ferm și trase, până o coborî spre el, cu gura lipită peste a lui. Nu-i dădu drumul. Fuziunea bruscă de plăcere și durere o surprinse pe femeie când își strivi gura de a lui Nate, iar automobilul se aplecă în direcția cuvenită și lunecă peste marginea falezei, iar vibrația familiară a membranei tobei începu în pântecul ei și năvăli în jos de-a lungul flancurilor corpului până în tălpile picioarelor și înapoi, iar

vintrele i se încordară, trei pulsații serioase, apoi două mai mici, după care mașina care se rostogolea prin aer lovi stâncile de la baza falezei și explodă, o detonație mai mare decât cele dinainte… laolaltă. Un geamăt adânc și întretăiat se ridică din străfundul ei și nu mai încetă.

Dintre ruinele fumegătoare ale vintrelor ei, Dominika înregistră amorțită cum brațele lui Nate o cuprinseră acum, iar respirația lui șuiera întretăiat în gura ei. Mâinile bărbatului o strângeau mai puternic, mușchii abdomenului său vibrau, întregul corp îi tremura violent, ridicând-o pe ea cu totul. Capul Dominikăi se legănă în sus și-n jos, iar dinții lor se ciocniră dureros. Ea se ținu cu putere și călări corpul lui care se cabră, o dată, de două ori, de trei ori, *boje*, de patru ori, *moi*, de cinci ori, *Dumnezeule*, și, imposibil, începu din nou pentru ea, diferit de data asta, nu o explozie, ci o rezonanță – si bemol, două octave sub do de mijloc – care sui și coborî și sui din nou în interiorul femeii. De data asta scânci în gura lui Nate – se auzi pe sine în propriul cap – și-l ținu strâns și vibră și așteptă pe cineva să oprească tensiunea electrică.

Nu se clintiră apoi vreme de zece minute, ascultându-și unul celuilalt bătăile inimii. Dominika își îndepărtă părul de pe fața bărbatului și-l privi, apoi lunecă de pe el și rămase întinsă alături, îi căută mâna și o ținu strâns în beznă. Continua să fie ametită, dar nu-i mai venea să vomite.

— Acoperă-ne, *duṣka*, zise ea. Mi-e frig din nou.

Nate trase cuvertura peste ei.

— Vrei apă? o întrebă după aceea.

Dominika scutură din cap.

— Am înghițit destulă Dunăre în seara asta.

Se ținură de mână pe sub cuvertură și degetul lui mare îi dezmierdă palma, iar o dată se întoarse și-i sărută tâmpla umedă. Dominika stătea nemișcată și

cu membrele grele, simțindu-se plină de Nate în minte și în inima care-i creștea întruna. În seara asta el îi salvase viața, îi îmbăiase trupul, se întinsese alături de ea pentru a-și împărți căldura corpului. În noaptea asta, când făcuseră dragoste, simțiseră că parcă nu fuseseră nicicând despărțiți, parcă nu se luptaseră niciodată cu pasiunile lor. O vibrație imperceptibilă îi străbătu coapsele și simți mirosul bărbatului întins alături.

Gândurile ei plutiră de la trupesc la spionaj. Mișcarea enorm de riscantă de a-l introduce pe Nate în operațiunea cu steag fals împotriva lui Jamshidi se sfârșise aproape printr-un dezastru. Avuseseră mult noroc. Dominika se gândi la trădarea lui Ziuganov. El era liber acum – cu creierii lui Jamshidi decorând bucătăria galbenă-canar a Udrankăi – să ocupe prima poziție în afacerea lui Putin cu Iranul. *Haraşo*, foarte bine.

Închise ochii și gândurile i se rotiră prin minte. Dar viitorul ei? Se gândi cum ar fi fost să lucreze în Serviciu ani, decenii la rând, atât timp cât va supraviețui. Oare avea să sfârșească precum Udranka – o cuprindea tristețea când se gândea la ea, la toate prietenele ei, rusalcele ei, victime ale sistemului, sirenele Kremlinului. În cazul cel mai fericit, l-ar fi văzut pe Nate o dată sau de două ori pe an, iar în restul timpului ar fi operat singură, pe muchie de cuțit în interiorul Moscovei, furând secrete, sfidând șacalii din Kremlin și Iasenevo, riscându-și viața pentru a stopa hemoragia morală a Rusiei. O făcea pentru tatăl ei, pentru general, pentru bărbatul care respira încet lângă ea, dar în primul rând o făcea pentru ea însăși. Știa asta, chiar mai bine decât o știau intuitivii ei ofițeri de caz din CIA. Privi pieziș către Nate, iar el întoarse capul și-i surâse. Purpuriu intens.

Bărbatul avusese totală încredere în ea, îi arătase cerințele interne de informații ale CIA, o implicase în operațiunea sub acoperire și încălcase reguli mult mai draconice decât protocoalele de non-

fraternizare pe care ei le violaseră anterior. În același timp însă Dominika vedea că Nate se schimbase: acum era dispus s-o lanseze pe scena interzisă a Rusiei, să-i atârne de gât povara coordonării impersonale. Ea putea face față riscurilor și primejdiilor, știind că el era decis.

Nate își simțea inima revenindu-i în poziția cunoscută din interiorul pieptului, bătând mai lent, recăpătându-și starea de normalitate. Vârfurile degetelor de la mâini și picioare îi erau parcă difuze, amorțite, și percepea văpaia emanată de corpul femeii lângă el. Își trecu degetul mare peste mâna ei dulce, observă că palma avea o textură mai groasă, ca de bătătură, ca și cum ar fi tras de o funie groasă, și prin el urcă un val de emoție. Dominika risca totul, însăși existența ei, pentru el, pentru Agenție. Nu era o părere de rău pentru ea, cât mai degrabă o tandrețe ce-i umplea tot sufletul față de făptura aceasta curajoasă, înfocată, cu păr șaten și ochi albaștri, și cu un șchiopătat imperceptibil, încăpățânată și pasională ca o rusoaică. Și care avea bătături pe mâinile elegante.

Amândoi priveau tavanul. Dincolo de fereastră, Praterul era întunecat și liniștit. Străzile erau tăcute, cu excepția scârțâitului unui camion de salubritate din cartierul vecin, care golea pubele în vuietul unei cascade de cutii și sticle. Compresorul frigiderului din bucătărie se activă brusc, cu un țăcănit. Dominika mișcă ușor piciorul și-l atinse pe al lui. Nate își privi cadranul luminos al ceasului: ora 4:00. Compresorul frigiderului clănțăni din nou și se opri. Nu-și aruncară nicio privire.

— Bineînțeles c-o să mă-ntorc la Moscova, rosti Dominika în întuneric.

•

În dimineața următoare, Nate apelă Stația din Viena și ceru o întâlnire într-o cafenea la o stradă depărtare de Augarten. Era surprins și încântat să-l vadă pe Kris Kramer, un fost coleg de clasă din Fermă – încă din prima săptămână, ei îl porecliseră

„Krispy Kreme” – mergând pe stradă, verificându-și spatele, apoi intrând în cafenea și în separeu. Kramer era scund, brunet și concentrat, fusese șef de promoție în clasa lor, dar după absolvire nu se mai revăzuseră. În zece minute, Nate povesti tot ce se petrecuse în seara trecută; Kramer luă notițe pe un blocnotes cu spirală Hello Kitty care aparținea fiicei lui.

— Eram acasă când ai sunat și am luat primul lucru care mi-a căzut în mână, spuse el înainte ca Nate să poată glumi pe seama blocnotesului.

După ce Nate termină, Kramer îl privi pieziș.

— O seară destul de agitată, comentă el.

Nate strânse din umeri, îi înmână TALON-ul, îi spuse parola de acces și-l rugă să transmită imediat la Langley informațiile descărcate, cu o copie la SSt Forsyth în Atena.

— După ce expediezi fișierele, trimite, te rog, și o telegramă operativă. Spune-le doar că DIVA este bine și că am lăsat laptopul pentru ca iranienii să creadă că secretele lor sunt intacte. Mâine îi voi povesti din nou totul lui Benford.

Kramer încuviință din cap, ieși din cafenea și dispăru după un colț.

La ora 20:00 se reîntâlniră în cafeneaua din atriumul hotelului König Von Ungarn de pe Schulerstrasse, în spatele catedralei. Comandară bere și un platou mic de crochete cu șuncă afumată și brânză Gruyère. Nate citi nota de la SSt din Viena, cu instrucțiuni de la Cartierul General, mai precis de la Simon Benford, șeful Diviziei de Contrainformații.

Benford avea să sosească în Viena a doua zi după-amiază și Marty Gable venea din Atena – se găsea deja în avion. Nota era eliptică, totuși spunea că vor discuta pașii următori privind viitorul DIVEI și exploatarea informațiilor recent obținute. Nate o reciti. Înregistră textura mătăsoasă a hârtiei și se uită la Kramer care încuviință din cap. Nate băgă hârtia solubilă în paharul lui cu apă. Hârtia

sfârâi și bolborosi, iar într-o jumătate de secundă căpătă consistența păsatului. Kramer îl privi peste halba sa cu bere.

— Ai fost ocupat după Moscova, comentă el. Vârî o crochetă în gură și trase un gât de bere. Peste tot aud numai istorii despre Nash: că ai lucrat cu Simon Benford, cazuri Acces Restricționat, racolări de proporții, artificii la Atena, asasini care te-au urmărit noaptea prin Viena. Iar acum această misterioasă descărcare de pe un laptop. Bineînțeles, eu nu știu detaliile, dar în esență s-ar părea că zvonurile Moscovei despre decesul tău au fost mult exagerate.

— Nu chiar așa de mult, răspunse Nate roșindu-se și-și dădu seama că stresurile profesionale din primii lui ani de carieră se încheiaseră și fuseseră înlocuite de mize mai serioase.

Acum lucra la proiecte de care alți ofițeri de caz nu aveau să afle niciodată, participase la operațiuni ce nu apăreau de obicei nici pe durata a cinci ani de activitate.

— Cred că vei fi încântat să afli că protectorul tău anterior Gondorf este bine, sănătos, rosti Kramer, percepându-i starea și încercând să-l bine dispună. A plecat ca vai de el din Stația Moscova, prea speriat ca să mai trimită pe cineva pe stradă. I-au dat Divizia America Latină și aproape c-a distrus-o: se spune că într-o vizită la Buenos Aires, în timpul unei recepții pentru stabilirea de contacte cu generalii argentinieni care dau pe gât numai whisky, Gondorf a comandat o băutură din alea însorite de umbrelușe – nu-ți revii după așa ceva. L-au trimis la Paris, unde se află și acum, aparent insultând DGSE în franceza lui de liceu – știi bine cum sunt francezii din Direcția Generală de Securitate Externă.

Nate chicoti.

— Ar trebui să plec, zise Kramer, privind cu jind ultimele crochete. Trebuie să deschid casa pe care o veți folosi voi mâine. Așteaptă numai s-o

vezi! Armata americană a folosit-o pentru debriefingul dezertorilor după război, iar acum Stația o păstrează pentru urgențe… de pildă, pentru sosirea în oraș a marelui Nate Nash. Trei niveluri și cameră la etaj, totul acoperit de iederă, în Grinzing, mergi până acolo cu tramvaiul 38.

— Krispy Kreme, mulțumesc pentru tot ajutorul tău, spuse Nate.

Știa prea bine cum era să fii nevoit să ai grijă de case conspirative pentru colegii aflați în vizită.

— Nicio problemă, sunt bucuros să pot da o mână de ajutor. Urmărindu-te pe tine cum operezi, mă bucur indirect de plăceri. Tonul îi deveni serios. Ai grijă de tine, da?

CROCHETE VIENEZE

Preparați un sos béchamel gros și adăugați șuncă afumată (*sau prosciutto*) *tocată cu mașina, brânză Gruyère rasă și nucșoară, apoi încorporați-le bine. Întindeți amestecul pe o foaie și dați la frigider. Din umplutura aceea întărită, faceți biluțe pe care le treceți prin ouă bătute și apoi prin pesmet. Prăjiți crochetele astfel obținute în ulei vegetal încins până se rumenesc. Serviți cu sos aioli preparat din maioneză, pastă de usturoi, zeamă de lămâie și boia afumată*.

12.

Spre începutul serii, Nate și Dominika merseră repede de la penultima stație de tramvai din Grinzing, spre parcul Heiligenstädter. Plecarea tramvaiului din stație nu scosese la iveală niciun pieton suspect, iar în traseul lor parcurs în zigzag – la un moment dat se despărțiseră, apoi descriseseră reciproc cercuri unul în jurul celuilalt pentru a observa reacții – prin care se îndepărtaseră de stație nu descoperiseră niciun vehicul care să se grăbească să ocupe poziții. Braț la braț, cei doi trecură de la „des" – animația din turisticul cartier central Grinzing – la „rar" – solitudinea parcului – și-și verificară statutul o dată, de două ori, de zece ori. Merseră pe alee, pe lângă un șir de acacia printre frunzele cărora clipeau luminile felinarelor. Totul era pustiu și nemișcat când cotiră pe Steinfeldgasse: strada era îngustă, se curba foarte lin și se termina la intrarea în parc. Nimeni nu era pe urmele lor.

Vila era puțin retrasă, apropiată de copaci, masivă, gotică, complet acoperită de iederă, de la coloanele de la intrare, până la plăcile de ardezie neregulate de pe foișorul pătrat, care era lipit de o latură a clădirii. Iedera fusese tăiată – grosolan – în jurul unora dintre ferestre. Draperiile fuseseră trase și doar o lumină se zărea la o fereastră de la etaj. Nate se aștepta să audă muzică de Bach interpretată cu pasiune dementă la orgă de un monstru diform în foișor. „Oare Agenția folosește monștri diformi?" se întrebă el. „Vreau să zic, în afară de cei care sunt diformi emoțional. O să-l întreb pe Gable".

Se gândi la refugiații disperați, la soldații, informatorii, simpatizanții și dezertorii care priviseră probabil fațada aceasta înainte de a intra pentru a fi interogați de anchetatori din armata americană în lunile de după al Doilea Război

Mondial, când Viena era un peisaj selenar de mormane de cărămizi înalte cât o casă cu etaj și întregul oraș era scăldat în penicilină contrafăcută, toxică. Acum, Nate și Dominika se duceau să se întâlnească cu Simon Benford pentru a discuta viitorul, pentru a hotărî dacă Dominika ar supraviețui unei întoarceri la Moscova. Niciunul dintre ei nu dorea s-o piardă, așa cum îl pierduseră pe generalul Vladimir Korcinoi, trofeul care le fusese răpit de un singur glonț de lunetist: „De la Putin, cu dragoste”.

Vila avea o curte plină de vegetație, gard scund din zăbrele ascuțite de fier și trepte din granit la intrare, tocite, astfel că pe mijlocul lor se formaseră adâncituri line și lustruite. Ușa masivă din stejar avea de-a curmezișul vergele late, decorative, din fier forjat. Nate și Dominika rămaseră locului o clipă și ascultară zgomotele străzii din spatele lor, apoi căutară să audă vreun zgomot din interiorul clădirii, după care schimbară priviri: o liniște perfectă. Ciocăniră și Gable deschise ușa, cu părul cărunt tuns recent foarte scurt și ochi scânteietori; îi cuprinse cu brațele pe după umeri și-i conduse înăuntru.

Livingul luminat era tipic pentru Austria anilor 1920 – tavane înalte, pragurile ușilor din lemn întunecat, covoare decolorate, un candelabru din sticlă lăptoasă și fotolii din piele crăpată. Draperii grele din catifea erau trase peste geamurile cu vitralii, oprind lumina portocalie a felinarelor stradale din parcul Heiligenstädter. Pe un perete îndepărtat, sus, erau montate coarne de cerbi. Un buștean trosnea în șemineul imens, alungând răcoarea serii. De-a lungul unui perete lateral se întindea o servantă pe care erau băuturi și o cutie căptușită la interior cu hârtie cerată, în care se aflau pateuri. Benford le arătă, specificând că erau umplute cu carne și că erau delicioase.

În cameră se găseau doar ei patru. Simon Benford, care vedea totul, pe care nu-l surprindea

nimic și pe care nu-l amuza absolut nimic, avea, ca de obicei, un aspect dezordonat, cu părul vâlvoi; stătea în unul dintre fotoliile masive și sufla fumul țigării spre șemineu, într-o încercare neconvingătoare de a-l împiedica să se răspândească prin încăpere. Părea că dormise în costumul lui negru, banal. Ochelarii îi erau ridicați pe creștetul capului; Nate știa că după o vreme, în cursul serii, avea să înceapă să-i caute și să blesteme.

Marty Gable, cu fața lui pătrată, abia sosit de la Atena, se lăbărțase într-un fotoliu de piele identic, cu picioarele mult întinse în față. Purta o vestă kaki, scurtă, cu fermoare și buzunare. Dominika se așeză lângă el, se lăsă pe spate, cu picioarele încrucișate, și începu să-și legene pantoful fără toc al piciorului de deasupra – semnul ei caracteristic – nervoasă, surescitată, nerăbdătoare, poate necooperantă; trebuiau să aștepte ca să afle. Purta o rochie bej din lână subțire cu centură lată din piele de șarpe, care se mula pe ea și-i înmuia curbele în lumina difuză a lămpilor. Chipul îi trăda oboseală și urmele stresului din seara trecută, dar în spatele acelei oboseli Nate putea zări strălucirea intensă a emoțiilor de după noaptea lor de dragoste.

Trecuse aproape un an de când o văzuse Benford. Dominika se comporta rezervat și decent față de el, dar Nate văzu cum ochii ei se umplură de afecțiune când îl salută din nou pe Gable – *bratok*, fratele cel mare. Nate era îngrijorat: Gable se uita la Dominika într-adevăr că un frate mai mare. „Al naibii Gable”, își zise el. „Îi simte strălucirea postcoitală”. Gable îl privi pe Nate din celălalt fotoliu cu o privire scrutătoare. Benford își azvârli țigara în șemineu și se aplecă puțin în față.

— Avem multe de discutat, rosti el, și nu prea mult timp la dispoziție. Voi începe spunându-vă că sunt mai mult decât ușurat că ați supraviețuit ambuscadei echipei iraniene. Vă felicit!

Își aprinse altă țigară.

— Voi continua apoi spunând că activitatea Dominikăi a fost de calitate superioară și că așteptăm rapoarte viitoare nu numai despre serviciul ei, ci și despre planurile și intențiile Kremlinului. Factorii de decizie politică din Washington se străduiesc să înțeleagă anatomia Federației Ruse și impulsurile președintelui Putin. Dominika, accesul tău tot mai mare la sursele de informații poate asigura un plus de înțelegere, în măsura în care suciții de la Casa Albă și de pe Capitoliu sunt capabili să înțeleagă ceva.

Scutură scrum de țigară pe covor.

— Părerea mea personală este că președintele are o unică prioritate: să-și păstreze poziția și să exploateze orice câștiguri care rezultă din funcția lui.

Dominika privi spre Nate.

— Putin vrea să rămână președinte și să continue să fure bani, zise el în rusă.

Ea aprobă din cap. Benford ridică ochii spre tavan.

— Imaginea lui Putin pe plan intern este impecabilă, prosperând într-o atmosferă de ultranaționalism și slăbire a libertăților civile. Totul este alimentat de apetitul destul de fermecător al rușilor pentru teoriile conspirațiilor despre un Occident dușman și nu este câtuși de puțin amenințat nici de presa independentă, care este asediată, nici de mișcarea disidentă, care este zdrobită.

— Putin nu are opoziție pe plan intern, spuse Nate în rusă către Dominika.

— De aceea, continuă Benford, atâta vreme cât el este suveranul popular al unei națiuni inerte, accidentele nefericite petrecute peste hotare, finanțările sfidătoare ale unor state agresive și intervențiile militare – indiferent de rezultate și fără a ține seama de condamnările internaționale –

nu amenință ceea ce iubește el cel mai mult: păstrarea puterii.

— El poate face orice dorește atâta timp cât rușii nu se plâng, traduse Nate.

Dominika începu să legene mai agitat din picior.

— *Gospodin* Benford, zise ea, unicul lucru de care președintele se teme este ca populația furioasă să iasă pe străzi, ca în Georgia și în Ucraina. El nu vrea asta, cum ziceți voi?, *lihoradka* în Piața Roșie.

— Agitații, traduse Nate. El nu vrea să izbucnească un asemenea val de agitații.

— Mulțumesc, Dominika, zise Benford, fiindcă îmi confirmi suspiciunile. Indiferent dacă va dura cinci sau cincisprezece ani, când rușii obișnuiți se vor sătura de el, îl vor da afară din Kremlin.

— *Dvoreț v izmene*, murmură Dominika.

Benford se uită la Nate ridicându-și o sprânceană.

— Palatul trădărilor, spuse Nate.

— Îmi convine, zise Gable.

— Apar acum două probleme, spuse Benford. În primul rând, securitatea Dominikăi și capacitatea ei de a opera în Moscova. În al doilea rând, informațiile din laptopul iranian, care sunt analizate la Cartierul General. Este imperativ ca Dominika să nu știe – nu poate să știe – de a doua problemă…

— Ea știe, rosti Nate.

Se simți straniu de calm când Benford îl privi.

— Nathaniel, lăsând la o parte cunoștințele tale de gramatică, ți-am cerut să nu mai vorbești în criptograme. Ce vrei să spui prin „ea știe”?

— I-am spus despre acțiunea sub acoperire. De asemenea, înainte de a ne întâlni cu Jamshidi, i-am arătat cerințele pentru bomba nucleară.

Dominika încetase să mai legene piciorul și-l privea pe Benford.

— Dominika, îmi cer scuze în avans, i se adresă Benford și apoi se întoarse către Nate. Ți-ai

informat *agenta* despre o operațiune sub acoperire?

— Da, domnule. Trebuia să știe. Benford nici măcar nu clipi și Nate simți o amețeală ca și cum ar fi pășit în gol. Mulțumită lui Domi, am fost prezent la întâlnirea cu Jamshidi și amândoi trebuia să ne jucăm rolurile. Ea cunoaște detaliile despre planurile Moscovei de a cumpăra podeaua seismică pentru Teheran. Ea face parte din planul acela; Putin i-a vorbit personal despre el. Este o șansă spectaculoasă. Am scris totul în raport.

Benford flutură din mână în semn de încuviințare. Nate continuă rapid, evitând deliberat să-l privească pe Gable.

— Centrul va afla despre asasinarea lui Jamshidi și Dominika va trebui să explice motivul pentru care operațiunea ei a fost dejucată. Noi suspectăm, cu certitudine relativă, implicarea lui Ziuganov, totuși Dominika are nevoie de o acoperire, să explice cum au înnebunit iranienii, și-au ucis propriul savant și au încercat s-o omoare și pe ea. În clipa de față, ea este pe muchie de cuțit. Ziuganov este perfid. A fost mereu cu ochii pe ea și dacă află ceva de la VEVAK despre un al doilea anchetator misterios pe care ei l-au urmărit prin Viena, atunci e în mare pericol.

— Iranienii nu vor comunica defel cu Serviciul, zise Dominika, și Centrul nu-i va căuta. Ziuganov se va concentra asupra afacerii comerciale.

— Afacere comercială despre care noi trebuie să fim informați pentru ca PROD să poată înlocui grinzile podelei cu altele inflamabile, explică Nate. Toți știm că este o ocazie imensă, continuă el transpirat. Fața lui Benford era o mască; nu trăda absolut nimic. Eu am evaluat elementele și am încercat să maximizez șansele. Domi își riscă viața pentru noi și am decis să-i aduc la cunoștință detaliile. *Trebuia* să le știe, pentru propria ei securitate.

În cameră se lăsă tăcerea. O parte din buștean căzu de pe grătar cu o jerbă de scântei. Gable se ridică, desfăcu capacul unei sticle de bere rece, reveni cu două pateuri și oferi unul Dominikăi. Erau *runza*, similare piroștilor rusești, colțunași umpluți cu carne tocată și condimentată, ceapă și varză. Piciorul ei se legăna în sus și-n jos în timp ce mesteca, privindu-i pe cei trei americani, citindu-le culorile. Nimeni nu scoase un cuvânt vreme de trei minute.

— Nathaniel, rosti apoi Benford, dai dovadă de o intuiție neobișnuită. Se ridică din fotoliu și se apropie de servantă. Sunt de acord.

— Asta-i tot? întrebă Nate.

Dominika îl privi cu ochii scânteind.

— Nu, nu-i deloc „tot”, răspunse Benford. Miza este mai mare ca oricând. Iar în fața noastră a apărut o oportunitate unică. Așa cum poate ai ghicit, această procurare de către Moscova a unui echipament special pentru iranieni este de fapt o ocazie rară de a afecta masiv programul nuclear iranian, pentru că importurile de echipamente supuse embargoului din surse occidentale sunt frecvent ocolite de Teheran. De aceea, tehnologia procurată de Moscova va fi acceptată fără ezitare sau suspiciune.

Își trecu palma peste o varietate de sticle, decizând din care să-și toarne.

— Dominika, mă tem că te vei confrunta cu un pericol dublu, pentru că-ți vom cere să raportezi despre președintele Putin, despre planurile lui de a cumpăra sistemul de podea german și de a ocoli sancțiunile dictate de Vest împotriva iranienilor. Implicit, asta va însemna că va trebui să comunicăm cu tine în interiorul Moscovei și tu să transmiți frecvent.

Se întoarse către Gable și Nate.

— Am cerut ca un tehnician să ajungă aici, cel târziu mâine dimineață. Dominika trebuie instruită

în operarea comsec-ului, ca să poată comunica instantaneu.

Piciorul Dominikăi continua să se legene.

— Scuză-mă, *gospodin* Benford, zise Dominika, și toți ochii se întoarseră către ea. Înțeleg nevoia pentru comunicare și o voi face, totuși n-aș dori unul din sistemele voastre prin satelit, de genul celui pe care l-ați pus la dispoziția generalului Korcinoi.

Korcinoi utilizase transmisii fulger prin sateliți către Langley până în ziua când fusese arestat. Tactica de a lăsa ca echipamentul să cadă în mâinile rușilor făcuse parte din planul lui Benford de a da veridicitate capturării lui Korcinoi și de a oferi, de asemenea, credit Dominikăi.

— Îngrijorarea ta este firească, dar lipsită de temei, răspunse Benford. Sistemele acestea sunt extraordinar de sigure. Vreau să-ți dau unul ție.

Cei doi ofițeri de caz – Nate și Gable – schimbară priviri. Ei ar fi acționat mai lent, mai cu blândețe pentru a o determina să accepte. Amândoi știau cum reacționa Dominika în fața unui gest de autoritate.

— *Mojet bît*, poate, zise ea, dar serviciul nostru pentru informații culese din semnalele de comunicații – FAPSI[11] – vă examinează acum sateliții și caută modalități de a vă intercepta transmisiunile. Ei experimentează, cum ziceți voi?, *treugolnik* în Moscova. Direcțiile T și KR sunt concentrate pe așa ceva. Arestarea lui Korcinoi le-a convins.

— Triunghi? repetă Nate. Vrei să zici că triangulează?

Dominika aprobă din cap. „Un alt sector compartimentat al contrainformațiilor”, se gândi Nate, „contramăsuri în privința semnalelor de comunicații în Moscova metropolitană”. Din expresiile de pe fețele lui Gable și Benford înțelese că amândoi se gândiseră la același lucru. Benford se ridică și începu să se plimbe prin living.

— Trebuie neapărat să putem comunica în mod sigur și fiabil cu tine, rosti el și tonul vocii i se schimbă.

Haloul albastru din jurul capului său era intens. Dominika privi către Nate, căutând susținere.

— Ce părere aveți de comunicații cu agentul pe rază scurtă? zise Nate. Domi poate expedia mesaje CARS către Stația din Moscova, sau către o stație de bază, sau către un senzor terestru de oriunde din oraș. Criptare bidirecțională, rafale de trei secunde, consum redus de wați. Dacă procedăm corect, schimburile sunt imposibil de anticipat și imposibil de detectat. Ea trebuie doar să se afle în linie directă.

Benford făcu o grimasă, dar știa că era o soluție.

— Tu ce zici? întrebă, întorcându-se către Dominika. Ai înțeles ce a zis Nate?

Femeia strânse din umeri.

— Serviciul nostru are echipamente similare cu ceea ce voi numiți CARS. Ce nu-nțeleg o să-mi explice Neit.

Gable o privi atent, apoi se uită la Nate, receptând feromonii. Al naibii Gable!

— Bine, spuse Benford și încuviință spre Gable. Pune-i pe tehnicieni la treabă. Va trebui să transpirăm nițel în Moscova, dar vreau ca ea să aibă CARS cât mai curând posibil.

— Am înțeles, îl asigură Gable.

— Încă ceva, spuse Benford. Vreau să stați toată noaptea dacă e nevoie, să lucrați cu Dominika un plan de exfiltrare. Mai dispunem de o zi întreagă, nu mai mult, după care va fi așteptată înapoi la Centru. Anunță Cartierul General că vreau pentru ea o rută de exfiltrare sigură. Să ne trimită dosarul pentru Ruta Roșie Doi. Instruiește-o, până o știe pe dinafară. Nu anticipez, și nici nu voi accepta, posibilitatea unui pas operativ greșit, dar dacă se va petrece inimaginabilul, dacă ea trebuie să fugă, vreau să dispună de ruta cea mai bună pe care o avem.

Ridică o sticlă, îi studie eticheta, apoi se uită la Dominika.

— Iar tu, Dominika, avem nevoie de la tine de informații detaliate așa cum n-ai mai raportat niciodată până acum. Vrem să știm despre finanțarea afacerii cu Iranul până la ultima zecimală. Vrem să știm cum și când vor livra tehnologia asta Moscovei și apoi Teheranului. Ți-am pregătit notițe pe care să le studiezi, despre livrarea probabil sub acoperire a echipamentelor la Teheran. Poate că vei avea ocazia să le folosești în fața lui Putin și să câștigi credit pentru tine.

Dominika legănă din picior.

— *Gospodin* Benford, nu este foarte dificil să ajungi în apropierea președintelui. Se înconjoară de apropiați care nu-l contrazic. Este însă mult mai dificil să-i câștigi *încrederea*. Este suspicios și invidios.

— Fascinant, zise Benford. Dar tu o poți face?

— Cred că da. Dacă ții minte, am fost instruită în genul ăsta de activități înainte de a începe să lucrez cu voi, domnilor.

În capătul opus al încăperii, Gable îl privi pe Nate, care în mod evident nu se simțea confortabil, după care țuguie buzele și ridică enigmatic dintr-o sprânceană.

— Tu ce zici, Nash, e o idee bună?

•

Bucătăria casei conspirative era desprinsă tot din anii 1920, având în centru o masă masivă din lemn, carafe din porțelan greu pentru lapte pe blatul de lucru, o chiuvetă uriașă din piatră gri și gresie alb-negru. Gable se asigură că ușa de legătură cu livingul era închisă.

— Simon, rosti el, vreau să discut o chestie cu tine.

Benford se spăla pe mâini în chiuvetă.

— Eu și Nash suntem de acord, urmă el, la fel și Forsyth. Nu contează absolut deloc dacă ea este bună, sau dacă are sânge rece, sau dacă îi găsim

locurile bune în Moscova. Evitarea laţului pentru ea depinde integral de agentul din Staţie care va face livrarea. Dacă vor trimite un ageamiu împotriva FSB-ului – sau mai rău, un idiot – o s-o pierdem în nici 30 de zile.

— Mulţumesc, Marty, zise Benford şi închise robinetul. Înţeleg pe deplin toate aspectele situaţiei.

Gable îi aruncă un şervet de şters vasele şi spuse:

— Mai bine l-aş deghiza pe Nash în turist finlandez şi l-aş trimite pe el să depună aparatul în cutia poştală oarbă.

— Chiar dacă poate vei fi surprins, să ştii că m-am gândit la varianta asta, zise Benford. Nu ne putem totuşi asuma un asemenea risc cu conştiinţa perfect curată. Va trebui să ne bizuim pe Staţia din Moscova să-i transmită echipamentul şi să gestioneze ulterior legătura CARS.

— Idiotul ăla de Gondorf nu mai e acolo, nu? întrebă Gable.

— A trecut la alte provocări şi-i chinuie pe francezi la Paris.

— Şi cine-i acum şef la Moscova?

— Vernon Throckmorton, răspunse Benford sec.

Chipul îi rămase inflexibil. Gable se rezemă îngrozit de masa din bucătărie.

— Glumeşti? întrebă el. Ăla-i mai rău decât Gondorf. E un nenorocit jalnic.

— Are de partea lui favorurile şefului de divizie şi l-a impresionat pe director suficient cât să primească postul.

— Simon, ăla-i un dezastru, rosti Gable; Puţini oameni din CIA îl înfruntau pe Benford. Lista eşecurilor lui e lungă de un kilometru. Compromite cazuri înainte să se aşeze la micul dejun, dar partea cea mai groaznică e că habar n-are cât este de incompetent. Se crede cel mai şmecher operator.

— Asta-i opinia ta și poate fi perfect adevărată, totuși el este noul șef al Stației din Moscova și are autoritate finală asupra operațiunilor lui, răspunse Benford privindu-l. Asta primești, cu asta defilezi.

Exasperat, Gable încercă pentru ultima oară.

— Eu îl cunosc pe omul ăsta – va insista să coboare el personal pe stradă și să depună pachetul pentru Domi. N-ar sesiza că este filat nici dacă tipul ar sta pe bancheta din spate a mașinii lui.

Benford rămase impasibil. Gable desfăcu larg brațele.

— Iisuse, Simon, o să-l prindă la trei metri după lovitura de-ncepere a meciului. Cretinul are o față de zici că-i un buldog care linge urina de pe scaieți.

Celălalt nici măcar nu clipi.

— Nu poți s-o pui pe DIVA în mâinile lui, nu poți! La fel de bine am putea s-o scoatem de-acolo și s-o folosim altundeva.

Benford strânse din umeri.

— M-am gândit la o alternativă. „De acum noi nu mai operăm în vremurile simple când istoria încă purta un trandafir, când politica încă mai dansa vals”.

— Ce tot spui acolo? zise Gable.

— *Prizonierul din Zenda*, răspunse Benford. Asta înseamnă că în vremuri disperate trebuie să recurgem la măsuri disperate.

— Grozav, clătină Gable din cap, după care se întoarse spre living. Se opri în ușă. Care-i alternativă? întrebă el.

— Nu voi periclita siguranța DIVEI dacă nu va fi necesar; deja există prea multe riscuri. Pentru a-i garanta maximum de securitate, intenționez să-mi introduc propriul om în Stația Moscova.

•

Era deja târziu, iar Benford vorbea întruna, așezat lângă Dominika pe sofa, cu un atlas enorm pe care-l ținea deschis în poală. Folosea o carioca al cărei vârf scârțâia, pentru a urmări o rută

maritimă lungă de 5 000 de kilometri, din Marea Nordului, prin interiorul Rusiei, via bazinul Volgăi, spre coasta de sud a Mării Caspice și a portului iranian Bandar-e Anzali.

— Cred că președintele vostru va aprecia avantajele nu numai ale transportului pe apă, ci și ale livrării secrete a echipamentului către clienții lor, zise el.

Nate se ridică de pe sofa.

— Putin nu va fi suspicios? întrebă el. De unde știe Dominika despre canalele pentru nave?

— E-n regulă, Neit, zise femeia. Le voi spune că obișnuiam să mă uit la șlepurile de pe Volga când eram la Școala de Vrăbii. În plus, toți salivează când se gândesc cum să pună mâna pe mai mulți bani pentru ei înșiși – nu se vor schimba niciodată. Niciodată. Se întoarse și-l privi pe Benford. *Gorbatogo tolko moghila ispravit*, zise ea zâmbind.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Gable.

— „Doar mormântul îl va îndrepta pe cocoșat”, zise Dominika.

Gable izbucni în râs.

Benford plecă și Gable ieși, pentru ca să revină cu mâncare. Lucrară toată seara. Nate și Dominika examinară pe TALON hărți și videoclipuri de pe străzile Moscovei. Împreună, aleseră câteva situri ce puteau fi utilizate drept cutii poștale oarbe, în care ea putea primi echipamentul. Oricum trebuia să le inspecteze personal, pe teren. Aveau să parcurgă complicatul plan de exfiltrare – Ruta Roșie Doi – a doua zi dimineață, când urma să sosească dosarul cu hărți, fotografii, rapoarte despre situri, frecvențe și sincronizări de rulare. Pentru moment puteau alege situri provizorii pentru ridicarea aparatului. Exfiltrare cu urmărire îndeaproape, posibilitatea de a fi ridicată direct de pe stradă.

— Extrem de periculos, zise Gable.

Nu adăugă ce se întâmpla cu agentul când un plan de evadare se prăbușea. Nate era frământat de ideea încercării ei zadarnice de a fugi din Moscova. Își putea imagina farurile apropiindu-se și mașinile oprite de-a curmezișul străzii, bărbații cu chipuri încruntate strângându-se în jurul ei.

Ecranul dispozitivului TALON era mic, așa că stătură aproape unul de altul ca să privească imaginile. Nate simțea căldura pe care o radia Dominika. Îi simțea parfumul de săpun și șampon. Îi privea mâinile subțiri, care derulau imagini pe TALON înainte și înapoi. Era complet absorbită. Când Dominika se duse la baie, Gable deschise două sticle de bere și-i întinse una lui Nate.

— Arată bine tipa, rosti după aceea.

— Ce vrei să zici? întrebă Nate, strângându-și centura de siguranță; știa foarte bine cum ataca Marty Gable subiectele.

— Vreau să zic c-arată bine după întâlnirea cu echipa iraniană în pădurile vieneze. Gable trase o dușcă zdravănă de bere. Ai făcut o treabă bună scoțând-o din încurcătură.

— Mersi, zise Nate.

Știa însă că astea nu erau decât acordurile dinaintea simfoniei.

— În Moscova va trebui să fie ca un acrobat pe sârmă. Afacerea asta-i serioasă.

— O poate face, zise Nate. De aceea a ales-o MARBLE. Ar fi fost mândru de ea.

Gable aprobă și-și termină berea.

— Atâta timp cât n-o s-o trimiți înapoi cu SPV-ul tău.

Nate îl privi, apoi se uită la TALON.

— N-o să-i dăm…, începu el.

— Nu mă refeream la ăsta, ci la Sindromul Penisului Vinovat.

— Poftim…?

Gable îl aținti cu un deget.

— Nu! Să nu cumva să zici ceva! Am crezut c-am lămurit chestia asta.

— Iisuse, Marty, știu ce fac. N-aș strica…

— Tu n-ai deosebi margarina de rahatul întins în strat subțire, îl apostrofă Gable. Ce crezi – că dacă ea te iubește, ar face orice pentru tine?

— Nu-nțeleg de ce te plângi, spuse Nate cu amărăciune. Tocmai ai descris agenta perfectă.

— Da, așa-i, încuviință Gable și-și luă altă bere. Perfectă, până aflăm că și-a mai asumat un risc pentru tine și-a fost prinsă și ei au băgat-o într-un tocător de lemne, cu picioarele înainte.

Tăcură amândoi când Dominika reveni în living, însă femeia zări cei doi nori-ciupercă purpurii de deasupra capetelor lor și știu ce vorbiseră… totul.

•

Se opriră din lucru la ora unu noaptea. Îi aștepta o altă zi plină, cu tehnicieni și CARS și planificarea exfiltrării. Resimțind diferența de fus orar, Gable adormi pe sofa și Dominika îl acoperi cu o pătură, iar Nate puse un lemn pe foc. Suiră scara în spirală, până la etaj, după care rămaseră nemișcați în holul întunecat.

— E totul ok până acum? o întrebă Nate.

Dominika știa că-și făcea griji pentru ea și era încântată.

— *Konecino*, bineînțeles, spuse ea. Când o să mă întorc la Centru, le voi spune c-a trebuit să stau ascunsă o zi și o noapte după ce l-am găsit pe Jamshidi și am abandonat casa conspirativă. Nu vor fi probleme.

Tăcu preț de o clipă, amintindu-și de Udranka.

— Mâine vreau s-asculți cu multă atenție *spasitelnaia zateia*, planul de exfiltrare. Vreau să poți fugi, dacă se-ntâmplă ceva rău.

— Da, șefu', zise Dominika.

— Vorbesc foarte serios.

— Și eu vorbesc serios, Neit. Tu crezi că voi fugi dacă sunt în pericol? Îi atinse ușor obrazul cu palma, aproape simțindu-i haloul purpuriu din jurul capului. Am multe de făcut. Ei trebuie să dea socoteală pentru Korcinoi.

Nate se retrase un pas.

— Grozav, rosti el. Ai pornit un jihad?

— Trebuie să vorbim acum despre asta?

Nate căscă.

— Bine. E târziu. Ar trebui să ne odihnim.

Dominika îl privi pe sub gene.

— Te sun dimineață… sau mai bine îți dau un ghiont direct din pat?

— Domi, Gable e la parter…

— Vrei să-l chem și pe el? zise ea și chicoti încetișor.

— Fermecător, comentă Nate.

— Am să-ți spun și altceva fermecător.

Dominika se aplecă spre el, își atinse buzele de ale lui, apoi își apropie gura de urechea bărbatului. Îi inspiră ceața purpurie.

— Vreau să faci dragoste cu mine, murmură ea, împingându-l spre ușa dormitorului lui.

Gable era la parter și sforăia încet din fundul gâtului. Dar și-ar fi dat seama, apoi și Benford ar fi știut, și Forsyth. Dominika ridică mâna și-i îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. Ceața purpurie a lui Nate pulsa și femeia știa că bărbatul se lupta din nou cu vechii săi demoni. Nu-i păsa. Noaptea trecută mintea ei se limpezise și știa ce dorea. Își puse palma pe obrazul lui.

— Neit, eu sunt înăuntrul Centrului. Eu fac parte din contrainformațiile SVR. Devin tot mai apropiată de președinte și am acces la informații care decid una dintre cele mai importante operațiuni încercate vreodată de serviciul tău. Acum am revenit complet alături de tine. Îți voi raporta din Moscova. Știu ce să fac și știu cum să fac. Cunosc riscurile. Știu cum să operez.

El o privi fix.

— Ce s-a întâmplat ieri cu noi, urmă Dominika, atunci când am supraviețuit noaptea trecută, și ulterior, cu tine, m-a făcut să descopăr ceva ce-mi lipsea până atunci. Cum spui la *ravnovesie*?

— Echilibru, răspunse Nate.

Vedea încotro se îndreptau lucrurile și asta îl speria, fiindcă și el gândea la fel.

— Da, echilibru. Balanță. Până acum n-am simțit așa ceva, dar acum o am. *Am nevoie de ea*. Își puse mâinile pe umerii lui și-și înfipse ușor unghiile. Îl privi cu sfială. Am nevoie de *tine*.

— Astă-noapte… Astă-noapte a fost minunat…, zise bărbatul, însă tu nu poți lucra dinăuntru, dacă noi doi avem o relație. Trebuie să ne putem concentra, să putem calcula, trebuie să avem mintea limpede…

— *Boje*, o, Doamne, spuse Dominika. Am o relație și nu pot să mă mai întorc. *Gore mne*, vai și-amar de mine!

— Vorbește mai încet, pentru numele lui Dumnezeu, o atenționă Nate.

— *Duşka*, ascultă-mă. Ceea ce avem noi doi face ca totul să fie mai puternic, mă face pe *mine* mai puternică. Nu-i nimic rău în asta. *Bratok* greșește, voi toți greșiți.

— De unde știi tu ce gândește *bratok*?

— Pentru că ea e deșteaptă și tu ești un idiot, rosti Gable, care stătea lângă ei în semiîntuneric, cu o pătură în jurul lui, aducând cu un indian din prerie.

Amândoi tresăriră. Niciunul nu-l auzise când urcase treptele care scârțâiau.

— Și n-am dreptate în legătură cu ce gândești tu, *bratok*? întrebă Dominika, nestingherită, întorcându-se spre el și aranjându-i pătura mai strâns în jurul umerilor.

„Exact așa cum ar face o surioară mai mică”, se gândi Nate.

— Tu știi ce gândesc eu, iar voi amândoi știți motivele pentru care gândesc așa. Nimeni nu poate să opereze cu maximum de randament dacă are un atașament emoțional față de agenta lui – Gable îl indică pe Nate din bărbie – sau față de ofițerul ei de caz. Mai ales într-o zonă interzisă cum e Moscova. Mai gândiți-vă amândoi la chestia asta.

Își trecu o mână prin păr, apoi se întoarse pe coridor spre camera lui. Se opri brusc și reveni la ei.

— Vreau ca amândoi să fiți pregătiți pentru zilele negre ce vor urma, poate chiar pentru ziua cea mai neagră din viețile voastre. Nash, vreau să fii pregătit pentru ziua în care o vom abandona pe Domi în terminalul unui aeroport, sau pe un peron de gară, sau la un punct de trecere a frontierei, înconjurată de FSB, fără să aruncăm măcar o singură privire în urmă, pentru că așa trebuie să procedăm, pentru că există mize mai mari. Iar tu – și se întoarse spre Dominika – să fii pregătită pentru ziua în care, în mod conștient, să-l lași pe Elegiacul ăsta de aici să cadă într-o ambuscadă de filaj din capitala vreunei provincii și să fie aruncat 20 de ani la închisoare, pentru că există altcineva mai important decât Nash care poate fi în pericol și tu nu-l poți dezvălui.

— *Bratok*, cum i-ai spus? întrebă Dominika.

— Elegiacul, repetă Gable.

Dominika se uită la Nate.

— *Grustnîi*, melancolic, rosti Nate și clătină din cap.

Dominika izbucni în râs. Pâclele purpurii ale lui Nate și Gable pluteau în lumina slabă de pe hol, puțin asemănătoare, totuși diferite. Ceva din casă trosni. Gable își trase pătura mai sus pe umeri.

— Vreau să fiți pregătiți pentru ziua în care unul dintre voi sau amândoi vă veți da seama că nu vă veți mai revedea niciodată, pentru tot restul vieților voastre.

Dominika oftă.

— Bine, *bratok*. Mulțumesc că ești un *prepeatstvie* – cum se spune?

— Un obstacol, traduse Nate.

— Vrei să zici că stau în calea fericirii voastre, spuse Gable. Nu pot decât să sper.

— Iisuse, Marty, n-am plănuit nimic, s-a-ntâmplat pur și simplu de la sine, încercă Nate să-i

explice.

Se simțea idiot și neputincios. Gable clătină din cap.

— N-am zis că era vina voastră, ci am zis că vă învinuiesc.

Dominika se întoarse, deschise ușa dormitorului ei, îi mai privi o dată pe cei doi bărbați, apoi intră. Lăsă ușa puțin întredeschisă, un mesaj în sine: *Eu sunt aici*, *alegerea îți aparține*.

— Vino să bem un coniac, rosti Gable. Arătă cu capul spre ușă. Dup-aia poți să faci ce vrei.

•

Gable își aruncă pătura de pe umeri, mai puse un lemn în focul muribund și turnă coniac în două pahare. Își privi ceasul, un Transocean Breitling masiv, și-și frecă fața cu palmele. După aceea scoase două trabucuri negre și groase din buzunarul cu clapă al cămășii de safari, vârî unul în gură și-l aruncă pe celălalt lui Nate.

Reteză cu dinții capătul trabucului, îl scuipă în foc – sau destul de aproape de acesta – și aprinse trabucul cu o brichetă Ronson din oțel inoxidabil ponosită, învăluindu-și aproape imediat capul și umerii într-un norișor de fum. Îi azvârli bricheta lui Nate, care observă că era ștanțată cu emblema unui vârf de suliță.

— Da, zise Gable pufăind și privind scrumul, logoul OSS[12] din al Doilea Război Mondial. Unui birocrat surescitat din Cartierul General i s-a părut că ar fi romantic și l-a adaptat pentru logoul serviciului nostru clandestin. Ar fi trebuit să mai rotunjească nițel vârful suliței și să facă un dop anal.

Nate își aprinse trabucul, care, în ciuda culorii întunecate, era surprinzător de slab. Experiența lui cu țigările de foi era limitată și spera că nu va cădea pe spate după al treilea pufăit. Niciunul nu spuse nimic vreme de două minute.

— Știu că Forsyth ți-a povestit despre rahatul ăsta, spuse Gable. Și eu însumi am obosit să te mai

bat la cap.

Nate știa că nu trebuia să spună nimic. În următoarea oră, treaba lui în camera asta era să-și țină gura.

— Nash, persoana cea mai importantă din așa-zisa ta viață profesională în clipa de față se află la etaj, în dormitorul ăla, făcându-și exercițiile *kugel* sub pătură, așteptându-și amantul ofițer de caz să se furișeze pe ușă.

Nate suflă fumul spre tavan, la fel cum făcuse și Gable mai devreme. Relaxat.

— Marty, *kugel* este o mâncare evreiască pe bază de tăiței. Cred c-ai vrut să zici „exercițiile Kegel”.

Gable îl privi fix, cu trabucul strâns între dinți, și Nate decise să nu mai vorbească decât dacă era întrebat.

— *Ea este lucrul cel mai important*, repetă Gable. La un nivel, este un bun prețios, o sursă a șmecherilor din CIA, cu acces aproape nelimitat, și noi trebuie să protejăm această sursă și să ne asigurăm că ea este productivă, pentru că aici este vorba despre securitatea națională. La alt nivel, este o femeie inteligentă și dură, pornită în misiunea de a-i distruge pe toți pungașii ăia care i-au făcut rău. Este rusoaică și puțin temperamentală, toți o știm, dar e dedicată. Acolo la etaj e un obuzier cu autopropulsie și, dacă ești iscusit, poți să-i valorifici – ba nu, să-i *exploatezi* – motivațiile.

Pufăi de două ori și scutură scrumul în direcția generală a șemineului în care trosnea focul.

— MARBLE a fost cel mai bun, iar Domi poate fi chiar mai bună dacă supraviețuiește. Iar supraviețuirea ei – care înseamnă menținerea concentrării, luarea deciziilor corecte, păstrarea motivației – este periclitată de fiecare dată când vă dați jos chiloții și treceți la treabă ca două cămile furioase într-un microbuz.

Nate se străduí din răsputeri să rămână nemișcat.

— Noi începem o etapă nouă a operațiunii și DIVA va trebui să acționeze în direcții pe care puțini agenți ruși le-au încercat vreodată. Un acces fără precedent! Îți poți imagina un agent apropiat de Stalin? Niciodată. Dar Domi i-a atras atenția lui Putin și noi vrem să știm ce are nenorocitul ăla sub unghii. Iar dacă putem da peste cap programul nuclear iranian, atunci miza crește și mai mult.

Gable se sculă, își mai turnă un pahar de coniac, după care ridică sticla. Nate clătină din cap și Gable se așeză înapoi.

— Să zicem, așadar, că Domi se-ntoarce și ne raportează că Putin s-a dat la ea și că vrea să petreacă împreună un weekend într-o dacea din aia. Ce-o instruiești tu, ofițerul ei de caz, să facă? Ia spune-mi.

Nate îl privi fix. Elementele de plumb din coniac și trabuc i se urcaseră la cap și încercă să-și ordoneze gândurile.

— Gura! se răsti Gable când Nate dădu să spună ceva. O să-ți zic eu ce-o să-i spui agentei tale. O să treci în revistă cu ea cerințele de informații, ca ea să știe ce să-i ceară în pat. O lași să citească profilul lui Putin întocmit de psihologii din OMS, ca să știe câte bucățele de zahăr îi plac în ceașca de ceai în dimineața de după. Și o să ai grijă să aibă o pereche de chiloți de rezervă, pentru cazul în care primii o să-i fie rupți.

Bău o dușcă de coniac, trase din trabuc, după care se aplecă înainte și coborî vocea:

— Iar când ea se întoarce acasă cu mirosul aftershave-ului lui în păr și cu ochii umflați după trei zile cu Vladimir, tu vei fi acolo ca s-o descoși și să-i spui ce treabă bună a făcut, fără cea mai măruntă urmă de ironie, sau judecată, sau *inflexiune*, pentru că ea și-a făcut treaba, și tu îți faci treaba, și mai sunt multe de făcut, așa că vă pregătiți pentru ceea ce urmează.

Gable se lăsă pe spate în fotoliu și pufăi.

— Seamănă cu ceea ce vrei tu să faci – profesional, vreau să zic?

Nate închise ochii.

— Bănuiesc că dragostea nu joacă niciun rol pe-aici.

Gable surâse larg.

— Cu un agent valoros nu poate fi vorba de așa ceva. E școala veche, Nash – un fost șef de divizie, un jupân adevărat, mi-a spus odată că ofițerii de caz nu trebuie să se-nsoare niciodată, că așa ceva îi distrage prea mult.

— Tu nu te-ai însurat niciodată?

— N-am zis asta.

— Adică – te-ai însurat sau nu?

Gable înălță din umeri.

— Da, m-am însurat, pentru scurt timp.

Nate puse jos pocalul de coniac.

— Și-o să-mi povestești și mie cum a fost?

— Pe naiba că nu, răspunse Gable.

— Ai zbierat la mine de când te-am cunoscut. Ce-ar fi să-mi arunci un oscior acum? Haide, zi.

Doi manipulatori înnăscuți, care se convingeau reciproc.

Gable privi în focul din șemineu.

— Ne-am căsătorit de tineri, amândoi, și am crezut că ea putea face față vieții, călătoriilor, nopților pierdute, dar a fost prea mult pentru ea. N-a înțeles că jobul te-nghite cu totul – curios, fiindcă era pianistă și muzica însemna toată viața *ei*. Eu nu fac deosebirea între Liszt și Listerine, însă muzica era ok, când nu ne certam. A doua mea detașare a fost în Africa și pianul îi era mereu dezacordat, asta până am ridicat capacul și am găsit înăuntru o cobră regală. Ea dorea să locuiască la Paris și Roma, dar eu am târât-o la Manila și Lima, și cu siguranță nu-i plăcea detectorul de metale de pe ușa dormitorului sau carabina din debara. Ne dondăneam ca doi scorpioni într-un pahar, încercând să ne înțepăm unul pe celălalt,

până când și-a făcut bagajele și a plecat, iar eu n-am mai beneficiat de o a doua șansă, pentru că, după ce s-a întors acasă, a derapat pe gheață și a căzut de pe șosea într-un râu. Avea 25 de ani, îmi plăcea s-o aud cântând Chopin și, la două seri după ce a murit, m-am întâlnit cu un asasin din *Sendero Luminoso* în districtul portuar din Lima, dar idiotul a venit cu un cuțit la o înfruntare cu pistoale și l-am tras pe linie moartă. Iar pe când îi scotoceam prin buzunare, un aparat de radio dintr-o fereastră de undeva a început să cânte Chopin, așa cum obișnuia ea, și am rămas lângă mortul ăla și a trebuit s-aștept vreo două minute până mi s-au limpezit ochii, dar n-a fost decât o coincidență, fiindcă nu mă mai gândesc prea mult la ea.

„Marty Gable, Chopin și *Sendero Luminoso*", se gândi Nate. „Iisuse!"

— N-am știut despre asta, Marty. Îmi pare rău.

Gable ridică din umeri.

— Asta a fost demult, eram cam cum ești tu acum. Atâta doar că eu n-am avut un nenorocit de mentor sensibil așa cum ai tu. Acum, tot ce trebuie să faci este să asculți sfaturile mele afurisit de înțelepte, să-ți vină mintea la cap și s-acționezi ca un profesionist de top.

— Ce se-ntâmplă cu doi scorpioni într-un pahar? întrebă Nate.

Gable aruncă trabucul morfolit în foc și-și termină coniacul.

— Din cauza sticlei, nu există tracțiune, așa că se pun față în față, se strâng în clești și se înțeapă întruna. Sunt însă imuni la propriul lor venin. E o metaforă a naibii de potrivită pentru căsătorie.

RUNZA

Căliți ceapă tăiată peștișori și usturoi zdrobit, până se înmoaie. Condimentați, adăugați mărar proaspăt și semințe de fenicul (*sau chimen*). *Adăugați carne de*

vită tocată și rumeniți, apoi adăugați varză tocată, acoperiți și gătiți până se înmoaie varza. Amestecul trebuie să fie destul de scăzut. Pregătiți o foaie din aluat de pâine, pe care o tăiați în pătrate cu latura de 10-12 cm, așezați umplutura în mijloc, suprapuneți colțurile opuse și presați marginile. Coaceți în cuptor la foc mediu, până se rumenesc.

13.

Dick Spofford, directorul Serviciului Național Clandestin, stătea la biroul lui de la nivelul al șaptelea din Cartierul General al CIA. Prin ferestrele înalte cât peretele se vedeau vârfurile coroanelor bogate ale arborilor ce mărgineau George Washington Memorial Parkway și, în spatele lor, râul Potomac. Încăperea era modestă – toate birourile superiorilor de la ultimul etaj erau surprinzător de mici – cu o sofa și două scaune pe un perete, o bibliotecă încorporată în spatele biroului banal și o masă pentru conferințe, mică și rotundă, într-un colț opus.

Al treilea cel mai important om din CIA, DSNC – pronunțat „dosnic” – conducea Serviciul Clandestin și toate operațiunile de peste hotare. Biroul îi era decorat cu litografii relativ ieftine, în majoritate afișe turistice din epoca de aur a croazierelor pe vapoare cu aburi, regiunea lacurilor din Italia și serviciul de dirijabile dintre New York și Berlin, care funcționase în 1936. O notă distonantă o reprezenta totuși colecția de animale mici din pluș – pinguini, maimuțe, stele-de-mare, zimbri, leoparzi, cățeluși, o caracatiță sașie – din biblioteca aflată în spatele lui. Spofford nu conștientizase privirile sceptice, schimbate pe furiș de partenerii CIA din alianța de spionaj Five Eyes – Australia, Marea Britanie, Canada și Noua Zeelandă – când văzuseră prima dată menajeria aceea care părea desprinsă din dormitorul unei fetițe.

Spofford se lăsă pe spate în scaunul directorial ergonomic – un Aeron, modelul conceput pentru rangul SIS-4 și superior din Senior Intelligence Service – și închise ochii. Asistenta lui specială, Imogen, era ghemuită în spațiul deschis de sub birou, îngenuncheată între picioarele lui, și-și deplasa brațul cu o mișcare ce amintea de tragerea

unei frâne de mână. Spofford își privi ceasul: peste 15 minute avea o ședință cu comitetul de conducere. După cum avea să se dovedească, nu s-a mai putut bucura de acel timp.

În cursul unei mișcări deosebit de energice, umărul lui Imogen lovi partea de dedesubt a tăbliei biroului – mai exact, butonul pentru urgențe de sub sertar, care declanșă o alarmă silențioasă în camera de comandă apropiată a Biroului de Securitate, ducând la apariția imediată în biroul DSNC a trei ofițeri de protecția securității (OPS) și a unei echipe de două persoane din Serviciile de urgențe medicale (SUM). Cei trei ofițeri își băgară armele în tocuri când Imogen ieși de sub birou, frecându-și energic cucuiul. Femeia de la SUM se gândi în sinea ei că frâna de mână a domnului Spofford ar fi putut beneficia acum de atingerea electrozilor defibrilatorului din trusa ei medicală. Caracatița sașie rânjea de pe un raft.

•

Pensionarea precipitată a lui Dick Spofford („munca noastră nu s-a încheiat; voi fi alături de voi în spirit”) declanșă o cursă silențioasă pentru poziția de DSNC printre ofițerii superiori care puteau fi considerați în mod rezonabil drept candidați: principalii concurenți erau cei trei directori adjuncți asociați (DAA) – pentru Operațiuni, Afaceri Militare și Afaceri Congresionale. DAA/O Borden Hood avea propriile lui probleme de relații cu publicul, deoarece recent lăsase însărcinată o tânără funcționară stagiară în cursul unei vizite de inspectare a stațiilor din străinătate. Directorul CIA împinse la o parte dosarul lui Hood.

DAA/Mil, Sebastian Claude Angevine (fiind de origine franceză, numele se pronunța „Onjevin”, dar aproape toți subordonații îi ziceau „Anghină”), era înalt și slab, cu cap enorm, păr ondulat și nas coroiat, în lungul căruia obișnuia să privească. Ajunsese în Serviciul Clandestin prin intermediul

filierei de securitate; începuse ca operator de poligraf, un detaliu al carierei sale pe care Seb Angevine se străduia din răsputeri să-l tăinuiască. Afirmația pe care o făcea frecvent, că ar fi absolvit Academia Navală, era suspectă. Conducea Afacerile Militare destul de prost – Pentagonul abia îl tolera. Arogant, egocentric, neatent, răzbunător și antipatizat, se aștepta să fie promovat ca DSNC: era un post care i se cuvenea.

•

Directorul CIA intră grăbit în sala de conferințe, cu un dosar în mână. Asistentul lui executiv îl urmă, închise ușa exterioară și se așeză pe un scaun lângă perete. Directorul privi în jurul mesei și-și studie echipa: adjunctul, directorul executiv, directorii-adjuncți ai direcțiilor – cunoscuți ca DA, ce includeau Operațiuni, Informații, Știință, Administrativă – și ceilalți DA de programe de la Afaceri Congresionale, Afaceri Militare și Afaceri Publice.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, rosti el și deschise dosarul.

Angevine stătea aproape de capul mesei și avea grijă ca butonii lui de aur ștanțați cu logoul CIA – un cadou primit anul trecut de la director – să fie vizibili dincolo de mânecile costumului său.

— Deoarece Dick Spofford a ieșit la pensie, urmă directorul, trebuie să ne mișcăm repede pentru a determina cine îi va lua locul. Scaunul Operațiunilor nu este unul pe care să-l putem lăsa gol… nici chiar pentru scurt timp.

Ridică o foaie din dosar, ca și cum ar fi consultat niște însemnări. „Acum urmează”, își zise Angevine. După ce directorul avea să termine de anunțat că el, Angevine, urma să fie noul DSNC, avea să spună doar cât de mult aprecia oportunitatea, că înțelegea încrederea ce-i era acordată, că abia aștepta să colaboreze cu toți pentru a duce la bun sfârșit misiunile importante ce-i așteptau. Sau ceva de felul acela…

Privi de cealaltă parte a mesei, spre Gloria Bevacqua, DAA pentru Afaceri Congresionale (AC), și rânji în gând. Ce mai combinație: costum cu pantalon, pătat cu salată de varză asiatică, în culori primare, cu o imitație de eșarfă Hermès, purtată ca șal. Labele picioarelor îi ieșeau umflate din pantofii Mary Jane cu tocuri pătrate. Picioarele păreau ale unui pian Steinway. Prăjiturelele erau nelipsite de pe o servantă laterală în secretariatul AC. „Asta și DSNC, cum să nu!”

În sala de mese a executivilor de la nivelul șapte se vorbea că femeia se lăuda deja că va fi numită DSNC, dar nu te puteai baza pe zvonurile care circulau în SME. Bujia asta supraponderală nu avea experiență în CIA, cu atât mai puțin în operațiuni. Directorul o adusese la Langley cu un an în urmă de la Capitoliu. Te umfla râsul să te gândești că ar fi putut conduce Serviciul Național Clandestin.

— Jobul conducerii SNC-ului a evoluat, rosti directorul.

„Vrea să spună că are nevoie de mine, un administrator cu experiență”, își spuse Angevine în gând.

— DSNC-ul trebuie să aducă laolaltă toată comunitatea serviciilor de informații: armata, NSA și NGA.

„Se referă la activitatea mea în Departamentul Apărării”, se gândi Angevine.

— Iar gestionarea Congresului și a comisiilor de supraveghere este fără doar și poate una dintre componentele cele mai importante ale postului, zise directorul.

„Despre ce naiba vorbește?”

— Ca atare, deși toți cei din jurul acestei mese sunt foarte calificați și au fost cântăriți cu cea mai mare atenție, sunt încântat să vă anunț că Gloria va prelua conducerea Operațiunilor. Sunt convins că Borden o va susține în toate privințele, așa cum sunt sigur că veți face cu toții.

Bevacqua privi în jurul mesei și îi salută din cap pe rând, pe toți. Vorbi puțin, spunând că abia aștepta… „E mult prea mult”, își zise Angevine.

Continua să stea nemișcat în scaun, cu o expresie calmă pe chip, cu ochii pironiți asupra trădătorului ăluia nenorocit de director, care-l înjunghiase pe la spate. Nu știa că fusese ocolit pentru că directorul – el însuși un hibrid, fostul șef de cabinet al unui senator – considera că nivelul de nemernicie și nesimțire al lui Angevine era prea ridicat, chiar și pentru postul de DSNC.

„Jobul DSNC era al meu”, se gândi Angevine. „Eram perfect pentru el”. Fizic și psihic, nu putea să accepte că directorul nu se gândise că Angevine era perfect pentru poziția aceea. În următoarea jumătate de oră, nu văzu nimic, nu auzi nimic; în gură simțea doar gust de zinc. Ședința se încheie și Angevine se întâlni la ușă cu Gloria Bevacqua. Se opri, pentru a o lăsa să iasă prima – oricum, n-ar fi avut loc să treacă în același timp pe ușă.

— Felicitări, murmură el.

Gloria purta un clips pentru păr pe o parte a capului. Părul îi era blond-spălăcit, cu rădăcini ce păreau făcute din turbă.

— Mersi, Seb, zise ea și zâmbi afectat cu un colț al gurii.

Într-o clipită, Angevine înțelese că totul fusese aranjat de la bun început – că ei știuseră de săptămâni mișcarea asta. Se simțea și mai trădat.

— Aș vrea ca în lunile următoare, spuse Gloria, să strângi legăturile cu secția HUMINT din Direcția de Informații a Apărării.

„De ce nu le duci tu un tort de-al tău cât roata morii?” se gândi bărbatul.

— Da, sigur că da, rosti el cu glas tare.

Gloria știa că mesajul real era „Du-te naibii!”, dar anii petrecuți la Capitoliu o învățaseră cum să-i trateze pe frumușeii recalcitranți.

— Uite care-i treaba, spuse ea, știu că ți-ai dorit jobul ăsta, însă James a vrut să mergem în altă

direcție.

„Așadar, directorul este acum James”, se gândi Angevine. În mintea lui, el avea o direcție clară pentru ei toți.

— Ce chestie grozavă pentru tine și James, exclamă el.

Simțea cum clocotește furia în el și o privea pe Gloria cu superioritate și dispreț. Femeia văzu asta și decise să-l expedieze pe lunganul afectat acolo unde-i era locul.

— Uite ce-i, Seb, rosti ea și surâse ironic, nu te ambala prea mult fiindcă ai fost trecut cu vederea. Gagicile te plac.

Angevine încremeni, realmente încremeni la insulta aceea incredibilă din partea acestei… acestei *sagouine*, șleampete, asudate. Femeia se îndepărtă pe coridor.

Angevine se așeză la biroul său și privi în jurul încăperii împodobite cu tablouri, diplome și premii – avea un întreg perete dedicat vanității. Acum însă se părea că exponatele înrămate își băteau joc de el. Examină în minte, foarte lent, ura lui față de Bevacqua. Ceilalți *pèdès*, poponari, de la nivelul șapte nu însemnau nimic. Directorul îl trădase, dar o făcuse aproape sigur cu încurajarea lui Bevacqua. Iar acum ea avea să conducă Serviciul Clandestin? Ea avea să conducă operațiuni de spionaj și să gestioneze acțiuni sub acoperire?

În săptămâna următoare, furia lui Angevine bolborosi și se înăcri ca un Chianti ieftin într-o sticlă de plastic. Ar fi vrut să le facă rău, să zgârie cu degetele glazura de pe neprihănitul tort de nuntă, să calce apăsat pe cimentul proaspăt turnat. Simțea că de acum nu mai datora nicio loialitate Agenției – de parcă ar fi simțit vreodată o astfel de loialitate –, iar spiritul lui meschin și motivele josnice îl împinseră să se gândească să facă ceva monumental, cu adevărat *zguduitor*. Avea să urmeze și o zi a socotelilor – una foarte mare!

•

Christine, răposata mamă a lui Seb Angevine, lucrase în Departamentul de Stat american ca diplomată de carieră specializată în servicii consulare, expertă în legislația consulară a SUA, care reglementa, printre altele, eliberarea de vize cetățenilor străini care doreau să călătorească, să muncească ori să emigreze în Statele Unite. Tipic pentru majoritatea funcționarelor de carieră din Afacerile Consulare, Christine era sinceră și stângace și cunoștea talmudicul Manual al Afacerilor Externe (MAE), de parcă l-ar fi întocmit chiar ea. Era scundă și slăbuță, cu încheieturile mâinilor ca niște oscioare de pasăre și păr șaten și rar, strâns cu modestie într-un coc. Făcea parte din categoria fetelor bătrâne permanente; în esență, renunțase la bărbați.

Christine se apropia de 50 de ani când fusese numită consul general la Ambasada SUA din Paris. Secția consulară avea un personal numeros pe care ea îl conducea cu competența introspectivă ce o caracteriza. Tinerii ei subordonați îi recunoșteau și-i acceptau cunoștințele și le părea cumva rău pentru ea, dar în același timp nici n-o plăceau în mod deosebit.

Farmecul Franței nu o lăsa rece pe Christine, însă nu reușea să-și găsească iubirea. Mandatul ei de doi ani era aproape pe terminate; revenirea la Washington era iminentă. Într-o după-amiază ploioasă de toamnă, în cursul unui prânz oficial al Corpului Consular – eveniment lunar plictisitor ce se desfășura în restaurante elegante și la care participau consuli generali străini hedoniști – l-a cunoscut pe Claude Angevine. Acesta era ocupat să conducă diplomații care soseau la locurile lor, să despăturească șervetele și să înmâneze meniurile, când privirile li s-au întâlnit. Claude a făcut o plecăciune și a zâmbit – o tonă de farmec galic. Christine a dat din cap și s-a gândit că momentul fusese ca „desprins din Emily Brontë”. Gândurile lui Claude s-au îndreptat mai degrabă în

direcția unei vize K-3 (pentru partenerul străin al unei cetățene americane).

Claude era burlac, se apropia de 50 de ani, înalt și cu aspect spectaculos, un ectomorf cu cap mare, degete lungi și nasul ca o cârmă de corabie. Își trecea degetele prin părul imposibil de ondulat în timp ce vorbea în engleză cu un accent extrem de sexy. A urmat o curte intensă; au existat câteva momente inițiale stângace pentru Christine, implicând dormitorul și sexul, dar bărbatul a fost fermecător, atent și i-a spus c-o iubește. După trei luni, Christine și Claude s-au logodit. La scurt timp după aceea, s-au căsătorit, au plecat în Statele Unite și Christine a rămas însărcinată.

Fiul lor, Sebastian, a crescut înalt și foarte asemănător cu tatăl său; ca urmare a exemplului oferit de acesta în privința nasului purtat pe sus, a început să se comporte tot mai mult ca el. În tată și fiu deopotrivă, narcisismul francofil se combina cu proastele maniere perseverente, preocuparea față de bani și convingerea de nezdruncinat că viața le datora multe. Tatăl îi vorbea fiului în franceză, mai potrivită pentru ironii la adresa altora. Delicata Christine nu făcuse față disprețului superior al soțului ei și suferise în tăcere din cauza lipsei de respect tot mai pronunțate a adolescentului Sebastian; tatăl își învățase bine fiul. Apoi Claude își abandonase familia și se întorsese în Franța, fiind acum cetățean american expatriat – Sebastian avea 20 de ani – iar Christine se retrăsese din Departamentul de Stat și se veștejise treptat, până murise.

Fără susținere materială sau un loc unde să trăiască, Sebastian a absolvit colegiul și s-a înrolat în marina americană, a trecut cu mari chinuri prin perioada de instrucție și apoi s-a sustras serviciului pe mare, înscriindu-se la Serviciul Naval de Investigații Criminale (SNIC). Acolo a constatat că se descurca bine în depistarea cecurilor cu probleme, investigarea cazurilor de viol și

urmărirea efectelor militare furate. Ținea mult la portvizitul din piele cu emblema SNIC pe care-i plăcea s-o bage în nasul oamenilor. După aceea a apărut un post vacant și a profitat de ocazia de a învăța să opereze un poligraf al SNIC; în felul acela se putea făli cu calificări suplimentare de specialist. O detașare la Annapolis, la personalul de securitate, în care a condus ședințe cu poligraful pentru studenții din anul I al Academiei Navale, i-a oferit prilejul de a susține că „trecuse prin Annapolis" – fără să poarte tocmai inelul de absolvent, totuși destul de aproape.

Apoi s-a decis că marina era pentru rataţi și, după ce a părăsit-o, s-a înscris la Directoratul de Susținere al CIA, la Biroul de Securitate și la divizia poligraf. Avea 25 de ani. Și mai mult prestigiu: întâi Annapolis, acum Langley – nu conta că se ocupa de verificări de securitate. CIA era un vârf. Până și numeroasele eufemisme utilizate în interiorul Agenției pentru poligraf erau grozave. A început prin „ușuirea" noilor candidați pentru CIA. După aceea a aplicat periodicele „îmbârligări" de reinvestigare ale ofițerilor de caz. În cele din urmă, a primit o misiune în străinătate pentru a „împacheta" un agent recent racolat.

Îi invidia pe laconicii și sarcasticii ofițeri de operațiuni pe care-i cunoscuse în străinătate. Râvnea la faima atașată operațiunilor și operatorilor de peste hotare, dar în același timp dorea să evite misiuni riscante și incomode în alte țări. Începu cu grijă să plănuiască o schimbare de carieră sigură și profitabilă în Serviciul Clandestin. Mai întâi, un transfer la munca de birou, simplă hârțogărie administrativă; apoi, certificarea ca asistent de sprijin pentru operațiuni, ocupându-se de dosarele agenților; după aceea, asistent special al unui șef de divizie, organizându-i programul; apoi, o incursiune în Afaceri Publice, unde a învățat arta de a spune lucruri neimportante; după aceea s-a agățat de pulpana unui director asociat,

tot muncă administrativă, dar respirând aerul de la nivelul șapte; iar apoi în Afaceri Congresionale, unde întâlnești viitori directori; până ce, într-un final, protectorul lui fusese confirmat ca director, iar Sebastian Angevine, în vârstă de 40 de ani, veteran de 15 ani al administrației CIA, care activase în marina SUA, a fost numit noul director adjunct asociat în cadrul CIA pentru Afaceri Militare și promovat în rang de la GS-15, la SIS-3, cu o creștere a salariului de bază anual de la 119 554 de dolari, la 165 300 de dolari.

Biroul lui de la nivelul șapte se înălța deasupra vârfurilor copacilor. Telefoanele de pe masa lui erau negru, gri și verde. Poziția îi aducea un șofer particular și un SUV negru ca noaptea pentru deplasarea la ședințele din Pentagon.

În mai puțin de un an, Seb Angevine deveni bine cunoscut la nivelul șapte de la Langley, în jurul meselor de conferințe de la Pentagon și în Consiliul Național de Securitate, deși mai puțin bine cunoscut în nivelurile operative și diviziile geografice din Cartierul General al CIA, pe care le vizita rareori. Ambițiosul ofițer de securitate se metamorfozase într-un director federal de nivel mijlociu cu aere. Purta cravate de mătase Ermenegildo Zegna, bretele de satin Aldridge și butoni de cămașă Carrington de epocă, din scoici. Își trecea degetele lungi prin părul leonin îngrijit cu multă atenție, pentru a-i ține firele sure departe de tâmple. Flirta cu femeile din secretariat – pe la spate era considerat mai degrabă șters și unsuros decât interesant și sofisticat.

Așa cum învățase în anii de formare, nu trebuie să transpiri la muncă, fiindcă aceasta curge cumva în jurul tău, numai ședințe, vorbărie și sarcini pentru subordonați care erau delegate pe scara ierarhică. Celelalte sarcini proveneau direct din manualul managerului superior: o dată pe an, fie propui un nou „program” amorf, fie închizi un program existent, într-o etalare de eficiență și

corectitudine fiscală; ai grijă ca în fiecare trimestru să concediezi unul sau mai mulți subordonați care se zbat, pentru a dovedi că ești șef; și să fii conștient că nu există limite ale servilismului și măgulirilor când ai de-a face cu superiorii. Era chiar destul de ușor.

Restul era ciubuc: acces și privilegii. Documente confidențiale îi treceau pe birou – trafic operativ CIA, informații brute și prelucrate. Acela nu era decât începutul. Angevine cunoștea sutele de programe compartimentate ale Departamentului Apărării, îndosariate toate; CIA și Departamentul Apărării împărtășeau multe reciproc. În comunitatea serviciilor de informații, seriozitatea unui birocrat era măsurată prin numărul emitenților de autorizații de securitate: cu cât lista aceea era mai lungă, cu atât avea *popol* mai mare și Seb deținea peste o duzină de asemenea autorizații, inclusiv pentru compartimentul excepțional Tratamente Speciale/Tehnici de Informații. Pe scurt, Angevine era un om informat.

De acord, salariile bugetarilor nu erau grozave și asta era dureros. El dorea lucruri frumoase, poate un apartament în Watergate, noul model de Audi, o prietenă cu care să poată discuta în franceză. Îi plăcea să frecventeze restaurante și baruri, ba chiar să se distreze în cluburi de striptease, ca Good Guys de pe Wisconsin Avenue. Însă toate astea costau și banii nu ajungeau, în mod clar. Ar fi putut renunța la salariul federal călduț în schimbul unor cifre cu adevărat mari în sectorul privat, totuși nu era deocamdată pregătit pentru așa ceva – în plus, acolo se așteptau performanțe și rezultate. (Mulți șefi cu rang înalt din Serviciu obținuseră posturi importante după pensionare, dar majoritatea fuseseră demiși după numai trei ani. În sectorul privat, nu poți să fii alunecos, mai ales cu o etică a muncii de tip federal.) Soluția era să mai rămână un timp în CIA. Așa că, atunci când Dick Spofford

fusese surprins cu asistenta lui sub birou, Seb Angevine zărise viitorul. Urma să avanseze în postul de DSNC; directorul era aliatul lui și avea să-l confirme. Acum însă totul se schimbase.

SALATĂ DE VARZĂ ASIATICĂ

Amestecați sos de soia, sos de pește și zahăr și reduceți pe foc până căpătați o glazură închisă la culoare. Adăugați apoi maioneză, pentru a obține un sos gros. Turnați-l peste varză roșie tăiată fin, ceapă verde tocată, ceapă roșie, coriandru tocat mărunt și morcov ras. Condimentați cu ulei de arahide și susan, oțet de vin de orez, ardei uscat și pisat și semințe de susan prăjite.

14.

O măsură a patologiei lui Seb Angevine a fost faptul că decizia lui bruscă și explozivă de a vinde secrete rușilor nu intra în conflict cu noțiunile de loialitate față de țară sau de trădare. Își ieșise din minți pentru că fusese ocolit – așa ceva nu putea să i se întâmple *lui*. Încercă fără entuziasm să-și justifice că transmiterea de secrete (și astfel egalizarea terenului de joc al informațiilor) va aduce calmul la Kremlin, îl va liniști pe Putin și va face politica externă rusă mai puțin predispusă spre aventurism global. „Da, poate", gândi Angevine, *je m'en tamponne*, mă doare-n cot".

Alunecarea pe panta spre spionaj avea două motivații umane clasice: bani și orgoliu. Dorea bani, foarte mulți bani. Aflase, din diverse sinteze de contrainformații pe care le citise, că rușii plăteau mult mai bine decât obișnuiseră s-o facă. Iar orgoliul lui lezat și exacerbat era însetat de dorința de a se răzbuna pe director, pe toți adjuncții împăunați, pe *morue*, târfa aia de Bevacqua, și pe toată CIA fiindcă îi distrusese viața. Disprețul amar pentru colegii lui anulase orice sentiment de vinovăție pe care l-ar fi putut simți – dar n-a simțit nimic – și-i concentrase atenția pe ceea ce dorea cu adevărat.

Ceea ce-l preocupa pe Seb era cum să transmită informații secrete rușilor fără să fie prins. În cursul instruirii sale, fostul operator al poligrafului de la SNIC aflase multe despre cazuri de spionaj americane din trecut – Pollard, Ames, Hanssen, Pelton, Walker – și știa de ce fuseseră demascați până la urmă toți: neglijență în acțiuni, o fostă soție ranchiunoasă sau un complice idiot. Dar fără îndoială, dacă erai un american care le vindea secrete rusnacilor, era foarte probabil să fii dat în vileag de către un ofițer SVR *racolat și coordonat în Rusia de CIA*, un agent de infiltrare, care avea

să raporteze către Langley că Centrul coordona un spion american – putea fi furnizat sau nu și un nume – iar asta era tot ce-i trebuia FBI-ului ca să înceapă o investigație.

Hanssen, de pildă, fusese isteț. De la primul contact, încercase să rămână anonim pentru ruși: refuzase orice întâlniri directe și se identificase doar ca „Ramon". Dar rușii fuseseră la rândul lor isteți și înregistraseră una dintre convorbirile lui Ramon cu ofițerul lui de caz. *Înregistrarea audio fusese furată din dosarul din Centrul moscovit de un agent CIA care se infiltrase în SVR și trimisă la Langley*. Uluiți, colegii lui Hanssen din FBI îi recunoscuseră glasul; acesta a fost condamnat la închisoare pe viață în penitenciarul de maximă siguranță ADX din Florence, statul Colorado.

De aceea, problema critică era să găsească un canal sigur spre ruși care să nu poată fi legat de persoana lui. Seb își petrecu weekendul gândindu-se la această problemă, epuizat și iritat, dar nu-i veni nicio idee. La cină mestecă absent niște *lumpia* – pachețele de primăvară filipineze – pe care menajera lui, Arcadia, le lăsase în frigider. Seb reflectă de unul singur. Apoi își aminti de briefingul agentului dublu BIS din agenda sa.

•

Biroul de Investigații Speciale al Forțelor Aeriene, cunoscut ca BISAF sau mai simplu BIS, era, la fel ca SNIC, mai degrabă o agenție pentru aplicarea legii dedicată urmăririi delincvenților din Forțele Aeriene. O mică secție de contrainformații urmărea pistele, însă dacă unul dintre cazurile acelea se încingea cu adevărat, prelua FBI-ul din blocul J. Edgar Hoover sau intervenea CIA, dacă era un caz din străinătate. Mai rămâneau de încercat doar cazurile controlate.

Seb Angevine știa că operațiunile cu agenți dubli erau un anacronism care scârțâia, perpetuat din Războiul Rece. Generarea (și aprobarea) de materiale informative autentice care să fie

transmise inamicului era o sarcină nesfârșită și copleșitoare. În plus, serviciile de spionaj din toată lumea erau obișnuite cu amenințarea pe care o reprezentau provocările unui voluntar trimis în calea lor; toate se fripseseră la un moment sau altul. De aceea, cerințele inamicului pentru informații *bona fide* erau extrem de exigente; informațiile explozive, din genul celor care puteau fi considerate cu adevărat o pierdere de date pentru securitatea națională, erau testul standard pentru orice agent. Dacă furnizarea de informații era sărăcăcioasă sau inconsecventă sau nu putea fi coroborată, voluntarul nu era aprobat.

În calitate de DAA/Mil, Angevine putea să ceară și să primească informări detaliate și secrete despre orice operațiuni cu agenți dubli și își apelă contactele din Pentagon pentru a se implica mai mult și a se pune la curent cu noul proiect BIS. Seb ascultă cu atenție descrierea făcută operațiunii cu numele de cod SEARCHLIGHT. Ca agent dublu fusese pregătit maiorul Glenn Thorstad din Forțele Aeriene, un luteran cu păr roșu și ochi verzi din statul Minnesota; „un adevărat cap pătrat”, se gândi Angevine. A fost surprins să afle că Thorstad luase deja legătura cu ambasada rusă din Washington, strecurând un plic sub ștergătorul de parbriz al mașinii unui diplomat rus, la National Arboretum, pe New York Avenue.

•

Când intră în sala de informare BIS din Pentagon, Seb îl văzu pe Simon Benford așezat într-un scaun lângă perete. Angevine îl cunoștea vag pe Benford – lumile lor profesionale se intersectau rareori. Știa că era șeful Diviziei Contrainformații din CIA și copilul teribil al comunității de informații. În rest, Angevine era doar vag conștient că universul lui Benford era populat de cârtițe și spioni, o lume obscură de indicații, indicii și scurgeri de informații. Angevine nu-l plăcea; în ultimul an de ședințe la nivel înalt

de la etajul șapte, simțise ochii lui Benford ațintiți asupra sa, îi auzise disprețul din glas când vorbea. Pe de altă parte însă, Benford se comporta așa cu toți.

Angevine știa că ofițerii veterani de operațiuni din serviciu (ca Benford) îl desconsiderau. Ei știau că Angevine nu-și câștigase poziția de director adjunct asociat în CIA conducând operațiuni peste hotare. Ironia sorții era cu atât mai dulce, cu cât Angevine avea un rang mai mare decât ei – deși, desigur, n-ar fi putut abuza de putere în fața niciunuia. În serviciul secret bizar de egalitarist, și în ciuda rădăcinilor lui patriciene, până și ofițerii inferiori îi tutuiau pe cei superiori.

Ce căuta Benford la această ședință BIS relativ neimportantă? Angevine se așeză lângă el, singurii ofițeri CIA din încăperea plină de uniforme albastre și fireturi.

— Salut, Simon, rosti el privind drept în față.

— Salut, Sebastian, răspunse Benford concentrat asupra peretelui îndepărtat.

— Ce cauți aici? Nu-i sub sfera ta de competență?

— Același lucru l-aș putea spune și despre tine, replică Benford. Niciunul dintre ei nu-l privise măcar o dată pe celălalt.

— Încerc să mă implic într-o varietate de operațiuni, zise Angevine viclean.

— Bineînțeles, încuviință Benford, doar ești DAA/Mil și toate alea.

Angevine ignoră sarcasmul.

— Și tu?

Benford se răsuci spre el.

— Știi care-i părerea mea despre operațiunile cu agenți dubli, îi zise. Consumatoare de timp, lente, neconcludente. Niciun serviciu serios nu mai cheltuiește pe ele mult capital. Angevine se întoarse către el și-l privi. Dar tu știi toate astea, nu-i așa, Sebastian?

— Atunci de ce ai mai venit aici? întrebă Angevine.

— Dumnezeu să binecuvânteze BIS, răspunse Benford. Sunt agitați, entuziaști și se căznesc. Iar operațiunea asta a lor – SEARCHLIGHT, mi se pare că i-au spus – pare să-i fi momit pe bolșevici. Chiar remarcabil!

— Bolșevici? repetă Angevine.

— Pentru tine, „ruși”. *Rezidentura* din Washington a răspuns la nota pe care maiorul ăla tinerel din Forțele Aeriene a lăsat-o pe o mașină de-a lor. L-au direcționat spre un sit din Maryland. Cu totul extraordinar, fiindcă de obicei îi resping pe voluntari. Este posibil ca *rezidentul* să fie supus unor presiuni ale Centrului de a fi mai productiv.

— Interesant, spuse Angevine. Cine-i șeful lor în prezent?

Se gândea cu un pas înainte: obținerea numelui *rezidentului* putea fi utilă pe viitor.

— Este de fapt o *șefă*, preciză Benford.

„Și mai interesant”, gândi Angevine.

— Cum o cheamă?

— Iulia Zarubina, răspunse Benford și înclină capul. Numele ei îți spune ceva?

Un fior de vinovăție străbătu șira spinării lui Angevine.

— Nu. De ce… ar trebui?

— Bunica Iuliei a fost Elizaveta Zarubina, detașată la Washington în 1940. În timp ce FBI-ul lui Hoover îl urmărea pe soțul ei prin oraș, ea a racolat pentru Moscova jumătate din spionii americani considerați „părinții bombei atomice”: Oppenheimer, Gold, Hall, Greenglass. A fost o legendă, lăudată de Stalin personal.

— N-am auzit niciodată de ea, recunoscu Angevine.

— Istorie veche. Iulia și-a păstrat numele de familie, probabil ca să continue pedigriul.

— Așadar, ai venit aici ca s-o privești mai îndeaproape.

— Exact. Este o raritate în SVR. Femeia cu rangul cel mai înalt din serviciul lor – are vreo 55 de ani. Puține sunt ca ea. A urmat etapele obișnuite din Institutul de Limbi Străine și Academia Diplomatică a Ministerului Afacerilor Externe. A moștenit genele bunicii: vorbește zece limbi, este cultă și pragmatică. Detașări în străinătate la Paris, Tokio și Stockholm ca *rezidentă*. Putin a trimis-o la Washington ca *rezidentă*, parte din ofensiva farmecului. Zarubina noastră are însă și o altă latură. Ăsta-i motivul pentru care mă interesează spectacolul ăsta BIS.

— Ia zi, spuse Angevine simulând dezinteresul și privind prin sală.

— Iulia Zarubina se ocupă de racolări. Are un talent special în privința asta. O sursă a raportat o dată că este numită *șveia*, croitoreasa, fiindcă își îmbrobodește țintele.

„E bine de știut”, își zise Angevine. „Benford tocmai mi-a făcut temele pentru acasă”.

— Dacă ea va veni să joace cu maiorul nostru în Maryland, urmă Benford, ne-ar plăcea s-o vedem mai îndeaproape.

— Nu ți se pare nițel cam melodramatic?

Benford înclină din nou capul.

— Depinde ce înțelegi tu prin dramă, Sebastian.

•

Angevine ascultă jumătate din informarea BIS despre SEARCHLIGHT, după care ieși pe furiș din sală, atrăgându-și privirea lui Benford pe sub pleoapele pe jumătate lăsate. Auzise suficient. În fiecare lună, ofițerii de caz BIS, o comisie de examinare a producției și directorul adjunct al A-2 (Informații, Supraveghere și Recunoaștere) compilau și treceau în revistă pachetul digital propus și asamblat de BIS pentru a fi transmis rușilor.

Lui Angevine operațiunea aceea i se părea idioată și transparentă. Totuși ideea de a fotografia documente cu o cameră digitală era interesantă –

poate că el ar fi putut manipula așa ceva. Avea să anexeze secretele reale la sfârșitul deșeurilor BIS. Și-i imagină pe ruși cu gurile căscate, pentru că ajunseseră la sfârșitul firimiturilor lui Thorstad și găsiseră imagini suplimentare din altă sursă, fotografii explozive, secrete bombă. Fără întâlniri personale, fără expunere – el avea să zboare sub radar, utilizând un canal aprobat. Iar noua sursă – Seb trebuia să-și inventeze propriul nume de cod, care să fie amuzant – avea să fie necunoscută și imposibil de urmărit până la el la Langley. Dacă apăreau orice suspiciuni, vânătorul de cârtițe Benford trebuia să cearnă prin miile de dosare personale ale acelor angajați USAF care aveau acces la informații secrete și abia apoi să înceapă să caute în alte direcții.

Mai rămâneau de făcut două acțiuni subtile: el avea nevoie de acces la cardul de memorie BIS și trebuia să-și încaseze banii. Se gândi intens. Avea să insiste ca Afacerile Militare ale CIA să examineze cardul înainte de a pleca spre ruși, chipurile pentru o verificare de contrainformații – iar asta avea s-o facă el personal. Cât despre bani: fără conturi bancare, în țară sau peste hotare. Anchetatorii din contrainformații le puteau descoperi într-o singură după-amiază. Nu, banii urmau să fie transmiși prin intermediul clasicelor cutii poștale oarbe. Dar în felul acela își asuma riscuri: FBI-ul îi urmărea pe ofițerii de informații ruși prin tot Washingtonul, așteptând exact acest gen de activități – încărcarea și descărcarea cutiilor poștale oarbe. Ofițerii SVR din Washington atrăgeau prea multă atenție. Cu excepția, poate, a sofisticatei și eficientei Iulia Zarubina, simbolul lui Putin pentru îmbunătățirea relațiilor bilaterale. Poate că avea să meargă.

•

Curierul de la Pentagon sosi cu portofoliul încuiat și sigilat, luă o copie a procesului de recepție semnat de secretara lui Angevine și plecă.

Avea să revină să ia cardul pentru SEARCHLIGHT a doua zi dimineață, după examinarea finală cerută de CIA, în mod specific de directorul adjunct asociat pentru afaceri militare. După ce CIA aproba conținutul, cardul avea să fie dus direct maiorului Thorstad, care avea o întâlnire cu rușii în seara aceea.

Angevine introduse cardul de memorie într-un laptop fără legături externe, aflat pe bufetul din spatele biroului său, și frunzări materialele pregătite de Forțele Aeriene pe care Thorstad avea să le transmită în seara următoare. „Rahaturi", gunoaie. Ridicol! Cu o seară înainte, în biroul său încuiat, utilizase un Nikon superușor pentru a fotografia o telegramă secretă de trei pagini de pe ecranul computerului său din Agenție – fără exemplare fizice, fără înregistrări ale accesului la imprimantă, o fotografie anonimă și imposibil de urmărit. Angevine alese o telegramă operațională ce raporta racolarea recentă a unui atașat militar rus în Venezuela. Telegrama Stației din Caracas era detaliată, conținea nume și enumera informațiile transmise de atașat. Frumusețea acțiunii era că Angevine nu avea nicio legătură cu Divizia America Latină sau cu operațiunea; el avea pur și simplu acces la traficul de telegrame din toată lumea.

Angevine știa că pentru ruși nu existau informații *bona fide* ca, de exemplu, dezvăluirea unui caz de spionaj care implica un om al lor. Plăcerea lor era să-și prindă propriii trădători. Până în 1994, Ames încasase aproape cinci milioane de dolari pentru numele a 12 sovietici aflați pe statele de plată ale CIA, o sumă imensă pentru Moscova care era de obicei zgârcită. Alături de informația aceea, Angevine scrisese, de asemenea, și fotografiase o scrisoare de introducere de o pagină, a patra imagine din Nikon. Transferă cele patru imagini de pe camera sa foto pe cardul de memorie BIS și examină rezultatul. Manualele Forțelor

Aeriene, apoi trei pagini ale unei telegrame operaționale CIA, apoi scrisorica lui de amor. Imaginile lui Angevine arătau cu totul altfel – metadate distincte și fișiere. dox – însă era perfect: evidența misterul. Scrisoarea era simplă, viguroasă, stil profesional. Rușii aveau să încremenească atunci când o citeau:

> *Eu îmi spun TRITON* [Angevine fusese încântat de numele acela de cod]. *În schimbul unor fonduri*, *vă propun să asigur informații ce vor fi interesante pentru Serviciul vostru*. *Ca mostră*, *următoarele trei pagini detaliază o operațiune CIA în America Latină care vă lezează interesele*.
>
> *Nu mă voi identifica și nici nu-mi voi descrie posibilitățile de acces sau poziția*. *Solicit plata promptă în dolari pentru această informație și ca bună credință pentru informații viitoare pe care le voi transmite tot prin acest canal*. *Lăsați un pachet în ambalaj impermeabil cu 100 000 de dolari în locul descris mai jos* [Angevine desenase harta pentru situl unei cutii poștale oarbe în Rock Creek Woods din nord-vestul Washingtonului] *în termen de trei zile*, *timp suficient pentru a-mi verifica informația*.
>
> *Voi ști instantaneu dacă Serviciul vostru încearcă să mă identifice sau dacă informații despre oferta mea se scurg din Centrul vostru*, *caz în care voi întrerupe definitiv contactul*. *TRITON*

•

Ora 21:45. „La naiba”, se gândi maiorul Thorstad, „prima întâlnire cu rușii se dovedește un dezastru”. Se temea să nu fi înțeles greșit îndrumările primite: la ora nouă seara mergi pe

Traseul Capital Crescent, neiluminat, lung de un kilometru și jumătate, din Bethesda, statul Maryland, între Massachusetts Avenue și MacArthur Boulevard. Fostul terasament Baltimore-Ohio fusese transformat într-o potecă asfaltată pentru drumeții și ciclism, dar la ora 21:00 nu exista niciun drumeț, iar pădurile dese aflate de ambele părți ale traseului erau întunecate și imposibil de străpuns cu privirea. Thorstad parcursese de două ori poteca – aproape bâjbâind, într-atât era de întunecoasă – și se apropia de gura căscată a tunelului Dalecarlia, construit la sfârșitul secolului și căptușit cu cărămizi, care trecea pe sub lacul de acumulare din apropiere.

Un bărbat se desprinse din umbrele de lângă gura tunelului, cu chipul și mâinile abia vizibile sub razele slabe ale lunii. Thorstad se apropie încet de el.

— Tor-stud? rosti insul, stâlcindu-i numele.

Maiorul încuviință din cap.

— Apropie-te, spuse bărbatul cu un accent care lui Thorstad i se părea rusesc.

Maiorul făcu un pas înainte.

— Nu știam dacă am venit în locul potrivit. A trecut aproape o oră de la ce ați…

— Fața la perete, zise bărbatul și ridică brațele lui Thorstad, astfel încât palmele i se rezemară de cărămizile aspre.

În interiorul tunelului era frig; apa din sol se scurgea din plafonul curbat de cărămizi, *pic-pic*, creând ecouri seci. Bărbatul îl percheziționă expert pe Thorstad, insistând fără să se grăbească asupra zonei dintre picioare, atât în față, cât și în spate. Se ridică și trecu bagheta unui detector de metale în jurul pantofilor lui și al exteriorului jachetei. Bărbatul era îndesat, cu chip aspru și respira pe gură. Duhnea a alcool – Thorstad bănui că era votcă – dar se ținea bine pe picioare. Mormăi când termină percheziția și maiorul se întoarse spre el. Rusul scoase dintr-un buzunar o minilanternă și o

aprinse și o stinse de două ori, în ambele direcții ale tunelului. Nu primi niciun semnal sau alt răspuns, însă Thorstad înțelese brusc că nu erau singuri, că lupii ruși îl supraveghează pe el, poteca și pădurea din clipa când sosise acolo. Se cutremură în sinea sa la gândul unor oameni înarmați în pădurile transformate în cartiere rezidențiale de lux din Bethesda.

— De ce ne-ai contactat? întrebă bărbatul cu glas gros.

Thorstad dorea să lase o impresie bună, iar BIS îl instruise să fie comunicativ și cooperant.

— Așa cum am scris în biletul pe care vi l-am lăsat, rosti el, am nevoie de ajutor financiar. Adică de bani.

— De ce nu te duci la bancă, dacă ai nevoie de bani? îl ironiză bărbatul. De ce ai venit la noi?

— Am niște informații care vă pot interesa, răspunse Thorstad pe un ton jalnic.

— Arată-mi.

Thorstad scoase din buzunar cardul de memorie și-l ținu în palmă, ca și cum ar fi oferit o bucățică de zahăr unui cal. Bărbatul îl lua, îl răsuci între degete, ca și cum n-ar fi știut ce era, apoi duse mana sub haină și-l băgă într-un buzunar al cămășii. Un val de miros de corp nespălat, amestecat cu izul votcii răbufni dinspre el când se mișcă.

Rusul vârî mâna în alt buzunar și-i întinse lui Thorstad o carte de vizită cu indicații și o schiță a următorului sit de întâlnire.

— Pentru data viitoare, rosti el, apoi se întoarse și se topi în beznă, mergând spre sud prin tunel.

Thorstad privi în urma lui. Rusul – un securist solid al SVR-ului din *rezidentura* – știa doar că, dacă bazându-se pe informația americanului, Centrul decidea că voluntarul era un *dvuruşnicestvo*, agent dublu, nimeni n-avea să se mai prezinte la al doilea rendez-vous. Iar cartea de vizită, făcută din carboximetilceluloză de sodiu,

avea să absoarbă umezeală din mediul înconjurător și, într-o lună de zile, avea să se descompună lent într-o pastă umedă.

„Un simplu mitocan”, își zise Thorstad, apoi puse cartonașul în buzunar și porni pe potecă spre nord, ieșind din păduri, spre luminile de pe Massachusetts Avenue. Privea atent doar înainte, concentrându-se să nu vadă sclipirile nocturne ale ochilor slavi în copacii întunecați ce-l mărgineau.

•

— Și după aceea ce s-a întâmplat? întrebă Benford.

Roșcovanul maior Thorstad bău o gură de apă din carafa aflată în mijlocul sălii de conferințe. Trei ofițeri BIS luau notițe copioase, spre iritarea evidentă a lui Benford. Cei din BIS jubilau și nu le păsa: stabiliseră un contact cu SIR, Serviciul de Informații Rus. În suburbiile Washingtonului. Prima întâlnire după trei ani. Propria *lor* operațiune AD. Avea să fie punctul cel mai fierbinte din raportul lunar de activitate pentru șefii Forțelor Aeriene. Filfizonul din CIA, care stătea acolo, n-avea decât să-i pupe în fund.

— Ei bine, povesti Thorstad, pot zice că individul a fost destul de prost crescut.

Benford se foi în scaun și doar în ultima clipă își aminti că Morcoveață ăsta nu era un subordonat și ca atare, teoretic vorbind, nu putea să urle la el.

— A întârziat 45 de minute la întâlnire, continuă Thorstad. Am parcurs poteca de drumeție de *două* ori.

Ridică două degete pentru a-i clarifica lui Benford. Cei din BIS notau fiecare cuvințel.

— Probabil că aveau în păduri oameni cu ochelari de vedere pe timp de noapte, care te-au urmărit mereu, ca să știe dacă ești cu adevărat singur, explică Benford.

Thorstad pocni din degete.

— Da, domnule Benford, să știți că aveți dreptate. Individul a aprins și a stins o lanternă

către ambele capete ale tunelului. Era un fel de semnal.

Benford își stăpâni un geamăt.

— Sunt încântat că ești de acord, spuse el, dar tonul cuvintelor sale îi scăpă lui Thorstad, care se străduia să-și amintească alte detalii.

Benford se întrebă dacă maiorul se gândise măcar vreo clipă că un semnal diferit al lanternei ar fi putut duce la decesul lui, prăbușit pe cărămizile umede ale tunelului.

— A luat cardul, urmă Thorstad, și mi-a dat cartea asta de vizită, pe care este următorul sit de întâlnire. Peste două săptămâni, în Georgetown.

Benford luă cartea de vizită și citi. Simți între degete textura satinată și o împinse către cei din BIS aflați la capătul mesei.

— Hârtie solubilă în apă, zise el. Copiați instrucțiunile *verbatim*[13] și puneți-o într-un plic din pergamin. Dacă n-o feriți de efectele atmosferei înconjurătoare, se va descompune în trei săptămâni.

Ofițerii BIS schimbară priviri, nesiguri de „*verbatim*” și „pergamin”. Benford se întoarse către Thorstad.

— Ei bine, zise el, bănuiesc c-a mers pe cât de bine ne putem aștepta. Individul ăla grosolan…

— Am uitat să spun că duhnea – *absolut duhnea* – a alcool, pe lângă proasta lui creștere, îl întrerupse Thorstad.

— Da, poate că are și el probleme acasă, comentă Benford.

Thorstad păru ușor vinovat că fusese incorect: nu se gândise că și bărbatul acela putea să aibă necazuri personale. Benford se uită cu interes clinic la expresiile ce se succedau pe chipul maiorului. Unde-l găsise BIS pe bărbatul ăsta copilăros?

— În mod aproape sigur, continuă el, era un cadru inferior de securitate de la ambasadă, poate din *rezidentura*. Centrul n-ar fi riscat să trimită la

întâlnirea asta unul dintre ofițerii lor operativi activi sub acoperire.

Thorstad aprobă din cap. Benford se întoarse spre cei din BIS.

— Recomand reținere în raportarea acestui contact și prognozarea unui progres ulterior, zise el. Probabilitatea altei întâlniri este extrem de redusă, ținând seama de faptul că materialele transmise sunt învechite. Rușii caută informații excepționale. Dacă nu le capătă, vor decide că maiorul a fost un voluntar trimis în mod deliberat și vor pune capăt pur și simplu operațiunii.

Oamenii din BIS îl priviră încruntați.

— Anticipez că vei fi lăsat să aștepți la următorul rendez-vous, i se adresă Benford lui Thorstad. Să nu fii surprins dacă nu va apărea nimeni.

Se ridică și părăsi sala. Un ofițer BIS îi arătă degetul mijlociu pe la spate. Thorstad îl fulgeră cu privirea.

— Pe loc repaus, sergent, spuse el. Nu așa procedăm noi în Forțele Aeriene.

LUMPIA ARCADIEI

Tocați varză, morcovi, ceapă, ceapă verde și usturoi și căliți-le în ulei cu sos de soia. Rumeniți pe foc carne de porc tocată și amestecați-o cu legumele. Înfășurați strâns umplutura în foi subțiri de clătită, speciale pentru lumpia *sau* wonton*. Prăjiți în ulei vegetal până se rumenesc și devin crocante*.

15.

Încuiat în biroul lambrisat în lemn al casei sale, Seb Angevine termină de transferat cele nouă cadre digitale pe care le fotografiase direct de pe ecranul computerului său din Agenție pe stickul SEARCHLIGHT care era pregătit pentru al doilea contact cu rușii. BIS încărcase 23 de cadre atent editate cu documente privind parametri de performanțe pentru F-22 Raptor, un program de avion stealth de vânătoare, care fusese abandonat din cauza depășirii bugetului alocat și a disputelor dintre contractori. Analiștii CI din Forțele Aeriene susțineau că informațiile ar fi fost atrăgătoare pentru ruși și ar fi menținut mingea în joc. Angevine abia se uitase la materialele BIS. Cele nouă cadre ale lui aveau să fie felul principal, iar „scrisorica de amor” din al zecelea cadru digital de la sfârșit cerea depozitarea a încă 100 000 de dolari în Rock Creek Woods. Nu se îndoia că rușii aveau să plătească.

El ridicase prima plată din ascunzătoare într-o dimineață de duminică, fără niciun fel de probleme, deși, nervos, le acordase rușilor o zi suplimentară dacă ar fi avut nevoie de mai mult timp. Se îngrijorase însă degeaba. Pădurea era deasă de-a lungul Oregon Avenue NW, iar în cartierul Barnaby Woods existau destule străduțe liniștite pe care să-și parcheze mașina fără probleme. Ziua era frumoasă și aerul era blând. Nu circula nicio mașină, iar pădurea era pustie. Deși convins că rușii nu-și vor periclita noua sursă prin încercarea de a supraveghea ascunzătoarea, Angevine ținu ochii larg deschiși, fiind atent nu doar la suspecții plimbăreți matinali, ci și la locurile probabile în care rușii ar fi putut monta videocamere activate de senzori de mișcare. Ei nu ar fi riscat așa ceva, totuși avea să fie precaut.

Cărarea luminată de soare ducea în mod convenabil la un stejar masiv, dărâmat de uragan, al cărui ghem de rădăcini crea un buzunar natural, din care Angevine, cu mâini tremurătoare, extrase un pachet de mărimea unei pâini, înfășurat perfect în bandă adezivă albastră. Greutatea pachetului era impresionată. O sută de miare. Un Porsche Carrera. Ceasul acela Rolex GMT-Master II.

Așa că le ceruse rușilor să-i mai bage o sută de miare. Probabil că fierbeau în *rezidentura* lor, pe Wisconsin Avenue, întrebându-se cine naiba era TRITON, ce fel de șmecher era și unde lucra. Cineva anexase pachetului cu bani un bilețel scris la mașină, care i se adresa ca „dragă prietene" și preciza un număr de telefon dacă dorea să stea de vorbă. „Da, cum să nu, *va t'en fair foutre*, dați-vă naibii"!

Angevine observă cu rușii fuseseră, bineînțeles, rezervați și precauți în mesajul lor de salut și în privința unui viitor contact. Ei tot nu știau ce era cu TRITON, dar informația despre racolarea din Caracas era o dovadă incontestabilă că aveau în mâini o sursă colosală. TRITON: stăpânul mărilor. Anonim. Monumental.

Rușii aveau să fie răbdători, atenți. Erau încrezători că, așteptând, aveau să afle până la urmă despre cine era vorba. „Nicio șansă", își zise Angevine. TRITON avea să iasă din spuma mării, să-și fluture tridentul și să cheme o furtună vijelioasă, după care să dispară iar sub valuri, de neatins. Iar *pouffiasse* aia, javra de Bevacqua, n-avea decât să stea în spatele biroului ei și să se întrebe ce se-ntâmpla cu Serviciul ei Clandestin.

Rușii aveau deja primul lui material: pista de contrainformații din Caracas. Acum era momentul să le dea ceva și mai bun, și mai exploziv: nouă imagini a doua telegrame separate Acces Restricționat, trimise de la Stația din Atena la Langley, care raportau două sesiuni lungi de debriefing despre programe de cercetare-

dezvoltare militară rusă secrete, conduse de un ofițer de caz CIA vorbitor de rusă cu o sursă identificată doar ca LYRIC.

•

Ora 22:00. Maiorul Glenn Thorstad stătea în întuneric în mica grădină publică ornamentală de pe Grace Street NW, aproape de Wisconsin Avenue, cu vedere spre C&O Canal. Purta haine civile, o jachetă peste cămașa descheiată la gât. Avea o pălărie de piele întoarsă cu boruri late și bandă de piele, nu tocmai de cowboy – care ar fi fost prea bătătoare la ochi – aducând mai degrabă cu cea a lui Indiana Jones, pentru a-i acoperi părul roșu. Își privi ceasul pentru a cincea oară în ultimele 30 de minute.

Dacă nu punea la socoteală contactul cu gorila din securitatea rusă care avusese loc în tunel, aceasta avea să fie prima lui întâlnire față în față cu un ofițer de informații rus, ceva ce nu visase niciodată în toată cariera sa în Forțele Aeriene. Thorstad lucrase în TransComm – Comanda Transportului, o rotiță *esențială* în mașinăria Forțelor Aeriene – și promovase printr-o serie de joburi importante în coordonare, programare și finanțe. Fusese remarcat și recrutat de BIS pentru accesul lui demonstrabil la un domeniu imens de informații secrete. Căpătase toate autorizațiile de securitate cu foarte mare ușurință, fiindcă nu avea nimic de ascuns – ce naiba, nici măcar nu bea. Inițial Thorstad fusese măgulit că BIS îl abordase cu sugestia de a juca rolul de agent dublu, iar ședințele de informare și practică erau surescitante și diferite. Dar acum, pe stradă, așteptând SVR-ul, nu mai era la fel de sigur.

Fusese instruit ce să spună, ce întrebări îi vor pune rușii pentru a-l testa. BIS îl învățase că rușii vor presupune că el era un agent dublu până când, și dacă, avea să le dovedească opusul – prin informații impecabile și comportament autentic.

— Ce înseamnă „comportament autentic” pentru un agent dublu? își întrebase Thorstad instructorii.

Aceștia se uitaseră unii la alții – până atunci nimeni nu-i mai întrebase așa ceva. Un glas iritat răsunase din colțul încăperii, din partea unui bărbat cu haine mototolite, păr ciufulit și intonația unui profesor de latină care tocmai suferise o criză de gută.

— Nu există așa ceva, așa că nu pierde timpul gândindu-te că ar putea exista, spusese Benford care venise neinvitat la informarea lui Thorstad din ajunul primului său potențial contact real cu SVR-ul. Comportă-te exact așa cum simți: speriat, vinovat, neîncrezător. Ești un maior al Forțelor Aeriene care-și trădează țara.

Thorstad înghițise un nod. „Iar a venit tipul ăsta incomod?”

— Așa este, urmase Benford, ești un trădător, iar rușii îți vor lua informațiile și-ți vor da niște bănuți, iar când accesul tău încetează sau te prinde FBI-ul, Moscova va ridica din umeri și va dispărea până ce în pragul său va apărea următorul maior Thorstad.

Thorstad se holbase la Benford, care se ridicase de pe scaun și începuse să se plimbe prin sală.

— E-n regulă să te simți de rahat, rușii vor vedea asta și se vor liniști.

Benford se răsucise și-i privise pe cei din BIS, care se foiseră stânjeniți.

Maiorul Thorstad își reaminti acele cuvinte în timp ce stătea în întuneric și aștepta să apară omul lui de legătură. Își închipuia că va veni o altă brută de doi metri în haină de piele, care să-l întoarcă, să-l lipească cu fața de zidul din cărămidă al grădinii și să-l percheziționeze cu bruschețe în căutarea vreunor dispozitive de înregistrare. Nu știa la ce să se aștepte. Verifică pentru a unsprezecea oară cardul de memorie din buzunar:

F-22 Raptor. A doua livrare de informații către inamic.

De peste zidul scund al grădinii, pluteau în văzduhul serii sunete de petrecere de pe o barjă care înainta încet pe canal. Thorstad coborî privirea spre luminile de pavoazare ce se reflectau în apă. Ar fi preferat să fi fost acolo, jos, decât aici. Un glas încet care se auzi imediat lângă el îl făcu să tresară.

— Tu ești Glenn?

Era un glas feminin grav. Thorstad se întoarse. O femeie cu păr blond stătea cu mâinile în buzunarele unui trenci deschis la culoare. Părea să aibă în jur de 55 de ani, era scundă și cumva îndesată. Luminile de la clădirile de pe celălalt mal al canalului dezvăluiau un chip rotund, cu ochi căprui inteligenți și gură ridată în colțuri. Își purta părut strâns în coc. Îi surâdea politicos. Bibliotecară, consilier în serviciul personalului, administrator de spital. Nici măcar nu semăna a rusoaică. Vorbea fluent, cu o voce ușor legănată, cu o urmă de accent străin, poate olandez sau norvegian. Thorstad nu știu ce să răspundă.

— Maiorul Thorstad din Forțele Aeriene? Femeia zâmbi și se apropie cu un pas. Născut în 1979, în Farmington, statul Minnesota? Thorstad înghiți un nod și încuviință din cap. Judecând după nume, aș spune că familia ta este suedeză.

— De-a treia generație, murmură Thorstad.

I se păru că sunase ca un idiot.

— *Talar ni svenska*? se interesă ea. Vorbești suedeza?

— Doar câteva cuvinte.

— *Charmerande*, fermecător, urmă femeia. Îmi amintesc cu plăcere de călătoriile mele în Suedia. *Gillar du kroppkakor*, îți plac găluștele cu cartofi? Ușoare și delicioase.

Thorstad nu putea decât să se holbeze la matroana aceasta veselă, care bătea câmpii despre mâncăruri suedeze.

— Bănuiesc totuși că ar trebui să vorbim în engleză, nu?

Thorstad încuviință din nou.

— Vrei să te plimbi nițel cu mine? întrebă femeia.

Se apropie de el și-și trecu mâna pe după brațul lui, ca și cum ar fi fost o mătușă care ieșise pentru o plimbare de duminică, după cină.

— Mă numesc Iulia, zise ea după ce începură să meargă pe strada îngustă și întunecată.

Pe ambele trotuare se ridicau clădiri din cărămidă, închise și tăcute. Ajunseră la o stradă mai mică – tot îngustă și pavată cu cărămizi – ce cobora spre Potomac și parcul de pe marginea apei. În jur nu se zărea nicio mișcare și pașii le erau înăbușiți când Iulia coti pe aleea întunecoasă – Cecil Place NW – trăgându-l cu blândețe de braț în direcția în care dorea să meargă. Dacă Thorstad ar fi avut instruire de stradă, poate că ar fi observat o siluetă care-i privea nemișcată din capul străzii. Altă siluetă se găsea lângă un felinar la piciorul aleii și-i urmărea apropiindu-se. La jumătate de stradă depărtare, pe Water Street, în umbra autostrăzii supraterane Whitehurst, un chip nedeslușit se uita prin parbrizul unei dube parcate. Periodic, bărbatul arunca priviri în oglinzile retrovizoare. Iulia Zarubina, *rezident* SVR în Washington – *șveia*, croitoreasa – își adusese băieții în seara asta.

— Mă bucur că m-ai contactat, rosti ea continuând să-l țină pe Thorstad de braț, dar privindu-și picioarele. Mi-ar plăcea să te ajut cu orice aș putea.

Thorstad nu știu nici acum ce să spună – BIS îl pregătise pentru o tiradă punctată de salivă din partea unui mardeiaș masiv.

— Povestește-mi câte ceva despre tine, Glenn, zise Iulia și se uită la el.

„Dumnezeule”, se gândi maiorul, „deși este din SIR e *politicoasă*”. Nu simțea cum cusăturile

buclate ale croitoresei începeau să-l înfășoare.

În decurs de două minute, Zarubina determină spre propria ei satisfacție că Thorstad era exact ceea ce crezuse ea – *nevinnîi*, inocent – și că, în mod aproape cert, nu fusese autorul „materialului suplimentar” de pe primul stick. Surâse din nou și începu să-și clădească propria ei *maskirovka*, camuflare. Îl chestionă cu blândețe pe maior despre informațiile învechite din primul card de memorie.

— Programul Raptor, Glenn, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai putut găsi ceva mai recent? La urma urmelor, te afli într-o poziție foarte importantă. Eu am speranțe mari pentru noi.

Thorstad era surprins, deoarece nu la așa ceva i se spusese să se aștepte.

— La ce te gândești? întrebă el, amintindu-și în ultima clipă că echipa BIS îi ceruse să smulgă informații și cerințe de la ruși.

Exact, *să smulgă*. Zarubina privea spre Potomacul învăluit în noapte, spre lampioanele din Rosslyn și spre copacii cufundați în beznă de pe insula Roosevelt.

— Chestiile astea sunt foarte tehnice, rosti ea și-l strânse ușor de braț în timp ce se plimbau alene în lungul apei. Întoarse capul spre el, îi prinse căutătura și zâmbi, o bunicuță care se pregătea să-i dea o rețetă pentru prăjituri. Ar fi totuși grozav dacă mi-ai putea aduce orice informații – diagnoze curente, date din zborurile de testare, analize de design – despre problema instabilității aripii la F-35. Așa ceva ar fi cu adevărat minunat.

Îl privi pe Thorstad și ochii i se încrețiră în colțuri.

— Treizeci și cinci? repetă el.

Se părea că femeia știa o grămadă de lucruri.

— Da, mi se pare că voi îi spuneți Lightning II. Sper că vei putea găsi ceva. Am fost extrem de incitată când m-ai contactat.

Zarubina folosea rareori cuvintele „Centru”, „Moscova” și „Rusia” și menținea mereu relația personală. Avea să vină și momentul când relația avea să devină *utverdivșiisea*, instituționalizată de Centru, atunci când avea să fie prea târziu ca sursa să se mai oprească.

Din fericire, americanii erau predictibili. Ea se baza pe faptul că acest american naiv va reveni la ofițerii lui de caz – presupuse, în mod corect, că era o inițiativă BIS – și va raporta că rușii erau interesați, cu adevărat interesați, și că operativul AD începuse cu dreptul. Implicarea personală a Zarubinei certifica acest lucru și femeia spera că ofițerii CI din Forțele Aeriene vor fi de acord. Ea trebuia să continue să se întâlnească cu această creatură Thorstad, să simuleze interesul și răbdarea, să continue să ceară informații pe care Forțele Aeriene n-aveau să accepte niciodată să le transmită. Indiferent cine ar fi fost necunoscutul TRITON, el avea nevoie ca acest canal să fie menținut deschis și activ.

Zarubina se gândi că puteau exista unele oportunități de *aktivnîie meropriatia*, măsuri active, dezinformări, în cerințele de informații adresate lui Thorstad. Cândva, ea îi ceruse unui atașat militar francez – alt agent dublu – manualele de operare pentru Mirage 2000N, volumele 1-12 și 15-22. Când francezul cu ochii căscați cât cepele o întrebase de ce nu și volumele 13 și 14 (cele care descriau ASMP – *Air-Sol Moyenne Portée*, racheta nucleară de croazieră aer-sol – de trei kilotone, din dotarea aparatului 2000N), Zarubina își aranjase părul și ignorase întrebarea – ca și cum n-ar fi fost interesată de ceva ce avea deja – declanșând în Ministerul Apărării francez o vânătoare de cărtițe care durase doi ani, plus o criză constituțională la Palatul Élysée cu privire la viabilitatea politicii franceze de descurajare nucleară. Măsura aceea activă fusese inspirată.

Mintea excepțională a femeii gonea pe această a treia direcție, chiar în timp ce-i vorbea lui Thorstad pe tonuri liniștitoare. Cu o ureche, își asculta echipa de contrafilaj care se desfășurase în jurul lor, în casca de pe partea capului opusă lui Thorstad. Avea în buzunar stickul de memorie al americanului și era nerăbdătoare să vadă dacă misteriosul TRITON mai anexase ceva. Zarubina intuia că acesta era începutul unui caz major.

Când își terminară plimbarea, se uită după Thorstad cu ridicola lui *șliapa* cu boruri late urcând încet pe Thirty-First Street NW spre luminile de pe M Street. Zarubina spera că TRITON era inteligent. N-o liniștea faptul că-și alesese singur numele de cod – putea fi indicația îngrijorătoare a orgoliului unui megaloman de proporții. Pe lângă stăpânul mării, „triton" însemna în rusă și „salamandră". „Nu chiar criptonimul cel mai eroic pentru un agent", se gândi ea, „dar poate că autodenumirea după un amfibiu agitat se va dovedi inspirată".

•

— A fost politicoasă și atentă, relată Thorstad.

Se afla la o masă dintr-o sală de conferințe din Pentagon, înconjurat de agenți BIS și doi ofițeri din A-2. Benford stătea tăcut în capătul mesei și privea tavanul, de parcă se gândea ce să comande pentru cină.

— Mi-a pus întrebări despre mine. I-am spus că am nevoie de bani, așa cum am repetat. Am recunoscut că-mi plac jocurile de noroc, adăugă Thorstad.

— Și ce a răspuns ea? întrebă Benford.

Agenții BIS nu ascultau, pentru că erau toți ocupați să noteze – *al doilea contact cu SIR*, *contact cu șeful SVR din Washington*, *cerințe specifice despre F-35*. Operatorul lor AD, nume de cod SEARCHLIGHT, era pe cai mari. Aveau să propună un alt element important în următorul raport lunar – ba nu, un memorandum separat,

adresat secretarului Forțelor Aeriene, poate chiar secretarului apărării. Acum se uitară la Benford. Fraierul ăsta de la Langley spusese că rușii nu vor mai continua legătura. Mare expert!

— Că uneori toți trecem prin dificultăți, zise Thorstad. A fost, cum să zic?… chiar înțelegătoare. Fără chestii tehnice sau dure, absolut nimic de genul ăsta.

„Bineînțeles”, se gândi Benford, „a fost doar o plăcută plimbare de seară cu o doamnă vârstnică, o *șveia*, o croitoreasă”. Însă cele trei decenii în care Benford se târâse prin jungla de oglinzi îi spuneau că ceva nu era în regulă. În cazurile de culegere de informații, rușii erau – și fuseseră dintotdeauna – lacomi, zgârciți, rapaci, suspicioși, nerăbdători, avari, specialiști în extorcări, brutali. Însă niciodată proști. Benford cunoștea senzația aceea, simțea ghemul familiar din gât de care avea parte când contempla o acțiune încă necunoscută a rușilor. Cu timpul, planul avea să devină clar, aidoma unei căpățâni de miel care se ridică de pe fundul oalei cu ciorbă, cu ochi sticloși și dinți dezgoliți. Însă atunci avea să fie prea târziu.

GĂLUȘTE CU CARTOFI
KROPPKAKOR

Prăjiți carne sărată de porc și ceapă până se rumenesc. Fierbeți cartofii și zdrobiți-i. După ce s-au răcit, amestecați-i cu ouă, piper negru, nucșoară și făină și frământați, obținând un aluat. Tăiați aluatul și formați din el bile. Scobiți-le și umpleți cu amestecul porc/ceapă. Închideți găluștele pe margini prin presare și fierbeți în supă de vită până se pătrund bine. Serviți cu smântână.

16.

Vern Throckmorton, dificilul șef al Stației, stătea încruntat în spatele biroului său din cămăruța pe care o ocupa în sediul din Moscova. Deși ușa pliantă din laminat era deschisă, spațiul cât o debara nu avea scaune, așa că Hannah Archer trebuia să stea în picioare, stângace, sub privirea de avocado a lui Vern. Hannah era cel mai nou ofițer de caz din Moscova – sosise în Stație de trei zile – și acum era prima dată când fusese chemată de Throckmorton sau când acesta îi recunoscuse existența.

— Metrică, rosti șeful. Știi ce înseamnă metrică?

Vern era un bărbat voinic, cu umeri lați și pântec proeminent, cu bărbie dublă, sprâncene stufoase și păr șaten rar pe care-l pieptăna cu cărare și-l dădea cu fixativ de-a curmezișul capului său strălucitor ca o minge de plajă. Hannah își imagina că dacă cineva ar fi putut strecura cu delicatețe o unghie sub o margine a părului întărit, acesta s-ar fi ridicat de pe țeasta bărbatului aidoma capacului unei cutii de biscuiți.

— Nu știu, șef, răspunse ea. Nu-i un fel de scară pentru măsurarea lucrurilor?

Hannah avea 25 de ani și abia terminase instruirea OpI – „bețe și hârlețe”, o numeau ei – operațiuni interne pentru coordonarea agenților în zone interzise ca Moscova. Hannah era drăguță și cam slăbuță – îi plăcea silueta ei de fată naturală – cu păr blond cârlionțat și buze pline. Știa că ochii reprezentau trăsătura ei cea mai atrăgătoare, ba chiar neobișnuită: verdele luminos al Caraibelor, presărat de punctulețe aurii în jurul pupilei. Purta ochelari de hipster cu rame negre, o fustă și o bluză simple. În liceu și colegiu practicase lacrosse, de aici și picioarele ei subțiri, dar puternice. Știa că oamenii o considerau

ireverențioasă – asta se datora faptului că fusese singura fată dintre toți frații – dar încercase să se abțină de la replici caustice în cursul instruirii. Acum stătea nemișcată, cu excepția unui picior care bătea nervos din vârful pantofului, însă în afara razei vizuale a șefului. Avea prea multă energie nervoasă – trebuia să lucreze în direcția asta.

SSt Moscova o privi cu atenție. Puștoaica radia intensitate, și inteligență, și siguranță pe sine, la naiba! În telegrama de evaluare scria că fusese printre cei mai buni în instruirea OpI: putea să detecteze zona de acțiune acoperită în teren ca un instructor, mirosise o echipă de urmărire a FBI-ului de 20 de mașini în cursul exercițiului final, efectuase o LMM chiar sub nasurile lor. Vern pufnise. Livrarea din mașină în mișcare – una dintre cele mai periculoase metode de schimburi agent-ofițer de caz din manual. „Isteață foc", își zise el.

Mai exista și o altă complicație. Înainte de sosirea în Stație a acestei fete de aur, Throckmorton primise o telegramă „strict secret" de la Divizia Contrainformații – direct de la Simon Benford – care-i ordona în esență *lui*, SSt Moscova, să numească pe ofițerul de caz Hannah Archer, care urma să sosească în scurt timp, ca ofițer de acțiune pentru amplasarea rețelei CARS de susținere a unei agente delicate, GTDIVA. Telegrama menționa superficial doar că Archer fusese instruită suplimentar în asemenea sisteme. „Prostii", își spuse Vern. „Eu ar trebui să fiu cel implicat în acest caz compartimentat". Răspunsese imediat telegramei, anunțându-și intenția de a se ocupa personal de DIVA, dar primise un telefon pe linia criptată de la Gloria Bevacqua, noul DSNC, care îi spusese să tacă și să execute ordinele. El continua să fie iritat.

— Nu, zise Throckmorton și se lăsă pe spate în scaunul său rotativ. Metrica este ceea ce folosesc

eu ca să-i trimit acasă pe ofițerii de caz când nu au rezultate.

Așteptă o clipă ca să descifreze chipul lui Archer, care era impasibil; puștoaicei nu-i tresărea nici măcar un mușchi.

— Am primit o telegramă care te desemnează ca ofițer de acțiune pentru DIVA. Ca atare, mă aștept să te ocupi de asta, sub conducerea mea. Și dacă tu crezi că nu sunt calificat, poți să renunți la ideea aia, pufni Vern.

Nu suflă nicio vorbă despre faptul că el evitase instruirea OpI înainte de a veni la Moscova în calitate de șef; declarase cu superioritate că era prea ocupat cu alte pregătiri, dar în realitate nici prin cap nu-i trecea să riște să nu absolve cursul acela diabolic de exigent – în mod tradițional, 25 la sută dintre participanții la curs nu-l duceau până la capăt. Se lăsă pe spate în scaun, dincolo de biroul modular. Pe colțul acestuia era o grenadă falsă, montată pe un soclu din lemn. Plăcuța de pe soclu anunța DEPARTAMENTUL RECLAMAȚII. PENTRU SERVICII MAI RAPIDE, SCOATEȚI CUIUL. Fusese lăsată de un fost SSt Moscova, de acum uitat, însă lui Throckmorton îi plăcea, mai exact îi plăcea mesajul pe care-l trimitea.

— Prima mea detașare a fost la București, rosti el, observând că puștoaica Archer îl privea drept în ochi. Eu sunt unul dintre specialiștii *inițiali* în zone interzise. Aruncam plicuri din mașină sub nasul urmăritorilor și vreau să-ți spun că tipii ăia de la Securitate erau niște animale.

— Epoca de aur a operațiunilor interne, rosti Hannah fără nicio inflexiune în glas, după care regretă instantaneu că vorbise.

„Taci naibii din gură, isteațo!” SSt nu păru să bage în seamă replica, ba chiar lăsă impresia că-i plăcuse. „Specialist în zone interzise”, gândi Hannah. Benford îi spusese că în anii 1970, una dintre aruncările din mașină prost executate de Throckmorton pe șoseaua care trecea prin Pădurea

Pantelimon, un ansamblu de pini și stejari de lângă București, fusese observată de Securitatea română. O echipă de securiști așteptase trei săptămâni în ploaie, ba chiar doborâse patru plopi de-a curmezișul șoselei – doi în față și doi în spate – utilizând explozibile, pentru a bloca orice posibilitate de fugă când agentul apăruse cu mașina lui în sit. „Unul dintre specialiștii inițiali", își zise Hannah.

Un instructor îi spusese că ea judeca oamenii bine – un aspect la care nu te gândești până nu treci printr-o afurisită de școală de spionaj și ți se zic niște aiureli despre propria-ți persoană – și ea adulmecase orgoliul SSt-ului acestuia, născut clar din invidie, și-i văzuse, de asemenea, suspiciunea cronică, alimentată fără doar și poate de îndoiala de sine. Și ce mai povară trebuia să fie pentru capul acela supradimensionat să intre într-o cameră. Sau să îmbrace un tricou.

•

Hannah inspiră adânc și privi în lungul Stației Moscova, pustie acum: în esență, un trailer izolat fonic, mai mare ca un container de transport. Nu avea ferestre, doar o ușă de intrare, care îți crea senzația de claustrofobie. Pereții erau acoperiți cu panouri din pâslă albastră groasă, iar pe jos exista o mochetă durabilă de aceeași culoare. De ambele părți ale coridorului central îngust, șase birouri modulare se înșiruiau în lungul pereților, iluminate de lămpi încastrate, ce proiectau pete de lumină pe fiecare tăblie, deasupra căreia era suspendat un dulăpior, unicul loc în care puteai depozita obiecte personale. Pentru a citi traficul sau pentru a întocmi ciorne de telegrame, ofițerii de caz trebuiau să se așeze la orice birou era disponibil. Sub birouri se aflau seifuri din oțel butucănoase, cu două sertare, gri-metalic și ponosite. „În Boeingul 777 cu care am venit era mai mult spațiu. Asta-i casa ta pentru următorii doi ani", se gândi

Hannah. Stația Moscova. Adevăratul Oțel. Jocul cu J mare.

Ușa principală se deschise cu un țiuit hidraulic și garnitura din alamă lată cât degetul care înconjura cadrul masiv – și garanta integritatea acustică în jurul ușii – sclipi în lumină. Irene Schindler, adjuncta șefului Stației, intră în trailer. Fără să privească, lovi cu palma butonul roșu mare de pe perete, care închise ușa greoi, cu un șuierat. Irene avea 35 de ani și era înaltă, cu pielea cenușie, obrajii scofâlciți și părul tuns scurt în maniera prințului Valiant. Creștetul capului îi atingea plafonul scund al trailerului când o privi în tăcere pe Hannah, ațintind-o cu nasul ei subțire și coroiat, apoi se întoarse către capătul opus al incintei și deschise altă ușiță. Biroul adjunctului. Irene intră în spațiul mic și închise ușa cu un clic. În urma ei rămase un iz ușor astringent.

„Iisuse Hristoase", își zise Hannah, „prima mea detașare și am nimerit în plină Familie Addams, strivită între doi mizantropi". La care se adăugau vreo 3 000 de spioni ruși pe străzi, care salivau, așteptând-o să iasă pe stradă ca să înceapă Jocul. Plus DIVA, care o aștepta pe Hannah să-i livreze vesta de salvare.

•

Hannah fusese obișnuită cu o viață de normalitate: crescuse într-o familie mare, de oameni stabili și fermi, Biserica Episcopaliană, statul New Hampshire, practicase lacrosse toamna și primăvara, navigație cu vele vara. Părinții o învățaseră să-și câștige singură banii, așa că în vacanțele școlare fripsese hamburgeri și prăjise scoici. Spune ce faci și fă ce spui. Spune adevărul și apără lucrurile în care crezi. Flirturi cu băieți arși de soare, cu ochi veseli și pistrui; bere cu lămâie, băută din cutiile de tablă pentru mingi de tenis; opturi lenețe descrise la volanul unui jeep, dezbrăcată până la brâu, pe o luncă scăldată de razele lunii.

Gustase Sudul bine-crescut în cei patru ani petrecuți la Universitatea Washington and Lee, apoi alți doi ani la Virginia, pentru lucrarea de diplomă în filosofie și științe cognitive, deși Virginia i se păruse sub nivelul facultății W&L. Era interesant, dar Hannah dorea altceva; *trebuia să meargă mai departe în viață*. După care, cu toată seriozitatea, înscrierea pentru CIA fusese un angajament important: servire, sacrificiu, contribuție. Nu tocmai patriotism, însă apărarea țării se apropia destul de mult de sentimentele ei.

Hannah a fost acceptată și a mers la Langley. Acolo a coborât din lumea mahonului lustruit într-o mlaștină adâncă până la șold de apă stătută – din care se înălțau bule puturoase de metan și al cărei fund îți aluneca sub tălpi. Agenția Centrală de Informații, CIA. A întâlnit oameni despre care nu avusese habar că existau și care păreau să aibă structura ADN identică cu a peștilor antediluvieni, ce se târâseră afară din oceane, inspiraseră oxigen, horcăind, și-și dezvoltaseră picioare. Dumnezeule, ăsta era un adevărat atelier de lucru pentru științele cognitive, această adunătură; sceptici caraghioși, dependenți de stări conflictuale, egoiști bipolari, insensibili gata oricând să intimideze – anchetatorii șireți care se delectează provocând suferință, tot așa cum un gurmand se delectează cu un sos *mousseline*.

Și înainte ca Hannah să fi ajuns la concluzia că intrase din greșeală prin ușa din spate a unui azil, începuse să descopere persoane pe care le considera Merituoșii: managerii, tehnicienii, analiștii și asistenții cu inimi bune și suflete blânde, care-și dedicau viețile misiunii și țării lor și care păreau să creadă că principala moștenire a serviciului era de a îndruma, dezvolta și susține subordonați, de a lăsa în urmă viitori lideri care, la rândul lor, aveau să devină mentori pentru alții. (Ulterior, ea s-a întrebat dacă Simon Benford era un Merituos sau pur și simplu un dement extaziat.)

Când instruirea a început cu adevărat, Hannah, bună observatoare, a început să-i cunoască pe cei de la operațiuni – agenții de teren, bărbați și femei – care înfăptuiau acte de eroism din umbră, care furau secrete inaccesibile, evitau pericole fizice și manipulau șansele și care, în anonimitatea lor, primeau rareori credit pentru succesele tăinuite, în schimb, invariabil, purtau povara învinuirilor pentru eșecurile publice. Mintea decisă a fetei știa cine era ea și știa ce dorea să fie: un agent de operațiuni.

A tras din greu în Fermă, a absolvit cu note maxime și s-a așteptat să fie luată de Divizia Africa sau America Latină; era pregătită pentru asprimea și duritatea operațiunilor din Lumea a Treia care o atrăgeau. Însă un manager de nivel mediu cu fruntea teșită și mandibula proeminentă a unui neanderthalian insistase, pentru niciun alt motiv decât faptul că o putea face, ca Hannah să fie repartizată în Divizia Europa, unde el era ofițer executiv (EXO) al șefului. Ca atare, Hannah a primit ordin să se prezinte la Divizia EUR. O vizită respectuoasă la biroul lui ca să pledeze pentru o reconsiderare a repartizării n-a făcut decât să-l irite pe EXO, care a amânat prompt prima detașare în străinătate a lui Hannah și a exilat-o până la alte înștiințări în secretariatul Iberia, printre nesfârșite separeuri sub tuburile cu neon zumzăitoare. Ursuz, bărbatul a anunțat-o că se va ocupa de depistări de nume și întocmirea de note informative cu puncte pentru discuții – în felul acela, avea să învețe o lecție despre contestarea autorității sale.

În timp ce se gândea să-și dea demisia din CIA, să găsească o goeletă, să se angajeze ca bucătar și să navigheze în jurul lumii, Hannah zări un chip care o privea peste peretele despărțitor al separeului vecin.

— Bănuiesc că abia ai ieșit din Fermă, rosti un glas de femeie.

Îi erau vizibile doar creștetul capului și ochii albaștri. Vocea îi era lentă și domoală.

— Și am ajuns în subnivelul trei, răspunse Hannah dezumflată. Crezusem că voi căpăta o misiune, dar EXO a avut altă idee.

— Da, EXO, zise femeia încet. E ca o livadă plouată.

— Ca o livadă plouată? repetă Hannah, derutată.

— Umedă. Urât mirositoare. Dezagreabilă.

Ochii femeii o cercetară, îi priviră pantofii, apoi separeul, catalogând totul. Hannah nu se îndoia că femeia aceasta putea după aceea să scrie din memorie tot ce văzuse înainte de a clipi ultima oară din ochi.

— *Tu* de cât timp ești în ramură? zise ea.

— Ești Hannah Archer, așa-i? întrebă femeia și ocoli peretele despărțitor. Întinse o mână caldă și uscată, cu o strângere surprinzător de puternică. Eu sunt Janice, Janice Callahan.

— Bună. Spune-mi Hannah. De unde-mi știi numele?

— Nu vrei să facem câțiva pași? o întrebă Janice.

— Ba da, sigur. Auzi, Janice, tu întotdeauna răspunzi la o întrebare prin altă întrebare?

— Tu ce crezi?

Janice era trecută de 50 de ani, cu păr roșcat-galben ca mierea, ciufulit și pieptănat băiețește cu cărare pe o parte, cu ochi albaștri cu mici cute în colțuri, nas ascuțit și bărbie puternică. Gura îi părea fixată într-un zâmbet permanent, ca și cum ar fi știut răspunsul înainte să fie întrebată. Când surâdea, făcea gropițe în obraji. Purta un blazer din mătase turcoaz-închis cu nasturi chinezești peste o fustă neagră mulată pe șolduri; indiciile siluetei voluptuoase erau neîndoielnice. „Oricine ar fi”, își zise Hannah, „regalitatea tocmai a întâlnit senzualitatea”.

Luară prânzul împreună într-un colț al cantinei, apoi se plimbară prin clădirea Cartierului General.

Janice umbla iute, cu pas ușor, și ochii i se mișcau întruna. „Are ochi sașii, de parcă ar fi un cameleon”, își spuse Hannah. „Poate să vadă simultan în două direcții diferite”. Ocoliră bazinul ornamental cu pești, apoi trecură pe sub masivul avion de spionaj SR-71 Blackbird, care era fixat pe un suport, astfel încât părea în plin zbor, moștenirea lăsată de un fost director din armată care contopise nepăsător 50 de ani de spionaj american cu un muzeu al aviației. După aceea trecură pe lângă cele trei plăci de beton din Zidul Berlinului – o latură cu graffitti occidentale în culori vesele, cealaltă latură curată și neatinsă de mâini omenești.

Janice își trecea frecvent degetele prin părul neîmblânzit, poate mișcată de amintiri de foști spioni și amanți. Glasul ei dulce ca nugaua le învăluia pe amândouă în vreme ce-i povestea lui Hannah despre cariera ei. Doar cei cu vechime și-o mai aminteau acum, zise ea cu destulă indiferență, iar mulți dintre aceia și-o aminteau excepțional de bine.

Janice iubea operațiunile și se bucurase de distincția – unică în CIA – de a fi avut detașări succesive în toate capitalele est-europene în timpul Războiului Rece. Niciun alt bărbat sau femeie nu mai înregistrase un asemenea palmares. Niciodată măritată, Janice, dulce ca nectarul, trecuse dintr-un post în următorul, învingând pe rând șapte servicii secrete străine – cu colți roșii și gheare roșii, toate vasale ale sovieticilor: SB polonez, Stasi est-german, StB ceh, AVH maghiar, SDB sârb, Securitatea română, SD bulgar. Voluptuoasă și tulburătoare, Janice s-a dovedit mai șireată decât cele mai dure organizații din Europa Centrală timp de 20 de ani. Ea coordonase surse, alimentase cutii poștale oarbe, copiase documente ale Tratatului de la Varșovia și exfiltrase agenți sortiți pieirii, trimițându-i în siguranță dincolo de o Cortină de Fier roșie ca rugina, presărată de la Marea Baltică

la Marea Neagră cu pungi de plastic, fulare și căciuli din lână agățate în sârma ghimpată și fluturând în vânt.

Hannah ascultă cu atenție fascinată.

— Te simți ca și cum tocmai ai desenat cercul cel mai perfect din toate timpurile, zise Janice, descriindu-i sentimentul unui act operativ executat cu succes în timp ce erai filat, începând cu startul și continuând cu scăparea de „cozi”, cu întâlnirea cu agentul și obținerea informațiilor – un ciclu sublim de acțiune.

Ochii ei scânteiau când își reamintea. Oare asta o interesa? Hannah era intrigată și o rugă pe Janice să-i povestească mai multe. Femeia nu se mulțumi cu atât. A doua zi o duse să i-l prezinte pe Simon Benford, șeful Diviziei Contrainformații. DCI era un spațiu ca un labirint, lipsit de ferestre, cameră după cameră, toate închise și cu încuietori cu cifru la uși. Într-un colț îndepărtat, încăperea lui Benford era o vizuină slab iluminată, ticsită de hârtii, dosare și ziare. Benford stătea în spatele unui birou și avea în față un spațiu complet gol cu suprafața cam de treizeci pe treizeci de centimetri. În spațiul acela, Hannah văzu un bibliorаft portocaliu de la Personal, cu numele ei tipărit pe eticheta laterală de identificare. Benford îl parcurgea cu atenție. Hannah se uită la Janice, care încuviință ușor din cap, ca și cum ar fi zis „ai grijă pe unde calci și pe ce pui mâna”.

— Se pare că ai excelat în instruirea de bază, rosti Benford în cele din urmă, fără să-și ridice privirea din dosarul deschis. Glasul îi era moale, tonul mâhnit și nerăbdător. Ai obținut note bune mai ales la exercițiile de teren. Evaluările tale sunt de vârf.

„Poftim?” își spuse Hannah. Părea ca și cum i-ar fi examinat backgroundul, ca și cum Janice ar fi fost o căutătoare de talente. Strânse din umeri.

— Mi-au plăcut toate antrenamentele, rosti ea. Nu vreau altceva decât să ies din livada asta

plouată.

Se gândise că expresia aceea de jargon va suna șmecher. Janice o privi cu un zâmbet care spunea „nu”.

— Sunt convins, spuse Benford, care acum ridică ochii. Era nepieptănat și o șuviță de păr îi căzu peste frunte. O să-ți fac o propunere. Ascultă cu multă atenție, deoarece răspunsul tău ți-ar putea afecta direcția și natura restului carierei, indiferent cât de lungă sau de scurtă se va dovedi.

Hannah nu se clinti.

— Există o nevoie urgentă, urmă bărbatul, ca un ofițer, special instruit în operațiuni în zone interzise și comunicații sub acoperire, să fie detașat în străinătate pentru a susține un caz aflat în plină desfășurare, foarte delicat, care produce informații remarcabile. Sunt în căutarea unui ofițer de caz aflat la prima lui detașare, astfel încât să nu fie cunoscut inamicului. Caut un ofițer cu intuiție, nerv, judecată, imaginație, putere de calcul și curaj pentru a opera sigur pe sine împotriva presiunii considerabile a inamicilor de pe stradă. Aș dori să te am pe tine în vedere pentru această misiune de operațiuni interne.

Închise dosarul lui Hannah și o privi.

— N-o să-ți spun unde și cu cine vei lucra până nu vei termina complet și cu succes instruirea OpI. Dacă o vei face, vei urma o instruire suplimentară, o parte din ea cu Janice aici prezentă – e cea mai bună care a existat vreodată – dar și instruire de natură tehnică. Dacă până atunci nu ți-ai stâlcit niciun degețel, noi doi vom discuta despre alte detalii delicate ale acestei prime misiuni, a cărei natură include probabilitatea însemnată de a viola reguli CIA interne și care te va face în mod aproape cert subiectul unor acțiuni disciplinare, dacă nu chiar al unui proces civil.

— Și care-i aspectul negativ? întrebă Hannah.

Deși stătea lângă ea, Janice n-o privi. „Vederea periferică a șopârlelor arboricole”, se gândi

Hannah. „Nu-și întoarce capul”.

— Străduiește-te să nu fii isteață până când, și dacă, îți spun eu să fii, o lămuri Benford.

Hannah roși.

— Vreau să înțelegi foarte clar cum stau lucrurile, continuă el. Propun ca tu să devii o specialistă în operațiuni interne, așa cum este persoana care stă lângă tine. Arătă spre Janice cu o mișcare apatică din braț. După această misiune curentă, vor mai fi și altele similare. Există întotdeauna și altele. Până atunci vei fi deviată de la cariera normală a unui ofițer de caz care lucrează în Serviciul Clandestin. Alegerea de către tine a misiunilor în străinătate poate fi afectată, la fel ca și viteza promovării tale. Poți să pui asta în balanță cu posibilitatea de a aparține unui grup mic de ofițeri de elită, care pot face chestii la care niciun alt ofițer obișnuit din Serviciul Clandestin n-a visat nici măcar pe departe.

De sub genele coborâte, o evaluă pe tânăra cu – așa cum tocmai atunci observase – ochi verzi pal, care-i fixau pe ai săi. Ea îl privea fără să clipească.

— Dacă ai nevoie de timp ca să reflectezi…

— Accept, spuse Hannah.

Lui Benford i se păru că o poate percepe vibrând ca un diapazon.

•

După plecarea lui Hannah, Benford se lăsă pe spate în scaun și-și ridică picioarele pe un coș de hârtii răsturnat. Mișcă de la locul ei lampa de birou curbată și prăfuită și clipi către Janice, care izbutise să deplaseze teancuri de dosare de pe canapeaua mică, atât cât să-și facă loc să se așeze.

— Ce crezi? întrebă femeia.

Benford ridică din umeri.

— Simt determinare și spirit, rosti el. Pe hârtie, este mai bună decât celelalte opțiuni ale noastre. Puștiul ăla musculos de la Universitatea Delaware… Clătină din cap. Oricum, mie-mi place

această Hannah Archer. Ai făcut treabă bună, ai ales bine.

Janice se lăsă pe spate și-și întinse picioarele, o mișcare care ar fi distras bărbații normali.

— Va trebui să-nvețe să-și controleze insolența, comentă ea.

— Prostii, zise Benford. Locul ăsta are nevoie de cât mai multă insolență. Se jucă absent cu un creion. Crezi că are curajul necesar?

— Nu poți să știi asta niciodată până nu se lovesc cu capul de perete. Am văzut studenți eminenți la cursurile de instruire care au clacat într-o operațiune reală. Aș răspunde totuși afirmativ.

— Și eu cred la fel, spuse Benford și aruncă creionul pe masă.

— Și faptul că-i o femeie? întrebă Janice, trecându-și degetele prin păr, mai mult răvășindu-l decât pieptănându-l.

Un nasture chinezesc al blazerului se deschisese.

Benford era indiferent la furtuna solară ce clocotea la nici doi metri de el și care, la rândul ei, nu încerca nici pe departe să flirteze.

— Nu-nseamnă nimic. S-au dus anii de acoperire ca gospodină; rușii îi suspectează acum pe toți. FSB-ul va încerca s-o zgâlțâie. Pregătește-o pentru chestiile dure, Janice.

Roșcata aprobă din cap.

— Când îi vom spune despre DIVA, vreau ca ea să se conecteze cu agenta. Cu ajutorul Domnului, nu vor trebui să se-ntâlnească niciodată față-n față, însă vreau ca ea să simtă că face schimb de comunicări secrete cu soră-sa. Vreau ca-ntre ele să existe o legătură de sânge.

— O legătură de sânge, repetă Janice.

— Sunt convins că m-ai auzit. Haide să ne-asigurăm. Adu-l imediat aici pe Nash să-i fie mentor în timpul instruirii.

SOS MOUSSELINE

Puneți o crăticioară la foc mic în bain-marie și bateți gălbenușuri, adăugând treptat unt topit, până obțineți un sos gros, spumos. Adăugați zeamă de lămâie și sare, apoi turnați smântână neîndulcită. Serviți imediat.

17.

Hannah avea un instructor de filaj pe nume Jay, cu țăcălie, în vârstă de 60 de ani, vioi și isteț, un guru din vârful muntelui, care-i arăta cum să găsească singură răspunsurile. Sub ochii lui Nate, Jay și Janice o instruiau pe Hannah pe străzile din Washington, câte 12, 14, 15 ore pe zi. Au pus pe urmele ei echipe de cinci, zece, o duzină de mașini – ea trebuia să le identifice și să comunice după aceea numerele de înmatriculare. Fata târa după ea echipe de filaj pietonal, alcătuite din doisprezece, cincisprezece, douăzeci de oameni prin Washingtonul metropolitan, pe alei, pe scări, peste pasarele. I se cerea să-și calculeze cu precizie poziția pe stradă, fără erori, fără îndoieli. Trebuia să identifice și să-și reamintească fețe. Benford îi monitoriza progresul din grota lui din Cartierul General. Moscova avea să fie de o mie de ori mai dificilă, de un milion de ori mai letală.

Jay știa la ce se referea Hannah când îi povestea despre furnicăturile de pe brațe și de pe dosul palmelor, despre felul cum simțea aerul mai rece pe ceafă când i se zbârleau firișoarele de păr, când simțea filajul înainte de a-l zări și începea să numere automobilele, reținând chipuri. O ajută să-și rafineze înzestrările ei naturale pentru a completa știința. Dumnezeule, seara era ruptă de oboseală și începu *să viseze* despre filaj, despre cele două minute înainte de a ajunge într-un sit, despre zgomotul în rafală și privirea îndreptată doar înainte când acționa în pauză – intervalul acela de numai trei secunde în care filajul nu-i putea zări mâinile.

Prezența tânărului ofițer de caz care-i supraveghea instruirea o neliniștise inițial. Hannah știa cine era Nash; la Fermă îi auzise numele și zvonurile despre el. Pe stradă, în timpul traseelor de detectare a filajelor, apărea întotdeauna în fața

ei, observând în mod clar cum gestiona opririle pentru sincronizare, cum intra în situri, cum utiliza colțurile duble. Ca instructor-evaluator, îi cunoștea traseele planificate, totuși Hannah putea percepe ușurința cu care Nash se descurca pe stradă.

Prima dată când vorbise cu adevărat cu el fusese în cursul unui debriefing, la sfârșitul unui exercițiu care durase opt ore. Echipa de filaj formată din zece automobile se retrăsese pentru noapte. În parcarea unui supermarket de pe Wisconsin Avenue, Jay examina un traseu pe o hartă întinsă pe botul mașinii sale. Janice răsfoia paginile unui blocnotes boțit, iar Nate stătea pe aripa automobilului său, cu părul transpirat și lipit de scalp. În Washington fusese o seară de vară ca o saună, ore de epuizare și Hannah simțea cum o mănâncă pielea pe sub cămașă. O sută de fluturi de noapte se lansau în atacuri kamikaze către felinarele cu vapori de mercur din parcare, proiectând umbre șerpuite pe parbrizele vehiculelor. Toți tăcură o vreme, nu se auzea decât foșnetul paginilor frunzărite de Janice, a cărei cămașă ușoară din dril era udă între omoplați și sub brațe. Își prinsese părul într-o coadă la spate, dar câteva șuvițe neastâmpărate i se lipiseră de gât.

Fusese prima dată când Hannah greșise în timpul unei simulări. Evaluase incorect o mașină parcată la un capăt al unei belvederi spectaculoase spre GW Parkway ca fiind „civilă”, nu de filaj, bazându-se în primul rând pe faptul că perechea dinăuntru se săruta aprins. Obosită, nerăbdătoare și decisă să termine plasarea în cutia poștală oarbă, ea își ignorase firișoarele de păr ce-i tremuraseră pe ceafă, se aplecase peste zidul scund de piatră înconjurător și pusese pachetul pentru agent în cavitatea lăsată de absența unei pietre din zid. Cei doi amorezi o filau și văzuseră totul. Un traseu deconspirat.

— În Moscova, zise Nate, ei ar fi rămas pe loc până după plecarea ta, ar fi montat videocamere pe

belvedere și ar fi așteptat – o săptămână, o lună, un an – apoi ar fi obținut numărul de înmatriculare al agentului când venea să ridice pachetul.

Nu fusese acuzator, nu fusese critic, ci prezentase, simplu, un fapt.

Hannah se plimba în sus și-n jos.

— Nu mi-a plăcut mașina aia de la bun început, zise ea.

„Un comentariu stupid; mai bine, ține-ți gura”.

Nate își privi ceasul, un Luminox negru cu curea cauciucată – cadranul strălucea în lumina slabă.

— Acum 20 de ani, rușii l-ar fi arestat imediat pe agent și l-ar fi executat în Lubianka, îi explică el. În prezent îl folosesc împotriva ta încă vreo 12 luni, identifică mai mulți ofițeri din Stație, situri și agenți, și termină prin regizarea unei ambuscade spectaculoase pentru televiziunea rusă. *Abia după aceea îl împușcă*.

Hannah își stăpâni furia. Accepta mustrări din partea lui Janice sau a lui Jay, dar individul ăsta nu era cu mult mai în vârstă decât ea.

— Știu, rosti ea mai apăsat decât ar fi fost nevoie. *Am înțeles*.

Jay înălță capul când îi auzi tonul vocii.

— De aceea se numește instruire, rosti el cu blândețe. Ai învățat ceva în seara asta. Pe teren, chiar dacă ai fost fără „coadă” timp de 16 ore, dacă este cineva în sit când ajungi acolo – un bețiv, doi pușți care și-o trag în tufișuri, o turmă de lame – abandonezi livrarea și o încercăm în altă seară în situl alternativ. Poate că agentul tău e frustrat, dar rămâne în viață.

— Tu trebuie să procedezi bine în sută la sută din cazuri, vorbi Janice încet. Inamicul trebuie să procedeze bine doar o singură dată.

Hannah se opri și o privi.

— Zi clar, Janice. Când e următorul meu test? Poimâine? O să fiu gata.

Jay și Janice plecară în aceeași mașină. „Mă-ntreb dacă și-o trag”, își spuse Hannah.

Nate continua să stea pe aripa automobilului, privind-o.

— Ești bine? întrebă el.

În ultima clipă Hannah decise să nu fie iritată de aerul acela superior.

— Da, sunt bine, spuse ea. Nițel obosită.

— Vrei poate să bei un păhărel, să te destinzi puțin? o întrebă Nate și-și privi ceasul. District Two Bar e ceva mai sus pe stradă și ține deschis până la două noaptea.

— E destul de târziu, răspunse Hannah, dându-și seama că ar fi dorit să meargă.

— Când am urmat eu cursul nu puteam niciodată să adorm după un exercițiu.

— Da, știu asta. Arcul încă nu s-a destins complet.

— Pe atunci Jay obișnuia să spună că volantul nu s-a oprit deocamdată din rotație.

O observație de om din interior împărtășită de colegii unui club exclusivist. Hannah simți asta.

La bar, comandară amândoi bere și împărțiră o farfurie de cartofi prăjiți cu dressing rusesc, nu tocmai în stilul Bruxelles, dar corect, notă Nate. Hannah își scoase jacheta ușoară; purta o bustieră și bărbatul îi remarcă brațele bronzate, apoi degetele lungi și subțiri, când își trecu o mână prin părul blond și cârlionțat. Ochelarii de hipster îi erau pătați.

Hannah nu a mai dorit a doua bere, însă îl lăsă pe Nate să-i toarne în pahar puțin din sticla lui.

— Am greșit prostește în seara asta, zise ea, apoi continuă repede: Nu cerșesc simpatie, nu trebuie să spui nimic.

Felul în care rostise „nu trebuie să spui nimic” îi reaminti lui Nate de Dominika.

— Uite cum stă treaba, spuse el, nimeni nu trece prin cursul ăsta fără să greșească o dată sau de două ori. Mai bine aici, decât acolo.

Hannah clătină din cap.

— Nu, a fost o prostie. Benford o să mă radă când o s-audă.

— Benford nu-i așa. În plus, Jay și Janice au văzut ceva în seara asta.

Hannah aștepta.

— Nu ai clacat, n-ai invocat scuze și le-ai arătat că doreai să te-ntorci imediat la treabă ca să demonstrezi ce ești în stare. Asta contează mult.

Ea vârî un cartof prăjit în gură.

— De unde știi tu ce au văzut Jay și Janice?

— Pentru că am văzut și eu același lucru.

•

Iadul continuă. Nevăzutul personal de instruire sparse mașina lui Hannah, apoi apartamentul ei, ca să hărțuiască și să perturbe, ca să încerce s-o frângă pe blonda insolentă care le depista echipele de filaj seară de seară. S-o pregătească pentru chestiile dure, spusese Benford, s-o lase să simtă cum va fi în Moscova. Așa că începură micile șicane: ulei de anșoa pe blocul motor fierbinte al mașinii, vaselină pe ștergătoarele de parbriz, lănțișorul delicat din aur al mamei ei, scos din sertarul comodei și înnodat cu cruzime, frigiderul scos din priză timp de 12 ore, cu conținutul picurând și scurgându-se pe podea, un memento scârbos lăsat să plutească toată ziua în vasul de closet, o urmă murdară de talpă de bocanc pe pernă. Hannah conduse cu geamurile coborâte, miji ochii prin parbrizul unsuros, spălă gresia din bucătărie, se ținu de nas și trase apa peste lebăda maro, întoarse perna pe dos și se prăbuși în pat, epuizată, dar bine dispusă.

Nate intrase odată cu echipa în apartamentul de la demisol al lui Hannah, pentru a observa și a verifica provizoriu dacă nu lăsase la vedere hărți de trasee sau notițe, o eroare uzuală printre cursanți în timpul instruirii. Toți știau că rușii îi vor răscoli pe furiș locuința din Moscova. În timp ce echipa „aranja” interiorul, Nate se oprise în

pragul dormitorului și se rezemase de canat, privind cu atenție, fără să se clintească. Înăuntru mirosea a citrice. Jaluzelele erau coborâte la unica fereastră a odăiței. Patul fusese făcut, totuși nu cu multă tragere de inimă, o cămașă atârna pe spătarul unui scaun din răchită în colț, cu doi pantofi negri cu toc dedesubt. Ordonat, dar fără fanatism. Ușa unui dulap mic era parțial deschisă și de un cârlig atârna ceva negru și dantelat. Într-un colț era rezemată o crosă pentru lacrosse, cu mânerul înfășurat cu bandă adezivă, înnegrită de transpirație. Nate rezistă impulsului de a intra și a scotoci prin sertarele celor două noptiere ale patului – cu asta avea să se ocupe echipa de efracție.

Spre sfârșitul cursului, Nate văzu că femeia acționa sigură pe ea; eroarea din prima săptămână nu fusese uitată, dar fusese depășită, demonii fuseseră îmblânziți. Hannah se transforma într-un profet, un proroc; simțea strada. Ba încă și mai bine, își extindea puterea, se întindea și pătrundea în mințile membrilor echipei. Începuse să știe ce vor face și unde vor fi, înainte chiar ca aceștia să acționeze.

Era așadar momentul exercițiului final – momentul să se confrunte cu FEBEII. Echipa de filaj a contrainformațiilor străine din FBI – numită neprotocolar G și cea mai bună din domeniu – era pregătită să-i dea o lecție spioanei ăsteia blonde, șmechere și impertinente. La începutul exercițiului de 12 ore, masiva echipă FBI se desfășurase în jurul lui Hannah, singură în mașina ei micuță – al cărei interior continua să duhnească a anșoa prăjit – dirijată perfect de un avion de spionaj aflat pe orbită cu un obiectiv imens, un monocular stabilizat giroscopic care o putea menține pe femeie în vizor oriunde s-ar fi dus, nevăzut și neauzit. Nimeni din FBI nu-i spusese lui Jay sau echipei sale că puneau un avion pe urmele lui Hannah decât după începerea exercițiului, când ea

rămăsese pe cont propriu. Înconjurat de instructori FEBEI care râjeau, Nate ascultă, cu dinții încleștați, conversațiile radio ale urmăritorilor, rugându-se ca al șaselea simț al femeii să funcționeze. Nu trebuia să-și fi făcut griji.

Rânjetele din camera de control care mirosea a aftershave Aqua Velva dispărură când spioana blondă conduse în mod deliberat în jurul aeroportului National Washington, silind avionul-spion să se îndepărteze pentru a nu perturba traficul avioanelor de pasageri, ceea ce făcu ca îndepărtata echipă de FEBEI să rămână temporar fără „ochi". După aceea, Hannah traversă rapid podurile de la Fourteenth Street și South Capitol și dispăru în sud-estul Washingtonului. Echipa G îi găsi mașina puțind a pește – fixaseră un transmițător pe ea – după o oră, în apropierea casei memoriale Frederick Douglass în cartierul istoric Anacostia. Hannah dispăruse de mult, pe jos și deghizată. În cele șase ore ce rămăseseră din exercițiu, ea reuși să încarce o cutie poștală oarbă, să golească o alta și să se întâlnească pentru debriefing cu un agent FBI special – unul dintre ai lor – care juca rolul unei cârtițe infiltrate în FBI. Ironia respectivă nu le scăpă federalilor.

FEBEII au fost furibunzi, apoi supărați, apoi colegiali, făcându-i cinste cu bere și pizza lui Hannah în seara aceea. Benford susținu că el nu mâncase niciodată *calzone* și comandă una cu praz și ciuperci. Așezați la capătul opus al mesei lungi, Benford, Nate, Janice și Jay o priviră pe Hannah înconjurată de G-i tineri, bătută cu palma pe spate și bătând cuba cu ei. La un moment dat, în mijlocul veseliei generale, Hannah se uită la Benford și încuviință scurt din cap; pentru o clipă, cei doi erau singuri, laolaltă, în lumea lor cu plase de păianjeni. „Satisfăcător", își zise Benford.

•

Nate preluă conducerea pe perioada rămasă din programul ei de instruire. Începură prin trecerea în

revistă a dosarului DIVA. Nate descrise agenta pe care Hannah avea s-o coordoneze și pentru a cărei viață avea să fie responsabilă. Examinară împreună baza de date masivă de situri impersonale de comunicare din Moscova – numită GOLD NUGGET – care conținea rapoarte de observare despre cutii poștale oarbe, situri pentru aruncarea de pachete din mașini aflate în mișcare, ascunzători, situri pentru transfer de materiale prin intersectare, situri pentru transfer de materiale din mașini aflate în mișcare, situri pentru întâlniri foarte scurte și situri pentru lăsarea de semnale ce datau încă din anii 1960, când agenți ca Popov și Penkovski salvau lumea de războiul atomic. După prăbușirea Uniunii Sovietice, GOLD NUGGET fusese deconectată, ștearsă și abandonată într-un acces de reforme la modă, deoarece, potrivit optimistului șef al Diviziei Operațiuni Rusești (DOR), rușii erau „acum prietenii noștri”. Câțiva anarhiști secreți din DOR salvaseră un disc cu o copie de rezervă a datelor și, întrucât Rusia revenise inevitabil la modelul anterior, reconstituiseră baza de date, acum imens extinsă, interactivă și funcționând cu iuțeala sinapselor.

Lucrau într-o sală de conferințe dezafectată din DCI – dezafectată, deoarece clandestinii lui Benford din contrainformații nu se reuneau niciodată în ședințe. Asta se datora pe de o parte faptului că lucrau la cazurile respective în izolare, dar în principal fiindcă vânătorii de cârtite din contrainformații nu se simțeau în largul lor în mulțimi. Inexpresivă, Hannah evaluă cunoștințele uriașe ale lui Nate despre Moscova – cum ar fi putut ea spera vreodată să-l egaleze – și-i notă fără comentarii devotamentul pentru agenta DIVA. Lui Hannah nu i se spusese încă numele real al acesteia, dar ea vedea cu ochi de femeie că Nate îi era devotat. Nu exista alt termen. Devotat.

— Te vei afla sub conducerea șefului Stației Moscova, îi spuse Benford lui Hannah. Așa cum

vei descoperi, tipul are o personalitate puternică și poate fi exigent și inflexibil. În mod bizar, este un politician expert și a câștigat aprobarea directorului.

Benford îl privi pe Nate și amândoi se gândiră la un fost SSt din Moscova, Gordon Gondorf, un manager de o incompetență legendară, care acum era instalat confortabil ca SSt la Paris.

— Mă doare să-ți spun, continuă Benford, că în chestiuni operaționale actualul SSt din Moscova este un cârpaci, un încurcă-lume cronic, care, prin neatenție, ignoranță, încredere în sine deplasată și imbecilitate a lăsat în urma lui o dâră fumegândă de eșecuri, ambuscade, expuneri de contrainformații și, potrivit calculului meu, viețile a doi sau chiar trei agenți. Tu nu vei repeta asta niciodată.

— Probabil că mănâncă plăcinta cu cuțitul, rosti Hannah amintindu-și una dintre expresiile favorite ale mamei ei, codul statului New England pentru un țărănoi greu de cap, apoi își reaminti: „Of, Doamne, ține-ți gura!”

Benford dădu ochii peste cap spre ea, dar din capătul opus al mesei Nate ridică privirea încântat: păr blond cârlionțat, ochelari, isteață, insolentă – atrăgătoare.

— Da, zise Benford. Chiar așa. Aspectul cel mai îngrozitor al carierei sale – pe lângă faptul că evită în mod inexplicabil responsabilitatea pentru propriile greșeli – este că nu-și *dă seama* de propria incompetență. Nu-și *conștientizează* deficiențele. El este domnul Broscoi instalat la volanul unui automobil.

— Domnul Broscoi? repetă Nate.

— *Vântul prin sălcii*[14], chicoti Hannah.

Abia făcuse duș, părul îi strălucea, chipul îi radia fiindcă absolvise instruirea OpI și era îmbujorată de surescitare, pentru că simțea că-i câștiga încrederea lui Benford. Îi plăcea să lucreze cu Nate, simțea că făcea parte din clubul lui, îi

plăcea maniera degajată a bărbatului și era fascinată de ceea ce ea numea în privat *fanatismul lui controlat* față de operațiuni în zone interzise și față de DIVA.

Hannah purta un costum gri-perlat și pantofi negri cu toc („are o ținută prea bătrânească”, se gândi Nate, „ar trebui să poarte ceva mai neprotocolar”), nu avea bijuterii, ci doar un ceas sport cu coroană și brățară demodată din zale metalice. Îi plăceau ochelarii ei cu rame groase – inteligența ascunsă în spatele hublourilor. Pentru prima dată, îi remarcă nasul drept și ochii verzi, iar ea îl surprinse privind-o și-i zâmbi, iar bărbatul îi răspunse la zâmbet. Hannah purta *gloss* de buze roz, natural. Benford începu din nou să vorbească.

— Deși aparent vei lucra sub comanda SSt, de fapt vei lucra pentru mine. Știi care sunt cerințele și prioritățile.

Făcu o pauză.

— Cum adică? întrebă Hannah.

— Ce voi spune acum, răspunse Benford, rămâne între pereții ăștia. Atâta timp cât SSt nu-ți modifică sau nu-ți gestionează parametrii de misiune – perfect. În clipa în care îți periclitează, indiferent în ce fel, obiectivele, trebuie să-i ignori ordinele și să procedezi potrivit angajamentelor pe care ți le-ai luat.

— Iisuse, Simon, zise Nate.

Benford ridică mâna, cerându-i să tacă.

— Dacă situația devine imposibilă, mergi la comunicatorul Stației și-mi trimiți o telegramă pe canalul privat JOLT[15], fără autorizarea SSt.

— Iisuse *Hristoase*, Simon, zise Nate. Ce faci, o împingi spre revoltă? Ea este agenta ta ilegală infiltrată în Stație?

— Nu voi permite ca DIVA să fie supusă unor riscuri inutile și cu atât mai puțin unor riscuri letale născute din stupizenie. Hannah îi va livra cu succes DIVEI echipamentele de comunicații. Vernon Throckmorton n-o să strice operațiunea

asta. Benford se întoarse către Nate. Așa că poate bine cunoscuta ta grijă protectoare față de Dominika nu este acum chiar așa de exagerată.

În sală se făcu liniște. Fusese rostit numele adevărat al agentei. Asta nu se mai întâmplase până acum.

— Este un nume frumos, spuse Hannah și surâse, dorind să întrerupă tăcerea.

„Tipii ăștia sunt implicați în feluri pe care eu nu le voi ști niciodată", se gândi ea. „Așa că acum și eu sunt implicată. Ea se numește Dominika. Salut, surioaro!" Tânăra nu avea cum să știe că circumvoluțiunile cerebrale ale lui Simon Benford n-ar fi făcut o asemenea greșeală accidentală și nici n-ar fi putut bănui că Benford procedase așa în mod deliberat pentru a începe să creeze legătura metafizică între această micuță gladiatoare blondă și fosta balerină rusă, aflată acum la 8 000 de kilometri depărtare.

•

În dimineața următoare, Benford dori să mai stea de vorbă.

— Evaluările pe care le-ai primit pentru ultimele două săptămâni de instruire tehnică au fost satisfăcătoare, zise el, la fel ca și cele din ultimele trei luni de instruire pe stradă. Te felicit.

Hannah se jucă stânjenită cu degetele și se îmbujoră. Exersase plasarea de senzori pentru comunicații pe rază scurtă cu agenții (CARS) – erau numiți RAPTOR – pe insula Cane, în Rezervația Costală Santee, 80 de hectare de teren păduros de coastă aflat undeva la sud de Georgetown, statul Carolina de Sud, sub îndrumarea unui tehnician înalt și slăbănog pe nume Hearsey, pe care Hannah îl asemuia cu un senator cowboy din statul Montana. Senzorii – cu diametrul de 20 de centimetri, ușor convecși, făcuți din fibră de sticlă sură și destul de grei – aduceau cu niște pălării supradimensionate de ciuperci și trebuiau îngropați la câțiva centimetri

sub pământ. Ei aveau să recepteze rafalele de transmisii CARS ale Dominikăi și să le stocheze și puteau fi examinați după aceea de un ofițer al Stației aflat în trecere pe acolo. La rândul lor, puteau fi încărcați în avans cu un mesaj al Stației pentru DIVA, care avea să fie schimbat printr-o „strângere de mână” de două secunde, atunci când agenta acționa un senzor cu unitatea ei portabilă. În esență, erau căsuțe poștale electronice, care erau umplute și golite de la depărtare.

— Evident, rosti Hearsey, tărăgănând cuvintele, în cazul echipamentului RAPTOR din Moscova, amplasarea trebuie efectuată în lunile de vară, când poți să sapi în sol.

Cântări în palmă mini-hârletul special construit, care dintr-o singură mișcare excava scobitura de mărimea unei farfurii întinse pentru senzor, permițând ca pământul sau iarba să fie după aceea puse înapoi și bătătorite.

— Poți căra trei senzori în rucsacul ăsta, zise Hearsey și-i întinse o raniță micuță cu curele din nailon. Este căptușit cu plăci de aluminiu tratate cu sulfat de bariu.

— Stop, spuse Hannah. De ce-i căptușit rucsacul?

Hearsey păru rănit.

— Senzorii funcționează cu o sursă mică de stronțiu-90, zise el. În Moscova nu există pe tot parcursul anului suficientă lumină solară pentru energie fotovoltaică – adică solară – așa că am construit un mini-generator termoelectric cu radioizotopi, care să-i alimenteze. Durata de înjumătățire este de 89 de ani. *Nepoții* agentei tale vor utiliza jucărioarele astea când…

— Stop, din nou, îl opri Hannah. Expresia asta – „durata de înjumătățire” – îmi amintește de acei zombi nucleari din filmele apocaliptice.

— Senzorii ăștia sunt perfect siguri, rosti Hearsey și-și trecu degetele prin părul nisipiu.

— *Hearsey*, zise ea.

Bărbatul evită s-o privească în ochi.

— Sunt etanșați și total ecranați. Totuși…

— *Totuși*? repetă ea.

— Nu-i purta sub nivelul taliei, în apropierea trompelor uterine sau așa ceva. De ce să riști?

Îi zâmbi.

La sfârșitul instruirii, Hannah rămase uimită când Hearsey se aplecă, o îmbrățișă și zise:

— Să știi că-mi pare rău că nu pot să vin cu tine, să te ajut.

•

— Ești gata să începi, o încurajă Benford. Misiunea ta este de a amplasa senzori pentru comunicații cu agentul pe rază scurtă RAPTOR pentru GTDIVA în situri selectate din Moscova. Cunoști cerințele: mai întâi, pachetul pentru agentă este plasat într-o cutie poștală oarbă pe termen scurt. Nu trebuie să-ți reamintesc că etapa asta este o operațiune esențială, de viață și moarte. După aceea trebuie să amplasezi receptoarele-relee – câte sunt? da, trei – și să pregătești stațiile de bază principale și mobile.

Nate se uită la Hannah.

— Acea primă cutie poștală oarbă pentru DIVA – dacă o ratezi, ai omorât-o, rosti el foarte serios.

Purta un blazer bleumarin, pantaloni gri, cămașă cu dungi bleu și cravată albastră cu dungulițe roz subțiri. „În vacanța de primăvară de la școala pregătitoare”, se gândi Hannah. Își înghiți replica „Zi-mi ceva nou” care-i sosise automat pe buze și aprobă din cap. În seara trecută, în timp ce mâncaseră hamburgeri, el îi vorbise despre Moscova, despre munca sub acoperirea de diplomat american, despre ambasadă, oraș și pulsul său. Hannah recunoscuse tonul „Eu am trecut prin astea” și ascultase cu atenție.

— Ai fost instruită până aproape de nivelul expert în sistemul RAPTOR, zise Benford. Eu nu-ți pot spori cunoștințele în privința asta. Nash va continua să te informeze despre filajul FSB-ului și

despre DIVA – vreau să-ncepi să-i înțelegi viața, predilecțiile, particularitățile. Ca și importanța ei vitală și lipsită de ambiguitate pentru Statele Unite.

Se ridică și porni spre ușa sălii de conferințe.

— O să te văd mâine și vom trece rapid în revistă tot ce am discutat, după care te voi trimite la Moscova. Punct!

Îi salută pe amândoi din cap și ieși.

CALZONE CU PRAZ ȘI CIUPERCI

Tăiați ceapă, usturoi și praz în cubulețe, apoi căliți-le împreună cu ciuperci shiitake, cremini *și bureți negri, până se pătrund și devin translucide. Adăugați spanac și gătiți până se înmoaie. Compoziția trebuie să fie scăzută. Așezați-o pe o foaie de aluat pentru pizza, adăugați cubulețe de brânză feta și semințe de fenicul. Împăturiți marginile foii de aluat și presați. Coaceți în cuptor la foc tare, până se rumenește*.

18.

Au mers să cineze pe Colina Capitoliului, la Hawk'n'Dove, pe Pennsylvania Avenue, aproape de apartamentul lui Hannah.

— DIVA este temperamentală, dar loială, o avertiză Nate, ciugulind dintr-o bucată de somon. A trecut prin multe. A văzut lucrurile cele mai rele din sistemul ei.

Hannah sorbi din vin și-i cercetă expresia feței.

— Din cauza asta a vrut să iasă, urmă Nate. Situația a devenit destul de urâtă. Iar apoi, când MARBLE a fost împușcat – a fost ca un tată pentru ea – a înnebunit practic de furie și s-a întors singură în jug. Iar după un an, ne-a adus afacerea asta cu Iranul.

Hannah ascultă. Citise într-un final toate cele opt volume ale dosarului DIVA.

— Povestește-mi despre ambuscada din Viena, îi ceru ea.

Nate își lăsă privirea-n jos.

— Nu-i mare lucru de spus. Am avut noroc. A fost însă ireal – o vânătoare de oameni în Viena modernă.

— Nu știu cum aș reacționa eu, zise Hannah și mai sorbi din paharul cu vin. Voiam să te-ntreb ceva din dosar. Tu ai scris telegrama operațională despre Viena, despre noaptea aceea. Ai spus că DIVA „s-a luptat să-și păstreze controlul" în antrepozitul acela.

Nate clătină din cap.

— Da, așa-i. Domi și-a ieșit din minți din cauza asasinării Vrabiei ei, sârboaica.

„Domi", gândi Hannah. „Hm, diminutive între ofițerul de caz și agentă". Sesiza că bărbatul nu spunea tot.

— „S-a luptat să-și păstreze controlul"… „și-a ieșit din minți" – ce-nseamnă astea exact? întrebă ea.

— Detaliul pe care ți-l voi spune acum nu l-am mai raportat. Ea l-a executat pe unul dintre urmăritorii iranieni, zise Nate repede. I-a retezat artera carotidă cu un cuțit de bucătărie.

Hannah lăsă furculița jos. Nate se aștepta să-și ridice palmele la față, să murmure șocată, să pălească, însă ea nici nu clipi.

— Și eu aș fi făcut la fel, rosti Hannah fără cea mai mică emoție.

Nate o privi pătrunzător, reevaluând-o pe fata aceasta naturală și blondă. Ochii ei verzi îl priveau fără să tremure.

— A fost o chestie de viață și de moarte: era o echipă de filaj uriașă. Ei au continuat să acționeze, împingându-ne spre un pod și probabil spre arma unui lunetist. Nu voiam decât s-o scot de acolo, rosti el.

„Este protector", se gândi Hannah. „Ține la ea".

— Asta pot înțelege.

— Da, e important să-i garantez siguranța, spuse Nate.

„Ține cu adevărat la ea", gândi femeia.

Achitară nota și se uitară la ceas. Era prea devreme ca să meargă acasă. Plecară pe jos pe Pennsylvania Avenue, câteva clădiri mai departe, la un bar din apropiere, se instalară în două fotolii masive capitonate cu piele, în partea din spate a încăperii, și continuară să vorbească – despre Moscova, filaj, cercetarea siturilor, DIVA. După două pahare de fiecare, ajunseră să discute despre misiuni, cariere, Agenție, viață. Conversația se desfășura firesc, totuși Hannah o păstră instinctiv departe de viața lor sentimentală. I se părea că Nate era circumspect și puțin timid; în același timp, lui Nate i se părea că Hannah era receptivă și spirituală. Se plăceau reciproc – în calitate de colegi și de oameni – și împărtășeau o viață unică, o vocație cu totul aparte. În ultima vreme, petrecuseră mult timp împreună. Era un sentiment ciudat, dar în același timp plăcut.

Ieșiră din bar, traversară Pennsylvania Avenue, ocoliră Seward Square și merseră apoi pe Sixth Street SE, spre apartamentul lui Hannah: un demisol subînchiriat într-un șir de case lipite între ele, la o stradă distanță de Eastern Market. Ultimele două ginuri cu tonic ale femeii îi amorțiseră nasul și ea păși cu grijă pe trotuarul neregulat. În mod similar, ariergarda paharelor de bere îl ajunse din urmă pe Nate, care se apucă să-i spună lui Hannah – pur și simplu trebuia s-o facă – un banc cu Putin, mai întâi în rusă, dar apoi în engleză, când Hannah îl prinse de braț și-l smuci, spunându-i că ea nu înțelegea rusa.

Putin îl visează pe Stalin care-i spune cum să conducă Rusia. „*Distruge-i fără milă pe toți democrații*, *apoi elimină-i pe părinții lor și spânzură-le copiii*, *apoi incinerează-le rudele și prietenii și omoară-le animalele de companie și zugrăvește-ți în albastru cabinetul din Kremlin*”, *îi spune Stalin*. „*De ce în albastru*?” *întreabă Putin*.

— Nu m-am prins, zise Hannah.

— Haide! făcu Nate. Adică singurul lucru pe care-l întreabă Putin, singurul lucru care-l intrigă este culoarea cabinetului său?

Hannah pufni, după care amândoi începură să hohotească și ea se ținu de Nate ca să nu se împiedice și să cadă. După un timp se opriră, se priviră ochi în ochi, apoi, în mod conștient, cercetară trotuarul opus – reflexul spionilor. Brusc, Hannah părea serioasă.

— Pot să-ți spun ceva? întrebă ea.

Nate clipi prin pâclele berii și se strădui să se concentreze.

— Sigur că da.

— Mi-e puțin frică de ce va urma. N-am cutezat să-i spun lui Benford, dar mă-ngrijorează această primă misiune din Moscova. Vreau să zic… voi avea curajul necesar? Voi detecta filajul dacă e pe urmele mele?

Un val de tandrețe alcoolizată se ridică în pieptul lui Nate. „Biata fetiță, e singură-n lupta asta”. Se apropie cu un pas de ea și-i prinse capul între palme.

— Este firesc să fii speriată. Ești însă o tipă cu calități naturale, una dintre cele mai bune pe care le-am văzut. Toți cred asta, altfel nu te-ar trimite la Stație. Prima dată, orele imediat înainte de ieșire sunt groaznice. Însă odată ce ai ieșit pe stradă, vei începe să simți *vibe*-ul și nu vei fi prinsă.

Hannah sughiță.

— Shakespeare, tu chiar îmi ții capul în mâini?

Chicoti. Bărbatul se înroși la față și-și retrase mâinile, iar ea se gândi că-l pusese într-o situație stânjenitoare.

Felinarele stradale răspândeau o ceață vaporoasă, filtrată prin frunzele arborilor ce străjuiau trotuarul. Încordarea și oboseala instruirii dădeau în clocot și Hannah se apropie de el – „nu te opri acum, idioato” – îl cuprinse stângaci cu brațele pe după gât și apoi se sărutară, bălăbănindu-se ușor, totuși femeia simți brațele lui în jurul mijlocului ei și pulsul i se acceleră, și continuară să se sărute, iar ea își coborî încet palmele pe spatele lui Nate.

Când Hannah îl sărută, Nate a fost cu adevărat surprins. Femeia aceasta talentată absolvise, potrivit tuturor consemnărilor, cu calificative maxime cel mai dur curs de operațiuni al Agenției. Dejucase, cu aplomb, manevrele întregului aparat de contrainformații al FBI-ului din Washington, pe propriul său teren. Fusese aleasă de exigentul și irascibilul Benford pentru a alimenta cutiile poștale oarbe și a gestiona transmisiunile comsec din Moscova, pentru susținerea celui mai important agent CIA de infiltrare în Rusia – DIVA.

Mai mult încă, ei doi se înțeleseseră în cursul acestor ultime zile de instrucție – se înțeleseseră cu adevărat bine, fără a se încăiera ca două pisici care-și marchează teritoriul, reacții uzuale între doi

ofițeri de operațiuni – și Nate îi sărbătorise sincer succesul. Iar acum, cu excepția cazului în care porțiunea aceasta din Sixth Street SE nu era distrusă în următoarele două minute de o armă termobarică, părea mai mult ca sigur că ei doi aveau să facă dragoste. Capul i se învârtea, în timp ce Hannah – care avea gust de lime și de tonic – îl sărută din nou și, aidoma unui cățeluș vinovat care nu se va uita la stăpânul ce-l dojenește, Nate își ascunse gândurile despre Dominika în spatele draperiei. Hannah era inteligentă și curajoasă și dulce și sigură pe ea și atrăgătoare și receptivă și spirituală, iar ei doi erau parteneri, cumva, în această acțiune plină de riscuri. Și, la naiba, avea el oare s-o respingă în ajunul misiunii ei, care necesita cu adevărat curaj, sânge rece și echilibru nervos? Nate era pregătit să justifice așa la nesfârșit… dar brațele ei îi înconjurau ceafa și gura ei era moale și elastică și, dacă nu cumva pe trotuar era altcineva îndărătul lui, acelea erau probabil mâinile lui Hannah care se mișcau; limba ei îi atinse buzele și apoi se treziră în interiorul apartamentului ordonat, spartan și eficient, cu câteva cărți pe poliță, două perechi de adidași aranjați lângă ușă, și Nate era gata să spună că el fusese deja aici, dar se opri la timp. Brațele femeii îi înconjurau din nou gâtul.

Oh, Doamne, brusc Hannah simți că se umezise toată. Se sărutară iarăși, fără grabă, profund, și femeia închise ochii și simți un ghem în stomac – „Ce faci, ai înnebunit?” – apoi își trase puloverul peste cap și-i trase lui Nate puloverul peste cap, amândoi pe patul ei, pe cuvertura albă cu albastru făcută de mama ei – „te gândești acum la mama?” – și continuau să se sărute, fără vreun cuvânt, aruncându-și pantofii din picioare și scoțându-și hainele, și Hannah își puse ochelarii pe noptieră și-și simți pielea arzând, lipită de pielea lui, și în timp ce îl săruta întinse mâinile după membrul lui – „Dumnezeule, o să creadă că sunt o adevărată

târfă” – și-l călăuzi în ea, dulce și plin, iar el se mișcă ritmic, înainte și înapoi ca o placă tectonică sexy, înainte și înapoi și înainte, cu coapsele înfierbântate de frecare, cu ochii fixându-se unul pe celălalt, cu gurile deschise, și Hannah simți ceva mișcându-se – iubea acel prim tremur ce se acumula în pântecul ei – și-și scoase picioarele tremurătoare de sub el și-l cuprinse în jurul mijlocului, înfigându-și călcâiele în șalele lui – „Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi fi dat cu cremă hidratantă pe tălpi… am alergat prea mult” – și-l ținu de umeri și-l trase spre ea în timp ce-și afundă capul în pernă, și bărbatul îi sărută gâtul arcuit, iar tremuratul slab deveni o succesiune de tremurături până la orgasm, „Doamne, ce bine e, trecuse prea mult timp”, și simți valul de umezeală sub ea, iar Nate continua să se miște și senzația era minunată, și Hannah deschise ochii, își puse degetele pe buzele lui și le trase spre ea, și-l sărută în vreme ce el se mișca întruna, „Să nu te oprești tocmai acum”, și femeia nu voia ca el să se oprească.

Nate se gândi că Hannah avea o altă notă decât Dominika, oarecum mai puțin primară – Hannah era un topaz cu tonuri de miere, pe când Dominika era un safir cu adâncuri infinite; tăcuta Hannah vibra, pe când vocala Dominika se cutremura, iar cârlionții blonzi arătau altfel pe pernă decât buclele castanii – avea să înnebunească dacă mai gândea așa. După aceea simți floarea fierbinte și umedă a orgasmului lui Hannah, diferit față de… – „Taci naibii!” – și femeia își apăsă gura peste a lui și-l strânse mai puternic, dar în tăcere, și se sărutară iarăși, cu o intimitate mai tandră decât în urmă cu 20 de minute, amanți acum, și Nate rămase întins pe pata umedă de pe cuvertura albă cu albastru, în timp ce moțăiau unul în brațele celuilalt.

Era tot întuneric și razele felinarelor stradale pătrundeau pieziș pe fereastră când Hannah se sculă și aduse două pahare cu apă. Nate o privi

cum traversă încăperea semiîntunecată, până la chiuvetă, apoi revenind, și nu se putu opri să nu remarce că era *mai scundă* și că avea fesele *mai plate*, și picioarele *mai slabe* și sfârcurile de pe sânii mici *mai întunecate*, iar între picioare avea un puf blond – „Oprește-te naibii, *în niciun caz* nu trebuie să ți le imaginezi una lângă alta". Ea îl văzu privind-o și puse jos paharele cu apă și o luară de la capăt, iar Hannah vibră și de data asta gemu încet numele lui cu o voce tremurândă și amândoi se prăbușiră, adormind în cele din urmă pe pata umedă și mult lățită de pe cuvertură.

Când cerul începu să se lumineze prin fereastra cu zăbrele – Hannah șopti în urechea bărbatului că, pentru mahomedani, deosebirea dintre noapte și zi este momentul în care poți să deosebești un fir negru de unul alb – ea își puse bărbia pe pieptul lui și-l privi. Ochelarii ei erau puțin strâmbi. Prin păr parcă-i trecuseră paletele unui mixer, iar șuvițele răzlețe reflectau lumina care începuse să crească în cameră. Nate îi putea distinge acum irisurile verzi – aceea era pentru el deosebirea dintre noapte și zi. Hannah continuă să-l privească fix.

— O să am grijă de ea, rosti femeia încet.

Nate îi privi ochii.

— O iubești, nu-i așa? urmă Hannah. Pe DIVA… Vreau să zic pe Dominika.

Nate nu-și clinti capul.

— Nu-mi pot imagina cum e, urmă ea. Să fii îngrijorat. Să nu știi ce se-ntâmplă.

Bărbatul nu știa ce să-i răspundă. Ea tăcu câteva secunde.

— Mă bucur că am făcut asta, spuse după aceea zâmbind. Mă bucur că te cunosc. Și n-o să las să i se întâmple nimic.

Nate simți cum în adâncul lui crescu un val de afecțiune pentru ea, înlocuind pentru o clipă remușcările ce-i blocau gâtlejul.

Hannah se ridică și se aplecă pentru a-l săruta, însă el țâșni în sus de pe pernă și o prinse de

umeri.

— Ce faci? zise femeia, privindu-l cu ochi mari.

— Ce avem azi? întrebă Nate cu chip alarmat.

— La ora zece, întâlnire cu Benford pentru trecerea în revistă a instruirii. Ce-ai pățit?

— Ia vino-ncoace.

O trase din pat și o purtă de-a curmezișul încăperii spre cuierul cu oglindă de lângă ușă. O împinse în fața oglinzii și-i răsuci maxilarul într-o parte.

— E prea cald ca să porți o bluză pe gât? o întrebă.

— Fir-ar a naibii, murmură Hannah, observând o vânătaie de pe gâtul ei care avea forma aproximativă a Republicii România.

•

Relația dintre ei încărca aerul ca o furtună care se adună deasupra unui lan de grâu nemișcat, momentul acela cu un huruit gros și prelung dinaintea potopului când lăcustele de pe firele de iarbă nu mai țârâie. Zilele lor împreună se apropiau de sfârșit, ceea ce dăduse naștere unei urgențe palpabile. Acum petreceau zile nervoase, în numărătoare inversă, trecând în revistă dosarele, studiind fotografiile, stând împreună la lecțiile de limbă rusă de primă necesitate, organizate în grabă, astfel încât Hannah să poată descifra măcar inscripțiile rutiere. Trucurile amanților erau pripite și ridicole, dar pur și simplu nu se puteau abține: spionii din ei refuzau să se uite la ceasurile de pe perete, în mod premeditat nu stăteau la aceeași masă în cantină, fluturau teatral din brat când plecau din Cartierul General și se îndreptau spre mașinile pe care le lăsaseră în capetele opuse ale parcării West Lot. Vibrau în anticiparea amurgului și a momentului când ușa din față se deschidea, în anticiparea plăcerii de care îi despărțea o eternitate – de fapt, cam 12 ore. Se împerecheau ca iepurii în toate locurile din apartamentele lor – bucătărie, living, debarale, pervazuri de ferestre – și stăteau

de vorbă până în zori, când unul dintre ei trebuia să plece; simțeau de parcă s-ar fi cunoscut unul pe celălalt de o veșnicie, iar secretele pe care le împărtășeau îi uneau. Nate îi dădu un cadou sentimental – o brățară bleu împletită, pe care Hannah o băgă în apă fierbinte, ca să se strângă perfect pe încheietură.

El nu vorbi despre asta, dar Hannah știa instinctiv ce însemna Dominika pentru Nate și decise ca, într-un fel, să fie ofițer de caz pentru ambii. Misiunea ei era s-o protejeze și s-o susțină pe DIVA în Moscova. Avea să facă asta cu fiecare fărâmă a vieții ei. Avea de asemenea să-l adore pe Nate atât de mult și atât de profund pe cât putea. Știa că nu avea niciun motiv pentru care să se aștepte la un happy-end ca-n basme. Deocamdată însă savura atât provocarea uriașă de a opera în Moscova, cât și suferința dulce a iubirii pentru Nathaniel Nash.

Iubirea lui Hannah Archer îl afectă pe Nate într-un fel la care nici nu se aștepta și pe care nici nu-l putea explica în mod adecvat. Dominika însemna viața lui, indiferent dacă era sau nu o agentă CIA; pasiunea ei, curajul și determinarea în toate privințele îl subjugau. Dar, așa cum explicase elegant Forsyth de-a lungul anilor, și mai puțin elegant Gable, viitorul lor urma să fie o serie de tuneluri lungi și întunecate din care trenul ieșea periodic la lumina soarelui înainte de a se afunda în alt tunel. Și mai amenințător, Gable avertiza că relația lor reprezenta un pericol pentru securitatea Dominikăi, atât din punct de vedere emoțional, cât și practic. Dominika ignora acest pericol, dar Nate nu era la fel de sigur. Iubirea lui o putea ucide.

El nu știa ce să creadă și începu să se întrebe cum ar fi fost viața trăită alături de Hannah, o colegă ofițer de caz. Cupluri de felul acesta – perechi ce lucrau în CIA – acționau împreună și se acopereau reciproc. Nate se scutură din tot corpul, aidoma unui câine. Viața fără Dominika era

inimaginabilă. Un traseu de detectare a filajului cu Hannah ar fi fost ca și cum la clape ar fi cântat *doi* Beethoven. În minte îi reveni profilul de Partenon al Dominikăi în luminile Parcului Prater, care se metamorfoză apoi în degetele răcoroase ale lui Hannah trecând prin ciuful ei de păr în timp ce râdea. „Iisuse!”

Furtuna izbucni în ziua în care Hannah era ocupată cu analizele medicale dinaintea primirii misiunii. „Un medic își poate da seama oare dacă o femeie a făcut dragoste în noaptea trecută pe o măsuță pentru cafea?” Benford îi ceruse lui Nate să ia prânzul împreună în sala de mese a executivilor (SME), la nivelul șapte din Cartierul General, un spațiu lung și îngust cu vedere panoramică peste Potomac, frecventat în principal de avocați de grad superior din Agenție, de specialiști în relațiile cu Congresul și de membri ambițioși ai personalului cu cravatele pătate de sos Caesar. Benford – cunoscut, temut și disprețuit – trecu pe lângă fețele albe de masă și clinchetele de pahare, ignorând tentativele de salut ale altor meseni, și se îndreptă spre o măsuță aflată în capătul îndepărtat al încăperii. Nate simți ochi ațintiți asupra sa când merse în urma lui și-și aminti mai vechiul raport al Dominikăi despre prânzul ei într-un salon privat din Centru. Dominika… În Moscova era aproape miezul nopții. „Somn ușor”.

Benford refuză meniul cu un gest scurt din mână și-i ceru chelnerului să aducă două boluri cu crab bisque, după care se întoarse către Nate și-i spuse fără să se scuze că supa cremă de crab cu creveți din SME era excelentă.

— Trebuie să fie cu adevărat excelentă, zise Nate.

Benford rupse o chiflă între degete și începu să mănânce pâine goală.

— Unele lucruri, spuse el, supa chowder, bisque, operațiunile din zone interzise trebuie

pregătite perfect, altfel mai bine nu le faci deloc. Aici s-ar putea include și chili con carne.

— Sunt de acord cu tine, Simon, spuse Nate jucând rolul rafinatului ironic, inclusiv *chili*.

— Atunci de ce te culci cu Hannah Archer în ajunul plecării ei la Moscova unde va prelua sarcini de coordonare pentru DIVA, pe care tot tu o regulezi? Benford rupse altă bucată de pâine. Crezi că ăsta-i modul de a prepara o *bisque* corespunzătoare?

Chelnerul sosi și așeză în fața fiecăruia câte un castronaș cu supă cremă groasă și cremoasă. Nate duse o lingură la gură cu o mână tremurândă. Nu simți niciun gust; lăsă lingura jos.

— N-o să-ncerc să mă scuz, rosti el. Cu Dominika a fost racolarea, cu Hannah a fost instruirea – faptul că am lucrat atât de aproape.

Benford sorbi zgomotos din *bisque*.

— Și tu ai vrut să le sprijini pe amândouă?

Nate plecă fruntea, inspiră adânc și începu să-i vorbească lui Benford, care se concentra asupra supei, dar îi asculta fiecare cuvințel. Îi povesti despre conflictul lui intern pe care i-l provoca dragostea pentru Dominika, despre discuțiile purtate cu Forsyth și Gable, despre ambuscada de coșmar din Viena și urmările ei. Revenit acum în Washington, ca mentor al lui Hannah în timpul instruirii OpI, se întâmplase ceea ce se întâmplase. Benford se întinse și-i luă supa, punându-i în față castronașul său gol. Continuă apoi să mănânce *bisque* și Nate îi povesti despre gândurile lui negre, despre gândurile lui rușinoase, despre contemplarea vieții alături de Dominika sau de Hannah.

Benford își șterse bărbia cu un șervet și se lăsă pe spate.

— Nash, rosti el, ești destul de dus cu capul, totuși am empatie față de tine.

— Ție nu ți s-a întâmplat niciodată așa ceva.

— Dă-mi voie să continui munca sisifică de extindere a vocabularului tău. Manifești empatie față de cineva când ai trecut prin aceleași stări; manifești doar înțelegere când n-ai trecut.

— Tu? se miră Nate.

— Nu te aștepta din partea mea să-ți relatez o povestioară smiorcăită, care să se termine cu o morală jalnică. Ceea ce vreau să auzi este că ai fi fost îndepărtat din serviciu de mult dacă nu i-ai fi coordonat competent pe MARBLE și DIVA, doi agenți de clasă, și acum pe LYRIC, care este enorm de important, și pentru motivul că ești un ofițer excelent în chestiunile pe care le gândești cu creierul, și nu cu alt organ. Forsyth și Gable te-au susținut și te susțin continuu, totuși bacanala asta trebuie să ia sfârșit.

Benford se împinse în marginea tăbliei, îndepărtându-se de masă.

— A fost un prânz foarte plăcut. Vreau ca acum să te duci și să te gândești la asta, după care să te-ntorci și să-mi spui ce vrei să faci. Unicele mele cerințe sunt să n-o distrugi pe DIVA ca agentă și nici să nu-i frângi inima lui Hannah în ajunul numirii ei în post. Nenorocitul ăla de SSt din Moscova o va face el însuși în scurt timp.

SUPA DE CRAB BISQUE A LUI BENFORD

Căliți ceapă și morcovi tocate mărunt, până se înmoaie. Separat, amestecați unt și făină, pentru a face un râhtaș ușor, apoi adăugați supă concentrată de pui și bateți, pentru a obține un sos velouté. Adăugați ceapa și morcovii și lăsați la foc mic. Încorporați smântână, sherry, zeamă de lămâie, sos Worcestershire, piper cayenne, sare, piper negru și carne de crab mărunțită. Garnisiți cu smântână și arpagic.

19.

Cadranul cu tritiu al ceasului pe care-l purta Hannah arăta cinci minute după miezul nopții. Fusese pe străzile Moscovei de 13 ore și-și mobiliza rezervele tot mai slabe, în timp ce mesteca un baton energetic. Se afla în parc, în punctul stabilit pentru încărcarea ultimului senzor. Lumina verii ținea până târziu în Moscova – la apogeul solstițiului, nu exista niciodată întuneric deplin. Hannah efectuase un traseu complicat de detectare a filajului; TDF-ul fusese planificat meticulos, până la ultima cotitură și ultimul minuțel. SSt Throckmorton privise tot timpul peste umărul ei, cu nasul lui ca un nap porcesc la doar câțiva centimetri de urechea femeii, și nu rostise niciun cuvânt când ea terminase de întocmit planul în Stație.

Nate avusese dreptate – în clipa în care ieșise pe stradă, într-un aparent și ostentativ tur al magazinelor, cu rucsacul pe un umăr, simțurile i se aprinseseră și mersese sigură pe ea. Își făcuse bine tema de acasă; cunoștea străzile Moscovei ca și cum ar fi locuit acolo de ani buni. Avusese impresia că fusese urmărită în prima oră după ce părăsise ambasada, dar timpul și distanțele îndepărtaseră succesiv „posibilul" filaj. O buclă spre nord, dincolo de șoseaua de centură în micuța și drăgălașa ei Skoda fabricată de cehi – izul de mașină nouă era net superior celui de anșoa – se termină printr-un viraj spre vest și o serie de mișcări provocatoare premeditate, care culminaseră prin ascunderea mașinii în uriașa parcare subterană de sub mallul comercial Vremena Goda. Parcarea în subteran fusese o precauție: semnalul oricărui transmițător plasat de către FSB pe mașina ei n-ar fi răzbit pe stradă de sub clădire. Ea nu văzuse niciun semn perceptibil de filaj: nici pietoni alergând, nici priviri ferite în

grabă, nici motoare ambalate, nici portiere trântindu-se repede, nicio *senzație* de apăsare din lateral, din spate sau din față. Nu poți fi niciodată sigur sută la sută – atunci instinctele și sângele rece preiau conducerea – dar odată cu apropierea amurgului, Hannah Archer *simțea* strada și *știa* că era „curată”.

Stătea în crepusculul parcului, rezemată de trunchiul unui copac, cu părul blond vârât sub gluga unei jachete ușoare din nailon, ținând rucsacul între picioare. Purta jeanși negri, o bustieră antitranspirație pe sub jachetă și pantofi cu talpă moale. În afară de rucsac, nu avea multe asupra ei: o busolă, o lanternă tactică de cinci centimetri cu lentile roșii, o unealtă mică multifuncțională și hârletul lui Hearsey. Jacheta neagră avea cealaltă față bleu și îi modifica ușor profilul. Noaptea de vară era răcoroasă. O durea tot corpul, picioarele îi pulsau, lentilele ochelarilor îi aburiseră în jurul ramelor și văzu că mâinile îi tremurau de oboseală când desfăcu ambalajul ultimei jumătăți din batonul energizant. Își simțea pielea lipicioasă din cap până-n picioare și ducea dorul unui duș. Mintea însă îi era limpede, creierul îi procesa totul, simțurile îi erau alerte. Acum era momentul să asculte. Parcul era complet nemișcat, absolut pustiu, într-o beznă totală. Aștepta scârțâitul fin al pantofilor ieftini, trosnetul scurt al unei intervenții radio. Hannah făcea parte din noaptea rusă; era una dintre silfidele rusoaice care pluteau prin văzduh, era… „De ce nu te zbengui prin parc, atunci, împrăștiind pulbere de stele, idioato? Concentrează-te”.

Își lipi din nou capul de trunchiul copacului și închise ochii. „Mi-a mai rămas o jumătate de sticlă de apă”, calculă ea. „Termin-o și du-te la situl pentru semnale. Am un grafic și ar trebui să mă întorc la mașină când mallul se deschide la…” Tresări brusc, se îndreptă și îndepărtă rapid rucsacul dintre picioarele ei, punându-l într-o

parte. „Hristoase, stronțiu-90 și tu ți l-ai lipit de uter; n-o să mai ai nevoie niciodată de lămpiță de veghe”. Ideea că tocmai își iradiase vaginul o împinse să se gândească la Nate, apoi la femeia fără chip care avea să depindă de senzorii pe care îi căra ea în rucsac. Ei aveau să fie cordonul vital al DIVEI cu Agenția. Își reaminti fulgerător imagini ale frumosului Nate, nud, în razele de lumină piezișe pătrunse în micul ei apartament din Washington.

Ultimele zile petrecute cu Nate în Washington fuseseră stranii. El păruse îndepărtat și tulburat. Intuiția ei de fată naturală simțea că bărbatul se lupta cu relația lor în raport cu Dominika Egorova, femeia pe care ea știa că o iubea Nate. Cu stăpânirea de sine a Noii Anglii, Hannah nu se impusese cu forța asupra lui, ceea ce fusese chiar păcat – plănuise să-l istovească în pat în fiecare noapte până când va pleca în Rusia. Ca să-și umple rezervorul, își spusese, deoarece se aștepta ca Moscova să fie o lungă perioadă secetoasă în materie de zbenguială în pat pentru o femeie nemăritată în ambasada SUA, unde se aplică strict regula non-fraternizării – diplomații americani nu puteau să se culce cu persoane non-NATO.

În ultima lor noapte împreună în micul ei apartament, Hannah făcuse friptură la cuptor, Nate preparase salata și deschiseseră o sticlă de vin. Hannah aranjase masa cu o vază de flori, aprinsese o lumânare – cam siropos, totuși arăta frumos în apartamentul întunecat – apoi redusese volumul sonor la „How Low” cântată de José González – exact cum se simțea ea – în timp ce mâncau și se priveau. Fusese un eșec, fiindcă amândoi se simțeau inconfortabil – „să *nu* începi să-mi plângi” – și ea își pusese mâinile în poală, pentru ca bărbatul să nu le vadă tremurând. Disecarea în continuare a operațiunilor din Moscova părea o stupizenie și *era exclus* să vorbească despre Dominika, iar discutarea *relației lor* părea crudă și

inutilă. Hannah observase că Nate încerca să-și controleze emoțiile – ofițerii de caz pot citi fețele – și se ridicase să-i toarne restul de vin care rămăsese în sticlă, iar el o cuprinsese cu brațul după mijloc, mai degrabă ca un frate mai mare decât ca un iubit. Femeia încercase să se desprindă, dar el o trăsese înapoi și o sărutase, apoi o sărutase din nou. Ca o idioată, ea continuase să stea cu sticla goală în mână, iar Nate i-o luase, o pusese jos și o împinsese cu spatele spre dormitor – „chiar așa, serios?" – iar ea se auzise repetându-i numele în beznă, iar și iar.

Scutură din cap. „Haide", își spuse. Se afla la marginea Parcului Gorki, o imensă zonă împădurită, care se întinde de-a lungul râului Moscova în *okrugul* administrativ central, la capătul de sus al unei pante ierboase ce se întindea de la copaci până la un șir lung de trepte ce suiau dinspre râu. Felinare cu globuri de sticlă erau distribuite la intervale regulate în lungul scării. Pe latura sudică a parcului, traficul asurzitor de pe TTK (Tret Transportnoie Kolțo), o autostradă supraterană cu opt benzi, ieșea dintr-un tunel și traversa podul Andreevski. Panta lui Hannah era vizibilă din vehicule de pe toate benzile, care circulau în ambele direcții, și exact acolo avea să îngroape al treilea senzor. Aflată într-o mașină, DIVA avea să aibă linie directă spre senzor pentru cele două secunde necesare și avea să poată, iniția o rafală CARS nedetectabilă în timp ce șofa. În mod similar, un automobil al Stației putea să încarce și să recupereze mesaje pentru și de la DIVA în timp ce mergea pe TTK.

Hannah mai privi o dată, apoi se lăsă în jos pe jumătate din lungimea pantei ierboase, în beznă, o ninja invizibilă în hainele ei negre. Știa exact unde anume să îngroape senzorul pentru ca receptorul/transmițătorul său să fie în bătaia electronică a autostrăzii, care la ora aceea era doar pe trei sferturi ticsită de mașini de mare viteză,

autobuze ce lăsau în urmă nori de fum și camioane încărcate până la refuz. Hârlețul special al lui Hearsey tăie lin în iarbă și ea trase de brazda ierboasă, o ridică de parcă ar fi fost un scalp, scoase senzorul numărul trei din rucsac – „adio, blestematule, sper ca nu tocmai tu să fii cel care să mă procopsească cu o tumoare” – și-l așeză în cavitatea săpată. Puse deasupra brazda, o apăsă ferm, fixând-o – Hearsey îi explicase că ușoara lui convexitate va împiedica senzorul să se afunde vizibil în timp, pe măsură ce pământul se lăsa în jurul dispozitivului – și dintr-un pachețel de mărimea unuia de zahăr presără un amestec de semințe granulare verzui împrejurul brazdei decupate, pentru a impulsiona creșterea ierbii. Prima ploaie avea să ducă la încolțirea ierbii – cercetată și dezvoltată de cercetătorii din Departamentul Agriculturii SUA pentru a se potrivi perfect cu pirul rus indigen din parc – care să camufleze total conturul acelui petic.

Hannah urcă înapoi panta și se strecură printre copaci. Rămase nemișcată două minute, ascultând după scrâșnetul unui chibrit, o tuse înăbușită, nota muzicală aproape imperceptibilă a ochelarilor pentru vedere pe timp de noapte. Sau gâfâitul și schelălăitul înfundat al unui copoi. Tăcere. Asta era. O făcuse. Acum știa la ce se referise Janice prin „cercul perfect” al unei acțiuni operative. Își imagină fața lui Benford când avea să-i primească telegrama care anunța că „toate pachetele au fost amplasate”. Spera ca el să fie mulțumit; poate că avea să-l anunțe și pe Nate în Atena. Hannah spera ca și Nate să fie impresionat. El avea să înțeleagă ce simțea. Peste câteva luni urma să beneficieze de o permisie de o săptămână… poate în Atena? În mod inexplicabil, Hannah se gândi la familia ei și la cât de mândri i-ar fi fost părinții dacă ar fi știut ce făcea fiica lor, cum ar fi scânteiat ochii mamei, cum ar fi surâs larg tata, cum ar fi bătut-o pe spate

cei doi frați gălăgioși. Dar nu le putea spune nimic din toate astea, niciodată.

Scutură din cap, alungându-și visul. Mai avea încă destule de făcut: un semnal pentru DIVA, să-și recupereze mașina, apoi să reapară la complexul ambasadei de parcă ar fi venit nițel mai târziu la muncă în dimineața aceea. Cele trei locuri în care Hannah amplasase senzorii în noaptea asta lungă – aflate în cartiere diferite și îndepărtate între ele, unde fuseseră îngropați cu iscusință în preajma unor artere rutiere cu trafic important – se găseau, iar asta era cel mai important, departe de orice instalații diplomatice occidentale (care erau, la rândul lor, înconjurate cu detectoare de transmisii electronice în rafală, ce puteau alerta FSB-ul că tocmai avusese loc un schimb CARS cu un agent).

Depunerea cea mai importantă într-o cutie poștală oarbă – pachetul cu echipamentul CARS pentru DIVA – fusese prima acțiune operațională, cu o săptămână în urmă. În noaptea aceea, TDF-ul lui Hannah durase nouă ore și fusese executat sub averse de ploaie însoțite de vânt puternic din est. Picăturile grele erau potopul de lacrimi al furiei impotente dinspre spectrele vechiului Birou Politic, care vedeau cum o *femeie* – blondă, americană, neînfricată – spiona în Moskva lor, numele străvechi, „orașul apelor negre și umflate”. Dacă Hannah ar fi știut că o priveau, ar fi fluturat din braț spre ei și le-ar fi spus să stea calmi.

Pachetul cu echipamentul pentru DIVA – livrat în districtul textil din sud-estul Moscovei – era îngropat într-un părculeț de sub podul autostrăzii care purta Volgogradskii Prospekt peste Liublinskaia Ulița. După ce Hannah raportase la Cartierul General că ascunzătoarea fusese încărcată, locul a fost monitorizat timp de șapte zile prin sateliți, pentru a determina dacă în jurul parcului se desfășura vreo activitate neobișnuită, dacă apăruseră urme noi de roți pe sol, dacă în apropiere fusese instalată vreo rulotă pentru

întreținere care nu-și găsea rostul. Sau dacă vreo echipă FSB avea să țâșnească din adăposturi individuale camuflate perfect când Dominika trecea pe sub pod.

Benford luă decizia finală, spre iritarea agitată a SSt Throckmorton. Îndreptându-și spre ea nasul globoid, Throckmorton îi citise lui Hannah telegrama lui Benford, fără să-i îngăduie s-o citească ea însăși. Ascunzătoarea era sigură. Continuați. În seara asta cei trei senzori fuseseră amplasați. Continuați. Benford o instrui pe Hannah s-o anunțe pe DIVA: „am încărcat" – ultima dată când mai trebuiau să recurgă la semnale fizice.

Oboseala îi afecta puțin vederea, însă Hannah merse încet pe jos spre nord-vest, către districtul Dorogomilovo, lângă apartamentul de stat al DIVEI de pe Kastanaevskaia Ulița. Pe stradă nu era nimeni; bulevardul lat era pustiu. Utilizând un spray mic, Hannah împroașcă trei bare ale unui gard din fier din spatele adăpostului unei stații de autobuz. Substanța chimică respectivă era un sistem de marcare cu acțiune întârziată, pe scurt SMAI, incoloră și nedetectabilă, dar care peste câteva ore avea să reacționeze la ultravioletele din razele solare matinale, devenind ruginie în câteva minute, o dâră insesizabilă de vopsea pe bare, vizibilă doar pentru cineva care știa unde să se uite. Gardul și stația de autobuz se aflau pe traseul DIVEI spre muncă și în fiecare dimineață și seară ea putea verifica dintr-o privire un semnal „am încărcat".

După două zile, senzorul numărul 2 a fost interogat automat de SASt Schindler, pe când se deplasa prin Moscova, aparent pentru a vizita diverse magazine de antichități. Schindler reveni în Stație și cu o mână tremurândă – după-amiaza mirosea a gin – puse receptorul CARS pe biroul lui Hannah și se îndepărtă. Hannah conectă un cablu, ecranul computerului pâlpâi și apăru rafala mesajului DIVEI scris în engleză.

MESAJUL 1. PACHET PRIMIT. ECHIPAMENT SATISFĂCĂTOR. PREȘED. INSISTĂ PT AFACERE IRAN. REZIDENT Z DIN WSHG VINE CURÂND, MOTIV NECUNOSCUT, ZVONURI VOLUNTAR AMERICAN NOU. INFO COMPARTIMENTATE ÎNSĂ ADJUNCT ȘTIE DETALII. REVIN. olga.

Hannah notă că „Olga” fusese scris cu literă mică și urmat de un punct, adică detaliile prestabilite prin care DIVA anunța că nu fusese silită să expedieze mesajul din beciurile închisorii Butîrka din nordul Moscovei, înconjurată de tehnicieni SVR, cu mâini unsuroase de salam apăsând-o ușor pe ceafă. „Totu-i bine, surioară”, se gândi ea.

Nate îi spusese lui Hannah că DIVA alesese personal pseudonimul Olga pentru mesajele ei, inspirându-se de la Olga Prekrasna, Cea Frumoasă, de Kiev, războinica țarină medievală care distrusese o capitală inamică eliberând sute de vrăbii ce aveau piciorușele înfășurate în sforicele îmbibate cu sulf. În amurg, păsările se cuibăriseră prin tot orașul – sub streșini, în poduri, în grajduri și în clăi de fân – iar sulful mocnit luase foc într-un final și declanșase simultan sute de incendii, incinerând orașul. „Vrabia care aduce foc și distrugere”, se gândi Hannah. Olga Prekrasna, Cea Frumoasă.

•

Ziuganov, șeful Direcției KR, coborî cu liftul de la nivelul patru al sediului SVR din Iasenevo mormăind în barbă. Tocmai îl informase pe director despre apariția noii surse americane, identificată doar prin numele de cod pe care și-l atribuise singur, TRITON. Ziuganov pufnise: *Triton*, o salamandră. Primul raport al lui

TRITON, care demasca racolarea de către CIA a unui rus, fusese ingenios și adânc ascuns la sfârșitul unui material informativ transmis de un țărănoi de agent dublu din Forțele Aeriene SUA, teribil de transparent. Era tot ce-i trebuia Direcției KR. Tânărul atașat din Caracas, care în urmă cu câteva luni fusese de acord să spioneze pentru americani împotriva propriei sale țări, a fost rechemat la Moscova sub un pretext administrativ.

Nu urmase niciun interogatoriu, cel puțin deocamdată. Ofițerului i se repartizase un job banal și era ținut sub observație – în trecut, ar fi fost împușcat în beciul Lubiankăi, în camera cu cârlige și rigole, al cărei perete îndepărtat era căptușit cu trunchiuri masive de pin pentru a împiedica ricoșeurile gloanțelor. Această sarcină administrativă era un *Potiomkinskaia derevnia*, un sat Potemkin, o fațadă falsă, concepută exclusiv în scopul protejării noii surse, TRITON. Ulterior, după trecerea câtorva luni, sentința avea să fie aplicată. Tânărul *perebejcik*, trădătorul, era deja mort și nici măcar n-avea habar. Nici CIA nu avea habar.

Faptul că Direcția KR putuse pune mâna pe un trădător cu asemenea iuțeală, cu asemenea eficientă nemiloasă, era o bilă albă pentru Ziuganov. Idiotul de director nu înțelegea efectele salutare ale existenței unei mașini de contrainformații omnisciente, care să plutească deasupra Serviciului: nimeni n-avea să cuteze să trădeze Centrul dacă Ziuganov era la conducere. Nu, acest politician devenit director n-avea să înțeleagă niciodată *niuans*, nuanța Jocului, totuși exista cineva care o înțelegea, un fost ofițer de informații, cineva infinit mai important decât directorul. Președintele Putin avea să înțeleagă.

Ziuganov se afla într-o poziție excelentă: îl cauterizase pe trădătorul din Caracas, lucra la afacerea nucleară cu Iranul în numele președintelui, iar el și Zarubina aveau să-l

coordoneze pe TRITON (care lucra cu certitudine în Casa Albă, NSE sau Langley). Avea să fie colosal. După aceea avea să urmeze protecția generoasă a lui Putin. Viitorul era roz. În mod aproape universal, Zarubina era considerată viitoarea directoare SVR după întoarcerea de la Washington, prima femeie director din toate timpurile. Iar cu Zarubina exista înțelegerea nerostită ca Ziuganov să urce în vârful ierarhiei în urma ei. Un parteneriat inedit: Croitoreasa și Călăul.

Singurul *prepeatstvie*, impediment, în planurile lui de carieră îl reprezenta subordonata Egorova. Cu intuiția unui anchetator, Ziuganov știa că Putin era interesat de ea, știa că ea putea fi o amenințare la adresa succesului său. Dominika nu fusese afectată deloc de eșecul cazului cu iranianul. Era relativ simplu: Ziuganov putea lăsa lucrurile să se deruleze pentru o vreme și să se încreadă în propriile lui abilități. Sau, ca alternativă, putea să aranjeze alt accident. A doua opțiune era infinit mai atrăgătoare, nu numai pentru că era malițioasă și violentă, ci și pentru că Ziuganov făcuse recent o descoperire importantă.

•

Unica activitate cât de cât mondenă pe care și-o îngăduia mizantropul Ziuganov era vizita ocazională la Departamentul V din SVR, departamentul „afacerilor umede", pentru a ține legătura cu o mână de ofițeri pe care-i cunoscuse în anii petrecuți în Lubianka – ultimii supraviețuitori ai unui batalion de „misiuni speciale", format din asasini și sabotori, dintr-o epocă mai fericită. Acasă se simțea marginalizat printre profesioniștii aceștia sobri și inexpresivi, dintre care unii se apropiau de pragul pensionării, pe când alții erau mai tineri și încercau să se afirme. În tot cazul, de ei era mai apropiat decât pe noul lot de diletanți SVR din Sediul Central, care

vorbeau engleza și știau cum să comande vinuri în restaurante. Nu, „băieții umezi” erau oamenii lui.

Ziuganov stătea în recepția Departamentului V, când o femeie s-a apropiat de el, a rămas în poziție de drepți, cu călcâiele lipite, și l-a întrebat în șoaptă dacă puteau vorbi. Era de înălțime mijlocie, de vreo 40 de ani, păr scurt, vopsit blond, corp îndesat, fără să fie supraponderal, cu umeri masculini. Nasul lat și turtit se termina deasupra gurii ce semăna cu o despicătură de cuțit și a bărbiei foarte hotărâte. În mod normal, Ziuganov n-ar fi avut chef să vorbească cu cineva care solicita atât de clar favoruri, dar îi atraseră atenția ochii cenușii din spatele ochelarilor cu rame din metal, ochi de un cenușiu atât de pur, încât păreau artificiali. Erau congestionați și susțineau privirea lui fără să clipească. Un detector primordial din străfundul creierului său începu să pâlpâie, un sociopat care simțea un suflet-pereche.

Femeia era îmbrăcată într-o rochie de bumbac ieftină, cu mâneci lungi, tot cenușie, încheiată la gât. Brațele prea lungi ieșeau din mâneci. Niște proeminențe nedeslușite sugerau fie niște sâni substanțiali, fie burete îndesat pe dedesubt. Mâinile nervoase pipăiau întruna cusăturile laterale ale rochiei și Ziuganov observă că degetele erau pătate în galben.

— Ce-i? scuipă el.

Observă că femeia nu tresărise, ci continua să-l privească.

— Aș vrea să lucrez pentru dumneata, spuse femeia tot în șoaptă.

— Imposibil. Cum poți să ceri așa ceva? Selecția în Direcția KR este foarte competitivă.

Își întoarse privirea de la ea, anunțând că terminase conversația. Femeia nu se clinti.

— Nu mă refer la Direcția KR, zise ea. Dincolo.

Tocmai când Ziuganov flutură din mână, concediind-o, își făcu apariția șeful

Departamentului V, iar femeia, după ce-i aruncă altă privire lupească, se întoarse și părăsi recepția.

Șeful Departamentului V nu-l agrea pe Ziuganov, nu-i plăcea când îi vizita departamentul, nu-i plăcea trolul mic și găunos și nici reputația lui viermănoasă. El era un reformator, un carierist, nu un vechi *palaci*, un călău.

— De ce vorbeai cu Eva? întrebă șeful.

— Nu vorbeam cu ea, răspunse Ziuganov.

— Atunci ascultă-mi sfatul și ține-te departe de ea.

— Cine este?

Șeful umplu un pahar cu ceai fierbinte dintr-un samovar care șuiera pe o măsuță laterală, întrebându-se cum să descrie o bestie unei alte bestii.

— Evdochia Buchina, prietenii îi zic Eva – dacă are vreun prieten – a început în calitate de caporal în St. Petersburg, a fost transferată la Moscova, apoi a căpătat o funcție administrativă aici, în Departamentul V. Departamentul meu. A trecut un an și încerc să scap de ea de când a sosit.

Ziuganov se străduia să nu pară interesat.

— Ce-i în neregulă cu ea?

— Nu mare lucru, răspunse șeful. Sancționată disciplinar pentru agresiuni la locul de muncă. Transferată pentru abuzare de deținuți.

Urechile lui Ziuganov se ciuliră.

— Cum adică „abuzare de deținuți”?

— Adică au fost omorâți în bătaie în celulele lor. Unul în St. Petersburg, unul în Moscova.

— Accidente se mai întâmplă, comentă Ziuganov.

Șeful ridică din umeri.

— Vrei s-o transferi? Minunat! O să-ți transmit dosarul ei personal. Nu cunosc nici jumătate din termenii folosiți în profilul ei medical.

Ziuganov fusese rezervat. Eva spusese că dorea să lucreze „dincolo”. El se întrebă acum dacă nu era posibil să fi descoperit o persoană specială.

Dosarul ei abunda în cuvinte interesante, iar pe unele a trebuit să le caute în dicționar: Androgină. Pansexuală. Schizotipală.

Un interviu personal avut cu Eva nu a fost concluziv: ea a răspuns monosilabic, a clătinat din cap și a mormăit. Însă ochii aceia de culoarea cimentului ud nu au părăsit nicio clipă fața lui Ziuganov. Urmându-și instinctele, el o luă într-o seară la închisoarea Butîrka, pentru a asista la interogarea unui activist întemnițat, membru al grupului de spectacole artistice politice *Voina*, care, în cursul unei demonstrații stradale de protest împotriva politicii lui Vladimir Putin, aruncase o cutie cu vopsea verde pe un ofițer SVR sub acoperire. Spre ghinionul tânărului rocker, acest caz fusese transferat automat la Departamentul pentru Protecția Sistemului Constituțional, ceea ce însemna, în esență, că avea să-i dea socoteală lui Alexei Ziuganov și, într-o apariție de debut, Evdochiei Buchina.

Femeia îi rupse șase degete, îi dislocă umărul stâng, îi zdrobi metatarsienele piciorului drept și-i fractură procesul condilian al mandibulei, totul înainte de miezul nopții. Ziuganov privi, fascinat, cum lucra Eva, metodic, iute, răbdător, grațios, puternic, cu respirație egală, aruncându-i priviri, dulăul căutând aprobare, cu ochelarii de învățătoare scânteind sub plafoniere. Era ca și cum ar fi stat în cabinetul de muzică al lui Brahms și l-ar fi urmărit compunând. Ziuganov își găsise *izvergul*, Belialul[16], monstrul.

Să-i facă rău Egorovei. Să taie aripile Vrabiei. Ziuganov înmagazină această idee în creierului său sec. Nu, pentru moment, el decise să blocheze accesul Egorovei la informații privind afacerea cu Iranul, să compartimenteze dosarele KR relevante astfel ca ea să nu se strecoare, să-i fure atuurile și să intervină. În plus, trebuia s-o încarce cu muncă inutilă; avea nevoie de o *otvlekaiușcii manevr*, o distragere, o pistă falsă.

În dimineața următoare, norocul îi surâse.

Hirsutul Evgheni îi înmână o telegramă nouă de la *rezidenta* Zarubina din Washington, care anunța cea mai recentă întâlnire nocturnă cu maiorul Thorstad din Forțele Aeriene americane. Și de data aceasta, la sfârșitul informațiilor de doi bani ale agentului dublu se afla ascuns un alt raport-bombă de la TRITON: 15 cadre. Salamandra anonimă fotografiase trei telegrame ce detaliau un schimb între Cartierul General CIA și Stația CIA din Atena despre o sursă de informații cu numele de cod LYRIC, care recent avusese un debriefing despre operațiunile agenției de informații militare externe a Rusiei (GRU) pentru obținerea de tehnologie militară americană. Sprâncenele lui Ziuganov se arcuiră. Potrivit sintezei, informațiile transmise la CIA proveneau în mod cert de la o persoană importantă din GRU, o sursă cu acces direct.

„*Pust*. Asta e. Alt spion de depistat", se gândi el, „altă gălușcă de înhățat". Se părea că în ultima vreme americanii erau neobosiți în racolarea de ruși. Iar dintr-o singură lovitură, TRITON avea să le neutralizeze câștigurile. Privi telegrama Zarubinei și căzu pe gânduri. LYRIC trebuia să fie o persoană aflată în serviciu activ în Moscova, care ocupa o poziție importantă, cu acces constant și solid, nu un funcționar repartizat în vreo ambasadă. Faptul că debriefingul se petrecuse în Atena avea o importanță secundară, decise el. Grecia era o destinație de vacanță estivală populară și deloc scumpă pentru rușii ahtiați după soare. Probabil că trădătorul ofițer GRU plecase în vacanță cu familia, contactase acolo CIA, fusese chestionat și plătit, apoi își încheiase concediul și probabil că revenise deja în Moscova. Ar fi fost vorba despre vânarea directă a unei cârtițe chiar aici, în capitală, o chestiune de verificare a concediilor militarilor și a bazelor de date cu călătorii internaționale. Aveau să fie triați o mână de probabili candidați GRU, avea să urmeze o

serie de interogatorii și *predatel svinia*, porcul de trădător, avea să fie depistat.

Alte interogatorii. Ziuganov își umezi buzele cu vârful limbii; căpătase un trefin[17] pentru cornee de la unitatea oftalmologică SVR, pe care dorea să-l încerce pe cineva. Apoi îi sosi ideea: putea să folosească Grecia ca pretext pentru a o trimite pe Egorova la Atena, într-o „inspecție de contrainformații", să-i chestioneze pe ofițerii din *rezidentura* și ambasadă. Dominika și-ar fi tocit pantofii acolo timp de două săptămâni într-o vânătoare inutilă, timp în care el ar fi demascat cârtița din Moscova.

Își privi încruntat adjunctul, care-l fixa la rândul său din cadrul ușii. Îi dădu instrucțiuni. Să-i spună căpitanului Egorova că în Grecia exista o pistă de contraspionaj. Să nu amintească de Zarubina sau de raportul lui TRITON despre LYRIC. Ea trebuia să plece la Atena și să chestioneze discret personalul din SVR, GRU și ambasadă și să depisteze dacă era ceva ieșit din comun sau anormal; nu trebuia să se întoarcă până nu-i chestionase pe toți, peste două săptămâni sau mai mult.

— Să-i chestioneze pe toți? repetă Evgheni. Pe ce bază? Cum să explicăm *rezidenturii* din Atena?

Își cunoștea bine șeful; nu trebuia să insiste prea mult. Oricum, Egorova avea să fie foarte ocupată.

— Spune că-i o inspecție de rutină. Spune că toți trebuie s-o facă, răspunse Ziuganov. Acum dispari. Și fă-mi legătura cu Zarubina pe linia securizată.

•

Evgheni Pletnev privi peste birou către căpitanul Egorova și primul lui gând a fost că în viața lui nu văzuse ochi atât de albaștri, apoi estimă greutatea și senzația sânilor ei sub bluza aceea, după care, transportat, se imagină cu ea în pat. Se scărpină sub braț. Îi transmisese instrucțiunile colonelului Ziuganov în biroul ei din Direcția KR, în timp ce

femeia îl asculta inexpresiv. El o privi cu atenție, curios – Egorova era deja un membru legendar al Serviciului. Evgheni era singurul ofițer din Direcția KR, cu excepția lui Ziuganov, care avea acces la toate activitățile departamentului, iar în ierarhia bătută în cuie a SVR-ului nu-l avea ca superior decât pe Ziuganov. Totuși faima Egorovei îl intriga: îi adulmeca influența, îi evalua detașarea nepăsătoare. Astăzi era îmbrăcată într-un taior închis la culoare, cu o bluză albastră-deschis, părul strâns în coc, și nu purta nicio bijuterie, doar un ceas micuț cu o curea îngustă din catifea. Ochii ei albaștri îl fixau ca și cum l-ar fi citit. Mâinile grațioase se odihneau pe mapa de birou din piele. Trăsăturile ei clasice erau senine. Părea diferită; bărbatul nu știa la ce să se aștepte. Evgheni era obișnuit cu explozii înveninate din partea unor sociopați invidioși.

— Mulțumesc, Evgheni, spuse Dominika, o să mă pregătesc pentru plecare.

Ca o ironie a sorții, Ziuganov credea că o izola, dar tocmai îi oferise o fereastră de două săptămâni ca să se întâlnească cu CIA – și să-l revadă pe Nate. Nu și-ar fi putut imagina că vor fi din nou împreună atât de curând după Viena. Începu să întocmească mental mesajul CARS pe care avea să-l expedieze în seara asta.

O oportunitate de aur. Se uită la haloul galben-murdar din jurul capului lui Evgheni, a cărui intensitate se întețea și pălea. Sicofantul lui Ziuganov era un lingușitor complotist, însă care avea informațiile necesare ei. Și nu prea expert în femei, indiferent cât de mult ar fi visat cu ochii deschiși la fuste. Dominika privi creatura aceasta stranie și se înfioră.

Udranka stătea pe un fișet cu dosare, *picior peste picior*. *Haide*, *fă-o – nu trebuie să-ți placă*, *trebuie doar s-o faci*.

•

Evgheni Pletnev fusese recrutat în SVR după ce absolvise Universitatea din Moscova cu o diplomă banală în informatică, rezultatul patronajului unui unchi care era deputat în Duma de Stat, camera inferioară a Parlamentului Federației Ruse, și șeful Comisiei de susținere legislativă pentru lupta anticorupție. Dar influența unchiului se oprise în fața ușilor impunătoare din Iasenevo și noul angajat – pe atunci avea 25 de ani – fusese trimis în sectorul administrativ al Serviciului: personal, logistică și suport. Nu trecuse mult până ce bărbatul hirsut să calculeze că avansarea putea fi obținută mai sigur prin evitarea directoratelor de operațiuni, murdare și periculoase politic.

Evgheni a petrecut în serviciul personalului plictisitorii ani obligatorii până când s-a eliberat un post de asistent administrativ în Direcția KR, biroul tenebros care se ocupa de contrainformații și filajul cetățenilor ruși peste hotare. În ciuda avertismentelor primite de la colegi, Evgheni a întrezărit o oportunitate și s-a înscris pentru acel post. Trei ani petrecuți în secretariatul Direcției KR, timp în care a îmbunătățit rețeaua arhaică de computere și a făcut curățenie prin fișiere, i-au atras atenția minusculului și oribilului șef al Direcției KR, Alexei Ziuganov, care i-a ordonat să-și mute obiectele personale, mai întâi în anticameră, apoi ca asociat de șef de cabinet, apoi ca aghiotant personal, pentru ca, de anul trecut, să devină adjunctul său. Evgheni știa că era foarte riscant – sinucigaș – ca măcar să se gândească să atârne de pulpana lui Ziuganov. *Ciort poberi*, să se alăture diavolului. Totuși Evgheni, în vârstă de 35 de ani pe atunci, calculase că Ziuganov era puternic, de neînlocuit și într-atât de temut, încât se vorbea în șoaptă despre el. Ba încă, și mai bine, reputația înfricoșătoare a șefului său avea să se răsfrângă și asupra lui.

— Postul acesta este delicat, îi spusese Ziuganov în prima zi a numirii lui Evgheni ca

adjunct și-l privise pieziș, ca o broască țestoasă. Vei vedea tot ce văd eu, vei citi tot ce citesc eu. Vei avea acces la fișierele mele. Loialitatea și discreția sunt imperative. Ți-am apreciat activitatea de când ai sosit în Direcția KR, dar orice abateri de la aceste standarde vor duce la acțiuni disciplinare imediate. Cu alte cuvinte, eu personal te voi duce în beci și te voi lega de masă. Am fost destul de clar?

Evgheni încuviințase din cap și timp de un an lucrase câte 14 ore pe zi. Era modelul eficienței, un simbol al discreției. Începu să anticipeze stările de spirit ale șefului său, începu să recunoască debutul zilelor negre, *bezumîie*, nebunia, și văzu cum vizitele în beciuri îi alungau proasta dispoziție, cum fruntea i se însenina când revenea în birou purtând mirosul de cușcă de câine pe haine, în păr și în respirație.

Vreme de șase luni, piticul sociopat rămase suspicios, dar în cele din urmă se obișnui cu obediența perfectă și servilă a lui Evgheni. În cele din urmă, Ziuganov decise că putea să acorde încredere tânărului hirsut – până la un punct. Singura ființă umană căreia îi acordase complet încrederea sa – singurul om care căpătase un astfel de acces – era mama lui. În tot cazul, Evgheni era adjunct de șef și aveau lucruri importante de făcut. Trebuiau să prindă o cârtiță.

NAP PORCESC LA CUPTOR

Amestecați smântână grasă, usturoi zdrobit, zeamă de lămâie, tarhon și brânză Gruyère rasă și condimentați. În compoziția aceasta adăugați felii groase de nap porcesc (*topinambur*) *curățat de coajă. Turnați totul într-o caserolă. Deasupra presărați pesmet și brânză rasă, stropiți cu ulei de măsline și dați la*

cuptor la foc tare, până ce napul se înmoaie și crusta se rumenește.

20.

Era începutul remarcabilei, periculoasei și îndrăznețe operațiuni de racolare a Dominikăi – Nate și CIA și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi știut ce făcea – prin coruperea adjunctului șefului ei pentru a se infiltra în propriul departament SVR. Și dispunea de timp limitat pentru a face asta, înainte de a pleca spre Atena. Nicio operațiune nu poate fi devansată, fiindcă ar însemna să riști o catastrofă, o eroare și demascarea. Ea nu avea însă alternativă.

Dominika știa că trebuia să-l seducă pe Evgheni și să fure de la el secretele din propriul ei birou – Direcția KR. Trebuia să afle despre progresele înregistrate de Ziuganov cu iranienii și despre faimoasa *rezidentă* Zarubina din Washington, care cocea ceva; poate că racolase o sursă din Washington, o persoană despre care CIA ar fi vrut să afle neapărat. La asta se adăuga investigația CI din Atena. Avea nevoie de detalii pentru Nate.

Își înăbuși o reacție de repulsie când se gândi la utilizarea trucurilor Școlii de Vrăbii asupra blănosului Evgheni – o întoarcere de coșmar într-un capitol al vieții ei profesionale ce-i fusese impus cu sila. Auzea în minte avertismentul lui Gable, putea să vadă expresia de pe chipul lui Nate.

Când nu era Udranka, *atunci Marta era cea care stătea la piciorul patului*, *aranjându-și părul și suflând fum spre tavan*, *spunându-i Dominikăi s-o facă odată*, *așa că-și înghiți nodul și strânse din dinți*.

La început, Evgheni o observase pe doamna căpitan Egorova doar când stătea în fața biroului lui Ziuganov sau când mergea pe coridorul din Direcția KR. Așa cum proceda și cu alte femei din birou, lui Evgheni îi plăcea să se deplaseze în lateral, ca s-o poată admira pe Dominika din profil,

coborându-și privirea de la gâtul și bărbia elegante spre pieptul proeminent, apoi spre curba netedă a feselor și în final spre picioarele și gleznele perfect modelate. Dominika știa când se holba la ea micuța nevăstuică, deoarece floarea galbenă îi pulsa, dar nu se trădă în niciun fel. Evgheni nu-și dădu seama că, în următoarele zile, căpitanul Egorova începu să aranjeze tot mai multe întâlniri cu el: îi aducea o notă informativă pentru nivelul patru, stătea lângă el la masa de conferințe, se ciocnea de el în cantină sau afară, pe terasa însorită în timpul prânzului, mergea printr-o coincidență norocoasă cu metroul nr. 6 de la Iasenevo, apoi se transferau împreună pe linia nr. 3 în majoritatea serilor, Egorova până la stația Park Pobedi, Evgheni mai departe spre Strogino.

— Strogino, spuse Dominika într-o seară, ținându-se de un mâner în vagonul de metrou care se legăna și care era aproape pustiu la ora aceea târzie. (Conversațiile erau sigure.) Acolo locuia Korcinoi, continuă ea pe un ton nepăsător.

Evgheni o privi și căscă ochii. Își umezi buzele cu vârful limbii.

— Korcinoi… *ăla*? șopti el.

Dominika îi privi licărul galben-canar din jurul capului și al umerilor.

— E cale destul de lungă de la Strogino la podul ăla mizerabil din Estonia, zise ea posomorâtă. O cale lungă ca s-o parcurgi pentru a-i plăti trădarea.

O durea fizic să vorbească în felul acela despre Korcinoi, să-i dezonoreze memoria. Își înăbuși furia din gâtlej. Evgheni se aplecă spre ea.

— Am auzit despre caz. Există un dosar vechi, incomplet, redactat. Tu știi cazul dinăuntru. *Ai fost acolo la schimb*. O să-mi povestești cândva?

— Kremlinul a fost foarte mulțumit, zise Dominika și ridică din umeri. Am fost capabilă să obțin informația care l-a demascat pe Korcinoi. Președintele m-a felicitat călduros, totuși e cam stânjenitor.

— Am auzit poveștile, încuviință Evgheni. Președintele te place, ești *zolotoi*, fata de aur. O studie cu multă atenție. Ai în mod clar o poziție foarte bună.

Dominika îi surâse.

— Am ajuns la stația mea, zise și se duse în fața ușilor. Ne vedem mâine la serviciu.

Evgheni privi în urma ei prin panourile din sticlă.

Își făcură obiceiul ca în majoritatea serilor să stea de vorbă în anonimatul relativ al vagonului de metrou. Cu Evgheni nu te puteai gândi la camaraderie, la dezvoltarea vreunui soi de prietenie. Egorova era ursulețul de pluș din vitrină pe care el ar fi vrut să-l smotocească și gândurile bituminoase ale bărbatului se întindeau de la tălpile ei moi, acoperite de linii, până la gura destul de severă, pe care ar fi vrut s-o audă cerșindu-i iubirea sau așa ceva. Evgheni îi era loial lui Ziuganov și știa că Egorova nu trebuia să cunoască secretele Direcției KR, totuși visurile lui de a fi cu ea în pat nu intrau în conflict cu asta. În plus, el dorea să afle povestea trădătorului Korcinoi și a femeii care-l demascase. *Trebuia* să afle despre legătura ei cu Putin. Era ceva irezistibil. Era ca o viespe ce zboară bâzâind deasupra unei farfurioare cu apă îndulcită.

— Cum e președintele? o întrebă el într-o seară, în metrou.

— Tot ce-ai auzit e adevărat, răspunse Dominika enigmatic. Am ajuns la stația mea.

Își calculase conversația exact pentru acel efect. Evgheni se aplecă să privească prin geamul murdar al metroului, frânele vagonului scârțâiră și apăru eleganta stație Park Pobedi, superbă, cu pereții curbați din granit ocru și candelabre strălucitoare. Chipul bărbatului strălucea nervos.

— Auzi, zise Evgheni, dacă nu ești ocupată, aș coborî și eu cu tine. Poate bem ceva?

Vagonul se opri și ușile se deschiseră.

— O să-ți pierzi metroul, răspunse Dominika, atentă la semnalul sonor care avea să avertizeze închiderea ușilor.

Evgheni își trecu peste umăr cureaua servietei.

— Circulă toată noaptea, spuse el.

Semnalul sonor răsună.

— Haide atunci, zise ea și-l trase jos din vagon, tocmai când ușile șuierară și se închiseră.

Evgheni rămase pe peron, încordat, răsuflând pe nas, cu buzele arcuite într-un semi-surâs. Obținuse ceea ce dorise; atâta doar că nu știa că se afla la niciun metru depărtare de o capcană acoperită cu frunze.

•

După câteva zile, ploaia bătea în geamul dormitorului Dominikăi, iar iedera din jurul cadrului ferestrei se zbătea sub vânt. În bucătărie șuieră un ceainic.

— E ridicol, zise Dominika și puse pe ea un capot scurt, ca să se ducă după ceai. Sursa asta neidentificată… cum i-ai zis…?

Intră în bucătărie.

Marta stătea la masă și fuma. Te descurci bine. Brutală în pat, blândă cu mintea lui, îi zise. Dominika îi făcu semn să tacă.

— El își spune TRITON, răspunse Evgheni somnoros din dormitor.

Semăna cu un cimpanzeu, cu părul de pe brațe pierzându-se în smocurile groase de la subsuori; stătea cu mâinile încrucișate la ceafă. Pieptul și abdomenul îi erau și ele acoperite cu păr negru și des, la fel ca picioarele. Membrul îi atârna flasc pe o movilă de păr pubian, ca un șoarece pe o mănușă de bucătărie. Când îl văzuse prima dată pe Evgheni dezbrăcat, Dominika se gândise că în toată Rusia nu exista destulă ceară ca să-i epileze părul de pe corp.

Două nopți consecutive după orele de program fuseseră suficiente ca să pună temelia, să stabilească legături rudimentare de încredere, să-i

arunce un oscior prin descrierea activităților de peste hotare, după care să-l determine să vorbească despre el însuși. Evgheni nu era prost, așa că Dominika trebuia să acționeze cu grijă, dar nici chiar cea mai introspectivă minte nu poate rezista tentației de a vorbi despre sine. Racolarea, seducția, convingerea, toate începeau prin ascultare, prin privirea buzelor acelora groase mișcându-se, mai întâi înhățând mâncarea, apoi devenind mai încrezătoare, apoi apropiindu-se inexorabil, apoi atingerea lor neplăcută pe propriile ei buze – femeia își amintea atingerea buzelor lui Nate – și sinele ei secret era baricadat în adăpostul antiuragan, cu ușa triplu zăvorâtă.

Iar apoi *Boje pomoghi mne*, Doamne-ajută-mă, fuseseră noțiunile lui Evgheni despre sex, care pluteau undeva între cabalin și porcin. Nimic nou pentru o Vrabie, însă Dominika trebui să-și separe ferm mintea de corp, să blocheze senzația permanentă a atingerii pieptului său păros de sânii ei, ca și cum o cascadă de păianjeni mititei s-ar fi târât peste ea. Strânse din dinți și începu să-l facă să uite regulile și să-l determine să vorbească. Nu-și putea întoarce fața într-o parte; nu-și putea feri ochii sau astupa urechile de icnete. Era mlaștina infernală, oribilă și în același timp familiară în care ei o aruncaseră cu mult timp în urmă, iar ea își jurase că-i va face să plătească, dar acum revizita aceeași mocirlă din propria ei voință, de dragul americanilor și pentru Nate. Nu se gândi nici măcar o clipă la infidelitate; Evgheni nu regula același corp pe care ea îl dăruise iubitului ei – nu, nu, câtuși de puțin același.

— Dar cum putem noi îi siguri că el nu face parte din operațiunea controlată de americani? strigă Dominika din bucătărie.

Așteptă două secunde, în timp ce amestecă dulceață de căpșuni – un vechi obicei rusesc pentru îndulcirea ceaiului – în două căni din ceramică decorate cu păsări în motive folclorice. „Ceștile

mele de Vrabie”, se gândi ea. Conversația continuă. Adjunctul șefului Direcției KR, care tocmai se culcase cu frumoasa lui subordonată, vorbea acum probleme de serviciu. Nimic nu putea fi mai natural.

— *Rezidenta* crede că-i autentic! strigă Evgheni din dormitor. Dominika reveni, aducând cele două căni. Zarubina nu va face nicio greșeală. Este decisă s-ajungă director după detașarea la Washington. Bărbatul se propti într-un cot și luă cana. În plus, TRITON a demascat deja cazul Caracas. Americanii n-ar fi niciodată dispuși să-și distrugă un agent abia racolat.

Dominika se gândi la viața ei dublă. „Niciodată să nu spui niciodată”, își zise ea.

Se așeză turcește pe pat lângă Evgheni, sorbind amândoi din ceai. Dominika își plimbă degetele, încinse de la cana fierbinte, în lungul coapsei păroase a bărbatului. *Numărul 45*. „*Aplicați variații extreme de cald și frig*, *pentru a amplifica răspunsul terminațiilor nervoase*”. Evgheni o privi pe sub sprâncenele groase. El încă încerca să cuantifice norocul de a o fi sedus pe superba Egorova – nu s-ar mai fi putut uita niciodată la ea la serviciu fără să vadă corpul nud de balerină din ultimele 36 de ore.

— Într-un caz ca ăsta sunt esențiale autentificările, zise ea trasând cercuri fierbinți pe piciorul lui.

Ploaia șuiera pe sticla ferestrei, răsuflarea lui Evgheni îi șuieră în gât, iar șoarecele se foi pe mănușa de bucătărie.

Femeia ridică iarăși ochii.

— Ești atrăgător când vibrezi în felul ăsta.

Își auzi propriul glas, își văzu propria reflexie în geamul tot mai întunecat. „*Vorobei*, *șpion*, *koneț*. Vrabie, spioană, târfă. Gura! Concentrează-te!”

— Validarea operațiunii este esențială, continuă ea pe un ton conversațional, ca și cum n-ar fi jupuit creierul lui Evgheni ca pe coaja unei roșii

opărite. Zarubina a-ncercat probabil să-l identifice pe TRITON, nu?

Se aplecă înainte și-și sprijini bărbia în palme, ca să-i ofere bărbatului o doză de ochi albaștri și parfum. Micul ei chimono se întredeschise doar puțin.

Evgheni clipi.

— Nu, deloc. Ea și colonelul nu vor să-l sperie, zise el cu glas tremurător. Îl consideră prea valoros. Trase cu ochiul spre femeie care-l privea printre gene ca și cum ar fi fost o prăjitură poloneză cu rom. Zarubina va continua farsa asta cu agentul dublu pentru a menține canalul deschis pentru TRITON.

— Eu tot aș fi îngrijorată, doar puțin, că TRITON este un *maskirovanie*, un camuflaj pentru ceva mai mare, insistă Dominika. Serviciul nostru nu-i singurul care poate juca jocul ăsta. CIA are și ea marii ei maeștri.

— Eu nu sunt un ofițer de operațiuni ca tine, căpitane, totuși…

— Evgheni, zise femeia, ținând seama de circumstanțe, cred că în privat îmi poți spune Dominika.

Evgheni se luptă cu supra-încărcarea.

— Voiam să spun că, deși nu sunt un ofițer instruit ca atare, mi se pare că al doilea raport de la TRITON este dovada incontestabilă a autenticității lui. El ne-a transmis până și numele de cod CIA pentru altă sursă… LYRIC.

— Pista din Grecia? întrebă Dominika.

— Nu în Grecia. Aici în Moscova. Colonelul crede că scurgerea este de aici, de la cineva cu acces.

Se uită vinovat către ea. Dominika se apropie mai mult, cercetându-i fața cu ochii, de parcă ar fi vrut să identifice caracteristica singulară care-l făcea atât de irezistibil pentru ea și pentru – ei bine, da! – toate femeile. Îi prinse bărbia țepoasă

în palmă și etală o expresie de prefăcută seriozitate.

— Atunci, spune-mi, te rog, Jenia, întrebă ea, deja convinsă că știa răspunsul, de ce merg eu în Grecia?

Folosirea diminutivului plin de afecțiune al prenumelui său sporea tandrețea.

— Nu știu, răspunse bărbatul.

„Spune adevărul”, se gândi Dominika. Poate că haloul lui galben indicase pasiune carnală galopantă, carierism și caracter îndoielnic, dar constanța lui sugera că acest *izvrașceneț*, pervers îmblănit, spunea probabil adevărul.

— Inițial am crezut că domnul colonel ia în calcul pur și simplu toate posibilitățile și de aceea te trimite la Atena, ca să investighezi. Dar după aceea mi-a spus în mod specific să nu-ți pomenesc de TRITON, LYRIC sau Zarubina…

Își sfârși fraza și rămase privind-o în ochi. Dominika zări o umbră fulgerându-i peste chip, simți o tremurătură prin tot corpul lui. Aura galbenă îi pâlpâi, se diminuă. Știa că Evgheni tocmai înțelesese enormitatea infracțiunilor pe care le comisese (spunându-i secrete oficiale), pe care le comitea chiar acum (se culcase cu ea), ca și posibilele ramificații (mânia lui Ziuganov și beciurile). Slavă Domnului că nu înțelesese lucrul cel mai grav: tocmai îi oferise material pentru raportul ei către Nate și Gable. „Felicitări, iubitule”, își zise Dominika, „primul tău raport către Langley”. Acum ea trebuia să-i dea nițel *mujestvo*, curaj. Altfel ar fi trebuit să-l lovească în gât cu ceainicul și să-l îngroape în grădină. Această etapă următoare – „ancorarea” lui – era extrem de periculoasă.

— Ascultă-mă, îi spuse ea fără să-i dea drumul bărbiei. Știu la ce te gândești, dar scoate-ți gândurile alea din minte. M-ajuți pe mine și te ajuți și pe tine. Ziuganov nu recompensează loialitatea; el este incapabil de recunoștință. Tu ești

expus riscului lucrând pentru el, indiferent ce ai face, indiferent cât de loial i-ai fi. Eu sunt la fel de expusă riscului. Este doar o chestiune de timp până când ne va strivi pe amândoi. Așa că vom lupta amândoi și vom supraviețui. Ne vom ajuta unul pe celălalt, ne vom asigura spatele unul celuilalt. Da?

Evgheni nu se clinti. Coardele de iederă hârșâiră pe geamul ferestrei – *sau era una dintre rusalce*, *prietenele ei sirene*?

— Jenia, *gândește*, urmă Dominika și-l trase ușor de lobul urechii. Unicul lucru la care ține el este cariera lui. Ascunde informații de mine și mă trimite în Grecia, fiindcă se teme de inevitabil: că Putin mă preferă pe mine în aceste chestiuni, așa cum a făcut-o și în cazul cu Iranul. Eu văd cum îl privește președintele. Îi displace, are repulsie față de trecutul lui din beciurile închisorii.

„Să fiu sinceră", se gândi Dominika, „probabil că ochi-albaștri îl admiră exact pentru asta".

— Mâine, urmă ea, o să vin cu voi doi la Kremlin. Va fi acolo și directorul, miniștri și diverși oficiali din domeniul energetic.

Fruntea lui Evgheni era acoperită cu broboane de sudoare.

— Așa c-o să vezi și singur cum îl tratează Putin pe micul colonel. Îi șterse cu vârfurile degetelor transpirația de pe buza superioară. Și o să vezi și cum mă salută Putin pe mine, iar după aceea o să te hotărăști.

Evgheni chicoti încet la auzul acelor cuvinte. Dominika știa că el îi raporta invariabil lui Ziuganov orice bârfă, disensiune, scandal sau intrigă. Acum însă Evgheni însuși se făcea vinovat de infracțiunea majoră de a se fi cuplat cu o subordonată, exact acea subordonată pe care Ziuganov îi ceruse s-o țină pe linie moartă. Haloul galben al lui Evgheni pulsa; evalua consecințele. Dominika înghiți un nod când se aplecă înainte ca să-l sărute și păianjenii micuți îi gâdilară brațele și picioarele.

Oare cât aveau să-l țină nervii? Majoritatea racolărilor, cu câteva excepții monumentale, necesitau o consolidare constantă. Ei bine, asta va face, îl va atrage de partea ei. Evgheni avea să vadă cum va reacționa Putin față de ea în cursul întâlnirii de la Kremlin; avea să vadă că ea ar fi fost un aliat mai bun. Dominika intenționa să manipuleze rezultatul a doua zi, dar ar fi fost riscant. Monstruos de riscant, la câteva niveluri. Era pregătită să utilizeze planul lui Benford, cel pe care-l discutaseră în Viena. În seara trecută, cel mai recent mesaj CARS – evident, de la *gospodin* Benford – validase planul. Benford o împingea spre Putin, femeia știa asta, încercând s-o strecoare sub pielea președintelui. Dar în privința lui Evgheni, trebuia să fie cu ochii-n patru. Siguranța ei finală se afla acum undeva între inima și testiculele bărbatului.

— Deci ne protejăm unul pe celălalt, de acord? întrebă Dominika. Haloul lui galben tremură. Și înaintăm împreună.

Evgheni se întinse și o mângâie pe păr. „Ești o femeie extraordinară, știi asta?” se gândi Dominika.

— Ești o femeie extraordinară, știi asta? zise Evgheni.

Vrabia izbucni în râs.

— Mă duc s-aduc niște cuburi de gheață de la bucătărie. Nu te clinti.

•

Sala de reuniuni a Consiliului de Securitate Rus se afla în clădirea nr. 1 – Clădirea Senatului – din citadela Kremlinului. Aproape de cabinetul de lucru privat al președintelui, sala de mărime medie era opulentă, copleșitoare, imperială. Semicoloane din marmură neagră erau dispuse de-a lungul pereților, iar capitelurile lor corintiene aurite reflectau lumina puternică a masivului candelabru din cristal cu două etaje. Sala era scăldată în lumină; Dominika observă că pe parchetul

strălucitor nu se proiecta nicio umbră. Masa uriașă se afla în centru; mape din piele erau perfect aliniate cu laturile, iar prin mijloc trecea o bandă din lemn cu suporturi pentru microfoane. Pe fiecare latură a mesei erau câte o duzină de scaune din lemn cu spătar drept, decorate cu încrustații de fildeș de forma unor săgeți, fiecare cu reazeme capitonate pentru brațe. Pe lângă pereții crem se înșiruiau scaune pentru asistenți și stenografi.

În capul mesei se afla un scaun larg – un tron, cu spătarul mai înalt decât celelalte – acoperit cu mătase moarată. În spatele tronului, pe perete, se găsea o tapiserie superbă și un scut stacojiu cu vulturul bicefal auriu al Federației Ruse. Dominika rămase în prag, în timp ce oficialitățile guvernamentale – erau zece – se plasară pe laturile mesei. „Vulturul bicefal al Romanovilor a fost negru”, se gândi Dominika. „Ce ironie a sorții că rușii moderni nu sunt cu nimic superiori șerbilor țarului Ivan Groznîi, cel Groaznic”. Parcă dând curs unei indicații regizorale, președintele Putin intră în sală printr-o ușă laterală, urmat de doi asistenți. Bărbații din jurul mesei rămaseră în picioare, până când președintele se așeză, apoi se prăvăliră pe scaunele lor.

Dominika știa că era o ședință de planificare dedicată Iranului, nu o ședință a Consiliului de Securitate. Consiliul acela își pierduse influența și statutul în cursul primelor două mandate ale lui Putin – era acum un cimitir al elefanților pentru oficiali din armată și spionaj care urmau să iasă la pensie, actualul director SVR fiind unul dintre ei. De aceea, Zarubina din Washington se poziționa cât mai bine pentru a-l detrona. Întrucât avea rangul cel mai mic dintre participanți, Dominika stătea la capătul îndepărtat al mesei, alături de Ziuganov, care era extrem de agitat. Directorul SVR, membru plin al Consiliului, stătea nemișcat la mijlocul mesei.

Dominika privi celelalte chipuri, crispate în gulerele strâns încheiate ale cămășilor, cu sacourile costumelor întinse peste pântece, șuvițe de păr sur lipite pe frunți strălucitoare. Cercul interior al lui Putin, noul Birou Politic. În jurul capetelor lor se roteau aure galbene, maro și albastre, o paletă de rapacitate, lene, mândrie, patimă și invidie. Și de lăcomie. Govormarenko de la Iskra-Energetika se afla la jumătatea mesei pe latura opusă și se scobea în dinți. Dominika o recunoscu pe singura femeie de la masă – Nabiullina, una dintre aliații cei mai apropiați ai președintelui, care fusese numită în mod surprinzător la conducerea băncii centrale ruse – sobră și severă, imediat în stânga lui Putin, înconjurată de o pâclă galbenă-murdar.

Și apoi se întâmplă. Putin cercetă cu privirea chipurile din jurul mesei și ochii lui albaștri-mentol se fixară pe Dominika. Era îmbrăcat în costum negru, cămașă albă și cravată acvamarin, care sclipea pur și simplu sub luminile ca de platou de filmare ale sălii.

— Căpitan Egorova, rosti el și vocea îi tăie ca un cuțit peste masă, vino și stai aici.

Arătă apoi scaunul din dreapta sa. Pe niște cioturi amorțite care cu numai o secundă mai devreme fuseseră picioarele ei, Dominika se ridică, trecu prin aripile negre și desfăcute de liliac ale demenței lui Ziuganov și pe lângă Evgheni care înghețase cu spatele la perete și un blocnotes ținut în echilibru pe genunchi. Ochii o urmăriră în sala amuțită, surâsuri cu subînțeles pe fețele celor mai informați dintre ei.

— Inițiativă. Talent, rosti Putin, privind în jurul sălii în timp ce Dominika se așeză. Talentul a fost esențial în cazul achizițiilor iraniene. Și inițiativa. Serviciul nostru de informații a adus la lumină această oportunitate; căpitanul Egorova… și colonelul Ziuganov au fost decisivi.

Își plecă ușor capul în direcția lui Ziuganov, dar piticul putea la fel de bine să fi stat într-o stație de

autobuz din Kazahstan.

— Iar acum ne găsim în etapa finală. Fondurile sunt disponibile, continuă președintele și se uită la Nabiullina care mișcă imperceptibil din cap. Iar podeaua seismică este asamblată conform contractului.

Govormarenko ridică trei degete pătate.

— Asamblarea va fi terminată în trei luni, precizează el.

„Asta va fi prima propoziție în mesajul CARS de diseară” se gândi Dominika.

— Iar germanii vor livra echipamentul potrivit contractului, continuă Putin.

Toate astea nu erau întrebări, ci decrete.

— Containerul va fi încărcat pe un cargobot Sovkomflot în Hamburg, rosti un bărbat cu sprâncene stufoase. Descărcarea se va face la Bandar Abbas, în golful Persic, după aproximativ o lună.

Ochii albaștri ai lui Putin nu clipeau.

„Perfect, Benford, așa cum am discutat”. Dominika trase neauzit aer în piept, apoi rosti:

— Pot să fac o observație?

Putin se întoarse spre ea și încuviință din cap, fixând-o cu ochii.

— Nu știu absolut nimic despre transportul maritim sau despre utilaje grele, dar ofițerii din Serviciul nostru se pricep foarte bine la alte lucruri.

Nu îndrăznea să se uite la fețele din jurul mesei, mai ales la Ziuganov și la director.

— Acoperire, continuă apoi imediat. Securitate. Camuflare.

În sală nu se auzea niciun sunet.

— După cum am înțeles eu tranzacția, iranienii au fost de acord cu propunerea noastră pentru că vor primi podeaua – echipamentul supus embargoului – în secret. Pentru ei, aceasta este partea cea mai atractivă a transferului, pentru care sunt dispuși să plătească dublu.

Putin continua s-o fixeze cu privirea.

— Pentru ca un cargobot rus să ajungă din Hamburg în Iran va trebui să treacă prin Canalul Mânecii, prin strâmtoarea Gibraltar, Marea Mediterană, Canalul Suez și Marea Roșie, golful Oman, apoi prin strâmtoarea Ormuz în golful Persic.

— Corect, zise bărbatul din Sovkomflot.

— O rută care include unele dintre cele mai strict monitorizate ape internaționale de pe planetă.

— De asemenea, corect, zise cel din Sovkomflot.

— Iar vaporul va fi descărcat în portul Bandar Abbas.

— Da.

— Aș fi surprinsă dacă forțele maritime occidentale n-ar afla rapid de sosirea unui vapor rusesc cu echipamente masive, ca să nu mai amintesc de acoperirea cu sateliți a principalului port iranian, explică Dominika.

— Inevitabil, răspunse bărbatul din Sovkomflot, iritat că i se dădeau lecții în meseria sa.

— Inevitabil nu înseamnă acceptabil, rosti Putin, întorcându-se către el. Iranienii vor ști toate astea și se vor plânge. Tranzacția poate fi periclitată. Guvernul acesta va fi pus într-o situație stânjenitoare.

„Vrei să spui că tranzacția *ta* poate fi periclitată”, se gândi Dominika. „Și nimeni nu-l pune pe președinte într-o situație stânjenitoare”, transmise ea spre oficialul ignorant.

— Și cum altfel ai aduce o încărcătură de atâtea tone din Germania în Iran? pufni bărbatul din Sovkomflot.

„Benford, să dea Dumnezeu ca datele tale să fie corecte”, se gândi femeia, apoi spuse:

— Așa cum procedăm noi în Serviciu. Nevăzuți, prin ușa din spate.

— Acum vorbim în cimilituri…, începu să replice bărbatul, dar se opri când Putin ridică

mâna.

— Spune-ne, rosti el.

— În loc să meargă spre sud, zise Dominika, cargobotul nostru va pleca spre nord, de la Hamburg la St. Petersburg și va descărca echipamentul. Un transport de rutină și nevinovat. După aceea, containerul va fi dus prin Rusia până la un port iranian minor de pe coasta sudică a Mării Caspice.

— Improbabil, interveni bărbatul din Sovkomflot. Transportul terestru va necesita un trailer masiv. Vorbim aici despre un container mare cât o casă, greu de *peste* 40 de tone. Nici armata nu are utilaje pentru așa ceva.

Câțiva oficiali vorbiră mai mult pentru a participa decât pentru a fi de ajutor.

— Ar putea fi modificat un transportor-lansator de rachete balistice…, începu un bărbat chel.

— Ar dura luni de zile, zise altul, și calitatea drumurilor nu este grozavă cu cât înaintăm spre sud.

— Ești nebună? exclamă cel din Sovkomflot. Prin inima țării?

— Trebuie ținut seama și de vreme, rosti Govormarenko continuând să se scobească în dinți.

Putin își ridică mâna. Moriști albastre-regal de lumină străluceau în spatele capului și umerilor săi. Nu se uită la cârdul său de gâște adunat în jurul mesei. Dominika văzu că *el știa* că ea avea răspunsul; atât doar că nu știa că acesta provenea de la Simon Benford.

— Căpitan Egorova? o îndemnă.

Sala se scufundă în tăcere.

— Aseară m-am uitat pe o hartă, răspunse Dominika și mi-a venit o idee.

Dinspre capătul mesei se auzi un murmur, pe care Putin îl ignoră. Dominika nu cuteza să-și desprindă privirea de la el.

— De la St. Petersburg, prin lacuri, Ladoga și Onega, peste lacul de acumulare Rîbinsk în canalul Volga, spre Volga și apoi la vale prin delta de la Astrahan, după care spre sud pe Marea Caspică până la portul Bandar-e Anzali din nordul Iranului.

Se uită în jurul mesei, după care reveni la Putin. Nimeni dintre cei prezenți n-avea să zică nimic până când președintele însuși nu le spunea ce ar trebui să creadă despre propunere.

— Totul pe apă și livrat discret în Iran direct din teritoriul suveran rus, continuă Dominika. Ruta este deja existentă: canale, lacuri, mări interioare pe care circulă șlepuri motorizate ce au capacitatea de a transporta greutăți de trei ori mai mari. Ele cară deja cherestea, oțel, cărbune și pietriș, inclusiv pe întuneric și indiferent de condițiile meteo. Colțul gurii lui Putin zvâcnea. Iar Teheranul plătește, secretul este păstrat și, odată cu el, reputația Rusiei va crește de asemenea.

„Adică poziția președintelui Vladimir pe scena mondială va fi sporită, la fel și, deloc accidental, contul lui din bancă”.

Nabiullina cea cu chip pătrățos se lăsă pe spate în scaun. Se spunea că era scânteietoare, aliată a lui Putin, protectoare. Avea 50 de ani, păr roșu-castaniu lung până la umeri și ochelari cu rame din metal de forma unor aripi de pasăre. Purta un sacou ruginiu peste o bluză înflorată cu papion. Vocea ei suna ca înghețata topită.

— Așa cum ai zis, căpitane, rosti ea, nu ai deloc experiență în expediții sau transport de mărfuri. Cum se face că ai venit cu acest plan cu adevărat remarcabil? Cum de te-ai gândit la sistemul nostru interior de canale și fluvii? De acord, ofițerii din Serviciul dumitale trebuie să fie imaginativi și flexibili, dar asta este o performanță cu adevărat remarcabilă.

Mesajul din spatele cuvintelor ei era: *E nițel mai complicat decât să-ți scuturi țâțele*, *domnișoară*; *aici este Kremlinul și ăsta-i președintele care*

tocmai a avut o erecție prezidențială. Nabiullina își încrucișă brațele și surâse către Dominika, iar aceasta îi răspunse tot cu un surâs.

„Mulțumesc, Benford”, își zise Dominika, „pentru că ai fost așa de isteț”. El anticipase provocarea și sugerase răspunsul corect.

— M-am gândit la fluviu, explică ea, pentru că mi-am amintit că am văzut trafic comercial pe Volga, în apropiere de Kazan, când am urmat Institutul Kon. Poate că ați auzit de Școala de Vrăbii?

O privi pe Nabiullina fix, luptându-se cu mânia pe care o simțea în gât. Era înfiorător să pomenească subiectul acela în public, dar Benford prezisese efectul.

— Noi eram aduse la institut pe râu cu un hidroglisor și obișnuiam să ne plimbăm pe lângă Volga între ședințele de instruire. Am văzut mereu șlepuri pe fluviu. Așa mi-am amintit.

Răspunsul trebuia citit ca: *Am propriile mele calificări*, sestra, *surioară*, *și nu cred nici măcar o clipă că n-aș putea să mă descurc cu economiste dure sau cu* stoiakul *lui Vladimir*.

Nabiullina o privi fix pe Dominika pentru o clipă, descifrând replica, recunoscând provocarea psihică. Putin era încântat de schimbul acela de replici și colțurile gurii sale amenințau să se ridice într-un surâs. Se ridică în picioare, indică din mână spre reprezentantul Sovkomflot, ca și cum i-ar fi spus „dă-i drumul”, apoi îi salută din cap pe toți cei prezenți în jurul mesei. A fost suficient. Toți participanții se ridicară și așteptară la locurile lor ca președintele să părăsească sala. Putin se opri o secundă, o salută din nou pe Dominika, apoi ieși, urmat de Nabiullina și de cei doi asistenți. Ușa laterală se închise cu un clic și oamenii începură să iasă din sală.

Directorul își șterse fața cu o batistă și clătină încetișor din cap. Evgheni evită s-o privească pe Dominika; în tot cazul, fusese martor la scenă și

văzuse viitorul. Ziuganov se prelinse până lângă femeie și-și mișcă gura într-un rictus de furie abia stăpânită.

— Foarte bine lucrat, căpitane, zise el. Președintele a fost realmente impresionat.

— Mulțumesc, colonele, răspunse ea privind parabolele negre ce i se arcuiau din spatele capului. Președintele acordă tot creditul Serviciului. Este binemeritat. Contactul stabilit între oficialii noștri și iranieni – ai făcut multe în timp scurt. Acesta este proiectul tău.

Ziuganov o privi și înclină ușor capul într-o parte, de parcă ar fi decis de unde să înceapă să lucreze pe ea cu dermatomul, să-i jupoaie fileuri de piele de pe spinare și de pe pântece. Pașii lor treziră ecouri pe pardoselile din marmură ale coridorului din Clădirea Senatului, apoi fură înăbușiți când coborâră scara mare, cu covor gros. Evgheni asculta, foarte aproape în spatele lor.

— Aș fi preferat să mă fi informat din timp despre propunerea ta, rosti Ziuganov și o privi direct.

„Normal că ai fi preferat, ploșnițo”, își zise Dominika și se imagină punându-i o mână pe spate și călcându-l pe pantof. Ar fi căzut cu fața în jos pe scară.

— Nu m-am așteptat însă la invitația destul de stânjenitoare de a mă așeza în capul mesei. Crede-mă, colonele, nu m-aș fi aventurat niciodată să sugerez…

— Când pleci în Grecia? o întrebă Ziuganov.

Pe buza lui inferioară se zărea un strop de salivă.

— Peste câteva zile, răspunse femeia. M-aș bucura să-ți aud opiniile și îndrumările privind această investigație.

— Evgheni îți poate da ce vrei, rosti Ziuganov și se întoarse spre adjunctul lui ca să vadă dacă acesta auzise.

Fața lui Evgheni strălucea de transpirație. „Oho, și încă cum”, se gândi Dominika.

— Mulțumesc, colonele, zise ea cu glas tare.

Atena. Din nou cu prietenii ei. Din nou cu CIA. Dominika avea să fie încântată să-i povestească lui *bratok* Gable despre întâlnirea asta – decisese că, afișând o figură serioasă, îi va propune să-i facă cunoștință în scopuri romantice cu Nabiullina. Tăcut și înțelept, Forsyth avea să se concentreze asupra tranzacției cu Iranul. Desigur, Benford va dori să discute despre TRITON, LYRIC, Zarubina. Avea să fie încântat de noile informații, de piste. În seara asta va expedia mai multe mesaje CARS, ca trailere promoționale. Apoi, înghițind un nod uriaș, Dominika se întrebă cum avea să-i explice lui Nate „racolarea” lui Evgheni.

În mașină, pe când se întorceau la Iasenevo, Udranka stătea pe bancheta din spate a limuzinei, lăsată mult pe spate, cu picioarele ei lungi întinse și cu mâinile încrucișate la ceafă. Eu nu i-aș spune, rosti ea, indiferent cât de mult ai vrea ca el să te ierte. Tu știi ce ai făcut și de ce ai făcut-o. De ce să nu poți avea și tu un secret?

PRĂJITURĂ POLONEZĂ CU ROM
BABKA RUMOWA

Bateți bine unt și zahăr până obțineți o cremă aerată și ușoară. Adăugați făină, praf de copt, lapte și vanilie și amestecați bine. Turnați compoziția într-o formă de copt guguluf și coaceți la foc mediu în cuptor, testând cu o scobitoare până ce aceasta iese curată. După ce prăjitura se răcește puțin, turnați peste ea sirop din zahăr, apă, coajă de lămâie și portocală, vanilie și rom, îmbibând-o complet.

21.

Stația Atena. Gable și Forsyth stăteau tăcuți în CCA, așteptându-l pe Nate. Era ridicol – ba nu, tulburător – să stea așa, la nici jumătate de metru distanță fără să vorbească, însă nu vorbeai când ușa era deschisă, niciodată. După un minut, Nate intră în camera securizată acustic, purtând o tavă metalică, plină cu bibliorafturi. Închise ușa cu clanța făcută din plexiglas transparent, ca absolut toate componentele trailerului lung de șase metri. Urechile li se înfundară când etanșeizarea ușii blocă orice circulație liberă de aer între CCA și exterior. În scurt timp, aerul avea să fie încărcat și să miroasă a cafea.

— Cum a fost LYRIC aseară? întrebă Forsyth.

— Ca și cum ai împinge un bolovan la deal, spuse Nate. Ca de obicei, și-a scos orgoliul la înaintare.

Începu să ia bibliorafturi din tavă și să le pună pe masă.

— A adus documentația pentru bugetul Directoratului Nouă? se interesă Forsyth. Ne-a întrebat Departamentul Apărării.

— E timpul întocmirii bugetelor la Washington, zise Gable. Mahării vor să-și justifice propriile bugete.

— Nu, spuse Nate. Când am întrebat, LYRIC a zis c-a adus ceva și mai bun.

Deschise un biblioraft și scoase din el o cărțulie groasă de peste doi centimetri pe care o împinse spre Forsyth.

— Ce naiba-i aia? întrebă Gable.

Forsyth începu s-o răsfoiască.

— Un raport secret despre achiziția clandestină a Directoratului Nouă GRU a tehnologiei pentru cupola fără cadru pentru carlingă a avionului stealth de vânătoare chinez J-20, citi Nate titlul în rusă de pe copertă. LYRIC a spus că forțele

aeriene rusești o vor utiliza la avioanele lor T-50. Vizibilitate mai bună, afișaj HUD mai bun, ejectarea pilotului supraviețuitor la viteză mai mare.

Forsyth îl privi pe Gable.

— Air Force o să fie în culmea încântării, comentă el și împinse cărțulia înapoi. Nu vom refuza genul ăsta de informații.

— E un semn bun faptul c-a adus asta acum, îi zise Gable lui Forsyth.

— Cum adică „un semn bun”? întrebă Nate, uitându-se de la unul la altul.

— Nicio altă problemă, nicio altă dilemă? întrebă Forsyth.

Nate simți o furnicătură în ceafă.

— Despre ce vorbiți voi aici?

— Aseară DIVA a expediat trei mesaje CARS separate. Au sosit târziu, după ce terminaseși TDF-ul pentru LYRIC. Îl știi pe ofițerul de caz de-acolo? întrebă Forsyth și-i întinse telegramele sosite de la Moscova.

— Da, încuviință Nate, Hannah Archer. E solidă. *Hannah goală*, *cu părul răvășit*, *cu picioarele pe umerii lui*, *da*, *solidă*. Trei mesaje?

— Cu totul, cinci. Această Hannah ne-a telegrafiat că diseară vor mai fi două rafale CARS de la DIVA, spuse Gable. Ni le va telegrafia imediat ce le recuperează și revine în ambasadă. Gable își trecu mâna prin părul tuns periuță. Două misiuni în două nopți. Tipa asta cu aer de cowboy are curaj. Ar trebui s-o luăm în Stație când termină la Moscova.

„Iisuse”, se gândi Nate, „ar fi chiar perfect”, și nu ridică privirea, adâncindu-se preocupat în citirea telegramelor. Însă după ce parcurse jumătate din prima, se opri.

— Centrul știe de LYRIC? rosti el. Ce-a zis Benford?

— Avem un șobolan în canalizare, răspunse Gate.

— Rușii vorbesc cu cineva cu numele de cod TRITON, care a aflat despre LYRIC, răspunse Forsyth. Scrie în a doua telegramă. În mod normal, nu ni s-ar spune despre un caz CI de acasă, dar pentru că DIVA a generat informația, Benford vrea să știe și Stația.

Clătină din cap.

— Prin urmare, Benford are o problemă, concluzionă Gable, iar rusnacii știu că ei au o problemă, iar acum noi, sau, mai precis, tu ai o problemă. Un agent Acces Restricționat, agenta ta, este luată în vizor.

— Divizia Rusia este îngrijorată, adăugă Forsyth. Benford mi-a spus că este posibil să fi pierdut un alt caz. Un rus a fost rechemat acasă din America de Sud.

— Porcăriile astea se-ntâmplă de obicei câte trei odată, încuviință Gable. Am văzut-o de un milion de ori.

— Și DIVA poate fi în mare pericol, continuă Forsyth. Ea a fost frecvent subiectul unui trafic spectaculos de telegrame, din Atena, Viena, Langley. Dumnezeu știe câți au citit despre ea.

— Iar depistarea acestei a treia urechi, a nenorocitului ăstuia de TRITON, nu va fi simplă. Cartierul General trimite materialele lui LYRIC doar la vreo mie de cretini cu gura spartă, zise Gable și arătă din bărbie spre cărțulia pe care Nate o colectase în noaptea precedentă. Pentagonul, Forțele Aeriene, contractori, Casa Albă, Comisiile…

— Benford va fi foarte ocupat, spuse Forsyth.

— Trebuie să-i scoatem pe amândoi, rosti Nate aflat deja cu trei pași mai departe, încercând să se calmeze, deși nu dorea decât să sară în mașină și să plece după LYRIC. Pe general îl putem scoate din Atena, chiar aici, chiar acum. Scoaterea lui Domi din Moscova va fi mai…

— O să vină la Atena într-o săptămână, zise Gable. M-am gândit să-ți spun, ca să te mai tunzi

și tu.

Nate răsfoi prin telegrame și ajunse la scurta menționare făcută de DIVA despre Direcția KR și călătoria ei pentru contrainformații la Atena.

— A făcut o treabă spectaculoasă de când s-a întors acolo, spuse Forsyth. Informații strict secrete din Kremlin, cârtițe, piste de contrainformații, toată afacerea cu Iranul.

— Trebuie să vorbim totuși cu ea și despre riscuri, zise Gable privind ușoara vibrație a telegramei pe care Nate o ținea în mâini. Judecând după varietatea rapoartelor ei, bănuiesc că racolează sub-surse din propriul ei directorat, care au acces în alte sectoare. Mă-ntreb cu câți se culcă. E a naibii de îndrăzneață.

Nate îl privi și râse slab.

— Îi putem face cunoștință lui LYRIC cu DIVA în avion, sugeră el. După aceea pot învăța împreună despre creșterea cailor în Wyoming.

— Ușurel, îl domoli Forsyth. Deocamdată nu știm ce avem. DIVA este în Direcția KR și se pare că are deja cel puțin o sub-sursă. O să reluăm totul cu ea, cu grijă, să vedem ce există. Benford vine săptămâna viitoare, ca să discute cu noi și cu ea.

— Și LYRIC? întrebă Nate. El este expus. Rapoartele lui sunt foarte specifice.

— Ei cred că LYRIC acționează din Moscova. Atâta timp cât nu-l recheamă, mai putem aștepta nițel, răspunse Gable. Totuși, pregătește-te pentru expresul de la miezul nopții, dacă va fi nevoie să-l exfiltrăm. Situri, case conspirative, semnale de siguranță.

— Toate astea sunt pregătite. Am totuși o problemă.

— Pe lângă aspectul tău răvășit? întrebă Gable.

Nate îl ignoră.

— Problema mea este că i-am cerut lui LYRIC să-mi aducă documentele de buget. Asta-i a treia întâlnire în care i le-am cerut. Și nu că nu le-ar avea – el e ditamai atașatul GRU din ambasadă.

— Vrei să-i spui c-o să-i tragi un șut în fund data viitoare? zise Gable.

— Exact, și tot restul. Încrederea CIA-ului în el, amintirea copiilor lui, răzbunarea pe Putin. El înțelege toate astea.

— Crezi că l-au mirosit deja? întrebă Gable.

— Nu, moșul continuă să aducă materiale în pungi de târguieli, spuse Nate. E al naibii de productiv. Și-i tot mai bun de la o întâlnire la alta. Atâta doar că face ceea ce vrea și când vrea.

— Ai un agent rus cu rang de general, îl calmă Forsyth. S-a obișnuit să facă lucrurile așa cum vrea el. A venit la noi în plină criză, dar acum tu ești viața lui; ai făcut o treabă bună cu relația dintre voi, iar el înflorește din nou și se simte plin de viață. Controlează-l, mai ales acum.

— Asta-i problema, spuse Nate. Are un orgoliu mare cât Piața Roșie; parcă a uitat cât de căzut era când l-am racolat. Nu sunt sigur că va fi de acord să fugă dacă-i cerem să dezerteze.

— Păi, începe ușurel, zise Forsyth. Nu-l speria, dar în același timp pregătește-l.

— Un lucru e sigur, spuse Gable, căscând și întinzându-și brațele deasupra capului. Dacă ei îl recheamă la Acvariu – așa numesc Sediul Central GRU – pentru orice motiv, de pildă consultări, sau numirea într-o funcție nouă și prestigioasă, sau ca să facă parte dintr-o comisie pentru promovări, sau pentru că mătușă-sa Natașa tocmai a căzut pe scări, iar el intră în Acvariu, nu-l vom mai revedea niciodată.

•

Două seri mai târziu, Nate se plimba alături de LYRIC pe o alee pavată cu marmură din modestul cartier Glyka Nera pe versantul estic întunecat al muntelui Himet, departe de traficul din centrul Atenei și foarte departe de zonele unde ar fi putut locui sau târgui vreun oficial rus. Urcară o pantă lină, prin cercuri de lumină proiectate pe marmură de felinarele stradale cu globuri albe, și trecură pe

neașteptate printr-o trâmbă nevăzută de tămâie, ce răzbătea prin ușa deschisă a micuței Biserici Schimbarea la Față. Și-au continuat drumul tăcuți, în sus pe poteca pustie, printre pini, iar izul de tămâie lăsă loc unei pâcle aromate de oregano sălbatic.

LYRIC purta un costum negru, cămașă albă și cravată neagră, un contrast față de pantalonii largi, negri, și canadiana de nailon a lui Nate. În seara asta Nate parcursese un traseu de detectare a filajului mai lung ca de obicei – fusese zguduit de informațiile DIVEI că Centrul știa acum de existența unui agent CIA cu numele de cod LYRIC. Era decis să ajungă „curat” la întâlnirea neprogramată cu generalul și spera că apelul neprevăzut nu-l speriase pe bătrânul militar. Așa ceva era totuși improbabil cu LYRIC. Nate așteptase pe o bancă între pini, privind printre ramuri ca să-i observe sosirea. La ora aceasta târzie nu erau pietoni, nici mașini staționate, pline cu siluete întunecate și vârfuri roșii-vișinii de țigări. Era „curat”. Acum se putea ocupa de afaceri.

În timp ce mergeau, pașii silențioși ai generalului nu șovăiră nici măcar o jumătate de secundă când Nate îi spuse că Centrul putea să știe de existența unei surse care raporta la CIA, o sursă GRU cu acces la informații despre achiziții militare de tehnologie străină. LYRIC își înclină capul spre Nate și își aprinse o țigară.

— Mai precis, ce anume știu? întrebă el.

— Peste câteva zile, vom afla mai multe, răspunse Nate. În clipa de față credem că identificarea nu are detalii.

Știa că suna destul de jalnic.

— Nu există informații specifice despre directorat sau rang? întrebă LYRIC.

Ținea mâinile încrucișate la spate, cu țigara în gură. Ieșit la o plimbare.

— Nu, zise Nate, nu există informații specifice despre directorat sau rang, însă Centrul știe că Atena este un loc posibil. Asta ar putea restrânge căutarea, apropiind-o periculos de mult.

LYRIC flutură din mână indiferent.

— *Kto slujit v armi ne smeieția v țîrke*, cine a servit în armată nu râde la circ. Sunt foarte familiarizat cu clovnii de la contrainformații din GRU. Ăștia n-ar putea prinde nicio capră priponită.

Suflă ostentativ fum în sus, în văzduhul nopții.

— Dar FSB-ul sau SVR-ul? întrebă Nate. Ele ar fi implicate într-o investigație?

LYRIC strânse din umeri.

— SVR-ul poate, dacă trebuie să investigheze peste hotare, opină el. FSB-ul – dacă e în Moscova. Totuși, GRU se va împotrivi oricăror încercări de a i se fura rolul principal. Toți se zbat să capete avantaje, toți ciugulesc după orice firimituri, sunt ca un stol de porumbei.

Ajunseseră în capătul aleii și priviră în sus. Culmea Himet se contura pe strălucirea luminilor orașului aflat de cealaltă parte a muntelui. Se întoarseră să coboare fără grabă panta – acum nu exista limita de șapte minute pentru întâlnirile personale. Nu existau Regulile Moscovei – încă. În același timp însă existau la fel de multe pericole care pândeau de după colț. Aroma uleiului fierbinte al peștilor prăjiți crocanți și *skordalia* – mujdei – dinspre o tavernă nevăzută de la poalele pantei se înălța printre pini, brusc intensă, apoi diminuându-se.

— Generale, aș vrea să te gândești la posibilitatea plecării în America, dacă investigația dă semne că se apropie prea mult de tine, zise Nate.

LYRIC îl privi pieziș.

— Adică să dezertez? Să fug în Vest?

Se opri și-l privi pe Nate. Aerul cu iz de usturoi părea încremenit; nimic nu se clintea prin vârfurile

pinilor.

— N-am început toată chestia asta cu voi ca să fug, urmă el. În plus, este sigur, ai să vezi.

Nate își puse mâna pe brațul lui.

— Nu m-am gândit la fugă. Mă refer la o retragere onorabilă la pensie. La o viață confortabilă și liniștită.

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva, replică LYRIC și își aprinse a patra țigară.

— Noi ți-am prețui în continuare experiența și vei continua să ne consiliezi în probleme militare și științifice, îl asigură Nate, încercând să-l convingă de planul de retragere.

Mai târziu avea să adauge privilegiile unei cabane la Fontainebleau în Miami.

— Voi ajuta și voi consilia organizația ta, indiferent de locul unde mă voi afla. Am fost mulțumit de colaborarea noastră și am fost mulțumit de profesionalismul tău. Foarte mulțumit.

Încrederea exagerată în sine și orgoliul lui LYRIC erau de nezdruncinat. Lui Nate îi venea să înțepe bula aceea de săpun.

— Nu vom putea continua dacă vei fi în *Ciornîi Delfin*, Delfinul Negru, rosti încetișor Nate.

Menționarea în treacăt a celei mai teribile temnițe din Rusia, Închisoarea Federală nr. 6, de lângă granița kazahă, îl făcu pe LYRIC să tresară. Nate știa că nu mai trebuia să adauge că viața în închisoare avea să fie cea mai mică dintre suferințele la care se putea aștepta LYRIC.

— Generale, te rog să te gândești la ceea ce-ți spun. Deocamdată nu este cazul unei alarme nejustificate, dar amândoi trebuie să ne pregătim pentru necesitatea unei vieți noi, a unui start nou. Nimic dezonorant în asta.

LYRIC îl privi și ridică din umeri. „Oricât de valoros ar fi”, își zise Nate, „el nu-i MARBLE. Lui nu-i voi spune niciodată *diadia*, unchiule”.

— Mă voi gândi la ceea ce ai spus, rosti LYRIC, însă nu doresc să fug din țara mea. Deoarece ei vor plăti pentru ce au făcut, eu continui să rămân loial *Rodinei*, patriei mele.

Nate tăcu – aceasta era o justificare clasică a agenților, un balsam pentru conștiința torturată care contemplă trădarea în orele încremenite dinaintea răsăritului. LYRIC își respectă rutina familiară: stinse țigara și băgă în buzunar chiștocul. Se apropiau de capătul potecii, unde trebuiau să se despartă. Nate se gândi obosit la cele alte câteva ore de TDF, mergând pe jos și schimbând trei autobuze, pentru a ieși din zonă și a se îndrepta către locul unde-și lăsase mașina. LYRIC se opri și se întoarse spre el.

— Când vei raporta acordul meu de a continua să operez cu tine, vreau de asemenea, te rog, să transmiți Cartierului tău General dezamăgirea mea față de această breșă de securitate. Totuși vom continua.

— Mulțumesc, generale, zise Nate, ușor sătul de agentul său vedetă. Mai ai numărul local prin care să soliciți o întâlnire de urgență?

LYRIC aprobă din cap.

— Ții minte procedura, da? Suni de la un telefon „curat”, dintr-un hotel, un restaurant ori un bar. Și nu spui nimic.

— Țin minte ce mi-ai spus. Voi ciocăni în receptor cu un creion. Asta înseamnă că Soloviov – LYRIC se atinse ușor pe piept – nume de cod BOGATÎR, solicită o întâlnire urgentă. Trebuie să spun că metoda este destul de primitivă. Pentru comunicarea cu sursele lor, ofițerii GRU utilizează telefoane mobile avansate, care schimbă frecvențele.

— *Prostota*, generale. Simplitatea – linii telefonice terestre și semnale nonverbale – este securitatea cea mai bună.

„Prietene”, se gândi Nate, „GRU al tău ar face-n pantaloni dacă ar ști cum le iau urma FBI și NSA

pe frecvențele alea schimbătoare”.

— Poți să suni indiferent pentru ce motiv, zise el și-și puse mâna pe umărul lui LYRIC pentru a-l determina să se concentreze. Eu voi fi acolo la ora obișnuită, și timp de trei seri consecutive, așa cum am stabilit.

LYRIC aprobă din cap.

— Și, generale, te rog să nu te joci cu asta. Fii precaut. Pentru mine. Orice chemare la Moscova, pentru orice motiv, anunță-mă imediat. Da, generale?

LYRIC îl bătu ușor pe mână. Nate nu și-o retrase și-l privi în ochi.

— *Da*, *generale*? repetă el.

— Da, *ladno*, zise LYRIC, am înțeles deja.

Nate îi strânse mâna.

— *Stupai s Bogom*, spuse el, mergi cu Domnul, apoi se întoarse către stradă.

— *Podojdite minutu*, stai o clipă, rosti LYRIC și scoase un plic din buzunarul hainei. CD-ul cu bugetul Directoratului Nouă, așa cum mi-ai cerut.

Îi zâmbi.

Un punct în timp, legănarea pendulului; voința agentului recunoscând pentru moment autoritatea ofițerului de caz. Dar pentru câtă vreme?

COD PRĂJIT CU SKORDALIA

Mixați în blender miez de pâine înmuiat în apă, mult usturoi zdrobit și transformat în pastă, piper măcinat, ulei de măsline și oțet de vin roșu, până obțineți un sos gros. Serviți alături de bucăți de cod prăjit la foc iute, tăvălit prin făină, ou, bere, oțet alb și o picătură de ouzo.

22.

Mai avea puține ore până să plece la Atena. Însă în dimineața asta pe coridoarele Direcției KR din Iasenevo se întâmpla ceva. Ofițeri inferiori intrau și ieșeau agitați din sala mare de conferințe din capătul holului. Dominika privi înăuntru. Masa din lemn de mesteacăn prăfuită și zgâriată era ștearsă, iar pe mijlocul ei fuseseră așezate patru scrumiere masive din sticlă. Carafe din aluminiu oxidat erau aranjate pe o servantă. Pereții sălii erau căptușiți cu pâslă albastră-cenușie murdară, o mochetă albastră tocită acoperea podeaua, iar plăci acustice pătate de apă se înșiruiau pe tavan. „Sala de conferințe a Direcției KR este cu adevărat o mizerie", își zise ea. Nu avea izolare fonică electronică precum eleganta sală de conferințe a directorului de la nivelul patru și în niciun caz nu avea măreția amfiteatrului oficial de la parter, imediat lângă holul de la intrare și recepția din Iasenevo.

Dar sălița aceasta neîngrijită avea propria ei istorie. Dominika știa că cei 11 ofițeri SVR ilegali[18], care fusese arestați în Statele Unite și apoi expulzați – care își construiseră vieți cu acoperire solidă, din Seattle, până la New York și Boston – fuseseră chestionați în încăperea aceasta, după revenirea lor umilitoare la Moscova. După aceea se prinseseră toți de mâini împreună cu Putin, care era pe atunci prim-ministru, și cântaseră cântece patriotice în timp ce-și contemplau restul carierelor și vieților lor artificiale în sânul *Rodinei*.

Privind în jurul sălii, Dominika se întrebă în treacăt dacă aceasta avea să fie moștenirea ei: să fie reamintită ca o trădătoare demnă de tot disprețul, care fugise în Vestul inamic, condamnată în contumacie la 25 de ani de închisoare pentru trădare și dezertare – unii continuau s-o numească

Stalinski cetvertak, sfertul de secol al lui Stalin – sau poate că avea să sfârșească precum alții înaintea ei, într-un mormânt fără semne de identificare.

Un ofițer inferior o zări în prag și luă imediat poziția de drepți, cu călcâiele perfect lipite. Nimeni din Direcția KR n-o văzuse prea mult pe noua femeie căpitan cu ochi albaștri, deși în Iasenevo circulau zvonurile obișnuite: operațiuni în străinătate, documente neprețuite furate de la americani, arestată în Atena și o eliberare exaltată din ghearele CIA. Alte povești ce circulau în șoaptă erau mai sumbre și nu puteau fi discutate deschis: ucisese bărbați, ruși, dar și străini, urmase Institutul Kon – misterioasa Școală de Vrăbii – fusese închisă, însă supraviețuise interogatoriilor din Lefortovo. Zvonuri sau nu, nu te jucai cu laserele acelea albastre.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Dominika.

La auzul glasului femeii, alți doi ofițeri inferiori se opriră din ceea ce făceau și se întoarseră spre ea.

— Bună dimineața, căpitane, rosti primul ofițer.

O lumină verde se învolbura în jurul capului său, verdele neliniștii îmbibate de frică. Dominika înregistră în mod vag – nu pentru prima dată – că oamenii se temeau de ea. Asta le făcuse lor, tuturor, regimul lui Putin, negru ca smoala. Cât de mult se degradase Rusia ei!

— Bună dimineața, zise Dominika.

Cei trei tineri nu clipeau. Niciunul nu spuse nimic. Dominika se uită la ei, apoi la masa de conferințe, după care reveni la primul ofițer. Îi prinse privirea și ridică o sprânceană. Tânărul tresări, de parcă ar fi fost curentat.

— Ah, scuze, căpitane. Colonelul ne-a instruit să pregătim sala pentru o ședință la amiază.

Dominika nu avea să-l întrebe pe acest subaltern cu cine urma să aibă loc ședința. De altfel, nici nu conta, deoarece ea știa deja, mulțumită lui

Evgheni. Remarcă iritată că Ziuganov nu-i spusese nimic despre asta. Salută din cap ofițerii, părăsi sala și merse pe coridorul zugrăvit în galben-deschis; în lungul plintelor se vedeau trei decenii de urme de dâre negre, lăsate de rotilele cărucioarelor cu corespondență și echipamente.

Ciocăni o singură dată, energic, la ușa cabinetului lui Ziuganov, apoi o deschise. Bărbatul ridică ochii de la hârtiile de pe birou. Evgheni stătea pe un scaun într-o parte, într-un halo galben de obsedat sexual satisfăcut, care se înteți când Dominika intră pe ușă. Noaptea trecută cu el fusese o adevărată piatră de încercare: după plecarea lui, fusese nevoită să-și scuture cearșafurile pe fereastră, ca să scape de firele de păr cârlionțat.

Văzându-l pe infatuatul Evgheni răstignit în scaun, Dominika simți cocteilul familiar de resentimente care-i strângea pieptul, pulsând, urcând și fixându-i-se în gât. Ceea ce făcea cu Evgheni ar fi fost altfel de neconceput pentru ea – pentru orice femeie cu voință liberă – care iubea cu patimă, din toată inima. *Siloviki*, șefii, o învățaseră foarte bine, o instruiseră să-și astupe urechile la nările șuierătoare, să-și astupe nasul înaintea mirosului acru de murdărie din spatele urechilor lui, să-și acopere ochii cu un văl și să ignore firul argintiu de salivă ce atârna de pe buzele cărnoase. O învățaseră să se afunde în cloacă fără cel mai mic plescăit. Nu era iubire, nu era nici sex și nu era împerecherea trupească amețitoare cu un amant nebunatic. Nu, ci era *rabota* – muncă, trudă, un job, datorie.

Dominika făcu un pas spre scaunul lui Evgheni și-l izbi cu pumnul în tâmplă, țintind un punct aflat la doi centimetri în interiorul craniului. El dădu ochii peste cap și se nărui într-o parte. Fără să-și încetinească pasul, ea ocoli biroul și-și înfipse unghiile în urechile ca niște toarte de ceainic ale lui Ziuganov, apoi îi strivi fața de tăblia biroului, o

dată, *de două ori*, *după care îi împinse capul puțin într-o parte*, *pentru a-l lovi cu ochiul în colțul din lemn al biroului*. *Un lichid ocular țâșni peste mapă*. *Dădu drumul urechilor și fața distrusă a lui Ziuganov lunecă sub birou*.

— Bună dimineața, colonele, rosti Dominika, limpezindu-și mintea și netezindu-și sacoul.

El privi hârtiile de pe birou, apoi ridică iarăși ochii la femeie. În dimineața asta ceva nu era în regulă cu părul lui Ziuganov. Se părea că-l dăduse cu pomadă și era pieptănat cu cărare. Cu acuitatea unui sociopat bipolar, Ziuganov o văzu pe Dominika privindu-i capul. Aripile negre de liliac se dilatară o fracțiune. Evgheni continua să rânjească.

— Salut, zise el.

Nimic altceva.

— Colonele, am observat pregătiri în sala mare. E programată vreo ședință azi?

Ziuganov rămase nemișcat și o privi, parcă hotărând dacă să răspundă. Evgheni se foi ușor în scaun. În noaptea trecută el îi spusese pe scurt despre întâlnire și despre participanți. Însă Dominika trebuia să se arate interesată – nu putea sugera că știa detaliile și nici nu putea simula în mod plauzibil dezinteresul. Ziuganov se jucă cu o daltă pentru os, lungă de 15 centimetri, din oțel inoxidabil – unul dintre mai multele fleacuri răspândite pe biroul său.

— *Rezidenta* din Washington vine azi la Centru, spuse el în cele din urmă, fără chef. A sosit azi-noapte.

„Iulia Zarubina, *Șveia*, Croitoreasa”, se gândi Dominika. Operatoarea legendară și *rezidenta* din Washington, un produs al Institutului de Limbi Străine și al vechiului KGB, educată, multilingvă, un hibrid cu legături prea sus-puse pentru ca vreun *nadziratel*, vreun șef din Kremlin, să-i poată pune bețe în roate. Decenii de succese operaționale spectaculoase, agenți-țințe racolați, cusuți strâns ca

sacii pentru cadavre utilizați în satele din Urali, prin cusături mici, precise. Anul trecut, Putin o trimisese la Washington. Funcția de director era acum la vârful degetelor ei. „Și s-a întors în Moscova ca să discute un caz nou”.

— Și ședința? insistă Dominika. Este vreo problemă pentru departamentul nostru?

— Zarubina va prezenta un raport despre *rezidentura* din Washington. Va trece în revistă atmosfera din contrainformații și va oferi o evaluare a evoluției politice.

Afurisitul de pitic era evaziv. Niciun *rezident* senior nu se întorcea la Centru pentru briefinguri banale. El intenționa să nu-i spună nimic. Dominika se uită la Evgheni. *Vezi cine-i șeful tău*? îi telegrafie. Evgheni îi evită ochii.

— La ce oră începem? întrebă ea, provocându-l s-o excludă.

— La amiază, răspunse Ziuganov.

— Mulțumesc, colonele, zise Dominika.

Zarubina. *Rezidentura* Washington, Direcția KR. „Forsyth și Benford vor fi interesați”, își zise ea. Iar după aceea se gândi la Nate și la cât de mult îi ducea dorul.

•

Toate fețele de la masă erau întoarse către ușa sălii de conferințe. Direcția R (analiză), Direcția T (suport tehnic), Direcția PR (politic), departamentul pentru cele două Americi (vechiul fief al generalului Korcinoi), toți erau prezenți. Ziuganov era în ușă, frecându-și mâinile și arătându-și dinții. *Rezidenta* Zarubina intră în sală, îi salută din cap pe toți și ocoli masa, strângând mâinile celor pe care-i știa, prezentându-se celor pe care nu-i cunoștea. Dominika o privi în timp ce înainta pe lângă masă.

Femeia părea să aibă în jur de 50 de ani, era scundă și pieptoasă. Avea păr galben ca paiul, strâns la spate în coc de matroană, care încadra chipul rotund, cu riduri în colțurile ochilor și gurii.

Ocazional i se întrevedeau dinții neregulați și închiși la culoare, tipici pentru generația ei. Faldul de piele de sub bărbie și începutul de gușă atenuau imaginea generală. Ochii căprui aveau pleoape grele, mereu pe jumătate închise – probabil că strămoșii ei sosiseră din stepe – și scânteiau de intuiție. În zece secunde, Dominika văzu cum Zarubina privea fix persoana căreia i se adresa, cu un ușor surâs dulce pe buze, dar la fiecare trei secunde ochii i se repezeau într-o parte sau alta, ori peste umăr, mai atentă decât orice căprioară dintr-o pădure de conifere siberiană.

Se apropia acum, vorbea cu cineva, dar o fixa cu ochii pe Dominika. Mai aproape. O undă de presiune pneumatică o preceda, apoi lumina aurie a nimbului Zarubinei o învălui pe Dominika, galbenă, mai mult decât galbenă, bogată, catifelată, mărginită cu vârtejuri pulsând de toxine, înșelătorie, subterfugiu, *zasada*, ambuscadă, *zahvat*, prindere în capcană. Acum ochii o priviră pe ea, îi cercetară fața pentru o milisecundă, calculând, cântărind. „Mă adulmecă”, se gândi Dominika, „încearcă să prindă mirosul de *ruskii duh*, izul de dușman al Rusiei. Dacă există cineva care să poată spune că eu citesc culorile, atunci e această Baba Iaga, vrăjitoarea asta”.

— Ce mai faci? o întrebă Zarubina și-i luă mâna.

Vocea îi era blândă și joasă, parcă desprinsă dintr-o bucătărie cu o tocăniță fierbând molcom în oală. Palma îi era moale și caldă.

— Am auzit despre dumneata, căpitane. Te felicit pentru un început strălucitor de carieră.

Împotrivindu-se vechiului impuls rus de a-și face cruce, Dominika zâmbi și-i mulțumi, simțind încleștarea familiară din gât. „Același lucru, atâta doar că ea este o lupoaică în altă blană. Care-i proiectul tău, Croitoreaso?” se gândi ea. „Ce coși? Haide, bunicuțo, spune-mi secretele tale”. Apoi o pauză și un declic în mintea Dominikăi. „Poți ghici

povestea *mea*? Știi cine sunt, ce se ascunde în inima-mi înghețată?" Chiar și numai a te gândi la astfel de lucruri de la asemenea apropiere era o nebunie.

Ziuganov se apropie și mormăi ceva despre începerea ședinței, iar Zarubina se întoarse și-l urmă după ce placa fotografică de raze X din spatele ochilor ei înregistră o ultimă imagine a Dominikăi. Se așeză în capul mesei.

Cu glas moale, cu ochi hipnotici, Zarubina îi informă pe cei din jurul mesei despre mediul operațional din Washington: străzile erau degajate, cu acoperire doar intermitentă; FBI-ul era îngrijorat. Administrația americană se zbătea să regleze relațiile bilaterale cu Moscova; factorii de decizie de la toate nivelurile doreau să aibă propriile lor contacte în ambasada rusă. De aceea, ofițerii de caz ai Zarubinei aveau agendele pline de operațiuni aflate în dezvoltare. Mai important încă, înghețarea salariilor bugetarilor – inclusiv ale celor din CIA, FBI și armată – genera frustrări și crea oportunități pentru tentativele SVR-ului de a racola ofițeri americani nemulțumiți. În cele din urmă, *rezidentura* era angajată în *aktivnîe meropriatia*, măsuri active, propagandă publică pentru a se asigura că administrația de la Casa Albă nu se va gândi iarăși la stabilirea unui scut antirachetă în Europa de Est, ori la susținerea protestelor democratice din Baltică până în Ucraina. Desigur, Zarubina nu aminti detalii operative prea specifice – nu era necesar pentru cei prezenți să le cunoască. Ea avea nevoie de sprijinul lor în producție, analiză și suport tehnic. Se întoarse către Ziuganov.

— Și cele mai bune analize de contrainformații ale Direcției KR.

Ziuganov încuviință din cap.

— Mă voi ocupa personal de cerința asta.

Dominika văzu că el se imagina deja ca prim director adjunct al SVR sub femeia aceasta cu

voce blândă.

Zarubina își puse mâinile durdulii și acoperite cu pete pe masa de conferințe, în fața ei. Degetele îi zvâcneau din când în când, unicul semn exterior de extazieri interioare. Ceața galbenă-aurie din jurul capului ei părea o diademă. Vorbea încet, solicitând atenția totală a celor din jurul mesei, care își puteau simți pulsurile sincronizându-se treptat cu al femeii. Tovarăși, lucrurile merg bine. Moscova e puternică; politicile Kremlinului și obiectivele globale sunt sincopate; succesele străine neîntrerupte sunt în derulare. Serviciul de informații rus continua să fie cel mai bun, invidia altor națiuni și – o încuviințare din cap spre Ziuganov – spaima serviciilor inamice. Nu aminti deloc zilele de glorie ale Uniunii Sovietice – „nici nu trebuie", își spuse Dominika. Cuvintele acestea aveau să-i fie de asemenea pe plac țarului Vlad când aveau să-i fie reproduse digital.

Chipurile din jurul mesei, dintre care unele cu adevărat înțelepte, erau transfigurate de cuvintele mieroase. Așezat vizavi de Dominika, Evgheni se holba la bunicuța blândă care avea să fie următorul director. O simți pe Dominika privindu-l și întoarse capul. Evgheni se concentră lent pe fața ei și Dominika îi citi instantaneu privirea. Norul galben-murdar al patimii sale carnale fusese zdrențuit de Zarubina; acum era spălăcit, dublat de îndoieli, de vinovăția celor întâmplate, de panica informațiilor destăinuite. Dominika simți un fulger de alarmă, teama că un Evgheni pocăit putea să facă un pas înainte și să mărturisească totul. Nu era o dovadă copleșitoare a spionajului ei pentru americani, dar până la concluzia aceea avea să fie doar un salt scurt din partea unor minți ca ale lui Ziuganov și Zarubina. Dominika sesiză cu interes că nu se simțea totuși înspăimântată de posibilitatea necazurilor, ci foarte determinată – Korcinoi simțise probabil acest fior de adrenalină al mersului pe sârmă la mare înălțime până în

ultima clipă a vieții sale. Ea trebuia să încerce să-l liniștească pe Evgheni. Altfel… ce? Nici chiar la Școala de Vrăbii nu le instruiau pe fete cum să facă dragoste cu cineva până îl omorau. Zarubina privi chipurile din jurul mesei și pe față îi apărut un surâs plăcut. Ziuganov se ridică în picioare.

— Asta va fi tot deocamdată, zise el. Direcția OT, vă rog să rămâneți pe loc.

Ofițerii începură să iasă din sală, inclusiv Dominika. Evgheni rămase pe scaunul său din stânga lui Ziuganov, luând notițe. Zarubina flecărea amabil cu un ofițer de cealaltă parte a mesei, însă Dominika îi văzu ochii plimbându-se prin sală, către personalul care ieșea, verificând resentimente fată de excluderea de la următoarea ședință, catalogând chipuri, evaluând expresii, adulmecând necazuri. Haloul ei auriu era constant și puternic; era o făptură fără îndoieli, fără ezitări. Unicul ei apetit era pentru vânătoare, ucidere și hrănite.

Indiferent ce anume plănuia pentru *rezidentura* ei din Washington – prezența ofițerilor tehnici din Direcția T sugera că Croitoreasa intenționa să sporească coordonarea agenților pentru noua ei sursă, TRITON – detaliile acelor planuri aveau să fie enorm de importante pentru CIA. Resemnată, Dominika își spuse că va trebui să mai îndure o noapte cu Evgheni înainte de a pleca la Atena.

Marta și Udranka stăteau în biroul ei când se întoarse acolo. Marta fuma, ca de obicei. Încetează să-ți mai jelești soarta, Vrabio, zise ea. Cincisprezece minute cu urangutanul ăla între picioare și vei avea cel mai bun cadou posibil pe care să-l aduci frumosului tău iubit.

•

Dominika pleca la Atena a doua zi dimineață. Își spuse că ar fi trebuit să întocmească și să transmită un alt mesaj CARS sau să-și strângă lucrurile, în tot cazul să-și ordoneze gândurile pentru inevitabilul debriefing maraton al CIA și să

verifice o hartă a străzilor pentru a ajunge la prima întâlnire cu *bratok* și Nate la o casă conspirativă, a cărei adresă îi fusese trimisă prin CARS. În schimb, stătea în fața oglinzii aburite din baie, ștergându-și sânii cu prosopul. Evgheni avea predilecții obositoare.

În stilul clasic al Vrăbiilor, Dominika se întâlnise din întâmplare cu Evgheni ceva mai târziu în cursul zilei, îi prinsese privirea, îi răspunsese la zâmbetul strâmb, își colorase fața cu o îmbujorare stânjenită în fața sugestiei lui, inevitabilă și lugubră, pentru o partidă de sex de rămas-bun care să-i ajungă pentru cele două săptămâni cât va lipsi ea. Cel puțin fusese scutită de cochetăria obositoare de a o sugera ea însăși. Îl hrănise, îi turnase votcă pe gât – din păcate, nu destulă – și fusese nevoită să se întindă alături de el, să-l privească asudând, șoptind *ugovarivanie*, încurajându-l, ajutându-i corpul să-și urmeze mintea și torcând convingător când, într-un final, se prăbușise peste pieptul ei, cu umerii vibrând.

Apoi următoarea jumătate de oră, care-i zbârlise pielea, ținând în brațe omida îmblănită, cu fețele la doar câțiva centimetri una de cealaltă, cu *huile de Venus* al lui – „uleiul lui Venus" îi spuneau ele la Școala de Vrăbii – uscându-se pe pieptul ei, șoptindu-i despre secretul lor comun, despre viitorul lui, despre promisiunea de aur a unei cariere cu Zarubina aflată la conducerea Serviciului. Acum Dominika jucă rolul sobru, ținându-i între palme obrajii nebărbieriți: Mă gândesc doar la binele tău, n-ai de ce să te simți vinovat în privința asta. Nu da cu piciorul la tot. Dezvăluirea în public – și mai ce? mărturisirea – ar fi însemnat sfârșitul, o abatere de neiertat în ochii lor. Ar fi însemnat, de asemenea, sfârșitul acestei relații și sfârșitul *nostru*.

Zâmbetul îi apărea mai des, zăbovea mai mult timp pe buzele lui. Evgheni era liniștit. Mâna lui – unghiile îi erau doar aproximativ curate – cobora

încet pe pântecul ei. „*Ni huia sebe*, nici prin gând să nu-ți treacă”, își spuse Dominika obosită și-l prinse de încheietură. Apoi coborî propria ei mână și-l privi pe bărbat în ochi, care se lărgiră, după care se lărgiră încă și mai mult. „Asta vrei?” gândi Dominika decisă, mișcându-și mâna. „Este suficient? *Numărul 96*, «*Beţişoarele preşedintelui Mao*»”. După ore de practică la Școala de Vrăbii, nu mâna sau încheietura ceda, ci în umăr apărea o durere electrică până când nu mai puteai ridica brațul, până nu te mai puteai uita la alt castravete dat cu vaselină. Dominika nu mai putea nici acum să se apropie de *Okroșka*, supă rece de castraveți.

Buza inferioară a lui Evgheni tremură, ca și cum ar fi fost gata să plângă. Dominika trebui să-și încetinească mișcarea mâinii abile, pentru ca bărbatul să poată vorbi.

— Dumnezeu… știe, rosti el, concentrându-se. Madam Zarubina a cerut să discutăm despre utilizarea unui agent ilegal în coordonarea lui TRITON.

Aruncă-i osul în direcția greșită.

— Interesant, dar ilogic, pufni Dominika. De ce ar vrea Zarubina să folosească un „ilegal”?

Repede, apoi lent.

Evgheni închise ochii și răsuflarea i se opri în gât.

— Zarubina crede că-l va putea identifica pe TRITON în viitorul apropiat și că el va fi de acord să fie coordonat personal. A zis că va fi inevitabil, indiferent dacă peste o săptămână sau o lună. Când va sosi momentul acela, se va întâlni cu el și va regla problema. Apoi însă coordonarea pe termen lung trebuie atribuită unui ofițer, nu unui diplomat rus. Așa va fi mai sigur.

Răsuflarea reținută era slobozită acum într-un suspin prelung.

— Un „ilegal”? se miră Dominika și era cât pe ce să se ridice în capul oaselor, uitând de bărbatul excitat. Nu cred că se pot gândi să utilizeze o

persoană fără acoperire diplomatică pentru cineva cu un potențial așa de valoros ca al lui TRITON.

— De ce te-ai oprit? întrebă Evgheni visător și coborî ochii spre mâna ei.

Dacă ar fi avut un topor sub pat, Dominika l-ar fi folosit.

— Zarubina…, gâfâi Evgheni, vrea ca inițial… să se întâlnească ea cu TRITON. Da, așa-i mai bine… nu te-opri. Zarubina a spus că vrea ca un „ilegal" anonim – un expert în operațiuni în interiorul Americii – să preia coordonarea. Toate urmele cazului vor dispărea atunci.

„Și Benford nu va avea nicio șansă să-l prindă", se gândi Dominika.

— Cadrele de „ilegali" au fost decimate după dezertarea adjunctului Direcției SS, a „ilegalilor", zise Dominika, gândind rapid, făcând mai multe lucruri deodată. Identitățile celor mai mulți din Direcția S au fost descoperite de americani. Dulapul e gol.

Evgheni clătină din cap. Vorbi cu un efort vizibil:

— Zarubina a spus că mai există o școală de „ilegali", nu cea principală de la Tepli Stan, ci alta, nici măcar o școală în sine, ci doar un program, foarte mic, cu doar unu sau doi studenți pe an. Nu era sub conducerea Direcției S, așa că n-a fost compromisă. Aparține Kremlinului.

„Ce lovitură grozavă ar fi să intru în programul ăsta", se gândi Dominika, „să-i identific pe «ilegali» chiar înainte să fie trimiși în America".

— Și ce crede Kremlinul despre conducerea unor asemenea operațiuni? îl întrebă ea, cunoscând deja răspunsul.

Președintele pe viață al Rusiei, cu ochi albaștri și fost agent KGB, dorea să se păstreze implicat în Joc, dar nu să dezvăluie geometria clandestină a trimiterii de spioni și sabotori, care să-i impună planurile vizând lumea. Toți servitorii lui Putin erau dispensabili pentru el. Nu, asta era o altă

etalare a *mujestrennost* a Maiestății Sale Țarul, a virilității sale rusești. Evgheni făcu o grimasă – probabil că în furia ei, Dominika îl manipulase prea violent.

— Zarubina pare să știe multe chestii, zise ea, încetinind ritmul.

— Habar n-am de unde știe toate astea.

— Poate că ea va fi mentorul noului agent ilegal, spuse Dominika aproape pentru sine, întocmind deja în minte alt raport, de data asta pentru Benford.

Fiind mentorul unuia dintre *horki* lui Putin, dihorii cu ochi arzători, Zarubina avea să fie răsplătită – cu funcția de director al SVR.

— Zarubina nu-i mentorul nimănui, zise vag Evgheni, privind mâna Dominikăi pe sub pleoapele aproape complet închise. Nu te-opri.

Când va fi trimis noul agent ilegal în America? *Au identificat o persoană anume*? *Cât de avansată este instruirea primită*? *E bărbat sau femeie*? *În ce oraș va locui*? *Cu ce se ocupă*? *Care-i este acoperirea*?

— E bine? întrebă Dominika, privind cum se dilată nările păroase ale bărbatului.

— Zarubina e posedată, zise Evgheni închizând ochii și Dominika se gândi că avea dreptate, dar că nu știa prea multe. Insistă pentru securitate absolută. Se va întâlni cu TRITON pentru cât mai scurt timp posibil, apoi i-l va repartiza pe „ilegalul" ăsta, ca să acopere totul. Direcția T cercetează comunicații sigure. Operațiunea se va desfășura în afara Direcției KR. Nimeni nu trebuie să știe, nici chiar tu. Ordinele lui Ziuganov.

Dominika îi zâmbi.

— Nu voi spune nimănui din Centru.

Își mișcă mai repede brațul – *martellato*, ca și cum ar fi avut un ciocănel în mână.

— Știu, zise Evgheni distras.

Începuse să respire mai precipitat.

— Ce sexy ești așa, exclamă Dominika, gândindu-se că ironia era firească în dormitor.

Evgheni începu brusc să tremure. Căzu pe spate, apăsându-se puternic cu ceafa în pernă, gemând. Trecură 30 de secunde înainte să redeschidă ochii și să-și domolească respirația.

— Astea două săptămâni departe de tine vor fi interminabile, icni el.

Două săptămâni vor trece fără să-ți dai seama, *zise Udranka din colțul dormitorului*.

— Două săptămâni vor trece fără să-ți dai seama, îl liniști Dominika.

OKROȘKA – SUPĂ RECE DE CASTRAVEȚI

Dă-ți prin blender castraveți curățați de coajă și de semințe, ceapă verde, ouă fierte tari și tăiate bucăți, mărar proaspăt, smântână și apă, pentru a obține o supă cu consistență granulată. Opțional, adăugați cubulețe de costiță prăjită. Condimentați, dați la frigider și serviți cu mărar sau mentă.

23.

Hannah Archer fusese ocupată. În patru zile neconsecutive din săptămâna trecută, efectuase trasee de detectare a filajului de câte cinci, șase, patru și respectiv trei ore, nu numai pentru a-și determina statutul – adică dacă era urmărită în ziua respectivă – ci și pentru a evalua cu propriii ei ochi și cu instincte tot mai ascuțite de munca pe teren *ce fel* de urmăritori putea să aibă. În mod cert, continua să ocupe o poziție inferioară pe lista de priorități a FSB-ului, dar după ce sosise observase o ușoară creștere a filajului. Probabil că vreun birocrat din FSB îi luase dosarul și-l aruncase în teancul „de verificat activitatea” din cutia „străini”.

Spre iritarea SSt din Moscova, Hannah telegrafia cu regularitate la Cartierul General descrieri detaliate a ceea ce vedea pe stradă. Vern Throckmorton considera că el ar fi trebuit să transmită rapoartele, în condiții de maximă securitate, dar Hannah îl ignora respectuoasă și îi trimitea telegrame săptămânale lui Benford, în conformitate cu instrucțiunile sale. SSt reflectă nemulțumit la această situație, dar o acceptă ca atare, temându-se de temperamentul exploziv al savantului. Era lipsit de importanță, deoarece atât Benford, cât și Hannah știau că activitatea de filaj era un barometru delicat al pericolului contrainformațiilor – indiferent dacă rușii ciuliseră urechile, dacă erau pe urma mirosului, dacă trăgeau sforile din umbră – iar Benford era preocupat acum de soarta DIVEI.

Chiar dacă acțiunea ei operațională dintr-o zi însemna pur și simplu să conducă automobilul pentru a încărca/descărca unul dintre receptoarele CARS pe care le îngropase personal prin Moscova, trebuia să știe ce fel de căpușe o urmăreau, ce spațiu de manevră îi lăsau, dacă erau obosiți și

plictisiți, sau iritați și surescitați. Trecerea prin dreptul unui CARS invizibil în timp ce erai filat nu aducea nici pe departe cu întâlnirea față în față cu o sursă, dar, Iisuse, tot trebuia s-o faci perfect, tot trebuia să ții spatele drept, să privești fix înainte, să-ți verifici scurt oglinzile retrovizoare și apoi să declanșezi rafala precis cronometrată, cu o mână strecurată indiferent în poșetă, amintindu-ți să nu accelerezi după ce trecuseși pe lângă sit și era preferabil să nu izbești bara din spate a mașinii moscovite din fața ta – mici amănunte la care erau atente echipele de filare experte și experimentate, aflate pe o bandă paralelă și cu trei mașini mai în spate, care-ți scrutau cu binoclul interiorul vehiculului.

Dumnezeule, lui Hannah îi plăcea pe stradă, se desfăta în ritmurile ei, își ținea geamurile coborâte în ciuda frigului pentru a-i auzi sunetele. În câteva seri simțise ceea ce Jay, instructorul de operațiuni interne, îi spusese că se întâmpla sporadic la ofițerii de caz aflați sub urmărire: o stare de grație, în care ea devenea una cu bărbații încruntați, nebărbieriți și nespălați din mașinile cu radiouri încinse sub torpedouri. În serile acelea, spiritul ei transportat călătorea neauzit pe bancheta din spate, care mirosea a bou moscat, alături de ei, asculta clicurile și scârțâiturile de frână, auzea comentariile vulgare în surdină și înțelegea cum o urmăriseră.

Într-o seară cețoasă, auzi scrâșnetul cauciucurilor unei filări paralele, întrezări stopurile laterale de mașini pe străzi din flancuri ținând pasul cu ea. În altă seară, îi văzu – ba nu, îi simți – sărind și mintea ei răsfoi iute catalogul care creștea întruna: „Ăștia-s Oscar și Mustăciosul, ai stins farul stâng, șmechere, camioneta cu pâine pe care am văzut-o săptămâna trecută, băieți, ștergeți dungile când scoateți portbagajul de pe acoperiș, ne apropiem de intersecție și… iată-te, Idolul Matineelor, ar fi trebuit să aștepți în spatele

autobuzului, nu contează, vă iubesc, băieți, haideți, în seara asta mă duc mai devreme acasă, să vă puteți odihni și voi".

Cel mai rău era în serile în care ei nu erau acolo, când băieții o abandonaseră pentru alt iepuraș, iar Hannah se simțea agitată și singură. Acelea erau zilele în care strângea volanul: „Așa, nenorociților, deși utilizați Manevra Apocalipsei atât de perfect, că nimeni nu poate deduce cum procedați, nimeni n-o poate deslușI, ca s-o dejoace, și-ncercați s-o prindeți pe DIVA și s-o ucideți, pe ea și tot ceea ce se opune ca fețele voastre slave teșite și nerase să-și afunde mandibulele în agentă, *în agenta mea*, este pedala accelerației mele și oglinzile înguste și în ape din mașinuța asta mică și piuitoare și păsărica mea fortificată de stronțiu, iar voi, băieți, *nu puteți* pune mâna pe ea, asta nu se va-ntâmpla".

Hannah știa că mizeriile astea, neeliberate, îți creau o stare de iritabilitate. Era suficient să te uiți la Janice și Benford și Cartierul General. Ea observase în același timp că Nate nu era deloc nervos, cel puțin nu în sensul rău al cuvântului. Se gândea tot timpul la el, dar nici nu se punea problema să-i expedieze un e-mail prietenos, nici măcar un mesaj intern securizat. Ar fi fost un gest care aducea prea mult cu al unei foste iubite, prea lesne de a fi greșit înțeles.

Avea nevoie de un prieten. Potrivit regulamentului, trebuia să te ții departe de ceilalți ofițeri din Stație – pentru păstrarea acoperirii, evitarea contaminării și compartimentarea propriilor activități individuale. Existau câțiva colegi de muncă din State, la jobul ei consular sub acoperire din ambasadă, dar nu și prospecte sociale reale. Moscova era o detașare unde nu se practica fraternizarea, așa că, exceptând cazul în care dorea o partidă de sex cu un pușcaș american de 18 ani din paza ambasadei, își petrecea serile în complexul de locuințe din ambasadă, așezată pe pernuțe chilim în jurul unei măsuțe pentru cafea,

mâncând brânză și crackers cu șase secretare serioase de gradul III din Departamentul de Stat, ascultând noul CD comemorativ Joni Mitchell și întrebându-se care era motivul pentru care gazda, o absolventă de studii internaționale de la Mount Holyoke, în vârstă de 37 de ani și excesiv de teatrală, pe nume Marnie, purta o salbă rustică cu un *M* din lemn mai mare decât restul mărgelelor.

„Termină!” Mai rămăseseră 18 luni din detașarea asta la Moscova, cu un catâr de SSt într-un capăt al trailerului-birou și o SASt cherchelită și saturată de nicotină ca Schindler, atârnată cu capul în jos din plafon în capătul opus. Și zeci de „băieți” de la FSB cu ochi de lincși așteptând-o să iasă ca să se joace împreună pe stradă. Hannah reușise ceea ce-i ceruse Benford: DIVA avea CARS și putea vorbi cu CIA pe o linie securizată din Moscova, un triumf important, chiar dacă riscant. La sfârșitul primului an, Hannah avea să beneficieze de concediu legal. Odihnă și relaxare într-un loc pe care-l putea alege singură. Cu siguranță acasă, în New Hampshire, dar poate și altundeva, să spunem în Grecia, pentru un pic de soare și de mare. Și un pic de Nate?

— Bună, tată, rosti Hannah stând în apartamentul ei întunecat, scăldată în lumina ecranului de computer.

Imaginile sacadate ale mamei și tatii în bucătăria lor însorită din New Hampshire îi răspunseră la zâmbet. Acasă, în Moultonborough, era dimineață.

— Ce faci, Hannah? întrebă mama. E frig pe-acolo?

— Sunt bine, mamă, răspunse ea. Mi-am cumpărat o căciulă mare de blană. E groaznică – din bizam, mi se pare – dar călduroasă.

— Mănânci bine? o întrebă mama.

Luna trecută îi trimisese o cutie cu prăjiturele.

— Nu-ți face griji, o liniști Hannah. La magazinul nostru au de toate: unt de arahide,

mortadella, brânză topită Velveeta.

Își înfipse unghiile în palmă. Conversația asta forțată era tot ce putea face. Înainte de a pleca la Moscova le ceruse părinților ca sub nicio formă să nu se refere la jobul ei ori să întrebe despre el. Niciodată! Ei știau unde lucra fiica lor. O priviseră, nefericiți și îngroziți, când Hannah îi avertizase că rușii ascultau permanent. În seara asta, tehnicienii FSB aveau să privească aceleași imagini ale părinților ei și aveau să audă aceeași conversație. Însă dacă n-ar fi folosit Skype, așa cum făceau toți cei din ambasadă (fără rețineri), ar fi fost inexplicabil și interpretat doar într-un singur fel: *Este o spioană*; *supravegheați-o mai îndeaproape*.

— Acolo nu sunt restaurante? întrebă tata, și Hannah zâmbi.

El juca rolul țărănoiului prostovan din Noua Anglie. „Ai grijă, tată”, se gândi ea.

— Ba da, cum să nu! Suntem mai mulți care ieșim și-ncercăm specialități locale. E foarte amuzant. Au o mâncare făcută cu carne de miel și vinete, numită *ceanahi*, care-i destul de bună.

Hannah se întrebă dacă cei care îi transcriau conversația aveau să observe că tocănița georgiană fusese favorita lui Stalin.

— Pare o mâncare grea, comentă mama.

Dumnezeule, Hannah își dorea din tot sufletul să-i poată spune tatii ce făcea, cum fusese selectată și instruită ca să-l păcălească pe Urs în propriul lui bârlog, ca și tot ce realizase. Știa că el o iubea și era mândru de ea, dar nu-și putea sărbători triumfurile.

— Obișnuiește-te cu asta, îi spusese Benford înainte de plecare. Altruismul dezvoltă caracterul.

Habar n-avea ce voise să spună prin asta.

— Ar trebui să mă opresc de acum, zise Hannah. E destul de târziu aici.

Degetele ei zvâcniră pe mouse pentru a da clic pe pictograma de deconectare.

— Sper că dormi suficient, zise mama. Ai nevoie de ceva, de-o cămașă de noapte caldă, de niște papucei pufoși?

Mocofanii cu guri căscate și căști pe urechi aveau să facă glume mâine despre papuceii pufoși.

— Nu, zise Hannah, am tot ce-mi trebuie. Ne-auzim săptămâna viitoare.

Mama îi trimise o sărutare, apoi se ridică și ieși din obiectivul videocamerei. Tata rămase locului, uitându-se la ea de pe ecran. „Ai grijă, tată”, îi telegrafie Hannah.

— M-am bucurat să vorbesc cu tine, fetiță, spuse el. Ai grijă ce faci pe-acolo. Te iubesc.

— Pa, tată, zise Hannah.

„Asta înseamnă «fă-i praf»”, își zise ea după aceea. „Exact așa voi face, tată”.

•

În Cartierul General, Benford citi telegramele lui Hannah, impresionat, dar fără să se trădeze. Știa că ea se descurcase bine, iar sistemul CARS al DIVEI funcționa minunat, la toți parametrii. Hannah alimentase situri foarte bune, traseele ei de detectare a filajului erau aproape perfecte și era stăpână pe stradă. Atât de naturală, atât de calmă, de fapt, încât se părea că echipa de filaj a FSB-ului apreciase că era o funcționară măruntă din ambasadă, un post inferior în cadrul personalului, și de aceea o filau cu totul sporadic, de „control”. În majoritatea serilor era „curată”, era sigură de asta. Și, slavă cerului, dobitocul de SSt nu se amestecase în activitatea ei. Benford trebuia să fie foarte atent la Throckmorton.

Rapoartele DIVEI (prin rafale CARS) despre cârtița TRITON și încercările rușilor de a descoperi identitatea lui LYRIC îndepărtaseră lemnele putrezite și dezvăluiseră sub ele o masă de termite. Probleme mari pentru CI. Benford se uită din nou, dispeptic (Sindromul dispeptic este definit de către experți ca fiind o serie de simptome clinice care apar atunci când golirea gastrică este

încetinită, ca urmare a prezenței unor afecțiuni digestive, dar și a altor afecțiuni. Cauzele frecvente ale dispepsiei sunt cele de natură organică.), la telegramele sosite de la Moscova. Dacă TRITON se afla în interiorul Agenției, nu trebuia să vadă rapoartele acestea de la DIVA; Benford crease rapid un compartiment dedicat, pentru a limita distribuirea lor la câteva persoane, el, trei ofițeri din DCI și noul șef DOR, Dante Helton.

Cu păr nisipiu, ochelari cu rame de metal și privirea amuzat-ironică a unui savant desfrânat, Helton era relativ tânăr pentru un șef de divizie și-și începuse cariera în Europa de Est comunistă ca ofițer stagiar. Cândva îi povestise lui Benford că operațiunile din fostul Bloc Răsăritean în zilele Vestului Sălbatic erau din toate punctele de vedere egale Moscovei, la care se adăuga dimensiunea suplimentară a faptului că adversarii din țările gazdă – de la șefii și strategii serviciilor de informații, coborând ierarhic până la personalul de filaj – erau moștenitorii unor patrimonii naționale strălucitoare din Polonia (Chopin), până în Cehoslovacia (Freud) și din Ungaria (Teller), până în România (Vlad Țepeș). Erau diabolic de inteligenți și în același timp dedicați. Helton operase în Varșovia sub o presiune ucigătoare; în cele din urmă, scoși din minți de permanentele lui manipulări perfecte, membrii echipei care-l fila îi distruseseră Polski Fiatul 125 într-o noapte de decembrie 1987, lovindu-i acoperișul cu lopeți până îl turtiseră la nivelul portierelor. În seara următoare el i-a păcălit din nou.

Benford stătea în biroul lui ticsit împreună cu Helton și Margery Salvatore, o expertă entuziastă din DCI, dintre ai cărei strămoși sicilieni Benford era convins că făcuse parte și soția pescarului din Palermo, care, în 1588, susținuse că zburase călare pe capre alături de vrăjitoare locale. Margery putea să clarifice aspecte complicate, iar Benford dorea

să-i afle părerea. O convocase, de asemenea, și pe Janice Callahan, care, spre iritarea lui, încă nu apăruse.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, vă voi oferi comentarii preliminare până sosește Janice, începu Benford, apoi urlă prin ușă spre secretara lui, cea căreia i se zbătea o pleoapă: Spune-i lui Callahan să vină imediat. Dac-a pornit deja, spune-i s-o ia la fugă.

Privi spre Dante și Margery, căutând vreun semn de dezaprobare sau stânjeneală, însă nu văzu niciunul. Benford știa că era cunoscut ca un excentric temperamental, dar era nesigur în privința asta.

— Peste câteva zile voi pleca la Atena ca să mă consult cu Stația și să particip la debriefingul DIVEI, îi anunță el.

Își trecu degetele nervoase prin părul sur și răvășit, creând fără să vrea o creastă modificată de mohican pe o latură a capului. Desigur, Dante și Margery nici nu clipiră.

— Doar câțiva agenți – toți retrași sau morți – din panteonul operațiunilor rusești au fost în stare să raporteze cu sfera de cuprindere și potențialul de care dă dovadă DIVA. Mă aștept ca apropiata oportunitate neprevăzută a unei întâlniri personale să ofere o abundență de detalii.

Ușa se deschise și intră Janice, calmă și nepăsătoare, într-o rochie mulată cu imprimeuri de leopard și pantofi Jimmy Choo negri cu toc. Benford se încruntă când o văzu.

— De ce a durat atâta? o întrebă.

Janice privi în jur, căutând un loc unde să se așeze – Dante și Margery goliseră de ziare și cutii două scaune jerpelite. Unicul loc pe care se mai putea sta – o sofa micuță cu spătar rabatabil – era înțesat de alte dosare.

— Simon, rosti ea absent, trecându-și o mână prin păr și privind în jur, dacă alerg, îmi cade rochia, iar pantofii ăștia îmi zboară din picioare.

Uit de fiecare dată când vin la tine să-mi aduc un scăunel pliant.

Benford o privi cum își făcea loc să se așeze. O mică avalanșă de dosare căzu pe podea. Femeia se aplecă să le ridice și decolteul i se dezvălui cu generozitate. Helton își feri grijuliu privirea.

— Cum spuneam, reluă Benford, DIVA este un succesor potrivit pentru MARBLE, ca și un testament al viziunii lui, Dumnezeu să-l odihnească.

În cameră se făcu tăcere. Absolut toți avansaseră în ierarhie citind antologia MARBLE.

— Acum trebuie să examinăm câteva chestiuni, reluă bărbatul. În clipa asta nu voi discuta despre contribuția DIVEI la acțiunea nucleară iraniană sub acoperire și nici despre succesul ei în obținerea unei atenții favorabile din partea președintelui rus.

— Acum c-ai menționat-o, camaraderia cu președintele este un sport de contact, spuse Margery. I-am putea periclita accesul și propria siguranță dacă președintele își va pierde interesul față de ea și o va trage pe o linie secundară. Până și soția lui Vladimir, Putina, a fost expediată până la urmă.

— Posibilitatea ca DIVA să devină o confidentă favorită a președintelui este enormă, replică Benford.

— „Confidentă favorită”, repetă Dante. Ce vrea să-nsemne asta, Simon? Vrei ca DIVA să-l seducă pe președinte?

— Calmați-vă, spuse Benford. Vom exploata ceea ce putem, acordând grija cuvenită protejării sursei noastre clandestine de rapoarte.

Privi încruntat în jurul biroului mic. De aceea îi plăceau ofițerii ăștia – îl criticau. Începu din nou să vorbească, mintea lui ca un mecanism de ceasornic rotindu-i fără pauză pinioanele, cheițele și dispozitivele cu clichet din creier.

— Să mai trecem totul încă o dată în revistă. Unu: știm că rușii au început să primească rapoarte

trunchiate de la cineva cu numele de cod TRITON. Doi: rușii nu cunosc deocamdată identitatea lui TRITON. Trei: TRITON a raportat Centrului că CIA a racolat o sursă GRU cu informații militare/științifice și a comunicat și criptonimul nostru *intern*: LYRIC. Patru: *Rezidenta* SVR Iulia Zarubina continuă să se întâlnească cu un agent dublu transparent al Forțelor Aeriene, pentru a permite schimburile de informații cu TRITON. Cinci: o sursă SVR recent racolată a fost brusc rechemată din Caracas. Statutul agentului respectiv este necunoscut.

Se opri și privi în jurul încăperii.

— Există persoane din exteriorul CIA care să cunoască criptonimul LYRIC? întrebă Margery.

Criptonimele interne erau sacrosancte, dar toți știau că ele erau menționate frecvent în întâlniri inter-agenții.

— Ținând seama de numărul mare de cititori ai rapoartelor lui LYRIC și de frecventele întâlniri ale comunității pentru a discuta informațiile parvenite de la el, răspunse Benford, este posibil, poate chiar probabil, da, ca numele LYRIC să fie cunoscut în exteriorul acestei clădiri.

— Și DIVA a raportat că acest TRITON utilizează operațiunea cu agent dublu a Forțelor Aeriene drept canal spre Zarubina? întrebă Helton.

— Corect, încuviință Benford. Când o să vorbim cu ea, sper să aflu mai multe despre cum anume se procedează.

— Bine, zise Helton. Totuși asta înseamnă că TRITON ar putea fi în armată, aici în Langley, în Casa Albă, în NSE sau pe Capitoliu, sau pur și simplu un contractor aerospațial din California.

— De asemenea, corect, spuse Benford. Vânătoarea pentru această cârtiță va începe în mod necesar pe scară mare. Limitările cauzate de forța de muncă reprezintă un factor de care trebuie ținut seama.

— Am putea lucra la asta luni de zile, interveni Margery.

Își imagină grupurile operative, evaluările de daune, examinarea producției. O porcărie…

— Ani, precizăBenford.

Helton se uită la Margery.

— Și ăsta nu-i lucrul cel mai rău, zise el. Dacă rechemarea agentului din Caracas s-a datorat lui TRITON, asta ar sugera că el se află în interiorul acestei clădiri. Racolarea este prea recentă; cazul acela n-a fost cunoscut în exteriorul Cartierului General.

— Se pare că nu vom ști până nu auzim că agentul nostru din Caracas atârnă de un cârlig pentru carcase în închisoarea Butîrka, spuse Margery.

— Și nu beneficiem de luxul timpului, adăugă Benford jucându-se cu un creion de pe birou. Dacă TRITON se află printre noi, și este bine poziționat și citește materiale din multe domenii diferite – militare, politice, științifice, geografice – el ar putea afecta grav întregul directorat de operațiuni.

— Și ar putea duce la distrugerea a zeci de agenți, adăugă Margery.

În primii ani, ea lucrase în operațiunile din China și cunoștea pe dinafară liste de agenți care „n-au revenit, n-au contactat, probabil compromiși”. Din când în când, tot se mai gândea la unii dintre ei. Toți se gândeau.

Benford privi peste umărul lui Helton către Janice Callahan, care stătea tăcută, cu picioarele ca de mahon încrucișate, cu brațele întinse în lungul spătarului sofalei.

— Ai ceva de adăugat? o întrebă el.

— Evident, spuse femeia, trebuie să-l găsim pe acest trădător scârbos cât mai repede cu putință.

Tăcerea clocotită a lui Benford era mai înspăimântătoare decât obișnuitele lui explozii verbale, când se înroșea la față.

— Mulțumesc, Janice, zise el cu ironie fină. Și cum vom proceda?

Tăcere de tic-tac în birou, secunda dinaintea aprinderii norului de vapori termobarici.

Janice ridică un picior și-și examină pantoful.

— Ar putea fi mai ușor decât credem, anunță ea.

Benford își înfrână impulsul de a se ridica din spatele biroului, de a-și înfige mâinile în păr și a se învârti în cerc. În mod instinctiv, era ceva mai înțelegător cu Janice și cu toți acești prieteni ai săi; Janice umblase și ea pe străduțe ude din orașe ruginite, cu sunete de pași răsunând în urmă.

— Cum… Vom… Proceda? întrebă el.

— Hrănește răceala și înfometează febra, zise Janice privindu-l pe sub gene și arborând zâmbetul ei definitoriu.

CEANAHI – TOCĂNIȚA GEORGIANĂ A LUI STALIN

Într-un ceaun de fontă (*sau* tagină *marocană*), *rumeniți cubulețe de carne de miel, care au fost frecate cu sare, piper, ulei, boia și ardei iute pisat. Adăugați ceapă și usturoi tăiate julien și căliți până se înmoaie, apoi adăugați busuioc, pătrunjel și mărar tocate, după aceea roșii fierte, zeama lor și oțet de vin roșu. Adăugați vinete și cartofi tăiați cubulețe, apoi turnați apă cât să acopere tocana. Puneți capacul și fierbeți la foc mic, până când carnea devine fragedă, legumele se înmoaie și sosul se îngroașă. Garnisiți cu pătrunjel verde tocat*.

24.

— „Hrănește răceala și înfometează febra?”, repetă încet Benford. Ești drăguță să-mi explici și mie de ce ai citat această maximă populară medicală?

Helton se întoarse în scaun și surâse. El intuise mesajul și o aștepta pe Janice să explice.

— Simon, dacă TRITON nu poate utiliza AD al Forțelor Aeriene pentru a-și transmite informațiile Zarubinei – adică îi înfometăm febra – el va deveni atât de agitat în privința banilor sau a orgoliului lui rănit sau a ceea ce-l motivează – noi hrănim răceala aia – încât va trebui să riște să se întâlnească cu Zarubina față în față.

— Și noi vom avea ocazia de a-l vedea, completă Margery.

— Zarubina nu-i vreo amatoare, le atrase atenția Helton. Va fi greu de urmărit pe stradă.

— Va fi totuși mai ușor decât a încerca să-l găsim pe TRITON după ce i se va repartiza un coordonator ilegal, opină Janice. Am citit toți mesajul CARS al DIVEI. Rușii se pregătesc să-i aloce un agent ilegal curat. După aceea nu-l vom mai găsi niciodată.

Se uitară unii la alții. Un agent ilegal ar fi însemnat într-adevăr necazuri majore. Încă de la începuturile spionajului, un spion străin cu acoperire civilă, pozând în cetățean nativ al țării-gazdă, cu un trecut fals pregătit cu meticulozitate, care vorbește fluent și colocvial și care duce o viață complet banală, cu un job oarecare, fusese soluția anonimă perfectă pentru a coordona o sursă delicată în teritoriu inamic. Fără statut oficial. Fără acoperire diplomatică. Fără conexiuni cu serviciile secrete. Nu exista niciun profil pe care să-l caute vânătorii de cârtițe. Și toți cei din cameră știau că rușii erau maeștrii recunoscuți ai pregătirii și amplasării spionilor ilegali.

— Janice are dreptate, zise Helton. Oprește operațiunea agentului dublu al Forțelor Aeriene. Vor urla din răsputeri, dar tu poți să treci peste capul BIS și să pui un general s-o termine.

— Iar băiatul nostru se va găsi într-o dilemă, completă Margery. Fără operațiunea AD, TRITON are trei opțiuni: să găsească altă modalitate anonimă prin care să trădeze, să înceteze să mai spioneze ori să iasă din ascunzătoare și să trateze cu Zarubina, personal, pe stradă.

— Iar noi o facem pe doamna aceea bătrână și drăguță din *rezidentura* să iasă și să joace, îi creștem un pic ritmul cardiac și vedem ce iese, zise Janice.

— Asta o voi face chiar eu, spuse Benford, gândindu-se deja la posibilități. Forțele Aeriene vor fi foarte nefericite. Iar maiorul Thorstad nu va mai trebui să îndure rigorile spionajului. Va trebui să se mulțumească serile cu vizionarea colecției lui de videocasete cu filme.

Janice se ridică de pe sofa și-și netezi rochia, aranjând-o.

— Simon, spuse ea, acum se poartă Blu-Ray și video streaming. VHS-urile au dispărut.

— Au dispărut? făcu Benford. Ce tot spui acolo?

•

Seb Angevine stătea în SUV-ul negru care se îndrepta spre Cartierul General după o ședință de la BIS al Forțelor Aeriene, ținută în Quantico, statul Virginia. Era pierdut în gânduri în timp ce vehiculul gonea spre nord pe George Washington Memorial Parkway, iar arborii înmuguriți ce se înșiruiau pe Potomac se transformaseră într-o pâclă. Acum o oră trebuise să-și stăpânească reacția de panică atunci când un colonel cu buze subțiri din Air Force îl informase că SEARCHLIGHT, operațiunea agentului dublu care-l avea în centru pe maiorul Thorstad, fusese

încheiată din ordinul adjunctului șefului serviciului de informații al statului-major USAF.

Colonelul explicase că, în ciuda startului promițător al operațiunii și a rezultatelor substanțiale în angajarea serviciilor secrete rusești, decizia încheierii operațiunii AD fusese luată pentru că cerințele SVR impuse maiorului Thorstad se apropiaseră tot mai mult de programe și tehnologii strict secrete, care nu puteau fi aprobate sub nicio formă ca materiale informative. Potențialele câștiguri tactice ale contactului cu rușii erau eclipsate de potențialele pierderi de informații importante. Maiorul Thorstad urma să înceteze contactul și să respingă orice tentative ale SVR de recontactare.

Strategii BIS de la nivel operativ și ofițerii de contrainformații fumegau: operațiunea lor de aur AD fusese anulată, exista o aversiune tot mai mare față de orice risc. Un blocnotes fusese trântit de podea și cuvântul „fricoși” fusese murmurat de o persoană care ieșise în trombă din sală. Roșcatul maior Thorstad se ridicase să le spună colegilor că, deși decizia Pentagonului (el folosise sintagma „casa mare”) era dezamăgitoare, considerațiile strategice aveau întâietate. Fusese o onoare să fie implicat în operațiune și era convins că eforturile colective continue ale Forțele Aeriene și Forțelor Terestre SUA vor apăra pe viitor securitatea țării. Se așezase, când un glas neidentificat rostise:

— Mai du-te naibii, Morcoveață!

Ieșind din sală, Angevine îi salutase din cap pe ofițerii BIS, păstrându-și calmul. Era o catastrofă. Fără schimburile periodice de firimituri, el nu dispunea de niciun mod prin care să transmită informații SVR-ului. Iar dacă nu le putea transmite informații rușilor, aceștia nu-l plăteau. Iar el avea nevoie de bani. Și în același timp mai avea și o socoteală de încheiat: în timpul ședințelor comitetului executiv trebuia să se uite la *goinfre* aia, la purcica de Gloria Bevacqua, noul șef de

operațiuni, clocotind de furie și indignare că-i furase jobul. Jobul lui!

Trebuia să decidă cum va acționa. Trebuia să echilibreze riscul extrem de a ieși pe stradă pentru a se întâlni cu Zarubina și nevoia lui continuă – și crescătoare – de bani. Încântat de cele trei plăți ale rușilor, Angevine intrase deja în banii aceia și-și cumpărase un Audi S7 nou (57 000 de dolari) și un ceas de mână Breitling Chronomat 41 (12 000 de dolari) și făcuse rezervare pentru o vacanță de scufundări în Belize (5 000). Salariul lui de bugetar de nivelul SIS-3 n-avea să facă pur și simplu față. *Merde*!

A ajunge la ruși era ca și cum ar fi mers pe un câmp minat. Nu putea să intre în clădire sau să arunce un pachet peste gard. Ambasada din piatră albă a Rusiei de pe Wisconsin Avenue și consulatul rus cu patru niveluri de pe Tunlaw Road erau încontinuu supravegheate de FBI, din puncte strategice împrăștiate în toată zona. Nu putea nici să telefoneze: liniile telefonice ruse – zeci de linii – erau monitorizate non-stop. Angevine nu putea nici să ciocănească la ușa unui apartament. Doar anumiți diplomați ruși de rang înalt – printre care se număra și Zarubina – locuiau în afara complexului ambasadei, însă apartamentele acelea erau supravegheate, inclusiv vila în stil arhitectural *beaux arts* a ambasadorului rus din centru, pe Sixteenth Street NW.

Atunci poate o ciocnire, un contact întâmplător pe stradă? Într-un supermarket, o librărie, un restaurant? Prea riscant. Ofițerii SVR cunoscuți și suspecți erau urmăriți în mod aleatoriu de FBI, care se rotea de la o țintă la alta, astfel încât era greu de planificat ceva. Angevine știa că acoperirea aceasta rarefiată se datora reducerilor din Agenție efectuate în cursul anualei drame bugetare din Congres. Divizia de Contrainformații Străine (CIS) a FBI-ului putea executa pe teren doar filaje reduse și altfel trebuia să depindă de

mijloace tehnice limitate pentru a stabili care ofițeri ruși de informații erau activi, când erau operaționali și cu cine interacționau. În adâncul sufletelor, experții CIS știau cu tristețe că SVR-ul era perfect conștient de oponența slabă cu care se confruntau pe stradă; Moscova putea citi în ziare știrile despre bugetul SUA. Rușii știau cu exactitate cât de slabi erau americanii.

Un ușor avantaj pentru el. Și totuși, se gândi Angevine, nu puteai prezice când sau pe cine va fila CIS. De aceea, încercarea de a stabili un contact în public cu orice rus era practic o ruletă… rusească. Se simți deprimat tot restul zilei, apoi merse în centru la Good Guys Club de pe Wisconsin Avenue, ca să se uite la dansatoare, să bea o bere și să încerce să-și adune gândurile.

Din stradă, clubul era însemnat cu o reclamă din neon pe fațada din cărămidă altfel banală a unui șir de case înguste și lipite între ele, construite în anii 1820 – se mai păstrase doar o vagă amintire a fostei sale fațade federaliste elegante – într-un cartier comercial decadent, populat de pizzerii care vindeau la felie și sushi pentru acasă, băcănii și saloane de manichiură. Când intră în club, lăsă în urmă lumea asfaltului și a porumbeilor, abandonându-și pentru moment dilema carierei împotmolite de cârtiță rusă. Clubul cu o singură sală – „Pe cine păcălesc?” se întrebă Angevine. „E un local de striptease.” – era îngust, dar adânc. Angevine îi făcu un semn cu capul gorilei așezate pe un taburet lângă ușa din față și se îndreptă spre partea din spate a sălii. Interiorul era ticsit chiar și peste săptămână: toate cele trei scene pentru dans, mici și ridicate față de podea, erau în acțiune. Angevine se strecură printre mesele și banchetele lungi ce umpleau sala. Fiecare scenă ridicată avea podeaua din plexiglas, iluminată de jos în lumină albă, discretă – umbre din Berlinul Weimar decadent erau proiectate pe corpurile fetelor – o bară verticală din plexiglas, care refracta lumină pe

toată înălțimea ei, iar pe perete o oglindă de înălțimea unui om. Celelalte surse de lumină din club erau spoturile pe șine de sub plafon, roșii, portocalii și alb-orbitor. Scenele erau luminate mai intens decât orice decor cinematografic, iar numele dansatoarelor se derulau la nesfârșit pe o bandă de leduri deasupra barului. Mai multe difuzoare umpleau clubul cu muzică rock pentru striptease din anii 1980 și 1990.

Angevine se așeză aproape de peretele din spate și comandă o bere și unul dintre sandviciurile mici disponibile la *happy hour*, primi un hamburger pe pâine prăjită surprinzător de bun. Una dintre dansatoarele lui favorite termina pe scena 2 și avea să treacă apoi pe scena 3, cea mai apropiată de el. Ea îl văzuse din depărtare, cu agerimea tuturor fetelor care dansează dezbrăcate în fața necunoscuților. Angevine o admiră sub luminile spoturilor pentru a suta oară – îl atrăgea cumva, cu ochii aceia verzi. Și nici corpul nu era de lepădat.

La masa de lângă Angevine stătea un bărbat trupeș cu capul mare și părul pieptănat spectaculos peste cap, transpirând într-un costum fără formă – probabil vreun GS-15 inferior din Departamentul de Sănătate și Servicii sau din Departamentul Locuințelor și Dezvoltării Urbane – însoțit de un tânăr care clipea nervos. Gâtul grăsanului se revărsa peste gulerul cămășii albastre ieftine, cu imprimeul unor palmieri miniaturali. „În mod clar, DSS”, își zise Angevine. Luminile din plafonul de deasupra scenei 3 dezvăluită luciul de uzură al umerilor și coatelor sacoului său negru când îl atârnă pe spătarul scaunului.

Dansatoarea lui Angevine (îi plăcea să-și imagineze că-i aparținea), al cărei nume de scenă era Felony, se urcă pe scena 3 și susținu un adevărat spectacol jucându-se cu oglinda înaltă din spatele ei, curățând-o cu o sticlă de spray și un prosop de hârtie, ținând picioarele perfect drepte și aplecându-se din talie pentru a șterge partea de jos

a sticlei. Teatru Kabuki preliminar pentru toate fetele noi: după fiecare spectacol, oglinzile erau acoperite cu amprente palmare și urme de ruj de sărutări.

Porcușorul de la masa de alături râse la faza cu ștergerea oglinzii executată de Felony și arătă spre fesele și tanga ei. Inacceptabil. „Mai rău ca DSS", se gândi Angevine. „Ar putea fi chiar de la Agenția de Administrație Fiscală". Porcușorul își înghionti tovarășul mai slab când răsună „Hotel California" și Felony se cățără pe stâlpul din plexiglas, până la jumătatea înălțimii sale, după care se lăsă să lunece cu capul în jos spre podea, lent, infinit de lent, și lin ca orice lift mecanic. Revenită pe sol, Felony începu să danseze pentru Porcușorul care încetase să mai arate cu degetul și să rânjească și acum se holba și înghițea în sec. Angevine îi privi chipul strălucind sub lumini când Felony se roti la bară și răspândi un nor de parfum – colonie White Shoulders.

Spre sfârșitul numărului ei, se auzi un alt cântec al formației Eagles, „James Dean", și Felony încinse atmosfera la maxim. Uluit, Angevine îl văzu pe grăsan ridicându-se și începând să danseze ca Boris Elțîn, încovoind umerii și scuturând pumnii încleștați. Începu după aceea să zbiere ceva ce aducea cu „*Ceimi Diiin*". Bodyguardul de la ușă, aflat tocmai în capătul opus al clubului, dădu să se ridice de pe taburet, însă Felony îi făcu semn să stea liniștit. Tovarășul mai tânăr al Grasului îl trase de braț și el se așeză. După ce-și termină numărul, Felony își puse corsetul în stil „Văduva Veselă", aranjându-și discret sânii ca să umple cupele, și merse la cei doi, instalându-se între ei. Dansatoarele aflate în pauză se amestecau întotdeauna printre clienți pentru a-i fermeca în vederea unor bacșișuri mai mari la numărul următor.

Angevine văzu că bărbatul tânăr vorbea cel mai mult, însă Felony ținea o mână cu unghii lungi pe

interiorul coapsei Grasului, destul de sus deasupra genunchiului. Femeia simțise instinctiv care era mai important dintre ei. După durata maximă de cinci minute de „prezentare” și după un bacșiș nu tocmai discret sub forma unei bancnote împăturite îndesate de Porcușor între sânii ei, cei doi se ridicară, își îmbrăcară sacourile și ieșiră din club.

Felony veni la Angevine, care se ridică în picioare, și-i strânse mâna – lumea stripteuzelor era reglementată de un protocol idealizat de respect și cavalerism (și de cerința ca bărbații să stea cuminți cu mâinile). Angevine îi cumpără o bere cu ghimbir la preț de șampanie și-i zâmbi.

— Un dans excepțional, ca de obicei, o complimentă el.

Știa că fetele acceptau rareori să se întâlnească cu clienții, așa că nu exista nicio presiune. În plus, ea nu putea sta prea mult timp la o singură masă.

— Tipii ăia doi erau ruși, spuse Felony indicând cu o mișcare scurtă din cap. De la ambasada lor de pe Wisconsin. Grasul nu vorbea prea multă engleză, așa că l-a adus pe-ăla micuț. Mi-a dat 20 de dolari.

Angevine o privi cu atenție.

— De unde știi că erau ruși? rosti el cu glas tare, ca să acopere muzica.

Complexul ambasadei ruse se găsea la vreo 300 de metri distanță pe Wisconsin, după prima intersecție. Brusc, pe Angevine începu să-l furnice pielea capului. Felony băgă mâna în jartieră și-i întinse o carte de vizită: *S.V. Loganov*, *consilier ministerial*, *Ambasada Federației Ruse*.

— Ăsta-i cel gras – l-ai văzut dansând? zise ea, arătând cartea de vizită cu unghia degetului mic. Pe asta mi-a dat-o ăla mic, dar parcă nu era sigur ce să facă – să mi-o dea sau nu. Ridică ochii spre banda de leduri. Trebuie să mă duc să mă schimb. Mai rămâi?

Angevine o privi fără s-o vadă, pierdut în gânduri.

De câteva zile își storcea creierii căutând o modalitate prin care să ia legătura cu SVR-ul și acum cârnatul ăsta gras și transpirat îi căzuse în poală. Dintre toate locurile în care s-ar fi putut ciocni de un rus fără să fie observat de FBI, nu se gândise niciodată la Good Guys Club. Dar nu, era imposibil, nesigur – putea fi văzut de cineva. La naiba, era chiar posibil ca în seara asta să se afle aici agenți FBI speciali, care-i filau pe ruși și care ar fi luat apoi la întrebări orice persoană care stătuse de vorbă cu ei.

Angevine își spuse că acesta nu era modul optim prin care să ia din nou legătura cu rusnacii. Dacă ar fost abordat printre stripteuze, muzică și alcool, Grasul ar fi suspectat o provocare FBI sau CIA, o ambuscadă în vederea șantajării; s-ar fi temut de o posibilă înscenare în orice plic sigilat pe care l-ar fi primit. Dar ce altceva ar fi fost posibil? O tentativă disperată pe stradă? Dacă o dădea în bară, atunci ar fi încurcat-o la fel de sigur ca în cazul în care ar fi apărut la poarta din față a ambasadei ruse, purtând la rever un ecuson pe care scria „Salut, mă numesc TRITON”. *Ce serait mauvais*. Așa ceva n-ar fi fost bine.

Felony ieși din cabină într-un costum roz de fetiță, jartiere și pantofi cu toc și talpă-platformă, îi făcu cu ochiul lui Angevine și se strecură printre mese, îndreptându-se către scena 1, aflată în partea opusă a sălii. Se oprea ca să salute clienți familiari, cu mâinile în permanentă mișcare, bătând pe obraji, ciufulind păr, atingând umeri. Toate celelalte dansatoare procedau exact la fel. Angevine râse în sinea lui. „*Dieu pourvoira*, Domnul se va milostivi”, se gândi el.

•

A fost începutul operațiunii combinate de racolare și acțiune sub acoperire a lui Sebastian Angevine. Se grăbea, așa că avea să fie rapid și murdar. El nu era implicat în operațiuni, dar știa multe și citea multe, iar doamnelor le plăcea

întotdeauna stilul lui – îi admirau butonii de argint bătut de la manșetele cămășilor și-i pipăiau reverele sacoului din cașmir.

Ideea era s-o racoleze pe Felony ca intermediar – dacă ar fi știut mai bine lexiconul ofițerilor de caz, ar fi spus „canal de comunicare” – pentru a-i contacta pe ruși chiar acolo, în Good Guys. Dacă bătrânul Loganov, excitat, sinuos și asudat, venea cât de cât regulat în club, Felony îi putea strecura un bilet pentru a fi transmis la *rezidentura*, anunțând că TRITON era gata pentru *reactivare*, sau oricum i-ar fi zis ei, și stabilind un sit de întâlnire. Și, tovarăși, aduceți bani.

Și ce dacă FBI-ul îl urmărea pe Loganov în seara aceea? Băieții aveau să stea la o masă mai retrasă, în semiîntuneric, cu sacourile sport strânse în poală ca să le acopere erecțiile, privind spectacolul, trăgând periodic cu ochiul ca să se asigure că niciun SUBNE – subiect necunoscut – nu avea vreun contact cu Grasul. Dar dansatoarele? Ele circulau peste tot, stăteau cu toți, își îndesau întruna bancnote în sutiene sau în jartiere, puneau mâini parfumate pe brațele sau umerii clienților – Felony i-ar fi putut livra lui Loganov un *ditamai prăjitorul de pâine*, fără ca FEBEII să vadă ceva. Iar Angevine nici măcar nu trebuia să fie acolo.

Mai exista detaliul racolării rapide a lui Felony. Ea îi acceptă invitația la cină – mult simplificată datorită potrivirii norocoase a recentei ei despărțiri de ultimul prieten, o persoană la care se referea doar ca Fernandez, predispus la accese de depresie cauzate de o disfuncție erectilă cronică provocată de inhalarea de pelicanol. După șase luni, Felony îl dăduse afară din apartamentul ei cu trei camere de pe Benton Street N.W., în Glover Park. Acum era pregătită pentru un prieten care să fie un gentleman adevărat.

Sprâncenele lui Angevine se arcuiră când Felony menționă adresa la care locuia. Era,

incredibil, la 800 de metri de zidul din spate al ambasadei ruse, într-un cartier cu arbori cu coroane bogate, căsuțe și blocuri scunde cu apartamente. Cu puțin noroc și abilitate, apartamentul lui Felony putea deveni un sit sigur pentru întâlniri, sau o cutie poștală sincronizată temporal, sau un sit pentru lăsat semnale, sau o cutie poștală electronică, neștiut de federali și lipsit de orice legătură cu Angevine. Acum, racolarea dansatoarei era de trei ori mai importantă pentru el.

La sfârșitul primei lor întâlniri, femeia îi spuse că numele ei real era Vikki Mayfield. Vikki avea 29 de ani, cam mult pentru o stripteuză, dar mușchii abdomenului și picioarelor îi unduiau când suia pe stâlp. Era înaltă și avea păr blond tuns *pixie* – aprecia că o întinerește –, ochi verzi atenți și o linie poate cam fermă a maxilarului. Era ușor straniu și ușor sexy s-o vadă în haine de stradă, deoarece Angevine o văzuse de o mulțime de ori fără să aibă măcar un fir de ață pe ea.

Folosea spray autobronzant pentru că liniile de bronz erau școală veche. Avea implanturi MemoryGel High Profile, pentru că sânii masivi ca mingile de volei pentru plajă nu mai erau standardul industriei. Dansa de opt ani, cunoștea meserie și-i putea depista pe cei care lăsau bacșișuri grase – putea evalua instantaneu bărbații care aveau să dea un „fin”, un „dub” sau, uneori, un „yard”. Îi explicase jargonul (cinci, douăzeci, respectiv o sută de dolari) lui Angevine, care se arătă încântat. Lui Vikki i se părea că era un bărbat sofisticat și bine îmbrăcat, și decisese că-l plăcea.

În seara următoare era liberă, așa că Angevine insistă pentru o altă cină, în cursul căreia înregistră un progres vizibil. Vikki era isteață, văzuse viața și cunoștea diferența dintre un bădăran și un pețitor dintr-o metropolă. Îi plăcea să vorbească, iar Seb era dispus să asculte. Era originară din Virginia costieră, nu din sărăcie, totuși trebuia să lucreze

serile. Începuse colegiul – obținuse o bursă la stat, la Universitatea din Virginia, dar abandonase (prea mulți „băiețașii lui mama” care-și dădeau drumul în pantalonași) și încercase la Haverford College, mai sus în Pennsylvania, însă plecase și de acolo (prea mulți poeți sensibili și plângăcioși) – după care coborâse treptat spre miazăzi, până la Washington. Începuse să danseze nud, fusese uluită de banii câștigați – cu ghiotura – și locuise cu o succesiune de inși care o bătuseră sau voiseră să vândă droguri pentru ei, ori să lucreze și ca escortă feminină, iar ea se săturase și-și găsise propriul apartament. Tot mai avea de-a face cu niște ratați de prieteni, însă cel puțin acum îi putea da *pe ei* afară din apartament.

Pe Seb îl văzuse de multe ori în club și i se păruse un tip înstărit. La început se aștepta să afle că era un bărbat de vârstă mijlocie excitat sexual și interesat de masaj Nuru și sex anal. Însă Sebastian, care vorbea franceza, era un ascultător bun, se pricepea să comande vin, lucra pentru Departamentul de Stat sau așa ceva, nu încerca s-o pipăie pe fund și era amuzant când dorea să fie. După a treia lor întâlnire (ea dansa două zile consecutiv și apoi avea trei zile liber), îl invită în apartamentul ei pentru cină și începuseră să se sărute, însă el băuse prea mult vin, așa că Vikki îl acoperi cu o pătură și se duse să se culce singură după ce-l privi cum dormea pe canapea. El o trezi dimineață cu o ceașcă de ness, foarte drăguț și așa mai departe, și au făcut duș împreună, apoi au aterizat înlănțuiri pe podeaua din living, ascultând vecinii care tropăiau pe scară, mergând la muncă.

Ziua a șasea. Era clar că Vikki continua să aibă o reținere ascunsă față de iubiți, dar Seb aduse o sticlă de vin și ea găti cina: friptură, piure de cartofi irlandez așa cum făcea bunica ei și plăcintă cu mere cumpărată de la magazin. El vorbi puțin despre jobul lui; era un fel de șef pe-acolo, în Departamentul de Stat, un fel de diplomat și

specialist sau așa ceva în Rusia, nu era clar exact. Au făcut din nou dragoste, de data asta în pat, și Vikki a avut primul orgasm neajutat de vibrator după ani de zile, un semn *foarte* bun, se gândi ea. Sigur, Seb putea fi cam tontălău, cam arogant cu chelnerii și petrecea o mulțime de timp pieptănându-se, totuși era mai bine decât lanțul de motocicletă al fostului ei prieten Darryl, care zăcuse toată săptămâna într-o găleată cu kerosen în fața ușii. Ca să-i mulțumească pentru cină și sex, Angevine îi dărui o brățară de argint de la Eve's Addiction. Fusese comandată prin poștă, însă Vikki n-avea de gând s-o refuze.

În dimineața următoare, Seb stătea rezemat de măsuța de toaletă din baie și o privea pe Vikki cum se epila pe marginea căzii. Dintr-odată, rosti nepăsător că dorea să se ocupe de chiria ei, care ajungea la 2700 de dolari pe lună.

— De ce ai vrea să faci asta? îl întrebă Vikki. Vreau să zic că-i foarte drăguț din partea ta, dar câștig destul.

Angevine zâmbi.

— Vreau să fac ceva pentru tine, spuse el.

Dorea să progreseze și să-i contacteze pe nenorociții de ruși. Toată chestia asta dura prea mult.

— Îmi placi cu adevărat, Vik.

— Și eu te plac, răspunse femeia.

Poate că el dorea pur și simplu să fie drăguț.

Angevine se împinse în măsuța de toaletă și se aplecă s-o sărute.

— Îmi place să mă uit la tine cum te razi, îi zise străduindu-se să găsească ceva incitant de spus.

— Ce-ar fi să te așezi și să mă lași să te rad? întrebă ea.

— Poftim?

— Haide, zise Vikki. E foarte sexy.

— Nu știu, rosti Angevine imaginându-se la dușurile sălii de gimnastică din Cartierul General

cu vintre epilate și *couilles* ca-n palmă. E altfel pentru bărbați.

— O să am grijă, spuse ea, și întinse mâna. Îl privi jucăuș. Dacă mă lași, o să fac orice vrei *tu*.

Și Angevine s-a asigurat că așa a fost.

•

Loganov reveni la Good Guys abia peste o săptămână, iar Vikki îl sună pe Angevine cu sufletul la gură, ca să-l anunțe că rusul apăruse și că ar fi fost bine să-și mute fundul acolo. În ultima clipă, Angevine decisese să fie prezent când Vikki transmitea biletul. Nu exista niciun pericol ca el să poată fi identificat în sala aglomerată și nu dorea nici să-i lase plicul lui Vikki, care l-ar fi putut deschide și citi un mesaj inexplicabil, semnat de misteriosul TRITON. Așa însă îi descrisese totul ca fiind ceva amuzant. Născocise o poveste despre un „program de contactare" al Departamentului de Stat pentru anumiți diplomați ruși, pe care-i invita la întâlniri private în care urmau să fie discutate subiecte globale de mare importanță. Angevine îi explicase că invitațiile trebuiau să fie discrete – de pildă, livrate de o stripteuză pe jumătate dezbrăcată într-un club pentru bărbați – astfel ca oficialii ruși să nu fie „pedepsiți" de Moscova dacă participau.

Aiureli absolute, bineînțeles, iar Vikki îl privise sceptic și spusese că nu dorea să facă nimic ilegal (ceea ce Angevine înregistră fără plăcere ca fiind probabilul ei refuz de a fi total cooptată ca subagentă), totuși se așeză lângă Loganov, scoase micul plic din mâneca largă a chimonoului ei din satin negru și-l strecură în buzunarul de la cămașă al rusului, în timp ce se aplecă spre el, strângând din nas când dădu de damful de transpirație-varză-gătită-și-pantaloni-puturoși. Din partea opusă a clubului, Angevine nu putea detecta absolut nimic. Vikki fusese precisă și insesizabilă ca o profesionistă de top.

Mai exista și un alt motiv pentru care dorea să fie acolo. Angevine voia să vadă reacția rusului când simțea că Vikki îi strecurase ceva în buzunar. Din fericire, rusul nu reacționă – poate că nici nu simți pliculețul pe pectoralii lui ca niște sâni – dar poate că fusese instruit să nu reacționeze față de biletele ce-i erau înmânate. Expresia chipului său avea să fie totuși de neprețuit atunci când, întors în ambasadă, avea să deschidă plicul în care se afla un al doilea plic pe care scria PENTRU ZARUBINA. Niciun angajat al ambasadei ruse din Washington – nici chiar ambasadorul însuși – n-ar fi șovăit o clipă să transmită plicul acela.

Mingea fusese pusă în joc. Angevine era în al nouălea cer în seara aceea, au ciocnit cupe de șampanie în apartamentul lui Vikki, a ridicat-o în brațe și a dansat cu ea prin living, în timp ce postul de radio Soft Rock 97 difuza „You Wouldn't Know Love" de Michael Bolton, de pe albumul lui *Soul Provider*. Banii rușilor aveau să curgă din nou; el avea deja informații suplimentare pentru Zarubina, despre debriefingurile unui ofițer GRU ce continuau în Atena. Se uită în ochii lui Vikki și o sărută. Poate că dacă va avea mai mulți bani, va întâlni pe cineva cu mai mult *savoir faire*, dar în seara asta, acum, corpul musculos de dansatoare era lipit de al lui, și ea îi răspunse la sărutare, ținându-l cu brațele după gât. Corpul lui se înfioră, dar tuleiele reîncepuseră să-i crească între picioare și trebui să se oprească din vals, ca să se scarpine.

•

Noaptea era neagră ca interiorul unei mine de cărbuni când Angevine se așeză pe o bancă din lemn și aștepta. Porțiunea de pădure din Parcul Little Falls îl învăluia, bloca strălucirea orașului și înăbușea zgomotul traficului de pe apropiatul Massachusetts Avenue. Bărbatul stătea gârbovit, cu stomacul plin de lingouri de plumb, și închise ochii, ascultând trosnetele slabe și foșnetele ce se aud prin păduri chiar și la miezul nopții. Printre

arbori clipeau câteva luminițe de la casele din Westmoreland Hills. Slavă Domnului că era prea târziu pentru ca vreun locuitor să-și scoată câinele la plimbare. „*Tu es con*”, își spuse, „ești un idiot”. Se uită la ceas.

Angevine îi aștepta pe ruși în locul pe care-l inclusese în bilet, pe care-l inspectase când se pregătise pentru reluarea carierei sale strălucitoare de agent operativ cutezător. Stătea într-o depresiune ierboasă puțin adâncă, parte dintr-un fort de artilerie numit Battery Bailey, unul dintre zecile de astfel de locuri din vremea Războiului Civil, năruite și acoperite de vegetație, care presărau Washingtonul și pe care natura și vremea le transformaseră în coline domoale sau pajiști întinse, pe unele dintre ele existând pancarte ce anunțau SIT ISTORIC, dar majoritatea anonime și uitate. El știa că rușii vor aprecia lanțul de forturi vechi pentru ceea ce erau: 65 de miniparcuri, oaze micuțe de întuneric și tăcere în interiorul capitalei animate, care nu erau înconjurate de garduri și nu erau niciodată închise și nici patrulate de poliție, care aveau nenumărate căi de acces și evadare în grila geometrică de cartiere liniștite pe care o protejaseră în 1864 împotriva atacului Confederaților. Iar acum, după începerea noului Război Rece, devenise locul perfect pentru întâlniri clandestine în suburbiile Washingtonului.

— Alo? se auzi un glas încet din bezna din spatele valului de pământ acoperit de gazon. Este cineva acolo?

Angevine se ridică, merse până la una dintre ambrazurile pentru tunuri și privi în întunericul ca tușul. O femeie scundă stătea ceva mai jos, pe o potecă din pământ care șerpuia în jurul bazei exterioare a zidurilor bateriei, abia vizibilă. Ea ridică ochii spre Angevine.

— Am luat-o pe cărarea greșită și acum nu mai pot ajunge sus la dumneata.

Purta un fulgarin ușor și o pălărie de ploaie, de parcă s-ar fi așteptat să plouă dintr-o clipă în alta.

„Ce naiba mai e și asta?” se întrebă bărbatul. „Asta-i Zarubina? Altfel cine naiba ar putea fi noaptea pe-aici?” Ridică brațul și șopti:

— Stai acolo, cobor eu.

Merse până la deschiderea din capătul opus al zidului, găsi poteca îngustă și abruptă și peste câteva secunde stătea lângă ea, în semiîntuneric.

— Domnul Triton? rosti doamna bătrânică și drăguță. Numele meu este Iulia. Mă bucur tare mult că ne întâlnim în cele din urmă.

COLCANNON – PIURE DE CARTOFI IRLANDEZ

Curățiți cartofii și fierbeți-i până se înmoaie. Zdrobiți-i, adăugând unt, și bateți-i până devin cremoși. Separat, căliți în unt usturoi, praz tăiat mare și varză tocată, până se înmoaie legumele. Condimentați cu sare și piper. Amestecați legumele cu piureul și serviți cu unt topit deasupra.

25.

Spre sfârșitul după-amiezii, averse de ploaie biciuiau copertinele magazinelor de pe strada Arkadias, transformând stratul fin de praf de marmură ce acoperea permanent străzile și trotuarele din Atena într-o pastă lipicioasă de culoarea oțelului. Un al doilea val de averse se abătu asupra orașului, înlocuind izul de pământ ars de peste zi cu aerul dulce al amurgului și, pentru nările Dominikăi, cu o urmă de lavandă. Femeia stătea sub tenda hotelului ei, Lovable Experience 4, din Ambelokipi, districtul comercial atenian, aflat la o distanță aproape egală față de ambasada Federației Ruse din înverzitul Psychiko și casa conspirativă TULIP a CIA din stilatul district Kolonaki, unde urma să se întâlnească cu Nathaniel și Gable în seara asta.

Dominika își privi ceasul și mai așteptă un minut, ca să se oprească și ultimii stropi de ploaie. Nu avea umbrelă și oricum n-ar fi folosit-o; nimeni în Atena nu utiliza așa ceva. Traficul serii începuse să se întețească și se aprindeau luminile. Calculă că traseul de mers pe jos prin cartierele prăfuite Nea Filothei și Gkizi, pentru a verifica dacă era urmărită, avea să dureze minimum 90 de minute – și mai mult, dacă descoperea ceva. Zona respectivă era plină de scări lungi, străzi cu sens unic și scurtături; pe străzile acelea lăturalnice, ar fi remarcat orice echipă ce utiliza vehicule, iar dacă recurgeau la urmărirea pe jos, avea să vadă tranziția și putea să abandoneze. În mod premeditat, purta un pulover gri-închis și fustă bleumarin, pentru a evita petele de culori care să ajute urmăritorii s-o zărească de la o distanță prudentă.

Dominika nu lua nimic de la sine înțeles: atât colegii ei ruși, cât și coordonatorii ei americani erau perfect capabili s-o fileze, deși din motive

diferite și cu rezultate potențiale radical diferite. Americanii puteau decide să-i acopere apropierea de TULIP pentru a-i verifica statutul. Dominika știa că validarea unui agent nu înceta după racolare. CIA testa, în diverse feluri, loialitatea și veracitatea surselor sale, ba chiar mai asiduu.

Filajul *rezidenturii* ambasadei ruse era altceva: *rezidentul* – un ofițer superior cu multă experiență și realizări, cunoscut în Serviciu ca *iubocinik*, fustangiul – putea s-o urmărească din motive CI generale. Nu era însă deloc exclus, se gândi femeia încruntându-se, ca Ziuganov să fi ordonat supravegherea discretă a Dominikăi în Atena pentru a vedea dacă nu făcea ceva ce putea folosi ulterior împotriva ei. Călătoria aceasta la Atena era o oportunitate rară și de neprețuit pentru a se întâlni cu americanii; agenții interni din toate zonele interzise visau la asemenea șansă de a restabili legătura cu serviciile secrete care-i coordonau. Însă predispoziția permanentă a propriilor ei compatrioți de a se suspecta reciproc sporea gradul de pericol al recontactării CIA.

•

Aroma pinilor de pe colina Likavitos era împrospătătoare, mai ales după ceața gazelor de eșapament pe care o inhalase la nivelul străzii în Filothei. Printre arborii întunecați, Dominika putea întrezări salbele de lumini din vârf, ca și Mănăstirea Sfântul Gheorghe, puternic iluminată. Traseul ei de detectare a filajului nu evidențiase nimic – nici reapariții, nici erori de comportament, nici dovezi de salturi sau filări de pe străzi paralele.

Se întunecase și ea ieși de pe drum, se opri și ascultă cu atenție. Nu trecu nicio mașină, nu bâzâi niciun scuter. O adiere ușoară prin vârfurile pinilor se întrepătrundea cu zumzetul slab al orașului de dedesubt. Era în grafic și avea timp suficient ca să coboare liniștită și nepăsătoare în scumpul și colinarul cartier Kolonaki, pentru a se îndrepta

spre casa conspirativă. Își netezi părul cu un gest nervos, imaginându-și cum se va deschide ușa apartamentului, cum va revedea chipurile familiare radiind în momentul vederii ei. Se întoarse pe drum, coti pe Koniari, apoi pe Merkouri. Străduțele înguste și întortocheate erau slab iluminate, iar străfulgerările albastre-electric ale televizoarelor din apartamente erau vizibile pe tavanele din interior. Printr-o fereastră deschisă răzbătea muzică de pian.

Dominika traversă strada și-și verifică spatele, fără să se concentreze imediat îndărătul ei, ci uitându-se la o intersecție din depărtare, distanța de filaj. Se folosea de numeroasele automobile parcate de-a lungul străzii Kleomenous ca de un paravan, înaintând lin, continuând să privească după orice capete și umeri care s-ar fi legănat. Simți brusc arome de scorțișoară și vinete – cineva gătea musaca. Pulsul i se înteți ușor când coti la dreapta și începu să urce, pe Marasli, apoi făcu la stânga și parcurse jumătate din Distria Doras, ajungând la ultimul bloc de apartamente înainte de a da din nou de pădurea de pini, după care așteptă preț de o bătaie de inimă în umbră, ascultând. Se uită în sus, către linia acoperișului profilată pe cer, apoi la cea de pe partea opusă a străzii, după care examină cu atenție ferestrele întunecate. Nicio mișcare, nicio sclipire de lentilă, nicio draperie întredeschisă. Ușa din față scârțâi când intră în bloc.

După o zguduitură scurtă, cabina îngustă a liftului porni să urce, gemând, și se opri cu un zăngănit la ultimul etaj. Exista un palier scurt și o singură ușă, cu aspect solid. Casa conspirativă TULIP. Dinăuntru nu răzbătea niciun sunet. Becul din plafonul palierului se stinse, acționat de temporizator, lăsând-o în beznă totală, și Dominika nu găsi comutatorul ca să reaprindă lumina și nu văzu niciun buton de sonerie cu led de veghe. Își trecu palma peste perete, orbește. „*Idiotka*”, își

spuse, „bate la ușă”. Dar oare acesta era apartamentul cu pricina? Oare aceasta era strada corectă? Pipăi prin întuneric până la ușă și-și lipi urechea de ea, străduindu-se să distingă un glas, un zăngănit de farfurii, muzică. Nimic.

Becul din plafon se aprinse și Gable era în spatele ei, cu chipul lui masiv la nici 30 de centimetri depărtare. Dominika nu-l auzise și nici nu-i simțise prezența în beznă. Se stăpâni din răsputeri să nu sară de spaimă.

— *Bratok*, da’ te miști binișor pentru unul de vârsta ta, șopti ea.

Se îndreptă, cu pumnii în șolduri, întrebându-se dacă să-l pocnească cu punga în care avea pantofii. Înainte să se fi decis, sau înainte ca Gable să-i poată oferi obișnuita lui îmbrățișare de urs, încuietorile apartamentului începură să țăcănească – una, două, trei – apoi ușa se deschise și Nate apăru în prag, o lampă slabă din interior conturându-i silueta.

— Văd că l-ai întâlnit pe portar, rosti el.

— Totdeauna se furișează așa în spatele oamenilor? întrebă Dominika.

— N-are încotro, răspunse Nate. Altfel ar lua-o la fugă dacă l-ar vedea apropiindu-se.

Femeia intră, urmându-l pe Nate în apartament. Îl auzi pe Gable încuind la loc cele trei zăvoare. Merseră pe un coridor scurt – pe ambii pereți erau miniaturi englezești de vânătoare. Livingul era alb, discret, cu pardoseală din marmură gri și alb. O canapea mare bej, în formă de L, și fotolii din același material formau un grup central în mijlocul încăperii. Lumina aurie difuză provenea de la câteva veioze ceramice mari, dispuse pe măsuțe, în capete. Era livingul decorat cu bun gust al unui avocat bogat, bancher sau personalitate TV, se gândi Dominika.

Se întoarse și observă că draperiile bej de pe doi pereți se trăgeau automat, dezvăluind uși culisante din sticlă, înalte cât peretele, care dădeau pe o

terasă enormă ce se întindea pe tot acoperișul. Canapele, scaune și ghivece cu plante erau aranjate și afară, vag iluminate de becuri îngropate în ziduri. Dominika ieși pe terasă ca să privească peste rețeaua de lumini nocturne a Atenei și spre colina îndepărtată și luminată a Acropolei, care se înălța din oraș precum un vapor pe o mare liniștită. În spatele ei, în celălalt colț al terasei, pădurea de pini Likavitos suia pieptiș spre vârf. Îl auzi pe Nate venind după ea, îi simți mâna pe umăr. Se întoarse și bărbatul o sărută, buzele dulci familiare, gustul lui. „Dumnezeule, chiar aici?" Dar n-ar fi vrut să se oprească.

Nate se retrase, zâmbind.

— Gable este în bucătărie, dar va ieși într-un minut. Vrei ceva de băut?

Ea clătină din cap.

— Mi-ai lipsit, zise Dominika.

Își puse mâna pe brațul lui și Nate o acoperi cu propria sa palmă. În clipa aceea lipsită de orice alte cuvinte, amândoi se întoarseră în timp în momentul în care se despărțiseră.

Marta se rezemă de balustrada terasei. A meritat așteptarea; *întotdeauna merită*.

— Ai fost ocupată, vorbi Nate. Benford, Forsyth, noi toți suntem impresionați. Rapoartele tale au fost remarcabile… ca și tine, încheie în șoaptă.

Dominika îi cercetă chipul, citi floarea purpurie din jurul capului său, ca să fie sigură în privința lui, apoi râse.

— Știi cum să complimentezi o femeie, *duşka*. Am multe să vă povestesc.

Ea decisese de mult să nu le spună coordonatorilor ei – nici lui Nate, nici altuia – despre seducerea lui Evgheni. Nu făcuse nimic de care să-i fie rușine; era jobul ei și ar fi întreprins orice acțiune necesară – absolut orice – dar în ciuda deciziei pe care o luase, nu căuta aprobarea lor și nu dorea să aibă de-a face cu privirile lor cu

subînțeles. Avea să spună doar că Evgheni se temea de Ziuganov și nu avea încredere în el și că ei doi încheiaseră o alianță. Dacă reușea s-o prezinte ca pe o conspirație tipic rusească, ei aveau să dea din cap și să accepte. Atâta doar că poate intuitivul *bratok*, sau înțeleptul Forsyth, sau magul Benford, sau inima lui Nathaniel i-ar fi citit sufletul în mai puțin de trei secunde.

— Cât poți să stai în seara asta? o întrebă Nate.

Gable aducea pe terasă un cărucior din oțel inoxidabil cu rotile, încărcat de băuturi.

— Locuiesc la Lovable Experience Patru, răspunse femeia. În ciuda numelui cu totul remarcabil, este acceptabil. Ambasada nu știe hotelul. Am preferat anonimatul, comportându-mă ca un inspector tipic din Direcția KR venit în investigație. Ziuganov ne-a făcut o favoare trimițându-mă în Grecia. Dispunem de toată seara, aproape toate serile timp de două săptămâni, atâta timp cât nu trebuie să fiu în *rezidentura*. Ziuganov crede că scurgerea de informații din GRU este în Moscova și a vrut să mă îndepărteze ca să se poată ocupa singur de caz.

Gable și Nate nu comentară nimic; coordonatorii nu discutau niciodată cu agenții despre alte surse de rapoarte.

— În seara dinaintea plecării mele, Zarubina a trimis un raport din Washington. Ziuganov nu știe că eu știu ce conține. Dominika luă un pahar de la Gable și-l ridică: *Zdorovie*, sănătate!

— Ce a spus Zarubina? întrebă Nate.

Ofițerii CIA detestau răspunsurile pe care le puteau ghici. O briză ușoară mișcă vârfurile pinilor.

— A stabilit contactul cu sursa TRITON. Trebuie să fie cineva din interiorul serviciului vostru.

— Ce scria în telegramă, Dominika? se precipită Nate.

Ea văzu haloul purpuriu pulsându-i de agitație.

— Ei suspectează acum că sursa pe care voi o numiți LYRIC se află aici, în Atena.

Răspunsul cel mai prost cu putință.

Un zgomot din interiorul apartamentului o făcu să se întoarcă. Benford ieși pe terasă; era în bucătărie când sosise ea. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cravata strâmbă, cu un prosop de bucătărie atârnat peste umăr. Purta un platou cu *dolma*, sărmăluțe în foi de viță umplute cu orez savuros, care sclipeau de ulei de măsline. Îl așeză pe căruciorul cu băuturi și Dominika îi strânse mâna.

— Mă bucur să te văd, îi spuse Benford. Ești bine?

Gable umplu alt pahar cu vin.

— Domi tocmai ne spunea…

— Da, am auzit. Benford se răsuci spre Dominika. Zarubina a descris cum a contactat-o TRITON?

„Pentru că nu mai dispunea de canalul agentului dublu”, se gândi el, „TRITON trebuie să fi găsit alt mod de restabilire a contactului. Băiatul nostru este plin de resurse… și flămând”.

— Nu știu, răspunse Dominika. N-am văzut telegrama.

Știa ce va urma.

— Și cum ai obținut informația? întrebă Benford.

Toți trei bărbații o priviră.

— Mi-a spus Evgheni Pletnev, adjunctul lui Ziuganov.

Fără să știe că era nemilos, Benford continuă nemilos:

— În unul dintre mesajele tale CARS – cred că al șaselea – ai scris că Ziuganov te ține în beznă. Memoria lui infernală își amintea totul. În mod cert, adjunctul lui ar respecta dorința șefului ca să nu-ți spună nimic.

— Dar l-am convins să-mi spună, rosti Dominika pe un ton nepăsător. Evgheni se teme de

Ziuganov și l-am convins că ne-am putea proteja reciproc.

Știa că suna jalnic. Norul albastru al lui Benford era neschimbat. Femeia nu îndrăzni să-l privească pe Nate.

— De asemenea, urmă ea, Evgheni a fost martor la impresia favorabilă pe care i-am făcut-o lui Putin, mai ales după ce am recomandat ruta de livrare în Iran pe căi acvatice, pe care ai sugerat-o tu, *gospodin* Benford. El și-a ales tabăra; vrea protecția mea. Toți rușii știu *vîslujiția*, cum ziceți voi?

— Pupat în fund, zise Nate.

O privea pieziș.

— Ți-ai asumat un risc racolându-l pe amantul ăsta, spuse Gable. Te expune un pic.

— Nu-i amantul meu, răspunse Dominika prea iute.

— Nu, zise Gable. Vreau să spun că ți-ai asumat un risc racolându-l pe individul ăsta.

— Nu va mărturisi nimic, nimănui, insistă Dominika. Deja mi-a spus prea multe. Se teme.

Doamne, *e groaznic*, *fețele lor n-arată nimic*, *culorile le sunt neschimbate*, *dar ochii lor văd totul*. *Udranka râse*, *dezvelindu-și dinții*. *Nu le datorezi nimic*, *nicio explicație*, *nicio scuză*.

— Bine, rosti Benford. Vom discuta ulterior despre securitate. Vă rog să intrați și să vă așezați; sunt multe de făcut.

Dominika își scosese discret pantofii Oxford și-i pusese pe cei cu toc, dar acum îi scoase și pe aceștia. Ea și ofițerii CIA se instalară în jurul măsuței pentru cafea cu tăblie din marmură, întinseră hârtiile în față și lucrară la lumina veiozelor. Dacă s-ar fi uitat afară, ar fi văzut secera lunii ridicându-se peste muntele Himet, spre est. Pentru un observator din exterior, cei patru puteau fi colegi de serviciu, care lucrau la o campanie de vânzări sau la un plan de relații cu publicul. Dominika era sursa rusă racolată, dar se

metamorfozase în membra unei echipe fără nume, toți specialiști, lucrând, în ciuda greutăților, pentru a realiza imposibilul, pentru a obține acces la inaccesibil, pentru a triumfa asupra a ceea ce părea inatacabil.

Bărbații din CIA luară notițe. Conversația purtată cu voci scăzute degaja aerul de business, dar era cordială. Din când în când se auzea un chicotit. Nate înregistră totul pe TALON. Benford le prezentă tot concertul, inclusiv informațiile curente despre operațiunile SVR și rapoartele CARS; îi reaminti Dominikăi că trebuia să mențină numerotarea mesajelor. Discutară despre Ziuganov, actualizări ale afacerii cu Iranul, președintele Putin, Zarubina și descoperirea identității lui TRITON. Femeia ascultă când ei îi povestiră despre cazul suspect al rechemării ofițerului militar din Caracas și le spuse că va încerca să afle detalii. Nate îi pomeni despre posibilitatea adăugării și de alte situri CARS pentru flexibilitate geografică și examinară o hartă pentru a găsi situri de rezervă pentru întâlniri personale în cazul unor urgențe. Întâlnirile personale – o agentă rusă care să se întâlnească cu un ofițer CIA în Moscova – reprezentau riscul suprem. Ca sit pentru o întâlnire scurtă, Dominika propuse parcul împădurit de pe meandrul Lujniki al râului Moscova – *Vorobiovî Gorî*, Colina Vrăbiilor – de pe care se vedea toată Moscova. Era accesibil, aproape de animata Universitate de Stat din Moscova și avea o mie de căi de acces, pentru intrare și ieșire. „Colina Vrăbiilor”, se gândi Nate. „Nu puteai să inventezi așa ceva”.

Gable scoase dosarul cu Ruta Roșie Doi, planul de exfiltrare pentru Dominika, dacă trebuia să fugă din Rusia. Îl studiată o oră și ea memoră grafice temporale, trasee și locuri. Ruta Roșie Doi avea de asemenea o trusă cu echipamente pe care Gable o deschise și i-o arătă Dominikăi – urmau să i-o livreze personal în situl de întâlnire de pe Colina

Vrăbiilor, după validarea locului respectiv. Nate asudă gândindu-se că un necunoscut ofițer de caz va bâjbâi prin pădurile acelea cu viața Dominikăi în joc, până își aminti că avea să fie Hannah Archer, cea cu mintea ca briciul, care era ofițerul de acțiune. *Hannah*. Clipi, stânjenit, și se foi.

Benford se lăsă pe spate pe canapea, cu ochii pe jumătate închiși, ascultând-o pe Dominika, în timp ce ea vorbea și briza nopții mișca draperiile. După primele două ore, Nate se duse la bucătărie cu Gable ca să mai aducă pahare.

— Ea-i cu totul altceva, zise Gable. Majoritatea agenților au un raport complet și părți dintr-un al doilea. Ea ne inundă cu informații.

— Dacă are dreptate, atunci tocmai i-a salvat și viața lui LYRIC. Generalul trebuie să m-asculte acum. Trebuie să-l scoatem de-aici.

— Eu ce-ți tot repet? spuse Gable. Cea mai bună securitate operațională provine din infiltrarea în rândul inamicului.

— Miraculoasă obținerea aia de informații de la Evgheni, rosti Nate și se rezemă de masa din bucătărie, privindu-l pe Gable.

— Ești țâfnos acum? Ea a fost instruită cum să obțină informații de la bărbați. Tu ce vrei de la ea?

— Nimic. Atâta doar că și-a asumat un risc prea mare amestecându-l în povestea asta.

— Vrei s-o-ntrebi dacă s-a culcat cu el? Tu ești ofițerul ei de caz, ar trebui să cunoști totul despre ea – ce știe, cum a obținut informațiile, ce poziție îi place mai mult.

Nate îl pironi cu privirea.

— Marty, dacă-ncerci să mă scoți din sărite, să știi că te descurci foarte bine.

— Mda, sper totuși că Evgheni nu i-a dat vreo boală.

— Să te ia naiba, se răsti Nate.

— Ce ți-am zis eu, bobocule? Dacă intri într-o relație cu ea, investești capital emoțional și va veni o zi neagră în care unul dintre voi – sau ambii – va

trebui să vă faceți treaba – poate așa cum a făcut-o chiar ea în Moscova. Da' tu nu m-asculți niciodată.

Gable ridică tava.

— Hotărăște-te dacă vei fi ofițerul de caz perspicace care-și coordonează agenta cu sensibilitate și iscusință sau pușțiul nătăfleț care-și mușcă buza de jos.

Nate îl urmă pe ușă.

— Dumnezeule, Marty, după cum prezinți tu lucrurile, chiar că-i greu de-ales.

SARMALE DOLMA RECI

Amestecați bine orez alb, pătrunjel, mărar, mentă, ceapă fin tocată și stafide aurii. Cu o linguriță din amestec umpleți foaia de viță opărită. Căptușiți fundul unui ceaun de fontă cu frunze de viță, apoi așezați sărmăluțele în straturi strânse. Turnați apă până acoperiți, stropiți cu ulei de măsline și puneți câteva bucățele de unt. Așezați o farfurie grea peste sarmale, puneți capacul și dați la cuptor la foc mediu în jur de o oră, până se gătește orezul. Serviți reci, cu lămâie.

26.

Ora 21:00 și Ziuganov stătea pe bancheta din spate a unei Lada Niva, un vehicul utilitar mic ce aparținea poliției din Moscova. Un polițist îmbrăcat în haine civile fuma la volan și lângă el stătea noua protejată a lui Ziuganov, Evdochia Buchina, nemișcată, privind drept înainte pe strada întunecată, spre o ușă vag luminată aflată cam la o intersecție în fața lor. Eva purta un hanorac ușor și pantaloni, iar pe dedesubt un tricou alb cu mâneci scurte, întins la maximum pe bustul ei de mezzosoprană. Sergentul de la volan îi oferise Evei o țigară mai devreme în cursul serii, însă ea nu-l privise și nici măcar nu-i răspunsese, așa că șoferul nu mai insistase, simțind ceva în neregulă la femeia aceasta masculină. Dacă ar fi știut ce clocotea sub rădăcinile întunecate ale părului ei, sau în spatele ochilor de granit, sau între coapsele de atletă, ar fi coborât imediat din jeep și ar fi fumat lângă bara din spate.

Ziuganov își privi ceasul. Încă cinci minute, după care aveau să intre pe ușă și să urce scara îngustă a clădirii ponosite cu patru niveluri din districtul Golianovo din nord-estul Moscovei, spre apartamentul în care Madeleine Didier, secretar II pentru afaceri culturale al ambasadei franceze – în realitate, șefa Stației de trei persoane a Direction Générale de la Sécurité Extérieure (DGSE), serviciul de spionaj extern al Franței – se întâlnea cu un rus care lucra în departamentul programare al Sevmaș, cea mai mare companie rusească de construcții navale. DGSE îl folosea de un an pe tânărul moscovit, dar nu pentru a fura secrete militare despre viitoarea generație de submarine balistice din flota Rusiei, așa cum era de așteptat, ci mai degrabă pentru a culege informații comerciale despre Sevmaș, care să-i poziționeze mai bine pe constructorii de nave francezi, cum ar

fi STX Europe, pentru a vinde Moscovei nave de război franceze în termeni avantajoși.

Pista CI începuse mărunt, ca întotdeauna, apoi crescuse. Într-o după-amiază ploioasă, FSB-ul o urmărise pe imprudenta Didier la o întâlnire cu angajatul Sevmaș, care avusese loc într-un restaurant, apoi la următoarea, și la următoarea. FAPSI interceptase telegrame DGSE ce documentau progresul operațional cu ținta, care, la momentul acela, fusese înfășurată în vată – filaj total și permanent – acasă, la muncă și la distracție.

Ziuganov nu avea niciun fel de considerație pentru nuanțele spionajului comercial. El știa doar că un serviciu de informații străin spiona în Moscova și că președintele Putin apelase la contrainformațiile Direcției KR a SVR-ului *și la el*, pentru a rezolva situația. Într-o înălțătoare discuție personală de zece minute (Ziuganov își făgăduise că în viitorul său vor mai exista multe interacțiuni personale cu președintele), Putin îi spusese că dorea ca problema să fie abordată într-o manieră *specifică*, pentru a le expedia francezilor mesajul că Rusia nu era proastă, că dintr-o *lovitură de labă* ursul le putea face praf operațiunea și, mai ales, că *nu se aplica* vechea și respectata convenție dintre serviciile de spionaj de a nu utiliza violența între ele. Putin îl instruise să creeze șoc și frică și să distrugă aroganța *cu iz de usturoi* a francezilor, astfel ca aceștia să vină la masa tratativelor pentru a vinde nave *potrivit condițiilor Rusiei*, ceea ce însemna practic potrivit condițiilor lui Putin, ceea ce însemna mai departe un comision la semnare depus într-un cont protejat. Ziuganov încetase să mai asculte după ce auzise „șoc și frică” și făcuse aranjamente pentru a surprinde în flagrant următoarea întâlnire clandestină plănuită de DGSE.

Eva evoluase promițător după performanța ei de debut din beciul închisorii, totuși Ziuganov dorea

s-o testeze în atmosfera mai fluidă a străzii, să vadă cum va proceda în fața unui inamic care nu era legat de un scaun sau răstignit pe o masă.

— Eva, rosti el încetișor, și femeia își deschise portiera, coborî din jeep și ocoli vehiculul ca să ajungă lângă el, cu ochelarii de bunicuță reflectând lumina felinarelor stradale.

Ajunseră la ușa blocului cu apartamente, intrară și suiră silențios scara slab iluminată. Eva mergea în față și Ziuganov, fără vreun gând indecent, observă cum i se flexionau mușchii gluteali pe sub treningul din lână. Femeia lăsa în urmă o dâră de primordialitate animalică, de cai, fân și grajd.

Palierul de la nivelul trei era aproape complet întunecat, dar Eva se apropie fără zgomot de ușa apartamentului de lângă capătul holului și acolo își îndreptă ținuta. Privi către Ziuganov, care aprobă din cap, după care ciocăni încet de două ori. Ziuganov încuviință, fusese ciocănitura discretă a unui vecin care vrea să împrumute niște unt, nu bubuitura agresivă a miliției. Ușa se întredeschise și apăru chipul unui bărbat.

— Trebuie să dau un telefon, rosti Eva în rusă, cu un glas tremurând de emoție, aproape gata să izbucnească în plâns.

Bărbatul nu avu timp să răspundă, deoarece Eva izbi cu umărul în ușă, smulgând lanțul din lemn și lovindu-l pe individ în față cu muchia ei. Ziuganov o urmă imediat, la timp ca s-o vadă ridicându-l pe bărbatul amețit de pe podea, pășind în spatele lui, punându-i o mână pe frunte și pe cealaltă pe bărbie și apoi rupându-i violent gâtul și lăsându-l să cadă pe podea ca o cârpă udă. Un alt bărbat ieși din bucătărie; purta haină peste cămașă și băgă mâna după o armă, însă Eva îl îmbrânci, îi prinse încheieturile și-l împinse cu spatele în bucătărie. Ziuganov auzi farfurii spărgându-se și un urlet, după care Eva ieși de acolo cu sânge pe față și scuipând pe covor. Ziuganov aruncă o privire în bucătărie și-l zări pe bărbat pe jos, ținându-se de

gât, cu sângele țâșnindu-i printre degete până în cealaltă parte a încăperii, pe peretele opus. Lângă el, pe podea, se afla un cuțit cu lamă scurtă și curbată mult la vârf, astfel încât aducea cu un cioc de pasăre. Ziuganov nici măcar n-o văzuse pe Eva scoțându-l din buzunar.

Se terminase cu bodyguarzii francezi care asigurau paza întâlnirii. Intraseră în apartament de zece secunde.

Ochelarii Evei scânteiară când își scoase hanoracul stropit de sânge și-și șterse fața cu el. Ziuganov observă cu detașare că femeia nu răsufla mai precipitat, dar că sfârcurile i se întăriseră sub tricoul întins pe corp. Întinse mâna, puse un deget sub linia maxilarului femeii și simți un puls egal. Ridică apoi brațul – *Încetișor*, *după mine* – și înaintă în vârful picioarelor pe coridorul mic. De sub ușa dormitorului răzbătea lumină. Ziuganov scoase un pistol automat MP-443 Grach dintr-un toc de piele de la spate. Când apăsă clanța, un glas întrebă în franceză dinăuntru:

— *Qu'est-ce qui a fait ce bruit*, *ce* a fost zgomotul ăla?

Ziuganov împinse ușa și o deschise. Madeleine Didier, în cămașă albă și fustă bleumarin, stătea pe un scaun cu spătar drept lângă pat și scria pe un blocnotes. Rusul era pe pat, rezemat de căpătâiul său. Amândoi încremeniră când văzură intrând pe ușă perechea sinistră de păpuși *Petruşka* – un trol cu un pistol mult prea mare pentru mâna lui și o matroană de la școala de corecție, cu ochi cenușii și sfârcuri cât butoanele.

Eva se duse fulgerător în spatele franțuzoaicei, îi trecu iubitor un antebraț în jurul gâtului, o ridică și o ținu nemișcată. Ziuganov se apropie de rus, îi puse o pernă pe față și-l împușcă în cap, trăgând prin pernă. Împușcătura amortizată nu se auzi deloc, dar perna începu să fumege din cauza temperaturii gazelor de la gura țevii. Didier se uită îngrozită cum perna căzu și dezvălui privirea goală

a sursei ei și peretele din spatele capului său pe care se prelingea un lichid ca sucul de mere. După ce condamnarea la moarte a trădătorului fusese executată, Ziuganov trecu la pagina următoare a programului președintelui Putin: amplificarea șocului, violarea înțelegerii tacite dintre spioni și expedierea unui mesaj lipsit de ambiguitate către francezi. Încuviință din cap spre Eva, care-l privise în timp ce continua să exercite o apăsare ușoară, dar constantă pe gâtul franțuzoaicei. Intraseră în apartament de 90 de secunde.

Madeleine Didier avea 46 de ani, era căsătorită și avea doi copii. Avansase în ierarhia administrativă a unui DGSE care nu se rușina să-și declare misoginismul printr-o combinație de istețime, frumusețe și dorința de a contesta croasanții îmbuibați din serviciul ei, care încercau s-o împingă pe o linie secundară, să-i refuze promovarea ori să-și pună mâinile lor albe ca laptele pe genunchii ei. Cu trăsături perfect conturate, ochi căprui limpezi și păr negru lung până la umeri, ea primise pe neașteptate detașarea la Moscova și era decisă să-și lase amprenta în lumea operațională, așa cum o făcuse și în management. Cazul Sevmaș îi incitase pe analiștii din *La Piscine* (porecla sediului DGSE din Paris din cauza proximității sale cu bazinul cu dimensiuni olimpice al federației de înot) și Madeleine știa că obținerea de informații de la sursa ei urma să-i asigure și mai multă influență politică peste un an, atunci când avea să se întoarcă la Paris.

Chiar și în timp ce era silită să stea în vârful picioarelor de creatura aceasta de carnaval, eleganta madame Didier nu înțelegea pe deplin că aventura ei amețitoare în lumea sclipitoare, cu bule de șampanie, a spionajului și intrigilor internaționale fusese întreruptă de două lighioane satanice, așa cum puțini oameni din lumea care se scălda în soare își puteau imagina că existau.

Moscova brutală era pe o planetă prea îndepărtată pentru Madeleine Didier și DGSE. De aceea se simți copleșită de neîncredere și o indignare franceză tot mai mare că fusese trântită cu fața în jos pe pat, după care în mod brutal, incredibil, i-au fost smulse cămașa, fusta, sutienul și *culottes* (Chantelle), apoi pantofii Saint Laurent din piele autentică model Escarpin (460 de euro) i-au fost trași din picioare și azvârliți într-un colț al camerei. Franțuzoaica se alarmă cu adevărat când mâinile i-au fost legate la spate.

Sub ochii lui Ziuganov, Eva o ridică pe Didier în picioare și-i trecu peste cap un laț cu nod din cablu electric, pe care-l strânse imediat, punând capăt protestelor ce se transformară rapid în țipete scurte de panică și, pe măsură ce lațul se strângea, în horcăieli disperate după aer. Eva o împinse pe Didier lipind-o cu spatele de ușa dormitorului, o cuprinse cu un braț pe după șolduri și o ridică cinci centimetri de la podea. Cu mâna liberă, Eva azvârli capătul liber al cablului electric peste marginea de sus a ușii și-l înfășură pe după clanța din partea opusă. După aceea îi dădu drumul lui Didier. Cablul se întinse, țâțânile scârțâiră sub greutatea suplimentară și clanța pârâi în semn de protest, dar tălpile Madeleinei Didier se aflau acum la peste doi centimetri deasupra podelei și călcâiele ei începură să se izbească de ușă, mâinile legate zgâriau lemnul tăbliei și cablul îi intră în gât, înclinându-i capul sub un unghi pieziș, în timp ce saliva i se prelingea printr-un colț al gurii deschise. Eva rămase lângă ea și privi prin ochelarii cu rame din sârmă cum picioarele și umerii începură să tremure, iar ochii Madeleinei încetară să mai clipească și se căscară în oroarea uluită că așa ceva i se întâmpla tocmai ei, șefa serviciului francez din Moscova, într-o lume civilizată, cu soțul așteptând-o acasă și cu pantofii ei scumpi, calzi încă, aruncați în colțul camerei.

Trecuseră patru minute de când Ziuganov și Eva intraseră în apartament.

Într-un final, convulsiile involuntare se opriră și Madeleine nu se mai clinti. Eva înclină capul și privi chipul vânăt și inert, după care se întoarse către Ziuganov, care strângea blocnotesul și telefonul lui Didier. După aceea îi goli poșeta pe podea, pentru ca poliția să-i găsească actele, se mai uită o dată la rusul mort și îi făcu semn Evei să-l urmeze. Corpul lui Didier se legănă când deschiseră ușa, care se închidea, încet, de la sine, din cauza greutății suplimentare, și o șuviță de păr îi căzu pe față. Păși peste *monsieur* Gât-rupt din camera din față, iar Ziuganov, evitând băltoaca de sânge din bucătărie, ridică puțin capacul unei oale calde de pe aragaz. Era supă rusească de linte roșie, favorita lui, așa că duse oala și două linguri la canapea, unde mâncară pe rând. „E bună, dar n-are destul chimen". Eva, mașinăria lui de răzbunare deformată genetic, cu lingura ridicată deasupra oalei, aștept respectuos ca Ziuganov să mănânce primul.

— Haide, spuse el patern, mănâncă-ți supa.

•

Ziuganov trecu în revistă primul raport al Egorovei din Atena. Ea chestiona metodic ofițeri din toate departamentele ambasadei ruse și-și expedia rapoartele anodine prin canale codificate de la *rezidentura*. „Poate s-o frece cât vrea prin Grecia", se gândi Ziuganov, „în timp ce eu reduc numărul suspecților de aici, din Moscova, și pun mâna pe trădătorul din GRU care vorbește cu americanii".

Treaba mergea bine și cu iranienii: Ziuganov adusese laolaltă de câteva ori magnați din sectorul energetic, ca Govormarenko, și reprezentanți nucleari iranieni posomorâți din OEAI, care puseseră la punct detalii privind cumpărarea, transportul și livrarea podelei seismice. Ziuganov era sigur că progresul acesta îi era raportat lui

Putin, sporindu-i meritele. La o întâlnire din Moscova, el îl trăsese deoparte pe reprezentantul serviciului secret iranian, Naghdi, și-i schițase ideea sa despre transportarea mărfii pe căi navigabile din interiorul Rusiei și apoi pe Marea Caspică, pentru asigurarea secretului. Prezentă planul ca și cum el l-ar fi conceput, spunând doar că alți ofițeri îi „discutaseră fezabilitatea". Iranianul se încruntase, dar păruse impresionat. Ziuganov și-o imagină pe Eva făcându-i iranianului bărbos un masaj în profunzime cu o teslă de dulgher.

Eva. Și Egorova. Asta da înfruntare. Ziuganov examină în minte ideea de a o trimite pe Eva la Atena ca să aranjeze un accident. Știa că el n-o putea lichida pe Egorova în mod direct; femeia îi plăcea lui Putin și era atent în privința ei. Însă Eva ar fi putut s-o împingă în trafic, s-o trântească pe o scară ori să-i rupă gâtul într-o cadă alunecoasă. De asemenea, o idee grozavă ar fi fost dacă Egorova dispărea complet, întrucât atunci tocmai Direcția KR ar fi investigat posibilitățile: răpire, înec accidental, dezertare. El putea păstra aparențele ani de zile.

Uciderea Egorovei continua totuși să fie foarte riscantă, mai ales pentru că Putin îi acorda o atenție sporită. Desigur, el n-avea să discute asta cu părosul lui adjunct Pletnev, care părea tot mai atras de Egorova – cel puțin în prezența ei saliva mai mult decât în prezența altor femei din secție. „Nu", hotărî Ziuganov, „nu cu Evgheni". Apăsă o tastă a telefonului.

Eva apăru în două minute. Purta obișnuita rochie cenușie de școală de corecție, ciorapi mați din nailon și pantofi negri butucănoși, cu șireturi și tocuri groase. Părul blond îi era aproape lipit pe cap. Avea platfus și când mergea se apleca puțin înainte, de parcă ar fi fost gata să o ia la fugă după următorii pași. Intră în biroul lui Ziuganov și rămase cu călcâiele lipite, uitându-se ca de obicei

la el, aidoma unei foci dresate, atentă la peștele din mâna dresorului.

Ziuganov se lăsă pe spate în scaun.

— Ia loc, rosti el sobru.

Ea se așeză pe scaunul din fața biroului, dar rămase cu spatele drept, ținând în poală mâinile cu degete îngălbenite.

— Am fost mulțumit de activitatea ta, Eva, foarte mulțumit, rosti Ziuganov.

Eva încuviință din cap, însă nu spuse nimic; ochii nu-i erau vizibili din spatele scânteierii lentilelor ochelarilor.

— Ai fost vreodată în afara Rusiei? întrebă Ziuganov.

Ea clătină din cap, „nu”. *Boje*, Dumnezeule, parcă vorbea cu o primată prin intermediul unei tastaturi cu simboluri.

— Este posibil ca în viitor să fii nevoită să mergi într-o țară din apropiere. Deocamdată nu-i nimic sigur, dar am vrut să te anunț.

Eva încuviință iarăși din cap.

— Pot fi gata să călătoresc când ai nevoie de mine, rosti ea. Unde vrei să plec?

— Deocamdată nu-i nimic sigur, repetă Ziuganov precaut. N-ai familie de care să ai grijă? adăugă după aceea, imaginându-și ora cinei în gospodăria Buchin.

Eva clătină din cap.

— Vreun bărbat în viața ta? Vreun prieten? se interesă Ziuganov.

Putea la fel de bine să afle câte ceva despre obiceiurile ei patrupede.

— Am cunoscut cândva un bărbat, zise ea vag.

Era neclar dacă făcuse cunoștință cu un bărbat sau avusese o relație intimă cu el sau pur și simplu mâncase unul. Se foi imperceptibil în scaun, poate mișcată de amintirea aceea.

— Bun, mai ai destul timp să-ți faci noi prieteni, spuse Ziuganov și se întrebă pentru o clipă ce avea să facă cu ea după ce devenea director adjunct al

Serviciului. Mulțumesc. O să te anunț dacă va fi cazul.

Eva se sculă și-și netezi rochia cu un gest aproximativ feminin.

— Sunt gata să călătoresc când dorești, repetă ea și ieși din cabinet.

Dacă avea să lanseze ghiuleaua asta preistorică la vale pentru a o distruge pe Egorova, unicul regret al lui Ziuganov ar fi că nu era de față s-o vadă murind. Își notă în gând să exploreze modalități de a filma asasinatul cu o videocameră staționară. Ah, și ar fi vrut și o probă audio la imaginile acelea!

SUPĂ RUSEASCĂ DE LINTE ROȘIE

Căliți ceapă tocată, usturoi zdrobit și caise tăiate cubulețe până se înmoaie. Adăugați linte roșie, chimen, oregano, roșii tăiate cubulețe, miere, sare și piper și acoperiți cu supă de pui. Lăsați să clocotească, după care continuați la foc scăzut până obțineți consistența dorită. Serviți caldă sau la temperatura camerei, cu mentă și smântână.

27.

Pentru a doua întâlnire din casa conspirativă TULIP, Nate o luă pe Dominika în amurg de la un sit PCM – preluare cu mașina – din Ambelokipi, după propriul lui TDF lung de o oră. Își controlă ceasul ca să se asigure că ajungea în fereastra de patru minute, apoi privi în lungul străzii Fokios – nu era nici urmă de filaj – când încetini să cotească pe Levadias. O mașină parcată la intersecție avea roțile din față întoarse către exterior, semnul unui vehicul de supraveghere, dar o bătrânică încărca sacoșe în portbagaj și Nate nu zări nicio reacție când trecu pe lângă ea. Când încetini ca să intre pe intersecția în Y cu Levadias, Dominika ieși de sub o copertină verde din fața unei farmacii și, cu grația și forța unei balerine, lunecă pe scaunul de lângă șofer al mașinii care nu oprise, închizând portiera când Nate se îndepărtă. Se aplecă, scotoci sub scaun și scoase de acolo o perucă blondă cu părul lung și o pereche uriașă de ochelari de soare. În patru secunde, frumusețea slavă elegantă cu părul prins în coc se transformase într-o blondă oxigenată cu gusturi dubioase în privința modei, care se îndrepta spre cină alături de iubitul ei. Nate o privi când își prinse centura de siguranță.

— Nu mi te-am imaginat niciodată blondă, rosti el. Arăți foarte sexy.

Fusese gata să o tachineze și să spună „târfuliță”, dar din fericire creierul îi funcționă mai iute decât gura de data asta. Cuvintele lui Gable din seara anterioară continuau să atârne în aerul încins din mașina prăfuită.

Dominika netezi puțin peruca și râse, privindu-l, verificând. Purpuriu constant.

— Mulțumesc, Neit. Poate c-o să mă vopsesc blondă. Nimeni din ambasadă nu m-ar recunoaște.

— Ei nu se întreabă ce faci în fiecare seară?

— Nu. Peste câteva zile voi participa la un party la locuința *rezidentului*, iar săptămâna viitoare la un concert de seară la ambasadă. Va fi suficient. În plus, nimeni n-o să întrebe pe căpitanul Egorova din Direcția KR ce face prin Atena.

— Ei bine, mă bucur că doamna căpitan Egorova din Direcția KR își va petrece timpul cu noi, zise Nate. În seara asta vor fi toți la apartament. Benford a petrecut toată ziua cu Forsyth și Gable. Clocește ceva.

— Tu n-ai fost acolo? întrebă Dominika.

Glumea pe seama lui, cu toate acestea, trebuia să-i ofere un răspuns evaziv. Nate încercase să se întâlnească cu LYRIC, să-l pregătească să dezerteze, dar generalul nu cooperase. Militar bătrân și încăpățânat. Dar nu-i putea povesti Dominikăi despre el.

— A trebuit s-ajut toată ziua în secția politică. Trebuie să ne comportăm frumos cu colegii noștri din ambasadă.

Nate înregistră sec interșanjabilitatea conceptelor „poveste-paravan” și „minciună”.

— Crezi că va fi o seară lungă? întrebă ea.

— Probabil că da. Am adus ceva pentru cină. Pe bancheta din spate erau pachete cu alimente. De ce? Trebuie să te întorci devreme?

— Nu, eram doar curioasă.

Nate coti pe bulevardul Alexandros cu șase benzi, ca să înceapă o rută prin spatele Colinei Likavitos și prin Neapoli, să parcheze într-un loc liniștit și de acolo să meargă pe jos restul drumului.

— Mă întrebam când ne putem aștepta să fim singuri, rosti Dominika și-l privi.

Se aflau în mijlocul unui segment lat de patru benzi și lung de zece mașini, care așteptau schimbarea luminii semaforului. Motociclete se legănau printre șirurile de automobile, pentru a se aduna în față, sub lumini, ca niște coloniști ce se aliniază la start pentru goana după teren. Instinctiv,

Nate își verifică oglinzile retrovizoare, apoi se aplecă aproape de chipul femeii.

— Singuri? întrebă el. La ce te-ai gândit?

Dominika își îndepărtă din ochi o șuviță de păr blond din perucă și-și trecu degetele peste chipul lui. Nate se aplecă și mai mult, aproape atingându-și buzele. Dominika închise ochii.

— Instruire CARS suplimentară, spuse ea. Asta înseamnă comunicații cu agentul pe rază scurtă, nu?

— Cât de scurtă? zise el, atingându-i buzele.

— În tot cazul, nu *prea* scurtă, spuse Dominika, întorcând capul și lipindu-și gura de a lui.

Lumina semaforului se schimbă și noaptea irupse într-o isterie ateniană de 40 de automobile care claxonau, fiecare spre *malaka*, idiotul din mașina din față, ca să pornească odată.

•

Forsyth, șeful Stației din Atena, deschise ușa casei conspirative, o prinse pe Dominika de încheietură și o trase înăuntru. Schimbară cele trei sărutări rusești obligatorii pe obraji alternativi, apoi bărbatul își trecu brațul pe după umerii ei și o conduse în living, lăsându-l pe Nate să jongleze cu o grămadă de pachete cu alimente, să încuie ușa și să tragă zăvoarele. Ceilalți erau în living, așezați în jurul căruciorului cu băuturi. Echipa ei. Familia ei. Nate veni din bucătărie. Și iubitul ei. Încă îi simțea gustul pe buze, încă simțea furnicăturile.

Se întâmplase ceva rău. În timp ce Dominika zâmbi, strânse mâini și acceptă un pahar, mintea ei sinestezică examină scena. Încăperea era încărcată de aure. Umerii ofițerilor de caz CIA erau rigizi. Erau tăcuți și degajați, chiar prea tăcuți; cu greu își putea da seama că se întâmplase ceva rău, atât de pricepuți erau toți. Forsyth, în costum gri-deschis, cu cravată bleumarin, scăldat în ceața lui albăstruie artistică, își trecea degetele prin părul sur; *bratok*, dragul frățior Gable cu halo purpuriu pasional, cu mânecile cămășii suflecate pe antebrațele groase, o

privea așa cum obișnuia s-o facă profesoara ei de balet; Benford, cu cravata strâmbă, cu părul răvășit și costumul negru mototolit, era la mii de kilometri depărtare, scânteind în atelierul albastru-intens al maestrului ceasornicar, reglând rotițe, șurubele și mecanisme, schimbându-le infim pozițiile; iar Nate, în blazer și cămașă descheiată la gât, zvelt și zgârcit în mișcări, bărbatul pe care îl iubea, prepara o băutură, același purpuriu, constant și luminos – pasiunile lui o includeau pe ea. Ridică ochii și surâsul lui era relaxat.

Dominika era îmbrăcată într-o rochie simplă din bumbac bleumarin și pantofi negri fără toc. Părul îi era strâns în vârful capului și purta doar un *gloss* de buze în nuanțe deschise. De obicei nu avea bijuterii, dar în seara aceasta își pusese un șirag de perle. Se așeză la un capăt al canapelei, încrucișă picioarele și începu să-l legene pe cel de deasupra din al cărui pantof își scosese călcâiul. Bărbații din CIA sorbiră din pahare.

— O să mă reped pe terasă și-o să fug printre pini dacă nu-mi spuneți ce se-ntâmplă, rosti ea uitându-se la Benford, apoi și la ceilalți, pe rând.

Gable stătea cel mai aproape de ea pe canapeaua în formă de L.

— Asta-i fata mea, zise el și se întoarse către Forsyth. Ți-am zis eu? În primele cinci minute.

— Dominika, spuse Benford și se aplecă în față în fotoliu, vreau să aplaud activitatea remarcabilă pe care ai avut-o de când te-ai întors în Moscova. Am discutat între noi despre confluența informațiilor pe care le-ai generat. Este o furtună perfectă de piste valoroase de contrainformații, un cadou neașteptat de informații pozitive și o oportunitate precară, dar potențial epopeică, de acțiune sub acoperire. Toate astea mulțumită ție.

Gable se aplecă spre ea și-i strânse brațul în semn de felicitare.

— Ascultă-mă-n continuare, zise el, și vei fi o stea.

Dominika îl privi inexpresiv și clătină trist din cap, de parcă nu mai nutrea nicio speranță pentru el.

— În mod inevitabil, spuse Forsyth, toate aceste mișcări operaționale multiplică riscurile cu care te confrunți tu, Domi. Va trebui să echilibrăm securitatea ta cu exploatarea acestor deschideri. Vrem să-ți propunem ceva care-ți va amplifica statutul și-ți va îmbunătăți securitatea.

— Forsyth, zise Dominika, deși se auzi mai degrabă „Fioresite”; utilizarea numelui de familie al bărbatului era felul ei de a se apropia cât mai mult de folosirea cu afecțiune a patronimicului de către ruși. Știți foarte bine că voi cântări riscurile și voi juca împotriva sistemului, sistemul pe care-l știu cel mai bine. Dar nu mă voi opri.

— Cu un șef ranchiunos și barbar ca Alexei Ziuganov, te confrunți cu un inamic redutabil, vorbi Benford. Vrem să-ți întărim poziția în fața lui. Ești prea valoroasă pentru noi.

— Și există o oportunitate, chiar acum, dar este un pic cam delicată, spuse Forsyth.

— O poate face, rosti Gable.

Nate se foi pe locul său, neștiind ce va urma. Dominika încercă să stea liniștită, dar piciorul continua să i se legene.

— Ce este? întrebă ea. Spuneți-mi.

— Îl știi pe generalul-locotenent Mihail Nikolaevici Soloviov din GRU? o întrebă Benford.

Dominika simți toți ochii ațintiți asupra ei. Într-o străfulgerare, Nate înțelese ce voia Benford. Altfel, el n-ar fi dezvăluit niciodată, dar niciodată, identitatea unui agent față de alt agent.

— Lucrează în biroul atașatului militar din ambasadă, răspunse Dominika. Un general, fost cadru de conducere, expediat din Moscova și trimis pe un post de ofițer inferior. L-am chestionat, este un militar de școală veche, plin de venin, îl urăște pe Putin, un adevărat dinozaur…

Dominika se opri și-i privi pe bărbații din CIA. În living domnea tăcerea absolută.

— Soloviov este LYRIC? șopti ea.

— Asta-i fata mea, rosti Gable și se sculă ca să despacheteze mâncarea.

Trecură din mână în mână farfurii cu salată de vinete, brânză feta, cârnați la grătar, zucchini fierți în oțet, plăcintă din foitaj umplută cu spanac, fasole grecească și chifteluțe înfipte în scobitori. Dominika bău *ouzo* cu gheață și apă, împreună cu Gable, pe când ceilalți au băut vin Moscofilero alb, sec. Benford avea pe cravată firimituri de foitaj.

— Mulțumită ție, spuse el, știm că LYRIC a fost identificat, însă incomplet, de TRITON. Ultimul raport al lui TRITON către Zarubina dezvăluie pentru prima dată că LYRIC raportează *din Atena*, nu din Moscova, și putem anticipa că Ziuganov se va mișca rapid. Ca o ironie a sorții, el te-a trimis aici ca să te scoată din joc, dar fără să știe te-a trimis direct la țintă.

Dominika lăsă farfuria din mână și-l privi fix pe Benford. Forsyth o urmărea cu atenție.

— Prin urmare, se pare că-l vom pierde destul de devreme pe LYRIC ca sursă activă, continuă Benford. Tu te afli într-o inspecție de contrainformații pentru Direcția KR. Dacă, bazându-te pe chestionarea pe care i-ai făcut-o generalului Soloviov, vei expedia Centrului o telegramă în care vei raporta comportamentul lui contradictoriu, răspunsurile evazive și atitudinea ranchiunoasă și vei recomanda rechemarea lui la Moscova pentru interogatorii bazate pe suspiciunea de spionaj, vei descoperi altă cârtiță CIA.

Nate estimă că tăcerea care urmă în încăpere dură 20 de secunde nesfârșite.

— N-o s-o fac, se împotrivi Dominika încet. Nu voi mai fi niciodată responsabilă pentru moartea unui om decent care luptă singur împotriva *ciudovișcia*, monștrii din țara mea. N-o s-o fac.

— Calmează-te, zise Benford. În ziua când telegrama de rechemare în țară va sosi de la sediul central al GRU din Moscova, LYRIC va dispărea, dezertând în Occident și validând întâmplător recomandarea ta CI de a fi investigat.

— LYRIC se va retrage în siguranță, iar tu, Domi, te vei alege cu altă bilă albă, îi explică Forsyth. Ziuganov nu va fi în stare să ți se mai pună în cale.

— Îl veți scoate pe Soloviov din Grecia și-l veți duce în Statele Unite? întrebă Dominika, privindu-le chipurile.

Forsyth încuviință în tăcere.

— Trebuie să fiu sigură în privința asta, rosti ea, încleștând maxilarele.

— El nu va mai călca niciodată în Acvariu. Va dispărea, o asigură Benford. Nathaniel a făcut toate pregătirile.

— N-o sperie, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Gable.

•

Deasupra muntelui Himet, luna era portocaliu-sângerie de la pâcla de gaze de eșapament de deasupra orașului, deși trecuse de miezul nopții. Toți părăsiseră casa conspirativă, mai puțin Dominika și Nate, care aveau să plece ultimii, tot cu mașina. Ceilalți își alternaseră ieșirile, îndepărtându-se în direcții diferite, pentru a evita contaminarea lui TULIP în eventualitatea improbabilă că ar fi fost observați de supravegherea inamică – securitate rusă, polițiști greci, militanți din Hezbollah care căutau orice posibilitate de a crea necazuri. Atena era un oraș periculos, neomogen: parțial Balcani, parțial Mediterana, parțial Beirut.

Nate stinse luminile din living, apoi trase draperiile spre terasă și ieșiră afară, unul lângă celălalt în noaptea ateniană, simțind aroma pinilor întunecați de pe colina din spatele lor. Dominika stătea cu capul plecat, adâncită în gânduri tulburi;

încheietoarea șiragului de perle se distingea perfect pe spatele gâtului ei grațios. Nate știa că femeia se lupta cu ideea de a pune lațul în jurul gâtului lui LYRIC. Ea nu-l cunoștea deloc pe generalul Soloviov, dar sărutul lui Iuda îi crea repulsie. Nate știa că Dominika avea încredere că ei îl vor exfiltra la timp, dar nu-i plăcea ideea de a-l denunța. Se apropie mai mult din spatele ei și-și trecu brațele în jurul mijlocului femeii. Ea îi acoperi mâinile cu propriile palme, însă nu se clinti.

— Știu că ești îngrijorată, vorbi Nate încet, dar el va părăsi țara la două ore după ce vom iniția planul de evadare.

Dominika îl bătu ușor cu palma, parcă pentru a liniști un copil, apoi se întoarse către el.

— *Do Boga vîsoko*, *do Țaria daleko*, Dumnezeu e sus și țarul e departe, șopti ea.

Se poate întâmpla orice și nu există niciun remediu.

— Bineînțeles că țarul e departe, zise Nate. Există vreo situație pentru care rușii să n-aibă un proverb?

O trase și mai aproape, strivindu-i corpul de al său. Ea surâse, se relaxă puțin și-l prinse cu brațele pe după gât, dar în realitate nu exista niciun leac pentru gheața care i se acumulase în suflet, pentru oboseala cu care doar cei mai buni agenți pot trăi an după an. Se uită în ochii bărbatului și văzu volbura purpurie din spatele capului său care nu se schimba niciodată. Știa că Nate era îngrijorat în privința ei. Iar el îi putea citi stările sufletești la fel de bine pe cât ea îi putea citi culorile.

Îl dorea, avea nevoie de el și aveau la dispoziție toată noaptea într-un apartament anonim, izolați de pericol. Intrară înapoi și se așezară pe canapea, care încă mai păstra mirosul lui Gable. La naiba cu Gable! Moleculele deodorantului său se învârteau în jurul lor; nici chiar când se sărutau, Gable nu-i lăsa singuri.

— Nu-mi pasă, spuse Dominika, intuiția spunându-i că Nate al ei era cuprins de îndoieli. Indiferent ce s-ar întâmpla, noi ne avem unul pe celălalt. Nimic altceva nu-i important. Nu ce fac eu, nu ce faci tu. Nu ce vom face noi.

Amândoi aveau propriile lor gânduri sfredelitoare: Evgheni-Hannah, Hannah-Evgheni.

Udranka și Marta, *așezate pe două scaune*, *aplaudară*. *Cărați-vă*, *știoarfelor*, *le spuse Dominika*. *Însă sirenele ei rusalce rămaseră locului*, *privind și fumând*.

Dominika și Nate stăteau aproape, văzându-se pentru prima dată cu adevărat unul pe celălalt. Trăiau mereu același sentiment – o descoperire amețitoare, mai degrabă startul a ceva primordial decât o continuare. Dominika îl absorbi: văzu că băiatul ei cu membre mlădioase se schimbase în ultimii doi ani. Era mai robust în umeri, mai înțelept în privire. Aura purpurie continua să-i strălucească constant; nu se schimba niciodată. Îi luă mâinile în ale ei și-i sărută dosul palmelor. Și mâinile acestea se schimbaseră – erau mai puțin delicate, cumva mai aspre. Îi sărută apoi palmele și se aplecă pentru a-și strivi gura peste a lui, respirând pe nări când el îi cuprinse sânii în palme. Se desprinse când Nate începu să bâjbâie la fermoarul rochiei și se ridică în picioare în fața lui.

— *Terpenie iest dobrodetel*, șopti ea, răbdarea este o virtute.

Își trase fermoarul rochiei și o lăsă să-i cadă de pe trup. Sub razele lunii, Nate îi privi curbele și contururile corpului subțire, de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată până atunci, rotunjimile sânilor în sutien, dilatarea lentă a cutiei toracice când respira, cicatricea diagonală argintie-strălucitoare de pe coapsă, dintr-o bătălie veche. Chipul îi era mai conturat, mai elegant ca oricând, cu doar o sugestie de stres în jurul ochilor și în colțurile gurii. Femeia se uita la el cum o cerceta și nu-și desprinse privirea din ochii lui când îngenunche

între picioarele lui, își trecu palmele peste coapsele lui și-l împinse înapoi când el vru să se ridice.

— N-ai permisiunea să te miști, zise Dominika, fără să-și ia privirea de la fața sa, chiar în timp ce-i scoase cureaua din jurul șoldurilor, apoi trase în jos mai întâi fermoarul, apoi pantalonii kaki și-i arătă, lent, o fărâmă din *numărul 17*, „*stamine și pistiluri*", cu ochii albaștri fixați asupra lui, cu o șuviță de păr atârnându-i peste față.

Era lacomă după mirosul și gustul lui, și-i ridică cu o mână cămașa și-și trecu unghiile peste două cicatrice similare, strălucitoare, parcă ceroase, care i se încrucișau pe abdomen din aceeași bătălie de demult. Ceea ce-i făcea acum îi pervertea mintea – chiar dacă Nate stătea cu capul lăsat pe spate și ochii închiși – și Dominika își duse mâna liberă, nevăzută, între picioare. Își aminti fulgerător *numărul 51*, „Battre les blancs en neige, *bateți albușul până se întărește*", și în scurt timp pleoapele ei începură să se zbată, apoi le închise și gemu, și-și încetă mișcările, cu fața parțial acoperită de părul care-i căzuse în ochi.

Când rațiunea îi reveni, clipi spre bărbat, își șterse buza superioară și chicoti:

— Sunt *nekulturnîi*, fiindcă nu te aștept?

— Mai rău decât necultivată, zise Nate. Am renunțat să-ncerc să țin pasul cu tine. Niciun bărbat nu poate spera s-o facă.

Dominika începu să-l mângâie din nou, cu palmele alăturate, ca și cum ar fi ținut mânerul unui topor, insidios, persistent.

— Nu-ncerca să ții pasul, rosti ea pe un ton conversațional. Ăsta-i sfatul pe care ți-l dau.

Își continuă mișcările și picioarele bărbatului începură să tremure. Nate simți în el încordarea familiară a tendoanelor. Dominika îl urmărea, privea haosul pe care-l crea, de parcă ar fi fost o spectatoare. Mușchii inghinali ai lui Nate vibrau de acum și se întăreau tot mai mult.

— *Duşka*, şopti Dominika îndemnându-l. *Duşka*, *duşka*, *duşka*.

Apoi canapeaua începu să se rotească şi pereţii căzură şi ferestrele înalte din podea până în tavan explodară, iar acoperişul se prăbuşi. Dominika clipi şi-l privi cum îşi recăpăta cunoştinţa.

— *Les rubiat*, *şepki letiat*, şopti ea, când tai lemne, sar aşchii.

Gemând, Nate se îndreptă în capul oaselor şi se sărutară. Bărbatul îndepărtă o şuviţă de păr de pe colţul gurii Dominikăi şi ea îşi şterse faţa cu palma. Vechea replică îi sosi în minte.

— De ce nu mi-ai spus că te iubeam? zise Nate.

Dominika începu să râdă.

Udranka şi Marta, *aşezate vizavi de ei*, *schimbară priviri şi îşi dădură ochii peste cap*.

•

Purtând cămaşa lui, Dominika se cocoţă cu fundul pe blatul din bucătărie şi-l privi pe Nate care, radiind purpuriu şi purtând doar boxerii, tocă o ceapă şi usturoi şi le căli în ulei de măsline verzui, aromat. Tăie ardeii copţi în fâşii subţiri şi-i adăugă de asemenea în tigaie. Deschise o cutie cu roşii descojite şi le stoarse bine în sucul dinăuntru, pentru a nu face mizerie. Roşiile stoarse sfârşiră tot în tigaie – cu puţin zahăr – şi începură să fiarbă cu restul. Nate ţinu o crenguţă stufoasă de oregano uscat deasupra fierturii şi sfărâmă cu grijă câteva frunzuliţe înăuntru. Se întinse spre o cutiuţă pătrată în care se afla boia.

— Boia, rosti el arătând cutia. Ai gustat vreodată?

— Ce cuvânt ciudat, „boia”, zise Dominika, cu chip inexpresiv. Nu, noi n-avem aşa ceva în satul meu, unde dormim în aceeaşi cameră cu porcii.

Nate zâmbi şi presără boia în cratiţă.

— Alt cuvânt ciudat este „*tupiţa*”, continuă femeia. Îl ştii?

Nate ştia că însemna „cretin”. Clătină din cap că nu înţelegea, dar Dominika ştia că adevărul era

altul.

Cratița fierbea înăbușit și Nate aprinse cuptorul și puse felii de pâine de țară pe grătarul superior. Când deveniră aurii, frecă toate feliile cu un căței de usturoi.

— Probabil că usturoiul ăsta îți reamintește de sat, zise Nate fără s-o privească.

Dominika se strădui să nu zâmbească.

Nate făcu trei adâncituri în ghiveciul care fierbea și sparse trei ouă în ele. Băgă cratița în cuptorul încă fierbinte, până când ouăle se închegară, apoi o scoase și o duse pe terasă. Dominika îl urmă cu pâinea prăjită și cu două sticle de bere rece. Se așezară pe pardoseala terasei – marmura era încă ușor călduță de la soarele după-amiezii – puse cratița aburindă pe o măsuță scundă între ei și înmuiară pâinea prăjită și frecată cu usturoi și se înfruptară din ardeii, roșiile și gălbenușul semilichid. La prima îmbucătură. Dominika ridică ochii spre Nate, întrebătoare.

— *Pipérade*, spuse el, din partea bască a Franței.

— Tu unde ai învățat s-o gătești?

— În Europa, în vacanța de vară de după colegiu.

Nate mai întinse pâine prin *pipérade*.

— Foarte romantic, comentă Dominika.

— Da, așa sunt eu.

— Tu ești suporterul tău cel mai devotat, remarcă femeia și se aplecă spre el. Îl sărută ușor pe gură. Pot să te-ntreb de cea pe care Benford vrea s-o trimită să se-ntâlnească cu mine? O cunoști?

Nate încuviință din cap, decis să nu se simtă, să nu acționeze ori să pară vinovat.

— Este tânără, dar e unul dintre cei mai buni operatori de stradă pe care i-am văzut vreodată. Și Benford e de aceeași părere.

Dominika observă că haloul lui purpuriu pulsa.

— Am asistat la cea mai mare parte a instruirii ei. E incredibilă, zise Nate.

Și mai multe pulsații purpurii. Era conștient doar că-și expunea susținerea prietenoasă pentru Hannah Archer.

— I-ai spus despre mine? întrebă Dominika într-o doară, înmuind o bucată de pâine.

Nate știa că atunci când o femeie îl întreabă pe un bărbat pe un ton nepăsător dacă el a descris-o altei femei, există un considerabil pericol iminent: primele rafale ale unui vânt fierbinte precum cuptorul, înainte de începerea vijeliei; cele 20 de urechi ciulite ale grupului de lei îndreptate spre Land Roverul pe care-l urmăresc; foșnetele aripilor maimuțelor în copacii de pe marginea drumului spre Oz. Un considerabil pericol.

— Ți-a citit dosarul, îi dădu el un răspuns neutru. Știe despre activitatea ta. Te admiră.

Faptul că femeia aceea îi citise dosarul și „o admira” o irită pe Dominika. „Controlează-te”, își spuse. „Nu ești o școlăriță geloasă”. Totuși haloul lui Nate continua să pulseze.

— Cum o cheamă? întrebă ea, strângând sticlele goale și feliile de pâine nemâncate.

Nate duse cratița cu *pipérade* în bucătărie.

— Hannah, răspunse el, auzind umbra din glasul Dominikăi.

— *Hanna*, zise ea cu „h” gutural. E un nume bun, un nume vechi. Îl avem și noi în Rusia.

Rămase la chiuvetă, dădu drumul la apă și turnă detergent. Goli cratița, o afundă în chiuvetă și începu s-o frece, cu capul plecat, cu umerii rotunjiți. Nate se opri în spatele ei și-i cuprinse mijlocul cu brațele.

— Domi, îi șopti, ea este contactul tău pe stradă. Ea ți-a instalat toți senzorii CARS. Are 27 de ani. Este ofițer din agenția noastră.

— Ție-ți place ca persoană? schimbă Dominika subiectul.

— Da, e excelentă. Mai important, o să-ți placă și ție.

Simți umerii Dominikăi coborând un centimetru, destinzându-se. „Iisuse”, se gândi el, „ce capacitate de percepție are, de parcă ți-ar ghici gândurile”.

— În plus, urmă bărbatul, ar trebui să fii mai atentă cum speli cratița asta. Împroști apă peste tot.

Dominika se întoarse și-l stropi pe piept. Nate își întinse mâinile pe lângă ea, și le afundă în apa cu detergent și-i udă cămașa. Amândoi continuară să se stropească până când cămășile lor erau ude leoarcă și transparente, cu sânii femeii vizibili prin țesătură. Nici boxerii lui nu se găseau într-o stare mai bună.

Dominika se întoarse la chiuvetă și începu din nou să frece.

— N-am terminat cu cratița asta, zise ea.

— Nici să nu te oprești, spuse Nate.

Își scoase boxerii, apoi ridică partea din spate a cămășii ei. Mișcarea lui inițială o împinse în față pe Dominika, iar aceasta se propti cu coatele de fundul chiuvetei pline cu apă și detergent. Mișcările ulterioare au creat o succesiune de vălurele, care, pe lângă sincopa de plescăituri, le udă complet picioarele la amândoi.

Ceva mai târziu, păreau a fi ultimii oaspeți la o orgie a lui Caligula, stând pe podeaua bucătăriei într-o baltă de apă, cu spinările rezemate de dulapuri, așteptându-și inimile să încetinească. Cămașa lui Nate era un ghemotoc ud în mijlocul camerei, iar boxerii îi ajunseseră sub măsuța îndepărtată. Din când în când, câte o picătură de apă de pe blatul din jurul chiuvetei le cădea pe umeri. Pieptul Dominikăi era alburiu de la spuma de detergent uscată și o șuviță de păr îi atârna peste față.

— Mersi că m-ai ajutat la spălatul vaselor, zise Nate.

•

Nate o duse cu mașina pe Dominika spre casă în zori, prin Atena pustie, gonind prin intersecții colorate de pâlpâirile semafoarelor. Roțile automobilului șuierau prin apa de pe străzi rămasă de la echipele de măturători ce curățau trotuarele noaptea cu furtunurile. Nate avea s-o lase la câteva intersecții de hotel, de unde putea să meargă pe jos.

— O să-ți trimiți repede raportul spre Centru? o întrebă el.

Vocea îi răsună straniu în propriile urechi, de parcă ar fi vorbit altcineva. Era obosit.

— Voi recomanda ca generalul Soloviov să fie chemat la Moscova pentru investigare, răspunse Dominika, așa se procedează. Ei vor scrie că au nevoie de el la Acvariu pentru ceva banal, care să nu-l alerteze: consultații, o comisie de promovare, participarea la un comitet de consiliere.

— Cât de repede va sosi scrisoarea asta după recomandarea ta? se interesă Nate.

— Foarte repede. Trebuie să ai grijă să-l scoți imediat din Grecia. Ziuganov va dori să-l readucă iute, ca să-i pună într-o situație neplăcută pe cei din GRU și să câștige influență la Kremlin. O să-i raportez lui Hannah prin CARS cum va reacționa el față de dezertare. Femeia zâmbi. Și câte medalii îmi vor da.

Amintirea în treacăt a lui Hannah, devenită, brusc, un accesoriu al vieților lor profesionale, vibră prin aer. Nate era sigur că Dominika o menționase deliberat.

— Abia aștept s-o întâlnesc, adăugă ea.

Nate dorea ca femeia să se concentreze.

— Ziuganov va fi furios pe tine pentru că i-ai luat-o înainte cu identificarea trădătorului, zise el.

Dominika ridică din umeri.

— Și ce poate face?

— Ai uitat ultima oară când a fost nemulțumit pe tine? Am fost de față și-mi amintesc un asasin

Spețnaz, un cuțit foarte urât și o sumedenie de bandaje.

— Acum e altceva, răspunse ea. Ziuganov nu poate risca jocuri de-astea. Își puse mâna pe brațul lui. Tu ai grijă să-l faci scăpat pe general. Nu-mi înșela așteptările.

•

Mesajul fulger și prioritar al Dominikăi de la *rezidentura* din Atena, prin care solicita rechemarea imediată la Moscova a generalului-locotenent GRU Mihail Nikolaevici Soloviov suspectat de spionaj lovi Centrul ca o bombă. Puțini ofițeri superiori de pe lista foarte scurtă care, cu câteva zile în urmă, citiseră cel mai recent raport TRITON știau că Egorova – care nu avea autorizația respectivă și care *nu citise* raportul TRITON – avea perfectă dreptate și, ca urmare, reușise o lovitură de contrainformații extraordinară. Beneficiul suplimentar era că Soloviov fusese demascat în urma unei investigații CI, ceea ce proteja automat sursa TRITON.

Toți susținuseră că excepționalul căpitan Egorova era un erou și nimic mai puțin. Directorul, miniștrii și președintele Putin personal doreau toți s-o primească atunci când se întorcea și începură să circule zvonuri despre promovarea la rangul de maior. Egorova avea să mai rămână câteva zile în Atena ca să-și termine chestionările. În realitate, motivul era de a-l supraveghea pe Soloviov și de a crea iluzia unei investigații de rutină care se apropia de final, astfel ca generalul să răspundă rechemării fără să bănuiască nimic. După ce avea să fie închis în Moscova, Egorova putea primi laudele oficiale.

Ziuganov se concentra cu greu asupra unei cópii imprimate a telegramei Egorovei, deoarece hârtia îi tremura în mână. Statutul lui profesional se aflase în creștere, relația lui cu Kremlinul devenise tot mai puternică pe zi ce trecea, mai ales în privința afacerii cu Iranul. Iar Putin îi telefonase

personal pe linia codificată *Kremlovka* după acțiunea împotriva francezilor. Văzuse fotografiile pe care medicii legiști ai poliției le făcuseră doamnei Didier, trădătorului rus și celor doi bodyguarzi DGSE în apartamentul distrus. Președinția franceză, în stare de isterie, depusese un protest vehement și DGSE își retrăsese agenții din Moscova. Flegmatic, Putin șuierase un singur cuvânt în receptor, *molodeț*, bine lucrat. Ziuganov se umflase de mândrie ca un broscoi.

Însă strălucirea acestor succese recente era acum eclipsată de triumful Egorovei în Grecia, un triumf care diminua în mod specific statutul bărbatului. Nimeni din Sediul Central nu vorbea decât despre prostituata gonflabilă. În confidențialitatea cabinetului său, Ziuganov fusese cuprins de un paroxism de furie tăcută, convins că Egorova era pornită să-l ridiculizeze, să-l denigreze și să-l batjocorească. Era convins că dorea să-i ia postul și în același timp să-i distrugă șansa de a deveni director adjunct. Sufletul de liliac de peșteră al lui Ziuganov era bântuit de gânduri de crimă.

Clocotea la biroul său, studiind diverse planuri. Un accident, chiar dacă ar fi fost regizat cu maximă atenție, ar fi însemnat în clipa asta o coincidență prea mare. Ideea ca Egorova să dezerteze la un serviciu secret occidental a doua zi după ce demascase un trădător ar fi fost ridicolă. Dacă ea dispărea pur și simplu, dacă nu mai revenea la Moscova, teoriile, zvonurile și supozițiile s-ar fi multiplicat de zeci de ori. După care îi veni altă idee, o idee care se târâse ca o râmă de sub un buștean putred și care purta cu ea promisiunea haosului, înșelării și inducerii în eroare, care să-l ferească de posibilitatea de a fi învinuit și de mânia lui Putin. Apăsă butonul de pe aparatul telefonic.

Eva se așeză pe scaunul din fața lui, așa cum făcuse și înainte. Ziuganov împinse peste birou dosarul personal al Egorovei. Fotografii, trecutul

în Serviciu, instruirea în lupta corp la corp *Sistema*, Școala de Vrăbii. Eva inhală paginile, cu nările dilatate, memorând totul. Termină de citit, închise dosarul și i-l restitui. Nu avea nevoie de însemnări; n-avea să uite nimic. Ziuganov împinse după aceea către ea o altă fotografie, mai mică, de mărimea unui pașaport. Era fotografia pentru viză a Madeleinei Didier. Se aplecă peste tăblie, privi fix în ochii Evei și șopti:

— Sugrum-o și lasă poza sub corp. Fără pistol, fără cuțit – folosește o sârmă. Și ia-i hainele.

Evei îi căzu fisa și făcu imediat conexiunea. Moartea Egorovei ar fi părut o acțiune a francezilor ca răzbunare pentru Didier. Se uită la Ziuganov ca să-i confirme că înțelesese corect.

El aprobă din cap.

Pentru Ziuganov, un soi de monstru, a fost extrem de interesant s-o vadă pe Eva, o monstruozitate derivată, lăsând capul pe spate și râzând, cu sunetul unui sac plin cu satâre, care se rostogolea în jos pe treptele unei scări. *Voshititelnîi*, delicios.

PIPÉRADE – GHIVECI BASC DE ARDEI

Căliți în ulei ceapa și usturoiul tocate, până se înmoaie. Adăugați fâșii subțiri de ardei roșii copți și roșii curățate de pieliță și zdrobite, condimentați cu sare, piper, oregano și boia și fierbeți la foc mic până se încorporează toate ingredientele. Spargeți ouă deasupra ghiveciului și dați la cuptor până când ouăle sunt făcute, dar cu gălbenușul moale. Serviți cu pâine de țară prăjită sau ca garnitură.

28.

Benford călătorise incognito la Berlin ca să contacteze SBE, *Spezialle Bundestatigkeiten-Einheit*, Unitatea Federală pentru Activități Speciale, o organizație civilă discretă formată din 12 ofițeri care raportau direct cabinetului prezidențial. Nimeni din afara cabinetului președintelui german nu știa de existența SBE, care era însărcinată cu operațiuni fie atât de delicate, fie atât de riscante din punct de vedere politic, încât era preferabil să nu fie implicate serviciile secrete federale mari, ca BND sau BfV.

Simțind aromele pâinii coapte pe când traversa plăcutul cartier Mitte spre Robert Koch Platz, Benford intră prin ușa din față, nepăzită, în *Bibliothek der Akademie der Künste*, Biblioteca Academiei de Arte, și sui cu liftul ce vibra din toate încheieturile până la nivelul patru dezafectat, unde ofițerii din SBE erau ascunși în spatele unei uși simple, care purta enigmatica plăcuță „*Werkzeug*", Utilitare. A fost primit de Herr Dieter Jung, șeful SBE, un bărbat de înălțime mijlocie, cu părul rar, nasul mare și ochelari rotunzi, care era sceptic, ager și enorm de amuzant la cei 50 de ani ai săi. Pentru Benford era, de asemenea, clar că Herr Jung era un politician desăvârșit. Au urmat prezentări superficiale ale câtorva ofițeri SBE – printre care două femei atrăgătoare de vreo 30 de ani – iar Benford a fost servit cu cafea și prăjituri.

Fără niciun preambul, Benford își prezentă solicitarea și-i ceru lui Herr Jung să ajute o echipă tehnică să obțină acces fără escortă în fabrica Wilhelm Petrs de pe Puschkinallee in Alt-Treptow, în sud-vestul râului. Omise majoritatea detaliilor tehnice, totuși preciză că operațiunea avea potențialul de a da cu cinci ani înapoi programul nuclear iranian. Nepăsător, Benford adăugă că

avea nevoie de o escortă discretă până la fabrică și înapoi.

— Sunt convins că ai nevoie, chicoti Jung într-o engleză fluentă. Își aprinse o țigară, apoi culese delicat un firicel de tutun de pe vârful limbii. Dar e cu totul exclus.

Benford insistă, invocând bunele relații euroatlantice și alianța NATO. Cu brațele încrucișate peste piept, Herr Jung era imaginea detașării olimpiene. Benford continuă, adăugând Blocada Berlinului, John F. Kennedy, Marlene Dietrich și pe David Hasselhoff. Tăcere împietrită, totuși o ușoară ezitare. Se prefăcu apoi că se ridică de pe scaun, după care se opri la jumătatea gestului și sugeră discret că ar fi fost dispus să împărtășească unele rapoarte despre activitatea spionilor ruși în Germania.

— Informațiile respective ar putea prezenta un oarecare interes, comentă Jung cu un aer distras și privind pe fereastră.

Benford știa că, în ciuda statutului protejat al SBE, Jung avea mereu nevoie de succese operaționale pentru a justifica bugete, a-și păstra favoarea președintelui și a-și îmbunătăți șansele de promovare, astfel încât să părăsească podul acestei biblioteci și să capete un cabinet în minister. Se aplecă spre german și sintetiză un raport ce detalia recenta racolare de către SVR a unui membru al Bundestagului din Partidul Verzilor, o racolare bazată în principal pe predilecția parlamentarului spre weekenduri cu saune aburite și nuiele de mesteacăn.

— O pistă interesantă, zise Jung răsucind un creion între degete, dacă-i adevărată.

Benford știa că-l prinsese în cârlig.

Cele două agente SBE atrăgătoare au fost repartizate ca ofițeri de legătură pentru echipa care era formată din Hearsey, cel subțire ca un băț, și cei doi ingineri din PROD, Bromley și Westfall. A fost inclus, de asemenea, Marty Gable, în primul

rând pentru a gestiona capitalurile operaționale, ceea ce însemna, practic, că avea să coordoneze agentele SBE, Ulrike Metzger și Senta Goldschmidt, pentru a se asigura că nu se vor comite erori.

În primele ore ale unei dimineți friguroase de toamnă, agentele SBE au transportat cu un minivan echipa CIA la poarta din spate, încuiată, a fabricii Petrs și l-au privit pe Hearsey care s-a aplecat peste încuietoarea ei, a meșterit vreo două minute, după care s-a îndreptat și a deschis-o. Un semn din braț și agentele germane au dispărut – aveau să aștepte după colț, în minivan, până când echipa anunța că era gata de plecare.

În 90 de secunde, Hearsey deschise ușa prin care angajații aveau acces în clădirea principală a fabricii și cei patru străbătură în tăcere holul de la intrare. Bromley și Westfall purtau rucsacuri și fiecare trăgea și câte un troler mare din prelată neagră.

— Videocamere? întrebă Gable.

Hearsey clătină din cap.

— Sindicatul național german a câștigat în instanță dreptul ca în cantine și grupuri sanitare să nu fie amplasate videocamere de securitate. Legislația UE privind protecția vieții private. Nu-i rău.

— Paznici, alarme? continuă Gable în șoaptă.

— Există o alarmă doar la ușa biroului principal. Nici măcar un paznic. O podea de izolare seismică nu reprezintă cine știe ce secret.

Merseră pe un coridor, pe lângă o cantină pustie, care încă mirosea a cafea și chifle, și se opriră când ajunseră la colț.

— Lasă nepăzită hala fabricii? întrebă Gable.

— Nu tocmai, răspunse Hearsey. Ăsta-i obstacolul final. Își apropie buzele de urechea celuilalt și murmură: Ultima porțiune de coridor înainte de hală are în capăt senzori pentru detectarea mișcării.

Gable privi cum Bromley și Westfall scoaseră din rucsacurile lor o serie de tuburi telescopice din plastic, din care construiră rapid un cadru de jumătate de metru pătrat, pe care întinseră o țesătură subțire și opacă, fixând-o la intervale pe ramă.

— Stați cât mai apropiați, șopti Hearsey, ținând de o latură a cadrului în fața sa, iar Westfall ținea de latura opusă.

Surâzând larg, Bromley se apropie de Gable, îl cuprinse cu brațul pe după mijloc, îl trase aproape de ea și se lipiră de spatele celorlalți doi. Gable înțelese că ei mai făcuseră asta. Strânși laolaltă, cu brațele pe după umeri, ca într-o grămadă de rugbi, aplecându-se în spatele barierei străvezii, dădură colțul și înaintară încet pe coridor, ca niște trupe de asediu medieval apropiindu-se de zidul unui castel prin văzduhul plin de săgeți.

— Încet, șopti Hearsey către Westfall.

— Bariera absoarbe infraroșiile, microundele și ultrasonicele. Scapi de Doppler dacă te miști încet, murmură Bromley strângându-i pe Gable peste coaste și zâmbindu-i.

„Ăsta-i aproape ca un preludiu sexual pentru tehnicieni”, se gândi Gable.

Apoi trecură de senzori și intrară în fabrica propriu-zisă. Era o sală de asamblare cavernoasă, slab iluminată de becuri portocalii de securitate, aflate în colivii din sârmă, sus pe tavan. Pe deasupra capetelor se zărea un pod rulant colosal, nemișcat pe șinele sale. Înăuntru nu exista niciun sunet, nicio mișcare. Ocazionalele raze ale farurilor vreunui vehicul ce se deplasa pe Puschkinallee – la ora două noaptea nu circulau prea multe – traversau ferestrele termopan înalte din podea până în tavan, care se întindeau pe toată lungimea peretelui vestic al halei.

Becurile proiectau cercuri difuze de lumină în fabrica altfel întunecată. Secțiuni de panouri de tip fagure se găseau pe suporți în centrul încăperii –

podele ce erau montate și testate. Mai departe, pe lângă pereții din cărămidă zugrăviți în alb, se găseau blocuri groase de polimeri, suspendate de cadre pătrate din aluminiu prin intermediul unor arcuri groase – amortizoare de șocuri. În capătul sălii, pe rafturi din oțel inoxidabil ce sclipeau sub luminile portocalii de sus, se aflau nenumărate tăvi de plastic numerotate. În fiecare tavă erau câte cinci traverse de aluminiu lungi de 1,20 m, fiecare având la capăt o celulă piezoelectrică micuță.

Trecură tăcuți, în șir indian, pe lângă tăvile din plastic, comparând numerele loturilor, căutând etichetele cu codul de proiect și beneficiarul ce le fuseseră trimise de DIVA din Moscova. Rotilele trolerelor bufneau silențios în fabrica tăcută. Bromley fotografie rafturile cu o cameră digitală miniaturală, care utiliza un bliț infraroșu invizibil. Traversele de aluminiu din tăvile imaculatei fabrici germane aveau într-un final să susțină podeaua de 7 500 de metri pătrați a sălii cu cascadele de centrifuge din uzina de îmbogățire a uraniului îngropată în deșertul iranian din umbra munților Natanz. Gable ridică una dintr-o tavă.

— Nu pare cine știe ce, comentă el.

Bromley scoase una identică din troler.

— Facem schimb. Asta a mea e chibritul dracului: 40 la sută fosfor alb.

Începură să despacheteze materialele aduse.

După o oră, Gable și Hearsey făcură ultima verificare de securitate. Era de-a dreptul nepământean că un asemenea loc nu genera niciun zgomot: nici bâzâit de mașinării, nici clicuri de metal care se răcea, nici ticăit de ceasuri. Hearsey îl bătu pe Gable pe braț și înaintă încet în penumbră, atent mereu la semnele din bandă vărgată de pe podeaua imaculată, care delimitau culoarele sigure pentru mers prin cimitirul elefanților de componente, utilaje, materiale și recipiente cu piese.

Bromley își strângea trolerul.

— Ai terminat totul? o întrebă Hearsey.

Ea încuviință din cap.

— Westfall și cu mine am decis să menținem traversele înlocuite laolaltă, nu să le răspândim. Văzându-le pe toate, ne-am convins să concentrăm fosforul. Vrem să creăm de la bun început o zonă fierbinte mare.

— Dar focul nu poate fi stins după ce izbucnește? întrebă Gable. Probabil că iranienii au măsuri împotriva incendiilor.

Westfall clătină din cap.

— Fosforul alb arde și sub apă, iar după ce va lua foc suficient aluminiu, în tot Iranul nu există destulă spumă să-l stingă.

— Iar mullahii vor alerga de colo-colo ca niște ratoni într-o discotecă plină de globuri stroboscopice, zise Gable.

Cei doi tehnicieni se uitară unul la altul, încercând să-și amintească dacă în Iran trăiau ratoni.

Westfall mai controlă o dată traversele pe care le înlocuiseră pentru a verifica potrivirea numerelor. Privind fotografiile făcute, Bromley se asigură că tăvile erau aliniate exact așa cum fuseseră la sosirea lor.

Hearsey își privi ceasul.

— Am terminat cu zece minute mai devreme. Să așteptăm lângă ușă.

Rotilele trolerelor uruiră ușor în aerul nopții când se întoarseră. Echipa se așeză pe jos, cu spinările rezemate de perete, așteptând zgomotul dubei care avea să tragă în fața porții.

Gable își dorea mai mult ca orice să fumeze o țigară, dar știa că trebuia să mai aștepte.

— Un singur lucru mă neliniștește, îi spuse el lui Hearsey. Să zicem că tipii montează podeaua, dar că, înainte să fi instalat și centrifugele, are loc un seism și grinzile noastre se aprind și totul se declanșează prea devreme. Nu putem amplasa un temporizator în panoul de comandă, pentru că

iranienii l-ar găsi. Nu putem mesteri nici software-ul, fiindcă ei vor rescrie oricum codul. Nu putem controla declanșarea, așa că… ce facem, sperăm doar că vom avea noroc?

— Mda, în esență ne asumăm riscul ăsta. Înainte de plecare, am discutat mult despre chestia asta, spuse Hearsey. Dacă are loc prea devreme un cutremur mare, se vor alege cu un incendiu într-o sală pustie. Sigur că da, vor fi întârziați, dar nu va fi nimic mai grav decât să excaveze altă groapă pentru Sala D.

— E totuși o posibilitate reală, zise Westfall, și am încercat să calibrăm pentru această eventualitate. Mărcile tensometrice nu vor face scânteie la vibrații și nici chiar la seisme minore în intervalul de două-trei grade pe scara Mercalli. Pentru așa ceva este nevoie de un eveniment mai mare, cu unde S susținute.

Gable lăsă capul pe spate și se uită la luminile slabe de securitate de deasupra.

— Bun. Dar ce se-ntâmplă dacă timp de cinci ani nu va fi niciun cutremur? Iranul construiește bomba?

— E improbabil în regiunea asta a globului, răspunse Westfall. Pe plan național, media zilnică este de cinci seisme – mici. Statistic vorbind, un eveniment cu unde S mari are loc la fiecare 17 luni. De aceea își doresc podeaua și ăsta-i intervalul nostru de așteptare.

Bromley se uită către Gable, știind ce gândea bărbatul și simțind nevoia să ia apărarea acțiunii sub acoperire.

— Nu-i perfect, spuse ea. Nimeni nu zice asta, dar n-avem altă cale prin care să strecurăm ceva în programul lor. Dacă funcționează, ne alegem cu distrugerea cascadei de centrifuge și colaps nuclear. Tot ce se găsește între gardurile de la Natanz va fi radioactiv pentru următorii 25 000 de ani. Pentru așa ceva, merită riscul… Cel puțin, eu așa consider.

Gable îi privi fața sinceră și aparatul dentar care scânteia când vorbea sub lumina ce răzbătea de sus. Puștoaica avea curaj. Și suferea de claustrofobie. Și născocise o operațiune tehnică prin care să introducă fosfor alb în Iran. Era grozavă.

•

După încă cinci minute ieșiră în liniște din hală. Așteptară în curtea interioară a fabricii, lipiți de ziduri în umbra pe care streașina clădirii o proiecta înaintea zorilor. În mod straniu – cel puțin așa părea pentru o echipă tehnică CIA istovită – o pasăre ciripi într-un copac undeva dincolo de zidurile fabricii. Sunetul unui motor se auzi mai tare, un vehicul se opri lângă poarta metalică glisantă și ușa pietonală se deschise. Agenta SBE Ulrike Metzger își băgă capul pe ușă și le făcu semn să vină. Avea părut blond-cenușiu și era îmbrăcată de parcă tocmai își părăsise colțul ei favorit de pe Oranienburger Strasse, purtând ciorapi-plasă, pantofi cu toc cui și o jachetă mulată, cu imprimeuri de leopard, sub care se puteau întrezări o dungă neagră și cupele de satin ale bustierei. Cerceii mari din aur sclipiră în lumina felinarelor stradale de deasupra zidului curții. Le făcu semn din nou să se grăbească.

Se înghesuiră toți într-un VW Routan negru, care aștepta lângă trotuar cu motorul la ralanti și doar cu luminile de poziție aprinse. Bromley și Westfall se așezară pe al treilea rând de scaune din spate, după ce mai întâi împinseseră înăuntru trolerele cu scule. Gable și Hearsey ocupară scaunele din mijloc, iar Ulrike închise portiera din spate și urcă lângă Senta Goldschmidt, șoferul, altă blondă îmbrăcată la fel de excentric ca prima. Din spate, Gable îi putea vedea jacheta purpurie din mătase thailandeză brută, cu gulerul ridicat peste care atârnau cercei candelabru de modă veche, cu pietre de ametist. În interiorul vehiculului se învolburau trei-patru arome concurente:

parfumurile femeilor, unul de lemn de santal, celălalt de trandafiri; gelul de duș cu mentă al cuiva; și odorizantul de brad ce provenea de la un dozator din plastic lipit de bord. Gable o putea auzi pe Bromley – care era alergică la orice – hârâind pe bancheta din spate. Coborî doi centimetri geamul din partea lui.

Zorile începeau să răsară pe cerul estic când minivanul îi lăsă pe Hearsey și ceilalți doi tehnicieni la hotelul lor, după care Ulrike și Senta îi spuseră lui Gable că-l puteau duce până la propriul lui hotel, Cosmo, lângă Checkpoint Charlie, sau, dacă dorea, li se putea alătura la *katerfrühstück*, un mic dejun revigorant după noaptea de nesomn, în Café Viridis în Kreuzberg, dincolo de râu. Fetele fuseseră treze toată noaptea, așteptând pe stradă ca ofițerii CIA să termine, și erau înfometate.

Gable acceptă invitația; îi plăceau fetele acestea cowboy din SBE, îndeajuns de tinere ca să-i fie fiice, le aproba familiarismele degajate și le aprecia profesionalismul. Ele urmau instrucțiunile cu exactitate, își parcurgeau traseele cu precizie și examinau strada ca profesioniștii. Ochiul lui exersat estimă că aveau pistoale în poșetele foarte mari, de prostituate. Și nu întrebaseră absolut niciodată de ce SBE permisese în mod secret intrarea pe furiș la ora unu noaptea a patru americani cu truse de scule, neînsoțiți, în uzina ultramodernă în care rămăseseră trei ore.

Senta îl inspectă pe Gable cu coada ochiului când parcară și porniră spre cafenea. Gable o simți studiindu-l. Instinctele lui operative erau în alertă – un ofițer de caz nu le decupla niciodată – și nu putea fi vorba de un serviciu de legătură prietenos. Doamnele din SBE comandară cafele, coniac și *Obatzda*, o brânză bavareză afumată tartinabilă, condimentată cu boia și chimen. Se așezară toți pe o canapea din piele uzată în colțul cafenelei, Gable

aflându-se în mijlocul unui ciclon de parfum, cercei care se legănau și ciorapi din plasă.

Cele două vorbeau non-stop, adesea în același timp, și nu erau deloc provocatoare. Gable le evaluă și le privi mâncând, căutând semnele și ticurile pe care oamenii le dezvăluie când se hrănesc. Exuberante, lăudăroase, sigure pe ele… și mai ce? Curioase, inteligente, acoperindu-și gurile pline, ca să râdă. Gable încercă o stratagemă, punând o întrebare indiscretă despre nivelurile de salarizare în meseria lor, pentru a vedea care dintre ele va răspunde, care se recunoștea subordonată celeilalte. Ambele răspunseră simultan, râzând, plângându-se de leafa mică. „Hm. Același rang. Sunt egale”.

— V-ați descurcat excelent în noaptea asta, le lăudă el. Vă apreciez cu adevărat ajutorul.

Ulrike zâmbi, încântată. Bărbatul le făcuse să râdă, povestind întâmplări din război.

— Îmi plac și ținutele de prostituate, rosti Gable privindu-le pe amândouă. Perfecte ca s-aștepți noaptea într-un minivan parcat.

— Care ținute de prostituate? întrebă Ulrike.

— Vreau să vă cer o favoare, spuse Gable iute, ocolind răspunsul. Ar trebui să știm când va fi complet ambalată și când va fi expediată podeaua seismică. V-ați putea ocupa de asta?

— *Bundeszollverwaltung* ne va anunța din timp, spuse Senta.

Jacheta ei din mătase thailandeză avea un decolteu adânc și, din câte putea Gable să vadă, femeia nu purta absolut nimic pe dedesubt.

— Cine vă va anunța? întrebă el.

— Serviciul federal al vămilor, precizează ea.

— Aflarea datei de expediție nu va fi o problemă, continuă Ulrike. Va fi în ziare și la televiziune. Acum trei ani, compania a expediat un container uriaș la un laborator din Istanbul. Au utilizat un camion cu 120 de roți ca să-l ducă în

port. Au fost necesare 13 ore, pentru că au mers foarte încet. Va fi toată noaptea la televizor.

— Și vor fi de asemenea reportaje de la încărcarea pe vapor, spuse Senta.

— O să-i anunț pe ai mei, încuviință Gable. Mersi.

Își terminară cafelele. Gable refuză încă un coniac. Se găseau la un moment de răscruce în conversație, când subiectul avea să se schimbe ori noaptea să ia sfârșit. „Asta-i clipa când ar sosi primele adieri ale unei propuneri”, se gândi el, „dar nu se poate întâmpla, nu aici, nu cu fetele astea”. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, agentele SBE se ridicară, își neteziră rochiile mini și-și puseră pe umeri poșetele imense. Ulrike îi făcu semn barmanului somnoros și lăsă banii pe bar.

Afară cerul era mai luminos, norii având partea de jos înroșită de soarele ce răsărea dar care încă nu se ridicase deasupra orizontului.

Traficul din oraș nu se aglomerase încă. Ulrike anunță că trebuia să ducă minivanul înapoi la garaj înainte de ora șase – regulile erau stricte – dar Senta avea să-i cheme lui Gable un taxi și să-l ducă în siguranță la Cosmos Hotel. Amuzat, bărbatul spuse că nici nu putea fi vorba despre așa ceva, fusese o noapte lungă și nu avea de gând să le deranjeze și mai mult și cu certitudine se putea întoarce și singur la hotel, deoarece, la urma urmelor, Berlinul nu era Beirut sau Vientiane sau Khartoum, fără supărare, așa că avea să le spună „noapte bună” și să le mulțumească pentru că-i acoperiseră.

Ulrike își privi ceasul și spuse că trebuia să plece, o sărută pe Senta pe ambii obraji, îi strânse mâna lui Gable și se îndepărtă. Senta opri un taxi, deschise portiera și se urcă pe bancheta din spate. Gable o urmă și închise portiera, în timp ce femeia îi dădea indicații rapide șoferului. După aceea se lăsă pe spate și-l privi pe Gable, ca să vadă dacă era furios. Vorbi repede, pe un ton de scuză.

— Martin, zise ea, știu că te poți întoarce și singur la hotel.

În seara anterioară nu-și dezvăluiseră numele, totuși era de așteptat ca SBE să aibă acces la registrele hotelurilor la fel ca orice alt serviciu secret. La indicația lui Benford și pentru a dovedi deschidere față de gazdele lor, toți membrii echipei călătoriseră la Berlin sub numele proprii.

— Tu înțelegi, urmă Senta, ești un profesionist cu multă experiență. Șeful nostru, Herr Jung, este foarte *stur*, foarte încăpățânat, și ne-a dat instrucțiuni stricte să te conducem în siguranță acasă. Poate că vrea ca voi, americanii, să ne lăudați eficiența în fața președintelui nostru. Sau poate că nu vrea ca un *Kopfgeldjäger* CIA să bântuie neînsoțit prin Berlin. Sau poate că-i place pur și simplu să dea ordine.

— Ce-i un *Kopfgeldjäger*? întrebă Gable, privind pe geam.

— Un vânător de capete, zise Senta zâmbind.

Gable îi răspunse la zâmbet. Bănuia că fata cu ochi albaștri și nas cârn avea în jur de 25 de ani. Părul blond îi cădea liber pe umeri, încadrând un surâs deschis, cu dinți egali. „Nu-i o frumusețe răpitoare ca DIVA”, se gândi el, „dar e sigură pe ea și inteligentă și nu se teme de un bivol CIA bătrân ca mine”.

— Dar tu? o întrebă el, tachinând-o. Nu ți-e teamă să fii singură în prezența unui yankeu vânător de capete?

— Nu mi-e teamă, râse ea. Nici vorbă. Am în poșetă un pistol să mă apăr.

În recepția hotelului, strângerea ei de mână a fost corectă și fermă, și tocurile îi țăcăniră când se îndepărtă, fluturând din braț a rămas-bun. „Are picioare frumoase”, își spuse Gable. „Ia mai taci, ești la fel de prost ca Nash. Are totuși un funduleț apetisant; ești obosit, du-te și te culcă”. Mai avea două ore până când sosea mașina să-l ducă la ambasadă, îl aștepta o zi nenorocită, în care trebuia

să scrie telegrame către Benford despre acțiunea din timpul nopții, în care avea să-i asculte pe Bromley și Westfall comandând prânzuri fără gluten.

Urcă în cameră și-și privi fața ce părea obosită în oglinda aburită a băii. Își trecu degetele prin părul tuns periuță care arăta mai încărunțit decât ținea minte. Un clic sonor răsună în dormitor și Gable își lăsă capul pe un umăr și ascultă. Cineva – poate – umbla prin cameră. Cameristele bat întotdeauna la ușă. Ce putea fi? La 7:30 dimineața, într-un hotel de patru stele din Berlin? Un hoț? Un agent german? Rușii? Răspunsul cel mai rău – aflaseră despre operațiunea din fabrică? Despre LYRIC? Rușii se comportau mereu cu îndrăzneală în Berlin, obiceiuri moștenite din zilele vechi.

Gable se îndreptă, își înfășură un prosop în jurul taliei și, cu ochi expert, inventarie în trei secunde camera de baie în căutare de arme. Al naibii de puține: mânerul periuței de dinți înfipt în scobitura de sub gât, cordonul uscătorului de păr pentru sugrumare dacă se putea apropia, apă de gură astringentă azvârlită în ochi. Toate erau numai rahaturi dacă amenințarea era reală, dacă în camera lui se afla un profesionist de top. Luă din cuier un prosop mare de baie, îi înnodă un capăt și-l ținu apoi sub apa robinetului. În Manila văzuse o frânghie udă și înnodată utilizată ca armă la lungimea brațului, într-o bătaie scurtă și urâtă dintr-o fundătură măturată de rafale de vânt în timpul unui diluviu tropical. Agentul lui îi povestise despre *Sayaw ng Kamatayan*, arta marțială de pe insule care folosea arme șfichiuitoare. Perfect, capătul înnodat al unui amărât de prosop de baie. Gable deschise ușa băii și păși în dormitor, gata să rotească prosopul pe deasupra capului.

Senta Goldschmidt era întinsă pe patul lui, acoperită cu un cearșaf pe care și-l trăsese până sub ochi. Își arcui o sprânceană când îl văzu ținând

în mână prosopul din care picura apă. El clătină din cap, îl aruncă în cadă și se așeză pe marginea patului. Senta coborî cearșaful până sub bărbie.

— Te-am speriat? zâmbi ea.

— Ce faci aici? întrebă Gable încet, luându-i un deget cu blândețe.

— Dacă șeful meu ar ști, aș fi concediată înainte s-apuc prânzul, răspunse ea.

Ochii ei albaștri îl cercetară.

— Deci?

— Mă interesezi, spuse ea. M-ai atras…

— Nu prea sunt de vârsta ta…

— Știi multe, ai văzut multe…

— Și ești prea drăguță pentru mine…

— Și ai ochi *empfindlich*, sensibili, adăugă Senta.

— Ascultă, zise Gable, eu păzeam Coridorul Fulda înainte să te fi născut tu.

Senta îl privi și încreți nasul cârn.

— Ce este un Coridor Fulda? întrebă ea.

Gable îi strânse mâna.

— Războiul Rece? Granița cu RDG-ul? Cele două văi prin care rușii aveau să atace Vestul când urma să înceapă al Treilea Război Mondial? Îți sună ceva cunoscut?

Senta râse și, încet, trase la o parte cearșaful. Purta doar ciorapii din plasă și cerceii ca niște pendule.

— Aia-i istorie. Țuguie buzele și mișcă ușor picioarele. Există și vreun Coridor Fulda modern?

OBATZDA – BRÂNZĂ TARTINABILĂ BAVAREZĂ

La temperatura camerei, amestecați brânză Camembert cu cremă de brânză, unt moale, bere amber, ceapă tocată fin, boia, chimen, sare și piper până obțineți o pastă fină. Serviți cu ceapă roșie sau

arpagic, pe pâine neagră sau cu covrigei.

29.

Dominika mai avea de petrecut două nopți în Atena înainte de a reveni la Moscova. Benford se întorsese la Washington cu o zi în urmă, ziua în care Dominika expediase Centrului recomandarea de a-l rechema pe LYRIC. Nate se întâlnise cu generalul și-l pusese să repete din nou instructajul de exfiltrare. Atmosfera era încordată la maximum.

Casa conspirativă TULIP. Întotdeauna exista o senzație de urgență în cursul ultimelor întâlniri cu o sursă care se întorcea în țara ei. Ofițerii CIA o pregătiră susținut ore la rând, știind că femeia putea face față, și conștienți, de asemenea, că era posibil ca Dominika să nu poată ieși prea repede din Rusia. Nu era exclus s-o revadă abia după câțiva ani.

— Când te-ntorci la ranch, zise Gable, termină-l pe broscoiul ăla de Ziuganov. Trage-i prețul de sub picioare. Asumă-ți meritul pentru o victorie de contrainformații. Tu ai rezolvat-o.

Deoarece nu înțelese decât jumătate din cuvintele lui, Dominika îi zâmbi. În jurul capului bărbatului se rotea constant o aură purpurie bogată.

— Și când președintele Vladimir te cheamă la Kremlin ca să-ți tragă o palmă pe funduleț, poartă ceva mișto, continuă Gable și-i făcu cu ochiul. Tocuri adevărate, înalte, ca să fii mult deasupra lui.

Dominika dădu ochii peste cap.

— Domi, interveni Forsyth, asumarea meritului și îmbunătățirea poziției tale față de Putin sunt însoțite de un risc. Atâta timp cât ești o subordonată favorită, te vei bucura de influentă. Dar în același timp vei fi detestată de alții, din interiorul și din exteriorul Kremlinului. Iar dacă nu vei mai fi în grațiile lui Putin, căderea poate fi lungă.

Haloul lui era albastru-strălucitor; era îngrijorat.

— Mai există un risc, adăugă Nate. Dacă Benford îl prinde pe TRITON, Centrul va analiza cauzele prăbușirii sursei lor. Va trebui să te distanțezi.

Se gândea la Evgheni, care era o verigă ce putea fi găsită și care, dacă ar fi fost interogat, ar fi putut-o pune pe Dominika într-un real pericol. Nate ignoră imaginea din mintea lui despre un Evgheni fără chip în brațele Dominikăi.

Gable îi mai turnă femeii un deget de ouzo și umplu restul paharului cu apă.

— O să ai două, poate trei întâlniri personale cu ofițerul tău, spuse el. Vreau să fii extrem de prudentă – dacă vezi ceva ce nu-ți place, șterge-o imediat de acolo.

Dominika îl bătu ușor pe mână.

— Vrei să mai trecem în revistă situl de întâlnire de pe Colina Vrăbiilor? întrebă Nate.

Ea scutură din cap.

— Mi-ați spus că ofițerul ăsta cu care o să mă-ntâlnesc e foarte bun. Vă cred pe toți, dar voi decide când o s-o văd pe stradă.

Încă nu știa dacă să-i poarte ranchiună sau nu acelei femei de 27 de ani.

— Decide rapid, zise Gable. Întâlnirea trebuie să fie de maximum patru minute. Fata noastră va avea pachetul cu trusa ta de urgență pentru exfiltrare. Își trecu degetele prin părul tuns scurt. Ulterior voi două o s-aveți timp destul să faceți cunoștință.

— Ea va avea tot ce-ți trebuie, spuse Nate. Va fi instruită.

— De ce-i spui „ea” și nu-i spui „Hannah”? întrebă Dominika pe neașteptate.

Forsyth și Gable priviră nonșalant spre Nate. Amândoi se pricepeau de minune să descifreze emoțiile umane și, cu instinctele unor câini antrenați dintr-o țară cu activitate seismică constantă, înțelegeau situația. Gelozia, neîncrederea și concurența nu aveau ce căuta într-o

operațiune dintr-o zonă interzisă, indiferent de sex, orgolii sau personalitate. Forsyth își notă în minte să-i sugereze lui Benford ca alt ofițer de caz din Moscova să fie trimis la întâlnirea cu Dominika, deși se aștepta ca Benford să-l refuze. Știa că Hannah Archer era tânăra lui vedetă, pe care o alesese personal și care avea rezultate excepționale.

Mai prozaic și mai cinic, Gable suspecta tot ce putea fi mai rău. Se uită la Forsyth și-i telegrafie că avea să-i facă o clismă lui Nash în dimineața următoare în Stație, un termen eufemistic al serviciului pentru o săpuneală teribilă. Așezat în capătul canapelei, el însuși expert în citirea semnalelor, Nate știa că era la ananghie. Și era furios – atât pe femeie, cât și pe el însuși. Dominika tăcea și privea cum aurorele boreale ale halourilor lor se ciocneau și se separau, gândindu-se că muzica lui Ceaikovski ar fi fost potrivită ca acompaniament, numai tunete și talgere.

Bărbații din CIA erau prea iscusiți ca să dea glas unor probleme interne în fața ei, dar Dominika știa că tocmai îl pusese pe Nate în *bania*, baia de aburi, și că, judecând după expresia de pe fața lui Gable și după haloul lui purpuriu rotitor, avea să-l aștepte mâine pe Nate cu mănunchiul de nuiele de eucalipt. Dominika nu știa de ce făcuse ceea ce făcuse, dar se simțea nesigură, nervoasă. „Mai întâi temperamentul tău, iar acum ai devenit o *klikușa* cu ochi verzi, o diavoliță isteric de geloasă”, se gândi ea. „*Idiotka*, concentrează-te asupra muncii tale. Concentrează-te pe eminențele cenușii din Kremlin, păstrează-ți disprețul pentru ei”. Se uită pe furiș la Nate în timp ce bărbații își strânseră hârtiile și porniră spre ușă.

Dominika îl sărută de trei ori pe obraji pe Forsyth când plecă. Îl îmbrățișă pe Gable și-i zâmbi privindu-l în ochi.

— Mă duci și pe mine la hotel? i se adresă, fără a se uita la Nate.

În ea creștea o undă de răzvrătire și-și rezerva dreptul de a fi răutăcioasă față de această Hannah. De aceea, avea să plece, n-avea să mai rămână în urmă cu Nate. Făcea asta pentru el, lăsându-i pe Gable să vadă că ei doi n-aveau să fie împreună în noaptea asta. Îi ducea dorul, tânjea să-l simtă înăuntrul ei, dar renunța să facă dragoste în noaptea asta tocmai pentru că-l iubea atât de mult. Când ieși, întoarse capul spre el.

— Nu-ți face griji, îi șopti. Eu sunt bine.

Udranka era în colțul camerei și privea întreaga dramă. Fă ce vrei, zise ea, dar nu te aștepta să fiu de acord cu tine.

•

Nate nu s-a mai ales cu o clismă în dimineața următoare. La începerea programului, telefonul operațiunilor din spatele biroului lui Margie sună, iar când femeia ridică receptorul auzi un fluierat slab și tremurător, repetat de două ori. Margie vârî capul prin ușa șefului ei, apoi prin ușa biroului alăturat. Forsyth și Gable străbătură împreună rețeaua interioară de încăperi spre biroul lui Nate aflat aproape de capătul șirului, unde concepea o telegramă pentru Cartierul General despre întâlnirea din casa conspirativă din seara trecută. Gable îl privi pe Nate și mimă scurt o fluierătură. În afara camerei securizate, nu aveau să rostească cu glas tare criptonimul DIVEI și nici să se refere la semnalul ei telefonic cu un fluierat de pasăre care solicita o întâlnire de urgență – Nate își privi ceasul – peste o oră.

Gable și Nate ajunseră la casa conspirativă separat, la 15 minute unul după celălalt. Pe măsuța joasă din living era un pahar gol, rămas de aseară, cu o urmă vagă de ruj. Ambii îl zăriră în același timp – erau măcinări de îngrijorare pentru femeie. Controlară rapid apartamentul, apoi Gable reveni pe stradă pentru a se pregăti s-o vadă când sosea.

Nate auzi zăngănitul ascensorului care se opri la etajul lor, scârțâitul ușii cabinei, apoi cheia lui

Gable în broască. Dominika intră ca o furtună în livingul casei conspirative, cu o figură furibundă. Purta un pulover subțire bej, fustă plisată bleumarin și pantofi din piele neagră cu toc jos. Părul îi era strâns într-un coc dezordonat și nu era machiată, ceea ce Nate considerase dintotdeauna că i se potrivea trăsăturilor ei clasice. Dar nu și în dimineața vizigotă. Nate își impuse să nu se holbeze la sfârcurile DIVEI care se vedeau sub pulover – păreau nu atât sexy, cât mai degrabă amenințătoare. Gable veni în urma ei și ambii ofițeri CIA așteptară, catalogând scrumiere și veioze ce se puteau transforma în proiectile. Dominika rămase în mijlocul încăperii. Glasul îi era sec, însă ochii îi erau că ai unui animal, mișcându-se de la Nate la Gable și înapoi.

— Telegrama de rechemare la Moscova a sosit aseară, rosti ea. N-ar fi trebuit să fie nicio problemă. Soloviov dispunea de o zi sau două ca să se pregătească de plecare. Dar azi dimineață, idiotul bătrân a venit în biroul meu și m-a anunțat plin de mândrie că serviciul lui i-a oferit postul de director al unui proiect strict secret. E convins c-a fost reabilitat și că se va-ntoarce pe o poziție de influență și prestigiu.

— Noi i-am spus de o sută de ori că-i bănuit, zise Gable. Ne-a asigurat că-i gata s-o șteargă în clipa când sunăm clopoțelul.

— Ei bine, *bratok*, se pare că ți-a uitat cuvintele, spuse Dominika. Începu să meargă prin cameră, trei pași înainte și trei pași înapoi, cu brațele încrucișate la piept. E cu mințile duse – crede că îl vor înapoi!

— A zis când pleacă? întrebă Nate. A menționat vreun zbor?

Ea îl privi pieziș, fără să se oprească din mers.

— Am stat și l-am ascultat – fără să clipesc – știind că se duce direct în celulă. Ce i-aș fi putut spune? „Generale, poate-ți amintești ce ți-a zis ofițerul tău de caz din CIA că ești suspectat, că

rechemarea asta-i o cursă și că fuga ta în America este aranjată?” Am fost nevoită să stau locului și să aprob din cap.

— Domi, a zis când pleacă? repetă Nate.

— Mi-a spus că zborul Aeroflot de la ora unu după-amiază era plin, așa că o să caute ceva mai matinal.

Nate își privi ceasul. Dominika se opri din mers și se propti în fața celor doi.

— E terminat, rosti ea. Ofițerul de securitate GRU îl va duce cu mașina la aeroport și va rămâne cu el până se îmbarcă. Așa că-l puteți da uitării. E-n beciul din Butîrka și nici măcar n-o știe.

Se duse la canapea, se așeză, încrucișă picioarele și începu să-l legene pe cel de deasupra. După aceea se ridică iarăși, merse la fereastră și trase draperia ca să privească scurt afară. Gable se uită la Nate, făcu semn din cap, după care intră în bucătărie și începu să deschidă uși de dulapuri și să clincăne pahare. Nate rămase în mijlocul livingului.

— Dominika, vino și stai jos, zise el arătându-i canapeaua.

Ea îl privi peste umăr.

— Sigur că da, răspunse după aceea. Să ne uităm care-i următorul nume de pe listă pe care vreți să-l elimin.

— Domi, vorbi Nate blând, vrei să stai jos sau vrei să-ți trag un șut în fund și să te aduc eu aici?

Dominika întoarse brusc capul și văzu cozi purpurii de dragon în spatele capului bărbatului. Și-l aminti fulgerător pe Nate murdar, trăgând-o prin smârcul Dunării și peste podul din Viena. Atunci avusese exact aceeași expresie ca acum. Își înghiți fierea din fundul gâtului, ocoli spătarul canapelei, se trânti în unicul fotoliu din cameră și-l privi încruntată.

— Dacă tu crezi că-mi poți trage…

— Nu mă pune la-ncercare, o întrerupse el. Vrei să taci din gură și să m-asculți?

Gable ieși din bucătărie cu trei pahare de ouzo și o caserolă cu mâncare cumpărată de la magazin, pe care o găsise în frigider. Așeză tava pe măsuță în fața canapelei.

— Poate c-ar fi bine să-l asculți, mărgico, rosti el privind-o pe femeie. E ceva nasol, chiar nasol. LYRIC e agentul lui. Așa cum și *tu* ești agenta lui.

Gable o nimeri în plin, iar Dominika era furioasă.

— Mi-ați spus că Soloviov va fi dus în Statele Unite, zise ea. Toți mi-ați spus c-ați stabilit împreună cu generalul planul de evadare. Acum el e-n zbor spre Moscova și va fi așteptat la aeroport.

— Tu crezi că noi am vrut să se-ntâmple așa? întrebă Nate.

— Indiferent dacă ați vrut sau nu, o dată în plus, voi, nemernicilor, m-ați făcut responsabilă pentru trimiterea la groapă a unui om bun!

Dominika încrucișă picioarele și începu din nou să-l legene pe cel aflat deasupra.

— Da, spuse Nate, mulți oameni buni – bărbați și femei – o pățesc în jocul ăsta. Poate că ideea este că încercăm să-i protejăm pe mulți alții, pentru a echilibra situația.

— Știați că se va-ntâmpla așa? întrebă Dominika.

Făcuse dragoste cu Nate pe canapeaua asta și apoi din nou, în picioare, lângă chiuveta din bucătărie, iar el știuse tot timpul.

— Ascultă-mă, Dominika, zise Nate, ăsta nu-i un complot. Noi nu ne-am folosit de tine ca să scăpăm de general. El era agentul nostru.

— Ați vrut ca eu să-l demasc pentru a-mi îmbunătăți poziția, rosti femeia. N-ar fi trebuit să fi acceptat asta.

Nate clătină din cap.

— L-ai auzit pe Benford, spuse el. Generalul – LYRIC – era deja demascat de cârtița aia blestemată din Washington. LYRIC o știa – i-am spus-o chiar eu – și a primit vestea cu calm. Era

pregătit să se stabilească în Statele Unite. A fost dintotdeauna încăpățânat, un militar bătrân care-și jelea copiii pierduți, dar care rămăsese patriot în adâncul inimii. El s-a *autoconvins* că poporul lui dorea să se întoarcă. El dorea să se întoarcă. Poate că o părticică din el știe adevărul, însă ofițerul rus dinlăuntrul lui vrea să creadă altceva.

— Scoate-ți din minte ideea c-a fost cine știe ce stratagemă a noastră, zise Gable. Totul este o porcărie. Săptămâni întregi vom răspunde la întrebări de la Washington. Forsyth și cu mine, ca șef și adjunct, dar mai ales amărâtul ăla de acolo, care a fost coordonatorul lui LYRIC. Nimănui nu-i place să piardă un agent.

— Vei fi suspendat? întrebă Dominika, privindu-l pe Nate.

— Îl vor critica luni de zile, spuse Gable, dar vom continua să ne facem joburile. La fel ca tine.

Dominika se gârbovi în fotoliu, cu brațele încrucișate. Nu se gândise la implicații pentru Nate – și acum se simțea de două ori mai responsabilă.

— Iar asta înseamnă – uită-te la mine – asta înseamnă că tu va trebui să continui să-ți faci jobul *tău*, zise Nate. Și că trebuie să rămâi în siguranță. Iar o parte din asta înseamnă să rămâi puternică față de Ziuganov. Și dacă asta înseamnă că peste două zile va trebui să cobori în beciuri și să-l pălmuiești pe LYRIC, ei bine, să știi c-așa vei face!

Dominika nu se gândise nici pe departe la posibilitatea ca Ziuganov s-o târască la ședințe de interogatoriu în închisoare cu LYRIC. O cârtiță CIA avea s-o ancheteze pe alta, știind adevărul, cu piticul veninos studiindu-le fețele amândurora. Dacă expresia chipului ei nu-i trădă îngrijorarea, o făcu însă cu certitudine fiorul ce-i străbătu tot corpul. Bărbații din CIA îl văzură imediat.

— N-o voi face, rosti ea.

— Mai ții minte ce v-am zis amândurora în Viena? întrebă Gable. Că într-o bună zi va trebui

să luați o decizie care vă va da peste cap, dar că nu aveți alternativă, și că veți fi nevoiți chiar să faceți rău cuiva pe care-l respectați și-n care aveți încredere. Ei bine, s-a întâmplat azi și se va-ntâmpla din nou mâine, apoi în ziua următoare. Gable își privi ceasul. Este aproape ora unu. Vă e foame?

Dominika clătină din cap. Gable desfăcu folia de pe caserola din aluminiu. Înăuntru erau înșiruite trei vinete mici umplute cu roșii și strălucind de ulei. Gable se uită la Nate.

— Vrei una?

Celălalt refuză. Gable împinse caserola într-o parte. Se sculă și-și îmbrăcă haina.

— Ce facem acum? întrebă el. Tu te-ntorci la ambasada ta?

Dominika aprobă din cap.

— Atunci te vedem diseară, ca de obicei? se asigură Gable.

Dominika încuviință iarăși.

— Plec mâine cu Aeroflot.

— Ai nevoie de ceva? continuă Gable.

Femeia clătină din cap.

— Bine, zise Gable, așteaptă zece minute ca să părăsesc strada. Ne vedem diseară.

— La revedere, *bratok*, îl salută Dominika.

Nu auziră liftul – bărbatul coborâse pe scară. Stăteau unul în fața celuilalt, fără să spună nimic. Haloul purpuriu al lui Nate era incandescent, pulsa de energie. Dominika își dori să se așeze lângă el și să-l cuprindă în brațe, dar n-avea s-o facă; decizia dezastruoasă a lui LYRIC, resentimentele ei care continuau să dăinuie și iminenta întoarcere în Rusia se așternură peste ea ca o pătură grea. Îl auzise pe *bratok*, iar acum știa ce gust avea fierea când îți umplea gura. Își privi ceasul și se ridică.

— Plec, anunță ea.

— Ne vedem diseară, încuviință Nate. Te iau cu mașina din același sit ca ieri?

— Aceeași oră? zise femeia.

Se întrebă dacă seara avea să se sfârșească cu ei în pat.

Amândoi ar fi fost colosal de triști dacă ar fi știut că nu vor fi în stare să-și ia rămas-bun unul de la celălalt.

IMAM BAYILDI – VÂNĂTĂ UMPLUTĂ

Crestați vinete mici și decupați un buzunăraș, apoi coaceți-le până se înmoaie. Căliți ceapă tăiată subțire, usturoi și feliuțe subțiri de roșii, adăugați sare, zahăr, mărar și pătrunjel. Umpleți buzunărașele cu amestecul acesta și stropiți cu ulei de măsline. Puneți apă, zahăr și zeamă de lămâie pe fundul unei cratițe, acoperiți și gătiți la foc mic, turnând din când în când sosul peste vinete, până se înmoaie vinetele și sosul din cratiță s-a îngroșat. Răciți și serviți la temperatura camerei.

30.

Dominika se întoarse pentru scurt timp la ambasadă pentru a vedea dacă mai putea afla ceva despre LYRIC, dar nu apăruse nicio noutate. Bătrânul idiot plecase cu un zbor de dimineață. Bănuia că va fi așteptat pe aeroportul Domodedovo de un tânăr ofițer de protocol, care avea să-l ducă la Sediul Central GRU cu un Mercedes negru. În realitate însă ofițerul curtenitor avea să-l însoțească în salonul pentru oaspeți de lângă terminalul principal, unde cinci bărbați în costume aveau să-l prindă de încheieturile de la mâini și de glezne, iar un braț avea să-i fie trecut în jurul gâtului pentru a-l ține nemișcat, după care aveau să-i descheie cămașa și să-i scoată pantofii, și să-i salute revenirea în *Rodina*. Era pierdut.

Rămase ceva mai mult timp în ambasadă, înghiți o felie de plăcintă cu legume rusească din cantină fără să-i simtă gustul, după care se întoarse la hotel, mergând pe jos. Era amiază și soarele îi dogorea în cap. Situația cu LYRIC o amorțise și anesteziase. Fusese pusă din nou în aceeași situație sau, mai degrabă, se pusese singură. Știa că tipii din CIA erau teribil de îngrijorați: tocmai pierduseră un agent, parțial din ghinion, parțial din cauza încăpățânării unui bătrân, parțial din neatenție. Dar acum revenise în groapa familiară cu smoală, în care se afundase până la șolduri. „Bine ai venit în viața pe care ți-ai ales-o singură”.

În timp ce mergea cu fruntea plecată pe trotuarul prăfuit din Ambelokipi spre hotel, visă cu ochii deschiși la fuga ei. Cum avea s-o prezinte, cum avea să-i spună lui Nate că dorea s-o ducă în America, chiar acum, și să-i găsească o casă lângă un lac înconjurat de brazi, o casă cu șemineu, unde să facă dragoste pe îndelete diminețile? „Ești genială, micuțo”, se gândi ea. „O adevărată idealistă. Pe cine păcălești?” Existența asta în

expectativă avea să continue până va muri, demascată de un trădător sau împușcată de un lunetist sau măcelărită de un asasin maniac.

Marta mergea lângă ea, *fumând și uitându-se la bărbații tineri de pe trotuar*. *Limpezește-ți mintea*, *îi spuse*, *concentrează-te*, *iubește-ți bărbatul și nu te teme*.

Iubește-ți bărbatul. Dominika își limpezi mintea când luă de la recepție cheia camerei și urcă scara îngustă, întunecoasă și răcoroasă prin comparație cu dogoarea străzii. Dorea să-și schimbe puloverul și rochia pentru recepția de seară de la ambasadă, de la care avea să plece pe neobservate pentru a-i vedea pe Nate și Gable într-o întâlnire la o oră târzie. Decise că în seara asta le va spune ambilor că-i părea rău. Din magazinul de lenjerie Wolford din Kolonaki își cumpărase un body negru, pe care avea să-l poarte sub o jachetă scurtă și fustă – o ținută neprotocolară, ci de curtezană profesionistă. Puteai să vezi prin materialul vaporos și ea (sau Nate) putea descheia cu o singură mână năsturașii dintre picioare.

Nu-și amintea să fi tras jaluzelele din micuța cameră de zi și ceva se repezi spre ea, mârâind, din dormitorul aflat în dreapta, ca o ceață, urmată de un șoc și senzația unor brațe de oțel în jurul mijlocului ei, iar Dominika se răsuci spre stânga și făcu în același timp un pas mare, dar brațele nu-i dădură drumul și se simți ridicată practic pe sus și izbită de perete cu o forță drăcească, iar atacatorul era o umbră neclară, însă nu era un bărbat, nu cu mirosul ăla, nu cu pernele alea pe piept, și Dominika lovi capul blond cu cotul, coborî mult cealaltă mână și izbi cu muchia palmei între picioarele agresoarei, auzind doar un pufăit în ciuda puterii cu care lovise, iar brațele i se desprinseră din jurul mijlocului, însă se încolăciră pe după gât și femeia își puse un genunchi între omoplații ei și încercă s-o doboare pe podea, dar Dominika bâjbâi spre o veioză mică din ceramică,

una care avea pe abajur un model de scoici, o prinse și o izbi în capul nenorocitei, iar brațele îi dădură drumul și Dominika se întoarse s-o privească, se ținea de obraz, într-un tricou și o fustă de țigancă, și avea umeri mari, picioare mari, ochi mari, ochi de culoarea ardeziei, și părul acela blond care-i era lipit de țeastă și, fără vreun avertisment, țâșni spre Dominika și o lovi cu umărul în stomac, purtându-le pe amândouă înapoi, peste o măsuță din sticlă pentru cafea, care se sparse, iar femeia continua să dea din picioare, peste cioburi și lemnele rupte, ca să se proptească în ceva și lovea spre capul Dominikăi, care-și simțea coastele de parcă luaseră foc, vârî un deget mare în unul dintre ochii ca niște pietre de râu, dar lighioana doar mârâi și scutură din cap, și Dominika înțelese că n-o putea înfrânge pe femeia asta bizuindu-se doar pe forța brută și se luptă cu un val de frică disperată, gândindu-se sălbatic să strige după ajutor, când chipul se apropie de al ei, dezvelindu-și dinții, și Dominika simți o bucată de sticlă sub mână și repezi un ciob peste fața femeii, pornind de deasupra sprâncenei ei stângi, coborând în diagonală peste nasul cărnos, spre partea inferioară a pometelui drept, o cicatrice de pirat, și femeia se îndepărtă, ținându-se cu palmele de față și ștergând-o cu tricoul, sânii fără sutien fură vizibili când ridică poalele tricoului, cu mameloane mari cafeniu-întunecat, după care femeia se aruncă din nou înainte ca un bivol african rănit, cu sângele șiroindu-i pe față, iar Dominika era ghemuită, apăsându-se peste coaste și străduindu-se să respire, când strigoiul o lovi cu pumnul izbind-o deasupra urechii stângi și o lumină albă îi explodă în cap, iar atunci furia adevărată țâșni la suprafață și Dominika își ignoră coastele și expedie o directă, apoi alta, spre fața femeii, dar fără efect, și amândouă căzură pe spate pe sofa, cu picioarele întrepătrunse și prinzându-se de părul și de hainele celeilalte, fiecare străduindu-

se să ajungă deasupra, iar sofaua se clătină puțin pe picioare de la zvârcolelile lor, și bestia ajunse peste ea, o întoarse pe Dominika pe stomac, turtindu-i fața în pernele sofalei, iar ea simți sânge care-i picura pe obraz și reuși să strecoare o mână în sus, între propriul ei gât și cablu înainte să fie strâns, dar tot și-ar fi putut pierde cunoștința dacă se aplica suficientă presiune – slavă Domnului că nu era o coardă de pian – și, cu un efort născut din disperare, Dominika se legănă violent de două ori, răsturnând sofaua cu un trosnet de lemn, expediindu-le pe amândouă în perete și știu că dacă n-avea să se ridice prima în spațiul acela limitat, era moartă, așa că își puse ambele mâini sub bărbia femeii și o talpă în stomacul ei și împinse, apoi se rostogoli într-o parte și se sculă în picioare, cu cablul tot atârnându-i în jurul gâtului, însă dihania își ștergea din nou chipul, sânii îi străluceau roz în lumina slabă din cameră și păși nepăsător peste sofaua răsturnată, iar Dominika se retrase, se încordă pentru altă șarjă de bivol și dintr-o toană zise *Suka tî zloebîceaia*, javră afurisită, ca s-o enerveze, fiindcă îi mai rămăsese exact o ultimă mișcare, iar când blondina veni cu brațele întinse ca s-o prindă de gât, Dominika se aplecă și îi prinse brațul stâng, îl duse peste umărul ei, făcu un sfert de rotație și trase în jos, punând contră pe articulația cotului, separând humerusul distal de capul radiusului și rupând olecranul, vârful cotului, cu un trosnet ca al unei coji de nucă sparte și femeia lătră o dată de durere, însă se repezi din nou la ea, cu un geamăt surd din piept, un braț legănându-se liber, un ochi clipind des ca să scape de sânge, iar Dominika abia reuși să înalțe mâna, să tragă de tricoul îmbibat de sânge, s-o rotească pe femeie și să ridice un picior pentru a o izbi îndărătul articulației genunchiului, iar tricoul ud se rupse în față când femeia se nărui, nu izbuti să-și amortizeze căderea cu brațul rupt și inert și lovi covorul cu obrazul, iar capul îi ricoșă o dată

pe podea, și Dominika se aplecă peste ea, o răsturnă pe burtă, îi trecu de trei ori în jurul gâtului cablul electric și ieși din raza de acțiune a brațului sănătos, trecând peste capul femeii, își puse tălpile pe umerii ei și trase cu brațele de cablu, unicul fel în care putea sta departe de mâinile și de dinții aceia, unicul fel în care putea exercita suficientă presiune, cu ambele tălpi proptite, lăsându-se pe spate, cu capetele cablului trecute în jurul pumnilor, și Dominika trase, întorcând capul ca să vomite puțin, icnind de efort, iar talazurile de durere din coaste se înrăutățiseră și fața mânjită de sânge a femeii se răsuci ușor înapoi ca să se uite la Dominika și sânii turtiți tremurară, iar saliva și sângele curgeau în sus pe chipul ei și Dominika continuă să tragă, iar brațul sănătos al femeii bâjbâi după cablul înfășurat de trei ori, care-i intra în carnea gâtului și urletul ei de furie muribundă se auzi ca un horcăit răgușit și începu să zbată din picioare, apoi se cabră de două ori, cu sânii legănându-se, dar Dominika trăgea în continuare și aerul era plin de zumzete, și Dominika continuă să tragă, iar vederea ei se îngusta, cu conturul negru și încețoșat, iar când își reveni, după cinci minute sau după douăzeci și cinci de minute, nu putea spune, femeia continua să se holbeze la ea, și Dominika își luă tălpile de pe umerii ei și o ocoli mergând în patru labe, privind pieziș spre cadavru, pentru eventualitatea în care s-ar fi mișcat din nou, dar nu se vedea nicio ridicare sau coborâre a pieptului sau a diafragmei, fusta îi era udă de la talie până la tiv și picioarele îi erau tăiate în cioburi, iar un cot era îndoit mult prea mult într-o poziție nefirească. Dominika abia putea să răsufle, dar bestia era moartă. O omorâse.

În portofelul din piele al blondei se aflau câțiva euro, o cartelă telefonică și fotografia pentru viză a unei brunete atrăgătoare, cu un surâs amuzat. Nicio identificare, nicio naționalitate. Hainele și pantofii nu-i spuneau nimic, iar ochelarii cu rame

din metal erau neutri. Cine era? Dominika își adună forțele, se aplecă peste ochii sticloși, îi deschise larg gura și văzu semnătura stomatologiei rusești proaste: o gură plină de plombe de metal oxidat, putregai cafeniu pe margini între smalț și mercur, și pungi zbârcite pe gingii. Așadar era în mod aproape sigur o misiune din Moscova. Nu avea nici cea mai mică îndoială din partea cui sosise, dar Ziuganov trebuia să fi avut un plan cu care să se acopere. Dominika puse în poșeta ei fotografia. Se așeză pe sofa, tremurând din tot corpul, și o privi pe femeia întinsă pe spate, care-și arăta plombele.

Așa cum stătea, ghemuită de durere, Dominika avu surprinzătoarea revelație că, în cele zece minute cât se luptase cu bestia asta, nu văzuse nicio culoare umană în jurul capului ei, nici chiar aripile de liliac negru ale răului pur.

Acum resimțea mai intens durerile, care-i radiau de jur-împrejur, până la spate. Știa că n-avea de ales decât să se întoarcă la ambasadă. Avea nevoie de îngrijiri medicale discrete și de ajutor pentru a părăsi imediat țara. Când personalul hotelului o va găsi pe gorgona asta strangulată în camera ei, poliția o va căuta, o va aresta și apoi va urma o publicitate dăunătoare cu repercusiuni nefaste la Moscova. Dominika trebuia să dispară din Grecia. Avea să susțină doar că fusese tâlhărită de o atacatoare necunoscută. Numai ea și Ziuganov știau adevărul și avea să fie secretul lor comun și letal, cuțitul scos din teacă și așezat pe masă între ei.

•

Când Dominika nu apăru la casa conspirativă în seara aceea, Gable și Nate închiseră locul și CIA adoptă strategia prestabilită dacă un agent intern nu sosea la o întâlnire: păstrează discreția, așteaptă să fii recontactat. Stația din Atena trecu în revistă posibilele motive pentru absența femeii: un eveniment în ambasadă, ordine urgente de

întoarcere la Moscova, probleme pe stradă. Nate fusese zguduit de fiascoul LYRIC, iar acum celălalt agent al lui dispăruse.

— Dominika se poate descurca de una singură, spuse Gable în Stație, neconvingător. Noi ne-am terminat toate treburile, am verificat-o din nou pentru Ruta Roșie Doi și transmițător; ea știe siturile pentru întâlniri și rețeaua CARS din Moscova funcționează. Avem un ofițer de caz capabil care să se întâlnească cu ea. Întâlnirea de aseară urma să fie de consolidare a relației și câteva păhărele, dacă nu cumva, bineînțeles, Casanova ăsta avea alte idei.

Nate îl ignoră.

— O să trec pe lângă hotelul ei, pentru verificare.

Forsyth era suficient de îngrijorat ca să-și dea acordul.

— Discret, spuse el.

Nate nu se mulțumi doar să treacă pe lângă hotel. Găsi străduța din spate, descuie cu ușurință încuietoarea banală a ușii de aprovizionare și urcă pe scara din spate din Lovable Experience 4, până văzu banda galbenă a criminaliștilor de pe palierul nivelului trei, găsi ușa cu alte benzi galbene întinse de-a curmezișul canatului, întredeschise ușa și văzu sângele, mobilierul rupt și zgârieturile de pe pereți.

Stația obținu o fotografie oribilă de autopsie de la un polițai grec cooperant, așa că cel puțin știau că în sertarul congelatorului morgii din centru nu se afla Dominika, însă toți au fost de acord că piticul Ziuganov încercase un alt atentat asupra agentei lor cu un asasin care, judecând după fotografia din morgă, putea sau nu să fi fost femeie. Discuția prelungită prin telegrame secrete și pe linii telefonice securizate dădu naștere multor sugestii: scoaterea DIVEI din Rusia (Nate); înmânarea unui mic flacon de venin de păianjen Katipo Roșu, pe care să-l picure în cana de ceai a

lui Ziuganov (Gable); și multiple variante de mesaje CARS de avertizare (Forsyth). În cele din urmă, Benford avu cuvântul final, insistând că Dominika știa foarte bine pericolele, iar un torent de mesaje contradictorii ar fi distras-o. Fata lui de legătură, Hannah, urma să fie informată asupra situației, astfel încât să știe problemele când cele două aveau să se întâlnească pe stradă.

Într-o ultimă discuție telefonică cu Forsyth, Benford recunoscu că era îngrijorat:

— La naiba, Tom, DIVA este pe punctul de a pătrunde în Kremlin și a obține un acces nou și important, dar tăișul sabiei atârnă tot mai aproape. Nu știu cât va mai supraviețui.

— Vrei să analizăm scoaterea ei? Asta recomandă Nash.

— Nu, zise Benford. Țineți-o în viață cât puteți de mult, dar va trebui să jucăm jocul indiferent de preț.

— Asta-i un pic cam dur, chiar din partea ta, comentă Forsyth.

— Mda, și tu ai fi dur știind că nenorocitul ăla de TRITON este undeva prin clădirea asta.

•

Tot traficul DIVA se găsea într-un compartiment cu telegrame de acces restricționat, cu o listă BIGOT[19] care conținea o duzină de persoane ce aveau autorizația necesară, păstrată ca document de răspundere a contrainformațiilor. Nici chiar directorul adjunct asociat pentru Afaceri Militare, Seb Angevine, nu avea acces la traficul operativ despre DIVA care se derula între Atena, Moscova și Cartierul General. El participa totuși la ședințele zilnice ale adjuncților din sala de conferințe a directorului de la nivelul șapte și o auzi pe purceaua Gloria Bevacqua, directorul adjunct pentru operațiuni, șoptindu-i directorului în timpul clevetirilor de la sfârșitul tuturor ședințelor că LYRIC ignorase avertismentele și se întorsese la Moscova, că va fi arestat aproape sigur și că ea *nu*

fusese de acord cu planul de a-l da pe mâna rușilor.

După ce reveni în biroul său, Angevine căzu pe gânduri. *Planul de a-l da pe LYRIC pe mâna rușilor*? Scrise o notiță, apoi o fotografie, pentru că avea legătură cu Rusia și o incluse în pachetul lui pentru cutia poștală oarbă de săptămâna aceea pentru *rezidenta* rusă Iulia Zarubina. *Rezidenta* înaintă Centrului acest ultim raport trimis de TRITON, cu mențiunea „Strict secret pentru Direcția KR", care a fost citit de Ziuganov și de adjunctul său, Evgheni Pletnev, cel dintâi cu o sclipire solară de suspiciune, al doilea cu un val de spaimă.

Unicul mod în care americanii puteau ști despre Soloviov era să mai aibă o cârtiță. Iar planul „de a-l da pe mâna rușilor" să fi fost oare o distorsiune? Egorova revenise miraculos de la Atena și solicitase imediat concediu medical, susținând că fusese atacată pe stradă și suferise răni ușoare. Însănătoșire grabnică, spuseră ei: analiștii CI doreau să stea de vorbă cu ea, directorul dorea să stea de vorbă cu ea, Kremlinul o convocase. Lui Ziuganov nu-i mirosea a bine.

Când auzi într-un final că Eva Buchina fusese găsită moartă în camera de hotel din Atena, Ziuganov a fost cu adevărat uluit că femeia a putut fi învinsă în luptă corp la corp. Cum izbutise subțirica și eleganta Egorova s-o înfrângă? Oare balerina slăbănoagă fusese însoțită de cineva care s-o protejeze? Nu se va mai vorbi niciodată despre asta; așa trebuia să fie. Indiferent ce s-ar fi întâmplat acolo, Eva dăduse greș, iar acum, deși fusese utilă, dispariția ei era salutară dintr-un punct de vedere. Era incontrolabilă. Ar fi fost ca un șarpe pe care îl ții ca animal de companie, care crește întruna în lungime și în grosime până când, într-o bună zi, începe să te privească prin sticla terariului ca și cum ai fi un șoricel.

Egorova avea să fie potopită de laude, iar Ziuganov avea să aștepte și să privească. El se baza pe TRITON să-i spună ceea ce dorea să audă.

PLĂCINTĂ RUSEASCĂ CU LEGUME

Căliți în unt ceapă și ciuperci tăiate cubulețe, până se rumenesc ușor. Adăugați varză rasă și căliți până se înmoaie. Condimentați bine cu cimbru, tarhon, oregano, sare și piper. Întindeți cremă de brânză pe fundul unei forme pentru plăcintă, acoperiți cu un strat de felii de ouă fierte tare și presărați mărar tocat. Adăugați amestecul varză-ceapă-ciuperci și acoperiți etanș cu foaie de plăcintă. Coaceți în cuptor la foc tare, până când foaia devine aurie. Lăsați să se răcească înainte de servire.

31.

Situl pentru o întâlnire scurtă TORRENT. Poteca din pământ bătătorit cobora până se întâlnea cu o altă cărare, ce suia dinspre promenada de lângă râu. Felinarul de la intersecția în V a celor două poteci nu funcționa – globul din sticlă era spart – și zona era întunecată; singurele lumini ce răzbăteau oblic prin coronamentul arborilor proveneau de pe râu. Pâlpâiau printre crengile pe care toamna le desfrunzise acum aproape complet. Cu frunze sau fără, pădurea *Vorobiovî Gorî*, parcul Colina Vrăbiilor în formă de potcoavă de pe râul Moscova, era întunecată și fantomatică. Rezemată de trunchiul cu coajă netedă al unui frasin, Hannah Archer își mută greutatea de pe un picior obosit pe altul, consultă cadranul luminos al ceasului, apoi îl ascunse înapoi sub mâneca jachetei impermeabile, negre, cu glugă.

Sosise ora. Hannah se ridică încet, fără sunet, și scoase din buzunarul canadienei un Scout PS24, un instrument cu imagistică termică, având la un capăt un ocular cauciucat, iar în capătul opus un sistem de lentile. Reglă lentila pe „alb-aprins” – o sursă de căldură (umană) avea să apară ca o imagine albă spectrală pe un fundal complet negru – și baleie pe un sector circular de o sută de grade în fața ei, în direcția potecii care urca. „Haide, DIVO”, își zise ea, „ce te-ntârzie, fato?”

Chiar la baza cărării șerpuite, Hannah zări o fantomă care urca printre copaci. Silueta părea ceva ce fotografiază vânătorii de fantome în podul unei ferme: plutitoare și imaterială. Hannah o urmări suind, dar se concentră asupra potecii din spatele stafiei. N-o urmărea nimeni. Hannah pivotă lin și scană pădurea din ambele părți în lumină infraroșie invizibilă. Curat. Fără să-și miște picioarele, își răsuci trunchiul și verifică pădurea

neagră de pe dealul din spatele ei. Nimic. Reluă focalizarea pe fantomă, observând clătinarea aproape imperceptibilă din pasul ei; nu tocmai un șchiopătat, însă detectabilă dacă o căutai. DIVA.

Hannah puse la loc PS24 și-și ridică rucsacul pe umăr. Ieși din spatele copacului, pe cărare, tocmai când apăru Dominika. Hannah era o umbră neagră, un druid al pădurii cu glugă pe cap, care întinse mâna.

— Doamna căpitan Egorova? vorbi ea încet. Eu sunt Hannah.

Își lăsă gluga pe spate, lăsând să se reverse părul blond și cârlionțat, ochii scânteiară de intensitate și zâmbetul încrezător lumină pădurea. Odată cu zâmbetul sosi floarea roșie-acadea a dedicării, dorinței și fermității. „Și pasiune?" Era la fel de înaltă ca Dominika, poate mai zveltă, în tot cazul în formă fizică; vibra de energie și adrenalină operativă. Hannah făcu din cap un gest scurt de scuză, apoi scoase scanerul termic și baleie pădurea pe 360 de grade.

I l-ar fi dat și Dominikăi să-l încerce, dar Regulile Moscovei includeau cerința ca ofițerul de caz american să nu aibă contact fizic cu agentul străin, de teama de a nu „poleniza" sursa rusă cu *metka*, praful pentru detectat spioni, o pudră fină incoloră și aderentă – un compus de nitrofenilpentadienal, numit pe scurt NPPD – pe care FSB-ul o pulveriza discret peste tot: pe clanțele ușilor americanilor, pe clanțele portierelor de mașini, pe covoare, volane și în buzunarele pardesielor. În urma unei strângeri de mână sau a despachetării unui obiect, un agent rus poluat (dacă era suspectat) ar fi luminat ca o reclamă stradală de neon pentru Samsung deasupra străzii Tverskaia.

— Bineînțeles că trebuie să fii precaută, șopti Hannah coborând scanerul. Infraroșiile sunt vizibile pentru niște simpli ochelari pentru vedere pe timp de noapte, așa că trebuie să te uiți scurt.

„Și zâmbetul ăla ar fi vizibil pentru dispozitivele pentru vedere pe timp de noapte”, se gândi Dominika.

— Hai să mergem, continuă Hannah și porniră pe cărarea lungă ce suia dealul, afundându-se în umbră unde era mai puțină lumină ambientală.

Stabiliră repede data și ora următoarei întâlniri, întotdeauna primul subiect, în cazul unei întreruperi bruște și a unei întâlniri ratate.

Dominika era impresionată. Hannah era rapidă, perfecționistă și ordonată.

— Ei vor să-ți spun că știu de ce n-ai venit în seara aceea la Atena, spuse Hannah. Știu de blondă, de asasină. Tu ești bine?

— Coaste învinețite, pumni jupuiți, gât inflamat. Am spus Centrului că am fost tâlhărită. Deocamdată nu-i nicio problemă, zise Dominika. Șeful meu se uită la mine ca la o vrăjitoare.

— Ei vor să știe dacă ești în pericol din cauza șefului tău. M-au instruit să-ți spun că te vor scoate dacă o ceri.

Dominika o privi pe Hannah, cu chip inocent și roșul pasiunii rotindu-se în jurul capului.

— Te rog să le mulțumești, îi răspunse. Nu sunt în pericol și fac progrese.

„Pari bătrână și searbădă pe lângă copila asta a naturii”, se gândi ea. „Mă-ntreb dacă și Nate gândește la fel”.

— Grozav, spuse Hannah. Mi-am dat seama că Nate era îngrijorat.

„I-auzi!” Dominika nu comentă. Hannah își continuă lista de verificări.

— Asta-i trusa cu echipamentul pentru planul de exfiltrare, rosti ea și scoase o geantă mică, aflată în altă geantă, mai mare, din plastic. O deschise pentru ca Dominika s-o poată scoate. Este verificată și complet curată. Știi deja ce conține, fiindcă ai exersat cu aceeași trusă. Dacă ai întrebări, îți pot răspunde la ele prin intermediul CARS. În regulă?

Eficientă, sigură pe ea; știa ce face. Oare câți ani o avea? Nate spusese 27? *Boje*, Dumnezeule!

— Îmi amintesc planul, zise Dominika simțindu-se ca un agent străin care este informat de ofițerul său de caz – adică exact ce era ea. Am câteva chestii. Te rog să le spui că am aflat unde-i LYRIC. Este încă viu. Bătrânul *morj* n-a dezvăluit nimic. L-am văzut în celula lui, însă el nu m-a văzut. Ziuganov e disperat că nu va obține o mărturisire; interogatoriul a durat prea mult. Acum își fac griji din cauza inimii lui. LYRIC este în arest la domiciliu, în apartamentul lui din Moscova, așteptând runda a doua de interogatorii. Nu va trece de Nivelul Doi.

Hannah o privi cu o încruntătură serioasă.

— Ai reținut totul? întrebă Dominika.

— Da, zise Hannah și bătu ușor cu palma pe rucsac. Înregistrez totul. Nu vreau să scap nimic. Dar ce-i un *morj*?

Dominika nu știa cuvântul englezesc și încercă să explice ce era o morsă, ba chiar oferi un pufăit pentru ilustrare. Hannah își duse mâna la gură și Dominika începu și ea să râdă. Erau în toiul nopții în pădure, două spioane, cu urechile ciulite după trosnetul fatal al unei crenguțe, și râdeau ca două surori.

— Să fii atentă cu înregistrarea aia – cu vocea mea – da, Hannah? îi atrase atenția Dominika, rezistând impulsului de a întreba dacă Nate avea s-o audă.

„Bineînțeles că da”.

— N-o să las să i se întâmple nimic, zise Hannah redevenind serioasă. De altfel, dacă cineva încearcă s-o asculte fără să apese succesiunea corectă de butoane, va șterge tot fișierul digital în două virgulă trei secunde.

— Se pare că ai tot echipamentul potrivit, comentă Dominika.

— Da, spuse Hannah, avem multe jucării, însă cel mai important lucru este securitatea ta. Ea este

singurul meu job.

Dominika putea auzi până și ritmul cuvintelor lui Nate când Hannah repetă declarația. „S-au instruit împreună, ce frumos! Iar acum eu stau în pădure cu această micuță gladiatoare, care-mi spune c-o să aibă grijă de mine”. Dominikăi îi trecu prin cap un gând nu tocmai frumos.

— Deja mă simt mai în siguranță cu tine, rosti ea, vorbind cu recorderul, vorbind cu Nate.

Hannah o privi o clipă. „E și sensibilă”, își zise Dominika. „Îți ajunge cât de javră ai fost?”

— Mai e ceva, rosti ea cu glas tare. Spune-le că Evgheni continuă să coopereze și-mi va spune tot ce vreau să știu. „Ai auzit, Neit?” Tocmai mi-a spus că Zarubina a solicitat sprijin imagistic prin satelit pentru a examina un sit propus pentru întâlnire în Washington. Evgheni pregătea o notă informativă oficială către Directoratul Informațiilor Spațiale de la Vatutinki. Mi-a arătat-o… în schimbul unei sărutări. „Încetează, ajunge!” Am copiat coordonatele.

Îi întinse lui Hannah un petic de hârtie.

— Presupun că Zarubina vrea să-l folosească pentru TRITON.

Hannah privi biletul, citi coordonatele cu glas tare pentru recorder, apoi rupse hârtia în bucățele mici și le îndesă într-o sticluță cu un lichid transparent, pe care o agită energic. Acetonă pentru a distruge biletul scris de mână, explică ea, zâmbind. „Drăguț zâmbet”, își zise Dominika. „Isteață fată”.

Marta stătea pe un trunchi căzut la pământ și clătina din cap. *Zău*, *acum*, *nu te lăsa dominată de gelozie*.

— Căpitan Egorova, șopti Hannah, asta-i foarte important. Nathaniel va-nnebuni. Asta ne-ar putea duce la TRITON.

Chipul tineresc îi radia.

„Acum e Nathaniel”, se gândi Dominika privindu-i fața. „În tot corpul ei nu există nici

măcar un oscior fals. Halo roșu ca bomboanele, pudră și căpșuni, și cârlionții ăștia romani". Hannah ridică mâneca și-și privi ceasul.

— Am depășit limita de timp, o anunță ea. Mai este altceva? Ai nevoie de ceva? Echipamentul tău CARS e-n regulă?

Dominika aprobă tăcut. Își înfrână imboldul de a o întreba despre ea și Nate; nu dorea să pară *nekulturnîi*. Hannah baleie din nou pădurea din jur și clătină din cap – negativ, nu văd nicio mișcare.

— O să ne revedem în situl SKLAD – asta înseamnă „depozit" în engleză. O să ții minte?

Dominika încuviință din cap.

Hannah coborî privirea, apoi o ridică și-i țintui ochii.

— A fost grozav să te-ntâlnesc, îi zise. Ești o persoană extraordinară, care face un lucru extraordinar.

Dominika îi cercetă chipul în căutarea notei de sarcasm sau servilism. Haloul ei era constant.

— Și eu mă bucur că te-am cunoscut, îi spuse. Vom colabora bine. Te rog să transmiți salutările mele lui Nathaniel și celorlalți. Tu faci acum același job pe care el l-a făcut înainte.

— Am citit tot dosarul, o informă Hannah. Nate e un ofițer de caz fantastic. El m-a ajutat să mă pregătesc pentru misiunea asta. M-a ajutat foarte mult.

Dominika zări emoția și mai zări cât de repede și-o stăvilise cealaltă femeie. Îi era imposibil s-o antipatizeze.

— Face tot posibilul pentru a te sprijini, continuă brusc Hannah. *Totul*. Toți facem.

Mesajul chimic sosit pe Canalul Feromoni era lipsit de ambiguitate: *Indiferent ce s-a întâmplat*, *din indiferent ce motive*, *el te iubește*. *Nu contează ce simt eu*, *el este al tău*. Hannah aproape că o prinse pe Dominika de mână ca să i-o strângă, aproape că se întinse impulsiv ca s-o îmbrățișeze scurt, dar se stăpâni. Se răsuci, ridică gluga

canadienei și porni în sus pe deal, înghițită de umbre, lăsând-o pe DIVA nemișcată pentru o secundă, până se întoarse și porni la vale, spre râu.

Udranka merse alături de ea. Kak tebe ne stîdno, *șopti ea*, *să-ți fie rușine*!

•

Evgheni își lăsă coapsa păroasă peste pulpele Dominikăi și gâfâi, recăpătându-și răsuflarea. Ea se întorsese pe burtă, pe de o parte pentru a-și șterge pe furiș fața, dar în primul rând ca să nu fie nevoită să-i vadă pădurea din urechi și din nări, unghiile încrețite de la picioare și cuticulele roase. *Boje moi*, Dumnezeule, până și *hui* îi era acoperită de fire de păr moi, ca un urs brun din Kamceatka. Vrăbiile foloseau seducția pentru a atinge obiectivele strategice ale patriei – sexspionajul era combinația celor mai vechi meserii din lume – însă Dominika făcea sex cu Evgheni cel păros și țepos ca să rămână în viață. El era unica ei sursă de informații despre progresul cazului TRITON.

Ea revenise de o săptămână în Direcția KR. Ziuganov era la fel: nori negri învolburați de invidie și viclenie. Consiliul de contrainformații interservicii fusese surescitat de performanța incredibilă a Dominikăi de a detecta ceva dubios la generalul Soloviov și a recomanda rechemarea lui din Atena, o dovadă strălucită de intuiție profesională. Devorat de gelozie și invidie, Ziuganov se străduia acum din răsputeri să smulgă o mărturisire de la bătrânul militar, deocamdată fără rezultate. Evgheni susținea că acesta era motivul pentru care generalul fusese trimis în arest la domiciliu în micul lui apartament din suburbia Himki din nord-vestul Moscovei. Un gardian stătea permanent cu bătrânul celibatar; de fapt, unde ar fi putut pleca fără pașaport? Aveau să-l lase o lună să-și revină, înainte de a reîncepe.

Evgheni îi dusese dorul Dominikăi cât timp fusese plecată. Veni după serviciu și stătură în livingul apartamentului femeii, mâncând *kotletî*

Pojarskie, chiftele din carne de pui prăjite până se rumeneau, însoțite de sos *ajvar* picant. În timp ce mâncau, Dominika manevra cu degete delicate sforile bărbatului, pentru a-l determina să vorbească. Erau multe, însă Evgheni putea să vorbească și să mănânce în același timp.

Zarubina îl coordona acum pe TRITON prin întâlniri personale. Îl măgulise, îl complimentase, îi sugerase, îl lingușise și îl îndrumase pe acesta să culeagă informații tot mai spectaculoase chiar din inima CIA. Evgheni o numea un geniu, o artistă. În vârful listei: Zarubina fusese instruită să-l însărcineze pe TRITON să afle dacă *în interiorul* Centrului mai exista o altă cârtiță americană, care să fi umplut golul lăsat de eliminarea trădătorului Korcinoi. Luminația Sa cu Ochi Albaștri de la Kremlin ordonase tuturor serviciilor lui secrete să descopere cârtița. Toți notaseră cu îngrijorare demascarea informatorului racolat din Caracas. Iar rechemarea generalului GRU din Atena stârnise furori. Americanii erau din nou foarte activi, își spuneau, și ei știau, pur și simplu știau, că în libertate existau inamici încă și mai periculoși. „Mă caută pe mine", își spuse Dominika.

Ar mai fi fost și alte amănunte, însă lui Evgheni i se aprinsese becul de semnalizare, așa că Dominika îl conduse cu gesturi cochete în baia ei micuță, unde-l spălă din cap până în picioare, ca pe un cal, cu dușul ținut în mână, jucându-se sexy cu săpunul, apoi îl frecă și-l uscă bine, după care îl duse în dormitor, își decuplă mintea și-i zgârie spatele cu unghiile, își înfipse călcâiele în fesele lui îmblănite, închise ochii și-i simți sudoarea picurându-i pe frunte și pe buze.

Aproape că începu să plângă, gândindu-se la Nate, la felul cum se certaseră și la cât de prost se terminase povestea cu LYRIC, și ceva se înfiripă în mintea ei, un gând vag pe care încă nu-l putea defini, așa că-l lăsă deoparte și-și sincronizează falsul orgasm cu finișul de grajd al lui Evgheni – își

răsuci brusc capul într-o parte și-n alta și scoase un geamăt uriaș – după care individul se prăbuși pe pat, cu un picior gros și hirsut, atârnat în continuare peste ea. Când respirația i se domoli, Dominika începu din nou să tragă sforile.

— Zarubina n-a putut să nu observe c-ai fost chemată din nou la Kremlin ca să fii felicitată, rosti Evgheni încă suflând greu. Știi, Zarubina va fi șefă într-o bună zi și acum e cu ochii pe tine. Ești aranjată, spuse el, și o bătu cu palma pe fese. Ai grijă să nu-ți uiți prietenii.

Udranka stătea cocoțată indecent pe servanta din colțul dormitorului, *legănându-și picioarele*. *E prea de tot*, *este*? *Dar nu trebuie să-ți placă*, *spuse ea*, *ci trebuie doar s-o faci*.

•

Convocarea de la secretariatul președintelui sosi la două zile după întoarcerea ei, dar automobilul care fusese trimis după ea trecu pe lângă poarta Borovițkaia a Kremlinului și continuă încă un kilometru în elegantul District Tverskoi, pe lângă vitrinele magazinelor de pe Tverskaia pline cu modelele de pantofi, haine și obiecte din piele ce nu există în Maica Rusie în afara șoselei de centură MKAD, și intră pe o alee largă și imaculată cu indicatorul ȘVEDSKII TUPIK, Fundătura Suedeză. La numărul 3 se găsea un bloc modern din cărămidă și sticlă, nelalocul lui în mijlocul clădirilor în stil baroc sovietic din cartier și în mod evident ceva special judecând după ghereta de securitate a Serviciului Federal de Pază și Protecție de lângă intrarea principală.

Un aghiotant o aștepta pe Dominika și o conduse cu un ascensor silențios în a cărui cabină nu existau butoane. Ușile cabinei se deschiseră direct într-un living luxos, cu parchet și muluri elaborate pe pereți și pe tavan. În capătul îndepărtat al încăperii, președintele Putin stătea lângă o servantă și vorbea la telefon. Purta o cămașă sport kaki, sub o vestă din piele, cu

buzunare și fermoare. Alte trei persoane – doi bărbați și o femeie – se găseau în apropiere, pe scaune și canapele tapițate în brocart, toți înconjurați de un nor galben fetid. Dominika traversă livingul și tocurile ei țăcăniră pe parchet. Își amintise ce-i spusese Gable: să poarte tocuri cât mai înalte la următoarea întrevedere cu președintele. Avea un taior bleumarin-închis și ciorapi negri. Ca de obicei, părul îi era strâns în vârful capului, în coc, potrivit stilului regulamentar din serviciu. Oamenii tăcură brusc și o priviră străbătând camera, sculpturală și cu pas lin de balerină. Învăluit în obișnuitul lui albastru arctic, președintele Putin lăsă telefonul, îi strânse mâna Dominikăi, după care o prinse de braț și o conduse, îndepărtând-o de ceilalți, revenind la aghiotantul care aștepta și ușile încă deschise ale liftului. Pe tocurile ei, Dominika era mai înaltă cu un cap.

— Căpitane, îți mulțumesc că ai venit, rosti Putin. Te felicit pentru altă acțiune excelentă. Gura lui cu buze foarte arcuite se încreți puțin, poate indicând plăcere sau chiar bucurie. Se pare că Atena îți poartă noroc.

Ochii săi o fixară și Dominika se întrebă din nou dacă-i putea citi gândurile.

— Vă mulțumesc, domnul președinte, zise ea, singurul răspuns posibil în momentul acela nebunesc.

— Regret că trebuie să plec în scurt timp, altfel ți-aș fi oferit ceva și te-aș fi prezentat unor persoane, se scuză Putin și indică din cap spre grupul de pe scaune și canapele. În următoarele zece zile voi găzdui o conferință la complexul de stat din Streina. Cunoști Palatul Constantin?

— L-am vizitat în copilărie cu familia din St. Petersburg, zise Dominika amintindu-și magnificul palat baroc și grădinile neoclasice oficiale care se întindeau până la mare.

Palatele Peterhof și Oranienbaum, încă și mai mărețe, se aflau pe aceeași fâșie de coastă, la sud de St. Petersburg.

— Desigur, încuviință Putin. Familia ta era de acolo.

„Da”, se gândi Dominika, „bunica mea s-a ascuns într-un puț când bolșevicii au ars casa”.

— Ei bine, urmă el, ar fi trebuit de mult să mai faci o vizită pe acolo.

O invita. Dar cu siguranță nu ca musafir unic? „Ce să fac, Forsyth? Benford?”

— Una dintre căsuțe este pregătită pentru o reuniune privată, oameni pe care ar trebui să-i cunoști, spuse Putin și-i făcu semn aghiotantului s-o conducă înapoi la recepție. Pe Govormarenko îl știi deja.

„Bineînțeles, porcul magnat al energiei care te ajută să sifonezi profiturile din afacerea cu Iranul”, se gândi Dominika. „Să dea Dumnezeu să nu fie niciun jacuzzi la sala de fitness”.

— Sunteți foarte amabil, domnule președinte. S-ar putea să profit de ocazie și să-mi vizitez câteva rude din oraș.

Îi strânse mâna lui Putin – uscată și fermă – și păși în lift.

— Ai grijă ca numele doamnei căpitan să fie la poartă, se adresă Putin aghiotantului.

Ușile cabinei se închiseră, dar Dominika încă îi putea simți privirea străpungătoare.

KOTLETÎ POJARSKIE – CHIFTELE DE PUI

Înmuiați pâine în lapte și amestecați cu carne de pui tocată, unt, sare și piper, pentru a obține o pastă omogenă. Formați chiftele mici, tăvăliți-le prin ou și pesmet. Prăjiți la foc mic în unt, până se rumenesc. Serviți cu cartofi piure și sos ajvar.

32.

Benford întârzie la ședința pe care o convocase chiar el. Fusese la un briefing în PROD privind înaintarea podelei de izolare seismică fabricată de W. Petrs în odiseea sa clandestină pe apă, prin Rusia continentală până în Iran. SBE german alertase Stația Berlin că utilajul masiv plecase din fabrică. Agenția Națională de Informații Geospațiale, în colaborare cu CIA, îl urmărise prin intermediul unui satelit de imagistică optică INDIGO EYE de generația a treia, care, de pe orbita lui polară eliptică aflată la altitudinea de peste 300 de kilometri, putea citi perfect numele de pe prova boantă a șlepului care traversă lacurile din nordul orașului St. Petersburg, îndreptându-se spre sud-est, în jos pe Volga, în drumul către delta fluviului, la Astrahan, și apoi spre Marea Caspică.

Într-o cameră întunecată, Benford urmări proiecțiile unor fotografii ale uriașei încărcături învelite strâns în vinil alb, acoperită apoi cu o prelată cafenie-deschis și asigurată în stilul Gulliver cu zeci de chingi împletite. Un insuportabil analist de imagistică de la NGA, cu ochi holbați de broscoi, explică faptul că deriva orbitală cunoscută ca „precesie” – privirea încruntată a lui Benford îl opri să explice legea a treia a lui Kepler – însemna că acel coridor de observare al satelitului era împins spre vest cu fiecare orbită următoare. Iar asta însemna, continuă analistul plin de el, că INDIGO EYE, aflat pe o orbită terestră joasă, avea să piardă șlepul din vedere odată ce intra în Marea Caspică. Benford continuă să-l fixeze pe individul acela neplăcut, care adăugă rapid că de aceea acoperirea va fi asigurată de o dronă stealth de supraveghere SOLAR FIST, lansată din baza US Air Force de la Incirlik, Turcia, care putea tranzita nedetectată cei 500 de kilometri ai spațiului aerian azer și iranian,

după care să rămână cinci zile deasupra fetidei Mări Caspice, descriind opturi leneșe la altitudinea de 20 de kilometri.

La sfârșitul ședinței, prezentatorul exoftalmic – „Pare normal ca un ofițer de imagistică să aibă ochii bulbucați”, se gândi Benford – sugeră mândru de sine că peste cinci ani dronele îi vor înlocui pe ofițerii operativi. Benford se încordă. Ofițerii PROD din cameră amuțiră.

— Mulțumesc pentru comentariul nesolicitat, îi replică Benford. Fără doar și poate că dronele tale se pot uita de la mare înălțime în chiloții cuiva. Însă dronele tale nu pot ghici *ce intenționează* el să facă cu mădularul lui, cu cine și când.

Plecă și se grăbi spre grota de alchimist pe care o numea cabinetul său. Pe scaune în jurul biroului ticsit cu hârtii stăteau expertele lui de încredere din DCI, Margery Salvatore și Janice Callahan. Benford se așeză și făcu o grimasă. Ele știau foarte bine că nu era cazul să vorbească. Benford era un om posedat, știind că în CIA exista o cârtiță care le raporta rușilor.

— Scuzați-mi limbajul, rosti el, dar – mama mă-sii! De când am aflat de cârtița din CIA, am oprit operațiunea agentului dublu BIS, pentru a-l împiedica pe acest TRITON să aibă canal de legătură cu rușii. Procedând astfel, am intenționat să-l scoatem din ascunzătoare pe TRITON și să aibă contacte personale cu *rezidenta* SVR Zarubina. Din rapoartele DIVEI, știm că asta s-a întâmplat, dar, vai! filajul de rahat al Zarubinei de către FBI n-a dezvăluit nimic. Tipa este precaută pe stradă, abandonează când nu-i place atmosfera și este imprevizibilă. Este al naibii de greu să fie filată discret.

— Haide s-o împotmolim prin acoperire masivă pe stradă, propuse Janice. S-o împingem să comită o greșeală.

— Ar putea merge, încuviință Margery. Însă dacă Centrul va vedea prea multă presiune, este

foarte probabil să-l înghețe pe TRITON până îl vor aduce pe agentul ilegal în Statele Unite ca să înceapă să-l coordoneze.

— Moment în care cazul se scufundă și TRITON va acționa netulburat vreme de 30 de ani, zise Janice.

În Europa de Est comunistă, ea coordonase agenți a căror speranță de viață ca spioni era de 18 luni.

— Janice este deprimant de corectă, recunoscu Benford. Dispunem de o fereastră tot mai îngustă în care TRITON se întâlnește în continuare cu un ofițer de informații rus pe care-l putem fila. Zarubina utilizează un contrafilaj agresiv, în mod regulat le întinde capcane copoilor din FBI.

— În toți anii, rosti Margery, în toate cazurile a existat mereu un element minuscul și imprevizibil care a schimbat cursul unei operațiuni, a întrerupt vânătoarea unei cârtițe, a consolidat o racolare. Avem nevoie de așa ceva acum.

— Ia aici un bănuț, zise Benford și împinse o monedă de un penny prin talmeș-balmeșul de pe biroul său. Aruncă-l în fântâna din față și pune-ți dorința asta.

— Margery, păstrează banul ăla, spuse șeful DOR Dante Helton intrând în biroul lui Benford. Luă un teanc de dosare de pe un scaun, pe care-l trase după aceea lângă Margery. Simon, uită-te la Moscova 2584; tocmai a sosit.

Benford suspină.

— Dante, să știi că apreciez că ți-ai făcut timp să participi la ședința asta, care a început acum vreo 20 de minute.

Dante îi indică monitorul.

— Uită-te la ea chiar acum.

Benford găsi telegrama respectivă, își coborî din creștetul capului ochelarii cu lentile semicirculare și se apropie de monitor ca să citească.

— Hannah Archer a avut prima întâlnire personală cu DIVA în Moscova, în situl Colina

Vrăbiilor, anunță el întorcându-se spre ceilalți trei. Janice, protejata ta s-a comportat din nou splendid. Reluă lectura. În plus, DIVA a oferit… să-mi bag picioarele!

Ridică un deget și-l puse pe monitor, citind lent:

— Treizeci și opt de grade, nouăzeci și două de minute nord, șaptezeci și șapte de grade, trei minute vest.

Se întoarse din nou și-i privi pe cei trei, pe rând.

Deși loială fără rezerve lui Benford, Margery prezisese de mult căderea lui bruscă într-o senilitate excentrică; se părea că momentul acela sosise. Margery se gândi să-l expună pe senilul Benford contra unei taxe în biblioteca de la parter, ca modalitate de a strânge fonduri pentru Ziua Familiei în CIA.

— Nu te mai gândi aiurea, Margery, o întrerupse Benford. DIVA a obținut coordonatele astea de la Pletnev, adjunctul lui Ziuganov. Cred că-i face chestiile alea de Vrabie. Tipa asta are sânge-n instalație.

Scoase apoi un atlas cu hărți ale Washingtonului de sub un teanc de ziare, declanșând o mică avalanșă pe podea. Nimeni nu se clinti să le ridice.

— Zarubina a cerut imagistică din satelit pentru coordonatele astea, rosti el răsfoind atlasul. Rușii cercetează anterior siturile, la fel ca noi. Centrul Washingtonului, parcul Meridian Hill, în cartierul Columbia Heights, între Fifteenth și Sixteenth Street.

Găsi pagina respectivă și o privi.

— Margery, ești o profetesă, o sibilă, un haruspiciu. Zarubina tocmai ne-a dat situl unde se va întâlni data viitoare cu TRITON.

•

Seb Angevine se întâlnise cu Zarubina de cinci ori de când reluase contactul cu rușii și în niciun caz nu-i plăcea să fie pe stradă cu ea. Prea multă expunere. El nu se pricepea deloc la trucurile meseriei de spion, totuși trebuia să admită că

femeia alegea locuri foarte bune, izolate – străduțe pietonale, alei, curți – despre care nici n-avusese habar că există. Îl îngrozeau totuși riscurile de a se întâlni în loc deschis cu bine cunoscuta *rezidentă* SVR și era extrem de nervos în tot acest timp, obișnuind să aștepte și să privească dintr-o poziție camuflată, verificând dacă sosea singură, gata s-o șteargă dacă i se părea că existau probleme. Zarubina îi știa angoasele, iar o dată se comportase ca o bunicuță față de el, așa cum obișnuia, îl strânsese în brațe și-i spusese că era un scump fiindcă își făcea griji pentru ea. „Hai sictir", își zise bărbatul, „eu îmi fac griji pentru viața mea".

Banii erau cei care-l făceau să revină. Rușii plăteau serios acum, teancuri grele de bancnote într-un rucsac, plus depozite frumoase pe identități false în bănci străine. Zarubina îl anunțase că depășiseră pragul de două milioane de dolari. Angevine știa că ei îi hrăneau orgoliul și lăcomia, însă erau bine-veniți să-l manipuleze cât voiau până la ghișeul casierului. Zarubina nu abandona; era neobosită. Și după cinci întâlniri, în ciuda înfățișării de bunicuță, imaginativul Angevine văzu străvechiul venin sovietic al proceselor mascaradă și al gulagului, al Biroului Politic și al gropilor comune din păduri de mesteceni.

Slavă cerului, lucrurile cu Vikki mergeau grozav. Ea refuzase sugestia lui de a abandona striptease-ul, dar avuseseră niște vacanțe frumoase împreună, iar el îi plătea chiria și cheltuielile. Și sexul era grozav, atletic și flexibil. Crezând că acumulase ceva capital, Angevine i-a sugerat o dată sfios să-și invite una dintre prietenele de la Good Guys pentru o partidă în trei, dar ea a făcut o criză de nervi și nu a mai vrut să-l vadă o săptămână. „Ce-i așa mare lucru?" s-a întrebat bărbatul. I-a cumpărat o pereche de cercei din aur de la Market Street Diamonds de pe M Street și au făcut sex, dar fetei tot nu i-a trecut supărarea.

Seb își folosea poziția de „senior” în CIA pentru a citi trafic operativ la care altfel n-ar fi avut acces. Mult trafic. Nu descărca niciodată nimic, nu copia niciodată nimic; existau prea multe verificări informatice ale computerelor și materialelor imprimate. Zarubina fusese impresionată că fotografia telegrame de pe monitorul intern și-i dăduse un aparat foto miniaturizat – Chobi Cam, din Japonia – care avea mărimea unei radiere și cântărea 15 grame. Avea rezoluția mai bună decât iPhone-ul lui (care era oricum interzis în Cartierul General).

— Bineînțeles că Direcția T are camere foto mai bune, pufnise Zarubina, dar asta a fost disponibilă imediat.

Ceea ce însemna că minicamera japoneză nu putea fi asociată în niciun fel SVR-ului dacă Angevine ar fi fost prins vreodată.

— Pune-o pe modul video, scumpule, îl învățăZarubina, și apoi derulează ecranul cât poți de repede. Noi putem recupera ulterior imaginile.

Cu degetul mare pe tasta „Page Down”, Angevine fotografia acum o cascadă începătoșată care se derula pe monitorul lui, cu atâtea telegrame, note informative și briefinguri, încât nici măcar nu știa ce trecea pe acolo. Lucrau cu trei camere – poreclite Alfa, Beta și Gama – pe care le schimbau prin rotație la fiecare întâlnire. Goleau tezaurul.

La ultima întâlnire, Zarubina îi reamintise suav că doreau să caute cârtița coordonată de CIA în Moscova. Pentru a treia oară, Angevine îi explicase că exista un mic procentaj de cazuri atât de restricționate, încât dosarele lor puteau fi citite numai de trei persoane. Informațiile produse de cazurile acelea erau amănunțit editate din motive de protejare a sursei, astfel că numele, sexul și naționalitatea nu puteau fi știute. Mieroasă, Zarubina îl rugase să continue să încerce.

La altă ședință săptămânală a adjuncților cu detestata Gloria Bevacqua, Angevine descoperi cum putea ocoli firewall-urile de compartimentare a identității surselor restricționate. În toiul uneia dintre perorațiile ei inutile, scroafa se plânsese tangențial de formalitățile administrative din departamentul de finanțe, care, spusese ea, avea o listă de *nume reale* utilizate pentru efectuarea de depozite în conturile bancare sub identități false ale agenților, o cerință birocratică pentru banii federali alocați surselor de informații. Era o hibă neintenționată a sistemului. Nimeni nu băgase în seamă comentariul ei, cu excepția lui Angevine. Ca director adjunct al Afacerilor Militare, Angevine descoperi că el se califica pentru a obține acces la baza aceea de date financiare top secret – nu trebuia decât să facă referire la un raport de caz militar, pentru a-și acoperi solicitarea adresată bazei de date. Era periculos – avea să lase o urmă, dar se putea face. O dată.

Așteptă până la sfârșitul întâlnirii nocturne cu Zarubina, înainte de a-i prezenta ideea, pentru a-i amplifica spectaculozitatea.

— Este ceva ce se poate face o singură dată, îi spuse. Și va costa un milion.

Zarubina îi luă aparatul Beta și îi dădu unul Gama, cel care la următoarea întâlnire avea să conțină numele reale ale celor mai delicați agenți străini ai CIA, inclusiv ale celor ruși. Operațiunile de infiltrare ale CIA în Moscova aveau să ia sfârșit. Zarubina îl bătu pe Angevine pe umăr, îl numi „o minunăție” și îi spuse fără ezitare că dolarii, sau euro, sau krugerrand sau *diamante de sânge*, orice ar fi vrut el, vor fi depuși imediat după primirea camerei Gama la următoarea întâlnire. Angevine își linse literalmente buzele.

— Ne vedem la RUSALCA, situl Sirena, peste două săptămâni, spuse Zarubina bătându-l pe braț. Ai grijă, TRITON.

Se întoarse la *rezidentura* ca să redacteze telegrama bombă ce avea să electrizeze tot Centrul. Se și imagină stând la biroul directorului SVR din Iasenevo, având lângă ea telefonul Vei-Che direct cu Kremlinul.

•

Boje, altă seară care-i întindea nervii la maximum, în care îi simțea transpirația curgând pe fața ei și părul de pe piept intrându-i în gură. După plecarea lui Evgheni, Dominika rămase nemișcată în pat și-și ascultă bătăile inimii. Șocul produs de cea mai recentă informație scursă din Direcția KR aproape că o făcuse să vomite. Peste două săptămâni, TRITON avea să-i livreze Zarubinei o listă cu nume de agenți, în care cu certitudine avea să fie inclus și al ei. Benford n-o putea proteja. Lupii se apropiau. În mod ciudat, Dominika nu simțea frică, ci pur și simplu hotărârea tot mai mare de a supraviețui, pentru unicul motiv de a distruge lumea lor coruptă.

Mai avea două săptămâni de viață. Acest gând și invitația elegantă a lui Putin în vila de pe malul mării, din golful Finic, fuseseră în cele din urmă declanșatorul ideii febrile care se metamorfozase într-un plan – imposibil, sinucigaș – pe care știa că-l va duce la împlinire: Să distrugă *piiavki*, lipitorile care se prinseseră de pântecul țării ca s-o sugă. Avea s-o facă. Chiar dacă va fi ultima ei acțiune. Putea simți urgența în adâncul pieptului. Redactă două mesaje CARS și plecă apoi cu mașina ca să le transmită în unul dintre senzori, gândindu-se la blonda Hannah. „Trimite vestea, *sestrenka*, surioara mea mai mică”.

MESAJUL 35. URGENT. ZARUBINA A RAPORTAT CĂ TRITON VA LIVRA NUMELE CÂRTIȚEI RUSEȘTI, CU GRAD MARE DE CERTITUDINE, LA ÎNTÂLNIREA DE PESTE 2

SĂPTĂMÂNI LA SITUL RUSALCA. NICIUN ALT DETALIU. olga.

MESAJUL 36. INVITAȚIE LA STRELNA DE LA PREȘ. PESTE 10 ZILE. FOLOSESC CĂLĂTORIA CA SĂ-L LIVREZ PE LYRIC LA SITUL DE EXFILTRARE ÎN ZORII DE 12. INIȚIAȚI RUTA ROȘIE DOI. olga.

Cele două mesaje CARS de la DIVA au izbit Stațiile din Moscova și din Atena și Langley cu o forță incredibilă, „ca un surd care trage clopotul unei biserici”, a comentat Gable. Benford a intrat imediat pe legătura telefonică securizată cu ambele Stații, dând instrucțiuni ca un posedat, așa cum era. A cerut ajutorul lui Forsyth pentru a-l aduce pe Nate înapoi la Washington. Avea nevoie de un operator pe stradă care să gestioneze planul pe care-l concepuse de a-l împiedica – cu orice preț – pe TRITON să ajungă la întâlnirea cu Zarubina și să-i transmită numele acela. A întocmit personal răspunsurile la mesajele CARS ale DIVEI și i-a ordonat lui Hannah să le încarce în sistemul de senzori.

MESAJUL 35 RĂSPUNS. PRESUPUNEM CĂ RUSALCA ESTE LA COORD TRIMISE ANTERIOR. POȚI CONFIRMA LOCUL ȘI DATA EXACTĂ?

MESAJUL 36 RĂSPUNS. ABSOLUT ÎN NICIUN CAZ, NU ÎNCERCA SĂ EXFILTREZI SUBIECTUL. ESTE IMPERATIV SĂ PĂSTREZI RUTA ROȘIE DOI EXCLUSIV PENTRU TINE. SOLICIT ÎNTÂLNIRE DE URGENȚĂ LA SITUL SKLAD MÂINE. CONFIRMĂ.

Înflăcărat de urgența crizei, SSt din Moscova Throckmorton îi telefonă lui Benford că se va întâlni personal cu DIVA ca să-i spună să-și abandoneze planul.

— Asta necesită seriozitate, o mână cu experiență, îi spuse.

— Vern, n-o să faci absolut nimic de felul ăsta! urlă Benford știind că babuinul ăla cu fund roșu va conduce jumătate din FSB la întâlnire. O lași pe Archer s-o facă. De aceea a fost trimisă acolo. Am vorbit clar?

Căpătă un răspuns afirmativ mormăit.

Mesajele CARS erau schimbate rapid acum. SASt Schindler trebui să renunțe la ginul cu gheață de după-amiază ca să treacă cu mașina pe lângă senzorul trei și să descarce răspunsul iritat al DIVEI – faimosul mesaj 37:

> MESAJUL 37. CONFIRM ÎNTÂLNIRE MÂINE LA SKLAD. NU-L VOI ABANDONA PE LYRIC. NU VOI ABANDONA EXFILTRAREA. AMÂNDOI VOM FI PE PLAJA DE EXFILTRARE ÎN DIMINEAȚA DE 12. ATENȚIE, EL NU POATE UMBLA PE APĂ. olga.

•

Hannah stătea la biroul ei din Stația Moscova, mestecând sandviciul cu păstramă de la cantina ambasadei. Bucătarii ruși de la cantină izbutiseră să distrugă majoritatea specialităților americane de pe meniu, adăugând tot felul de ingrediente inexplicabile – murături în lasagna sau nuci blanșate în macaroanele cu brânză – totuși, dintr-un motiv necunoscut, produceau un sandvici cu păstramă delicios. Poate că idila slavilor cu salamuri, cârnați, carne sărată, șuncă afumată și slănină de porc cu piper și sare îi îndemna să trateze pastrama așa cum trebuia. Sandviciul

abunda în brânză, ceapă verde și varză în oțet. Era însoțit de o ceașcă din plastic cu *hrenovina* murat și piperat, portocaliu – bucătarii din spatele tejghelei cantinei numeau sosul *virviglaz*, smulge ochii – însă Hannah nici măcar nu deschidea vreodată recipientul acela. Ultimul lucru de care avea nevoie era să înceapă să simtă efectele de vulcan ale *hrenovina* în a patra oră a TDF-ului din seara asta. Era o întâlnire vitală, decisivă, după cum îi explicase Benford cu glas foarte încordat pe linia telefonică securizată.

— Hannah, trebuie s-o scoți din nebunia mesianică în care a căzut, șuieră el la telefon. Pentru Dumnezeu, *n-o să se* expună pericolului în felul ăsta! Nu-mi pasă cum procedezi, minte-o, spune-i că activele maritime nu sunt disponibile, spune-i că situl este compromis – la naiba, spune-i că am avut un infarct și sunt la terapie intensivă. Chestia asta de la sfârșit s-ar putea chiar să fie valabilă în următoarele 12 ore.

— Eu aș zice mai puțin, rosti Hannah încercând să obțină o combinație de nepăsare sigură pe sine și familiarism liniștitor.

„N-ar fi trebuit să fi spus asta”.

— Hannah Emmeline Archer, rosti Benford după o tăcere cu efect de extrasistolă.

„De unde-mi știe al doilea prenume și de ce-i folosește așa cum făcea doar tata?”

— Ți-am apreciat dintotdeauna entuziasmul tineresc. Te felicit pentru reușitele din Moscova. Dar începând din clipa asta, să nu mai încerci să faci o glumă decât dacă eu indic în mod specific că este permis, spunând „fii nostimă”.

„Exact ca tata”, se gândi Hannah. Sandviciul ei era pe jumătate mâncat și avea să rămână așa.

— Simon, zise ea, tu m-ai ales pentru misiunea asta. Să știi că n-ai greșit. O să vorbesc cu ea.

— Mulțumesc, Hannah. Binecuvântarea potrivită este cea pe care ofițerii de caz din serviciul nostru și-o spun unul altuia de peste 60

de ani. *Vânătoare bună*! urmă o pauză. Și Dumnezeu să te aibă-n pază, încheie Benford, agnosticul mizantrop care se ruga în fața propriului său triptic de minciună, amăgire și hoție.

Legătura se întrerupse și se auzi doar zgomotul găunos, de apă curgătoare, al liniei securizate.

Se apropia timpul să plece. Prevăzuse opt ore pentru TDF – întâlnirea era la ora 23:00 – și trebuia să-l execute impecabil. Să fie „curată", să rămână „curată" și să nu comită greșeli. În seara asta nu putea fi vorba despre abandonarea întâlnirii. Hannah reveni la biroul ei, mai citi o dată raportul despre situl SKLAD, se uită la fotografii, examină ruta TDF pe care o plănuise cu luni în urmă și care fusese aprobată întâi de SSt (deși el nu executa TDF-uri), apoi de Cartierul General. Putea s-o parcurgă și în somn. Era îmbrăcată în pantaloni negri și un pulover împletit, iar acum își schimbă pantofii fără toc cu ciorapi din lână și ghete scurte cu talpă de cauciuc. Își curăță buzunarele, lăsând telefonul, cheile de la casă și portofelul în dulăpiorul de deasupra biroului. Luă doar broșura de identificare diplomatică emisă de Ministerul de Externe rus și cheile de la mașină.

Vremea era prea friguroasă pentru a merge doar cu canadiana ei subțire – după apusul soarelui se făcea de-a dreptul ger – așa că Hannah îmbrăcă o pufoaică rusească neagră și groasă, căptușită cu lână, cu guler și manșete din lână neagră și cu nasturi mari în față. După ce avea să iasă din ambasadă și să înceapă TDF-ul, avea să-și lege o eșarfă neagră pe cap, în stilul *babușka*, pentru a schimba profilul și a-și ascunde părul blond. Într-un buzunar interior al pufoaicei, strecură dispozitivul pentru imagistică termică, de forma unui cârnat. O ultimă verificare și era gata de plecare. „Dominika, trebuie să m-asculți", se gândi Hannah. „Jobul meu este să te păstrez în viață".

Trecu pe lângă două birouri modulare și ciocăni la ușa glisantă din plastic de la biroul SSt, ca să schimbe două cuvinte înainte de plecare. Potrivit instrucțiunilor lui Benford, fusese întotdeauna respectuoasă față de pomposul Vern Throckmorton, în ciuda dovezilor tot mai numeroase ale incompetenței sale și ale eșecului său cronic de a realiza ce cretin era. Înțelegea că Hannah se afla în Stația lui în urma ordinelor directe ale lui Benford și la început nu comentă nimic despre planurile ei operative. Dar începuse tot mai mult să combine succesele lui Hannah cu felul cum conducea el Stația și devenise dificil. Femeia îi făcuse față cu răbdare și nu i se plânsese lui Benford, scutindu-l astfel pe SSt de echivalentul birocratic al unei colonoscopii cu un endoscop triunghiular. „S-ar putea totuși ajunge la asta”, își zise ea. „Urgența asta cu DIVA îi dă o erecție SSt-ului – vrea să fie un erou”.

— A plecat, rosti un glas din celălalt capăt al trailerului.

SASt Irene Schindler stătea în biroul ei și deschisese ușa. Hannah se întoarse și străbătu toată lungimea trailerului spre ea.

— Irene, vrei să-i spui tu că a trebuit să plec înainte să se întoarcă el? Când ajung acasă, o să las cutia cu șervețele în luneta mașinii din parcare, ca să vă anunț că s-a terminat cu bine.

Schindler se rezemă de canatul ușii și clipi din ochi. „E pe jumătate beată”, se gândi Hannah.

— A plecat să se-ntâlnească cu DIVA, zise Schindler.

— Cum adică a plecat să se-ntâlnească cu DIVA? repetă Hannah.

Un fior ca o undă de șoc îi străbătu spinarea, îi trecu peste creștetul capului și-i coborî prin brațe.

— A spus că DIVEI trebuie să i se vorbească simplu. Era…

— Irene, taci naibii! Cum voia să ajungă la sit? Nu știe nici măcar unde este. Ce mașină conduce?

Ce traseu urmează?

Schindler ridică o mână.

— A citit raportul despre sit. Are propriul lui traseu. Face chestia asta de ani de zile.

— Trebuie să plec imediat, zise Hannah cuprinsă de panică. Ascultă-mă. Trebuie să-i telefonezi lui Benford pe linia securizată. Numărul lui e pe biroul meu. Ascultă-mă! Spune-i ce s-a-ntâmplat. Spune-i c-o să-ncerc s-ajung înaintea SSt-ului la sit, ca s-o avertizez pe DIVA să plece. M-asculți?

Schindler încuviință din cap. Hannah o privi, apoi făcu doi pași spre ea, îi pătrunse în bula cu aerosoli de gin și o prinse de umeri. Putea simți sub degete oasele ca niște vreascuri de balsa. Se străduia din răsputeri să se controleze, se împotrivi impulsului de a o scutura până-i zbura capul de pe umeri.

— Irene, șuieră ea, trebuie să faci asta imediat! Trebuie s-o protejăm pe DIVA, tu și cu mine, da? Cândva făceai bine chestiile astea. Fato, adună-ți ce ți-a mai rămas și-ajută-mă. O privi în ochi. Trebuie să plec.

Își mai ținu mâinile pe umerii lui Schindler preț de o secundă.

— Ia-ți labele de pe mine, rosti Schindler. Am de dat un telefon.

SANDVICIUL CU PĂSTRAMĂ LA GRILL DIN AMBASADĂ

Puneți felii de păstramă slabă într-o tigaie încinsă și agitați-o puțin, până când marginile feliilor devin ușor crocante. Acoperiți cu brânză asiago și ceapă verde perpelită la grătar, și puneți capacul până se topește brânza. Aranjați pastrama pe pâine de țară prăjită, pe care ați întins în prealabil muștar, și acoperiți cu salată de varză și vinegretă.

Stropiți deasupra cu sos hrenovina (*sos gros din roșii, hrean, usturoi, sare, piper, boia, ardei gras, oțet și zahăr*).

33.

Hannah încălcă vreo duzină de reguli pentru un TDF corect, forțând mica ei Skodă și executând succesiv mișcări provocatoare, pentru a scăpa de filaj. Nu văzu nimic și trebuia să spere că nu figura pe listă în seara asta, că era „curată”. Merse spre est prin traficul dens al serii, apoi coti spre sud și intră în Liuberți, un cartier pustiu, cu antrepozite și parcări pentru camioane. Se folosi de oglinzile retrovizoare pentru a marca automobilele ce coteau odată cu ea, scăpând de posibilii copoi, unul câte unul, până rămase singură. Așteptă 15 minute fără să facă nicio mișcare, apoi lăsă mașina într-un șantier de construcții părăsit și plecă de acolo pe jos. Poate că avea să regăsească automobilul când se întorcea – existau 50 la sută șanse. Trebuia să mai meargă pe jos încă 40 de minute.

Situl SKLAD se găsea în lungul unei alei mărginite de garduri, care ocolea un antrepozit cufundat în întuneric. În partea opusă, aleea se termina la o scară din fier ruginit și nituit, care ducea la o pasarelă ce trecea peste firele unui tren *elektricika* de navetă. În beznă se întindeau o mulțime de depozite cavernoase, iar rețeaua de alei pătate de petrol dintre ele crea un labirint noroios, iluminat de puținele becuri cu vapori de mercur care nu se arseseră. Locul era bântuit de câini care urlară la auzul unui țignal ascuțit de locomotivă, făcând să vibreze acoperișurile din tablă ale depozitelor. Era o Gomora noroioasă, ruginită, decrepită, șubredă, de pe care se cojea vopseaua, înconjurată de sârmă ghimpată – cu alte cuvinte, suburbiile Moscovei.

Aerul era nemișcat și mușcător de geros când Hannah trecu ca o stafie pe lângă clădiri întunecate ce miroseau a vaselină de utilaje și șpan. Se opri la colțul uneia dintre ele și-și folosi scanerul termic ca să verifice drumul, apoi zona din spatele ei,

apoi cele două alei laterale. Pustiu. Niciun zgomot de motor, niciun iz acrișor de fum de țigară; scanerul înregistra doar vaga înflorire termică a becurilor de pe pereții laterali ai antrepozitelor. Înaintă până la colțul următor și verifică din nou cele patru puncte cardinale. Nici țipenie de om. Se uită la ceas și se întrebă dacă SSt-ul venea cu o hoardă de urmăritori pe urmele lui. Cu puțin noroc, se rătăcise și-i purta pe copoi în cercuri pe șoseaua de centură.

Hannah ajunse la scară și urcă silențios treptele până la pasarela ce trecea peste calea ferată. Un alt tren verde-închis hurui pe dedesubt, iar firele de curent de deasupra țiuiră formând arcuri electrice. Pasarela din oțel se legănă la trecerea trenului și Hannah se ghemui pe vine, ținându-se de balustrada ruginită. De aici de sus, putea să vadă până departe peste cele patru alei în cruce dintre antrepozite. Luna era acoperită de nori și începuse să plouă încet, iar picăturile încrețeau băltoacele uleioase de pe sol.

Totul se petrecu foarte rapid, cortina se ridică și dezvălui o scenă de coșmar pe care Hannah o privi fără să-i vină să-și creadă ochilor. O siluetă înainta greoi pe aleea laterală aflată drept în fața ei, un mers cu degetele picioarelor întoarse înăuntru pe care-l recunoscu ca aparținându-i lui Throckmorton. El studiase raportul despre sit și venea direct la locul menționat. Era înfofolit în palton și purta pe cap o enormă căciulă moscovită din blană, mare cât un tort de fructe. Avea capul plecat, tras între umeri, și mâinile vârâte în buzunare, și ocolea cu grijă băltoacele de noroi. „Perfect vizibil”. În spatele lui, departe, capota unui automobil cu farurile stinse se ivi de după colțul unui depozit. „Nenică, i-ai adus aici”. Hannah se uită spre aleea din dreapta și văzu un alt automobil cu farurile stinse care încetini și se opri, iar din el coborâră două siluete întunecate, care rămaseră în umbră. În spatele unui antrepozit și

mai îndepărtat, o altă formă neagră se lipise de peretele clădirii pentru a trage cu ochiul după colț. Silueta aceea începu să înainteze, încet; celelalte își păstrară pozițiile. „O echipă mare”. Hannah își simțea pulsațiile inimii în maxilar.

Coșmarul se înrăutăți. Cu instinctul unui ofițer de operațiuni interne, femeia știu unde să privească după aceea. Cu trei clădiri mai departe, în stânga, zări o altă siluetă – mai subțire, cu capul drept – care mergea încet spre intersecție. „Iisuse! Asta trebuie să fie DIVA”. Hannah privi, încremenită, cum cele trei siluete – Throckmorton, DIVA și copoiul care mergea pe jos – se îndreptau spre același punct. Aveau să ajungă simultan în intersecție. Și mai multe siluete negre apărură în flancuri. Capota altui automobil se furișă după primul colț, iar alți doi inși – nedeslușiți, cu pălării – se aflau în urma lui, privind.

Chiar pe când cobora silențios scara spre intersecția înnoroiată, Hannah se gândi la tatăl ei – nu la Benford, sau la DIVA, sau la Nate, se minună ea în mod conștient – și apăru în capătul aleii, cu o eșarfă pe cap, cu gulerul de blană ridicat. Gâfâia surescitată, dar în același timp era cuprinsă de un calm glacial, știind ce trebuia să facă. Așteptă o secundă, până când Throckmorton o văzu și tresări surprins. În clipa următoare se trezi atacat de doi bărbați, care se repeziră din spate și-l placară, doborându-l cu fața în noroi, cu genunchii pe ceafa lui, răsucindu-i brațele la spate. SSt Moscova începu să țipe ascuțit și dădu din picioare, până ce un alt bărbat se așeză pe ele.

Totul dură două secunde, iar în secunda a treia, Hannah se întoarse și sprintă spre dreapta ei, pe drumul noroios, în direcția opusă celei din care sosea DIVA. Bărbatul care venea din dreapta răcni ceva și încercă s-o oprească, însă Hannah trecu pe lângă el, iar individul alunecă și căzu în noroi. În jurul ei răsunară alte răcnete – erau urlete de furie, de vânătoare – zgomote de motoare ambalate și

șuieratul cauciucurilor acoperite de noroi. Throckmorton continua să țipe ca un porc înjunghiat. „Așa, băieți”, se gândi Hannah, „faceți cât mai multă gălăgie”.

Sunetele pașilor răsunau în urma ei, totuși nu se apropiau. „Exact, să creadă că l-au găsit pe agentul rus, haideți, curcanilor, nu pierdeți iepurașul”. Se gândi că ar putea chiar să scape, să sară un gard și să traverseze niște șine, să-i dea cu nasul în rahat. Scanerul termic o lovea în piept pe sub pufoaică; cu cât pierdeau mai mult timp în urmărirea ei, cu atât ar fi câștigat mai mult timp pentru DIVA.

Mașina de filaj – un Volvo C30 murdar de noroi, cu ștergătoarele de parbriz funcționând la viteză maximă – apăru prea repede de pe o alee laterală, printre două antrepozite și o lovi pe Hannah cu bara din față stânga în șoldul drept, azvârlind-o șase metri prin aer, după care se izbi de peretele din tablă ondulată al unui depozit de pe partea opusă a aleii. Mașina derapă și se opri în noroi, iar pasagerul din dreapta coborî și veni spre femeie. Șoferul rămase locului, cu portiera deschisă în dreptul său, parcă temându-se să se apropie. Ștergătoarele de parbriz fâșâiau înainte și înapoi. O altă mașină apăru pe scenă, iar patru bărbați alergau pe jos. Ploaia se oprise.

Hannah simțise doar o lovitură teribilă în partea laterală a corpului și un fulger, dar se trezi pe spate, privind în sus la un cerc de fețe asudate – sprâncene, pomeți slavi, alunițe, căciuli tricotate. Simțea apăsarea pământului sub corp, dar nu-și putea simți picioarele. Încercă să-și găsească mâinile și i se păru că mișcă unele degete, însă nu le putea vedea. Încercă să respire, dar era ca și cum ar fi tras aer printr-un pai spart. Nu respiratul era problema cea mai gravă – simțea că ceva se rupsese în interiorul ei și se desprinsese de la locul său. Chipurile tăcute și grave o priveau, iar ea le întoarse privirea. N-avea să-i lase s-o vadă plângând. „Tată, am salvat-o, am reușit. Ai fi

mândru de mine, tată. N-o să le îngădui să mă vadă plângând, dar vino și du-mă acasă”.

Șeful echipei de filaj se aplecă și slăbi eșarfa de sub bărbia lui Hannah, apoi o trase ușor – capul îi căzu într-o parte. Cârlionții blonzi îi acoperiră parțial fața senină.

•

Dominika așteptă o oră în antrepozitul abandonat, uitându-se printr-o fereastră spartă spre aleea înnoroită. Afară erau două grupuri de oameni, ambele luminate de farurile a cel puțin patru mașini ce apăruseră ca din senin. Primul grup ținea un bărbat care răcnea ceva neinteligibil, în timp ce era împins pe bancheta din spate a unui automobil. Al doilea grup, de zece-doisprezece indivizi, se afla mai departe pe alee și stătea în cerc în jurul unei forme întinse pe pământ. Era prea departe ca să vadă ceva, dar când unul dintre bărbați se aplecă să desfacă o eșarfă, Dominikăi i se păru că distinge părul unei femei.

Se aflase la două antrepozite depărtare de actualul sit de întâlnire – cel mult o sută de metri – și se lipise de perete când auzise strigătele și zgomotele de motoare. Văzuse siluete ce alergau și se îndepărtau de ea, însă numărul zgomotelor de mașini din jur o șocase și se strecurase printr-o gaură în gardul din plasă de sârmă, apoi se târâse în bena ruginită a unui excavator cu aburi care fusese utilizat ultima oară probabil la săparea Canalului Moscova în 1932. Bărbați și vehicule trecuseră înainte și înapoi vreo 15 minute, iar Dominika stătuse ghemuită într-o baltă de noroi, apă de ploaie și așchii de rugină. Lucrurile se domoliră și femeia reuși să tragă cu ochiul peste marginea benei. Un timp n-avea să se miște de aici: FSB-ul avea să lase în zonă un automobil cu doi supraveghetori silențioși, pentru a vedea dacă apărea ceva după plecarea tuturor.

Marta și Udranka stăteau pe lăzi, *lângă ușă*. *Ai tratat-o un pic cam dur pe puștoaica aia*

americană, *zise Marta*, *în timp ce Udranka legăna din picior*. *Vezi cum te iubesc toți*?

Dominika se cutremură în benă și închise ochii. Nu știa ce se întâmplase, dar Hannah ar fi trebuit să fie aici și Dominika avea intuiția teribilă că forma aceea de pe pământ era chiar ea. FSB-ul n-ar fi rănit cu bună știință un diplomat, însă tipii ăștia din filaj erau vânători în haită feroce când simțeau în nări izul sângelui – copoii erau capabili de orice.

Și pentru că tot amintise de copoi… De după colțul antrepozitului, Dominika văzu doi ochi roșii care o priveau. Ochii se apropiară și văzu botul negru și spinarea gârbovită a unui câine uriaș – jumătate câine, jumătate lup – care, fără îndoială, evadase din lesă de undeva din iad. Câinele o privi pe Dominika și răsuflarea îi era clar vizibilă, plutindu-i în jurul capului în văzduhul geros. Un lătrat, un mârâit, ca să nu mai zică de un atac, i-ar fi adus aici fulgerător pe cei din FSB, dar animalul stătea nemișcat acum și o privea cu capul lăsat. Dominika își aminti copilăria ei și cum o învățase tata să procedeze cu Gustave, micul lor Teckel. Întinse mâna. Câinele masiv șovăi, apoi înaintă, tot mai mult, și adulmecă…

„Care-i viața ta, diavole?” se gândi Dominika, ținând brațul nemișcat. Glasuri de bărbați reverberau dintre zidurile antrepozitelor. „Ei te bat și te înfometează? Îi urăști la fel de mult ca mine? Se tem de tine?” Câinele o privi în ochi, se întoarse și dispăru în beznă, uitându-se încă o dată înapoi, parcă pentru a-i spune *S volkami jit*, *povolci vît*, ca să trăiești printre lupi, trebuie să urli ca un lup. Dominika îi mulțumi în gând câinelui *Satanei*. Diavolul tocmai îi spusese ce trebuia să facă.

•

Benford nu putea să se miște, nu putea să gândească, nu putea să vorbească. Delirase 12 ore după ce primise telefonul de la SASt Schindler,

care-l alertase că SSt ieșise pe stradă pentru a se întâlni cu DIVA, iar Hannah plecase după el. Nate sosi în Washington de la Atena în seara aceea, în toiul crizei. Acum stătea pe sofaua din cabinetul lui Benford, neras și obosit din cauza diferenței de fus orar. Janice Callahan apăru cu cafele și ceaiuri, iar Margery Salvatore aduse containere cu *soupe au pistou* de casă – supă sățioasă de legume cu piure de busuioc – care avea să le țină de foame până se deschidea cantina de la parter. Bârlogul lui Benford se umplu de aromele mâncării bune provensale, dar nimeni nu se simțea în largul lui, nimeni nu putea să mănânce.

Așteptau relatarea dezastrului, vestea triumfătoare difuzată de VGTRK, Compania Rusă de Stat de Televiziune și Radio, că organele de contrainformații ale serviciilor secrete ale Federației demascaseră o altă trădătoare, o criminală plătită de Principalul Inamic pentru a-și vinde țara – *Tovarăşi*, *să reînviem etichetele corecte ale Războiului Rece*, *pentru că asta sunt americanii*: *Principalul Inamic al Rusiei* – care fusese arestată și aștepta acum încheierea anchetei și începerea procesului. Benford vorbise de câteva ori cu SASt din Moscova, al cărei glas tremura evident, cerând actualizări, dar nu exista nimic. Nici SSt, nici Hannah nu se întorseseră la ambasadă; ambii întârziau suspect de mult. Nicio știre despre DIVA. Schindler insistase pe lângă consulul general să se intereseze la Ministerul de Externe rus despre diplomații dispăruți, însă nu primise niciun răspuns.

Ultima perioadă fusese dură pentru Nate Nash, care răsfoia în minte paginile unui enorm album foto, pe coperta căruia scria cu litere ștanțate: „Asta-i viața ta complet dată peste cap”. Îl pierduse pe LYRIC (chiar dacă nu a fost din vina lui, tot se cheamă că pierduse un agent), relația lui bifurcată cu Dominika – amantă/agentă – era irațională, se culcase cu Hannah Archer, colega

ofițer de caz care dispăruse acum în Moscova, DIVA își anunțase intenția suicidală de a-l exfiltra pe LYRIC de pe coasta baltică a Rusiei, deși acesta se afla sub arest la domiciliu, fiind suspectat de spionaj, fusese desemnat de Benford să preia conducerea unei operațiuni încă nespecificate pentru a împiedica o cârtiță neidentificată din CIA să transmită identitatea DIVEI *rezidentei* SVR din Washington, o vrăjitoare cu aspect de bunicuță care părea să fie imbatabilă pe stradă, iar SASt-ul lui din Atena, Marty Gable, îi ceruse să-și rezerve timp pentru o ședință prelungită de consiliere când se va întoarce în Stație, pentru a discuta despre lipsa lui de profesionalism, despre ignorarea instrucțiunilor și, citându-l pe Gable, despre faptul că era un „ambasador din Republica Idioților".

•

La 8 000 de kilometri spre est, Alexei Ziuganov fumega și el în biroul său din Direcția KR din Iasenevo. Azi-noapte dobitocii din FSB stricaseră totul în ultima clipă – doar o secundă în plus de răbdare și ar fi prins sconcsul rus pe care americanii intenționau să-l întâlnească în jalnicul district de antrepozite. Era sigur de asta. Și existau șanse importante să fi fost chiar cârtița, peștele mare pe care-l căutau toți. În schimb se aleseseră cu un incident diplomatic: moartea accidentală a americancei avea să însemne pierderea jobului nu doar pentru unul dintre urmăritori, iar el personal va avea grijă să ajungă și la închisoare. Americanca blondă nu însemna nimic pentru el, era lipsită de importanță. Dar după ce fusese informat, se grăbise la morga poliției din Liublino în *okrugul* din sud-est ca să-i examineze bunurile; găsise doar cardul diplomatic de identitate și scanerul termic comercial. O brățară albastră, țesută din bumbac, îi fusese tăiată de pe încheietură. Nicio notiță legată de întâlnire, nimic prin buzunare care să poată oferi un indiciu despre persoana cu care se întâlnea. Îi verificase tivurile și

cusăturile hainelor. Îi tăiase tocurile ghetuțelor și smulsese branțurile. Nimic. Ridicaseră cearșaful ca să-i arate partea dreaptă a corpului ei, învinețită și deformată spre interior, dar Ziuganov se uitase la fața ei și avusese o microsecundă de îndoială a aripilor de liliac: o femeie tânără ca asta opera în capitală, le fora secretele, racola ruși. Câte altele ca ea mai existau? Ce fel de inamic era ăsta?

Ziuganov își privi ceasul. Ministerul de Externe avea să informeze ambasada americană despre Blondă peste o oră, după ce terminau să urle și să pălmuiască fața de grăsan a șefului CIA care fusese ținut aproape șase ore într-un birou FSB, acoperit cu noroi uscat și cu nasu-i ca o trompă curgând. Atitudinea lui speriată, plângăreață, fusese filmată, inclusiv momentul când făcuse o băltoacă sub scaun. Avea să dea bine într-un viitor documentar TV. Spre meritul lui, nu recunoscuse însă nimic anchetatorilor și în niciun caz nu confirmase ceea ce ei știau deja: că tânăra de la morgă era ofițer CIA. Toată noaptea fusese o pierdere de timp.

Mizerie, supărător, incompetență. Cu toate acestea, Ziuganov știa în mod instinctiv că incidentul nu avea să zbârlească penele președintelui. De fapt, va insista să fie prezentat în presă. Orice dovadă a perfidiei CIA care viola suveranitatea Rusiei juca un rol în povestea internă a lui Putin. Rusia trebuia să rămână puternică în fața atacurilor Occidentului. Războiul Rece nu se terminase niciodată. Reconstruirea fostei puteri și măreții a Rusiei. Lui Putin însuși îi plăcea să spună bancul următor:

Se descoperă că Stalin este viu și trăiește într-o cabană în Siberia. O delegație este trimisă să-l convingă să revină la Moscova, să preia puterea și să readucă Rusia la măreție. După multe șovăieli, Stalin acceptă să se întoarcă. „*Bine*”, *zice el*, „*dar de acum s-a terminat cu Băiatul Bun*”.

De fapt, Ziuganov era bucuros, în sinea sa, că FSB-ul nu avusese succes cu capcana pe care o întinsese. El dorea să prindă personal cârtița, bazându-se pe numele pe care TRITON avea să-l ofere peste cinci zile Zarubinei. Își dorea mai puțin să-l târască pe trădător în lanțuri în fața lui Putin și mai mult să-l lege pe porc de o masă, să-i asculte șuieratul și să simtă mirosul aerului degajat în timp ce-i perfora cavitatea toracică cu un trocar chirurgical. În plus, îl preocupa o ipoteză care îi venise în minte despre cârtiță. O idee vagă, dar insistentă, delicios de contemplat, imposibil de abandonat. Continua s-o dezvolte. Avea să fie ca un *karakurt* împestrițat, veninosul păianjen de stepă, care se deplasează întruna pe pânza sa, așternând încă un fir mătăsos, cu vârfurile piciorușelor pe firul de semnalizare, așteptând o vibrație.

Căpitanul Dominika Egorova, cea cu pas elegant și ochi de gheață albastră. Avea un trecut operativ spectaculos – despre ea s-ar fi putut spune că transcende norocul. Supraviețuise – greu de presupus – atacurilor unui asasin Spețnaz, mecanicilor din Departamentul 5 și Evei Buchina. Făcuse rost în mod miraculos de informația necesară prinderii lui Korcinoi. Absolut remarcabil. Rezultatele ei în afacerea cu Iranul – propunerea rutei pe apă prin Rusia îl încântase pe Putin – îi sugerau mințit obsedate a lui Ziuganov un soi de îndrumare din exterior. Cine cunoștea atâta geografie? Iar intuiția ei remarcabilă privind rechemarea lui Soloviov din Atena era improbabilă. Chiar așa? Pe baza unei singure discuții?

Mai recent apăruseră și alte vibrații infime ale plasei de păianjen. *Rezidentul* din Atena transmisese felicitări Direcției KR pentru investigația de succes a Egorovei. Un *rezident* lingău îi scrisese lui Ziuganov că regreta că nu avusese ocazia de a se împrieteni cu doamna

căpitan, dar înțelegea preferințele unei inspectoare de la contrainformații. Intrigat, Ziuganov telefonase la Atena pe linia securizată și aflase că Egorova optase să nu stea în complexul ambasadei, ci la un hotel necunoscut din oraș. Cu excepția câtorva recepții de seară în ambasada rusă, Egorova dispăruse în toate serile vreme de două săptămâni. Nu era, desigur, o infracțiune, totuși era neobișnuit. *Cum ar putea să explice cineva toți acești factori suspecți*? *Ce făcuse în fiecare seară fosta balerină pieptoasă*? *Ar fi trebuit oare s-o întrebe*? *Nu*, *mai bine să nu-și facă cunoscut interesul*. *TRITON și Zarubina aveau să ofere răspunsul cât de curând*.

Mai exista și altă pietricică ce-l rodea în pantof. Ziuganov prinsese o interacțiune trecătoare între Egorova și adjunctul său, Evgheni, pe coridorul din fața biroului său. Egorova ieșea din sala de conferințe și Evgheni îi făcuse loc la ușă, aplecându-se ușor din mijloc în stilul unui majordom de operetă. Asta nu însemna mare lucru – Evgheni era un clovn hirsut în fața femeilor – dar lui Ziuganov i se păruse interesat, foarte interesat, s-o vadă pe Egorova fulgerându-i un zâmbet. Ziuganov nu știa nimic despre flirturi, sau curte, sau seducție, dar se declanșaseră alte sinapse, gânduri negre ca tușul, că subordonata celebră și pieptoasă îl manipula pe Evgheni, că el era încolțit, că ea îl amenința.

Statutul Egorovei de principală favorită în ochii lui Putin era ultrajul cel mai strigător la cer. Ziuganov scrâșnea din dinți când își amintea. El prinsese spioni. El se ocupase de iranieni. Ba chiar contribuise la fel de mult ca oricare altul la încheierea contractului cu Iranul. O declarase până și Govormarenko, care îi amintise acest lucru lui Putin. Atunci de ce era favorizată femeia? Când va deveni adjunctul Zarubinei în SVR, va cere să i se arate mai mult respect. „Și până voi deveni adjunct”, se gândi el, „Putin va fi renunțat la

Egorova, iar atunci *eu* voi fi cel care-i va decide viitorul: consilier SVR al Flotei Nordului în Severomorsk, sau responsabilă de culegerea informațiilor în Groznîi, Cecenia, sau adjunctă la Institutul Kon, înapoi în Școala de Vrăbii. Să-și petreacă restul carierei arătându-le studentelor țărănci din toate republicile cum se face felația". Apoi își aminti: „Dacă se va dovedi că *nu este* ea cârtița".

Ziuganov ar fi făcut apoplexie dacă ar fi știut că Putin o invitase pe Dominika să petreacă un weekend în preajma puterii, lângă St. Petersburg. Ar fi fost și mai scandalizat dacă ar fi știut că Dominika îl convinsese pe Evgheni – în stilul Vrăbiilor – să semneze un permis care să-i îngăduie să șofeze pe M10 cei 600 de kilometri până la Streina. Evgheni se lămurea tot mai mult cum stăteau lucrurile: alierea lui cu Dominika era pariul inteligent, așa că-și asumă riscul de a nu-i spune nimic lui Ziuganov.

•

Veștile sosiră la Benford și grupul său simultan de la Centrul Operativ și Departamentul de Stat, într-un triplu asalt de lovituri nemiloase. Ministerul de Externe îl informase pe consulul general al ambasadei SUA de la Moscova că primul secretar Vernon Throckmorton fusese reținut de Serviciul Federal de Securitate sub suspiciunea de spionaj, dar invocase imunitatea diplomatică. Throckmorton era liber să se întoarcă la ambasadă, dar ministerul emitea ordin de expulzare PNG, desemnându-l pe domnul Throckmorton persona non grata. Avea la dispoziție 48 de ore ca să părăsească Rusia.

A doua știre rea era de fapt absența veștilor: DIVA nu răspunsese la trei mesaje CARS separate, ce fuseseră încărcate de o dispeptică SASt Schindler, care cereau un semn de viață urgent. Poate că ea era acasă și dormea, revenindu-și după noaptea de coșmar a unei întâlniri devoalate –

Janice, Dante și Nate o trăiseră, știau frigul înghețat care-ți cuprindea picioarele, simțiseră transpirația prelingându-se pe sub straturi de îmbrăcăminte, își aminteau sunetele oamenilor și vehiculelor ce se apropiau din spate, din părți și de jur-împrejur. Sau DIVA putea să fie într-un scaun dintr-un birou supra-încălzit, cu jaluzelele murdare de la geamuri înclinate neglijent, cu cătușe și purtând doar lenjerie de corp, în timp ce, prin rotație, o echipă de ofițeri FSB – bărbați mici și vicleni, ori bătăuși brutali, ori matroane cu buze umede – o „frăgezeau" înaintea călătoriei amețitoare în partea din spate a unei dube spre Lefortovo sau Butîrka, unde să-și înceapă treaba adevărații profesioniști. Aceștia ar fi inclus fraternitatea de anchetatori, chimiști, medici și psihologi ce utilizau clipsuri crocodil legate la baterii auto, o colecție *Matrioșka* de torționari, aidoma păpușilor de lemn ascunse una într-alta, fiecare monstru ieșind din monstrul anterior, fiecare oroare mai teribilă decât cea precedentă, până la oroarea finală. Care, Benford o știa, avea să fie Ziuganov.

A treia știre rea a fost cea mai rea. Dante a fost chemat la Centrul Operativ după miezul nopții pentru a prelua un anunț de pe telegraf – impersonal, indiferent, cu nota familiară a ironiei sovietice – de la departamentul de protocol al Ministerului de Externe rus: *Secretarul de gradul III Hannah Archer de la ambasada SUA a decedat într-un accident rutier în seara zilei de 10. Din cauza propriei neatenții, a fost lovită de un vehicul în condiții de ploaie. Ambasada SUA este rugată să informeze Ministerul cu privire la soarta cadavrului*.

Dante stătea cu capul în mâini. Margery și Janice tăceau, cu ochii înroșiți, smiorcăind. Benford suspină:

— A fost o tânără excepțională, spuse el încet. Îl privi pe Nate. Ce ești pregătit să faci? îl întrebă.

Toți din cameră se întoarseră către el.

— O să am grijă de Zarubina, răspunse Nate. Ea nu va căpăta numele lui Domi.

Benford îl privi tăcut și Nate îi susținu privirea fără să clipească.

— Simon, continuă Nate, pregătește Ruta Roșie Doi. DIVA vine și n-o va opri nimeni.

SOUPE AU PISTOU

Puneți ulei de măsline într-un ceaun de fontă și căliți ceapă, praz și țelină tăiate mărunt. Adăugați varză tocată, fasole albă fiartă și acoperiți cu zeamă de pui, aduceți la fierbere, apoi adăugați roșii și cartofi tăiați mărunt, paste de dimensiuni mici (*anellini sau ditalini*), *dovlecei tăiați mărunt și bucăți de cotoare de varză. Fierbeți înăbușit până când toate ingredientele s-au înmuiat. Condimentați. Când serviți, turnați în supă pistou* (*sos gros din usturoi, sare, frunze de busuioc, roșii tocate, ulei de măsline și brânză Gruyère sau parmezan rase*).

34.

La ședința de dimineață cu personalul, Evgheni o informă pe Dominika despre tânăra – Hannah Archer, suspectată a fi ofițer CIA – care fusese lovită și omorâtă de o mașină de filaj în districtul Liuberți în noaptea trecută. Deocamdată FSB-ul nu anunța accidentul. Mintea Dominikăi se decuplă în timp ce-și strânse dosarele, se auzi rostind nonșalant ceva de genul „Sper să-l ardă pe idiotul care-a făcut-o", se întoarse în biroul ei, se așeză la masă, își stăpâni lacrimile și se strădui să respire.

Udranka îi vorbi din colțul camerei. *Toate suntem sirenele Kremlinului*, duşka, *toate suntem alături de tine*. *Și Hannah intră pe ușă și-i zâmbi*.

Ea fusese mereu capabilă să-și controleze emoțiile exterioare, chiar în vreme ce-și clădea, rafina și lustruia furia clocotitoare ce devenise parte din ea. Moartea lui Hannah o zgudui la fel de mult pe cât o făcuse asasinarea Udrankăi, însă cu durerea suplimentară de a ști că micuța fată a naturii plină de spirit, devotată și curajoasă, îi salvase viața în noaptea trecută. Închise ochii și-i ceru lui Nate s-o ajute, întrebând de ce ea, Dominika, aducea moarte. Iar un militar bătrân aștepta în apartamentul lui reînceperea interogatoriilor, un proces care, în mod aproape cert, avea să se termine cu *vîsşaia mera*, pedeapsa capitală. Ea îl trimisese în beciuri și tot ea avea să-l scoată – în seara asta.

Când Dominika plecă de la muncă, o imagine nouă îi apăru în minte, blândă și frumoasă, dar în același timp teribilă și letală. Se gândi la poveștile bunicii ei despre *Rusalce*, legendarele duhuri ruse ale apelor, sirenele-demoni fermecătoare, cu plete lungi, care erau spiritele unor tinere ce muriseră înainte de vreme. Ele stăteau lângă mal și cântau, îi ademeneau pe bărbați să se apropie, după care îi trăgeau la fundul apei și-i înecau.

Dominika știa că va avea alături spiritele lui Hannah, Marta și Udranka. „Vom sta pe mal, surorilor, și vom cânta, iar după aceea voi vă veți putea găsi odihna”. Iar apoi își spuse: „Grăbește-te, începi să-ți pierzi judecata”. Iar nimfele dulci din ochiul minții ei se transformară în creaturi cu ochi roșii canini, care trăiau în bezna înghețată a unui antrepozit. *Poți să vii și tu*; *o să mergem toate*, *împreună*. Indiferent ce s-ar fi întâmplat în creierul acela supra-încins și în pieptul răscolit, Evgheni i-o citi pe chip și nu spuse „noapte bună”, cu atât mai puțin să sugereze o partidă de pălmuțe și gâdilături înaintea plecării ei. Ziuganov o văzu, de asemenea, trecând prin fața ușii biroului său și receptorii lui schizoizi înregistrară că femeia părea diferită – inundată de ceva – o altă anomalie ispititoare pentru teoria lui despre cârtița Egorova, o altă firimitură de informație pe care gândacul de gunoi s-o rostogolească înapoi în vizuina lui ca s-o rontăie.

•

Ora 21:00. Mâinile îi tremurau când spălă farfurioara și ceașca pentru ceai pe care erau pictate vrăbii. Nu-și putea aminti cu exactitate când și cum împachetase valijoara de călătorie, dar cumva intrară pantofii cu toc și rochia cu decolteu adânc. Verifică trusa pentru Ruta Roșie Doi și ledurile de testare clipiră verde; privi apoi în jurul apartamentului, întrebându-se dacă se va mai întoarce vreodată, și-și văzu patul, făcut cu grijă – ura ce făcuse în el – dar avea să termine totul și să-i trimită pe toți la naiba. Lada Priora albastră-închis din garajul Serviciului avea un schimbător de viteze înalt și mirosea a fistic crud; Dominika exersă cu schimbătorul de viteze până se obișnui cu el. Kutuzovski Prospekt era aglomerat, însă MKAD era o masă curgătoare a traficului de seară, învăluită în gaze de eșapament. Dominika nu putea coborî geamul ca să respire – nu-și putea aminti că respirase – însă ieși de pe M10 și trecu pe

Iubileinîi, apoi coti la dreapta pe Lavocinka, strada lui LYRIC, și găsi clădirea exact vizavi de parcul Dubki și de cupolele aurite ale Bisericii Bobotezei din Himski, cu pereții albi precum colții de morsă; blocul de apartamente era roz decolorat și avea intrarea protejată de o copertină din beton. Dominika urcă scările, trecu pe lângă ușile apartamentelor, auzi televizoare și prunci plângând, inima îi bubuia, maxilarul îi zvâcnea și vederea îi era un con cenușiu când se deschise ușa. Polițistul plictisit care-l păzea pe bătrân avea chipul turtit, urât, păr lățos murdar și purta trening. LYRIC stătea în living în spatele său, cu papuci vechi de pâslă, așezat pe o canapea, cu ziare împrăștiate pe jos. Brațul Dominikăi se mișcă înainte ca ea să-i fi comandat, țintind scobitura de sub gâtul cărnos, și polițistul se împletici un pas îndărăt, se prinse cu mâinile de traheea strivită, apoi se nărui. Dominika păși peste fața lui care devenise vineție, iar generalul Soloviov, zbârcit parcă, îmbrăcă o pereche de pantaloni, pantofi și pardesiu – fără discuții – iar vocea ei aparținea altcuiva și-l zgâlțâi pe bătrân, apoi îl trase în jos pe scări, ignorând ochii sticloși de pe podea. Fixă centura de siguranță peste pieptul generalului, îi simți mirosul acru al fricii și trebui să se întoarcă, apoi să intre pe M10, uneori cu patru benzi, de obicei cu două, camioanele aveau trailere cu cauciucuri roase, nenorociții nu trăgeau pe dreapta ca s-o lase să treacă, așa că privea rapid, după care călca accelerația până la podea, ambalând motorul din nou și din nou și din nou. Generalul tăcea, nu întreba, privea drept înainte, era responsabilitatea ei acum, se făcuse ora 23 și orășelele noroioase Zelenograd, Solnecinogorsk, Klin, Novozavidovski, Tver, și Dominika îl întrebă cât timp; probabil că mai dispuneau de o oră înainte ca polițistul de schimb să descopere cadavrul. Generalul începu să bată câmpii, onoare și Armata Roșie și Rusia, și se numi pe sine un prost, o știa

acum, un *jopa* bătrân, un dobitoc bătrân, și întrebă cine era ea, și plânse amintindu-și de copiii lui, și-i mulțumi din nou și din nou, iar cuvintele lui panicate și verzi umplură întunericul din mașină, cu banda centrală a șoselei trasată nu tocmai drept, iar farurile ce veneau din față îi umpleau globii oculari, dar oglinda retrovizoare era curată și întunecată, iar localitățile dispărură; acum venea vastitatea *Rodinei*, trunchiuri de pini și molizi în lumina farurilor, un metronom care pâlpâia constant; era miezul nopții și terenul se vedea plat până la orizont, podeaua cerului, stele ca praful, și ochii Dominikăi începură să se împăienjenească. Scutură din cap și dulăul sări pe drum în fața ei, privind-o cu ochi roșii, și o auzi pe Udranka râzând undeva pe câmpurile negre, iar ochii roșii ai câinelui deveniră luminile roșii pâlpâitoare ale unui echipaj de miliție rutieră GAI[20]. pe acostament, șasiul unui camion era vizibil în șanț, un polițai le făcu semn să treacă, încă nu se dăduse nicio alertă radio. Drumul continua să se întindă în imensitatea întunecată din față; ea se uită la general, dar acolo stătea Hannah, cu mâinile în poală și părul în vânt, și Dominika redresă înainte să intre în lizieră. Generalul o ajută să stea trează, cu aerul rece al nopții și cântece patriotice sovietice, „*Katiușa*” și „*Sviașennaia Voina* (Războiul Sfânt)”, pe care le cânta cu bas răsunător, apoi sughiță deoarece cântase atât de energic, după aceea râse, doi spioni care goneau prin noapte cu obrajii umezi și câinele Stăpânului Iadului în faruri, șerpuind neobosiți ca fantomele prin Veliki Novgorod, la ora unu, mai având de străbătut 200 de kilometri. Apoi cântatul și amintirile au fost prea mult, el dorea să se întoarcă, se smiorcăi, după care tăcu și apăru lumina citadină din St. Petersburg, unde aveau să fie filtrele poliției. Ora două și Dominika ieși de pe M10 și trecu pe KAD, ca să evite intrarea în oraș; drumul de centură era pustiu noaptea. Acum

trebuia să fie atentă la oglinzile retrovizoare; pe aici avea să se întâmple, jeepuri de-a curmezișul șoselei, și amândoi ar fi fost terminați. Ora trei și mașinuța albastră gonea pe Petergofskoie, A121, de-a lungul coastei cu complexul de palate ale țarului; din când în când se întrezărea golful Finic și se simțea izul sărat al mării, trecură de porțile luminate ale Palatului Constantin – președintele era înăuntru – apoi Palatul Peterhof întunecat, alb și masiv în depărtare, apoi cupolele Palatului Oranienbaum – nimic în oglinzile retrovizoare – acum sub digul KAD. Dominika se uită la kilometri – exact la doi virgulă patru, spusese Benford – și coasta mlăștinoasă se deschise în dreapta, cu apa netedă ca sticla argintată, și ea coti în dreptul unui panou publicitar și pătrunse pe drumul de plajă negru precum catranul, cu geamurile coborâte și farurile săltând peste pietroaie desprinse și plaja pietroasă și iarba de mare. Stinse farurile și trase frâna de mână, oprindu-se cu un scârțâit; era aproape ora patru. Acolo unde apa era limpede până la plajă, vizavi de bolovanul cu două dungi verticale trase cu vopsea roșie, începea Ruta Roșie Doi.

•

Generalul Soloviov – ca și interogarea și condamnarea lui pentru spionaj – era responsabilitatea lui Ziuganov. Polițistul de schimb telefonase la miezul nopții și raportase că apartamentul lui Soloviov era gol, cu excepția cadavrului lui *starşina* Bogdanov: traheea sergentului fusese strivită. Ziuganov a fost anunțat după o oră și era cât pe ce să-și piardă mințile. În mai puțin de o jumătate de oră ajunse la birou, unde urlă în telefon despre echipe CIA care operau în libertate prin Moscova. Zbieră din toți rărunchii la ofițerul de serviciu din centrul de pază SVR să trimită buletine informative care să-l descrie pe Soloviov la unitățile de poliție și de miliție din toată Moscova. Nebărbierit și somnoros, Evgheni

primi ordinul să ia legătura cu Biroul Principal pentru Transport Intern și Transporturi Speciale al Poliției Moscova și să ordone *imediat* supravegherea totală la aeroporturile internaționale Domodedovo, Șeremetievo și Vnukovo, ca și la aeroportul regional Bîkovo. Ziuganov îl trezi pe directorul SIV, Serviciul Federal al Vămilor, și ceru ca Departamentul de Control pentru Contrabandă din aeroporturi să examineze cu raze X, fără excepție, toate servietele diplomatice mari ce părăseau țara și proveneau de la ambasadele americană, britanică, canadiană, australiană și neozeelandeză (alianța Five Eyes se raliase împotriva Rusiei încă de la Revoluția din Octombrie din 1917). Când directorul SFV – el însuși fost membru KGB și favorit al președintelui – îi spuse că servietele diplomatice erau inviolabile, Ziuganov îl amenință în mod nechibzuit să-i zdrobească testiculele într-o carte de telefoane a Moscovei, iar directorul îi zise *Idi na hui*, du-te-n mă-ta, și închise telefonul.

Aidoma unui elefant, Ziuganov spărgea porțelanuri în tot orașul, dând ordine și proferând amenințări; telefonul fără fir *siloviki*, rețeaua cumetriilor, chiar la ora aceasta din noapte începu să vocifereze despre pași greșiți, despre eșecul potențial colosal al omulețului din SVR pe care oricum nu-l plăcea nimeni și în care nu aveau încredere. Cariere – și nu doar cariere – erau în pericol real când asemenea bârfe circulau și ajungeau într-un final la Kremlin, ca un cheag de sânge ce duce la embolie cerebrală. Ziuganov știa că se dădea în spectacol, totuși nu-l putea lăsa pe Soloviov să evadeze. Era deja epuizat, dar furtuna de nisip din mintea lui se potoli pentru o clipă și își puse gândurile în ordine. Nu fusese Stația CIA locală; ei își pierduseră unul dintre oameni și erau fără conducător acum. Nu, CIA ar fi trimis unul dintre *agenții* săi locali să-l scoată pe Soloviov din Rusia. Dar oare și-ar fi riscat agentul cel mai bun –

Cârtița – ca să-l salveze pe bătrânul ăla? Era posibil: în trecut, americanii recurseseră la acțiuni importante și costisitoare pentru a recupera agenți pierduți, ceva ce propriul lui Serviciu nu se obosise niciodată să facă.

Și ce fel de persoană ar fi putut aplica o asemenea lovitură devastatoare unui polițist antrenat – Bogdanov fusese campion la aruncarea greutății în campionatul Poliției – ucigându-l fără luptă? Egorova, instruită și antrenată în *Sistema*; Egorova, care omorâse operativi Spețnaz și pe imbatabila Buchina; Egorova, balerina care-l hipnotiza pe președinte; Egorova, dușmanul lui personal. Zbieră după Evgheni, îi ordonă să-i telefoneze Egorovei acasă și să-i spună să se prezinte imediat la Centru, dar adjunctul lui păros evită să-l privească în ochi. Se-ntâmpla ceva. Ziuganov și-o aminti pe Egorova zâmbind spre Evgheni – oare o acoperea? În timp ce Evgheni asuda într-un scaun în biroul lui Ziuganov, un asistent sună la apartamentul Egorovei – niciun răspuns la ora 2:30 noaptea.

Zece minute de întrebări răcnite spre Evgheni care era îngrozit nu aduseră niciun rezultat, totuși anchetatorul din Ziuganov simțea că erau multe de aflat. Instinctele piticului, deja stârnite, se ridicară acum pe picioarele din spate și urlară spre lună. Ziuganov scoase un baston telescopic din oțel dintr-un sertar de jos al biroului și se repezi spre Evgheni. Panicată, secretara din anticameră își părăsi discret biroul și o luă la fugă pe hol – nu dorea să audă ce va urma. Ziuganov simțea doar nerăbdarea iritată de a afla ce se-ntâmpla – era conștient de ceasul care ticăia, de criminalii care evadau. Izbi cu mânerul bastonului în brațul scaunului și rupse instantaneu patru dintre cele cinci oase metacarpiene lungi din mâna stângă a lui Evgheni. Babuinul păros urlă ca un… ei bine, ca un babuin păros, își prinse cu mâna cealaltă mâna distrusă și se încovoie de durere. Ziuganov îl

îndreptă și lovi cu bastonul negru din oțel peste coapsa lui stângă, fisurându-i femurul imediat deasupra genunchiului. Evgheni mugi ca un animal și căzu pe podea. Aidoma unei insecte ce poate ridica o greutate de zece ori mai mare decât a propriului ei corp, Ziuganov îl trase înapoi în scaun, unde protejatul său rămase cu capul atârnându-i inert, saliva curgându-i pe bărbie. Ziuganov își apropie fața de a sa, inhală aromele familiare și delicioase și șopti: *Pora spat*, *polnoci*; *skoro zapoiut petuhi*, e ora de culcare; e miezul nopții și cocoșii vor cânta-n curând. Era cântecul de leagăn din Lubianka.

Printre bale, lacrimi și muci, Evgheni vorbi:

— Am avut relații intime, recunoscu el.

Ziuganov îl prinse de păr și-i zgâlțâi capul.

— Porcule! Cu cine ai avut relații intime?

— Cu căpitanul Egorova. Cu Dominika, murmură Evgheni.

„Bineînțeles”, se gândi Ziuganov.

— Ce i-ai spus?

— Chestii de la birou. La urma urmelor, era din Direcția KR.

Ziuganov folosi coada bastonului ca să-i ridice bărbia.

— *Mudilo*, nenorocitule, ce chestii de la birou?

Evgheni îl privi fără să vorbească, cutezând să i se împotrivească și bastonul îi izbi obrazul, cu un sfert din forța maximă, doar atât cât să-i umple ochii de lacrimi și să-i țiuie urechile.

— Ce chestii de la birou? repetă Ziuganov.

— Zarubina…, icni Evgheni, TRITON… arestul la domiciliu al lui Soloviov.

Începu să spună tot. Autorizase o mașină cu care Dominika să meargă la St. Petersburg, ca să-și viziteze familia. Temându-se de alte lovituri diabolice, Evgheni nu menționă invitația președintelui. Ziuganov se îndreptă de spinare, triumfător. Pentru el asta era confirmarea perfectă că Egorova era cârtița, că Soloviov o însoțea, că

probabil intenționa să-l predea ofițerilor CIA din St. Petersburg: spre Finlanda și statele baltice existau nave de croazieră, feriboturi, trenuri și nenumărate curse aeriene. Îl lăsă pe Evgheni gemând în scaun, ridică telefonul și apelă dispecerul SVR. În câteva secunde află ce mașină primise Egorova din garaj. Ziuganov dădu ordine pentru activarea transponderului din vehicul prin intermediul telefoanelor codificate; toate mașinile pentru personal aveau instalate transmițătoare pentru a preveni utilizarea lor neautorizată în scopuri private (dacă nu cumva, bineînțeles, palma dispecerului fusese unsă).

Ziuganov telefonă după aceea la Casa Mare – oficiul SVR regional St. Petersburg – și-l sili pe ofițerul de serviciu să-l trezească pe șef. Era ora trei noaptea, însă Ziuganov nu-și ceru scuze. Mai mult, își asuma un risc birocratic imens, solicitând mobilizarea tuturor resurselor pentru urmărirea în regim de urgență a vehiculului Egorovei. Era aproape sigur că femeia mergea la St. Petersburg. Șeful, un alt amic al lui Putin, acceptă fără tragere de inimă – nu te jucai cu un caz de spionaj, așa că avea să se conformeze – totuși decise să raporteze comportamentul dezechilibrat al lui Ziuganov directorului din Moscova și, dacă i se ivea ocazia, președintelui în timpul recepției de mic dejun de la Strelna, din cursul dimineții.

Până atunci, unitățile mobile de poliție și de miliție aveau să fie alertate prin radio, numărul de înmatriculare și descrierile pasagerilor aveau să fie difuzate la toate nivelurile. Echipe suplimentare urmau să pornească în clipa în care șoferii se prezentau la muncă și, cel mai important, două elicoptere de miliție Kamov Ka226 butucănoase, cu două rotoare coaxiale, aveau să decoleze în următoarele 30 de minute. Aparatele albastre-închis erau echipate cu receptoare standard, care urmau să detecteze semnalul transmițătorului din vehiculul Egorovei de la o distanță de trei

kilometri și o altitudine de 300 de metri. Scanarea spațiului aerian al orașului, acoperirea întinderii urbane de pe golful Neva în formă de potcoavă avea să dureze, dar, după ce detectau semnalul transmițătorului, indiferent dacă era în mișcare sau staționar, unitățile de sol dirijate din văzduh puteau ajunge acolo în câteva minute. Ziuganov închise ochii, imaginându-și lumini albastre împrejurul mașinii, iar pe Egorova și Soloviov cu fața în jos pe asfalt, cu mâinile încătușate la spate.

Ziuganov îi ceru șefului să-l țină la curent. Declară că această razie era apogeul unei prelungite și strict secrete vânători de cârtițe, care avea să se finalizeze prin arestarea a doi trădători periculoși. Iar St. Petersburg avea să împartă meritul, inamicii străini aveau să fie dejucați, și Federația avea să rămână puternică și inviolabilă, sub conducerea inspirată a președintelui. Șeful din St. Petersburg toarse ceva în telefon, un schimb de *vranio* între ei – minciuni birocratice rusești – șeful știa că Ziuganov mințea și Ziuganov știa că el știa, și niciunul dintre ei nici măcar nu clipea. Ziuganov închise telefonul, puțin mai liniștit. Era posibil să aibă totul sub control.

Evgheni stătea frânt în scaun, cu capul plecat; un firicel de salivă îi curgea din gură pe podea. Lipsa lui de loialitate față de Serviciu și față de patrie era monstruoasă, dar faptul că l-a trădat pe Ziuganov personal îi stârnea acestuia toate problemele toxice, mizantropice, de adult cu pampersi pe care mama lui – Ekaterina Ziuganova, notabila conducătoare din SVR, acum consilier politic la *rezidentura* din Paris – i le alinase la început de carieră, strecurându-l în postul din Lubianka. Acum însă el era șef, era șeful Direcției KR, și, pe cont propriu, responsabil de capturarea iminentă a doi agenți CIA în Rusia. Era partener cu geniala Zarubina în derularea cazului TRITON, extrem de productiv. Se întrebă dacă Egorova raportase la Washington despre acel caz. Era lipsit

de importanță; odată ce ofițerul ilegal începea să-l coordoneze pe TRITON, americanii nu-l mai puteau găsi niciodată.

Iar el avea să conducă SVR-ul cu Zarubina, și Serviciul avea să se extindă și să prospere, iar Principalul Inamic avea să se zbată inutil împotriva lor, și alți inamici aveau să se sperie, și foste republici care se desprinseseră urmau să revină la sânul Rusiei, și o nouă hegemonie rusească avea să se nască cu Vladimir Putin la conducere, mai puternică decât înainte, iar trădătorii – privi din nou ceafa lânoasă a lui Evgheni, pe când adjunctul lui îndoit din mijloc vomita încetișor pe mochetă – „trădători ca ăsta", se gândi Ziuganov, auzindu-și propria voce pițigăiată când coborî bastonul într-un arc violent peste ceafa aceea, „porci mizerabili ca ăsta vor fi eliminați".

•

Mâncară sub lumina lunii pe capota mașinii corăbioare *pirahi* moi, umplute cu sfeclă delicioasă roșie ca sângele. „Nathaniel ar face o glumă pe seama sfeclei", se gândi ea. În clipa aceea Dominika își dădu seama că aceasta urma să fie ultima masă autentic rusească pe care avea s-o mănânce LYRIC vreodată și avea, de asemenea, să fie ultima ei masă rusească *în afara închisorii* dacă marina Statelor Unite nu apărea în aproximativ 12 minute. La exact șapte minute după ora patru, Dominika scoase aparatul de radio din rucsac și sui pe bolovanul de deasupra apei, o sirenă rusalcă statuară (în ciuda jeanșilor, a puloverului și adidașilor, toate de culoare neagră), pregătită pentru o serenadă către lună. Marea pustie părea o lespede de ardezie netedă, iar orizontul din golf era o linie argintie. Degetele elegante ale Dominikăi, cu unghiile tăiate pătrat – aceleași mâini care acum șase ore rupseseră osul hioid din beregata unui polițist moscovit – ținură radioul și apăsară butonul de transmisie al aparatului AN/PRC-90,

negru și de mărimea unui pachet de țigări, modificat de CIA, expediind un cod trinumeric codificat pe frecvență foarte joasă (VLF) către satelitul Skynet 5 al Ministerului Apărării britanic aflat pe orbită terestră geosincronă pe meridianul 53 grade est, la 35 000 de kilometri deasupra arhipelagului Țara Franz Josef din Marea Barents. DIVA nu știa nimic din toate astea.

Când planurile operative pentru exfiltrare botezate Rutele Roșii Doi, Trei și Patru fuseseră întocmite cu trei ani în urmă, Simon Benford acceptase fără chef un parteneriat cu Ministerul Apărării britanic și Serviciul Secret de Informații (MI6), pentru a profita de amprenta sateliților britanici peste latitudinile nordice și arctice ale Rusiei. La urma urmelor, și britanicii exfiltrau agenți; aliații puteau face schimb de înzestrări. Însă negocierile stagnaseră în Londra când Benford nu ceruse decât transmisiuni *instantanee* de mesaje de la sateliții Marii Britanii, observând sec că performanțele MI6 în decursul anterioarelor operațiuni de criză aminteau „o sosire umăr la umăr într-o cursă de dirijabile”. Asta îl determinase pe patricianul absolvent de Oxford care se ocupa de operațiuni la MI6 să-l numească pe Benford „mangosit”, dar deoarece Benford nu știa că era considerat neghiob, schimbul de replici fusese dat uitării și negocierile se încheiaseră cu succes.

Microprocesoarele lui Skynet 5 primiră codul trinumeric al DIVEI, îl citiră, îl recriptară și transmiseră un cod trinumeric diferit în numai 1,6 secunde. Transmisiunea VLF de la satelit sosi simultan la „Gogoașa” – Cartierul General pentru Comunicații al Guvernului (GCHQ) din Cheltenham –, unde echipamente automate expediară imediat codul „executare” către Cartierul General MI6 din Londra, în Vauxhall Cross, și către Cartierul General CIA din Langley, statul Virginia, apoi către antena flotabilă de 35 de

metri care era remorcată de submarinul de luptă pentru ape puțin adânci (SLAPA) al marinei americane, lung de 12 metri și aflat în mod stealth la zece metri adâncime și o mie de metri depărtare de locul unde Dominika și LYRIC stăteau pe plajă.

În două minute, parcă pentru a spori drama, minisubmarinul ieși lin la suprafață direct în cărarea lunii ce tremura pe apă. Era nemișcat pe marea extrem de calmă. SLAPA semăna cu spinarea lucioasă și strălucitoare a unui pui de balenă care dormea; doar o jumătate de metru de bord liber se zărea deasupra apei. Dominika scotoci în rucsac și scoase un obiect pătrat din plastic de mărimea unei cutii de chibrituri, deplasă un comutator mic și-l așeză pe piatră. Cubul Pegasus începu să proiecteze lumină infraroșie strălucitoare, invizibilă cu ochiul liber, în pâlpâiri verzui intermitente. Dominika privi printr-un teleobiectiv IR mic și zări pâlpâiri verzi-strălucitor similare dinspre submarin. Întinse teleobiectivul lui LYRIC, care se uită la submersibil și mormăi impresionat.

O pată întunecată mai mică se desprinse de SLAPA și porni silențios spre ei; prova bărcuței pneumatice împingea un val alb și curbat, care clipocea sub chilă, singurul zgomot pe care-l făcea alături de zumzetul imperceptibil al motorașului său electric exterior. La pupa ambarcațiunii se întrezărea o singură siluetă gârbovită. Avea nevoie de câteva minute pentru a ajunge la plajă, așa că Dominika intră în acțiune: băgă transmițătorul și teleobiectivul IR în rucsac, alături de baliza cu lumină infraroșie; toate echipamentele acestea urmau să-l însoțească pe LYRIC în submarin. N-avea să mai rămână nici urmă de generalul Soloviov; rusalcele aveau să-l ducă de-a pururi în adâncul mării. Bărcuța mai avea încă destul de parcurs și Dominika încerca sentimentul oribil că dura prea mult. Fiecare minut economisit ar fi fost esențial – ea trebuia să se îmbrace pentru *garden*

party-ul președintelui – așa că reveni la portbagajul mașinii, îl descuie, își deschise valiza, scoase pantofii și șosetele, după aceea puloverul și jeanșii. Rămasă doar în sutien și chiloți, tremura în aerul nopții. Apoi auzi zgomotul unui elicopter undeva spre sud-est.

PIRAHI – CORĂBIOARE UMPLUTE CU SFECLĂ

Încălziți până la fierbere lapte, margarină și unt, apoi răciți. Amestecați zahăr și drojdie în apă și lăsați să crească. Bateți ouă, sare și zahăr și încorporați cu laptele răcit și drojdia, apoi adăugați făină pentru a forma un aluat moale. Turtiți aluatul în forme rotunde, umpleți centrul cu lingura (*sfeclă rasă călită în unt cu zahăr și sare*), *împăturiți cele patru colțuri ale aluatului și presați-le, dar lăsați o despicătură mică deasupra. Coaceți la foc mediu spre tare, până se rumenesc, și serviți cu unt topit, smântână sau iaurt*.

35.

Ziuganov stătea în biroul lui cu trei ofițeri din direcțiile administrativă și securitate ale SVR. Corpul lui Evgheni, acoperit cu un cearșaf, fusese dus pe o targă din pânză cu o jumătate de oră în urmă, iar Ziuganov făcuse spume la gură în timp ce le descrisese bărbaților cum Evgheni fusese mână în mână cu cârtița din CIA, pe care el, Ziuganov, avea s-o prindă în câteva minute. Fără doar și poate Evgheni fusese un subagent care transmitea informații inamicului și, când Ziuganov îl luase la întrebări, intrase în panică și încercase să-și atace șeful.

— Să vă atace? repetă unul dintre cei de la securitate. Cu ce?

Nici chiar reputația lui Ziuganov de călău, moștenitor al măreției împestrițate a lui *Vojd*, monstrul cu multe brațe, care avea să-și împrumute numele unchișului Iosif Stalin, nu-i putea conferi imunitate în cazul unei crime nejustificate comise între pereții Centrului. Bineînțeles, justificarea putea fi obținută după un apel telefonic de 15 secunde de la Kremlin *sau în microsecunda de după arestarea triumfătoare a cârtiței CIA din mijlocul lor*, se gândi Ziuganov.

— Cu instrumentul ăsta, răspunse el și ridică un ac chirurgical curb, lung de un centimetru. A încercat să mă spintece.

— Dar cum de aveți un asemenea obiect în biroul dumneavoastră, domnule? întrebă altcineva.

— Ce mai contează în momentul ăsta? se răsti Ziuganov și lovi cu pumnul în tăblia biroului.

Telefonul lui alb piui exact în clipa aceea – era linia securizată Vei-Che de înaltă frecvență. Șeful SVR din St. Petersburg suna ca să-l anunțe că unul dintre elicopterele miliției raportase un semnal în sud-estul orașului, pe un vector practic paralel cu M10 de la Moscova. Ziuganov își privi ceasul:

4:30. Probabil că era Egorova care sosea de la Moscova; într-o oră aveau să pună mâna pe ea. Dădu ordinul ca vehicule de poliție și miliție să fie direcționate spre M10 și să blocheze toate ieșirile spre A120, drumul de centură imediat după localitatea Tosno. Închise telefonul și se uită la cei trei *zadniți*, acești trei găozari de la administrativ, știind că auziseră fiecare cuvințel, și le spuse să iasă din biroul lui. Aceștia șovăiră, apoi se ridicară să plece, dar un securist mormăi ceva despre continuarea discuției altă dată. „Da, vom continua discuția cu ocazia destituirii tale, când voi fi director adjunct", se gândi Ziuganov cu creierul vibrând de exaltare.

Până acum nu se gândise că în calitate de director adjunct al SVR-ului avea să poată întocmi și menține o listă a persoanelor care nu-i plăceau, îl înfuriau sau îl iritau în alt mod. Putea cere să primească în birou transmisii video din celulele din Lefortovo și Butîrka. Avea să fie dus cu mașina la Kremlin, ca să bea ceai cu președintele. Se cutremură încântat când își reaminti sunetul de pepene scăpat pe beton și rezistența elastică a osului când îl lovise pe Evgheni cu bastonul din oțel. Se gândi la imaginile și sunetele ce aveau să însoțească apropiatele interogatorii ale lui Soloviov și Egorova. Apoi telefonul țârâi din nou.

— Urmărire ratată, anunță șeful din St. Petersburg. Elicopterul a coborât deasupra țintei când intensitatea semnalului a crescut și aproape c-a fost absorbit de unda de presiune a trenului Sapsan de mare viteză de la Moscova. Afurisitul gonește cu 250 de kilometri pe oră.

Ziuganov înjură.

— Și semnalul? zise el.

— Pe șosea nu sunt mașini, răspunse șeful. L-am sculat din somn pe ministrul Căilor Ferate; locomotiva are un transponder în bot, pentru evidența trenurilor. Elicopterul s-a orientat după el. Noroc că n-a căzut peste…

— Ce naiba caută trenul acolo la patru dimineața? zbieră Ziuganov. Trebuia s-ajungă în St. Petersburg la miezul nopții.

— Am pus și eu aceeași întrebare, spuse șeful. A plecat din Moscova cu întârziere de cinci ore. Era ceva pe șine, undeva la mama naibii în pustiu. Ghinion. Elicopterul se-ntoarce la bază ca să verifice avariile. Îți pot spune că pilotul a fost serios zdruncinat.

— Dă-l naibii de pilot! urlă Ziuganov. Vreau să-și continue căutarea. Găsiți mașina! Știu că este pe-acolo.

Trânti receptorul cu putere.

Sapsan, un șoim călător care urmărește o Vrabie; pur și simplu un dezastru.

•

Când Dominika auzi elicopterul țăcănind pe cerul nopții undeva spre sud, aruncă totul, ocoli în fugă mașina și înghesui ultimele echipamente în geanta trusei. Îl apucă de cot pe generalul docil și-l ajută să treacă peste pietroaie spre plaja mică cu nisip, rugându-se în gând ca barca pneumatică să înainteze mai repede, sperând ca bătrânul să scape, nădăjduind ca elicopterul să nu se apropie. Potrivit instructajului de exfiltrare, îl ajută pe general să-și scoată pardesiul, pe care-l îndesă tot în geanta trusei. În Atena discutaseră dacă să lase pantofii și haina lui LYRIC pe plajă, pentru a fi găsite cândva și a sugera că fugarul disperat se sinucisese intrând în mare, însă Dominika îl convinsese pe Benford că așa ceva ar fi fost *inostranîi*, prea străin, prea ne-rus. Mai bine ca el să dispară fără urmă.

Barca pneumatică hârșâi pe plajă, bărbatul dinăuntru păși peste bordul ei și Gary Cooper veni spre ei; cel puțin așa îi păru Dominikăi individul înalt de doi metri din unitățile SEAL ale marinei. Maistrul militar clasa a II-a Luke Proulx din echipa 2 SEAL era îmbrăcat în combinezon negru din Nomex și purta peste piept un pistol-mitralieră MP7 butucănos, negru-mat. Când se apropie de

Dominika și de general, își scoase de pe cap fesul din lână. „Bineînțeles că are părul blond”, își zise Dominika. Și un halo roșu, care căpătă sub razele lunii culoarea vinului rosé frapat. „Normal”.

— Bună dimineața, domnule general, doamnă, rosti Proulx în rusă lipsită de accent.

„Rusă perfectă și, desigur, are și ochi albaștri”, se gândi Dominika, dându-și abia atunci seama că era în lenjeria de corp – Simone Pérèle de la Paris, totuși… Pușcașul marin nu lăsă niciun minut să se înțeleagă că i-ar fi observat goliciunea.

— Acum un minut am auzit un elicopter, zise ea, decisă să nu se simtă stânjenită. Trebuie să plecați imediat.

Maistrul militar Proulx încuviință din cap, își puse fesul înapoi și luă geanta cu trusa de la Dominika.

— Gata, domnule? întrebă el, aranjându-și arma și pornind spre barcă.

Fără pardesiu, generalul Soloviov tremura în aerul geros al nopții. Se întoarse către Dominika, luă poziție de drepți și salută. Rosti, fără să se audă, *Spasiba*, mulțumesc, apoi se răsuci și se urcă în barca pe care Proulx o împinsese de pe nisip și o ținea nemișcată în apa puțin adâncă. Pușcașul marin SEAL se uită către Dominika, zâmbi și șopti *Udacea*, mult noroc. Sări în barcă, porni motorul silențios și se îndreptă către forma de buștean negru a submarinului aflat pe cărarea lunii. Dominika începu să tremure și ea acum, privind valul argintiu de la prova, care se lățea într-un V peste marea ca o lespede. Era surprinsă să descopere un „Hei, așteptați-mă și pe mine” apărut în spatele buzelor ei, dar știa că n-ar fi putut pleca niciodată.

— *Stupai s Bogom*, murmură ea. Mergeți cu Domnul.

Se întoarse iute, trecu peste bolovani și începu să scotocească în valiza ei din portbagajul deschis al mașinii. Trase peste cap rochia de cocteil

cenușie tip tunică drapată, își încălță pantofii Fendi cu vârf ascuțit și toc-cui – trebui să-și șteargă nisipul de pe tălpi – și puse un șirag de mărgele din onix la gât. Trânti apoi portbagajul și-l închise, sui în mașină, își netezi părul zbârlit și aplică puțin ruj. Dorea să sosească la reședința Strelna ca și cum ar fi condus toată noaptea, îmbrăcată cumva nepotrivit pentru un mic dejun, sau cine știe ce alt divertisment animalic de felul „Căderii Romei" aveau în minte acești *kabani*, acești mistreți care-i conduceau țara, care huzureau și mâncau și beau și furau bogăția Rusiei de la gura poporului – cu condiția, desigur, ca țarul să aprobe.

Se uită apoi peste marea pustie; apa argintie era perfect netedă. Submarinul coborâse sub valuri; sirenele rusalce își înhățaseră bărbatul. Poate că acum spiritele Udrankăi, Martei și al lui Hannah se puteau odihni – ce s-ar mai fi bucurat Hannah de această operațiune în zori pe o plajă cu pietriș. Dominika strânse în palme volanul și se luptă cu oboseala, emoția, dorul. Îi ducea dorul lui Nate, să-l vadă și să vorbească cu el, s-o ia în brațe și s-o țină așa – cel puțin pentru o vreme înainte de a cădea în pat. În depărtare se auzea sunetul elicelor elicopterului, sporea în intensitate, și Dominika porni repede pe drumul de plajă – cu farurile stinse, „Nu te izbi de vreun bolovan mare, sper că-i prea întuneric ca să se vadă praful din spate" – și intră scârțâind din roți pe A121, înapoi spre St. Petersburg, pe lângă palatele întunecate. La ora cinci dimineața nu exista trafic și în oglinzile retrovizoare nu se vedea nimic.

Zgomotul elicelor se auzea mai tare când opri în fața intrării în Palatul Constantin și complexul pentru conferințe din Strelna. Soldatul de la poartă se uită la cer, în timp ce se apropia de mașina ei, apoi îi băgă raza lanternei în față.

— Ia-mi lumina aia din ochi! se răsti Dominika. Sunt căpitan Egorova din *Slujba Vneșnei Razvedki*, SVR. Sunt așteptată.

•

În SLAPA te simțeai ca o piesă fragilă și cumva insignifiantă dintr-un cilindru din oțel ticsit de conducte, țevi, mănunchiuri de cabluri și display-uri digitale. Maistrul militar Proulx îl ajutase pe LYRIC să se strecoare prin trapa de pe suprafața dorsală a submarinului și-l instalase într-un scaun făcut din plasă de nailon, îi prinsese un harnașament peste umeri și peste abdomen, după care eliberase un clichet și glisase scaunul pe șine, spre spate, până clicăi și se blocă în opritoarele din poziția a treia. După ce deschisese ventilele bărcii – odată umflată, aceasta nu mai putea să intre în submarin – și urmărise cum se scufunda, trasă de prova mai grea, Proulx se strecurase prin trapă și se instalase pe al doilea scaun, punând siguranța la MP7 și depozitând-o după aceea în tocul de sub scaun. Îndesă geanta cu echipamentele de exfiltrare într-un dulăpior lateral, apoi acționă un comutator pentru închiderea trapei pe care, în cele din urmă, o blocă manual cu o manivelă. Urechile li se înfundară când trapa se închise etanș, și cabina era presurizată.

Proulx se răsuci în scaun – deloc ușor în spațiul înghesuit – luă o pereche de căști de pe un cârlig și le întinse generalului. După aceea își puse propriile căști și reglă microfonul al cărui braț îi traversa obrazul.

— Vă simțiți bine, domnule? întrebă el.

Generalul aprobă din cap și șopti „Da” în microfonul său. Proulx îi întinse o sticlă de plastic compresibilă pe care o luă dintr-un buzunar de pe marginea scaunului său.

— Beți asta, domnule. În curând interiorul va deveni destul de cald și uscat.

Apa cu gust ușor floral avea o doză mică de benzodiazepină, care să reducă anxietatea, să relaxeze mușchii și să faciliteze somnul. „Cocteilul benzo” făcea parte din trusa standard pentru operațiuni de exfiltrare maritime.

— Mult mai bune decât nenorocitele alea de troace de porci pe care le pilotam înainte, se auzi în cască maistrul militar principal Mike Gore, care stătea în fața lui Proulx, chiar în botul submarinului. Masivul și dispecticul Gore era pilotul. Hai să ne roim d-aici, zise el, mă ia cu fiori în apele puțin adânci.

Bărbații stăteau ca echipajul unui bob de trei persoane, în șir, cu picioarele ușor îndoite, cu genunchii lipiți de spătarele scaunelor din față. Fură învăluiți într-un sunet ca un gâlgâit de apă, apoi urmă o senzație vagă de scufundare. Unica lumină spectrală din compartimentul strâmt venea de la display-urile cu leduri.

— Generale, întrebă Proulx, doriți să ascultați puțină muzică? Niște Ceaikovski?

Benford sugerase să aibă la îndemână muzică clasică rusească, ce putea fi, desigur, oprită dacă sonarul submarinului detecta oriunde în apropiere unități la suprafață. SLAPA începu să înainteze perceptibil și un zumzet slab răzbătu dinspre compartimentul motoarelor, separat printr-un batardou de locurile lor, apoi, brusc, întregul submarin se înclină pe o parte ca un avion și coborî sub un unghi care crea vertij. După 15 minute, Proulx privi într-o bucată mică de metal lustruit atașată deasupra ca o oglindă retrovizoare și văzu că LYRIC își rezemase capul de spătar și închisese ochii. Proulx îi decuplă casca și se aplecă înainte, bătându-l pe Gore pe umăr.

— Deci, fii atent, zona de debarcare era curată, iar pe plajă era un înger doar în chiloți și sutien cu moșul ăsta – și când zic înger, mă refer la o combinație între Ingrid Bergman și Jane Russell. Deci nu-mi venea să-mi cred ochilor; păi ce naiba, eu mă așteptam să fie pe-acolo Spețnaz după fiecare smoc de iarbă.

Gore mormăi în microfon.

— Proulx, la următoarea misiune, tu stai în larg și eu mă duc cu barca. Ai naibii ăștia din CIA,

coordonează vedete porno în Rusia. Ar trebui să-mi iau un job la ei.

Cei doi membri SEAL rămaseră tăcuți câteva minute.

— Moșul e bine? întrebă Gore.

Proulx aprobă din cap.

— Da, a adormit.

— E bine. Gata cu Piotr Ilici, bagă-mi niște ZZ Top.

După cinci ore, SLAPA SEAL ajunse la pupa navei amfibii de debarcare LPD-24 a marinei americane, USS *Arlington*, care participa la un exercițiu de război antisubmarin al Flotei VI SUA, alături de forțele maritime estoniană și letonă. *Arlington* urma fără grabă un curs la vest de insula Suursaari în golful Finic, la 120 de kilometri de plaja de exfiltrare. SLAPA ieși la suprafață în docul inundat al lui *Arlington* în timpul unei furtuni prelungite care redusese vizibilitatea la zero. LYRIC ieșise și se afla în siguranță.

•

Dominika urmă jeepul de gardă cu girofar galben pe un drum de acces foarte lat – palatul se întrevedea în stânga – apoi descrise o curbă largă pe lângă clădiri administrative și hotelul cu multe etaje care-i găzduia pe participanții la conferință, printr-un parc cu arbori și peluze perfect îngrijite, o fântână arteziană, o căsuță în stil baroc ce părea făcută din turtă dulce cu un medalion cu vulturul bicefal sub vârful acoperișului, apoi prin altă poartă cu bariera roșu-albă deja ridicată. Trecură pe lângă vile moderne, paralelipipedice, cu un etaj, cu acoperișuri mansardate verzi-deschis, înșiruite una după alta. Dominika numără 10 sau 12, dar erau și altele în spatele lor, toate întunecate, într-un parc lipsit de arbori și străbătut de o rețea de alei din beton. Acestea erau căsuțele VIP, rezervate pentru șefii de state în timpul reuniunilor internaționale din Complexul de stat „Palatul Congreselor”, aflat chiar pe țărm. Golful Finic era

vizibil în lumina care sporea și Dominika se întrebă ce ar fi spus președintele Putin dacă ar fi știut că acolo, imediat sub suprafața apei, se afla un minisubmarin al marinei americane, care transporta un ofițer al armatei ruse spre siguranță, în Vest, un general cu două stele care fusese o sursă ce raporta pentru CIA. Oare și-ar fi rupt un canin pătat de sânge, scrâșnind din dinți?

Opriră pe aleea de acces circulară și puternic luminată a ultimei căsuțe. Într-o mică parcare adiacentă se aflau o duzină de alte mașini. Dintre cele 18 vile, era cea mai apropiată de mare. Un majordom în haină albă apăru și luă valiza jalnică a Dominikăi. Altul aștepta să parcheze mașina. Abia acum Dominika își dădu seama că pe pantofii cu talpă ondulată din geanta ei de voiaj era lipit cu certitudine nisip de pe plajă, ca și pe covorașele din mașină. Nu mai putea face nimic în privința asta. Când urcară treptele joase ale vilei, un elicopter albastru, butucănos, vui pe deasupra, cu luminile de poziție ventrale pâlpâind, apoi se înclină mult, coti peste apă și reveni bâzâind deasupra vilei.

Holul vast de la intrare era din marmură, cu garnituri aurite și plafoane cu fresce. Rușii din așezările mici și amărâte aflate între locul acesta și Moscova dormeau cu toții într-o singură cameră, cu pământ pe jos, dar *praviteli*, stăpânii țării, se lăfăiau în splendoare rococo. Tocurile Dominikăi țăcăniră pe travertin, reverberând în spațiul acela, producând un tic-tac de mecanism de mașinărie infernală. O ușă laterală se deschise și se apropie un majordom. O întâmpinare servilă și sugestia că poate doamna căpitan dorea să se învioreze cu o mică gustare după un drum atât de lung. „Habar n-ai tu, Tolstoi”, se gândi Dominika. Se simțea terminată. Majordomul o conduse prin uși de sticlă înalte ce se deschideau pe o terasă cu panorama superbă a mării. Radiatoarele discrete alungau răcoarea dimineții. Pe un perete lateral se întindea

o masă care gemea de recipiente *chafing dish*, carafe din cristal și vaze din argint cu flori. Dominika luă un pahar cu suc.

Se apropie de balustradă și privi în jos la terasa de la nivelul inferior, cu o piscină enormă, luminată de spoturi subacvatice colorate acvamarin, strălucitoare chiar și în lumina tot mai intensă a dimineții. Aburul se înălța din apa încălzită. Doi bărbați în costume negre – cu nori cafenii în jurul capetelor – stăteau în marginea piscinei și-l priveau pe președintele Federației Ruse înotând. Putin înota în dificilul stil fluture, ieșind mult deasupra apei și lovind apa cu pumnii strânși. Nu se vedea nimic din unduirea mătăsoasă de delfin a înotătorilor experți în fluture; Dominika îl văzuse pe Nate înotând în stilul acesta aproape fără să clipocească. De fiecare dată când Putin ieșea la suprafață ca să respire, apa îi curgea pe obraji, iar el sufla ca o balenă, ridicând în față un nor de stropi fini, cu nuanțe acvamarin fie de la luminile piscinei, fie de la aura din jurul capului și umerilor săi. După o lungime de bazin, nu dădu niciun semn de oboseală, și Dominika se întoarse cu spatele. În capătul opus al terasei era un grup de scaune și acolo stătea un bărbat, dar nu cu fața spre ea. Se răsuci când îi auzi pașii ce se apropiau.

Era Govormarenko de la Iskra-Energetika, prietenul bețivan al lui – Putin care negociase contractul podelei seismice cu iranienii. Ea își amintea virgula neagră a sprâncenelor deasupra nasului coroiat, părul alb și ondulat al acestui depravat. Când o văzu pe Dominika apropiindu-se, Govormarenko se ridică, ștergându-se pe gură cu un șervet de olandă. Pe măsuța joasă din fața lui se găsea o farfurie plină cu mâncare și o halbă de bere pe jumătate goală. Era îmbrăcat neprotocolar, în pantaloni negri, pulover de culoarea piersicii și mocasini Gucci albi, din piele.

— Bun sosit, doamnă căpitan Egorova, rosti el și zâmbi.

În ciuda șervetului, avea firimituri în colțurile gurii. „Mi-a reținut numele”, își spuse Dominika. „Fie că sunt pe agendă, fie vrea să facem împreună baie în jacuzzi”.

— Bună ziua, *gospodin* Govormarenko, zise ea și înclină din cap.

— O sosire foarte matinală, comentă bărbatul, dar mă bucur să te revăd.

Indică din mână spre un scaun.

— Am condus toată noaptea de la Moscova, spuse Dominika și se așeză. Repetarea poveștii ei de acoperire pentru evenimentele din cursul nopții nu putea strica. Intenționez să-mi vizitez niște rude din St. Petersburg.

Privi către mare. Soarele care răsărea colora în trandafiriu micile coame înspumate și cerul făgăduia să fie perfect senin. Terasa era tăcută și confortabilă, deși dădea spre coasta deschisă: în jurul balustradei erau amplasate panouri din sticlă imaculate, care blocau vântul.

— Dumnezeule, dar nimeni nu șofează de la Moscova! Ai mare noroc că n-ai pățit ceva, spuse Govormarenko flirtând. Trebuia să-mi fi spus și ți-aș fi trimis avionul meu să te aducă.

„Să-mi aducă un bazin pentru vomitat”, se gândi Dominika. Era convinsă că avionul particular al lui Govormarenko ar fi avut canapele cu pete ale unor acte sexuale consumate acolo, ca și urme de degete pe geamuri.

— Poate data viitoare, zise ea cu glas tare și încercă să schimbe vorba. Dar te-ai trezit devreme, *gospodin* Govormarenko.

Ar fi bănuit mai degrabă că bărbatul era dintre cei care se trezeau fără mare încântare, preferând să trândăvească în patul lui de grăsan, cald și cu iz acru. Govormarenko se întinse către un platou cu *draniki* aurii, împături în două una dintre plăcințelele din cartofi – printr-un capăt al ei se prelinse un sos gros de ciuperci – și o îndesă în gură.

— Doamnă căpitan, vorbi el cu gura plină, insist să-mi spui Vasili. Își privi ceasul Breitling masiv, cu cadranul de culoarea caramelelor. Președintele se trezește devreme ca să înoate. Vrea să discutăm evoluția afacerii cu Iranul. Ai auzit noutățile?

— Bănuiesc că sunt bune, răspunse Dominika, străduindu-se să nu se uite la pata de sos de ciuperci de pe puloverul bărbatului.

— Chiar excelente, zise el. Șlepul care transportă containerul a ieșit din canalul deltei Volgăi la Astrahan. Traversarea Mării Caspice până la Bandar-e Anzali ar trebui să dureze patru zile, dacă o permite vremea. Teheranul a depus deja 450 de milioane de euro în Banca Centrală și restul va fi achitat la livrare, după cinci zile. Nabiullina sosește azi ca să raporteze despre transferuri.

Dominika nu era deloc dornică s-o revadă pe președinta Băncii Centrale, favorita suspicioasă a lui Putin care o întrebase cum îi venise ideea rutei de transport pe apă prin Rusia. *Suka*, javră.

Govormarenko împături o altă plăcințică și o înghiți cu totul.

— Treizeci și șapte de miliarde de ruble, zise el. Doamnă căpitan, nu va mai trebui niciodată să șofezi până la St. Petersburg.

Se lăsă pe spate în scaun și o privi.

— Nu sunt sigură că te-am înțeles, Vasili, spuse Dominika.

— Eu sunt sigur că știi exact ce am vrut să spun. Câștigul tău ar putea fi în jur de opt-nouă milioane de ruble. Dacă vrei să cumperi din New York, asta ar însemna un sfert de milion de dolari.

„Câștiguri”, își spuse Dominika. „Poate să calculeze ca o mașină și să convertească mental valuta. La câți se vor împărți banii iranienilor? Cât de mare va fi partea președintelui? Ar fi interesant de aflat unde-și țin banii în străinătate”.

— Afacerea cu Iranul a fost un exemplu excelent de activitate din umbră a serviciilor de

informații, care a susținut un contract comercial ce a ajutat Rusia, spuse Govormarenko. Ridică halba cu bere și o goli. Am sprijinit un stat-client important, ne-am extins influența într-o regiune importantă strategic și am sporit prestigiul *Rodinei* în lume.

Din nou asta: *Vranio*, Minciuna Rusească.

— A ajutat Rusia? repetă Dominika.

Govormarenko ignoră ironia cu un gest din mână.

— Tu ești membră a consorțiului de parteneri creativi care a făcut-o posibilă. Ar trebui să profiți de pe urma participării tale – și *vei* profita. Vor mai fi și alte afaceri comerciale. Avem nevoie în echipa noastră de cineva din Serviciu.

— Și ce va spune directorul despre aranjamentul ăsta? întrebă Dominika.

Govormarenko înălță din umeri.

— Se va retrage în curând. Iar Zarubina fie ni se va alătura, fie se va ține deoparte. Este o femeie sclipitoare, dar de școală veche. Opțiunea îi aparține. Se întinse și o bătu cu palma pe Dominika pe genunchi. E suficient să știm că avem o protejată excepțională în Centru.

„Porcul ăsta mistreț mă recrutează ca agenta oligarhilor în Serviciu", se gândi Dominika. „În mod cert, cu binecuvântarea lui Putin, ce părere ai de asta, Benford? Și tocmai mi-a confirmat că Zarubina va deveni noul director după revenirea de la Washington".

— Și colonelul Ziuganov? întrebă ea. El a lucrat foarte strâns cu tine pentru realizarea acestor minuni. Și el face parte din echipă?

— Treburile stau nițel altfel cu Ziuganov, rosti Govormarenko pe un ton confidențial. Colonelului i-ar prinde bine o școală de maniere elegante.

„Nu poate fi mai clar de atât", se gândi Dominika. „Ziuganov nu face parte din cabală; a fost exclus. El nu va dura veșnic. O imagine foarte

utilă din interiorul grotei – Nate și Benford ar aprecia informația asta”.

În clipa următoare, se petrecură simultan trei lucruri: majordomul apăru în fugă pe terasă, se aplecă spre Govormarenko și-i șopti ceva la ureche; patru bărbați în uniforme de milițieni intrară prin ușile de sticlă și veniră spre masă; și președintele Putin, urmat de cei doi buldogi ai lui, sui o scară de la piscină purtând doar costumul de baie. Pe umeri îi era aruncat un prosop. Se uită la milițieni, apoi la Govormarenko, după care ridică puțin dintr-un colț al gurii – indicând o încântare trecătoare sau, poate, cel dintâi semn al unei furii nimicitoare – și o salută din cap pe Dominika. „E în costum de baie ud, iar eu port o rochie de cocteil”, se gândi ea obosită. „Și azi-dimineață un ofițer SEAL din marina americană mi-a spus «doamnă» când eram în sutien și chiloți”. Soarele era sus de acum și marea se schimbase din cenușie în albastră, asortată la inelul albastru ce pulsa în jurul capului președintelui.

— Ce-nseamnă asta? se interesă Govormarenko, vorbind în numele președintelui.

Ofițerul de miliție care-i conducea pe ceilalți luă poziție de drepți.

— Ordin de la Sediul Central, domnule.

Govormarenko îndesă în gură o altă plăcințică.

— Ce ordin?

— S-a emis un buletin general de căutare a unui automobil plecat din Moscova, domnule. O unitate aeropurtată a poliției l-a descoperit aici.

— A cui este mașina? întrebă Govormarenko.

— Probabil a mea, zise Dominika, sorbind suc din pahar. Este din garajul mașinilor din Iasenevo.

Ofițerul de miliție trase cu ochiul spre camarazii lui. „La naiba, ea e din SVR și președintele stă la un metru depărtare”.

— De ce a fost emis buletinul? continuă Govormarenko.

Milițianul strânse din umeri.

— Nu știu, domnule. Sediul Central a spus doar că ordinul sosea de la Moscova.

Într-un final, glasul ascuțit, concis și tăios.

— Nu contează *de ce*, rosti Putin, *cine* l-a emis?

Milițianul transpira de acum.

— Nu știu, domnule președinte.

Putin o privi pe Dominika. Femeia încerca să stea tolănită nepăsător în scaunul ei, dar își dădu seama că el știa deja totul.

— Eu nu cred că doamna căpitan Egorova este o fugară, zise Putin încet. Sunteți liberi, se adresă el milițienilor.

•

Seb Angevine își sui picioarele pe birou și-și admiră pantofii Oxford Crockett & Jones de la Londra, 350 de lire, adică 600 de dolari, cusuți manual de un Bob Cratchit, special pentru el. Sacoul îi atârna pe un umeraș în spatele ușii închise a biroului, lână gri-cărbune ușoară de la Brioni, 4 500 de lire sau 6 000 de dolari, pusă în valoare admirabil de cravata lui din mătase în șapte falduri, de la Marinella din Napoli, 200 de dolari.

Seb își omora timpul înainte ca secretara să plece acasă la terminarea programului, pentru ca să-și scoată minicamera Chobi – aceasta era Gama – și să deruleze pe repede înainte telegrame pe monitorul computerului de pe birou, în timp ce camera înregistra cu înaltă rezoluție. Seara asta avea să fie specială: urma să fotografieze o listă de plăți de la compartimentul financiar cu *numele reale* ale celor mai sensibili agenți CIA. Lui Angevine nu-i păsa cine erau aceștia; toți ar fi trebuit să știe că meseria de spion implica riscuri, și le asumaseră conștienți. Ce naiba, el *însuși* își asuma un risc spionând pentru ruși. Dar singurul nume cu adevărat important, cel pentru care Zarubina avea să-i plătească un milion de dolari, era cel rusesc de pe listă. După ce Muriel strecură capul pe ușă ca să-i zică „bună seara”, Seb scoase

mini-trepiedul segmentat și flexibil, înșurubă camera pe soclu, verifică orientarea corectă și activă funcția de înregistrare video. Derulă rapid 50 de telegrame, apoi se opri. Instinctiv, împinse trepiedul și minicamera într-un sertar deschis al biroului, exact când se auzi o ciocănitură în ușă, după care apăru fața elefantină a Gloriei Bevacqua, directoarea Serviciului Clandestin.

— Te întrerup de la ceva? întrebă ea și intră în birou.

Părul blond-murdar, tuns bob scurt, avea rădăcini negre și era zbârlit la spate. Purta un costum cu pantalon portocaliu din fibre sintetice, cu mâneci murdare, iar pe umărul stâng se zărea o pată uscată, de parcă ținuse acolo un prunc ca să-l ajute să eructeze și o stropise cu lapte.

„Da, tocmai copiam sute de telegrame secrete din sistemul securizat al Agenției, ca să le livrez mâine seară Moscovei, în schimbul unui milion de dolari, care va avea drept urmare, sper, distrugerea capacității tale de a mai conduce Serviciul Clandestin".

— Nu, Gloria, rosti el cu glas tare. Cu ce te pot ajuta?

Bevacqua plecă peste câteva minute, iritată că Angevine refuzase să facă parte dintr-o comisie administrativă nou-înființată pe care o organiza. Avea nevoie de ofițeri superiori în comisia aceea și crezuse că, dacă îl va ruga pe Angevine direct, l-ar putea convinge să accepte. „N-ai tu bafta asta, șleampăto", se gândi bărbatul. „*Allez au charbon*, întoarce-te-n în cocina ta".

Angevine reinstală camera și începu să deruleze. Lăsă la sfârșit lista de la financiar, ca s-o deruleze cu viteză normală și s-o poată citi și el, cu atenție. Acolo era – lovitura lui de un milion de dolari. Verifică de două ori; era singurul nume ce putea fi recunoscut ca fiind rusesc. „Hm", își spuse, „o femeie. Oare o fi corect?"

Dominika Vasilievna Egorova. Angevine memoră numele. „Mă-ntreb dacă o fi vreo bunăciune. În tot cazul, nu va mai fi așa după ce Zarubina va primi numele”.

DRANIKI – PLĂCINȚELE DE CARTOFI CU SOS DE CIUPERCI

Dă-ți prin râzătoare ceapă și cartofi curățați de coajă, după care adăugați ou crud, sare și făină, ca să obțineți un aluat gros. Luați o lingură din aluatul acela și puneți la prăjit în ulei încins, până se rumenesc plăcintele pe ambele părți. Serviți cu sos de ciuperci, făcut în blender din ceapă tăiată cubulețe, ciuperci călite și smântână. Gătiți sosul acesta la foc mic (*fără să ajungă la fierbere*), *adăugând smântână, și garnisiți cu pătrunjel tocat*.

36.

Nate și Benford stăteau singuri în sala de conferințe securizată din noua sucursală a FBI-ului din nordul Washingtonului. Benford se plânsese că a trebuit să conducă până la Swampoodle, numele de mult uitat al așezării irlandeze înjghebate în secolul al XIX-lea din apropiere, care fusese complet demolată pentru a construi Union Station. Benford mai comentase că relocarea sucursalei din zona urbană dură Buzzard Point de pe Potomac fusese o cerință pentru ca toți cowboy-ii din FBI să fie mai aproape de Oficiul Guvernamental de Conturi (GAO), care se găsea de cealaltă parte a G Street, în diagonală față de noua sucursală.

Benford lucrase îndeaproape cu FBI și în general FEBEII nu-i plăceau, totuși avea printre ei câțiva prieteni buni, ca șeful Diviziei Contrainformații Străine, Charles Montgomery, cu care urmau să se întâlnească. Pe când așteptau, un agent special mustăcios și enervant, pe care Benford îl știa, băgă capul în cameră.

— Ne-au invadat spionii! țipă el, ducându-și ambele palme la gură.

Benford îl privi cu o expresie vizibilă de neplăcere. Tipul avea păr stufos și o mustață ce semăna cu o bidinea.

— McGaffin, rosti Benford, de ce nu ești în misiune pe teren? S-a terminat cu spărgătorii de bănci din capitală?

— E sub control, răspunse agentul. Voi ce faceți pe-aici?

Benford îl privi cu subînțeles pe Nate.

— Am primit informații noi de la Moscova că Centrul are o cârtiță în FBI și am venit să cerem curții FISA[21], examinarea profilului tău personal de navigare pe internet. Eu personal mă aștept ca materialele respective să fie puerile și libidinoase.

McGaffin clătină din cap.

— Vorbește în engleză, rosti el și se retrase.

Benford îl privi din nou cu subînțeles pe Nate.

— Și poate că acum înțelegi reținerile mele de a veni aici pentru un parteneriat cu indivizii ăștia care o freacă prin birouri, zise el.

Nate scutură din cap.

— Vom beneficia de o singură ocazie s-o prindem în flagrant pe Zarubina și să-l identificăm pe TRITON, spuse el. Dacă tipii ăștia au vreo idee, ar trebui să-i ascultăm.

Agentul special Montgomery intră în cameră, ocoli masa și strânse mâinile lui Benford și Nate. Avea 50 de ani, era zvelt, cu păr albit prematur, ochelari cu jumătăți de ramă cocoțați pe vârful nasului și ochi cenușii de polițist, cărora nu le scăpa nimic.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, rosti el și se așeză pe latura opusă a mesei de conferințe. Încă nu mi-am revenit complet după schimbarea de fus orar. Conferința aia din Londra a fost interminabilă.

Își frecă fața cu palmele.

— Măcar te-ai delectat cu bucătăria britanică, zise Benford.

— Da, încuviință Montgomery. Până acum nu mai auzisem niciodată de *haggis*. Și e un preparat scoțian, nu britanic. Am înfulecat o farfurie întreagă, înainte ca gazdele din MI5 să-mi spună că erau măruntaie învelite în stomac de oaie. Când o să vină ei aici, o să-i servesc cu stridii din Munții Stâncoși.

— Eu crezusem dintotdeauna că testiculele – de bovine, dar și de alte animale – erau felul favorit din meniul cantinei FBI, comentă Benford.

— Simon, răspunse Montgomery sec în timp ce deschidea un dosar, britanicii ți-ar spune „bobleață”, ceea ce să știi că însemnă nătărău.

— Putem începe? întrebă Benford.

Montgomery aprobă din cap; se număra printre cei câțiva ofițeri FBI care știau de cazul TRITON.

— Am discutat, zise el, și Zarubina se va întâlni cu băiatul vostru în decursul următoarelor șapte zile. La cererea ta, ne-am ținut departe de ea, ca să nu vadă filajul și să abandoneze întâlnirea.

Montgomery susținuse că echipa FBI de filaj – poreclită G-ii – o putea supraveghea pe Zarubina fără să fie văzută și s-o sperie.

— Eu tot cred c-o putem prinde, încheie el.

Nate clătină din cap.

— Charles, nu ne putem asuma riscul ăsta. Oamenii tăi sunt buni, dar dacă Zarubina vede ceva pe stradă o să abandoneze întâlnirea și rușii vor schimba coordonatorul cu un ofițer ilegal și anonim pe care n-o să-l putem identifica niciodată.

Montgomery își frecă iarăși fața.

— Bun, exact asta-i chestia despre care voiam să vorbesc cu voi. Avem un atu. Arătă o foaie de hârtie. Știm că situl de întâlnire al rușilor este în parcul Meridian Hill.

— Un atu fragil, rosti Nate. SVR-ul va cerceta cu multă atenție parcul cu câteva zile înainte, mai ales în orele dinaintea întâlnirii, și va vedea pe acolo o echipă mare, indiferent cât de buni ți-ar fi oamenii. Un pârâit de radio sau cineva cu un binoclu de gât – e inevitabil.

— Da, accept asta, încuviință Montgomery, însă m-am gândit și la o soluție. Avem doi tipi destul de umblați…

— Ce vrei să zici prin „umblați”? se încruntă Benford.

— Au avut fel de fel de joburi.

— De ce? insistă Benford.

— Probleme cu respectarea autorității, răspunse Montgomery și-și încrucișă mâinile pe masă.

— Adică? spuse Benford.

— Adică n-o iau cu ocolișuri, ci-ți spun deschis ce gândesc ei.

— Cum ar fi…?

— Cum ar fi să le spună șefilor s-o șteargă din fața lor, zise Montgomery.

— Și de ce oare ai vrea tu să ni-i pui în cârcă pe acești doi Gemeni instabili într-o operațiune vitală, care ar putea costa viața unui agent? întrebă Benford.

— Fiindcă îi consider cei mai buni operatori de stradă pe care i-am văzut în 25 de ani, răspunse Montgomery. Dacă Zarubina este o clarvăzătoare pe stradă, Fileppo și Proctor sunt vrăjitori.

Benjamin se uită spre Nate, care încuviință ușor din cap.

— Noi trei în parc, nimeni altcineva, fără radiouri, zise el. Îl înhățăm pe TRITON înainte să poată vorbi cu Zarubina.

— La asta mă gândisem și eu, aprobă Montgomery. Vă înfășurăm câte o pânză în jurul șoldurilor și vă dăm sarbacane. Am putea avea succes.

Benford se foi în scaun, gândindu-se.

— Când ne putem întâlni cu vrăjitorii tăi? întrebă el.

— Așteaptă afară, răspunse Montgomery și se duse la ușa sălii.

Fileppo și Proctor intrară și se așezară de o parte și de alta a lui Montgomery. Amândoi erau îmbrăcați neprotocolar, în blugi și ghete Clarks scurte. Cel din stânga purta o bluză de trening neagră, simplă, iar celălalt un pulover de lână cu fermoar la gât.

— Donnie Fileppo și Lew Proctor, îi prezentă Montgomery.

Nate se întinse peste masă și dădu mâna cu ei. Ambii aveau o strânsoare serioasă. Donnie Fileppo părea un tânăr de 25 de ani, avea păr șaten tuns scurt, frunte înaltă și ochi ce treceau de la un chip la altul. Lew Proctor nu era cu mult mai în vârstă, avea riduri în colțurile ochilor și era tuns periuță. Amândoi stăteau relaxați în scaune și-i priveau pe bărbații din CIA cu un dezinteres simulat.

— Așadar, Donnie și Lew? spuse Benford.

— Mda, numele lui întreg este Donatello, rosti Proctor și se aplecă puțin înainte ca să privească pe lângă Montgomery spre Fileppo. Își păstra chipul perfect serios, dar ochii îi râdeau. În Italia, este un nume care se dă mai ales fetelor.

Fileppo nu-i întoarse privirea.

— Ați mai filat vreodată singuri? întrebă Nate. Avem o problemă mare și ne trebuie doi oameni pe jos care să m-ajute să acopăr un parc din centru.

— Care parc? întrebă Fileppo.

— Pe cine trebuie să filăm? întrebă Proctor.

— Nu trebuie să știți informațiile astea până nu vă consimțim participarea, îi răspunse Benford.

Nate nu-l privi, dar recunoscu tonul: Benford clasic, comportament dezagreabil pentru a-și testa interlocutorii. Fileppo strânse din umeri.

— Nu vă putem ajuta cu marea și înfricoșătoarea voastră problemă, zise Proctor, dacă nu știm cine e afurisita asta de țintă și despre ce parc e vorba.

Montgomery se foi în scaun.

— Agentul special Montgomery a spus că voi doi sunteți destul de buni pe stradă, spuse Nate.

— Bunicei, zise Fileppo. Tu pe ce stradă ai crescut?

— Moscova, răspunse Nate.

Proctor încuviință din cap.

— De aceea este atât de important, urmă Nate. Trebuie să meargă strună, fiindcă altfel va muri cineva la Moscova.

— Ca să nu mai zic că un ticălos de trădător american care lucrează pentru ticăloasa Moscova o să scape pentru naiba știe cât timp, interveni Benford.

— În niciun caz nu putem lăsa să se-ntâmple așa o ticăloșie, nu, Donatello? zise Proctor.

•

Nate ieși pe stradă cu Fileppo și Proctor. Montgomery nu exagerase: erau calmi, rapizi, în formă fizică, foloseau semnale abia vizibile din

mâini și-și puteau schimba profilul printr-o ridicare de glugă sau întoarcerea pe dos a unei jachete. În plus, Fileppo practica parkour, alergarea urbană liberă: putea să sprinteze cu viteză maximă spre un zid înalt de patru metri, să facă doi-trei pași pe el, ca și cum ar fi mers pe o suprafață orizontală, pentru ca apoi să sară până în vârf.

Pauzele de masă erau, de asemenea, utile: niciunul dintre ei nu consuma alcool în timpul misiunii. Berile de după program erau limitate la două. Limbajul era gălăgios și indecent, însă Nate recunoscu toate semnele unor agenți profesioniști de top care conlucrau bine: își terminau frazele reciproc, priveau unul peste umărul celuilalt și semnalau ceva interesant prin mișcări imperceptibile din bărbie. Fiecare dintre ei știa ce va face celălalt înainte ca respectivul să acționeze. Nate îi verifică pe Connecticut Avenue – practic pe terenul lor de joacă – și avu impresia că privește doi câini sălbatici africani operând în tandem. Urmăreau de aproape iepurii – civili nebănuitori – pentru practică, apoi rămâneau mult în urmă, anticipau cotituri și le-o luau înainte sau îi filau de pe trotuarul de vizavi. Se completau perfect între ei.

Fileppo își folosea chipul copilăros pentru a trece de portari. Proctor putea să interpreteze rolul de curier din centru și să colinde neîntrebat prin clădiri de birouri. Ambii puteau citi scrisori cu fontul 11 întoarse invers de pe birourile recepționerilor. Erau pungași, pirați, vizigoți. După două zile, Nate îl informă pe Benford că era în regulă: cei trei aveau să acopere parcul Meridian Hill în următoarele cinci seri consecutive.

Parcul era o colină împădurită, cu suprafața de șase hectare, din cartierul Columbia Heights, la patru kilometri nord de Casa Albă. Aflat pe o pantă abruptă, parcul avea alei întortocheate, statui și scări elegante din ciment. Piesa de rezistență era o

fântână-cascadă în stil italian, lungă de 60 de metri, cu 13 bazine succesive – fiecare mai mare decât cel anterior, de la un metru și jumătate, până la trei metri și jumătate lățime. Înălțimea pe verticală a cascadei era de 15 metri. Pe ambele ei laturi se găseau scări late din beton, care se întâlneau la bazinul și terasa cu coloane din vârf.

Nate, Fileppo și Proctor se despărțiră și acoperiră nivelul superior al parcului – o promenadă ierboasă mărginită de tei – apoi se rotiră pentru a examina nivelul inferior, inclusiv cascada. Nu puteau ști dacă rușii trimiteau periodic oameni acolo, ca să cerceteze securitatea sitului, așa încât conveniră să iasă separat din parc și să meargă două intersecții pe lângă șirurile maiestuoase de case de pe W Street, până la localul Fast Gourmet, specializat în sandviciuri. În timp ce merse, Nate se uită după Fileppo și Proctor, dar nu-i zări nicăieri. Se jucau cu tipul din CIA, expertul în Moscova, ca să-i arate de ce erau capabili.

Fast Gourmet era un local modest, cu vitrină, tejghea și două mese în spatele casei de marcat, într-o benzinărie de pe colțul dintre W Street și Fourteenth Street. Fileppo era deja înăuntru și comandase trei sandviciuri *Chivito* pe chifle moi. Proctor apăru după alte două minute. Nimeni nu vorbi în timp ce așteptau sosirea mâncării. Nate nu devenise tocmai amic cu cei doi agenți FBI, dar toți își purtau un respect colegial nerostit și reciproc – recunoșteau abilitățile și apreciau camarazii profesioniști de vârf.

— Va fi terasa din vârful cascadei, rosti Proctor în cele din urmă, când se așeză la o măsuță. Are două intrări pe partea de vest a străzii Sixteenth și mai este încă destulă vegetație.

— Clar, zise Fileppo și-și trase un scaun. E singurul loc logic. Putem ignora promenada de sus. Peretele ascunde terasa de ochii celor de sus și

poți să vezi în jos totul până la W Street. Nimic nu poate urca neobservat pe scările alea.

Nate se uita încruntat la sandviciul lui, *Chivito*, înalt și plin cu carne friptă, brânză, ouă fierte și ceapă marinată, din care se prelingea un sos neidentificat.

— *Escabeche*, spuse Fileppo, urmărindu-i privirea. Ceapa e marinată în oțet.

— Din Uruguay, completă Proctor. Cel mai bun din Washington.

Nate mușcă și trebui să admită că era magnific. Se șterse la gură cu un șervețel.

— Bun, zise după aceea. Să presupunem că voi ați fi Zarubina. Cum ați intra? Unde v-ați plasa CF-ul, contrafilajul? Din ce direcție vine TRITON?

— Rușilor le place să controleze siturile de întâlniri, spuse Proctor. E modul lor de operare. Ea va urca pe terasa superioară pe una dintre scările laterale și-l va privi pe băiatul nostru suind tot pe una din scările alea.

— Dacă ea aduce CF, o să fie plasați printre arbori și în parcul de deasupra cascadei, opină Fileppo. O să supravegheze zona exterioară, o să fie cu ochii-n patru după o echipă mare, după automobile și radiouri. Va fi acolo ca să anunțe o eventuală abandonare a întâlnirii și ca să-și protejeze bătrânica.

— Se zice despre ea că-i incredibilă pe stradă, spuse Nate.

Fileppo și Proctor schimbară priviri.

— *Noi* suntem incredibili, zise Fileppo, și Proctor aprobă din cap.

Își lăsară sandviciurile și ciocniră pumnii.

— Iisuse, rosti Nate, înainte ca voi doi să vă mutați în aceeași garsonieră, spuneți-mi cum să ne ocupăm de situl ăsta.

Se alese cu două priviri lipsite de expresie din partea agenților FBI, care au durat trei secunde notabile.

— Uite ce credem noi – spune-ne ce părere ai tu, începu Proctor. Donnie și cu mine vom sta la baza cascadei. O să ne mișcăm separat, camuflându-ne în spatele reflexiilor bazinului, balustradelor, gardurilor vii și zidurilor. Dacă e înainte de ora zece, prin parc vor fi oameni. Dacă e după zece, rușii vor avea probleme cu poliția parcului dacă vor să se asigure că locul este pustiu.

— Și dacă cârtița ta urcă deja scara, o s-o înhățăm înainte s-ajungă la jumătate, spuse Fileppo.

— Și cum veți ști dacă un ins oarecare de pe scară e tocmai cârtița? întrebă Nate, privindu-i pe cei doi cum definitivau detaliile.

— Pun pariu că Zarubina va utiliza un semnal de siguranță simplu: să aprindă o brichetă, să scoată o eșarfă, să pună o pungă de hârtie albă pe balustradă, explică Proctor. Un semnal pozitiv, ceva ce cârtița să poată vedea chiar pe întuneric. *Zarubina* ne va anunța venirea cârtitei.

— Și-atunci o înhățăm, completă Fileppo. Va fi imposibil să poată schimba vreun cuvânt între ei, cu atât mai puțin vreun obiect.

— Donnie devine cam agitat în timpul capturărilor. Da' o să m-aștepți, nu-i așa? se adresă Proctor lui Donnie.

— Nu devin deloc „agitat", replică Fileppo. De unde scoți toate prostiile astea?

— Așa faci mereu, răspunse Proctor.

„Iisuse", se gândi Nate, concentrându-se asupra sandviciului său, „parcă-s o pereche căsătorită de foarte mulți ani".

— Bun, rosti el cu glas tare, deci voi doi veți fi jos, iar eu vreau să fiu foarte, foarte aproape de Zarubina. Aveți ceva idei?

Se simțea în largul lui să ceară opinia acestor experți: Nate era specialist în detectarea și dejucarea filajului inamic; tipii ăștia *făceau* filaj și merita să-i asculte.

— Există un singur loc bun, zise Fileppo. Zidul terasei superioare din spatele bazinului de sus are trei nișe adânci în care sunt mini fântâni arteziene înalte de vreun metru. Trebuie să stai în apă până la glezne, noaptea, dar cu haine negre, ghemuit în spatele jetului și, cu zgomotul produs de toată apa aia – fântâni arteziene, cascade, bazine – ești practic invizibil. După aia e suficient să traversezi prin apă bazinul de sus și ajungi imediat în spatele ei.

— Poate c-ar fi bine să porți cizme de cauciuc, sugeră Proctor.

— O s-o sperii de-o să facă pe ea, apărând din beznă, vorbindu-i politicos în rusă și oprind-o să plece, spuse Nate. Voi îi puneți cătușele idiotului ăluia, apoi dați alarma și-i chemați pe toți, da?

Benford și Montgomery aranjaseră ca o duzină de echipaje ale poliției metropolitane, trei vehicule ale FBI-ului, o dubă și o ambulanță să aștepte pe circumferința unui cerc la patru intersecții depărtare de parc. La recepționarea unui semnal electronic emis de unitatea de mesaje SHRAPNEL a lui Proctor – în esență un pager codificat construit de CIA – aveau să țâșnească în Columbia Heights. Nu vor fi utilizate alte radiouri, telefoane mobile sau orice aparate electronice; rușii nu se mulțumeau să privească, ci și ascultau.

TRITON avea să fie arestat, iar Zarubina, care beneficia de imunitate diplomatică, avea să fie reținută în mod politicos până la eliberarea ei de către consulul de la ambasada rusă. Potrivit bine-cunoscutului instructaj din timpul Războiului Rece, consulul avea să susțină senin că Zarubina se plimbase prin parc pentru a respira aerul nopții. După care, fără doar și poate, avea să bată câmpii despre procedurile fasciste ale poliției americane. Avea să urmeze o expulzare PNG – *persona nan grata* – și Zarubina avea să se întoarcă în sânul *Rodinei*, pentru a răspunde întrebărilor puse de o

gură țuguiată nemulțumită, sub o pereche de ochi albaștri.

„Iar Dominika va scăpa din nou de beciuri”, se gândi Nate. „Va fi în siguranță”.

SANDVICI CHIVITO URUGUAYAN

Între jumătățile unei chifle moi, suprapuneți feliuțe subțiri de friptură la grătar, caramelizate, topiți mozzarella peste carne, apoi adăugați felii subțiri de jambon, pancetta prăjită, măsline verzi feliate, ouă fierte tari și feliate, ceapă marinată în oțet și zahăr, feliată subțire, salată, roșii și sos aioli. Tăiați sandviciul în diagonală și serviți.

37.

Nate se uită la ceas: 22:19. Dacă avea să se întâmple ceva, putea să fie acum: CIA și SVR, deopotrivă, nu stabileau niciodată întâlnirile clandestine „la fix” sau la „și jumătate”, fiindcă era prea previzibil. În ciuda serii reci, bărbatul transpira sub ponchoul cu glugă din plastic negru, ghemuit în întunericul absolut al nișei fântânii din spatele bazinului superior. Fundul nișei era lunecos din cauza algelor, iar apa înaltă până la jumătatea tibiilor degaja un iz metalic, toxic. Uitându-se prin coloana de apă bolborositoare a fântânii arteziene și pe lângă ea, Nate abia putea zări terasa pustie și bazinele argintii ale cascadei de jos. Dincolo de cascadă, parcul era întunecat, iluminat vag de strălucirea portocalie a orașului.

Blestematele de jeturi arteziene erau probabil murdare, deoarece miroseau urât, iar coloana de apă pulsa neregulat, înaltă, apoi joasă, stropind ponchoul, care nu-l ferea complet de umezeală. Nate era îngrijorat că se va auzi cum cade apa pe plastic, însă existau multe alte zgomote care acopereau totul: apa provenită de la cele trei fântâni arteziene din nișe, ce reverberau și stropeau, curgea în bazinul superior, cu valurile revărsându-se în arpegiu în cascada de bazine de dedesubt. Două seri de așteptare în acest tărâm de basm al apei puturoase îl făcuseră să regrete că nu-i repartizase pe Fileppo sau pe Proctor în nișa fântânii – să-l lase pe unul dintre ei să stea ghemuit ore în șir într-o *ribollita* recirculată, cu gust rânced de țevi de cupru, cu chestii verzi plutind în jurul cizmelor sale aidoma unei supe de zarzavaturi italiană. În același timp însă știa că el trebuia să fie aici, sus de tot: el trebuia s-o rețină pe Zarubina, iar personalul FBI trebuia să pună mâinile pe un cetățean american, arestat din motive legale. „Hai, TRITON, nenorocitule, vino!”

Un reziduu de instinct paleolitic îi dădu fiori lui Nate – cineva se afla direct deasupra nișei sale, pe nivelul promenadei ierboase. Nu exista nici lumina lunii și nici umbre; nu se auzeau glasuri. Totul era tăcut, dar el putea să simtă, era senzația aceea a apropierii cuiva care-ți furnică pielea capului. După un minut, privind prin blestemata de apă care clipocea, zări o siluetă scundă care lunecă silențios în fața lui, intrând pe terasă din dreapta. Își ținu respirația și speră că era invizibil în bezna umedă. Era Zarubina – Nate o recunoscu din sutele de fotografii ale dosarului FBI-ului. Purta palton din păr de cămilă și o eșarfă înnodată neglijent la gât. Părul blond ca mierea îi era ridicat și strâns în coc, iar picioarele voinice de sub poalele paltonului lung se terminau cu pantofi cu toc potrivit, butucănoși. Zarubina se opri tăcută lângă balustrada de deasupra primului bazin și privi în stânga, apoi se întoarse spre dreapta. Cerceta fără grabă întinderea parcului pustiu de sub ea. „Ar fi bine ca voi, apași urbani, să fiți atât de buni pe cât spuneți că sunteți”, se gândi Nate, telegrafiindu-le mental lui Fileppo și Proctor care se găseau undeva în întuneric. Zarubina își termină inspecția și rămase perfect nemișcată, cu capul plecat, o imagine cu adevărat tulburătoare, o preoteasă antică pe altarul înalt, invocând divinitățile cu aripi de liliac. „Tipa ascultă”, se gândi Nate, „simte *vibe*-ul. Poate să perceapă oare electronii ce-mi ies prin buricele degetelor? Iisuse, bunicuța asta o poate ucide pe DIVA în seara asta. Nu, n-o va face; *nu* se va-ntâmpla asta”.

Zarubina se întoarse ca să se uite spre vârful zidului de la nivelul promenadei – ochii negri lucitori, cu pleoape grele, trecură peste nișa lui Nate – și încuviință o singură dată din cap. Echipa ei avea să-și relaxeze cumva veghea – ea tocmai semnalizase că totul era în regulă. Se apropie de balustrada terasei, puse ambele palme pe ciment și se aplecă în față, ca un dictator ce ține un discurs

maselor de dedesubt. Ridică o mână, își dezlegă eșarfa de la gât și o puse peste balustradă, astfel încât un colț atârna discret în jos. Semnalul de siguranță. „Așteptați, așteptați, așteptați", telegrafie mental Nate bărbaților de jos.

Nate nu se clinti timp de două minute – 120 de secunde, dar parcă trecură două ore – apoi zări capul și umerii unei siluete înalte și slabe ce apăru pe scara dinspre W Street. Mergea fără grabă și începu să urce scara din stânga, pe lângă cascadă. „Tu ești TRITON?" Bărbatul ținea capul plecat și mâinile afundate în buzunare. Nate se strădui să-i distingă chipul, să-l identifice de pe coridoarele Cartierului General. „Haide". După ce urcase cam o treime din scara lată, bărbatul se opri și ridică ochii pentru a se uita la terasa superioară și la Zarubina. Îi văzu silueta întunecată și scoase o mână din jachetă, ridicând-o scurt. „Așa, bravo, salut-o". Zarubina nu răspunse, însă bărbatul continuă să urce încet. Ajunse la jumătatea scării.

De la baza casei scării, umbra unui duh, un căpcăun înaripat, apăru din gardul viu gros, puse palmele pe zidul din cărămidă de jos, sări pe prima treaptă și începu să alerge în sus pe scară. Fileppo. În aceeași clipă – cum își sincronizaseră acțiunile atât de perfect? – Proctor se materializă din interiorul altui gard viu din lungul scării opuse, traversă treptele și merse, cu brațele depărtate de corp pentru a-și asigura echilibrul, pe ghizdul unui bazin inferior, pentru a trece în cealaltă parte a cascadei. Părea că mergea pe apă. Totul dură cel mult patru secunde. Zarubina răcni ca un bărbat, când cele două siluete converseră asupra lui TRITON care, cu rapiditate uimitoare, sui două trepte, apoi coti direct printr-un gard viu, ce-l înghiți cu trosnete și pocnituri de crengi. Proctor și Fileppo se repeziră amândoi la dreapta – unul prin deschiderea făcută de TRITON, celălalt printr-o întrerupere a gardului viu care exista cu două

trepte mai jos. Câinii sălbatici africani porniseră după antilopă.

În a cincea secundă de la declanșarea acțiunii, o lanternă începu să strălucească pe partea inferioară a scării, se auzi un strigăt, după care lumina porni să urce. Nate zări forma unei pălării turtite – „storcătoarele de lămâi" purtate de rangerii parcurilor americane. În mod evident, rangerul acesta auzise trosnetele ramurilor rupte și trâmbița de bivol a unui ofițer rus de informații și apăruse pentru a alunga ceea ce el credea că erau niște copii. Nu era timp pentru așa ceva. Nate ieși din nișă, trecu în bazin, călcă pe căptușeala ponchoului și căzu în patru labe în apa care-i ajungea până la coate. Se ridică, tropăi până la margine și-și trecu picioarele peste ea; cizmele îi erau pline cu apă. Le goli și privi în jur după bătrână. Zarubina dispăruse, terasa era pustie. Ea nu o luase nici la stânga, nici la dreapta. Apoi auzi plescăiturile. Prinsă între Nate care se poticnea ca un idiot în urma ei și rangerul parcului care suia spre ea, femeia sărise peste balustradă și cobora acum cascada, trecând dintr-un bazin în altul, pentru a fugi. Era imposibil s-o vadă în beznă, dar zgomotele pe care le făcea prin apă erau perfect clare.

Nate sări la rândul lui peste balustradă și porni în urmărire. „Cât de repede poate coborî o femeie de 55 de ani?" Fundul bazinului superior era alunecos și Nate derapă, apoi izbuti să ajungă la margine fără să cadă. Își trecu picioarele peste ea și coborî în bazinul următor, ceva mai mare, de la un metru înălțime. „Încă unsprezece". Abia dacă putea distinge cascada în lumina slabă ce răzbătea dinspre oraș, dar putea auzi plescăiturile de dedesubt – Zarubina era acolo, jos. Se întrebă ce făceau Fileppo și Proctor și și-i imagină călare peste TRITON, apăsându-l cu fața în pământ. Își putea închipui scârțâitul ca de greier al cătușelor din plastic când îi imobilizau încheieturile. Nate se

lăsă să alunece peste marginea bazinului – „încă zece” – și se întrebă unde erau ei. „Unde-s sirenele?”

Trebuia să-l înhațe pe TRITON. El știa numele adevărat al Dominikăi.

•

Noaptea era rece și tăcută, chiar pașnică. Angevine parcase mașina lui Vikki – un Kia Rio, cu o culoare roz-bombon ridicolă, de a cărei oglindă retrovizoare atârna un talisman Navajo cu pene – la o intersecție depărtare de parc, lângă un gard din fier forjat, pe Ecuador Alley, o străduță lăturalnică tipică pentru Washington, folosită de mașinile de gunoi și aflată între spatele blocurilor de apartamente și garajele șirurilor de case lipite între ele. Putea trece neobservat prin curțile din spate, să ajungă pe Fifteenth Street și să intre în parc, așa cum îl instruiseră rușii, din capătul W Street. Vikki îl întrebase de ce voia să-i împrumute mașina când el avea un BMW în stare perfectă – un model M3 nou și superb, gri metalizat, preț de listă de 72 de miare, pe care-l cumpărase când se plictisise de Audi S7 – dar i-ar fi fost greu să explice că nu parca un BMW pe o alee din Washington când se ducea să se întâlnească cu rușii.

Abia aștepta s-o vadă pe Zarubina în seara asta. Repetase un mic discurs dramatic despre imensa valoare a numelui pe care avea să-l ofere și despre faptul că banii pentru informație trebuiau să fie pe măsură. Se gândise chiar la ideea de a se târgui înainte de a preda cu adevărat Gama. Totuși târguiala n-ar fi servit la nimic; rușii îl plătiseră deja frumușel și aveau să continue s-o facă. Era importantă menținerea unei relații bune, mai ales că Zarubina îi spusese că președintele Putin îi trimitea salutări respectuoase lui TRITON. Angevine se imagină primit de Putin într-o casă de vacanță luxoasă, ascunsă prin zăpezi, în cursul unei vizite clandestine la Moscova. Un foc

trosnind în șemineu, votcă rece ca gheața și o frumusețe din Ucraina, cu picioare lungi, tolănită pe o blană de urs. Aveau să fie o mulțime de ucrainence – îi plăceau lui Putin.

Dar nu, avea să dea aparatul Gama și să viseze cu ochii deschiși mai târziu. Repetă în minte numele memorat și exersă rostirea lui. *Dominika Vasilievna Egorova*. Se părea că idioții din Operațiuni racolau acum numai femei. Avea să rostească personal numele, pentru a amplifica drama, iar expresia suavă de bunicuță gospodină a Zarubinei avea să se topească în trăsăturile de vultur ale unui prădător sovietic care anticipează înhățarea prăzii. Angevine văzuse deja fața aceea.

Abia mai putea să aștepte. Toți banii din lume, plus răzbunarea pe măgarii din Agenție care nu găsiseră de cuviință să-i respecte valoarea. Traversă parcul și începu să urce treptele. Ea era acolo, o pată întunecată în spatele balustradei, cu colțul unei eșarfe abia vizibil pe fundalul pietrei. Îndărătul său se auzi un foșnet, urmat aproape instantaneu de trosnete în gardul viu lateral. Se întoarse și văzu un maimuțoi dezlănțuit gonind în sus pe trepte și un alt coșmar fără chip apropiindu-se din stânga sa. Un urlet dinspre Zarubina îi trimise fiori electrici prin șira spinării și Angevine acționă instinctiv. Urcă două trepte, după care se năpusti prin gardul viu din dreapta sa, simțind crenguțele cum îi biciuie brațele întinse și fața.

Ieși în trombă de cealaltă parte a gardului viu și fugi printre copaci, auzind pași și gâfâitul cuiva care alerga în urma lui. Plămânii îi erau gata să explodeze și se aștepta dintr-o clipă în alta să simtă în jurul picioarelor o pereche de brațe care să-l placheze și să-l doboare. Alergând cu disperarea unui evadat, Angevine băgă mâna în buzunar și scoase un tub lung de opt centimetri, CYCLOPS, un spray conceput de CIA pentru al Doilea Război al Golfului, care conținea o pulbere fină, roz, un compus de cloroacetofenonă și propilenglicol-

metil-eter – o alternativă la spray-ul cu piper – care, dacă era pulverizat în membranele mucoase ale ochilor, provoca dureri intense și pierderea temporară a vederii. Angevine șterpelise două tuburi CYCLOPS după o demonstrație de laborator la care participase ca director asociat CIA pentru Afaceri Militare. Când ceața trandafirie pufăi din tubuleț, pe Fileppo îl salvară în ultima clipă reflexele lui excepționale: plecă instinctiv capul și doar câteva grăunțe de pudră îi atinseră fața, însă durerea era intensă și ochiul stâng i se închise ca lentila defocalizată a unui telescop. Gemu și căzu, ținându-se de ochi. Angevine îndesă spray-ul în buzunar și fugi în trombă.

Era urmărit ca un hoț de buzunare ordinar. Icnind, sări peste zidul scund de cărămidă, pe trotuarul de pe Fifteenth Street, sprintă de-a curmezișul străzii și coti după o clădire. Simțind flegma care i se ridicase în gât, se ghemui în spatele unui container pentru deșeuri de pe străduță și ascultă. Nu auzea zgomot de pași. Scăpase oare de urmăritori? În mod normal, ar fi așteptat, însă trebuia s-o șteargă de aici. Mâinile și fața îi erau zgâriate și învinețite. Traversă străduța, trecu peste o portiță scundă din plasă de sârmă, ocoli o clădire și ieși în locul unde parcase mașina lui Vikki. Cu degete tremurătoare, descuie portiera, porni motorul și merse pe străduță fără să aprindă farurile. Se sili să înainteze încet. La o cotitură a străduței, aprinse farurile și zări un chip, stacojiu în lumina stopurilor sale, crescând în oglinda retrovizoare. Cineva alerga mai repede decât șofa el – și se apropia. Angevine călcă accelerația până la podea, ieși pe Fourteenth Street în scârțâit de roți și goni ca din tun pe stradă, cotind la dreapta, apoi la stânga și iar la dreapta. Necunoscutul fusese îndeajuns de aproape ca să vadă numărul de înmatriculare al lui Vikki.

•

Zarubina văzu mișcare și înțelese într-o străfulgerare de claritate profesională ce se întâmpla. Urletul ei era de mânie, de *imposibilitatea* ca voința ei să fie zădărnicită. În clipa când îl văzu pe TRITON pătrunzând prin gardul viu, auzi, de asemenea, plescăituri îndărătul ei, apoi zări raza unei lanterne ce urca pe scara îndepărtată. Iulia Zarubina, *Șveia*, Croitoreasa, nu șovăi. Își trecu picioarele cu greu peste balustradă și sări în bazinul cel mai de sus. Avea să coboare pe cascadă și să se strecoare printre ei. În timp ce înaintă, își dezbrăcă paltonul deja îmbibat de apă, care se afundă și rămase apoi plutind imediat sub suprafață. Își trecu picioarele peste margine și coborî în bazinul următor, dar scăpă priza și căzu în șezut cu un plescăit masiv. Se ridică greoi și înaintă. Simțea o durere pulsatilă – ca un spin de trandafir care-i cresta interiorul încheieturii mâinii – și mâna în sine îi părea amorțită. Zgomotul unui plescăit deasupra o făcu să se miște mai repede, spre marginea bazinului, apoi peste ea, în următorul, și apoi peste marginea lui. Își pierduse pantofii, iar rochia de matroană, cu nasturi în față, era udă leoarcă și i se lipise de pieptul generos și în jurul picioarelor butucănoase. Răsufla gâfâit și-și simțea pieptul ca și cum ar fi fost strâns de o menghină.

Continua să audă plescăituri în urmă, volume tot mai mari de apă căderau în cascadă în fața ei și alunecă peste marginea altui bazin, înaintând prin apă. Intrase deja în ritm: se așeza, își răsucea brusc picioarele și se lăsa în bazinul următor. Lanterna trecuse de ea și continuă în sus pe trepte; scăpase de un urmăritor, însă plescăiturile de deasupra păreau să se apropie. Așezare, răsucire, lunecare în jos. „Încearcă să respiri”. Încă două bazine, după care ar fi ajuns la cel mai de jos, de unde să iasă din parc prin dreapta, de unde avea s-o preia echipa ei de filaj, deja alertată de zgomote. Zarubina mergea împleticit prin apă – bazinele

erau tot mai mari, cu cât cobora –, când simți o durere ca o lovitură de ciocan în brațul stâng. Își vârî mâna la subsuoară ca să atenueze durerea, care îi urca prin ceafă spre maxilar.

Se simțea ametită când se așeză și răsuci picioarele, ca să coboare în penultimul bazin. Mergea clătinat și respira întretăiat. Parcul, arborii și fântâna, și toată apa asta nenorocită, totul tremura, iar strălucirea portocalie a cerului de deasupra orașului pulsa. Zarubina se așeză greoi pe ghizdul ultimului bazin și-și trecu picioarele dincolo, dar nu avu puterea să lunece în el. Rămase locului, cu picioarele bălăngănindu-se, luptându-se cu durerea ce sosea în valuri, ca pânza de apă care-i luneca pe sub coapse și în jurul picioarelor. Simțea în gură gustul durerii. Brațul stâng îi atârna inert pe lângă corp. Auzi un vuiet teribil în urechi și se uită din nou la cerut nopții, acum presărat de puncte de lumină, și un nou val de durere îi explodă în piept.

Capul Zarubinei se lăsă pe spate, cu ochii privind în gol și gura deschisă, apoi se înclină lent înainte și căzu cu fața în jos în bazinul cel mai de jos al cascadei. Pluti pe burtă, cu brațele sub ea, iar cascada lină îi legăna picioarele încălțate doar cu ciorapi. Părul ei, care se desfăcuse din coc, se deschise ca un evantai în apa întunecată, o Ofelia a sovietelor care, din păcate, n-avea să fie jelită de prințul ei cu ochi albaștri din Kremlin.

•

Nate se lăsă să lunece în ultimul bazin. Femeia dispăruse. Imposibil – fusese la câteva secunde în urma ei. Apoi o văzu plutind în bazinul cel mai de jos. Sări peste ghizd, înaintă spre ea și-i scoase capul din apă. Ea îl privi cu ochi mici, negri. Gura îi era moale și un fir de alge verzi i se lipise de-a curmezișul feței. Nate se strădui să-i susțină corpul și s-o tragă la marginea bazinului, s-o scoată și s-o aducă pe asfaltul uscat. Auzi pași care alergau și Fileppo se ivi din beznă, cu o palmă peste un ochi.

Îl ajută pe Nate s-o tragă afară pe Zarubina și încercară s-o reanimeze. Nate își încleștă mâinile și începu să-i apese pieptul – ritmul de metronom al bitului pop „Stayin' Alive" avea cele 103 bătăi pe minut necesare. *Ah*, *ha*, *ha*, *ha*, *stayin' alive*.

— Bagă-i aer, zise Nate apăsând.

Un jet de apă murdară țâșni din gura Zarubinei.

Fileppo îl privi fix.

— Gagiule, vorbești în rusă, zise el.

— Donnie, nu conjugăm verbe aici – suflă-i în gură.

Când Donnie se aplecă, Nate îi văzu ochiul umflat și roșu de jur-împrejur. Continuă să pompeze pieptul femeii.

— Ce-ai pățit la ochi? Vreau s-aud c-ați pus mâna pe TRITON, spuse Nate.

Donnie întrerupse respirația gură la gură.

— Javra m-a pulverizat c-un fel de agent de orbire, zise el, apoi se aplecă iarăși peste gura Zarubinei.

Nate apăsa în continuare. Zarubina îi privea cu ochi goi.

— Vreau s-aud c-ați pus mâna pe TRITON, repetă Nate.

Fileppo întoarse capul ca să vorbească.

— Lew l-a urmărit pe o alee.

— De ce n-ați chemat trupele? Ar fi trebuit să roiască deja pe-aici.

Cu buze vinete, Zarubina le asculta conversația în timp ce privea cerut, iar capul i se clătina încetișor în ritmul în care Nate îi apăsa pieptul.

— Nu știu, răspunse Donnie pe un ton jalnic. SHRAPNEL era la Proctor.

Se aplecă din nou, suflă în gura Zarubinei și obrajii femeii se umflară.

Pe neașteptate, locul se umplu de lume. Proctor apăru pe intrarea dinspre W Street, ud leoarcă de transpirație și gâfâind. Cu lanterna în mână, rangerul parcului coborî cu răsuflarea întretăiată de cealaltă parte a cascadei. Era o fată, slăbuță, cu

plete negre, într-o canadiană Park Service, cu pălăria reglementară legată sub bărbie. Aținti raza lanternei pe chipul vânăt al Zarubinei.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea, privindu-i.

— Resuscitare gură la gură, ranger, zise Fileppo cu ochiul roșu, ridicându-se ca să inspire.

— Suntem G-i, spuse Proctor. Încercăm s-o reanimăm pe această femeie.

Paznicul parcului se holbă la el.

— Ai un radio? o întrebă Proctor.

Rangerul clătină din plete.

— Sună poliția metropolitană, adu o ambulanță!

Fata se mișcă destul de iute și începu să vorbească în radioul ei masiv ca o cărămidă, cu antena scurtă vibrând odată cu mâinile care-i tremurau vizibil.

Proctor se uită la Nate, care nu-și oprea manevrele de resuscitare, și expresia feței sale spunea totul. Ca și Nate, tipii ăștia experți în operațiunile de stradă știau că nu existau scuze, nici chiar atunci când ghinionul și destinul ți se împotriveau.

— Am pierdut aparatul când am trecut prin gardul viu, spuse el pe un ton amar. După aia Donnie a-ncasat-o și eu am fugit după ticălos pe Fifteenth, urmând zgomotele pubelelor răsturnate și ale lătrăturilor. Apoi l-am pierdut, dar mai e ceva.

Sirenele începură să sune, la început încet, după care umplură văzduhul ca un talaz discordant, iar clădirile din jur, fântânile din parc, vârfurile copacilor și fețele statuilor pâlpâiră în albastru-roșu-galben când sirenele se stinseră în mârâituri și începură să se trântească înfundat portiere de mașini, iar scârțâiturile rotilelor târgilor crescură în intensitate. Nate și Donnie se dădură la o parte, iar paramedicii deschiseră nasturii de la rochia Zarubinei și fixară electrozii pe ea; femeia tresări de două ori, însă nu-și mai reveni.

În cele din urmă, sosiră și Montgomery și Benford, cu fețe de înmormântare. Proctor făcu un pas înainte, îl prinse pe Montgomery de cot și-l trase într-o parte. Benford, Nate și Fileppo îi urmară, îndepărtându-se de mulțimea strânsă în jurul Zarubinei, ale cărei tălpi ieșeau printre picioarele lor. Benford ridică privirea spre cer și închise ochii.

— Ați pierdut aparatul de semnalizare? întrebă el.

Proctor încuviință.

— Și v-a dat cu spray în ochi.

Fileppo încuviință.

— L-ați putea identifica printre posibili suspecți? întrebă Montgomery.

Amândoi clătinară din capete.

— Deci, a scăpat? întrebă Benford. TRITON, insul infiltrat de Centru în CIA, omul care știe numele principalei noastre surse din Rusia, este în libertate?

— Simon, rosti Nate, rușii au o zicală. *Eto eșcio țvetociki a iagodki vperedi*. Înseamnă „Nu sunt decât flori, fructele vor apărea în curând”.

Benford îl privi crunt.

— Nathaniel, dacă acesta este modul prin care vrei să-ți anunți demisia din serviciul federal pentru a urma o carieră de predare a limbii ruse la Universitatea Walden On-line, este acceptată imediat, spuse el, după care se întoarse către Fileppo și Proctor. Și fără doar și poate, colegii tăi vor putea să-și găsească de lucru în calitate de coregrafi la spectacolele de patinaj artistic.

— Domnule Benford, cu tot respectul, rosti Fileppo, hai sictir!

— Haideți să ne păstrăm calmul, toți, exclamă Montgomery.

— Ceea ce doream să spun prin flori și fructe, reluă Nate, este că-i posibil ca lucrurile bune de abia acum să-nceapă. Zi-le, Proctor.

— Am văzut numărul de înmatriculare al unei mașini care a plecat de pe străduță, rosti Proctor. Tipul a zbughit-o când m-a văzut.

Montgomery apelă un agent special FBI și Proctor îi spuse numărul mașinii, ca să-l caute de urgență.

— Putea să fi fost un civil oarecare, spuse Proctor.

— Atunci de ce-a fugit? replică Montgomery.

— Când vezi o față ca asta care se apropie de tine pe o străduță întunecoasă? Oricine ar fugi, comentă Benford.

Proctor deschise gura, însă Montgomery ridică o mână. În spatele lor, Zarubina era închisă cu fermoarul într-un sac de plastic al legiștilor metropolitani, ridicată și lăsată cu un bufnet pe targa cu rotile. Agentul special reveni după ce verificase numărul. Montgomery citi de pe un blocnotes.

— Mașina îi aparține lui Vikki Mayfield, anunță el, domiciliată în Glover Park, pe Benton Street.

— Asta-i la câteva intersecții de ambasada rusă de pe Wisconsin, observă Fileppo.

Benford se strâmbă către toți.

— Flori înainte de fructe, rosti el și clătină din cap. Charles, îți pot sugera să faci o verificare completă a acestei femei?

Montgomery aprobă din cap.

— Acum este timpul pentru G-i, urmă Benford. Un filaj direct. Se răsuci spre Proctor.

— Înainte de a pleca să vă culcați, ați fi atât de amabili să scotociți prin tufișurile acelea și să vedeți dacă ar fi posibil să recuperați aparatul SHRAPNEL? Este probabil echivalentul a trei ani de salarii de-ale voastre.

— Da, domnule Benford, spuse Proctor. Și unde să-l bag când îl găsesc?

RIBOLLITA – SUPĂ TOSCANĂ

În ulei de măsline și pastă de tomate, căliți ceapă tăiată cubulețe până devine sticloasă, apoi adăugați morcovi, țelină, dovlecei, praz și cartofi tăiate cubulețe și gătiți până se înmoaie. Acoperiți legumele cu supă de pui, adăugați varză tocată și dați în fiert. Adăugați fasole cannellini, sare și piper și fierbeți înăbușit. Puneți în supă crutoane de pâine toscană uscată și amestecați bine. Când serviți, stropiți cu ulei și/sau oțet balsamic și presărați parmezan ras.

38.

Pe mochetă rămăsese o pată ruginie, o urmă lăsată de capul zdrobit al lui Evgheni. Ziuganov stătea la biroul său și privea pata, dar n-o vedea. Sub palmele lui, pe mapa biroului, se aflau telegramele din Washington ce raportau în detaliu evenimentele dezastruoase din seara precedentă. Echipa CF a Zarubinei descria o ambuscadă la sit – sursa dispăruse în noapte, urmărită de doi indivizi, dar nu se știau rezultatele urmăririi. O altă telegramă relata scena de la baza cascadei, unde paramedicii se ocupaseră de o persoană. A treia telegramă era raportul consulului despre moartea *rezidentei* Iulia Zarubina și vizita lui pentru identificare la morga Districtului Columbia din sud-vestul Washingtonului. Corpul urma să fie predat ambasadei ruse abia după 24 de ore, dar consulul a luat obiectele personale ale decedatei – ceasul, paltonul, un pantof, mărunțișuri din buzunare – pentru a se asigura că nu exista nimic de valoare operațională. În plus, consulul aflase de la doctorul morgii că fața pătată și buzele vinete ale Zarubinei sugerau un infarct miocardic masiv.

Ziuganov era profund zguduit. Planul lui fusese să urce cu liftul Zarubina până la nivelul patru, cel directorial, din Iasenevo, însă acea *zastupnicestvo*, protecție, dispăruse. Instinctul lui de amfibiu cu solzi știa că, în ciuda eforturilor sale onctuoase, nu intrase în grațiile lui Putin, abia dacă era tolerat. A patra telegramă de la Washington era o perspectivă operațională: până la verificarea statutului lui TRITON, *rezidentura* nu avea să inițieze tentative de recontactare. După un asemenea eșec operativ, exista o probabilitate însemnată ca o sursă posibil arestată să fie utilizată împotriva foștilor ei coordonatori. Cazul era suspendat până când, și dacă, TRITON începea să transmită informații „incompatibile” – adică dintre cele pe care

americanii nu le-ar fi divulgat niciodată. Ziuganov înjură. Asta îi sporea problemele: nu putea dovedi că Egorova era cârtița, generalul Soloviov dispăruse și probabil se afla în mâinile americanilor, iar acțiunea de mare spectaculozitate a lui Ziuganov de a urmări mașina luată de Egorova din garajul SVR-ului până în St. Petersburg dusese poliția la o casă de oaspeți prezidențială, *unde ea fusese invitată de Putin personal*.

În mod îngrijorător, Ziuganov nu primise niciun telefon despre aceste evenimente neplăcute nici de la președinte, nici de la director; pe vremea lui Stalin, încetarea bruscă și completă a comunicațiilor de la vârf însemna un singur lucru: sărută-ți nevasta și copiii de rămas-bun. Iar unicul telefon pe care îl primise *totuși* însemnase o dublă alertă. Govormarenko îl sunase pe linia securizată – „De când un civil utiliza o linie de comunicații guvernamentale codificată? De când Putin îi dăduse receptorul, evident" – ca să-l anunțe scurt că nu va mai fi necesară continuarea participării lui în cazul cargoului aflat acum în drum spre Iran. Govormarenko îl anunțase că afacerea fusese încheiată, ultima tranșă de bani fusese plătită și intervenția Serviciului putea să înceteze. Ziuganov știa foarte bine ce însemna asta. Nu avea să existe niciun fel de *vîplata*, nicio bucățică de zahăr, nicio plată, pentru munca pe care o depusese pentru managementul operațiunii. Însemna, de asemenea, că legăturile lui cu *siloviki* din jurul lui Putin fuseseră, de asemenea, retezate, ca parâmele de amarare ale unui vapor ce pleacă și care cad una după alta de pe ponton în apă.

Egorova. Ziuganov închise ochii și o văzu întinsă pe masa din oțel inoxidabil din celula închisorii Butîrka, în timp ce el se ocupa cu o bară din oțel de corpul ei, suind încetișor – labele picioarelor, tibiile, genunchii, pelvisul, stomacul, coastele, încheieturile mâinilor, brațele,

claviculele, gâtul. Pentru ochi avea să folosească o lingură îndoită. Iar ea va trosni din toate încheieturile ca un sac din piele plin cu cioburi. Anchetatorii doreau în continuare să discute despre Evgheni. Ziuganov nu simțise nici măcar o secundă vreo remușcare pentru că fărâmase craniul adjunctului său idiot; Evgheni spusese tot ce știa, dar nimic ce ar fi putut-o acuza pe Egorova. Opțiunile lui Ziuganov se îngustau, poziția în carieră i se clătina, viitorul era sumbru. Cariera lui: *Bog ne vîdast*, *svinia ne siest*, Domnul n-o dă, porcii n-o mănâncă.

Mama. Ea supraviețuise patru decenii în malaxorul sovietic, ocupând succesiv funcții administrative înalte în NKVD, KGB și SVR, sub Hrușciov, Brejnev, Andropov, Cernenko și Gorbaciov, traversând dizolvarea Uniunii Sovietice, perioada tumultuoasă cu bețivul Elțîn, până la peisajul lunar protosovietic al lui Putin. Se pensionase cu onoruri și acum era *zampolit*, ofițer politic la ambasada rusă din Paris, o poziție onorifică, o răsplată pentru o viață de loialitate pentru *Rodina*. Ea îl adusese în Serviciu, sub protecția ei. Poate că-l putea ajuta acum. Ridică receptorul telefonului Vei-Che securizat și ordonă centralistei să stabilească legătura cu Parisul. Avea să-i spună ei toate detaliile. *Mamulia*, Mami, avea să știe ce trebuia făcut.

•

Dominika stătuse trei zile în casa de oaspeți din Strelna. Nu avea de unde să știe ce se întâmplase la întâlnirea cu TRITON și se aștepta la o demascare bruscă, anticipând pășii apăsați care veneau s-o ridice, privirea înghețată a ochilor albaștri în timp ce era scoasă din șarada de azil de nebuni a acestui weekend la vârful puterii. Era deja sătulă de sosurile grețoase cu smântână, nesfârșitele șiruri de sticle de votcă frapată, cearșafurile parfumate cu trandafiri, panorama nesfârșită a mării metalice, cântecele patriotice

difuzate prin sistemul audio – favoritul lui Putin era „Unde începe Patria” – la micul dejun, prânz și cină. Fusese un șuvoi continuu de invitați – oligarhi cu pântece bombate, miniștri cu degete murdare de nicotină, manechine cu ochi negri și actrițe vicioase – care socializaseră în grupuri în saloane, sufragerii și pe terase, după care se separaseră și se reuniseră în grupuri diferite, în nori de un galben-lacom, verde-temător sau, uneori, albastru-intelectual.

În mijlocul unei pâcle de un galben-întunecat, Govormarenko se ocupase încă de la început s-o prezinte pe Dominika eminențelor ce soseau, transmițând, prin brațul cu care o ținea după mijloc, mesajul „ea este cu noi”, iar ochii se mijeau și capetele se plecau, femeile îi evaluau fesele bombate de dansatoare, iar bărbații se holbau la pieptul ei, și mâna lui Govormarenko îi șerpuia după talie pentru a o conduce spre altă prezentare. Inițial, Dominika plănuise să rupă degetul mic de la mâna aceea, îndoindu-l brusc pe spate, spre încheietură, dar evaluase rapid șirul acesta de evenimente și oportunitatea pe care o reprezentau. Nu-i putea expedia un mesaj CARS lui Hannah – „Of, Doamne, Hannah nu mai este” – însă știa ce ar fi spus Nate și putea auzi glasul lui Benford, așa că zâmbea și glumea cu bărbații, strecura aluzii sumbre despre activitatea ei în Serviciu și le măgulea pe femeile cu urme de fard pe gulere și pete de sare la subsuorile bluzelor.

Radarul magnific al Dominikăi înregistră absența oricăror abordări sexuale din partea bărbaților la refugiul acesta de weekend. Sigur că da, existau priviri necamuflate și căutături furișe, dar era ca și cum în jurul gâtului i-ar fi fost atârnată o invizibilă literă Z, *zapovednîi*, rezervată, interzisă, jos labele. Dar „rezervată” pentru cine? După un flirt inițial și lipsit de entuziasm al lui Govormarenko – interesele lui principale erau mâncarea și băutura – el nu mai făcuse nimic

altceva decât s-o prindă pe după mijloc și din când în când să-i atingă un sân cu umărul. Era clar că unicul mascul alfa din vilă își marcase teritoriul și masculii omega inferiori puteau descifra perfect acei feromoni.

Spiritul Udrankăi, *stând lângă mal și cântând cântecul dulce al rusalcei*, *dădu capul pe spate și râse*. *Ești pisicuța lui Putin*.

Haraşo, foarte bine. Dominika decise să fie agenta CIA infiltrată nu numai în SVR, ci și în cercul de prădători al lui Putin din afaceri, politică și guvern. Președintele i se adresa ori de câte ori o vedea, un amănunt notat de o actriță care, judecând după expresia uluită, fusese în mod clar una dintre jucăriile întoarse cu cheița ale lui Vladimir. În tot cazul, președintele era un dandy, îmbrăcat în cămăși descheiate la gât și sacouri mulate pe trup. Mergea cu pas legănat de marinar și era însoțit de obicei de o frumusețe statuară, despre care se șoptea că fusese campioană națională și olimpică la gimnastică ritmică. Zvonul a fost confirmat a doua zi, în sala de fitness de la subsol, mare și cu pereții acoperiți de oglinzi, aparate și haltere, când blonda, în echipament din Spandex, demonstră câteva exerciții, printre care poziția așezată pe abdomen, cu picioarele arcuite înapoi pe spate, astfel încât vârfurile lor atingeau podeaua de o parte și de cealaltă a capului. Președintele, purtând un *judogi* greu, țesut, legat la mijloc cu centură neagră, radie, privind-o.

Apoi, demonstrația de judo. Spre încântarea invitaților eleganți, înșiruiri de-a lungul pereților enormei săli de fitness, Putin începu să lupte cu un bărbat solid de douăzeci și ceva de ani, trântindu-l cu forță de fiecare dată când se prindeau reciproc de revere. Președintele nu a fost niciodată trântit – tânărul știa cum să cadă și să se rostogolească. După un șoc extrem de violent – Putin folosi *hane goshi*, aruncare peste șold – o femeie țipă speriată și cei din jur o apostrofară cu sâsâituri, de parcă ar

fi întrerupt un pianist în mijlocul concertului. După zece minute, Putin se îndreptă, își șterse fața cu un prosop și se apropie de grupul de sicofanți, care se strânseră imediat și aplaudară politicos. Putin înclină din cap, primind aplauzele cu modestie olimpiană. Ochii lui o zăriră pe Dominika în spatele mulțimii.

— Doamnă căpitan, știi judo? o întrebă el.

Mulți își răsuciră fetele către femeie.

— Nu, domnule președinte, răspunse Dominika.

— Și ce crezi? zise Putin.

Fețele se întorceau când spre unul, când spre celălalt.

— Foarte impresionant, răspunse ea.

— Am înțeles că ești antrenată în *Sistema*, continuă Putin.

Fețele se întoarseră din nou, așteptând.

— Da, domnule președinte, zise Dominika.

Spera că nu vorbise ca ultima vițică.

— Cum ai compara judo cu *Sistema*? întrebă Putin, punându-și prosopul pe gât.

— Ar fi dificil de comparat, domnule președinte. De exemplu, am putut identifica doar patru moduri prin care să vă ucid în acest meci de antrenament.

Femeia cea sensibilă icni din nou și toți priviră chipul lui Putin, căutându-i reacția. Haloul albastru al președintelui pulsă și colțurile gurii îi zvâcniră.

— Faimoasa reținere a serviciului extern, comentă el către mulțime.

Traversă sala spre scara largă ce urca în sufragerie, mulțumit să-i lase pe invitații ce șușoteau să-i urmeze aura albastră, ca un stol de gâște. Femeia, cu nasul în vânt, trecu pe lângă Dominika, iar un industriaș transpirat își tamponă fața cu o batistă și clătină din cap spre ea, însă Dominika știa că marcase puncte pozitive cu Putin. El era unidimensional, primar, naționalist, instinctiv, afectat de o lentilă prin care vedea lumea doar în alb și negru. În același timp însă era

un conspirator înnăscut, pe care-l interesa doar un lucru – *sila* – puterea, forța, tăria. Absolut totul provenea din deținerea și păstrarea acestei *sila*: bogăția personală, renașterea rusă, teritoriile, petrolul, respectul global, teama, femeile. De aceea, îi respecta pe alții. Dominika spera doar să nu fi exagerat.

În seara aceea, după cină, Dominika discută pe terasă cu un bărbat cu chip de nevăstuică de la Gazprom, care prezicea că, prin controlarea exportului de gaze naturale, Rusia va recupera statele baltice ca republici integrale în 36 de luni. Dominika își imagină chipul lui Benford când avea să citească asta. Un servitor în livrea albă se apropie, luă poziție de drepți și anunță că doamna căpitan Egorova era așteptată în cabinetul președintelui.

Primul lucru pe care-l văzu când intră a fost că în lungul pereților nu existau bărbați înarmați care s-o ia pe sus. Putin stătea în spatele unui birou ornat, acoperit de pâslă verde sub un cristal gros. Purta o cămașă descheiată la gât sub un smoching absurd din catifea; ideea lui despre ce ar purta un *centelman* după cină. Îi făcu semn spre un scaun și o privi în tăcere zece secunde. Dominika se sili să nu-și ferească ochii. Dacă TRITON le spusese numele ei? Oare ușa avea să zboare în lături și mardeiașii de la securitate aveau să umple încăperea? Haloul lui Putin era constant; la exterior, nu părea agitat. Continua s-o privească, ținând palmele pe cristalul biroului. Sceneta aceasta de tip Svengali[22] era teribil de obositoare; Dominika ar fi vrut să-i tragă o palmă care să-i dea peste cap ochii aceia albaștri.

— *Rezidenta* Zarubina este moartă, rosti Putin. A murit noaptea trecută în cursul unei întâlniri în Washington.

Ce era asta, o cursă? Ea n-ar fi trebuit să știe nimic despre TRITON. „Prefă-te că nu știi nimic”.

Dominika rămase inexpresivă.

— Oh, Doamne, zise ea. Cum a murit?

„Satisfăcător. Însă ei îmi cunosc oare numele?”

— Infarct, spuse Putin, în timp ce încerca să scape dintr-o ambuscadă.

„Păcat, baba Iaga. Mătura nu te-a putut duce în zbor spre siguranță”, se gândi Dominika.

— Ambuscadă? Cum a fost posibil? Zarubina era excepțională pe stradă, rosti ea cu glas tare, clătinând din cap. Și sursa?

„Îmi știi numele?”

— Statut necunoscut, zise Putin fără să-și desprindă ochii de la ea.

„Oare joacă un joc? Mai știe și altceva?”

— Domnule președinte, acesta este un dezastru. Dar în activitatea mea, când vorbim despre ambuscade, vorbim despre cunoașterea din timp a unor informații, despre pregătirea capcanei. În afară de Zarubina și de echipa ei, singurii oameni din Direcția KR care știu locurile siturilor de întâlniri din Washington, D.C., sunt colonelul Ziuganov și maiorul Pletnev. Doamna Zarubina păstra un control foarte strict al detaliilor operaționale.

— Și Pletnev e mort, zise Putin.

De data asta, Dominika nu mai trebui să simuleze surprinderea. „Sărmanul Evgheni cel păros, dar cel puțin acum nu mai reprezintă un pericol”. Mintea îi gonea, calcula, evalua riscul a ceea ce urma să facă.

— Mort? repetă ea. Colonelul Ziuganov l-a omorât?

Putin se aplecă înainte peste birou.

— Asta este o întrebare interesantă, observă el. De ce ai crede așa ceva?

Putin adulmeca intrigile așa cum un crocodil simte mirosul unui cadavru în râu. Și, precum crocodilul Stalin, Vladimir Putin știa cât de important era să-și mențină subalternii suspicioși și agresivi unul față de celălalt. Dominika înregistră interesul lui animat, inspiră adânc și-i povesti

despre boicotul de informații al lui Ziuganov în Direcția KR, despre Evgheni care era îngrozit de el, despre obsesia lui Ziuganov de a descoperi cârtița.

— Este un ins dezechilibrat și perturbat, spuse ea cât mai sec. L-a tratat pe Evgheni ca pe un animal din grajd. Pletnev mi-a povestit unele dintre necazurile lui și, recunosc, mi-a cerut sfatul în probleme operaționale.

„Acum Evgheni nu mai poate păți nimic dacă îl părăsc".

— Și ați văzut cum colonelul Ziuganov mi-a urmărit mașina și a crezut că am fost implicată în dispariția lui Soloviov – tocmai *eu*, care l-am identificat pe general ca fiind suspect. Dominika făcu o pauză de efect. Colonelul se găsește sub un stres imens. A devenit imprevizibil.

Menționarea numelui lui Soloviov nu era periculoasă; Govormarenko bârfise despre dispariția generalului.

— Am remarcat asta, spuse Putin. Și care este părerea ta?

„Încetișor, indirect", își spuse Dominika.

— Domnule președinte, bazându-mă pe puținele informații pe care mi le-a destăinuit maiorul Pletnev, toate acestea au atins apogeul cu două zile înainte ca Zarubina să anunțe că va obține numele unei cârtițe CIA. După aceea a urmat o perioadă haotică. Ziuganov a trimis poliția să mă aresteze aici, iar acum m-ați anunțat că l-a ucis pe Pletnev și că *imbatabila* Zarubina a căzut într-o ambuscadă.

— Ce vrei să spui, doamnă căpitan?

Sosise momentul pentru *dezinformația*, inducerea în eroare.

— Toate evenimentele acestea nefericite nu înseamnă decât că Ziuganov încearcă să se protejeze, cu ajutorul americanilor. Cine caută cel mai intens și cel mai gălăgios cârtița? Cârtița însăși, domnule președinte.

Ochii albaștri ai lui Putin nu-i părăsiră nicio clipă fața, dar haloul lui azuriu pulsă și Dominika știu că o credea.

•

În noaptea aceea, în dormitorul ei din vilă, Dominika nu reuși să adoarmă. Cinele medievale și grele continuară: în seara asta fusese friptură de vită la cuptor, medalioane de vițel, *bujenina*, jambon la cuptor, friptură de rață și *paticiki*, frigărui ucrainene, servite cu sos moldovenesc *adjika* foarte ardeiat. Recipientele pentru sosuri pe bază de smântână și unt se înșiruiau ca o escadră de corăbioare între sfeșnice de argint. Platouri cu heringi, somoni și păstrăvi în sos de smântână cu mărar și *kulebiaka*, somon în foitaj. Găluște *pelmeni* și *vareniki* erau scoase din supiere ca niște pui de broaște țestoase ce se revărsau dintr-o fermă piscicolă. Recipiente calde cu legume gătite în unt, terine de porc, somon și mistreț, și caserole de ciuperci, ticsite de trufe, care abureau când erau luate cu lingura, acopereau masa. Govormarenko glumise cu voce tare, spunându-i lui Putin că delicatesele din Ucraina, Georgia și Moldova erau cu atât mai savuroase, în râsetele apreciative ale invitaților cu gurile pline. O pâclă galbenă învăluia masa.

Dominika era întinsă într-un pat cu baldachin, sub o pilotă cu puf de gâscă de un roz spectaculos și asculta ticăitul ceasului aurit vechi, în stil Empire, de pe placa șemineului, care concura cu murmurul slab al mării de dincolo de fereastră. Mai avea încă o zi de petrecut în weekendul acesta prelungit și ardea cu adevărat de nerăbdare să se întoarcă la Moscova, să-și pornească echipamentul CARS și să expedieze o suită de mesaje în care să raporteze tot ce se întâmplase. Și era sigură că Nate și Benford îi scriseseră deja mesaje CARS ce fuseseră încărcate și așteptau salutul electronic al aparatului ei. Era nerăbdătoare să afle statutul lui TRITON, circumstanțele decesului Zarubinei, dacă

LYRIC era în siguranță, ca și detaliul mărunt al propriei *ei* siguranțe. Știa că spiritul lui Hannah o va însoți pe drumul spre Moscova și va fi alături de ea când va recupera mesajele CARS, uitându-se în oglinzile retrovizoare, cu ochi mari și râzând.

Îi ducea dorul lui Nate. Stresul din ultimele zile – șofatul până la St. Petersburg, așteptarea exfiltrării pe plajă, imaginea, mirosurile și gusturile dezgustătoarei menajerii a lui Putin – o epuizase. Tânjea după atingerea lui Nate, după buzele lui. Dumnezeule, îl dorea pur și simplu! Dominika rămase nemișcată sub pilotă și-și mișcă mâna între picioare. Peria de păr a bunicii – talismanul lung din baga care o ajutase să-și descifreze primele porniri adolescentine – se găsea în sala de baie luxoasă aflată de cealaltă parte a dormitorului… prea departe. Nu conta. Închise ochii și-l văzu pe Nate. Udranka râse de dincolo de fereastră când capul Dominikăi se apăsă tot mai tare în pernă și răsuflă sacadat printre buzele abia întredeschise, iar globii oculari se mișcară repede pe sub pleoapele închise și simți cum furnicăturile corpului îi cuprindeau picioarele, până la degetele care i se contractau. După câteva secunde de delir, își încetini respirația și deschise ochii, clipi iute și se întrebă pentru un moment unde era. Coapsele îi tremurau de șocuri mărunte și-și șterse transpirația de pe buza superioară. Apoi se petrecu imposibilul.

Clanța zăngăni foarte slab și ușa începu să se deschidă. Dominika se ridică pe jumătate în capul oaselor. De după ușă apăru încet marginea unui halo albastru-strălucitor. „*Boje moi*, Dumnezeule!”, își zise Dominika. „Nu se poate așa ceva!”

Marta, *voluptuoasă*, *sexy – cu o coamă de păr revărsată peste față – stătea în cealaltă parte a camerei*, *pe o sofa*, *cu picioarele încrucișate și o țigară atârnându-i între buze*. *Sora moartă și colega Vrabie a Dominikăi suflă un fuior de fum drept în sus*, *privi către ușa care se deschidea*,

apoi se uită la Dominika. *Ce ești pregătită să faci*? *șopti ea*.

Președintele intră în dormitorul Dominikăi – probabil că ciocănitul la ușă nu era o opțiune când Vlad intenționa ceva. Înaintă fără grabă, trecând prin raza de lumină proiectată de lună prin fereastra dinspre mare, care-i schimbă albastrul haloului în turcoaz. Când ocoli colțul patului cu baldachin, Dominika se strădui iute să se aranjeze pe sub pilotă; se gândise la Nate și cămașa de noapte îi era ridicată mult deasupra mijlocului. Oare apariția bruscă a președintelui în camera ei se datora transmisiei video din dormitor? Oare președintele privise imaginile cu purici ale foirilor nocturne ale mâinii ei tremurătoare sub pilotă? Dacă așa fusese, atunci bărbatul se mișcase cu adevărat iute.

Președintele purta o pijama – cămașă și pantaloni – simplă, din mătase bleumarin. Pe jumătate amuzată, Dominika observă că pe pieptul cămășii nu existau însemne heraldice, nici vulturul bicefal al Romanovilor, nici secera și ciocanul, nici steaua roșie. Putin își trase un scaun delicat și antic și se așeză lângă pat, aproape de ea, ca și cum ar fi fost un medic de țară care venise să ia temperatura unui pacient. Femeia se ridică în șezut și era cât pe ce să-și tragă sfioasă pilota până sub bărbie, dar apoi o lăsă să-i cadă în poale – *Ce conta*, *la urma urmelor*, *ea era Vrabia lui Putin* – și se întinse să aprindă veioza cu abajur coral de pe noptieră. Văzu că ochii președintelui se plimbau peste decolteul cămășii ei de noapte fără mâneci și peste proeminențele sânilor de sub dantelă.

De cealaltă parte a încăperii, *pe sofaua în stil Récamier*, *cele două – Marta și*, *acum*, *Udranka – o priveau*, *Vrăbiile ei moarte sosite acolo ca să-i dea putere*. *Spectrul lui Hannah nu avea să fie aici*, *ea nu*, *nu pentru așa ceva*.

— Bună seara, domnule președinte, rosti Dominika degajată, ca și cum vizitele neanunțate

ale Suveranului întregii Rusii, înveșmântat în mătase, în dormitoarele femeilor invitate în această casă de oaspeți din Strelna după miezul nopții erau perfect normale – ceea ce, conchise ea, probabil că era adevărat.

— Doamnă căpitan Egorova, zise Putin fără să-și ceară nici pe departe scuze pentru sosirea lui intempestivă și continuând să-i fixeze decolteul cu privirea, am primit un flux continuu de comunicări despre subiectul pe care l-am discutat. Tocmai a sosit telegrama cea mai recentă.

— La care subiect vă referiți, domnule președinte?

Udranka îi făcu semn că ar trebui să recurgă la discreta Ridicare din Umeri a Vrăbiilor, *astfel ca o bretea a cămășii de noapte să-i cadă de pe un umăr*. „Devcionka, *stricato*, *taci din gură*”, își zise Dominika.

— Despre sursa Zarubinei, TRITON, și despre cârtița americană din Centru, răspunse Putin fără să dea vreun semn de nervozitate. În seara asta am primit o telegramă de la *rezidentura* din Paris. TRITON a încercat să contacteze ambasada de acolo, dar idioții au crezut că era o farsă și, din greșeală, a fost respins. A lăsat un număr de telefon local.

„Dumnezeule”, își spuse Dominika, bărbatul care-i putea aduce moartea umbla liber prin Paris și putea fi contactat cu un simplu apel telefonic.

— Așadar, rosti ea, este probabil ca el să fi scăpat. *Rezidentura* va încerca să-l găsească?

Trebuia să le trimită lui Nate, Gable și Benford o mulțime de mesaje CARS. Ei trebuiau *neapărat* să-l găsească pe TRITON. Putin nu răspunse.

— Colonelul Ziuganov a fost informat despre apariția lui TRITON printr-un apel neautorizat primit de la mama lui pe linia telefonică securizată de la Paris.

Dominika înțelese – asta însemna că legăturile telefonice ale lui Ziuganov fuseseră monitorizate.

Aparent, sugestia ei că el era cârtița făcuse impresie. Un alt amănunt important.

Putin se lăsă pe spate în scaun. Haloul albastru îi pulsa. Se simțea bine; poate că se imagina strecurându-se lângă ea sub pilotă.

— Colonelul Ziuganov a fost înregistrat pe aeroportul Vnukovo în seara asta, îmbarcându-se spre Paris. N-a contactat ambasada noastră de acolo. Nu se știe unde se află în Paris. Mama lui, Ekaterina, a fost găsită ucisă în apartamentul ei.

— Credeți că a fugit, e posibil să fi dezertat în Occident? întrebă Dominika.

— Poate că da, spuse Putin. Eu însă cred că s-a dus la Paris dintr-un motiv disperat. Cred că va suna la numărul de telefon local pe care l-a lăsat TRITON și va propune o întâlnire.

Putin examina toate aspectele în mod de-a dreptul primejdios. Poate că avea îndoieli față de vinovăția lui Ziuganov. Dumnezeule, Dominika trebuia să transmită urgent mesaje CARS, să dea suficiente informații pentru CIA ca să-l prindă pe TRITON! Dacă Ziuganov apuca să stea de vorbă cu TRITON, fie și numai pentru două minute, era terminată.

— Este posibil, domnule președinte, zise ea cu glas tare, dar ce poate spera să realizeze?

— Nu ți-e clar? Ziuganov intenționează să-l elimine pe TRITON, sursa care-l poate identifica drept cârtița americanilor.

— Domnule președinte! exclamă Dominika, simulând șocul, dar fericită că bărbatul formulase o ipoteză greșită.

Haloul albastru al lui Putin strălucea realmente. Rusul din el era încântat de jocul de șah; fostul ofițer KGB savura labirintul de contradicții; despotul era mulțumit de haosul creat. Altceva din el se trezea la viață: se uită din nou la sânii Dominikăi, la sugestia sfârcurilor mai întunecate sub mătasea dantelată. *Udranka*, *din colțul întunecat al dormitorului*, *chicoti*. Putin se aplecă,

apropiindu-se de Dominika și punându-și mâna pe mâna ei.

— Vreau să faci ceva, rosti el și-i mângâie încheietura.

Dominika îl aștepta să vorbească, evaluând mental posibilitățile babiloniene. „Da, sau nu, Benford? Nathaniel, o să-nțelegi?”

— Vreau să pleci chiar în dimineața asta la Paris. Vorbești fluent franceza, așa-i?

Mâna președintelui sui pe abdomenul ei și trecu ușor peste sânul ei stâng. Dominika se sili – *își impuse* – să rămână nemișcată. Era conștientă că pupilele i se lărgiră inconștient. Ochii albaștri cu raze X ai lui Putin îi cercetară fața.

— Vei aranja o întâlnire cu TRITON înainte ca Ziuganov s-ajungă la el.

Vârfurile degetelor lui părăsiră dantela și trasară o linie pe pielea ei, între sâni. Dominika era stană de piatră. Oare el îi putea simți bătăile inimii? Oare putea să diferențieze între pulsațiile pasionale normale și bubuiturile de repulsie din timpane? Dumnezeule, mângâierea asta era preludiul seducției sau era mai degrabă ceea ce părea: respectiv, atingerea drăgăstoasă a unui vas antic de către un colecționar lacom, afirmarea proprietății sale asupra obiectului? Haloul lui Putin o învălui. Apa lui de colonie – oribilă, infuzată cu trandafiri și chimion, din vreun loc ca Soci – îi pătrunse în nări ca un țânțar. Președintele îi privi chipul, în timp ce degetul lui lunecă sub cămașa de noapte și descrise lent un cerc în jurul sfârcului ei stâng. Dominika, instruită și antrenată clinic ca Vrabie, știa că reflexul pilomotor involuntar declanșat de eliberarea de oxitocină îi contracta pielea sfârcurilor, dar Vlăduț știa doar că ea se excita.

— După ce-ți va spune că Ziuganov este cârtița, zise președintele, vreau să scapi de TRITON. El este oricum demascat, fugar, stânjenitor pentru noi.

„Ce încântător”, se gândi ea. „Stă cu mâinile pe țâțele mele și-mi ordonă să comit o crimă de stat;

să ucid pentru Maica Rusia”. Putin nu se mulțumea să sugă sângele țării sale, o mai și defăima – o dată în plus. Dominika îi privi ochii ce nu clipeau. Buzele lui erau țuguiate, ca și cum ar fi avut nuga în gură. Stătea foarte aproape de pat, în așteptare, și Dominika, fulgerată de o intuiție șocantă, împărtășită probabil acum două mii de ani de Mesalina când își strecurase o mână parfumată pe sub toga lui Claudiu, se întinse și-și puse mâna în poala președintelui.

— Să-l omor? șopti ea.

Deci asta însemna să faci parte din club. Nările președintelui se dilatară când Dominika pipăi ușor prin mătase după *laska*, nevăstuica adormită din pijamaua lui.

— După care doresc să limpezești orice neînțelegeri au mai rămas cu colonelul Ziuganov, continuă Putin.

Degetele Dominikăi detectară ceva – poate că era exact ceea ce căutase. Tot adormită.

— Ce vre…

Președintele îi strânse ușor sânul – degetele lui aveau bătături – cerându-i să tacă. Dominika se gândi că ar fi fost potrivită o strângere similară din partea ei. Nimic nu se clinti în pădurea de mătase.

— El nu trebuie să se mai întoarcă în Rusia, zise Putin.

Își luă mâna de pe sânul ei. Să facă și ea la fel? Nu încă.

— În Departamentul Cinci avem oameni care se ocupă de așa ceva, spuse ea mișcându-și în sus și în jos buricul degetului mare. Domnule președinte, eu nu sunt nici pe departe candidatul cel mai bun.

Nicio reacție între picioarele lui. Oare își pierdea abilitățile de Vrabie? Fusese printre cele mai bune din clasă în ceea ce instructoarele matroane din Școala de Vrăbii numiseră „maimuțica”.

În colțul dormitorului, Marta și Udranka se priviră una pe cealaltă și clătinară din capetele

lor spectrale.

— Vreau ca *tu* să te ocupi de asta, zise Putin. Deoarece vei fi promovată la conducerea Direcției KR după ce te vei întoarce de la Paris, este corect să te ocupi de această acțiune personală.

Acțiune personală – eufemismul venerabil al lui Stalin pentru ștergerea unui om de pe fața pământului. Era o capcană de urși tipică: promovare, favorurile Kremlinului, împărțirea profitului. Și după aceea, Dominika avea să le aparțină, acestor reptile cu boturi negre care se încolăceau în jurul pieptului ei ca s-o aducă mai aproape. Nu avea sens, de ce să fie ea trimisă în mod specific ca să-i omoare pe cei doi, însă nici nu trebuia să aibă sens. Îi era silă de ordinele mieroase date de acest potentat suav la suprafață. Știa că, dacă le va îndeplini, va fi de-a pururi la mâna lui. Era totuși ironic că Putin fusese în ultimele cinci minute la mâna ei fără niciun rezultat apreciabil.

Șefa Direcției KR. Avea să se ocupe de contrainformații pentru tot Serviciul. Ar fi însemnat acces fără egal. Nathaniel și Gable și Forsyth și Benford n-aveau s-o creadă la început. Iar binefăcătorul ei cu ochi albaștri și cap ca un pepene tocmai îi oferise oportunitatea să călătorească, să se întâlnească cu ei și să le spună. Dar, Dumnezeule, trebuia să ajungă imediat la Paris și să-l împiedice pe Ziuganov să se întâlnească cu TRITON. Dominika știa că Nate se va grăbi spre Paris când ea va suna la numărul SENTRY și împreună aveau să găsească o soluție. Împreună.

Dorul brusc pentru Nate îi reaminti că avea mâna tot în poala președintelui. Fața lui era impasibilă, dar se simțea ceva, ba chiar destul de mult, ca și cum Putin ar fi putut face nevăstuica să iasă la comandă din pădure. Pe baza experienței proprii, estima dimensiuni mai mici decât media, totuși fermitatea era clară. Mâna lui se întinse și-i

atinse din nou sânul, ușor, doar trecerea vârfurilor degetelor peste piele. Dominika ar fi vrut să țipe, dar își coborî ochii și-i zâmbi.

Bărbatul o privi fără agitație sau emoție.

— Ești dispusă să faci asta? întrebă el, și nevăstuica trezită era acum vizibilă sub pijama.

Dominika își dădu seama că ordinul pe care-l dăduse pentru asasinate fusese stimulul, factorul excitant.

Puse în balanță pe de o parte torentul de informații pentru CIA, vreme de decenii, și pe de altă parte existența abjectă și ticăloasă ca membră a acestei cete de șobolani, a cărei primă scenă o juca acum, stârnind nevăstuica președintelui.

— Domnule președinte, voi face orice pentru a vă ajuta pe dumneavoastră și țara mea, rosti ea cu o privire care ar fi putut de asemenea sugera *Nu sunt proprietatea ta*.

Putin îi întoarse privirea cu un surâs rar, scurt, care anunța *Ba da*, *ești*, și, parcă pentru a-și demonstra voința inflexibilă, se ridică, o mai privi o dată, o salută din cap și părăsi dormitorul în tăcere. Cu mâna încă furnicând-o, Dominika nu mai putea decât să privească după ușa care se închidea încet. Epuizată de ultimele șapte minute, se lăsă să cadă pe pernă, în vreme ce Marta și Udranka aplaudau din umbră. Însă acum în cameră apăruse și Hannah; *Fato*, *pregătește-te*, *avem multe de făcut*. Și Dominika era mulțumită că avea spiritele lor cu ea – și că în curând urma să-l vadă pe Nate. Ceasul de pe polița șemineului, care sunase din oră în oră pentru Marele Duce Constantin acum două sute de ani, sună acum pentru Dominika, parcă anunțând începutul cursei spre Paris.

PATICIKI – FRIGĂRUI

Înfigeți în țepușe cuburi de carne marinată în oțet și îndesați-le strâns,

pentru a forma un soi de kebab neregulat. Amestecați pesmet, curry, sare și piper și tăvăliți frigăruia prin amestec. Treceți-o apoi prin ou bătut, apoi din nou prin pesmet, apăsând ca să adere și ca să compactați carnea. Prăjiți frigăruile în ulei până se rumenesc, apoi așezați-le pe un pat de unt și felii de ceapă și dați-le la cuptor la foc mic, până se pătrunde carnea. Serviți cu salată și sos adjika.

39.

Seb Angevine trebui să-și treacă degetele prin păr și să se adune înainte de a deschide ușa apartamentului lui Vikki. Plecase panicat cu mașina de lângă parc, apoi se silise să conducă încet, tremurând și privind întruna în oglinda retrovizoare, așteptându-se să vadă girofaruri roșii pâlpâitoare. Mersese pe Columbia Road spre sud, după care intrase pe liniștita Twenty-second Street, peste podul Buffalo, prin pustiul Georgetown, apoi spre nord pe Thirty-seventh Street, în Glover Park. În timp ce conducea, șterse fișierele digitale stocate în Gama și, cu degete tremurânde, scoase cardul de memorie. Camera foto zbură peste pod în Rock Creek, iar cardul de memorie cu 22 GB de telegrame interne CIA strict secrete – inclusiv numele reale ale surselor CIA – dispăru într-o gură de canal de pe O Street. Era lipsit de importanță: el memorase numele Dominika Egorova. După zece minute, Angevine parcă mașina lui Vikki aproape de ușa din spate a blocului cu apartamente, parțial camuflată vederii de pe stradă de un container mare pentru deșeuri. Își supse zgârietura sângerândă de pe un deget și încercă să gândească.

Putain de bordel, blestemații, era un dezastru, o catastrofă, era *exact motivul* pentru care-și spusese că nu va trata personal cu rușii. BMW-ul lui nou era parcat după altă mașină și i se păru că botul ca de rechin al automobilului se clătina spre el într-o dezaprobare condescendentă. Nu știa exact cum va primi Vikki vestea că el era un oficial CIA superior, nesatisfăcut și invidios, care trădase și transmisese informații americane secrete de importanță națională către serviciul de spionaj al Federației Ruse în schimbul unor sume indecente și scăpase ca prin urechile acului să fie prins în seara asta într-un parc din centru de către oficiali neidentificați din instituțiile de aplicare a legii –

probabil FBI – care, mai mult ca sigur, se îndreptau chiar acum spre apartamentul lui Vikki pentru a-l aresta. Spera ca ea să poată accepta totul, pe loc.

— Idiotule! spuse Vikki.

— N-am transmis decât generalități, minți Angevine.

— Eu te-am ajutat să transmiți biletul ăla rusului grăsan din club.

Vikki nu dansa în seara asta și lenevise pe canapea în lenjerie de corp, uitându-se le televizor și cosându-și un costum nou. Acum era proțăpită drept în fața lui, cu mâinile în șolduri. Angevine nu putea să nu observe ce corp frumos avea și-i fulgeră prin minte gândul că poate ar trebui s-o includă în planul lui întocmit în grabă. „Nu”, își spuse, „refugiul ăsta e doar pentru unul. Îmi pare rău”.

— Nimeni n-a pățit nimic, zise cu glas tare. Nimeni.

Uitase de atașatul militar rechemat din Caracas și de cele 39 de zile de interogatorii de contrainformații îndurate de generalul Soloviov.

— Sunt complice, ticălosule, m-ar putea acuza că te-am ajutat, zise Vikki.

Implanturile ei MemoryGel High Profile tresăltau de emoție și mâinile i se încleștaseră acum în pumni.

— Informațiile mele n-au făcut decât să asigure Moscova că putem fi parteneri internaționali mai buni, spuse Angevine cu superioritate, utilizând argumentele din apărarea lui Aldrich Ames[23], deși i se părea chiar lui că suna mai degrabă ca un delegat ONU cu fes oriental care discuta despre inițiative globale la o tocană de creveți pe Bayou Bartholomew.

— Auzi, ce minunat! pufni Vikki. Parteneri mai buni!

— Am nevoie de ajutorul tău, zise Angevine. Pentru ultima oară.

— Te-ajut, cum să nu! Te-ajut să-ți strângi hainele și să te cari naibii de-aici.

— O să plec dacă asta dorești, dar vreau doar să mă duci tu cu mașina, doar puțin – numai atât.

Știa că aceasta va fi partea dificilă, dar n-o putea face fără ea. Citise despre metodă pe când mai era încă în SNIC și n-o uitase niciodată. Acum însă trebuia s-o convingă pe Vikki. Ridică cheile BMW-ului său.

— Îți fac cadou mașina mea. Voiseм să-ți fac o surpriză la cină, zise el.

După expresia de pe chipul femeii, era clar că nu-l credea deloc.

— Uite cum stă treaba, urmă Angevine. N-o să te mint. Am făcut o pasiune pentru tine. Rău de tot. Am nevoie de ajutorul tău să plec din țară, s-ajung în Franța. După ce dispar, ne vom întâlni acolo… sub Turnul Eiffel, adăugă el pentru sporirea efectului.

Vikki își încrucișă brațele peste piept – defensivă, șovăind un pic – și clătină din cap.

— Trebuie să ne grăbim nițel, scumpo, o îndemnă Angevine.

Se duse la fereastra care dădea spre parcarea din spate și privi printre jaluzele. Nimic. Deocamdată… Reveni la Vikki și o cuprinse în brațe, ridicându-și și coborându-și palmele pe spatele ei.

— Noi doi am trecut prin multe, susură el, dar acum ne-așteaptă momentele cele mai bune.

— Ce vrei să fac? întrebă Vikki încet.

Era surprinsă că-i părea rău pentru el, deși era un șnapan. Și-i dădea ei BMW-ul. Și nu fusese niciodată la Paris.

— Unde-i Agatha? întrebă Angevine, zâmbind și ținând-o de brațe.

— În debara. Ce vrei cu ea?

— O să vezi.

•

Ziuganov închise telefonul după ce-și ascultase 40 de minute mama spunându-i cât de *odurelîi*, cât de colosal de prost fusese. Femeia își pierdea mințile. Îl beștelea în timp ce mesteca într-o *Soupe à l'ail*, supă-cremă de usturoi, pe care o pregătea pentru prânz. „Lasă lingura jos și ascultă", își zise bărbatul. Ea îi spusese să nu facă nimic pripit, să înceteze să mai dea ordine și să păstreze un profil discret. Nu atrage atenția asupra ta, îl sfătuise. *Nebîlo u babî hlopot tak kupila porosia*, îi spusese Ekaterina Ziuganova fiului ei, o femeie n-avea necazuri, așa că și-a cumpărat un purcel; ai căutat-o cu lumânarea. Avea ea să dea câteva telefoane, să reînvie niște contacte vechi, apoi urma să-l sune. Îi spusese că prima lui îndatorire era față de Stat, că Statul va avea grijă de el, că cea dintâi și cea din urmă loialitate ale lui le datora Rusiei. În sinea lui, Ziuganov își spusese că maică-sa era o bolșevică retrogradă; uitase cât de înapoiată era.

Ekaterina Ziuganova o cunoscuse pe Zarubina și fusese șocată să audă că suferise un infarct; vestea morții ei circulase ca fulgerul prin Centru și *rezidenturile* din toată lumea. Îi spusese fiului ei că bănuia că soarta lui TRITON – și așadar a cârtiței din Centru – nu va fi cunoscută pentru o vreme, dar că, potrivit experienței ei din anii lui Stalin, până la urmă toți trădătorii erau demascați.

— Până la urmă s-ar putea să nu fie suficient de rapid pentru mine, îi spusese Ziuganov.

Anchetatorii care se ocupau de „cearta" ce dusese la decesul lui Evgheni Pletnev îi ceruseră colonelului Ziuganov să-și predea pașaportul de serviciu – ar fi fost preferabil să nu se gândească la călătorii în străinătate în viitorul imediat. Clocotind de furie, Ziuganov trebui, de asemenea, să accepte un audit al secției sale; în trecut, Direcția KR fusese imună față de asemenea controale interne. Au fost stabilite discuții cu toți angajații din Direcția KR. Ziuganov cunoștea semnele. Practic vorbind, fusese trecut într-un

arest aproximativ la domiciliu; în scurt timp avea să i se ia conducerea Direcției KR, iar de acolo până la arestare, judecare și închisoare avea să fie un pas foarte scurt. Iar Egorova – *el știa cu certitudine* că femeia era cârtița CIA – cina în lux pe țărmul golfului Finic, cu președintele și cu oaspeții lui.

•

Cinci vehicule din G-i – echipa de filaj de contrainformații a FBI-ului – ocupară poziții caracteristice pentru acest tip special de supraveghere: aveau s-o monitorizeze pe Vikki Mayfield cu intenția de a vedea cu cine era. Filajul nu trebuia să fie discret; obiectivul era identificarea bărbatului care scăpase din parc. Fileppo și Proctor îl descriseră atât cât au putut, contrazicându-se iritați. Ei se aflau într-o mașină. Nate era cu un alt G pe nume Vannoy, un ins flegmatic în vârstă de 26 de ani, cu profil de idol al marilor ecrane și antebrațe ca ale lui Popeye. La sosirea echipei, un vehicul G fără plăcuțe de înmatriculare trecea prin parcarea din spatele clădirii lui Vikki, iar un agent anunța prin radio numerele de înmatriculare ale automobilelor de acolo. Acestea aveau să fie căutate instantaneu de FBI în bazele de date federale, metropolitane și naționale. Echipa se dispersă în poziții „provă și pupă”, cu patru mașini acoperind toate direcțiile posibile ce radiau din blocul lui Mayfield. Mașina lui Nate era vehiculul coordonator. Se pregătiră apoi să aștepte.

— Întotdeauna eu sunt cel urmărit, zise Nate. Nu mi-am dat seama niciodată cât de grea e așteptarea.

Vannoy îl privi.

— O să te obișnuiești, îi răspunse. Ai fost în Moscova, da?

Nate aprobă din cap.

— Sunt buni ăia?

În lumina felinarului stradal, arăta ca un star de cinema din epoca filmului mut.

— Rușii acționează în forță, răspunse Nate. Dispun de resurse nelimitate și nu trebuie să dea socoteală nimănui pentru ceea ce fac.

Privi pe geam pentru o secundă, apoi continuă:

— Acum câteva săptămâni, am pierdut un ofițer în Moscova. Au lovit-o cu mașina. Cred c-a fost un accident.

Vannoy mîji ochii.

— Era o femeie?

— Da. Hannah Archer – era mai curajoasă decât noi doi la un loc, spuse Nate. Rămaseră tăcuți un minut. Acum are o stea pe peretele din Cartierul General.

— Am văzut și eu peretele ăla. Are multe stele.

— Și eu am văzut Sala voastră de Onoare.

Tăcură și ascultară sunetele nopții din cartierul întunecat. Frunze uscate din rigolă foșneau în briza ușoară. Acum, după miezul nopții, era mai frig. Radioul, cu volumul dat la minimum, pârâi o dată.

— Cât timp durează până identifică numerele alea de înmatriculare? întrebă Nate.

— Noaptea durează de obicei mai mult.

— Sunt sigur că Fileppo și Proctor vor să pună mâna pe individul ăla, indiferent cine o fi el. Ticălosul l-a-mproșcat binișor pe Fileppo.

— Proctor o să-l ajute să-i treacă, îl asigură Vannoy.

Se simțea ceva în glasul lui?

— Amândoi sunt uluitori pe stradă, continuă Nate. Serios, n-am mai văzut niciodată doi tipi conlucrând atât de bine.

Vannoy se foi în scaun.

— Sunt buni, zise el, poate cei mai buni din toată echipa. Îi irită pe toți, dar obțin rezultate.

— Parcă și-ar ști gândurile dinainte.

— Păi, ar trebui, spuse Vannoy, sunt de suficient timp împreună.

— Adică locuiesc împreună? întrebă Nate.

Vannoy îi aruncă o privire, ca să vadă dacă îl lua peste picior, și înțelese că nu era cazul.

— Da, zise el, locuiesc împreună.

Nate deschise gura să spună ceva, dar radioul emise trei șuierături scurte – cineva se mișca – și Vannoy porni mașina. Kia roz-bombon a lui Vikki Mayfield ieși pe Benton Street. La volan era o femeie cu hanorac și glugă. Pe scaunul de alături era un pasager înalt cu pălărie cu boruri largi. Privind prin binoclu, Nate îl putea vedea clar – un bărbat cu nas proeminent, care se întinse ca să atingă șoferița pe umăr. Vannoy lăsă să se intercaleze două mașini în urma automobilului Kia, după care intră în trafic. Nu erau necesare tactici speciale, cum ar fi succedarea urmăritorilor sau depășirea iepurelui. Doar să urmărească Kia – atât! Vannoy raportă prin radio când echipa se puse în mișcare. După două minute sună telefonul lui Nate. Era Benford. Iritat. Foarte iritat.

— Nash, spuse el, pune-mă pe *speaker*, fiindcă șeful echipei tale trebuie să audă și el. Agentul special Montgomery și cu mine ne aflăm în Centrul Operativ din sucursala Washington, înconjurați de o cireadă de fiare sălbatice din Biroul Consilierului General al FBI. O cireadă similară de antilope stă în Cartierul General CIA. Videoconferim, scuză-mi invenția lingvistică, în timp real.

— Te aud perfect, șefu', zise Nate și-i făcu cu ochiul lui Vannoy, care-și stăpâni un chicot.

Urmă o ezitare scurtă. Agitația lui Benford era palpabilă.

— Convingerea noastră este că bărbatul din parc și pasagerul din vehiculul pe care-l urmărești este Sebastian Angevine, director adjunct asociat CIA pentru Afaceri Militare. Numărul de înmatriculare al mașinii lui a fost găsit în parcarea de la blocul lui Mayfield. Chiar în timp ce vorbim, este examinat profilul lui de acces pe computerul intern. Mâine dimineață va începe auditul

finanțelor și conturilor lui. Mayfield lucrează ca dansatoare exotică în Washington și este, probabil, concubina lui.

Nate era pe punctul de a face o remarcă spirituală despre „concubină”, dar decise în mod înțelept că nu era momentul potrivit.

— Consilierii juridici ai FBI și CIA m-au anunțat că în momentul acesta nu există nicio *dovadă* că Angevine se face vinovat de spionaj, așa cum este definit acesta în 18 USC 794 (a) sau (b) și în 17 USC 794 (c). Situația aceasta se poate schimba dacă și când vor apărea dovezi concludente. De aceea, Nash – și ascultă cu atenție – nu ai nicio autoritate de a-i opri sau reține pe Angevine sau pe Mayfield. Te rog să ai grijă ca echipa să înțeleagă asta. Agentul special Montgomery îmi spune că „este un ordin”, ceea ce în cultura FBI trebuie să însemne că este imperativ.

— Am înțeles, șefu’, spuse Nate, ne vom asigura ca echipa să știe asta. Ieșim din Glover Park și mergem spre nord pe Wisconsin. Femeia conduce moderat prin trafic degajat. Poate că-l duce acasă. Bănuiesc că el locuiește în Virginia.

Vocea înfundată a lui Benford întrebă pe cineva din încăpere.

— Corect, răspunse el după aceea. Locuiește în Vienna, statul Virginia, lângă Beulah Road. Nathaniel, faptul că aceștia doi se deplasează prin oraș după miezul nopții în aceeași seară în care a fost dejucată o întâlnire clandestină cu *rezidenta* rusă în prezent defunctă este pentru noi, „nejuridicii” înzestrați cu rațiune, o dovadă importantă de vinovăție. Nu putem ști cum își evaluează Angevine situația, mai ales în *contextul dovezilor*. Poate să fie încrezător în sine sau panicat. Ca atare, unica ta sarcină este să stai aproape și să nu-l scapi din vedere. Dacă se duc într-un bar la ora asta târzie din noapte, intri și te așezi la o masă lângă ei. Dacă el se duce la toaletă,

folosești pisoarul de alături. Dacă merg la el acasă, te instalezi afară și te asiguri că n-o poate șterge prin spate. Telefonează și vom avea grijă ca poliția din Vienna să nu tragă în voi. Am fost clar?

•

Vikki mormăia în barbă în timp ce urma indicațiile lui Angevine despre traseul pe care trebuia să-l urmeze. Wisconsin Avenue era aproape pustiu. Seb stătea pe scaunul de alături, ținând-o pe Agatha – un bust de croitorie trei sferturi – între picioare, pe podea. Vikki îl folosea pentru a concepe și croi ținute pentru striptease și peruci pentru numerele ei. Agatha avea cap din plastic alb, complet neted, fără trăsături. Pe bust fusese încheiată cu nasturi o haină, iar o pungă de plastic bej întinsă peste cap fusese apoi legată cu bandă adezivă în jurul gâtului. Când Angevine răsucise și smulsese suportul metalic din baza lui, Vikki protestase, însă bărbatul îi spusese că nu va mai *croi* niciodată ținute; de Crăciun, va *purta* Chanel în Paris, la care ea răspunsese „prostii”, totuși spera în secret că așa va fi.

În mod vădit, el știa unde dorea să meargă – pregătise ruta asta din timp. Animat, Angevine îi spuse să meargă prin Tenley Circle, apoi pe Albermarle în American University Park, un cartier de străzi dispuse într-un caroiaj strâns, cu alei paralele ce treceau prin spatele caselor. Vikki văzu că trei perechi de faruri o urmau de la o distanță decentă, viraj după viraj. Angevine îi spuse că nu-și facă griji în privința lor și-i ceru să repete exact ce trebuia să facă după ce ieșea din mașină. Asta era. Îi ceru să cotească la dreapta, apoi repede la stânga pe Murdock Mill Road, o stradă scurtă cu sens unic pe care intrară pe sens interzis. Când farurile mașinilor de filaj dispărură pentru o secundă în spatele colțului dublu, Angevine o atinse pe Vikki pe braț și ea trase frâna de mână pentru a încetini mașina. Angevine deschise portiera cu umărul, sări afară și fugi în

umbrele unei alei, alunecând și oprindu-se în spatele unui șir de pubele. Se ghemui și-și ținu răsuflarea.

Pentru o amatoare îngrozită, aflată la prima ei acțiune, Vikki se descurcă perfect. Dădu drumul frânei și continuă drumul cu aceeași viteză, păstrând traseul rectiliniu în timp ce se întinse, trase portiera și o închise, o apucă pe Agatha de pe podea, o ridică pe scaunul de alături și-i puse pe cap pălăria lăsată de Angevine. „Cine-i marioneta?" se întrebă cu amărăciune, rămasă acum singură și scăldată din nou de lumina farurilor din spate. Continuă spre est pe Butterworth, în jurul lui Westmoreland Circle spre Dalecarlia, care avea s-o ducă via Canal Road și Chain Bridge în suburbiile Virginiei. Potrivit instrucțiunilor primite, trebuia să ajungă la casa din oraș a lui Angevine și să intre direct în garajul atașat. Vikki urma să-și petreacă noaptea în casă cu toate draperiile trase. Avea s-o dezbrace pe Agatha și s-o ascundă într-o debara pentru vechituri din beci. Dimineața putea să se întoarcă la ea acasă, lăsând FBI-ul să se întrebe cum și când anume, exact, se volatilizase Angevine.

Cu trei automobile în urmă, instinctele lui Nate vibrau amenințător. Ruta prin AU Park era o aiureală, era ilogică. Pungașul ăla plănuia ceva și Nate îi ceru lui Vannoy să avertizeze mașina cea mai apropiată să fie foarte atentă pentru o evadare din automobil. Nu știa dacă Angevine avea măcar habar cum să evadeze dintr-un vehicul aflat în mișcare filat, totuși cei din frunte trebuiau să verifice regulat dacă în mașină se găseau două persoane. Nate vorbea la telefon cu Benford, transmițând actualizări, Fileppo și Proctor erau în al doilea vehicul și împroșcau cu rahat restul echipei, iar Vannoy le spuse să tacă naibii din gură și să se uite în mașină. Ei raportară imediat că în automobil erau două persoane – femeia și bărbatul înalt cu pălărie.

Angevine văzuse patru-cinci mașini trecând pe lângă aleea sa și niciuna nu încetini, nimeni nu privi afară – nu-i văzuseră evadarea. Acum avea nevoie de timp. Rămânea pe umerii lui Vikki (și ai Agathei) să termine cu brio acțiunea. Își privi ceasul. Era aproape două noaptea. Trebuia să iasă pe jos din cartier, dar metroul funcționa de la ora cinci. Avea să ajungă la Union State și să ia MARC până la Baltimore/Washington International; dacă se descoperea că dispăruse, aveau să închidă mai întâi aeroporturile Dulles și National și abia mai târziu să se gândească la BWI. Până atunci el avea să fie la bordul primului zbor internațional spre orice destinație – Ciudad de Mexico, Costa Rica, Toronto; avea să cumpere bilete la prima escală cu cardul de credit și cu pașaportul pe numele reale, să lase o urmă, apoi să dispară după un al doilea zbor în Uniunea Europeană. Putea să ajungă la Paris fără să lase urme. Paris era locul vizat: vorbea limba, cunoștea orașul și avea rude acolo. Avea asupra lui bani-gheață și putea eventual să-și cumpere un document de identitate francez fals de pe piața neagră. Iar ambasada rusă, o fortăreață modernă din beton și sticlă de lângă Bois de Boulogne, pe Boulevard Lannes în arondismentul 16, avea să-l primească cu brațele deschise, mai ales dacă sosea cu numele sursei CIA din interiorul Serviciului rus. Era ștanțat în memoria lui lacomă după bani: *Dominika Vasilievna Egorova*.

Angevine nu intenționa să se retragă în exil într-un apartament încins de dezertor din Moscova, ca Ed Howard, sau Kim Philby, sau Edward Snowden, păzit de buldogi duri din FSB, cu mâncarea gătită de o harpie încăpățânată și regulând la fiecare zece zile prostituate de mâna a treia cu acnee între sâni și papiloame pe gât. Nu, mulțumesc! Nu le cerea rușilor decât o sumă pentru retragere și acces la contul lui din străinătate, care, potrivit estimărilor lui

conservatoare, conținea în jur de cinci milioane de dolari. După ce avea banii în mână, urma să dispară: o căsuță cu o terasă umbrită de iederă cu flori pe una dintre Insulele Eoliene, poate un apartament pe Avenida Atlantica în lungul plajei Copacabana, sau poate o vilă din piatră pe un deal din Toscana, în mijlocul propriei sale podgorii. O prietenă sau două – braziliencele alea era incredibil de fierbinți –, totuși n-o putea vedea pe Vikki încadrându-se în planul acela. Se întrebă dacă ea își dăduse seama că, atunci când îl bătuse pe braț, pentru a-l anunța să iasă, îl atinsese pentru ultima oară. Ei bine, rămânea cu BMW-ul.

Mergând pe alei, menținându-se în umbră și gândindu-se la fetele din viitorul său, Angevine își aminti brusc, și cu totul aleatoriu, felul cum Gloria Bevacqua, scroafa care-i furase postul de director al operațiunilor, își bătuse joc de el în dimineața anunțului. *Gagicile te plac*, *Seb*, rânjise femeia, după care, în furia lui, el se lansase în călătoria asta, *complet dementă*, *complet distructivă*, alături de ruși, iar acum mergea în noapte, durându-l picioarele și măcinat de griji, un fugar. Scăpase ca prin urechile acului de zombii aceia care galopaseră după el în parc, dar nu exista nicio garanție că va ajunge măcar până la aeroport. Nu regreta ceea ce făcuse, dar îi părea rău pentru propria sa persoană. Un suspin i se opri în gât și plânse în tăcere, în timp ce mergea. *Gagicile te plac*, *Seb*, reverberă în mintea lui, a marelui spion, a marelui bărbat. Se întrebă ce raporta Zarubina la Moscova – probabil că fusese prins și arestat. Aveau să fie uluiți văzându-l că reapare la Paris. Se înviora, gândindu-se cum va spune cu nepăsare recepționerei ruse să sune la etaj, la *biroul adecvat*, pentru a-i informa că TRITON se afla la recepție.

Și Vikki plânsese, strângând în palme volanul mașinuței ei și întrebându-se dacă va fi condamnată la închisoare pentru că atrăsese cinci mașini FBI amenințătoare într-o prelungită

vânătoare de cai verzi pe pereți prin vastele întinderi ale Virginiei suburbane, pentru a-i asigura lui Seb timpul necesar să scape. Ar fi putut pleda ignoranța – el o mințise, o indusese în eroare, ea nu avea absolut nicio legătură cu nimic – însă prezența rigidă a bustului de croitorie cu pălăria pe cap, proptită pe scaunul de alături, avea să fie dovada complicității ei. Vikki se gândi să oprească în parcarea celui mai apropiat mall, să coboare, să se ducă la urmăritori și să le spună tot ce știa, care nici nu era mare lucru. Ea nu era vinovată. Cu instinctele unei stripteuze profesioniste, știa cumva că Seb nu o va chema niciodată la Paris. Și totuși, nu-i putea face vreun rău. În tot cazul, în mod neașteptat, decizia proveni din exterior.

Un șofer beat care ieșea dintr-un fast-food drive-thru non-stop traversă două benzi din Route 123 în Vienna și era cât pe ce să lovească mașina lui Vikki, care scăpă datorită virajului ei brusc și frânei violente. În spate, Fileppo și Proctor frânară, de asemenea, în scârțâit asurzitor, încordându-se amândoi pentru bufnetul de metal provocat de ciocnirea dintre două mașini. Se opriră la nici cinci centimetri de bara din spate a lui Vikki, dar bubuitura de timpane sosi când mașina G aflată în poziția a doua se izbi de spatele mașinii lui Fileppo, pe care o împinse puternic în Kia. Unda de șoc a reacției în lanț se propagă prin bara amortizoare și șasiu, catapultând-o pe Agatha, ușoară ca o pană, în parbriz și înapoi în scaun și tetieră, rupându-i capul din plastic, rămas acum fără pălărie, care ricoșă și ateriză pe raftul de sub lunetă, unde se legănă înainte și înapoi, ca o figurină bobblehead comemorativă a Războiului Rece. Vikki își cuprinse fața în palme. „Ăsta a fost tot timpul pe care ți l-am câștigat, Seb”, își spuse ea. Proctor și Fileppo coborâră și veniră spre Kia. Fileppo se aplecă spre fereastră, o întrebă dacă pățise ceva, apoi îi spuse să oprească motorul. Ea își coborî fruntea pe volan și închise ochii.

Auzi un glas care vorbea la telefon.

— Simon, spunea glasul, tipul a folosit un manechin, o nenorocită de improvizație artificială, și a scăpat. Bănuiala mea este pe la AU Park – nu exista niciun motiv pentru care să meargă pe acolo, decât ca să evadeze. Probabil acum 40 de minute. Două mașini s-au întors să caute prin zonă, dar dacă s-a urcat într-un taxi sau metrou, a dispărut.

Vikki ridică fruntea de pe volan și văzu un tânăr cu păr negru, care ținea telefonul la ureche. El asculta cu atenție. Închise apoi telefonul și se întoarse către ceilalți doi bărbați; toți trei erau mai tineri decât s-ar fi așteptat, dar cu chipuri dure. Primul spuse:

— Rămânem pe loc până ajunge aici un agent special. Niciunul dintre noi nu are autorizare de arestare.

Nate se aplecă spre fereastra lui Vikki.

— Ești bine? o întrebă el, zâmbind.

Femeia încuviință din cap.

— În mod neoficial, ai vreo idee unde vrea s-ajungă prietenul tău?

Nate tocmai încălcase drepturile lui Vikki.

— Ușurel, frățioare, zise Fileppo.

Proctor aprobă din cap. Ei știau despre prostiile astea legale.

— Până acum, am dat-o în bară cu chestia asta de câteva ori, nenică, îl avertiză Proctor. Nu proceda așa.

Nate îi ignoră și o privi pe Vikki.

— N-am habar ce știi tu sau ce ți-a spus el sau ce crezi tu, îi zise, dar dacă el scapă, o femeie cam de vârsta ta va fi ucisă, fiind băgată de vie, cu picioarele înainte, într-un cuptor de crematoriu.

Fileppo se uită surprins la Nate.

— Haide, domnișoară, rosti apoi, uitând de sine. Nu poți lăsa să se-ntâmple așa ceva.

— Nu și tu! exclamă Proctor. Tăceți naibii, amândoi!

Vikki îi privi pe toți trei.

— A spus că se duce la Paris. Asta-i tot ce știu, zise ea și se gândi pentru prima dată în cariera ei la ironia numelui ei de scenă din Good Guys Club – Felony, „Infractoarea”.

SUPĂ FRANCEZĂ DE USTUROI (SOUPE À L’AIL)

Lăsați să dea în clocot supă de pui. Căliți în grăsime de rață (*sau ulei de măsline*) *mult usturoi tocat și adăugați-l în supă, alături de un buchet de verdețuri, apoi fierbeți înăbușit. Scoateți buchetul și adăugați în supă albuș de ou bătut, lăsați să se închege și luați de pe foc. Bateți gălbenușurile, apoi adăugați-le în supă și condimentați cu sare și piper. Puneți o felie de pâine de țară veche de o zi într-un castron, presărați parmezan, apoi turnați deasupra supa. Albușurile de ou pot fi tăiate în bucăți mai mici*.

40.

În dimineața următoare fugii sale, Angevine stătea pe trotuarul din fața ambasadei ruse din Paris. Pe Boulevard Lannes, traficul era de o demență galică. În *pointe du matin* – ora de vârf a dimineții – două benzi ale bulevardului larg și în mod normal elegant deveneau o masă dezordonată, pe patru benzi, de gaze albastre de eșapament, claxoane răgușite și parizieni surescitați. Fuga lui din țară se desfășurase fără incidente: nicio alertă nu sosise la aeroportul Baltimore/Washington International. În mod compulsiv, bărbatul se hotărâse să riște un zbor direct de la BWI la Amsterdam, apoi mersese imediat la Gara Centrală și luase trenul de mare viteză Thalys spre Paris Nord. În Uniunea Europeană fără frontiere – grație acordului Schengen din 1995 – nu existau controale interne de pașapoarte. Unica urmă a călătoriei lui avea să fie numele de pe lista pasagerilor avionului din Baltimore, însă după sosirea în Amsterdam avea să dispară definitiv. Și, bazându-se pe evadările altor dezertori de-a lungul deceniilor, CIA avea să presupună că se afla deja la Moscova.

După ce sosi în Paris, Angevine se duse direct la apartamentul mansardat al mătușii sale din clădirea de la nr. 11, de pe Quai de Bourbon, pe Île Saint-Louis, insula rombică de pe Sena, aflată în amonte de mai marea Île de la Cité, de care era legată. Mătușa văduvă era sora răposatului lui tată, surdă și cu mințile duse, dar avea, detaliul cel mai important, alt nume de familie. Nu aveau să existe fișe de înregistrare în hoteluri și nici alte moduri prin care să fie depistată prezența lui aici. Apartamentul era aglomerat, dar confortabil, cu rafturile gemând sub hârtii și statuete din ceramică. Mirosea a pisici și a varză. Prin geamurile murdare ale celui de-al doilea dormitor, putea să vadă malul

drept al Senei și, imediat deasupra copacilor, să zărească turlele Primăriei, Hôtel de Ville. Angevine ascultă clopotele de la Catedrala Notre-Dame, care băteau ora exactă. Era din nou acasă – cel puțin așa simțea – și putea *să opereze* aici. Și n-ar fi fost surprins dacă mâine rușii uluiți i-ar fi schimbat criptonimul din TRITON în LAZĂR.

Asta gândea înainte. Acum se afla pe trotuar, își freca bicepsul învinețit și privea înăuntru prin poarta din bare de oțel la un bodyguard mătăhălos, fără gât, care-l scosese pe sus din secția consulară, pe lângă francezi amuzați ce așteptau să primească viză, și-l îmbrâncise afară. Lui Angevine îi veni să urle la gorila aia – habar n-aveau ce greșeală comiteau – dar oamenii care așteptau la coadă în fața porții se holbau la el și nu dorea să atragă atenția. Se răstise și la recepționera speriată dinăuntru, repetându-și numele de cod, silabisindu-l, cerând să vadă pe cineva cu autoritate, susținând că avea o legătură profesională cu doamna Zarubina din Washington. Toate astea nu însemnau absolut nimic pentru tânăra recepționeră – era soția unui viceconsul – care era obișnuită cu genul de *bezumți*, nebunii care apăreau adesea la biroul pentru vize, atrași de alura unei ambasade străine și convinși că erau angajați în misiuni nedefinite, dar importante, ce implicau de obicei fie zborul în spațiul cosmic, fie spionajul. Recepționera apăsase butonul de sub tăblia mesei, în timp ce luase numărul de telefon al bărbatului pentru a-l liniști, până când bodyguardul apăruse printr-o ușă laterală și-l dăduse afară.

Recepționera îi povesti soțului ei despre cel mai recent țăcănit în timpul prânzului cu *blanquette de veau*, o tocană de vițel, mătăsoasă și albă ca laptele, la apropiata Brasserie Alaux de pe Rue de la Faisanderie. Soțul mai auzise numele Zarubina, deși nu-și putea aminti contextul, atâta doar că avea de-a face cu cei *de sus*. Când aveai de-a face

cu *ei*, era întotdeauna bine să fii precaut. După prânz, viceconsulul recuperă din carnetul soției sale numele și numărul de telefon al nebunului și sui la ușa protejată cu grilaj a *rezidenturii*, unde apăsă butonul soneriei. Timp de jumătate de minut, pe coridor nu se mișcă nimic, apoi se auziră pași. Solida matroană Ziuganova – prin ambasadă se șoptea că fusese o favorită a lui Andropov, care o adusese cu el din KGB când devenise secretar general al partidului – rămase tăcută și-l privi prin grilaj. „O adevărată bolșevică", se gândi tânărul viceconsul, „n-au mai rămas mulți din ăștia". Explică pe scurt de ce venise acolo și-i băgă bucata de hârtie prin fanta pentru corespondență.

— Pentru eventualitatea în care este ceva important, încheie el, aplecându-se ușor din mijloc.

— Mulțumesc, tovarășe, rosti Ziuganova, cu chip complet inexpresiv.

„Cui îi spune ea *tovarăș*?" se întrebă viceconsulul îndreptându-se spre scară.

Ziuganova copie numărul într-un blocnotes, apoi duse biletul original la *rezident*. De obicei, acestuia nu-i plăcea să discute chestiuni operative cu ea, un aparatcic de fontă rămas din epoca sovietelor – Centrul o împovărase cu ea ca *zampolit*, consilier politic – dar ascultă când îi spuse că vizitatorul nebun o menționase pe Zarubina. Auziseră despre moartea acesteia în Washington – bârfele circulau mai repede decât rapoartele informative – așa că era probabil ceva important. Ekaterina Ziuganova își netezi părul, coafat în chip complicat, la modă pe vremea lui Hrușciov, și susținu că era absolut necesar să acționeze rapid. *Rezidentura* din Paris trebuia să încerce să-l contacteze pe americanul acela și să se întâlnească cu el cât mai curând posibil. Ea nu menționă că știa totul despre TRITON și despre vânarea cârtiței după ce vorbise cu fiul ei și nici nu aminti cât de important ar fi fost pentru Alexei,

care ar fi fost reabilitat, exonerat și restabilit în funcție dacă era identificată cârtița americanilor.

Rezidentului din Paris nu-i plăcu nimic din ce auzi. El se gândea la propriile câștiguri și era nemulțumit de presiunea contrainformațiilor pe care o simțise în ultima vreme pe stradă din partea DST, serviciul intern francez. Vedea semnale de amenințare peste tot. Nimeni nu știa ce se petrecuse în Washington, dacă fusese un eșec și o arestare, dar când murea cineva ca Zarubina, probabil că nu erau vești bune. Iar acum, un presupus nebun apăruse în Paris, cerând să fie pus în legătură cu SVR-ul. El nu înghițea momeala asta; probabil că era o cursă – americanii erau agresivi, posibil mână în mână cu francezii. Îi mirosea a ambuscadă, provocare, trimiterea unui agent dublu.

Ziuganova recunoscu semnele carierismului timid în *rezidentul* care transpira în spatele biroului său, dar era decisă să impulsioneze Iasenevo să ia măsuri. Dacă *rezidentul* din Paris nu acționa, ei puteau cel puțin să expedieze o telegramă la Moscova, cu detaliile apariției nebunului, pentru a-i lăsa pe cei de acolo să decidă. Ca o concesie făcută vârstei ei și vechii ei influențe pe care o exercitase cândva în Iasenevo, redactară împreună o telegramă urgentă spre Centru. Până răspundea Moscova, putea să treacă și o zi întreagă. Ziuganova așteptă o oră, apoi își sună fiul pe linia Vei-Che și-i povesti totul.

— Vin la Paris, zise Ziuganov.

Dori apoi numărul lui TRITON din Paris.

— Nici vorbă! se răsti Ziuganova. Ai primit ordinul să rămâi la muncă. Nu ai voie să călătorești.

Știa poziția periculoasă în care se găsea fiul ei și importanța – *necesitatea* – ascultării ordinelor pentru a scăpa întreg din afacerea asta. Supraviețuirea în SVR nu era ușoară: Ekaterina știa că *ciudovișce*, monstrul, care dormea sub

suprafață, putea să apară cu o viteză terifiantă și să-i devoreze pe ticăloși. În cei 40 de ani petrecuți în Serviciu, urmase toate regulile și perorase în jargonul clasic, depășindu-l mult pe Irod din pozițiile pe care le ocupase în Colegiul KGB-ului, în stafful Comitetului Central și în cabinetul secretarului general al partidului.

De aceea, Ziuganova își primi fiul cu un amestec de alarmă și furie când acesta apăru a doua zi în apartamentul ei din luxoasa suburbie pariziană Neuilly. Arăta jalnic, nebărbierit și cu pardesiul și pantalonii necălcați. În ochii lui recunoscu acea sticlire care indica una dintre stările lui de tip Lubianka: imprevizibilitate și ferocitate. Centrul trimisese deja un anunț *rezidenturii* că Ziuganov se îndrepta spre Paris după ce decolase de pe aeroportul Vnukovo cu pașaportul civil, încălcând restricțiile anchetei în curs de derulare care-i fuseseră impuse de inspectorii SVR. Centrul instruise *rezidentura* din Paris să-l escorteze pe Ziuganov – dacă își făcea apariția la ambasadă – imediat la aeroport și să-l îmbarce în primul avion spre Moscova. Oficial nu era un fugar, dar dacă nu se întorcea imediat, Ziuganova o știa, avea să fie distrus, indiferent de rezultatul cu TRITON. Ea decise să-și salveze fiul, predându-l.

De acum Ziuganov nu mai gândea limpede, cu atât mai puțin rațional. Era conștient doar de nevoia animalică de a descoperi numele cârtiței, iar dacă părăsirea țării în ciuda ordinelor primite și intrarea periculoasă într-o posibilă ambuscadă a serviciilor secrete americane era unicul fel în care o putea face, atunci așa avea să procedeze. Mama lui stătea în mijlocul apartamentului decorat cu gust și-i vorbea cu tonul acela de Comitet Central care, în funcție de mesajul pe care dorea să-l comunice și de intensitatea emoțiilor ei, varia de la monoton și oțelit, la răgete din toți rărunchii. Iar acum răgea la băiatul ei, furioasă pe prostia lui,

furioasă că fiul trecut de 40 de ani n-o ascultase pe ea și nu ascultase Statul. *Govniuk*! Rahat, nu creier.

Ekaterina merse la măsuța laterală din living și ridică receptorul telefonului. Securitatea din ambasada aflată în apropiere, de cealaltă parte de Bois, avea să sosească aici în două minute ca să-i escorteze fiul înapoi acasă, îndesat dacă era nevoie într-un coș din răchită pentru rufe. Se identifică centralistei și ceru legătura cu *rezidentul*. Acela a fost ultimul lucru pe care și l-a reamintit clar. Ziuganov se apropie de ea din spate, roti brațul și o lovi cu pumnul în partea laterală a gâtului. Ekaterina icni, scăpă telefonul și căzu pe parchet. Scuturând din cap, ridică ochii și văzu ceea ce văzuseră nenumărați prizonieri din celule – privirea înghețată a unui măcelar în toiul nopții – dar ceea ce nicio mamă nu dorește să vadă reflectat în chipul *malcik*-ului, copilașului, ei. Ziuganov smulse telefonul din perete.

Ekaterina se ridică cu greu în picioare și se împletici în dormitor, apăsându-și mâna pe gât; pe noptiera de acolo mai era un telefon. Ziuganov se afla în spatele ei și o împinse violent pe pat. Ekaterina țipă la el, îi răcni numele, încercă să străpungă dincolo de demența care-i strălucea în ochi. Fiul ei sări pe ea, degetele lui atinseră o haină ambalată în plastic, abia ridicată de la *teinturier*, curățătorie, și trase folia de plastic în jurul capului femeii, o dată, de două ori, și i-o strânse din răsputeri sub bărbie. La câțiva centimetri de chipul mamei sale, Ziuganov își dezvelise dinții într-o grimasă, privind cum se dilată ochii femeii, cum gura ei deschisă aspiră zadarnic plasticul, iar capul i se leagănă într-o parte și-n alta, căutând cu disperare oxigen. O apăsă cu putere și continuă să strângă, până când încetă să se mai zbată, să mai lovească din picioare și simți acel tremur familiar – bine cunoscut lui Ziuganov – care-i străbătu tot corpul. Acum îl privea fix prin lințoliul acela. Se

rostogoli într-o parte de pe ea, apoi îi scotoci buzunarele. Nimic mai simplu: avea numărul de telefon al lui TRITON. Știa că trebuia să părăsească imediat apartamentul. Pe când se îndrepta grăbit spre ieșire, răvăși câteva sertare.

Abia ieșise din clădire când văzu oprind lângă trotuar un Peugeot de la ambasada rusă; plăcuțele diplomatice de pe mașină și țestele masive și rase ale ocupanților nu puteau fi confundate. Aveau să-i găsească mama, dar le-ar fi fost imposibil să-l asocieze în mod cert cu crima aceea. Poliția franceză poate c-ar fi vrut să-l chestioneze. Dar asta era lipsit de importanță, gândi el în mod irațional. Avea să revină triumfător la Moscova, cu dovada că Egorova era pe statul de plată al CIA, și avea să fie absolvit de orice vinovății, felicitat și promovat. Prin minte i se roteau gânduri nebunești, să se întoarcă împreună cu TRITON – un cadou pentru peretele cu trofee al lui Putin.

Ziuganov trecu repede pe lângă magazinele și clădirile cu apartamente de pe Rue de Longchamp, spre stația de metrou Pont de Neuilly, și părăsi zona. În timp ce era purtat, legănat, spre centrul Parisului – plănuia să-l sune pe TRITON de la un telefon public cu cartelă din Galeries Lafayette de pe Boulevard Haussmann – mintea lui distrasă patină peste discul de vinil al memoriei. Evenimentele se succedaseră în goană: trădătorul Soloviov dispăruse, Egorova fusese invitată de Putin, întâlnirea din Washington cu TRITON făcuse implozie, Zarubina murise, TRITON apăruse în Paris și solicitase contact, mama lui îi telefonase, el sosise la Paris și rezolvase probleme importante pe care le avea cu ea. Diseară avea să stea de vorbă cu TRITON și putea să revină triumfător la Moscova. Neînțelegerile cu Putin aveau să se evapore și incriminările ce-l implicau pe Evgheni aveau să se topească.

El nu știa însă că președintele Federației Ruse avea propriul său calendar.

BLANQUETTE DE VEAU

Fierbeți în apă și unt ceapă perlată descojită și ciuperci feliate, până se înmoaie și devin lucioase. Acoperiți cu apă cubulețe din carne de vițel, ceapă tăiată mare, morcovi, țelină și un buchet de verdețuri, lăsați să dea în clocot, apoi fierbeți la foc înăbușit până se frăgezește carnea. Strecurați, păstrați lichidul și aruncați legumele și verdețurile. Preparați un sos roux*, încorporați supa și fierbeți până se îngroașă sosul. Adăugați ceapa perlată, ciupercile, smântână, sare, piper și carnea și continuați să fierbeți înăbușit. Bateți gălbenușuri și amestecați-le în tocană, dar nu fierbeți. Adăugați zeamă de lămâie și serviți cu piure de cartofi sau cu orez alb*.

41.

Dominika scăpase de Curtea cu gulere murdare a oligarhilor din Strelna, scăpase de sugerile de dinți, de femeile cu părul țeapăn de fixativ care își curățau dinții cu scobitori din argint, scăpase de dezmierdările nocturne ale președintelui ei îmbrăcat în pijama. Ateriză pe aeroportul internațional Charles de Gaulle, sosind cu prima cursă de dimineață din St. Petersburg, și sună la numărul SENTRY de la CIA, repetându-și criptonimul și anunțând centralista că se afla în Paris, numele hotelului și numărul telefonului mobil pe care tocmai îl cumpărase. De obicei, Nate avea nevoie de 48 de ore ca să ajungă acolo.

Ultima dată când stătuse la Hôtel Jeanne d'Arc în Marais, Dominika fusese târâtă pe caldarâm și lovită cu piciorul de un *voyou* cu păr lung, un mardeiaș în jachetă de piele, care fusese trimis de Ziuganov ca s-o bage în spital. Ea își reamintea clicul sec al rujului-pistol când trimisese un glonț cu expandare în pieptul celui de-al doilea atacator cu jachetă de piele. Acum Dominika avea în poșetă două asemenea pistoale electrice de unică folosință – singurele arme cu care călătorise în plecarea aceasta precipitată –, în interiorul cărora se afla *gloss* real pentru buze. Unul roșu-rusesc, celălalt roz de culoarea pielii. Unul pentru TRITON, celălalt pentru Ziuganov.

„Și astfel Dominika Vrabia devine Dominika asasina, târfa ucigașă a lui Vladimir. Cu totul imoral", se gândi ea uitându-se la tubulețele letale de pe patul de hotel, instrumentele infernale ale Serviciului. Mai ucisese și înainte, pentru a-i salva pe Nate și pe Gable, dar acum era cu totul altceva. Oare Ziuganov avea să fie înarmat, ținând seama de faptul că plecase ca un fugar? Oricât de mult îl disprețuia, oricât de mult ar fi dorit *el* s-o distrugă pe *ea*, oare ar fi fost Dominika în stare să-i

lipească tubul rujului de tâmplă și să apese butonul? Ar fi fost oare ea capabilă să treacă pe lângă TRITON pe stradă, să-l lase să o depășească, după care să se răsucească și să-l împuște în ceafă? Considera că răspunsul ar fi fost „da”, avea să ucidă pentru a se proteja pe sine ori pe Nate. Avea să distrugă tot ceea ce ura. Dar cu ce preț?

Furia împotriva *silovikilor*, a șefilor, împotriva Serviciului și împotriva judocanului cu ochi albaștri și mers legănat o susținea. Oare sufletul ei merita accesul spectaculos pe care avea să-l câștige pentru prietenii ei din CIA? Oare Nate – spiritualul, inteligentul, pasionalul Nate – i-ar spune că nu merită pentru nimic în lume să-ți pierzi sufletul, nici pentru toate secretele din lume? Ar face-o el, oare?

Udranka era în colțul camerei și se uita pe fereastră. *De ce nu-l întrebi chiar tu*? *îi spuse*.

La ușă se auzi un ciocănit discret. Dominika se duse la ușă, trase lanțul și o întredeschise, ținând permanent un ruj în mână. În prag era Nathaniel, cu un pardesiu subțire, cu gulerul ridicat, mâinile în buzunare. Haloul lui purpuriu umplea coridorul, apoi năvăli în camera ei, învăluind-o. Îi zâmbi, apoi zări rujul.

— Să fie oare ce cred eu că este? Camerista nu ți-a adus destule prosoape? șopti el în rusă.

Dominika clătină din cap.

— *Parșivîi*, tâmpitule, exact la tine mă gândeam, zise ea.

Îl trase în cameră, închise ușa și aruncă rujul pe pat. Îl cuprinse cu brațele pe după gât și se sărutară; o apucă amețeala, simțindu-i buzele, simțindu-i brațele ce o înconjuraseră. Se despărțiră și se priviră în tăcere, apoi Nate își puse mâinile în părul ei și gurile li se apropiară iarăși. Dominika se trase înapoi.

— Stai o clipă. Vreau să-ți spun că Hannah mi-a salvat viața în noaptea când a murit, spuse ea, și

clipi iute ca să-și stăvilească lacrimile ce o podidiră.

— Cred că știu, zise Nate.

— I-a atras pe copoi, îndepărtându-i de mine – mă aflam la o sută de metri depărtare. Ei s-au enervat și au lovit-o cu o mașină, probabil accidental.

— Am fost la înmormântare în New Hampshire, spuse Nate. Familia era devastată.

Ochii lui sclipeau, de asemenea, umezi. Se priviră unul pe celălalt și Dominika îi expedie mesajul „Știu despre ea”, iar mesajul lui a fost „Îmi pare rău”, și nu mai vorbiră nimic despre asta, pentru binele lui Hannah.

— Cum ai ajuns așa de repede aici? îl întrebă Dominika.

— Știam că Angevine vine încoace, din noaptea în care ne-a scăpat printre degete. Gable și cu mine suntem de două zile în Paris. Benford a sosit aseară. Am răscolit orașul. Ți-am expediat non-stop mesaje CARS.

— După ce l-am dus pe general pe plajă, am rămas blocată în Strelna. El e bine?

— E enervant, dar e bine, zise Nate. Benford a fost extrem de îngrijorat pentru că ai ignorat instrucțiunile de a nu utiliza planul de exfiltrare. Acum nu mai ai niciun plan de urgență.

Dominika ridică din umeri.

— Cine-i Angevine? întrebă ea.

— Pentru tine, TRITON.

— Am numărul lui de telefon local, cel pe care l-a dat ambasadei, spuse Dominika iute, amintindu-și. Mi l-au dat înainte să plec din Strelna.

Nate îl sună imediat pe Gable, care căuta deja prin telefoane și nume în ambasada americană.

— O să telefonez la numărul ăsta, urmă femeia, și o să pretind că sunt o rusoaică de la Centru, ca să-ncerc să-l determin să se-ntâlnească cu mine.

Bărbatul îi îndepărtă o șuviță de păr de pe față.

— Și ce-o să faci? o întrebă el, zâmbind. O să-l arestezi?

Dominika îl așteptă să termine să se joace cu părul ei.

— Nu. O să-l ucid.

Nate se opri brusc.

— Iar apoi o să-l ucid pe Ziuganov. A sosit aici aseară.

El îi prinse mâinile între palmele lui.

— Este un plan destul de ambițios, nu crezi?

— Așa crezi tu? răspunse ea și-și retrase mâinile. Astea-s ordinele lui Putin.

Îi explică totul pe scurt, inclusiv vizita nocturnă a președintelui în dormitorul ei, instrucțiunile pe care i le dăduse și promisiunea de a o promova. Haloul bărbatului își spori brusc intensitatea și Dominika își stăpâni un surâs.

— Și-a băgat mâna sub cămașa ta de noapte? zise Nate.

— Să nu-mi zici că ești *revnivîi*, spuse ea. Își puse o mână pe brațul lui. *Duşka*, ești atrăgător când ești gelos.

•

La o oră după sosirea lor la Paris, Nate și Gable stăteau în biroul lui Gordon Gondorf, șeful Stației. Adjunctul lui Gondorf, un ofițer senior de caz care suferea de mult, pe nume Ebersole, era în colțul camerei, rezemat de perete. Îl știa pe Gable din timpul unui turneu asiatic. Nate îl văzu pe Gable strângându-i mâna și bătându-l pe spate, felul lui de a anunța că-l plăcea și-l aproba. Planeta lui Gable avea doi sateliți: fie te aproba, fie te considera un ignorant.

Lucrurile stăteau cu totul diferit cu șeful. Nate nu-l mai văzuse pe Gordon Gondorf după episodul din Moscova, când fusese monstruos, incorect și brusc expediat acasă de către șeful lui răzbunător, înainte de încheierea detașării. Gondorf (poreclit de toți Gondork[24]) se găsea într-o stare permanentă de trepidație profesională isterică.

Pentru el, toți – superiori, subordonați, șefi de stații omologi, ofițeri de legătură cu țara-gazdă – reprezentau tot atâtea griji, potențiali rivali despre care știa, *știa pur și simplu*, că mai devreme sau mai târziu vor deraia locomotiva carierei sale.

Era scund, cu chip de ogar și păr rar, pe care-l pieptăna cu multă grijă. Își rodea pielițele de la unghii, avea ochii ca niște drajeuri M&M, așezați prea aproape între ei, și picioare mici. Obișnuia să se încalțe cu pantofi ciudați, cu părțile laterale foarte înalte, pe care ofițerii din Stația lui îi numeau „încălțări de pelerin". În mod tipic, Gondorf habar n-avea ce gândeau, spuneau sau făceau ofițerii săi. Mai reprezentativ pentru virtuozitatea lui ca SSt, era un poster mare de pe un perete al biroului său care înfățișa un pisoi ce atârna cu labele din față de o ramură, deasupra căreia scria cu litere de o șchioapă: „Ține-te bine, motănel!"

Revăzându-l acum, Nate își aminti că auzise cum Gondorf distrusese întreaga Divizie America de Sud printr-un management incompetent, erori de judecată și neglijență. Era notoriu în cadrul diviziei pentru că emisese decrete ridicole – Cele Douăsprezece Reguli ale lui Gondorf – ce reglementau comportamentul stațiilor și al șefilor lor, pentru a se asigura că nu vor exista probleme, eșecuri sau scandaluri și, extrapolând, din păcate, nici succese operaționale. După acel tur de forță prin divizie, Gondorf trebuia să fi fost legat la stâlpul infamiei și expus în Memorial Garden, în fața clădirii Cartierului General, așa cum ar fi meritat. În schimb, în stilul inimitabil de repartizare a ofițerilor superiori cu vechime din Biroul Personal, a fost trimis ca șef al prestigioasei Stații Paris, ca să fie îndepărtat din Washington (și, totodată, să fie băgat pe gâtul francezilor mofturoși și indisciplinați).

Informarea lui Gondorf asupra operațiunilor urgente și periculoase era întotdeauna delicată, ca

și cum te-ai furișa în preajma unei căprioare care paște: dacă erai prea rapid și prea direct, se retrăgea imediat din fața oricărei primejdii percepute. Nate îi povesti despre fuga lui TRITON la Paris, despre riscul pe care-l reprezenta pentru un agent important, însă omise menționarea specifică a Dominikăi. Gondorf s-ar fi scăpat în pantaloni.

Nate se opri după zece minute. Gondorf stătea în spatele biroului și-și freca degetele între ele, iar Nate se gândi că probabil ar fi frecat bile de rulmenți în palmă dacă ar fi putut. Trase cu ochiul la SASt Ebersole, al cărui chip era inexpresiv – desprins direct din Insula Paștelui – un comportament însușit fără îndoială pentru a supraviețui în mediul de buncăr subteran al Stației lui Gondorf.

— Prin urmare, i se adresă Gable lui Gondorf, ne trebuie urmărire unilaterală a numărului de mobil american al lui Angevine. Nu vrem să ne adresăm francezilor și să riscăm să ne expunem sursa. Și vrem să-l căutăm noi înșine pe individul ăsta, fără poliție. Și trebuie s-o facem repede.

— Ce vreți voi și ce se va întâmpla sunt două chestii diferite, răspunse Gondorf. Glasul îi tremura, ca al unui porcușor de Guineea, dacă porcușorul ar fi putut vorbi. Eu nu risc să-i irit pe francezi doar pentru vânătoarea cârtiței voastre. N-ar fi trebuit s-o fi scăpat.

Ochii lui trecură pe rând peste fețele din birou, calculându-le împotrivirea. Nu-l calculase însă pe Gable.

— Șefu', zise Gable, a sosit timpul s-asculți cu atenție. E-n joc viața unui agent. Nu „poate", nu „mai târziu". Imediat! Se ridică în picioare și se aplecă peste birou. Dacă nu-ți scuturi cimentul din dos, eu mă duc cu Ebersole la etaj și-o să urmărim numărul ăla de telefon ca să-ncercăm să-l geolocalizăm pe nenorocit. Dacă l-am descoperit, eu și Nash o să luăm două Browninguri din

arsenalul tău, o să ieșim pe stradă și-o să plecăm după el. Dacă va trebui să-mpușc pe cineva – înăuntru sau în afara ambasadei ăsteia – ca să-l salvez pe agent, atunci exact asta o să fac.

Capul tuns periuță al lui Gable îl domina de sus pe Gondorf, care evită să-l privească.

Gondorf înșirui în gând jumătatea de duzină de infracțiuni birocratice serioase tocmai comise de bădăranul ăsta din Cartierul General, dintre care nu cea din urmă era o amenințare vag deghizată de vătămare corporală.

— Vă ordon, rosti el după aceea, ca voi doi, idioților, să încetați imediat. Iar în secunda următoare vreau să dispăreți din Stația mea și din țară.

Era tot ce putea face mai bine cu Rotweillerul ăsta care i se băloșea peste birou.

Nate se sculă.

— Hai de-aici, i se adresă lui Gable.

— Simon Benford sosește diseară, i se adresă Gable lui Gondorf. Spune-i lui ce putem și ce nu putem face. Se întoarse către SASt. Ne poți conduce sus, să-ncepem treaba?

În ultimele cinci minute, Ebersole calculase și el în tăcere mișcările plăcilor tectonice. Știa ce era bine, ce era necesar, ce era corect. Dacă avea să fie trimis acasă de un Gondorf răzbunător, ar fi fost o binecuvântare.

— Nu mai avem Browninguri în inventar, rosti el cu glas tare, dar am pentru voi două H&K P2000 de nouă milimetri.

— Ce toc? întrebă Gable, prelungind schimbul de replici ca să-l irite pe Gondorf.

— Bianchi de nailon, pentru șold, zise Ebersole. Cel mai bun.

— Haide, încuviință Gable.

Pe când ieșeau din birou, Gondorf arătă cu degetul clocotind după Nate.

— Nash, tu ai fost mereu o belea!

Nate înțelese brusc că absența imediată a oricărui sentiment apropiat măcar pe departe cu ura sau ranchiuna însemna că depășise momentul Gondorf, depășise anxietatea începutului propriei lui cariere. Acum era implicat în operațiuni dintr-o ligă mult superioară, dintre cele pe care Gondorf n-avea să le înțeleagă niciodată. Se opri în ușă.

— Gordon, rosti el, eu unul regret că relația noastră n-a evoluat de la ultima colaborare. Îmi amintesc că pe atunci erai îngrozit de stradă. Nu s-a schimbat nimic.

Când ieși, bătu ușor cu palma în posterul ridicol de pe perete.

— Ține-te bine, motănel, îi zise.

•

Încercaseră fără succes să urmărească telefonul american, dar în ziua următoare, când făcură același lucru cu numărul local al telefonului francez cu cartelă al lui Angevine pe care-l primiseră de la Dominika, găsiră o corespondență după 14 minute. Stația geolocaliză aparatul lui Angevine bazându-se pe intensitatea semnalului pe legătura descendentă în rețea. Telefonul lui se află fizic, pe mai tot parcursul zilei, undeva pe Île Saint-Louis. Nu puteau restrânge și mai mult căutarea, deoarece pe insula de 100 000 de metri pătrați nu existau turnuri-relee pentru telefonie mobilă și, în plus, se afla pe linia de demarcație dintre arondismentele 4 și 5. Pe ambele insule ale Senei exista o zonă celulară „soft”, totuși era o pistă suficientă pentru a ști că TRITON se afla acolo. Verificarea registrului de căutare inversă a numerelor de telefon nu descoperise niciun Angevine în vecinătate.

Île Saint-Louis. Ticălosul se găsea undeva în preajmă, într-o zonă de mărimea a patru punți de portavioane. Insula avea lățimea a trei străzi, care erau legate de cele două maluri ale Senei prin cinci poduri, o enclavă discretă și exclusivistă în centrul Parisului, cu reședințe baroce grațioase din secolul

al XVII-lea, cu acoperișuri de ardezie, ridicându-se din solul medieval fertil pe care în secolul al XV-lea se aflau imașuri pentru vite, turbării și șoimării regale. Gable și Nate parcurseră de două ori străzile înguste cu sens unic, pe lângă obloane din lemn și uși din stejar ornate, cu inele din bronz pentru ciocănit în formă de capete de lei, strecurându-se pe sub copertine dungate pe care vânzătorii din magazine le întindeau împotriva soarelui după-amiezii. Își calculau cât au înaintat numărând vitrinele excentrice ticsite cu brânzeturi, sau pâini, sau sticle de vin, ocolindu-i pe cumpărătorii timpurii ai serii, cu rucsăcele și baghete îndesate sub braț. Chipul lui Angevine le era întipărit în minte și în același timp se uitau după trăsăturile plate ca o tigaie ale lui Ziuganov, înalt de 1,57 m – la insistențele lui Benford, analiștii ruși descoperiseră o fotografie.

Benford veni spre ei, purtând, greu de crezut, un fulgarin, ochelari de soare și o beretă pe care o cumpărase de pe Île de la Cité, din una dintre zecile de dughene cu suvenire de pe latura nordică a Catedralei Notre-Dame. Gable îi spuse că arată ca proprietarul unei librării pornografice, un comentariu pe care Benford optă să-l ignore. Era prost dispus după un schimb de cuvinte încins cu SSt Gondorf, pe care Benford îl caracteriză ca o salamandră care-și leapădă coada și se strecoară sub o frunză.

— Intenționez să recomand retragerea lui înainte de terminarea detașării pentru binele cauzei, spuse el. N-are decât să-și petreacă restul carierei cu Vern Throckmorton ca dansator de *nautch* la Bollywood.

Stăteau așezați la o masă din răchită într-un bar de vinuri, Benford cu spatele la fereastră.

— Unde-i DIVA? întrebă el.

— Abia a sosit, răspunse Nate. E-n hotelul ei, pe celălalt mal în Marais. La 15 minute de mers pe jos.

Le povesti despre Ziuganov, Putin și ordinele primite de Dominika de la președinte.

Benford rămase tăcut aproape un minut.

— Absolut fără precedent, zise el, am putea avea un acces de care n-ai parte decât o dată în viață. Dar suntem la un pas de a pierde totul dacă o pierdem pe ea. Dacă nu putem opri întâlnirea lui Angevine cu Ziuganov, s-a terminat. Eu nu-mi asum riscul s-o trimit înapoi cu nerușinare.

— Știi bine că ea n-o să fugă, spuse Nate. Absolut niciodată.

— Nimic nu-i absolut, interveni Gable.

— Asta este, insistă Nate. O cunosc bine. În ciuda furiei voastre colective dezlănțuite asupra mea, poate că am învățat ce anume o motivează. N-o va face.

— Știu că n-o va face, nu din propria ei voință, încuviință Benford. O femeie remarcabilă. Se lăsă pe spate în scaun. Apropo, am auzit că un anumit transport a sosit după un lung voiaj maritim, că a fost recepționat de cumpărători, că a urmat o călătorie anevoioasă pe uscat și că este instalat chiar acum. I-ai putea transmite asta; grație ei, s-a-ntâmplat totul.

— Tot nu va fugi, repetă Nate.

Benford flutură din mână, trimițându-l parcă la plimbare.

— Nathaniel, închiriază o cameră pe insulă. Ea n-ar trebui să iasă pe stradă, dar vreau ca unul dintre voi s-o însoțească permanent.

Comandară beri și așteptară în tăcere în timp ce chelnerul le turnă în pahare.

Benford își scoase ochelarii de soare.

— Avem la dispoziție seara asta, și poate ziua de mâine, ca să-l oprim pe Angevine. Dacă n-o vom face, voi presupune că numele ei a ajuns la Moscova de pe buzele trădătorului. Dacă așa va fi, atunci unul dintre voi o va lua cu forța și o va duce frumușel la ambasada americană, apoi o vom expedia cu avionul în siguranță.

Gable își goli berea.

— Și dacă, de pildă, întrebă el, îi vedem în seara asta pe Angevine și pe Ziuganov împreună?

Benford își puse ochelarii de soare și se sculă ca să plece.

— Atunci executați voi ordinul lui Putin pentru DIVA.

•

Nate închirie o cameră pe insulă, la Hôtel du Jeu de Paume – mic, elegant, cu grinzi aparente din lemn lustruit, clădit inițial ca sală pentru acel strămoș al tenisului care fusese *jeu de paume* în timpul lui Ludovic al XIII-lea. Dominika privi semnificativ patul cu baldachin, dar Gable își scosese pantofii și stătea întins pe canapea.

— O să mai dau o tură pe insulă, zise Nate privindu-și ceasul. N-am verificat debarcaderele și părculețul din capătul de est.

Gable flutură din braț.

— Când te-ntorci, o să ies eu. Ți-ai luat telefonul?

Dominika își îmbrăca jacheta și Gable o privi.

— Unde te duci? o întrebă.

— Cu el.

Gable clătină din cap.

— Mai bine stai aici cu mine. Nu vrem ca rusnacii să te vadă cu americani pe stradă. Indică spre Nate. Mai ales cu ăia ambigui sexual.

Nate îi arătă degetul mijlociu.

Dominika se răsuci fără grabă spre el. „Hopa”, își spuse Nate.

— *Bratok*, tu-mi spui mie că nu pot să ies?

— Dap, zise Gable care în general nu cunoștea ieșirile înfocate ale Dominikăi și, în tot cazul, era imun la ele. Până nu se termină toată afacerea asta, va trebui să stăm lipiți ca lenjeria de corp în toiul verii.

Dominika înclină ușor capul, ca un cățeluș care a auzit un fluier cu ultrasunete, și se întoarse către Nate.

— Și tu-mi spui la fel? îl întrebă.

— Putem ieși după ce se-ntunecă, sugeră Nate. Nu vrem, pur și simplu, ca Ziuganov să te vadă cu mine. Știi bine că el mă cunoaște de la Moscova.

Femeia încrucișă brațele.

— N-o lua în nume personal, mărgica mea, spuse Gable. Și Benford se ține deoparte, fiindcă TRITON îl știe pe *el*. Uite care-i treaba, noi suntem aici ca să-i oprim pe tipii ăștia, să-ți păstrăm acoperirea.

— Ca să-mi păstrez *krîșa*, acoperirea, trebuie să fiu lăsată să-l găsesc pe Ziuganov și să-l termin. Pe TRITON puteți să-l arestați și să faceți cu el orice doriți.

— Pentru ca el să-ți repete numele în timpul procesului? zise Gable. Așa ceva n-o să se-ntâmple.

— Și ce-o să faceți? întrebă Dominika.

Nate trase culisorul pistolului H&K P2000 cu un sunet ușor muzical de clichet, puse siguranța și băgă pistolul la loc în tocul de la centură de pe șoldul drept.

— Mă-ntorc într-o oră, anunță el.

•

Nate reveni obosit, înfrigurat și flămând. Făcuse trei circuite, căutând silueta înaltă și unghiulară, nasul galic, părul spectaculos. Sau chipul slav plat și urechile ca două toarte de urcior ale psihopatului rus. Coborâse rampele pavate spre pontoanele pentru bărci de la nivelul apei, pietre grosolane, inundate periodic când Sena clocotea în jurul insulei și prin canalul ce o separa de Île de la Cité, care era mai întinsă. Adulmecase și în jurul părculețului – Le Square Barye – din extremitatea estică a insulei, cedri libanezi și sălcii neîngrijite iarna, și verificase treptele late ce coborau la terasa curbă din piatră, sub care apele albastre-gri ale fluviului se despărțeau într-o parte și-n alta ca în fața unei prove de vapor.

Gable era tot întins pe canapea și citea o revistă. Dominika stătea pe partea ei de pat, cu ochii închiși. Fusese furioasă pentru că era ținută în cameră, pentru că era tratată ca un simplu obiect, o proprietate – ceea ce știa că și era, dintr-un punct de vedere.

Discutase situația cu Marta, *Udranka și Hannah*, *care stătuseră toate pe pat lângă ea*, *o petrecere în pijamale a rusalcelor*. *Ei știu ce fac*, *spusese Hannah*, *operatorul de teren*. *Ai răbdare*, *spusese Marta*, *înțeleapta*. *Gura*, *spusese Udranka*, *pasionala*, *ești norocoasă că ai pe cine să iubești și care te iubește*.

Când Nate intră în cameră, telefonul lui Gable ciripi, trezind-o pe Dominika. Ea se ridică în capul oaselor, clipind. Avea părut răvășit și-și trase în jos fusta din lână. Gable se ridică și începu să se încalțe.

— Era Benford, de la ambasadă. N-a vrut să zică prin telefon, dar a sosit ceva de la Cartierul General, ceva ce trebuie să aflăm.

— Poate SIGINT nou despre Putin, zise Nate.

— SIGINT? făcu Gable. Pe naiba, în niciun caz după fuga lui Snowden. Ratatul ăla le-a dat rușilor toate cheile. Moscova a schimbat toate canalele. Nu mai culegem nimic, de la Marea Barents, până la Bosfor. Își încheie pardesiul. Trebuie să mă duc pân-acolo; nu știu cât o să lipsesc.

Plecă.

— Ai văzut ceva? îl întrebă Dominika.

Se ridică de pe pat și-și trecu mâinile pe după gâtul bărbatului. Nate clătină din cap.

Dominika își apropie fața de a lui, atingându-i buzele cu săratul ei.

— Oare *tiuremșcik* – cum zici asta? – al meu mă va lăsa să ies, poate mă va invita chiar la cină? Sunt moartă de foame.

Își mișcă palmele în jos pe spatele lui Nate.

— Nu sunt temnicerul tău, spuse el. Și ia-ți mâinile de pe pistolul meu.

Ea se retrase un pas și zâmbi.

— Ești foarte inteligent, domnule Neit, cu toate că ești ambiguu sexual. Acum o să mă duci la masă?

Nate și Dominika se instalară într-un separeu discret din Brasserie de l'Île Saint-Louis, pentru cină. Nu aveau de unde ști că Angevine se afla în apartamentul mătușii sale la 200 de metri de ei, privind un ceas mural din salon.

Comandară *salade frisée*, caserolă de legume și Camembert la cuptor cu ceapă caramelizată și, în timp ce mâncau, discutară în șoaptă despre ideea ca Dominika să se întoarcă cu el, direct, pentru a se stabili în Statele Unite. Ea îl privi pe Nate peste marginea paharului cu vin.

— Și ce voi face eu în Statele Unite cu o condamnare la moarte decretată de Moscova atârnându-mi deasupra capului? Cu mecanicii *cistilșciki* din Departamentul Cinci porniți pe urmele mele? zise Dominika.

— Nu te mai poți întoarce la Moscova. În niciun caz, dacă unul dintre ei sau amândoi trăiesc și pot acționa oricând.

— Ziuganov este pe lista celor căutați de SVR, la fel ca TRITON. Voi avea timp să-mi consolidez poziția.

— Ești ilogică, o contrazise Nate. O prinse de mână și haloul lui purpuriu pulsă. Și așa este destul de greu. Dacă vei continua să lucrezi, sigur, vei fi poate cel mai bun agent din istoria operațiunilor rusești. Dar dacă vei fi descoperită și te vor omorî, atunci totul a fost în zadar. Nu, Domi, dacă trebuie s-o ștergi, limpezește-ți mintea și ieși.

— Nu-i chiar așa de ușor – „să ies", zise femeia.

— Pe mine mă-ngrijorează doar felul cum se dezvoltă situația.

Aura din jurul capului său îi spuse Dominikăi că era îngrijorat.

— Te rog, achită nota, rosti ea.

Discuția în contradictoriu avea să vină ulterior; în clipa de față doar plutea între ei.

Merseră pe singura stradă principală, pe lângă magazine și galerii cu luminile stinse. Nate continua să privească fețele puținilor pietoni care se grăbeau spre casă în noaptea friguroasă. Intrară în cameră și nu apucară să-și scoată hainele când Gable le telefonă, părând scos din fire. Avea să ajungă în două ore; continuați să apărați fortul. „Cu ce știri?" se întrebă Nate. S-o scoată pe Dominika din țară? S-o lase să reintre în Rusia? Își putea imagina dezbaterea. Nu perturbați fluxul de informații de la DIVA. Lăsați-o să acționeze cât poate de mult. Nu tulburați cazul. *Lăsați avocații și împuterniciții politici să-i decidă soarta*.

Cei doi se priviră. Nate știa că adaptarea la o viață nouă era un coșmar pentru dezertori, asaltul cumulat și constant al unei culturi străine asupra psihicului, chiar și pentru un spion experimentat care lucrase peste hotare: muzica din lift răsunând din difuzoare nevăzute, îmbulzeala la ieșirile dintr-un mall supraaglomerat, gustul diferit al apei de la robinet, multitudinea de culori din raionul cu cereale al supermarketurilor. Ecranele mari, iPhone-urile și tabletele piuind, clipind și ciripind. În plus, frumoasa lui rusoaică trebuia să se adapteze la o viață nouă într-un loc îndepărtat și discret. Nate și-o imagină mergând pe Central Avenue din Whitefish, statul Montana, uitându-se zadarnic după *solianka*, piroști sau *pelmeni*.

Se uită la ea și recunoscu semnele: ochii de cobalt sclipitor și obrajii îmbujorați. Ridică mâinile, pentru a-i lua jacheta de pe umeri, dar ea se apropie mai iute și-l împinse cu blândețe în singurul fotoliu plușat, apoi își trecu piciorul pe deasupra și i se așeză în poală.

— Acum o să-ți explic cum stă treaba, zise Dominika.

— Ba nu, răspunse el. O să-ți asculți ofițerul coordonator și o să urmezi instrucțiunile.

Femeia își puse mâinile pe umerii lui.

— Care instrucțiuni?

Nate o trase de reverele hainei, pentru a-și lipi gura de a ei.

— Nu te mișca, zise Dominika.

Își strecură mâna sub propria jachetă, apoi sub fustă, scotocind prin straturile de haine ale ei și ale lui, deplasând și rearanjând, trăgând și descheind, îndesând și trăgând fermoare, până când imposibilul se întâmplă și-l simți între picioarele ei. Erau complet îmbrăcați și încălțați, dar conectați inextricabil, la câteva straturi mai jos, iar Dominika îl privi pe Nate cu ochi mari, în timp ce-și freca lent bazinul de al lui. *O ignoră pe Udranka din colț*. Pulsațiile familiare îi sporiră în vintre, radiindu-i în sus spre piept, îngreuindu-i respirația. Tot ce putea face era să se îndoaie din mijloc spre el, cu fața la nici trei centimetri de a lui, păstrându-și locul, până când buzele începură să-i tremure și închise ochii, și-și rezemă fruntea de a lui și șopti, *Davai*, *davai*, fă-o, fă-o, și amândoi începură să vibreze și încercară să nu cadă de pe planetă.

— Care instrucțiuni? spuse ea cu glas tremurat.

CAMEMBERT LA CUPTOR CU CEAPĂ CARAMELIZATĂ

Luați din cutie o rotiță de camembert și faceți o tăietură puțin adâncă în X prin coaja de pe fața superioară. Introduceți usturoi feliat și crenguțe de cimbru. Puneți rotița înapoi în cutia din lemn, stropiți cu ulei de măsline (*sau vin alb ori vermut*), *așezați pe o foaie de copt și coaceți în cuptor la foc mediu, până când brânza începe să se topească în profunzime. Serviți cu felii de ceapă caramelizată în unt și oțet balsamic*.

42.

Se mișcară din nou după câteva minute. Amândoi erau încinși după ce făcuseră dragoste complet îmbrăcați de iarnă, inclusiv cu pulovere și jachete, într-o cameră caldă de hotel, într-o clădire ce fusese folosită ca baie de aburi ultima oară în 1634. Când Nate propuse un duș, Dominika sugeră să iasă din nou în aerul rece al nopții și să se plimbe în jurul insuliței romantice, poate chiar să traverseze pe un pod în Saint-Germaine-des-Prés, ca să găsească pe malul stâng al Senei un bistrou cu orar prelungit, unde să bea un pahar de vin. Nate văzu că era încordată – nu era doar obișnuita plimbare după actul sexual – și că întoarcerea pe stradă însemna pentru ea un tonic subconștient. Gândul nerostit era că viața de spionaj putea lua sfârșit foarte brusc pentru ea și Dominika era pregătită să lupte în privința asta.

Femeia îl prinse de braț și părăsiră hotelul, verificând, ca de obicei, în ambele direcții strada principală pustie. Cotiră la dreapta, spre Île de la Cité; catedrala avea să fie iluminată și puteau traversa podul „Lovelock” de balustradele căruia atârnau sute de lacăte ale perechilor de îndrăgostiți. Erau singuri pe stradă când se apropiară de piațeta din extremitatea vestică a insulei. Toate bistrourile și braseriile erau întunecate, mesele și scaunele de pe trotuare fuseseră stivuite și legate laolaltă cu lanțuri. Era aproape miezul nopții și se făcuse frig. O barjă fluvială trecu în aval pe canalul din stânga, blocând luminile felinarelor *grand siècle* din lungul promenadei, cu motoarele diesel duduind.

Brusc, Dominika îl luă pe Nate de un braț, îl întoarse spre ea, îi prinse capul între palme și-l sărută. Nate îi răspunse la sărutare, dar apoi dădu să se desprindă ca să facă o glumă, însă femeia nu-l lăsă și-i trase chipul din nou spre al ei. Avea ochii

larg deschiși și clătină ușor din cap, fără să-și ia palmele de pe obrajii lui. Nate nu se clinti, dar o cuprinse în brațe. Vedea că Dominika privea ceva cu coada ochiului. Înțelese că trecea cineva pe lângă ei, dar nu reuși să vadă mai mult din cauza palmelor ei. Mâinile Dominikăi tresăriră, iar ea clătină iarăși din cap. În cele din urmă se îndepărtă de el. Ochii îi erau larg deschiși.

— Ziuganov, murmură ea, ăla era Ziuganov.

Se întoarse și porni în direcția în care dispăruse silueta măruntă, pe Quai d'Orléans, pe latura sudică a insulei. Nate se întinse și o apucă de mână.

— Stai, îi zise. O să-l urmăresc eu și o să chem întăriri. Gable va fi aici în 15 minute.

Dominika scutură din cap și-și smulse mâna.

— Dacă scapă, sunt terminată, spuse ea.

— Nu și dacă te-ntorci la hotel, zise Nate.

— *Zabud pro eto*, nici vorbă. El încearcă să mă omoare, iar eu n-o să fug pe ușa din spate. Nici măcar nu te gândi să-ncerci să mă oprești. Nu mai avem timp. Ziuganov s-a pus în mișcare. TRITON e pe insula asta. Ei pot intra împreună într-o clădire și n-o să-i mai găsim niciodată.

Porni, apoi se întoarse și se uită la bărbat.

— Haide! șuieră ea.

Merseră cât mai aproape de pereții clădirilor, oprindu-se în intrândurile ușilor pentru a-i îngădui lui Ziuganov să-și mențină distanța. Silueta lui se vedea spectral pe trotuarul de vizavi. Nu se grăbea – din când în când, privea peste apă – și în tot cazul nu-și verifica spatele pentru filaj. „Iisuse", se gândi Nate, „nu ne putem bate joc de ocazia asta". Capul și umerii lui Ziuganov apăreau, apoi dispăreau, și iar apăreau, după cum trecea prin lumina reflectată de Sena. Când bărbatul ajunse la jumătatea străzii, încetini și coti, pentru a coborî pe una dintre rampele late ce duceau la debarcaderul de la nivelul fluviului, și capul îi pieri treptat. Nate și Dominika traversară silențios strada și traseră cu

ochiul peste zid. Ziuganov stătea la baza rampei, rezemat de stâlpul unui felinar stradal. Sena se învolbura întunecată pe lângă el.

— Îl așteptăm pe TRITON să apară sau ne ducem acum? întrebă Dominika.

Nate o prinse de mânecă și o trase înapoi, în umbra proiectată de un copac ce creștea pe trotuar.

— Ziuganov n-o să plece nicăieri de pe debarcaderul ăla. Iar TRITON va trebui să treacă pe lângă noi pentru a ajunge la el. Îi vrem pe amândoi.

Dominika încuviință din cap și scoase două rujuri. „Hristoase", se gândi Nate, „din nou pistolul-ruj. Rușii ăștia…" Tăceau și priveau doar vârful rampei. Începuse să li se facă frig așteptând – două minute, apoi trei, cinci…

Pe neașteptate, auziră glasuri dinspre platforma de lângă apă. Traseră din nou cu ochiul peste zid și văzură creștetele capetelor lui Ziuganov și Angevine. Nate se îndreptă de spate. „Ticălosul a venit pe cealaltă parte, pe promenada joasă de la nivelul Senei", își spuse el. Dominika îl smuci de mânecă. Cei doi bărbați se certau și glasurile lor sporeau în intensitate. Angevine întinse mâna și-l prinse pe Ziuganov de rever. Piticul se smulse furios, se întoarse și dădu să urce rampa. Angevine îl urmă, strigând la el când îl ajunse. Nate auzi cuvântul „euro" repetat de două ori. Ziuganov îl ignoră și sui mai departe.

— TRITON tocmai i-a spus lui Ziuganov numele meu, rosti Dominika și înaintă câțiva pași.

„Iar Ziuganov tocmai i-a spus că el n-are bani", se gândi Nate urmând-o îndeaproape. „Poate că se vor ucide unul pe celălalt".

Ajuns în vârful rampei, Angevine întinse brațul, îl prinse pe Ziuganov de umăr și-l răsuci spre el – americanul era mult mai înalt decât rusul – apoi ambii încremeniră când zăriră în fața lor siluetele lui Nate și Dominika. Se găseau la vreun metru și jumătate depărtare și se priveau ochi în ochi,

înlemniți. Angevine își trecu degetele prin păr. Chipul lui Ziuganov era contorsionat, iar pieptul i se ridica și cobora greoi.

— *Sucika*, jigodie! șuieră Ziuganov privind-o pe femeie. Am știut că tu ești, continuă el într-o rusă guturală. Ești pregătită să vii acasă, să mori?

— Mă interesează mai mult să aflu dacă știi că nu vei mai călca niciodată în *Rodina*, răspunse Dominika. Cimitirul săracilor din Paris se numește Thiais, *jopa*, nemernicule.

Ascultându-i pe ruși schimbând replici reci și amenințătoare, Nate își reaminti că singurii oameni pe care rușii îi urau mai mult decât pe străini erau ei înșiși. După care totul se preschimbă în haos.

Sirena unei barje de pe fluviu răsună ca pistolul unui starter, Angevine se răsuci și coborî în fugă rampa, lunecând pe caldarâmul neregulat, și, simultan, Ziuganov țâșni în dreapta, pe lângă Dominika. Impulsionați poate de instinctele lor, Nate și Dominika reacționară simultan. Nate se repezi în jos pe rampă, pentru a-l urmări pe Angevine în lungul debarcaderului. Dominika păși spre Ziuganov și încercă o măturare cu piciorul, dar piticul veninos sări cu agilitate și sprintă în întunericul de pe Quai d'Orléans. Dominika alergă după el pe centrul străzii pustii acum, la miezul nopții. Își aminti că pe colțurile estice ale insulei existau două sectoare din Pont de Sully, de pe care se putea ajunge fără greutate într-o parte sau cealaltă a orașului. Nu-l putea lăsa să scape. Ziuganov știa că ea era cârtița.

Piticul era surprinzător de rapid și Dominika nu reușea să reducă distanța, deși mai sărea peste capota vreunei mașini parcate pentru a încerca să se apropie. Ziuganov simți că-și pierduse totuși din distanța inițială și se îndepărtă pe neașteptate de pod, apoi sări gardul înalt până la brâu al părculețului Barye, se năpusti printre ramurile mult atârnate ale sălciilor plângătoare și coborî aproape orbește pe treptele late către platforma

fluvială. De undeva din umbră se auzi strigătul răgușit al unui paznic. Aceasta era extremitatea estică a Île Saint-Louis, iar Sena lovea întruna, desfăcându-se după aceea în două brațe, în digul de forma unei prove de vapor. Ziuganov se opri și se întoarse. Dominika era în capul scărilor, gâfâind. Purta o fustă plisată din lână neagră, cu colanți, un pulover pe sub jacheta impermeabilă și pantofi de jogging. Părul i se desfăcuse pe jumătate în urma alergării și-l trase cu un gest absent după ureche în timp ce cobora încet scara spre el. Îl putea încă simți pe Nate pe interiorul coapselor ei. Era incredibil de obosită.

•

Ocolind colțul debarcaderului, Nate alunecă pe un bolovan noroios din caldarâm și căzu violent în fund, ceea ce-l salvă de țeava de trei metri – una dintre cele câteva componente ale unei schele abandonate ce fuseseră stivuite lângă zid – pe care Angevine o roti spre capul lui, dar care răsună acum ca un clopot, inofensiv, din piatră. Angevine lovi din nou, de data asta ca un tăietor de lemne, de sus, de deasupra capului său, în jos, direct spre capul lui Nate. Aflat pe spate, Nate se răsuci disperat pentru a scăpa de ranga care i-ar fi sfărâmat craniul și se rostogoli în Sena rece ca gheața, fiind înconjurat imediat de mirosul dulceag-grețos al gunoaielor și gustul amar. Simți viteza apei, care clocotea pe lângă el, și izbuti să-și vâre degetele și vârful unui pantof într-o îmbinare din zid, înainte de a fi desprins de curent și târât în aval – în trei minute, ar fi trecut de cotul Orsay și de Turnul Eiffel. Asta, desigur, dacă n-ar fi fost absorbit în vreun vârtej sau împins sub un doc, unde s-ar fi înecat. Încercă să-și scoată pistolul de la brâu, însă aproape că-și pierdu priza și trebui să renunțe la idee și să se țină strâns în vreme ce fluviul îl trăgea înapoi.

Angevine stătea exact deasupra lui, cu picioarele ușor depărtate, gâfâind din greu, dar

pregătind o lovitură finală, care să-i zdrobească fața ori mâinile lui Nate.

— Troglodiților, șuieră el, voi subestimați cu cine-aveți de-a face.

Ținea țeava pe umăr, ca un jucător de baseball, care se relaxează înainte de a intra cu bastonul său pe teren.

— Da, ai dreptate, răspunse Nate, ești un trădător mai mare decât și-a imaginat *oricare dintre noi*.

Angevine clocoti la auzul insultei, schimbă priza pe țeavă pentru mai multă precizie și făcu un pas mai aproape. Riscând să fie târât de curent, Nate desprinse o mână, o repezi înainte, îi prinse pantalonul și smuci. Dezechilibrat de țeava grea pe care o ridicase deasupra capului, Angevine alunecă pe caldarâmul noroios și căzu în apă, iar țeava ricoșă pe bolovani și aterizâ în Sena. Bărbatul ieși la suprafață, scuipând apă, ceva mai departe de Nate, și se întinse ca să se agațe de mal, de care îl mai despărțeau 30 de centimetri, dar curenții îl traseră înapoi și îl îndepărtară, în vreme ce se răsucea și bătea din brațe cu disperare pentru a-și păstra stabilitatea. În trei secunde ajunsese în mijlocul canalului.

O ambarcațiune *Bateaux-Mouches* de noapte – lungă, lată, vesel iluminată și cu acoperiș din sticlă – care duduia în aval sună sirena când un punct, care era capul lui Angevine, se ridică peste cresta valului creat de provă, apoi coborî în scobitura valului, legănându-se în lungul copastiei, până se ridică din nou peste siajul pupei și, cu un urlet, se zbătu, absorbit în vârtejul elicei. Corpul îi dispăru sub apă, apoi azvârlit înapoi de una dintre palele elicei, urmat de capul său retezat. Sirena disperată a ambarcațiunii continuă să răsune în note de bas, în timp ce turiștii japonezi de pe puntea superioară transformară noaptea în zi cu blițurile telefoanelor. Trupul lui Angevine pluti în aval în licărul

luminilor de pe mal, după care dispăru dincolo de Île de la Cité.

Cu un efort considerabil, Nate sui înapoi pe debarcader, tremurând, cu hainele șiroind de apă. Porni repede pe stradă, cu gândurile gonindu-i. Angevine dispăruse. Ticălosul nu-și mai căpătase ultima plată pentru trădarea țării sale și acum era mort. Gable avea să tragă un șut capului lui Angevine pescuit din Sena, trimițându-l înapoi în apă și avea să spună: „Durerea noastră nu-l poate aduce înapoi”. Apoi Nate și-o aminti pe Zarubina, plutind cu fața în jos în bazinul unei fântâni. Dominika! Sprintă pe Quai d’Orléans, cu răsuflarea întretăiată și pantofii clipocind, simțind încă în nări duhoarea fluviului. Departe în celălalt capăt al insulei se vedeau lumini și se auzeau sirene.

•

Când coborî treptele spre Ziuganov, Dominika știu că avea să-l ucidă. Readucerea lui în lanțuri la Moscova ar fi fost o opțiune atrăgătoare – Putin ar fi fost impresionat – dar nu și acum, nu după ce el îi auzise numele de pe buzele lui TRITON. Își pipăi rujul din buzunar, căutând capătul cu pistonul-trăgaci. Avea să se apropie la o lungime de braț de el și să țintească centrul de masă. Întrucât glonțul era exploziv, chiar dacă l-ar fi lovit doar în mână, ar fi vaporizat-o până la încheietură și ar fi provocat o hemoragie masivă. Dacă îl lovea în trunchi, șocul hidrostatic ce ar fi urmat i-ar fi transformat cavitatea toracică într-un sac cu măruntaie sfârtecate.

Ziuganov stătea pe loc și se uita la ea, aruncând priviri rapide în stânga și-n dreapta – nu existau niciun fel de scări sau alte moduri de a scăpa de pe platformă. Sena? Nu era un înotător bun și nu credea că ar fi supraviețuit căderii în apă. Egorova avea o reputație, ucisese bărbați, fusese instruită în *Sistema* corp la corp, dar era oare atât de bună? Așteptând-o să se apropie, piticania de Ziuganov

se simți cuprins de vechea și familiara senzație care-l furnica, a nerăbdării asasinului de a înfige obiecte ascuțite în locuri moi. Instinctele îi spuseră să aștepte ca femeia să ajungă mai aproape, s-o orbească sau s-o schilodească și apoi s-o omoare. Ziuganov voia să vadă fața Egorovei când murea.

Aripi negre de liliac se înălțară în spatele capului său – niciun gargui de pe cornișele apropiatei Catedrale Notre-Dame nu putea fi pe măsura lor – când Dominika se apropie, scoțând încet din buzunar mâna cu rujul.

Marta şi Udranka erau pe malul fluviului, *ca două sirene rusalce*, *cântând*. *Dincolo de bătăile propriei ei inimi*, *o auzi pe Hannah în spatele ei*.

Dominika ridică tubul rujului, cu brațul drept și încordat, îndreptat spre pieptul lui Ziuganov și apăsă pistonul. Bărbatul tresări și se aplecă. Apoi lumea încetini, stelele înghețară pe orbitele lor, Sena încetă să mai curgă. Din ruj ieși doar un piuit muzical, slab, de parcă un arc s-ar fi rupt într-un ceasornic de buzunar. Rateu. Declanșator electric defect. Componentă stricată.

Nu mai avea timp să caute al doilea tub. Cu o singură mișcare circulară, Dominika aruncă rujul mort în apă, păși spre stânga lui Ziuganov și-l prinse de mânecă. El se smuci înapoi și femeia se apropie, legănându-i brațul în direcția în care dorea el să se ducă, și apoi, brusc, înapoi, într-un arc spre ea, ridicându-și în același timp celălalt braț de-a curmezișul spre gâtul lui. Înainte ca Dominika să poată lovi, Ziuganov izbuti să-i blocheze cumva brațul și se îndepărtă de ea. Se mișcă iute și cu iscusință. Rămaseră privindu-se în ochi – o ceață neagră ieșea din privirea și din gura lui, și bărbatul mârâi. Dominika avea să-i imobilizeze un braț, după care să-i aplice o lovitură în cap, apoi să scoată al doilea ruj-pistol.

Ziuganov veni spre ea cu un straniu țopăit legănat și femeia înaintă pentru a-i folosi momentul de inerție, însă Ziuganov își duse un

braț după gâtul ei și-și dezgoli dinții. Ce intenționa piticul canibal, s-o muște? Dominika își retrase capul și-l lovi de două ori, extrem de rapid, sub nas, țintind un punct aflat la cinci centimetri în interiorul craniului. Capul bărbatului zvâcni înapoi și ochii i se încețoșară, dar continuă să-și țină gheara în jurul gâtului ei și o smuci către el, strivindu-i sânii de pieptul său. Mirosea a oțet și excremente.

Mâna lui liberă ridică cuțitul Sabatier de filetat lung de 20 de centimetri pe care-l luase din bucătăria mamei sale și-l înfipse în flancul Dominikăi, jos, imediat deasupra osului șoldului. Lama curbată era subțire și letal de ascuțită, dar se flexionă – așa cum sunt predispuse să facă astfel de cuțite – când sfâșie învelișul impermeabil dur al jachetei femeii, astfel că doar șapte-opt centimetri de lamă pătrunseră în carne. Dominika simți un fulger de foc, care radie în jurul taliei și în sus prin stomac. Își băgă unghiile degetelor mari în ochii lui Ziuganov – rată unul – iar el scutură din cap de durere.

Ziuganov știa senzația cărnii și trase cuțitul afară, apoi îl implântă iarăși, încercând să treacă prin jachetă, și acum simți lâna puloverului atingându-i încheieturile degetelor, dar mâna Dominikăi se încleștă pe încheietura mâinii lui și nu reuși să înfigă lama mai mult de doi-trei centimetri. Smulse cuțitul și înjunghie din nou, apoi din nou, întinzând brațul pe după ea, spre șale, încercând să atingă rinichii sau lobul inferior al ficatului. Îi privi chipul cu un singur ochi – celălalt era încețoșat și lăcrima – și văzu că gura jigodiei era deschisă și că gâfâia, ochii albaștri îi clipeau repede, iar corpul îi tremură ușor și începu să lunece în jos în fața lui; îi dădu drumul gâtului și ea se așeză cu un bufnet pe bolovani, aplecându-se nițel și apăsându-se cu palma pe o parte.

Dominika simțea doar o centură de durere intensă în jurul taliei, după aceea atingerea

caldarâmului, când se întinse pe partea nelovită, apoi praful umed sub obraz. Ziuganov era aproape, învăluit în negru, și o rostogoli pe spate – mișcarea aceea a fost o agonie pentru ea, fiindcă ceva din interior i se desprinsese și era fierbinte și lichid. Auzi un glas de bărbat – „Nathaniel, ajută-mă", se gândi ea – dar Ziuganov urlă și flutură cuțitul, iar glasul – era al unui paznic de noapte, *nu al lui Nathaniel* – dispăru. Ziuganov se așeză călare peste ea, lăsându-se cu toată greutatea și provocându-i și mai multă durere. Regreta teribil că nu putea petrece câteva ore cu Egorova, dar trebuia să se mulțumească doar cu atât. Paznicul ăla băgăcios avea să cheme poliția, așa că mai dispunea doar de un minut sau două.

Strălucirea nocturnă din Orașul Luminii acoperea vederea Dominikăi. Durerea din măruntaie i se înălța în talazuri spre maxilar, iar palma cu care apăsase prima rană era lipicioasă. Deschise ochii și-l văzu pe Ziuganov aplecându-se în față, cu silueta conturată pe fundalul luminos al Parisului, cu aripile de liliac extinse. Simți un aer rece pe abdomen și pe sâni și înțelese că îi ridicase puloverul până sub bărbie. „Nu-i stă în caracter ploșniței ăsteia asexuate". Simți după aceea degete reci, cercetătoare, mișcându-se peste cutia ei toracică, degete ca niște gândaci reci, pipăind și căutând spațiul dintre coastele a patra și a cincea, acolo unde putea strecura cuțitul, pentru a-i spinteca inima și plămânii.

Nu era un flirt. Degetele i se opriră – găsise adâncitura dintre coastele ei, exact acolo unde putea înfige vârful lamei. Ziuganov se aplecă peste Dominika – unul dintre ochi îi era umflat și închis – și-i răsuflă în față. Apoi își strecură o mână sub ceafa ei și-i ridică ușor capul, de parcă s-ar fi pregătit să hrănească cu lingura o rudă bolnavă. Vorbi răgușit în rusă:

— Nimeni nu poate ști vreodată exact când și unde va muri, dar tu poți să știi acum, Egorova:

miezul nopții, în Paris, pe un mal împuțit, cu gust de sânge-n gură și cu miros de sânge-n nas. O să-ți tai hainele și-o să te-arunc în Sena, pentru ca prietenii tăi americani să te poată găsi în jos pe râu, umflată și cu pielea crăpată, și va fi sfârșitul pentru tine.

Pleoapele Dominikăi fluturară și vorbi încet. Ziuganov se încruntă și-și apropie urechea de buzele ei. Se dădea în vânt după ultimele cuvinte ale oamenilor care mureau în chinuri, mai ales când el personal le provocase acele chinuri.

— Da' tu știi când o să mori, *svinia*, porcule? susură femeia.

Ziuganov se uită în ochii ei albaștri – erau abia deschiși și cețoși din cauza șocului. Surâse, apoi clătină încet din cap dintr-o parte în cealaltă, mustrător, și șopti:

— Vrăbiuțo, tu n-o să…

Dominika puse tubul rujului sub bărbia lui Ziuganov și apăsă trăgaciul. Clicul distinctiv abia se auzi, urmat de un zgomot plescăit, precum acela scos de un pepene scăpat pe beton. Ochiul sănătos al lui Ziuganov era deschis când bărbatul căzu pe o parte și capul lui lovi sec caldarâmul. Un picior îi era întins peste stomacul Dominikăi, iar fața îi era întoarsă de la ea. Ceafa lui – în jurul capului nu mai exista nicio aură – era o gaură ce semăna cu o bombonieră, atâta doar că era goală până la măsele. Briza nopții clinti câteva șuvițe de păr ale bărbatului în jurul marginii neregulate din țeasta sa.

Cu o mișcare tremurătoare de backhand, Dominika aruncă tubul rujului peste el, în Sena. Gestul îi provocă o durere uriașă în abdomen și se strădui să împingă piciorul bărbatului de pe ea. Brațele nu-i funcționau prea bine, iar mâinile îi erau amorțite. Efortul acela aduse un val nou de durere în piept și un vuiet în urechi, care acoperi uruitul apei, așa că n-auzi pașii care alergau spre ea și se miră să vadă chipul unui tânăr în jachetă

portocalie, aplecându-se peste ea. Îi simțea mirosul aftershave-ului. Era foarte chipeș, nu la fel ca Nate, dar el îi zâmbi și zise *Ne bouge pas*, nu te mișca, apoi auzi cuvântul „plasmă" și-l simți ridicându-i puloverul și aplicând presiune peste rănile înjunghiate și se întrebă dacă îi vor arunca trupul în râu, fiindcă acolo ar fi putut să înoate și să cânte cu Marta și cu Udranka, apoi simți un iz de alcool și o înțepătură în braț și o prinse pe Hannah de mână, când ei o ridicară pe targa cu rotile și o urcară pe trepte, departe de fluviu, strălucirea nopții destrămându-se în ochii ei.

•

Lumini se reflectau din fațadele clădirilor. În jur se strânsese un grup de gură-cască, cei treji la ora aceasta din noapte, și Nate își croi drum printre ei. Alergă spre un polițist cu cască și cizme, care se întoarse cu brațele desfăcute pentru a-l opri. Nate nu știa ce altceva să spună în franceză în acele momente decât *ma femme*, soția mea, și ironia acelor cuvinte aproape că-i făcu să se înece de emoție. Polițistul încuviință din cap și Nate merse un metru, apoi se opri în capul scării. Terasa cu caldarâm părea o plajă după invazie: ambalaje medicale împrăștiate și două ghemotoace mari de fețe înroșite se vedeau între două bălți substanțiale de melasă întunecată – sub razele felinarului, sângele părea strălucitor și negru – și Nate zări pe jos un cuțit, cu lama acoperită de dungi dantelate sângerii. Dominika nu avusese cuțit. Era probabil al lui Ziuganov. Iar sângele închegat de pe tăiș trebuia să fie al ei.

Un alt polițist stătea lângă un corp întins pe caldarâm, acoperit cu o folie de cauciuc; sub el se vedea și mai mult sânge. Echipa unei ambulanțe desfăcea fermoarul unui sac pentru cadavre. Un al doilea polițist în combinezon și cu chipiu scria pe un clipboard. Polițistul făcu semn echipei medicale, care așeză sacul lângă corp și trase la o parte folia de cauciuc. Nate își ținu răsuflarea.

Era Ziuganov, care nu mai avea jumătate din cap. „Rujul-pistol”, se gândi imediat Nate. Unde era Dominika? Fusese înjunghiată? „Dumnezeule, Sena!” Și-o imagină pe Dominika, după ce-i zburase creierii piticului, apăsându-se cu palmele peste răni și târând după ea intestine, împleticindu-se orbește și căzând în apă. Targa rulantă cu sacul în care se găsea corpul lui Ziuganov sui scara, urmată de doi polițiști. „Incinerați-l pe piticul nemernic”, se gândi Nate, „altfel se va târî afară din criptă când va fi lună plină”.

Primul polițist îi făcu semn lui Nate că trebuia să plece. El încercă să-i pună o întrebare, dar creierul îi era blocat în rusă. Tot ce a putut a fost să repete *Ma femme*?, iar polițistul strânse din umeri și zise de câteva ori *Hôpital*, apoi *Elle était mourante*, iar Nate înțelese suficient și simți cum fața i se golește de sânge și se bâlbâi *Mort*?, moartă?, însă polițistul repetă nervos *Elle était mourante*, ceea ce Nate bănui că însemna nu „moartă”, ci „pe moarte”. Polițistul îl privea cu interes.

Nate se așeză pe o bancă ferită și închise ochii, cu mâinile tremurând, cu hainele încă picurând. Să telefoneze. „Telefonul mobil este codificat, totuși fii atent”.

Gable răspunse după primul țârâit.

— Ce-i? spuse el.

— I-am văzut pe insulă. Eu am plecat după TRITON.

— L-ai prins? se interesă Gable. Spune-mi că l-ai prins.

Se auzi un bâzâit și un bufnet.

— Nash? rosti Benford. Ești pe *speaker*. Ce s-a-ntâmplat?

— Simon, ascultă-mă, cârtița ta e moartă; a căzut în Sena când ne-am luptat și a intrat în elicea unui vaporaș. L-a decapitat, am văzut cu ochii mei. De acum cadavrul e pe la digurile de inundații de lângă Île aux Cygnes, în aval de Turnul Eiffel.

— Unde-i mărgica? întrebă Gable.

— A fugit după șeful ei și l-a urmărit până-n capătul insulei.

— Ce naiba căutați voi afară din hotel? întrebă Gable.

— Am ieșit să cinăm și ne-ntorceam. Mă poți concedia mai târziu.

— Lasă asta, interveni Benford. Ce s-a-ntâmplat? Unde-i piticul?

— Nu mai are jumătate din cap. Ea l-a ucis, dar, Iisuse, Simon, se pare că el a-njunghiat-o; este foarte mult sânge pe-aici și medicii au luat-o înainte să fi ajuns eu. Cred că polițaiul a spus că era pe moarte.

— Poate că era sângele lui, zise Benford.

— Pe jos era un cuțit plin de sânge. Polițaiul a tot repetat „spital”.

— A zis la ce spital? întrebă Benford.

— Nu știu spitalul, dar o să aflu și mă duc acolo.

— Negativ, Nash, zise Benford. Stai pe loc.

— Cum adică să stau pe loc? E pe moarte, nu-nțelegi?

— Nash, avea pașaportul asupra ei? întrebă Benford.

— Da, răspunse Nate ținându-se de cap.

— Autoritățile de la spital îi vor anunța ambasada. Când îi vor afla numele, în 30 de minute în rezerva ei vor fi un diplomat, un ofițer consular și doi securiști.

— Nu știm asta.

— Alo, dobitocule, vorbi Gable. Chiar nu-nțelegi cum stă treaba? Vrei s-o vizitezi c-un buchet de margarete și să dai nas în nas cu jumătate din ambasada rusă?

— N-o putem abandona, rosti Nate legănându-se înainte și înapoi.

— Nu mai vorbi și gândește, se răsti Gable la el. Ea a făcut ceea ce trebuia să facă – și-a executat misiunea. Este o eroină dată naibii.

— Poate că-i o eroină moartă, zise Nate.

— Poate că da, poate că nu, îl calmă Gable. Mai gândește-te.

— Deci ne retragem și-o lăsăm pe ea să continue singură?

— Și sperăm la tot ce poate fi mai bine și așteptăm până când ne va da un semn dinăuntrul Rusiei, zise Benford.

— Cum adică să sperăm la tot ce poate fi mai bine? Și dacă moare? Atunci n-o să mai aibă cine să răspundă la mesaje.

— Dacă scapă cu bine după evenimentul ăsta, credibilitatea ei va fi impecabilă, îi explică Benford. Au dispărut toți cei care-i puteau face vreun rău. Este perfect.

— Simon, tu te auzi ce spui? exclamă Nate. Ea e ferfeniță și tu vorbești despre acoperirea ei.

— Sunt la fel de preocupat ca și tine de soarta ei, îl liniști Benford, dar ea a excelat în slujirea statului. Va fi intangibilă.

— Dacă n-o să moară în una dintre clinicile lor de rahat.

— Nash, interveni Gable, ne vedem în 20 de minute la hotel. O să te-ajut să strângem și plecăm imediat de-acolo.

— Sigur că da, *bratok*, zise Nate. Halal frate mai mare!

— Exact, spuse Gable. Voi face orice, indiferent cât ar fi de dificil, ca s-o țin în siguranță.

— Abandonarea ei este felul în care o ții tu în siguranță? rosti Nate, strângând puternic telefonul.

„Probabil că-i mai bine că nu suntem față în față”, își spuse el.

— Exact așa o vom ține în siguranță, încuviință Gable. Ziua aceea, cea mai neagră, despre care v-am povestit, tocmai a sosit.

Nate închise ochii și o văzu pe Dominika întinsă, cu un tub în gură, cu indicatorii vitali oscilând pe un ecran verzui, cu un braț conectat la senzori și perfuzie, iar cu celălalt întins pe lângă

trup; pe acela l-ar fi ridicat el ca să-l lipească de obraz, ca s-o anunțe că era alături. Ochii îl înțepau și nu vorbi.

— Nash, mai ești acolo? întrebă Gable.

Nu-i răspunse, ci privi Sena și clipi în fața luminilor încețoșate.

— Nathaniel, rosti Benford. Vorbește cu ea acum. Ce ți-ar spune?

— Nu știu.

— Ba da, știi. Ascult-o.

Îl străbătu un fior când auzi glasul Dominikăi, sobru și în același timp dulce, cu accentul legănat, care-l înnebunea, și numele lui, Neit, și ea zicând *duşka*, lasă-mă să plec, o să fac treaba asta și-o să te văd data viitoare, iar el o întrebă când, și ea răspunse data viitoare, și lui Nate i se păru că putea să audă sirenele Dominikăi din Kremlin cântând pe malul Senei.

Suspină prelung și tremurător.

— Ne vedem la hotel, rosti apoi brusc și închise telefonul.

•

Era miezul nopții, 18 luni mai târziu, la 300 de kilometri sud-est de Teheran. O notă muzicală – precum clopoțelul unui telex – începu să sune în camera de comandă subterană dedicată exclusiv Sălii C de centrifuge din uzina de îmbogățire a uraniului de la Natanz. Doi tehnicieni din tura de noapte tresăriră și schimbară priviri peste consolele de comandă și control. Puteau simți podeaua mișcându-se, iar scaunele lor cu rotile se legănară ușor. Pe perete, o fotografie înrămată a ayatollahului Khamenei se strâmbă în cârligul ei și un pahar de ceai în care se afla o linguriță se deplasă, zăngănind, pe suprafața mesei ca o jucărie întoarsă cu cheia. Clopoțelul continuă să sune. Cutremur.

Impasibil, un tehnician își deplasă scaunul până la seismometrul triaxial de bandă largă CMT40T în formă de butoiaș din colțul încăperii și se

asigură că înregistra și expedia valorile scării Mercalli modificate la desktopurile lor. Observă că înregistrările inițiale ale intensității seismice erau în domeniul 4-4,5. Mari, totuși nu periculoase. Cel puțin nu acum, când aveau sub utilaje podeaua de izolare seismică.

Ambii tehnicieni verificară în mod reflex cadrane analoge și digitale, pentru a vedea fluxul de alimentare cu materie primă al cascadei, statutul rotoarelor și temperaturile lagărelor. Totul era normal. Cascada din Sala C opera perfect; fusese absolut *perfectă* de când fusese instalată și testată cu un an în urmă. O mie șapte sute de centrifuge de gaz funcționau cu o mie cinci sute de rotații pe secundă, adică peste Mach 2. După șase luni, producția măsurată cu grijă – și ținută secret de inspectorii AIEA – creștea și apropia procesul de îmbogățire de procentaje de nivel nuclear. Era opera celui mai recent martir, profesorul Jamshidi, probabil o victimă a asasinilor sioniști. „E moștenirea lui magnifică", se gândi tehnicianul.

Clopoțelul seismic continua să sune, dar valorile trepidațiilor solului se diminuau. Puteau să urmeze replici seismice, însă cutremurul se terminase. Cei doi tehnicieni aruncară priviri scurte spre transmisia video în circuit închis a sălii cascadei, discret iluminată, climatizată și tăcută, o pădure de tuburi și grupuri de conducte ce se ridicau deasupra lor, al cărui unic zgomot era zumzetul constant și liniștitor al rotoarelor centrifugelor. Totul era normal, totul funcționa lin și perfect. „Deși a avut loc un cutremur cu intensitatea mai mare de patru", se gândi tehnicianul.

Acesta era meritul podelei seismice, o adevărată minunăție a ingineriei germane. Tehnicienii știau că echipamentul era german – toate etichetele o anunțau – dar instalarea fusese asistată de tehnicieni ruși. „Cine poate ști motivul? Mai bine să nu pui întrebări". Noul display de pe consola lor era hipnotizant și-l puteai privi ore în șir: planul

schematic al podelei seismice – totul era controlat prin computere – cu sute – ba nu, cu *mii* – de leduri ce reprezentau pivoții de sub podea, axele verticale și articulațiile. Ledurile albastre-închis clipeau și pâlpâiau, uneori izolat, alteori în blocuri sau șiruri sau coloane, iar alteori în valuri ametitoare, indicând ajustările constante, infime pe care le efectua mecanismul de sub podeaua din aluminiu, cu aspectul și culoarea cenușie a pietrei sparte. „Ca firmele pâlpâitoare ale cazinourilor și hotelurilor din Las Vegas, destule lumini ca să transforme noaptea în zi”, se gândi tehnicianul. „Mi-ar plăcea să le văd pe toate, preferabil înainte să bombardăm New York-ul”.

Display-ul ledurilor era activ, cu luminițele clipind întâi într-o parte, apoi în cealaltă, arătându-le tehnicienilor că podeaua reacționa și amortiza vibrații pe care ei înșiși nu le mai puteau percepe prin pardoseala din incinta de comandă și control. Uluitor. Apoi o singură lumină roșie de avertizare apăru pe display-ul principal, o lumină pe care ei nu se așteptaseră niciodată s-o vadă: *Foc*. Tehnicienii se uitară la cadrane, apoi schimbară priviri. Scurtcircuit? Negativ. Defect mecanic? Nimic de felul acela nu era indicat. Stelajele utilajelor? Filtrele de aer? Curentul alternativ? Nimic.

Display-ul podelei învie brusc când toate ledurile se aprinseră, clipiră o dată, apoi se stinseră complet. Ambii tehnicieni priviră simultan monitorul video și observară o pată de lumină orbitor de albă ce ardea sub podea, acum vizibilă printre rotoare, devenind mai albă decât arcul de sudură, proiectând pe pereții îndepărtați umbre ale tuburilor centrifugelor ca desprinse din filmul *Portocala mecanică*. Un tehnician se repezi și apăsă butonul roșu pentru oprirea de urgență a centrifugelor, dar un punct topit al podelei crease un dezechilibru infim al utilajului numărul trei din al doilea rând al primei cascade. Acesta se smulse

din rulmenții inferiori și, cu vidarea întreruptă, rotorul interior fisură mai întâi carcasa, apoi o sparse, trimițând șrapnel ce țiui și zăngăni, izbindu-se în utilajele vecine, cauzând astfel o avarie profundă, a cărei furie spori, până ce rând după rând de centrifuge-derviși au fost smulse de pe rotoarele lor. Vacarmul distrugerii era acoperit doar de cacofonia alarmelor de incendiu ce urlau în săli.

Un tehnician apăsase deja alarma de urgență pentru radiații și sirena începu să zbiere în afara camerei de comandă. Celălalt tehnician smulse telefonul și-l sună pe generalul CGRI Reza Bhakti, din Corpul Gărzii Revoluționare Islamice, comandantul uzinei. Urlând în telefon și înjurând feroce, Bhakti le ordonă celor doi să rămână pe loc până ajungea și el acolo. Își puse chipiul cu frunza de aur pe cozoroc și sări în jeepul său către galeria de acces supraterană spre tunelul către Sala C. Ambii tehnicieni cunoșteau procedura și rămaseră calmi: aveau să stea în camera de control etanșă și fără ferestre, până la încheierea crizei imediate, după care să iasă de acolo, îmbrăcați în costumele de protecție radiologică din dulap. Procedura de urgență nu ținea însă seama de accidentul nuclear accelerat, alimentat de incendiul cauzat de fosforul alb și întreținut de aluminiu, care se topea rapid și nu avea să se oprească probabil decât în centrul planetei.

Tehnicienii priviră monitorul, a cărui imagine deveni pe rând albă, de la supra-încărcarea pixelilor, apoi maronie, când lentilele se topiră, și în cele din urmă neagră când videocamera însăși se lichefie precum ceara de pe suportul ei mural. Dacă ar mai fi funcționat, tehnicienii ar fi văzut cum puținele tuburi-centrifuge încă rămase verticale se topeau ca niște castele de nisip sub acțiunea fluxului. Deoarece materia primă gazoasă era eliberată în aerul supra-încălzit, incendiul devastator deveni radioactiv. La momentul acela,

fosforul alb înghițise toată podeaua de aluminiu și acum mistuia pereții din beton și grinzile de ranforsare din oțel ale plafonului, creând un inel rotitor supersonic de foc, care aspira cu atâta violență aerul, încât ușile blindate ale Sălii C se curbară spre interior. Coridorul de acces, înclinat și lung de 400 de metri, a fost transformat într-un tunel aerodinamic, aspirând în furnal echipamente, cărucioare și materiale de construcție neancorate cu peste 150 km/h. Conductele de ventilație ale Sălii C se transformară în mod similar în motoare de reacție, un fenomen pe care generalul CGRI Bhakti îl simți pe propria sa piele, când își opri jeepul lângă o priză de aer aflată deasupra solului și se trezi smuls de pe locul său, târât prin grilajul protector și absorbit în conducta supra-încălzită, luând foc cam pe la jumătatea ei ca fitilul unui lămpi cu kerosen. În mod bizar, chipiul lui cu cozoroc rămase pe podeaua jeepului.

Aerul se încinsese în camera de control și telefonul nu mai funcționa. Cadranele erau moarte, display-urile digitale erau negre și aerul urla prin tunel, zgâlțâind ușa. Tehnicienii se rotiră în scaunele lor când auziră un șuierat. O pată de foc se aprinse într-un colț inferior al incintei și se întinse repede, urcând pe colțul dintre pereți spre plafon. Camera de comandă și control era construită din beton, care n-ar fi trebuit să ardă. Tehnicienii se grăbiră să-și îmbrace costumele protectoare, în timp ce focul se lățea pe îmbinările plafonului. Peretele îndepărtat își schimba culoarea, pe măsură ce magma din sala cascadei de centrifuge începu să ardă prin el. Tehnicienii costumați șovăiră lângă ușă, neștiind dacă să iasă în tunelul de acces care mugea. Fotografia strâmbă a ayatollahului Khamenei căzu pe podea și luă foc instantaneu.

•

După o săptămână, Ali Larijani, președintele Parlamentului iranian, a fost instruit de Liderul

Suprem Khamenei să sune la cabinetul președintelui Federației Ruse. Grație pozițiilor sale anterioare, de secretar al Consiliului Suprem de Securitate Națională și principal reprezentant al comunității nucleare, Larijani cunoștea detaliile programului nuclear al Iranului. În plus, rangul îi conferea suficientă prestanță pentru a vorbi deschis cu idolatrul din nord, informând Kremlinul de suspendarea relațiilor diplomatice între Republica Islamică și Rusia și de intenția Teheranului de a restabili legături de cooperare unilaterale cu grupări islamice din Caucaz. Larijani își încheie convorbirea, transmițând președintelui un mesaj personal din partea Liderului Suprem. *Eeshala tah akhareh ohmret geryeh bakoney*. Sper că vei jeli tot restul vieții.

43.

Președintele Putin stătea la biroul din cabinetul prezidențial lambrisat în lemn de mesteacăn din Clădirea Senatului de la Kremlin. Purta un costum bleumarin, cămașă bleu și cravată albastră-argintie. Răpăi cu degetele sale scurte pe tăblia biroului, în timp ce citi raportul SVR cu dungă albastră, urgent și strict secret, despre incendiul și catastrofa centrifugelor care se petrecuseră cu două zile în urmă în uzina de uraniu din Natanz. În dosar erau incluse imagini provenite de la satelitul YOBAR al Ministerului Apărării rus. Fotografiile în infraroșu arătau un nor de fum supra-încălzit, lung de kilometri, care suia în văzduh și era purtat spre sud-est. Era un nor toxic, care avea să-i ucidă pe toți cei peste care trecea – iranieni, afgani și palestinieni deopotrivă. Radarul cu apertură sintetică al satelitului pătrunsese prin norul de fum și dezvăluise un crater (radioactiv) acolo unde se topise și se prăbușise acoperișul Sălii C. O notă tehnică finală echivala intensitatea efectului termic din Natanz cu cel al erupției din 2014 a vulcanului Kelud din Java de Est.

„*Kakaia razniţa*, cui îi pasă?”, se gândi Putin, apoi închise dosarul și-l aruncă în mapa „ieșiri”, o tavă din marmură albă de Koelga. Nu-i păsa absolut deloc; dezechilibrul global, confuzia și haosul le conveneau perfect lui și Rusiei. Poate că incendiul acesta era opera americanilor sau israelienilor sau poate că babuinii ăia iranieni nu știau cum să lucreze cu uraniul. Ei bine, el primise de mult banii de la Teheran pentru livrare și se făcuseră „depozite ale investitorilor”; Govormarenko împărțise deja sumele în euro. Nu conta: când iranienii aveau să fie pregătiți să reconstruiască, Rusia avea să apară cu echipamente și experți care să-i consilieze. Cu prețuri *à la carte*.

Și n-aveau decât să-ncerce să-i asmută pe caucazieni; n-aveau nicio șansă, fiindcă el își controla bine supușii. Nouăzeci și șase la sută dintre ruși fuseseră de acord cu recentele lui inițiative militare din Ucraina; nouăzeci și cinci la sută dintre ei credeau că Statele Unite atâțau Kievul capricios să-i persecute pe etnicii ruși în Ucraina. Nouăzeci și doi la sută credeau – ba nu, *știau* – că aceeași situație exista în enclave rusești din Caucaz, Moldova, Estonia, Lituania și Letonia. Oportunități aveau să apară. Ele apăreau întotdeauna.

Putin avea să fie cu ochii pe oligarhi, care mormăiau despre problemele lor bănești cauzate de sancțiunile bancare occidentale. Nimic ce să nu poată fi domolit de câteva procese și condamnări la închisoare pentru corupție. În scurt timp, contracte importante pentru livrări de gaze naturale și petrol către China, India și Japonia aveau să diminueze efectul sancțiunilor. Iar el avea să continue să defăimeze și să tensioneze coaliția NATO, sora mai slabă. Condițiile erau perfecte pentru distrugerea pentru totdeauna a alianței euroatlantice, care ar fi compensat dizolvarea URSS-ului. În absența NATO, propunerea scutului antirachetă ceho-polonez n-avea să mai reprezinte o problemă.

Contemplându-și suzeranitatea, președintele Putin simți cum i se înaripează sufletul slav. El își considera opiniile ca fiind o revelație. El singur îi ținea la depărtare pe barbarii de la porți. Rusia avea să fie temută din nou; Rusia avea să fie respectată din nou. Nu-și pierdea mult timp gândindu-se la măsurile severe ce erau necesare pentru a-și atinge obiectivele; orfani ucraineni arseseră pe străzi și înainte și, dacă era necesar, aveau să ardă din nou. Asta era a lui; îi aparținea lui. Spiritul său căpătă aripi și pluti peste crenelurile zidurilor Kremlinului, pe lângă piața Bolotnaia, unde mii de oameni protestaseră în van,

apoi își plecă aripile de vultur și zbură în lungul râului și peste acoperișul cenușiu în formă de „V” al închisorii Lefortovo, unde erau trimiși să moară trădătorii ruși. Prinse un curent ascendent și se ridică peste Lubianka, protejându-i pe toți cu sabia și cu pavăza, după care vină, aplecându-se într-o parte și trecu peste acoperișul lui Tolstoi din Hamovniki și peste fațada dorică a Conservatorului de Stat, unde Sofroniţki, pianistul Domnului, îi uluise pe muritori, dar nu primise niciodată permisiunea de a cânta în afara *Rodinei*. Un alt curent ascendent purtă spiritul lui Putin peste pădurea Mednoie, unde Vasili Blohin executase 7 000 de oameni în 28 de zile, apoi peste pinii din Iasenevo spre turnul din metal și sticlă dintre arbori – Sediul Central al SVR –, rotindu-se mai iute în jurul copacilor, apoi domolindu-se, plutind în sus și pătrunzând printr-o fereastră cu jaluzelele trase împotriva soarelui după-amiezii, ca să umple biroul cu răsuflarea aripilor secerătoare. Spiritul lui Putin venise în vizită.

Fără a fi conștientă de prezența vizitatorului spectral, noua șefă a Direcției KR își aranjă o șuviță de păr după ureche și aruncă raportul despre incendiul de la Natanz în mapa „ieșiri” de pe colțul mesei ei.

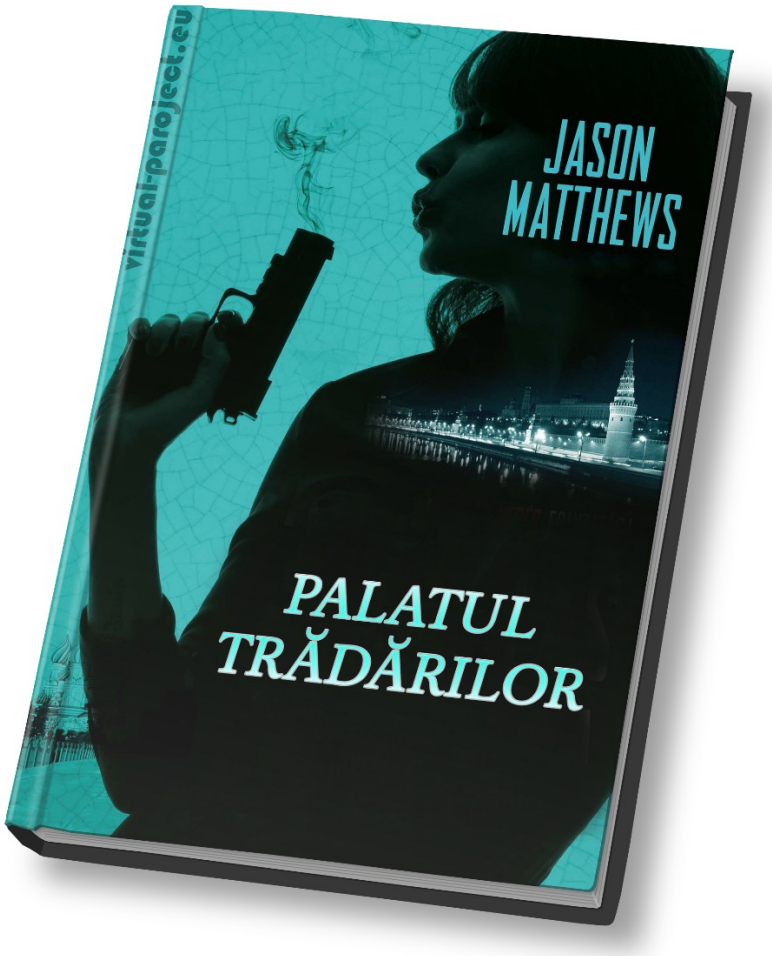

virtual-project.eu

{1} Termen specific activităților serviciilor secrete, dar nu numai, care definește procesul de gândire și prelucrare, filtrare a unei experiențe pentru a raporta sau a informa mai departe despre ea. (*n. tr.*).

{2} *Mokroe delo* este un eufemism pentru crimă sau asasinat, prin aluzie la vărsarea de sânge. Expresia, ca și cele similare „treabă umedă" sau „operațiune umedă" - calchieri ale expresiilor rusești - provine din argoul criminal din secolul al XIX-lea și se referea inițial la jaf care implică vărsare de sânge. (*n. tr.*).

{3} Joint Intelligence Committee (JIC) – organism britanic inter-agenții, înființat în 1936, care coordonează activitățile serviciilor secrete din Marea Britanie. (*n. tr.*).

{4} Catamit (*catamitus*, în latină) – termenul se referă la un băiat pubescent care, în Grecia antică și în Roma, era însoțitorul unui tânăr pederast, de obicei într-o relație de prietenie și afecțiune. (*n. red.*).

{5} Operațiuni cu steag fals sunt operațiuni sub acoperire, concepute de guverne sau agenții de spionaj pentru a induce opinia publică în eroare, astfel încât să pară că au fost inițiate de alte entități decât cele care le-au planificat. Termenul își are originea în războaiele navale din trecut, când exista obiceiul ca un vas să arboreze pavilionul altei țări decât cea beligerantă, pentru a se putea apropia de nava inamică și a o ataca. (*n. red.*).

{6} OGPU – Administrația Politică Unită de Stat de pe lângă Sovietul Comisarilor Poporului al URSS – a fost poliția politică a Uniunii Sovietice din 1923 până în 1934. (*n. red.*).

{7} Expresie argotică pentru persoanele care au întreținut relații sexuale la bordul unui avion aflat în zbor. (*n. tr.*).

{8} Jackson Pollock (1912-1956), pictor american, unul dintre exponenții majori ai expresionismului abstract. (*n. tr.*).

{9} Vezarat-e Ettelaat va Amniyat-e Keshvar. (*n. tr.*).

{10} Corp de elită al Gărzilor Revoluționare din Iran, antrenat pentru războiul neconvențional, lichidarea inamicilor, misiuni de spionaj și coordonare a celulelor teroriste sau a mișcărilor militante islamiste. Unitatea 400 este o brigadă din cadrul Forței Quds, responsabilă cu planificarea și executarea atacurilor din afara Iranului. (*n. red.*).

{11} *Federalnoe Agentstvo Pravitelstvenoi Sviazi i Informații* – „Agenția federală pentru comunicații și informații a guvernului". (*n. tr.*).

{12} OSS (Biroul de Servicii Strategice) – agenție de informații a SUA în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, predecesoarea Agenției Centrale de Informații (CIA). A fost creată în 1942 pentru a coordona activitățile de spionaj din spatele liniilor inamice ale armatei americane, incluzând activități de contrapropagandă și sabotaj, operațiuni subversive sau de sprijinire a forțelor de rezistență. (*n. red*.).

{13} Cuvânt cu cuvânt, în latină. (*n. tr.*).

{14} *Vântul prin sălcii*, carte pentru copii semnată de scriitorul scoțian Kenneth Grahame, care prezintă aventurile unor animale, în frunte cu Broscoiul înfumurat, explorând în același timp emoții umane, ca frica, nostalgia, mirarea etc. (*n. tr*.).

{15} JOLT (Joint Office for Logistics Technology/„Biroul reunit pentru tehnologii logistice") a fost înființat în martie 1997 și este condus de DARPA, agenția Departamentului Apărării SUA care are rolul de a dezvolta noi tehnologii pentru forțele armate. (*n. tr*.).

{16} Persoană foarte rea. Cuvântul apare în ebraică în Psalmul 18, 4, paralel cu cuvântul „moarte" și de aceea este tradus „pieire". Pentru a reda expresiile ce conțin termenul „Belial", traducerile moderne folosesc cuvinte ca „josnic", „fără Dumnezeu", „urâciune". (*n. tr*.).

{17} Dispozitiv circular de tăiere, folosit în transplantul de cornee, care se plasează pe cornee pentru a o tăia sub forma unui disc. (*n. red*.).

{18} Programul „ilegalilor", denumit astfel de Departamentul de Justiție al SUA, a fost o rețea de spioni ruși care activau fără acoperire oficială, plantați de SVR în special în SUA sub identități, biografii și nume false. O anchetă a FBI a culminat cu arestarea, în 2010, a 10 agenți de pe teritoriul american și a unuia din Cipru, care au făcut obiectul unui schimb de spioni între cele două țări. Spre deosebire de un „agent legal", „agentul ilegal" nu beneficiază de o acoperire diplomatică sau de altă natură și nici nu se află în contact cu ofițerul de legătură (rezidentul) al agenției pentru care lucrează. (*n. red*.).

{19} Lista cu personalul autorizat, care are acces la informații clasificate și în zone restricționate. (*n. tr*.).

{20} *Gosudarstvenaia Avtomobilnaia Inspekția*, Inspectoratul Auto de Stat. (*n. tr*.).

{21} Curtea Supremă de Supraveghere a Informațiilor Externe din Statele Unite (*Foreign Intelligence Surveillance Court*, FISC,

denumită și „Curtea FISA”) este o instanță federală înființată în 1978 pentru examinarea cererilor de mandate de filaj a spionilor străini din SUA. (*n. tr.*).

{22} Personaj din romanul *Trilby* (1895) de scriitorul britanic George du Maurier (1834-1896), care o seduce, o domină și o exploatează pe tânăra irlandeză Trilby făcând din ea o cântăreață faimoasă. (*n. tr.*).

{23} Aldrich Hazen „Rick” Ames (n. 1941), fost ofițer CIA devenit agent dublu KGB, condamnat pentru spionaj în 1994 la închisoare pe viață. (*n. tr.*).

{24} Joc de cuvinte intraductibil în limba engleză, *dork* = „dobitoc”. (*n. tr.*).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.

Table of Contents

1. 2
2. 24
3. 37
4. 60
5. 83
6. 101
7. 121
8. 136
9. 154
10. 164
11. 187
12. 199
13. 223
14. 235
15. 249
16. 259
17. 273
18. 287
19. 299
20. 318
21. 337
22. 347
23. 361
24. 373
25. 390
26. 401
27. 411

28. 429
29. 444
30. 454
31. 464
32. 475
33. 490
34. 504
35. 518
36. 535
37. 546
38. 560
39. 579
40. 594
41. 602
42. 618
43. 639